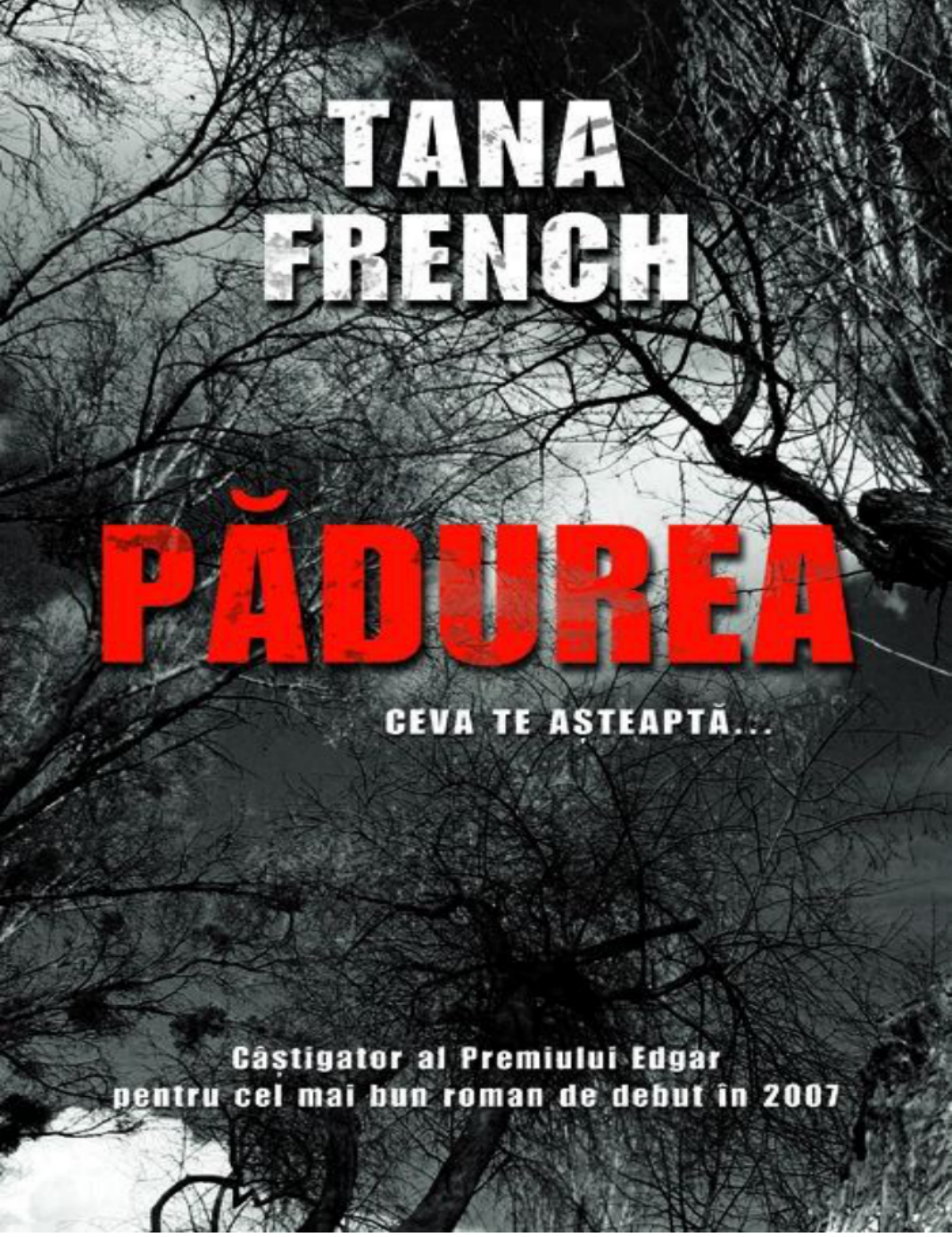
TANA
FRENCH
PĂDUREA
CEVA TE AȘTEAPTĂ...
Câștigator al Premiului Edgar
pentru cel mai bun roman de debut în 2007

TANA FRENCH

PĂDUREA

Original: *In the Woods* (2007)

Traducerea:
CARMEN BOTOŞARU

virtual-project.eu

Editura: RAO CLASS
2009

Pentru tatăl meu, David French, şi pentru
mama mea, Elena Hvostoff-Lombardi

„Probabil nu e decât pudelul
nesuferit al cuiva. Dar mereu m-am
întrebat… Dacă era chiar El, şi El
s-a decis că nu merită?”

Tony Kushner,
A Bright Room Called Day

PROLOG

Imaginaţi-vă o vară ca într-un film de demult, a cărui acţiune e plasată într-un mic orăşel din anii 1950. În Irlanda, acesta nu este unul dintre anotimpurile care combină subtil – pentru plăcerea cunoscătorilor – nuanţe pastelate cu nori şi ploi uşoare. Este vara totală şi extravagantă din albastrul pur şi fierbinte al unui cer ca de mătase. Acest gen de vară îţi explodează pe papilele gustative având aroma firului de iarbă mestecat, al propriei sudori, al biscuiţilor Marie cu cremă şi al sticlelor de limonadă rece, agitate la picnicurile din pădure. Te furnică pe piele cu vântul care-ţi bate în faţă când mergi pe bicicletă, iar gărgăriţele ţi se urcă pe braţe; adună laolaltă miresmele de fân cosit şi ale rufelor întinse la uscat. Răsună de dangătele de clopot şi de cântecele păsărilor, albinelor, frunzelor; de zgomotul mingilor de fotbal şi al jocurilor de copii, *Unu! Doi! Trei!* Această vară nu se sfârşeşte niciodată. Începe în fiecare zi cu o abundenţă de arome de îngheţată Mr Whippy şi cu vizita prietenului tău, şi sfârşeşte cu un amurg lung şi liniştit şi cu mamele ieşite în pragul casei strigându-vă să veniţi acasă, în timp ce liliecii ţipă ascuţit printre copacii de dantelă neagră. Aceasta este *Eternavară* în cel mai deplin sens al cuvântului.

Imaginaţi-vă un mic labirint de căsuţe ordonate pe un deal, la doar câţiva kilometri de Dublin. Într-o bună zi, guvernul a făcut public – fapt ce va trezi miraculos suburbia la viaţă – un plan perfect care să pună capăt aglomeraţiei, sărăciei, tuturor maladiilor urbane; pentru moment, este vorba doar de câteva case donate, lipite unele de altele, încă destul de noi încât să arate vesele şi stinghere pe panta dealului. În timp ce guvernul perora pe tema restaurantelor McDonald's şi a panourilor de publicitate, câteva familii de tineri – scăpând de chirie şi de toaletele din curte, care existau fără să se vorbească despre ele în Irlanda anilor 1970, şi visând să aibă grădini mari, în spatele casei, şi străzi pe care copiii lor să poată sări şotronul sau pur şi simplu cumpărând ceva ce semăna a casă, atât cât le permiteau salariilor lor de profesori sau de şoferi de autobuz – stivuiau saci cu bagaje şi se ciocneau unii de ceilalţi pe aleile cu sens dublu, pe mijlocul cărora creşteau iarbă şi margarete, începând o nouă viaţă, promiţătoare.

Asta se întâmpla cu zece ani în urmă, iar lanţul de magazine vag luminate şi centrele comunitare care ar fi trebuit să treacă drept „infrastructură" nu se materializaseră (câţiva politicieni neînsemnaţi mai ţipau ocazional în Camera parlamentului, neluaţi în seamă de nimeni, despre afacerile necurate cu terenuri). Fermierii încă mai aveau vaci care păşteau pe marginea drumurilor, iar noaptea licăreau doar câteva lumini pe dealurile din vecinătate. În spatele cartierului, unde planurile prevăzuseră ca într-o zi să existe un centru comercial,

precum şi un părculeţ liniştit, se întindea o pădure imensă, veche de cine ştie câte secole.

Apropiaţi-vă şi urmaţi-i pe cei trei copii care sar peste zidul de cărămizi şi mortar care desparte pădurea de cartierul de case. Trupurile lor au eficienţa perfectă a tinereţii. Sunt zvelţi, naivi, asemănători unor maşini zburătoare uşoare. Pe piele le rămân tatuaje albe – fulgere, stele, A-uri – acolo unde îşi lipiseră plasturi decupaţi în diferite forme, după care lăsaseră soarele să le bronzeze pielea dimprejur. Plete blonde-aurii fâlfâie ca un stindard: se sprijină în vârful picioarelor, apoi în genunchi, sar pe zid, apoi dincolo de el şi o iau la fugă.

Pădurea scânteiază, e murmur şi iluzie în întregime. Liniştea ei e ca o conspiraţie poantilistă a milioane de mici zgomote – foşnete, agitaţie, frânturi de ţipete nedefinite; pustietatea ei mişună de viaţă secretă chiar sub privirea ta fugară. Atenţie: albinele zumzăie înăuntrul şi afară din crăpăturile stejarului lăsat pe-o parte; opriţi-vă în loc şi întoarceţi la întâmplare o piatră şi veţi vedea cum colcăie larve ciudate, iritate, în timp ce şiruri de furnici grăbite vi se vor sui pe glezne. În turnul ruinat al unei citadele abandonate, urzicile cu tulpini groase cât încheietura mâinii răsar dintre pietre, iar în zori, iepurii îşi scot puii din vizuini şi îi lasă să se joace pe vechile morminte.

Vara le aparţine acestor trei copii. Cunosc pădurea tot atât de bine cum îşi cunosc peisajele miniaturale de pe propriii genunchi plini de julituri. Legaţi-i la ochi şi lăsaţi-i în orice poieniţă sau în orice luminiş, iar ei vor găsi calea fără să greşească măcar cu un pas. Acesta este teritoriul lor, iar ei domnesc aici liberi şi stăpâni precum sălbăticiunile. Se caţără în copaci şi se joacă de-a v-aţi ascunselea prin scorburi întreaga zi, atât de lungă, încât pare fără de sfârşit, şi chiar întreaga noapte, în visele lor.

Ei trăiesc în legendă, în poveştile spuse seara la culcare şi în coşmaruri de care părinţii lor n-au auzit niciodată. Pe cărarea ce se pierde în pădure, pe care voi nu aţi descoperi-o niciodată singuri, strecurându-se pe lângă ruinele zidurilor de piatră, ei lasă în urma lor siajul strigătelor şi al şireturilor dezlegate. Şi cine e pe malul râului, ţinându-se cu mâinile de crengile sălciilor, cine râde legănându-se pe ramul de sus, al cui e chipul acela ascuns în iarbă, pe care l-aţi zărit doar cu coada ochiului, făcut din lumină şi din umbre de frunze, şi care a dispărut într-o clipită?

Aceşti copii nu vor fi adolescenţi, nici acum, şi nici în altă vară. Acest august nu le cere să găsească resurse secrete de putere şi curaj, ca să înfrunte complexitatea lumii adulţilor, să devină mai trişti, mai înţelepţi şi mai pregătiţi pentru viaţă. Vara aceasta are alte provocări pentru ei.

1

Vă atrag atenţia să nu uitaţi nicio clipă că sunt detectiv. Relaţia noastră cu adevărul este fundamentală, deşi imperfectă, refractând nedesluşit ca sticla crăpată. Adevărul este esenţa carierei noastre, scopul fiecărei mutări pe care o facem; îl urmărim folosindu-ne de strategii construite minuţios din minciuni, omisiuni şi toate formele de înşelăciune. Adevărul este cea mai dorită femeie din lume, în timp ce noi, detectivii, suntem amanţii cei mai geloşi, care anihilăm din reflex orice individ care-i aruncă cea mai neînsemnată ocheadă. O trădăm adeseori, petrecând apatici ore şi zile întregi în minciuni, pentru ca după aceea să ne întoarcem la ea, cu ultimul truc al amantului, explicându-i că „am făcut-o doar pentru că te iubesc atât de mult!”

Sunt destul de priceput la comparaţii, mai ales la cele ieftine. Nu mă lăsaţi să vă păcălesc convingându-vă să ne vedeţi ca pe un grup de cavaleri *parfit gentil*, îmbrăcaţi în costume renascentiste, galopând după Lady Adevăr călare pe iapa sa albă. Ce facem noi este de fapt crud, brutal, neplăcut. O fată îi oferă iubitului ei un alibi pentru seara în care el este suspectat că a jefuit un magazin din Northside şi l-a înjunghiat pe vânzător. Mai întâi flirtez cu ea şi îi spun că înţeleg de ce vrea el să stea acasă: pentru că are o asemenea iubită. Ea are părul oxigenat, e neîngrijită, are formele plate şi pipernicite ale generaţiei malnutrite, iar în sinea mea îmi spun că, dacă aş fi fost iubitul ei, m-aş fi simţit uşurat să o schimb chiar şi pentru un coleg de celulă păros, pe nume Brici. Apoi îi spun că în pantalonii lui de trening albi s-au găsit bancnote marcate provenind din casieria jefuită, iar el ne-a declarat că ea ieşise în seara aceea şi, când se întorsese, i le dăduse lui.

O spun atât de convingător, cu nuanţe atât de delicate de părere de rău şi de compasiune cu privire la trădarea bărbatului, încât în cele din urmă încrederea ei, consolidată de-a lungul celor patru ani pe care i-a trăit cu el, se prăbuşeşte ca un castel de nisip, şi, printre lacrimi şi mucozităţi, în timp ce iubitul ei se află în biroul alăturat împreună cu partenerul meu care îl interoghează, şi nu spune nimic altceva decât „La dracu’! Am fost acasă, cu Jackie!”, ea îmi dezvăluie totul, începând din momentul în care el a plecat de-acasă şi până la detalii despre ce nu merge bine în viaţa lor sexuală. Eu o bat cu blândeţe pe umăr, îi dau o batistă şi o ceaşcă de ceai, dar şi o coală de hârtie pe care să-şi scrie declaraţia.

Asta e slujba mea, şi nu cred că v-aţi dori să fiţi în locul meu – şi, oricum, dacă v-aţi apuca să faceţi aşa ceva, nu aţi rezista prea mult –, fără a poseda o oarecare afinitate înnăscută faţă de priorităţile şi exigenţele ei. Ce încerc să vă spun, înainte de a-mi începe povestea, sunt două lucruri: iubesc adevărul; şi mint.

Iată ce citesc în dosar, la o zi după ce am devenit detectiv. Mă voi întoarce la povestea asta, ori de câte ori va fi nevoie. Poate pare un lucru lipsit de importanţă, dar este ceva ce-mi aparţine doar mie: aceasta este singura poveste din lume pe care nimeni în afară de mine nu e capabil să o spună.

În după-amiaza zilei de marţi, 14 august 1984, trei copii – Germaine (Jamie) Elinor Rowan, Adam Robert Ryan şi Peter Joseph Savage, având toţi aceeaşi vârstă, respectiv doisprezece ani – se jucau pe strada pe care locuiau, în orăşelul Knocknaree din comitatul Dublin. Cum era o zi senină şi călduroasă, numeroşi locuitori se aflau în grădinile lor şi, prin urmare, nenumăraţi martori îi văzuseră pe copii, la diferite ore ale amiezii, plimbându-se pe lângă zidul de la capătul străzii, călare pe biciclete sau dându-se în leagănul făcut dintr-o anvelopă.

Knocknaree era la vremea aceea foarte puţin dezvoltat, iar la marginea lui se găsea o pădure întinsă, despărţită de acesta printr-un zid înalt de un metru şi jumătate. Pe la 3 după-amiaza, cei trei copii şi-au abandonat bicicletele în grădina din faţă a familiei Savage şi i-au spus doamnei Angela Savage – care tocmai se afla în grădină şi întindea rufe – că plecau să se joace în pădure. Făceau asta adeseori şi cunoşteau foarte bine acea parte de pădure, aşa că doamna Savage nu şi-a făcut griji că s-ar putea rătăci. I-a spus fiului său, Peter – care avea un ceas de mână – să se întoarcă acasă la 6.30 p.m., la ceai. Această discuţie a fost confirmată de vecina de alături, doamna Mary Therese Corry, precum şi de alte câteva martore care îi văzuseră pe copii urcându-se pe zidul de la capătul drumului şi dispărând apoi în pădure.

Dar cum se făcuse 6.45 p.m. şi Peter Savage nu se întorsese, mama lui se interesase la mamele celorlalţi doi copii, presupunând că băiatul ei se juca acasă la unul dintre ei. Dar nici ceilalţi copii nu se întorseseră. În general, Peter Savage era de nădejde, de aceea, părinţii săi nu erau încă îngrijoraţi. Presupuseră că ştrengarii fuseseră captivaţi de vreun joc şi nu-şi mai amintiseră să se uite la ceas. Pe la şapte fără cinci, doamna Savage s-a dus la marginea pădurii, a făcut câţiva paşi printre copaci şi i-a strigat pe copii. Dar nu a primit niciun răspuns, şi nici nu a văzut sau auzit ceva care să îi dea de înţeles că s-ar fi aflat cineva în preajmă.

S-a întors acasă şi le-a servit ceaiul soţului ei, domnul Joseph Savage, şi celorlalţi patru copii mai mici. După ceai, domnul Savage şi domnul John Ryan, tatăl lui Adam Ryan, au înaintat ceva mai mult în pădure, strigându-i pe copii, dar neprimind nici de data asta vreun răspuns. La 8.25 p.m., când întunericul a început să se lase, părinţii s-au îngrijorat de-a dreptul că fiii lor se rătăciseră, iar doamna Alicia

Rowan (mama lui Germaine, unic părinte), care avea telefon, a sunat la poliţie.

Au început căutările în pădure. La acel moment, exista o oarecare temere că cei trei copii fugiseră de-acasă. Doamna Alicia Rowan hotărâse că Germaine trebuia să plece la Dublin, la o şcoală cu internat, unde ar fi stat în timpul săptămânii şi de unde s-ar fi întors doar în weekenduri la Knocknaree; plănuise ca plecarea fetiţei să aibă loc peste două săptămâni, iar prietenii ei se supăraseră foarte tare la gândul că urmau să se despartă. Totuşi, o cercetare preliminară a camerelor copiilor a avut drept rezultat constatarea faptului că nu lipseau nicio haină, niciun ban şi niciun articol personal. Puşculiţa lui Germaine, în formă de păpuşă rusească, era neatinsă; conţinea toate cele 5,85 lire pe care le strânsese.

La 10.20 p.m., un poliţist, luminându-şi calea cu o lanternă, l-a găsit pe Adam Ryan în zona deasă din mijlocul pădurii, cu spatele rezemat de un stejar masiv şi cu palmele lipite de el. Unghiile îi erau înfipte în trunchi atât de adânc, încât se rupseseră în scoarţa copacului. Părea să stea acolo de ceva vreme, dar nu răspunsese la chemările căutătorilor. A fost dus imediat la spital. Apoi a fost convocată o unitate de câini şi pusă pe urmele celorlalţi doi copii dispăruţi, dar căutarea n-a durat decât până la un punct nu prea îndepărtat de locul unde fusese găsit Ryan. Acolo, câinii s-au dezorientat şi au pierdut urma.

Când am fost găsit, purtam nişte pantaloni scurţi din denim albastru, un tricou alb de bumbac, şosete albe de bumbac şi adidaşi, legaţi cu şireturi. Adidaşii erau plini de pete de sânge; şi şosetele erau pătate, dar mai puţin. Analizele ulterioare ale petelor au arătat că sângele înmuiase adidaşii dinăuntru înspre afară. Sângele trecuse prin şosete, în concentraţie mai mică, dinspre exterior înspre interior. Acest lucru însemna că adidaşii fuseseră descălţaţi, iar sângele se împrăştiase în ei; ceva mai târziu, când începuse să se coaguleze, fusesem încălţat la loc, pătându-mi astfel şosetele. La spate, pe tricou aveam patru spintecături paralele, având între opt şi doisprezece centimetri lungime, în diagonală, de la jumătatea umărului stâng până în partea dreaptă a abdomenului, în dreptul coastelor.

Nu eram rănit; aveam doar câteva zgârieturi minore pe gambe, aşchii sub unghii (mai târziu s-a dovedit că proveneau din scoarţa stejarului lângă care fusesem găsit), şi câte o julitură adâncă pe fiecare genunchi, dar ambele începuseră să prindă coajă. Existau nişte îndoieli în ceea ce priveşte juliturile – dacă fuseseră căpătate în pădure sau nu – pentru că o copilandră (Aideen Watkins, de cinci ani) care se jucase pe drum a povestit că mă văzuse căzând de pe zid în acea zi, devreme, şi aterizând în genunchi. Totuşi, povestea ei nu era aceeaşi de fiecare dată când o spunea, aşa că s-a considerat că

informaţia nu putea fi luată drept certă. De asemenea, eram aproape catatonic: nu m-am mişcat vreo treizeci şi şase de ore şi nu am vorbit deloc în următoarele două săptămâni. Când am făcut-o, nu-mi mai aminteam nimic despre perioada cuprinsă între plecarea mea de acasă în acea după-amiază şi examenul medical de la spital.

Sângele de pe adidaşi şi de pe şosete a fost testat pentru a i se determina grupa – căci analizele ADN încă nu erau posibile în Irlanda, în 1984 – şi s-a descoperit că era A pozitiv. S-a stabilit că şi sângele meu era tot A pozitiv. Totuşi, s-a estimat că nu era posibil ca din juliturile de la genunchi, chiar dacă acestea erau adânci, să fi curs suficient sânge cât să îmi ude atât de serios adidaşii. Sângele lui Germaine Rowan fusese deja testat, cu ocazia unei apendicectomii, cu doi ani în urmă. A reieşit că şi ea avea tot A pozitiv. Peter Savage – deşi nu i se făcuseră analize – a fost eliminat ca sursă a petelor: ambii săi părinţi aveau grupa 0, fiind astfel imposibil ca el să aibă altă grupă. În absenţa unor date certe, investigatorii nu puteau ignora posibilitatea ca sângele să fi provenit de la o a patra persoană, şi nici posibilitatea ca el să fi provenit din mai multe surse.

Căutările au continuat în timpul nopţii de 14 august şi câteva săptămâni după aceea – echipe de voluntari au scotocit câmpurile şi dealurile din vecinătate, au cercetat fiecare mlaştină din zonă, şi chiar şi râul care curgea prin pădure –, dar totul a fost în zadar. După paisprezece luni, un localnic, domnul Andrew Raftery, în timp ce-şi plimba câinele prin pădure, a zărit un ceas de mână în iarbă, la vreo optzeci de metri de copacul lângă care fusesem găsit eu. Ceasul se păstrase intact – pe faţa lui se vedea un desen reprezentând un fotbalist în acţiune şi minutarul cu o minge în capăt –, iar domnul şi doamna Savage l-au identificat ca aparţinându-i fiului lor, Peter. Doamna Savage a confirmat faptul că băiatul îl purta în după-amiaza în care dispăruse. Cureaua de plastic fusese smulsă cu o forţă care sugera că, în timp ce Peter alerga, agăţase cu ea o creangă joasă. Biroul Tehnic a identificat un număr de amprente parţiale pe curea şi pe cadran; toate se potriveau cu amprentele găsite pe lucrurile lui Peter Savage.

În ciuda numeroaselor apeluri ale poliţiei şi a unei campanii media intense, nimic altceva care să amintească de Peter Savage şi de Germaine Rowan nu a mai fost vreodată descoperit.

M-am făcut poliţist pentru că am vrut să investighez crime. Timpul pe care mi l-am petrecut în uniformă, antrenându-mă – la Colegiul Templemore, efectuând la nesfârşit exerciţii fizice complexe, patrulând în jurul unor oraşe mici, îmbrăcat în ridicola jachetă fosforescentă, investigând care dintre cei trei delincvenţi locali suspecţi spărsese geamul de la magazia din grădina doamnei

McSweeney –, a semănat cu un scenariu absurd scris de Ionesco, o încercare pe care am fost nevoit să o îndur din raţiuni birocratice, ca să ajung să obţin postul pe care îl ocup acum. Nu m-am mai gândit niciodată la acei ani şi nu mi-i amintesc limpede. Nu mi-am făcut prieteni. Pentru mine, detaşarea era involuntară şi la fel de inevitabilă ca efectul secundar al unor medicamente sedative, dar ceilalţi poliţişti vedeau în asta îngâmfare, o ironie studiată la adresa originii lor autentic rurale şi a ambiţiilor lor autentic rurale. Poate că aveau dreptate. Am descoperit recent un jurnal de pe vremea când am intrat la colegiu, în care îmi descriam colegele ca pe „o turmă de ţoape care respiră pe gură şi nu se culcă cu un tip decât după a treia sau a patra întâlnire, şi care îţi flutură în faţă miasma atâtor clişee, încât practic simţi izul de şuncă şi de varză, de bălegar de vacă şi de lumânări din altar”. Chiar admiţând că aveam o zi proastă, cred că aceste cuvinte arată o oarecare lipsă de respect pentru diferenţele culturale.

Când am intrat la Brigada Omucideri, aveam deja pregătite, de aproape un an, în dulapul meu, pe umeraşe, noile haine de lucru – costume bine croite, din materiale atât de fine, încât păreau că trăiesc atunci când le atingeai, cămăşi cu dunguliţe albastre şi verzi extrem de subţiri, fulare de caşmir moale ca blana unui iepuraş. Îmi place codul vestimentar. Acesta a fost unul dintre primele lucruri care m-au fascinat la acest job – acesta, precum şi prescurtările specifice, funcţionale, eliptice: „latente”, „vizibile”[1]. Într-unul dintre orăşelele desprinse parcă dintr-un roman de Stephen King, unde am fost trimis după ce am terminat Templemore, avusese loc o crimă: un obişnuit incident domestic violent a depăşit chiar şi aşteptările făptaşului şi, pentru că fosta iubită a bărbatului murise în circumstanţe ciudate, au fost trimişi la faţa locului doi detectivi de la Omucideri. Întreaga săptămână cât cei doi au zăbovit acolo, de câte ori mă aflam la biroul meu, stăteam cu ochii pe filtrul de cafea şi mă duceam să-mi torn o ceaşcă exact când se duceau şi ei, îmi puneam lapte fără să mă grăbesc, ca să pot trage cu urechea la conversaţia lor: Biroul se va ocupa şi de raportul toxicologic de îndată ce laboratorul va identifica tipul de urme de dinţi. M-am apucat din nou de fumat doar ca să pot să merg după ei în parcare şi să stau şi eu pe-aproape să fumez, holbându-mă absent la cer şi ascultând ce spuneau. Uneori îmi adresau zâmbete fugare, alteori îmi dădeau câte un foc de la mătuitele lor brichete Zippo, după care mă ignorau întorcându-se aproape cu spatele la mine şi reluând discuţiile despre strategiile lor complicate. S-o aresteze mai întâi pe maică-sa, apoi să-l lase pe el o oră, două să stea acasă făcându-şi griji pentru ce ar fi putut ea să declare, apoi să-l aducă înapoi la secţie; să creeze o scenă a crimei pe care să i-o arate fără să-i lase prea mult timp să o privească.

Contrar a ceea ce aţi putea presupune, nu am devenit detectiv

dintr-o dorinţă capricioasă de a rezolva misterul din perioada copilăriei mele. Am mai citit o dată dosarul, în acea primă zi, de unul singur, târziu, în biroul meu, la lumina slabă a veiozei (nume uitate de mult au stârnit ecouri în urechile mele, ca nişte zbateri mărunte de lilieci, depunând mărturie, în încăperea aceea întunecoasă, că Jamie o lovise pe mama ei pentru că nu voia să meargă la şcoala cu internat, că nişte adolescenţi cu „înfăţişare periculoasă" îşi petrecuseră serile la marginea pădurii, că mama lui Peter avusese odată o rană pe unul dintre pomeţi), după care nu m-am mai uitat niciodată în el.

Aveam nevoie de aceste secrete, de această ţesătură aproape invizibilă, ca o scriere în Braille care are sens doar pentru un iniţiat. Cei doi detectivi de la Omucideri erau ca nişte cai pur-sânge trecând printr-un neînsemnat orăşel de fermieri2; erau ca nişte artişti acrobaţi rotindu-se pe trapeze în lumina strălucitoare. Jucau cele mai mari mize şi erau nişte experţi în acest joc.

Ştiam că ceea ce au făcut era o cruzime. Oamenii sunt sălbatici, lipsiţi de milă; acest lucru, supravegherea cu privire detaşată, concentrată, şi reglarea cu fineţe a unui aspect sau a altuia, până când instinctul fundamental de autoconservare se fisurează, este sălbăticia în forma ei cea mai pură, cea mai politicoasă şi cea mai evoluată.

Auziserăm de Cassie cu câteva zile înainte de a se alătura echipei, probabil chiar înainte ca ea să fi primit această ofertă. Zvonistica are la noi o eficienţă ridicolă, de modă veche. Brigada Omucideri nu numai că lucrează sub presiune, dar e formată doar din douăzeci de membri permanenţi şi orice motiv de stres în plus (cineva care pleacă sau cineva nou, e prea mult sau prea puţin de lucru) tinde să creeze o atmosferă de isterie colectivă, de alianţe complicate şi de zvonuri incitante. De obicei, mă ţin departe de toate astea, dar Cassie Maddox provocase suficientă rumoare, încât să-mi atragă şi mie atenţia.

Simplul fapt că era femeie generase un val de revoltă prost disimulată. Suntem cu toţii conştienţi de neajunsurile prejudecăţilor, dar nostalgia după anii 1950 are rădăcini adânci şi viguroase (chiar şi la oameni de vârsta mea; în mare parte din Irlanda, anii 1950 nu s-au terminat până în 1955, când ne-am repezit drept în anii 1980 ai lui Thatcher), când puteai să sperii un suspect şi să-l faci să mărturisească ameninţându-l că-l pârăşti mamei lui, când singurii străini din ţară erau studenţii la Medicină, iar serviciul era locul în care te aflai la adăpost de pisălogeala femeilor. Cassie era doar a patra femeie angajată la Omucideri, şi cel puţin una dintre celelalte reprezentase o greşeală uriaşă (una deliberată, după cum spuneau unii), întărind această credinţă a echipei când ea şi partenerul ei fuseseră aproape ucişi, deoarece, intrând în panică, femeia aruncase pistolul în capul unui suspect încolţit.

De asemenea, Cassie avea doar douăzeci şi opt de ani şi terminase de prea puţin timp Templemore. Brigada Omucideri este una de elită şi nimeni sub treizeci de ani nu este cooptat, cu excepţia celor care au un tată politician. În general, trebuie să petreci câţiva ani în diverse alte locuri, fiind de ajutor pentru oricine are nevoie de un subordonat, apoi să-ţi faci un nume în cel puţin una sau două echipe. Cassie avea mai puţin de un an petrecut în Brigada Antidrog. Gurile rele susţineau că se culcase cu o persoană importantă; sau că era fiica nelegitimă a cuiva anume, sau – cu o tuşă de originalitate – că prinsese o persoană însemnată cumpărând droguri, iar slujba aceasta era un fel de plată ca să-şi ţină gura închisă.

Pe mine nu mă deranja venirea lui Cassie Maddox. Eram doar de câteva luni la Omucideri şi nu îmi plăceau deloc sunetele de neanderthalieni din vestiar, concurenţa la capitolele maşini şi aftershave-uri, şi glumele subtil bigote justificate prin faptul că sunt „ironice", lucru care întotdeauna mă făcea să meditez îndelung asupra definiţiei ironiei. În concluzie, preferam femeile bărbaţilor. De asemenea, nici eu nu ştiam prea bine care mi-era locul în cadrul echipei. Aveam aproape treizeci şi unu de ani, doi ani fusesem asistent ici-colo, doi ani lucrasem în Brigada Violenţă Domestică, prin urmare, aveam puţin mai multă experienţă decât Cassie; cu toate acestea, uneori aveam impresia că şefii presupuseseră că eram un detectiv bun în felul acela absurd, nejustificat în care unii bărbaţi vor presupune că o femeie blondă, înaltă şi slabă este frumoasă, chiar dacă ea are o faţă de curcan care suferă de hipertiroidism – asta doar pentru că deţin toate accesoriile. Am un accent britanic perfect, deprins la şcoala cu internat pentru a-mi crea un scut protector, şi durează până să mă debarasez de ceea ce am dobândit în perioada aceea. Dar chiar dacă irlandezul se bucură pentru absolut orice echipă care joacă împotriva Angliei şi ştiu un număr de cârciumi unde nu puteam să comand ceva de băut fără să risc să primesc un pahar după ceafă, încă mai există impresia că cineva cu origini britanice este mai inteligent, mai bine educat şi, în general, e mai probabil să aibă dreptate. Pe lângă toate acestea, sunt înalt, suficient de bine clădit ca să pot fi considerat zvelt şi elegant, dacă am un costum bine croit, şi sunt destul de arătos, într-un fel neconvenţional. O agenţie care caută actori figuranţi într-un film ar putea crede fără rezerve că sunt un detectiv bun, probabil singuraticul rebel, strălucitor, care îşi riscă viaţa fără nicio teamă şi îl prinde întotdeauna pe răufăcător.

Practic nu am nimic în comun cu un asemenea tip, dar nu sunt sigur că oricine altcineva şi-a dat seama de asta. Uneori, după prea multă votcă băută de unul singur, mă trezeam având în minte scenarii paranoice, în care superintendentul afla că eu eram de fapt băiatul unui funcţionar din Knocknaree şi eram transferat la Departamentul

de Drepturi de Proprietate Intelectuală. Cu Cassie Maddox prin preajmă – îmi imaginam eu –, era mai puţin probabil ca oamenii să-şi piardă timpul fiind suspicioşi în legătură cu mine.

Când în sfârşit a sosit, Cassie era cu totul altfel decât mă aşteptasem. Bârfele mă făcuseră să mi-o închipui ca pe o starletă de televiziune, cu picioare lungi, păr vopsit şi purtând, eventual, un costum mulat de piele. Superintendentul nostru, O'Kelly, ne-o prezentă la raportul de luni dimineaţa, iar ea se ridicase şi spusese că era încântată să facă parte din echipă şi că spera să se ridice la standardele acesteia; de înălţime medie, avea părul negru, buclat, şi era băieţoasă, zveltă, cu umeri largi. Nu era genul meu – mie mi-au plăcut dintotdeauna tipele mai feminine, drăgălaşe, cu oase fragile, pe care să pot să le ridic şi să le învârtesc doar cu o mână –, dar avea ceva care mă atrăgea: poate felul în care stătea în picioare, cu greutatea pe un singur şold, dreaptă şi uşoară ca o gimnastă; poate doar aerul ei misterios.

— Am auzit că în familia ei sunt masoni şi că au ameninţat că ne vor desfiinţa echipa dacă nu o luăm şi pe ea, comentă Sam O'Neill, din spatele meu.

Sam era un tip bine clădit, vesel şi mereu calm. E din Galway. Nu-l ştiam ca pe unul care se lasă dus de valul bârfelor.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, am răspuns, dezamăgit de el.

Sam rânji şi clătină din cap spre mine, apoi se strecură pe scaunul de lângă mine. M-am întors şi m-am uitat la Cassie, care se aşezase şi îşi sprijinise un picior pe scaunul din faţa ei, cu carneţelul pe coapsă.

Nu era îmbrăcată ca un detectiv de la Omucideri. Înveţi din mers, de îndată ce pui ochii pe o asemenea slujbă, că lumea se aşteaptă să ai o ţinută profesională, îngrijită, să porţi lucruri scumpe, dar fără ostentaţie şi doar cu o tuşă de originalitate. Oferim contribuabilului un clişeu. Ne facem cumpărăturile mai ales la Brown Thomas, în perioada promoţiilor, şi astfel se întâmplă ca uneori să venim la lucru purtând haine cu o tuşă identică, ceea ce e stânjenitor. Până atunci, în echipa noastră, cel mai aiurea stil îl deţinea cretinul pe nume Quigley, care vorbea ca răţoiul Daffy, cu accent din Donegal[3]; purta pe sub costum tricouri inscripţionate cu sloganuri (MAD BASTARD[4]), gândindu-se că asta îl făcea să pară dezinvolt. Când în sfârşit realizase că niciunul dintre noi nu era şocat de acest lucru, sau măcar de departe interesat, o convocase pe mămica lui, într-o zi, pe neaşteptate, să-l ducă la cumpărături la BT.

În prima zi am pus-o pe Cassie în aceeaşi categorie. Era îmbrăcată în pantaloni sport şi un pulover de lână de culoarea vinului, cu mânecile trecându-i de încheieturi, şi pantofi sport butucănoşi. Am pus toate astea pe seama unui soi de comportament afectat: „Uite, sunt prea cool pentru cât sunteţi voi de convenţionali". Scânteia de

animozitate iscată astfel sporise atracţia pe care o aveam faţă de ea. Într-un fel, mă simt atras de femeile care mă agasează.

Nu i-am acordat prea mare atenţie în săptămânile care au urmat, doar atât cât poţi să acorzi oricărei femei drăguţe, atunci când eşti înconjurat de bărbaţi. Ea îşi făcea ucenicia alături de Tom Costello, un tip grizonant, veteranul nostru de nădejde, iar eu lucram la cazul unui boschetar omorât în bătaie pe o alee. Câteva dintre aspectele inexorabile, deprimante ale vieţii sale se scurseseră odată cu el în moarte, fiind unul dintre acele cazuri în care din start nu ai nicio speranţă să-l rezolvi – nu ai nicio pistă, nimeni nu a văzut nimic, nimeni nu a auzit nimic, iar cel care l-a ucis, oricine-ar fi fost el, era probabil atât de beat sau de drogat, încât nici măcar nu-şi mai amintea că săvârşise o asemenea faptă – astfel că flacăra avântului meu de începător începuse să pâlpâie. De asemenea, eram partenerul lui Quigley, ceea nu era deloc încurajator; ideea lui despre umor era aceea de a reda fragmente ample din *Wallace şi Gromit*[5], după care imita râsul ciocănitoarei Woody ca să arate cât erau de amuzante, şi începusem să înţeleg că fusesem numit partenerul lui nu pentru că el voise să fie prietenos cu băiatul nou-venit, ci pentru că nimeni altcineva nu dorea să lucreze cu el. Nu am avut nici timp, şi nici energie să o cunosc pe Cassie. Câteodată mă întreb câtă vreme petrecusem aşa. Chiar şi într-o echipă mică există oameni cu care nu ajungi niciodată să depăşeşti limita unor saluturi din cap şi a unor zâmbete când îi întâlneşti pe hol, pur şi simplu pentru că drumurile tale şi ale lor nu se mai încrucişează nicăieri în altă parte.

Am devenit prieteni datorită motoretei sale, o Vespa din 1981, de culoare crem, care îmi amintea de o corcitură răsfăţată, în al cărui pedigri exista şi un Border Collie[6]. O botezasem Golf Cart[7] ca să o tachinez pe Cassie; iar ea îi spunea maşinii mele – un Land Rover alb, uzat – Căruţa Amărâţilor, la care adăuga o remarcă plină de compătimire la adresa iubitelor mele, sau Ecomobil, atunci când era într-o dispoziţie revoluţionară. Golf Cart alesese o zi de septembrie, cu vânt şi umezeală, ca să rămână în pană. Eu ieşeam din parcare când am văzut-o pe fata asta mărunţică, îmbrăcată într-o pelerină roşie de ploaie, arătând precum Kenny din *South Park*[8], stând lângă motoretă şi strigând după un autobuz care tocmai o stropise din cap până-n picioare. Am tras pe dreapta şi am întrebat-o pe geam: „Ai nevoie de o mână de ajutor?”

Ea se uitase la mine, după care îmi răspunsese: „Ce te face să crezi asta?”, şi apoi, spre surprinderea mea, începuse să râdă.

Preţ de cinci minute, cât m-am chinuit să pornesc Vespa, m-am îndrăgostit de ea. Haina de ploaie foarte largă o făcea să arate ca o fetiţă de opt ani – doar cizmuliţele cu buburuze îi mai lipseau –, iar din gluga roşie răsăreau ochii căprui uriaşi, cu genele ude de ploaie,

pe o feţişoară ca de pisoi. Am simţit tentaţia s-o şterg uşor, cu un prosop mare şi pufos, în faţa unui foc care sfârâie. Dar mai apoi ea zise:

— Hei, dă-mi voie – trebuie să ştii cum să răsuceşti chestia aia.

Iar eu am ridicat din sprânceană şi am spus:

— *Chestia aia? Pe bune, fată?*

Imediat am regretat – niciodată nu m-am priceput să fac poante; şi, n-ai de unde să ştii, poate că era o feministă extremistă care avea să-mi ţină în ploaie un discurs despre Amelia Earhart. Dar Cassie mi-a aruncat o privire şmecheră cu subînţeles, apoi a bătut din palme, scuturându-se de stropii de apă şi mi-a replicat cu o voce languroasă, imitând-o pe Marylin:

— Ooo… dintotdeauna am *visat* la un cavaler în armură strălucitoare venind să mă salveze, mititica de mine. Doar că în visele mele era chipeş.

Ce vedeam în faţa mea se transformase, cu un declic, precum un caleidoscop răsucit. Am încetat să mă îndrăgostesc de ea şi am început să o plac teribil. M-am uitat la pelerina ei cu glugă şi am spus:

— O, Doamne, sunt gata să îl omoare pe Kenny[9].

Apoi am urcat motoreta în portbagajul Land Roverului şi am condus-o acasă.

Avea o garsonieră, la ultimul etaj al unei case în stil georgian, cam dărăpănate, în Sandymount; era ceea ce proprietarii numesc un loc de dormit, în care e spaţiu doar cât să primeşti un prieten. Strada era liniştită; fereastra largă, glisantă, dădea spre acoperişurile celorlalte case, spre plaja Sandymount. În cameră erau rafturi din lemn, înţesate de cărţi vechi broşate; o sofa joasă, în stil victorian, tapiţată într-o nuanţă ţipătoare de turcoaz; o canapea extensibilă acoperită cu o cuvertură din petice; niciun fel de obiecte decorative sau postere; doar pe pervaz, câteva scoici, pietricele şi castane.

Nu-mi amintesc prea multe detalii din acea seară şi, după spusele lui Cassie, nici ea nu-şi aminteşte. Pot să-mi amintesc unele lucruri despre care am vorbit amândoi, câteva imagini extrem de clare, dar nu pot să vă redau nicio vorbă concretă. Asta mă uimeşte şi, când sunt într-o anumită dispoziţie, mi se pare de-a dreptul magic, şi leg acea seară de stările de amnezie de care, de-a lungul secolelor, au fost făcute vinovate zânele, vrăjitoarele ori extratereştrii, şi după care nimeni nu s-a întors neschimbat. Dar acele bucle liminale, pierdute de timp, sunt de obicei solitare, ceva legat de ideea de a împărtăşi una mă face să mă gândesc la gemeni, întinzând încet mâini oarbe într-un spaţiu fără gravitaţie şi fără cuvinte.

Ştiu că am rămas la masă – o cină studenţească, cu paste reci şi sos dintr-un borcan, whisky fierbinte în căni chinezeşti. Mi-o amintesc pe

Cassie deschizând un dulap imens, care ocupa aproape un perete întreg, ca să scoată de-acolo un prosop pentru mine, să-mi şterg părul. Cineva, probabil ea, fixase etajere de cărţi şi în dulap. Rafturile erau dispuse la o înălţime ciudată, neobişnuită, şi erau burduşite cu o varietate de obiecte: nu am putut să mă uit prea bine, dar erau acolo câteva oale cu smalţul sărit, carneţele cu coperte marmorate, pulovere moi colorate ca pietrele preţioase, teancuri dezordonate de hârtii mâzgălite. Semăna cu o ilustraţie dintr-o carte veche de poveşti cu zâne.

Îmi amintesc că la un moment dat s-a ajuns la întrebarea: „Şi cum ai ajuns în echipă?" Tocmai discutam despre cum se adaptase, şi m-am gândit că fusesem foarte subtil, însă ea mi-a adresat un mic zâmbet poznaş, de parcă am fi jucat dame şi mă prinsese încercând să-i distrag atenţia de la o mutare greşită pe care o făcusem.

— Te referi la faptul că sunt fată, nu?

— Mă refer de fapt la faptul că eşti atât de tânără, am spus eu, deşi, desigur, mă gândeam la ambele lucruri.

— Costello mi-a zis ieri „fiule", mi-a mărturisit Cassie. „Bravo ţie, fiule." Apoi a început să se agite şi să se bâlbâie. Cred că-i era teamă să nu-l pârăsc.

— Probabil că a fost un compliment, în stilul lui, am spus eu.

— Aşa am luat-o şi eu. E un tip tare dulce, serios.

Îşi vârî o ţigară în gură şi ridică mâna; i-am aruncat bricheta mea.

— Mi-a spus cineva că ai lucrat sub acoperire ca târfă şi ai băgat la apă un oficial, am spus eu, dar Cassie n-a făcut decât să-mi arunce bricheta înapoi şi să rânjească la mine.

— Quigley, nu? Mie mi-a spus că ai fost agent dublu în MI6[10].

— Poftim? am spus jignit, căzând în propria capcană. Quigley e un cretin.

— Ohoo… chiar crezi? continuă ea şi începu să râdă.

După un moment, am izbucnit şi eu în râs. Chestia cu agentul dublu mă deranja – de fapt, dacă cineva ar fi crezut una ca asta, nu mi-ar mai fi vorbit niciodată –, iar faptul că eram luat drept englez mă înfuria la culme, deşi într-un fel mă măgulea ideea de a fi văzut ca un fel de James Bond.

— Eu sunt din *Dublin,* am spus. Mi-am pierdut accentul la şcoală în Anglia. Iar idiotul ăla de venetic[11] lobotomizat ştie acest lucru.

Şi chiar ştia. În primele mele săptămâni în echipă m-a plictisit cu insistenţa lui, vrând să ştie ce caută un englez în forţele poliţieneşti irlandeze, la fel ca un copil care te tot înghionteşte şi te întreabă: „De ce? De ce? De ce?", astfel încât până la urmă mi-am încălcat regula de a spune doar strictul necesar şi i-am explicat ce era cu accentul meu. Se pare că ar fi trebuit să folosesc cuvinte mai scurte.

— Cum reuşeşti să lucrezi cu el? mă întrebă Cassie.

— Aproape că mă face să-mi pierd minţile, am recunoscut eu.

Ceva – încă nu ştiu sigur ce anume – o făcu pe Cassie să ia o hotărâre. Se lăsă pe-o parte, îşi mută cana în cealaltă mână (jură că era cafea şi susţine că eu cred că a fost whisky fierbinte pentru că numai asta băusem apoi, foarte des, în acea iarnă; dar eu ştiu, îmi amintesc gustul înţepător pe limbă şi aburul ameţitor) şi îşi ridică maioul până sub sâni. Eram atât de uimit, încât mi-a trebuit un moment să-mi dau seama ce-mi arăta: o cicatrice lungă, roşie încă, umflată şi punctată de mici împunsături, curbându-se odată cu linia coastelor.

— Am fost înjunghiată, spuse ea.

Era atât de evident că mă simţeam stânjenit de faptul că nimeni nu se gândise la asta! Unui detectiv rănit la datorie i se oferă posibilitatea să se transfere. Presupun că am trecut cu vederea această variantă deoarece în mod normal o rană ar fi stârnit zvonuri; or, noi nu auziserăm nimic despre aşa ceva.

— Dumnezeule, am spus. Ce s-a întâmplat?

— Lucram sub acoperire în UCD12, începu ea să-mi povestească. (Asta explica hainele pe care le purta şi golul de informaţii – să lucrezi sub acoperire era un secret bine păstrat.) De-asta am devenit atât de repede detectiv. Era o reţea care acţiona în campus, iar Brigada Antidrog voia să afle cine se afla în spatele ei, aşa că aveau nevoie de cineva care să poată trece drept student. M-am dus acolo ca masterand în psihologie. Studiasem câţiva ani la Psihologie la Trinity înainte de Templemore, astfel că puteam să port o discuţie în domeniu, şi păream şi tânără.

Aşa era, părea tânără. Avea o anume seninătate în expresia feţei, pe care n-am mai văzut-o la nimeni altcineva. Pielea îi era fină ca a unui copil. Iar trăsăturile – gura largă, pomeţii înalţi şi rotunzi, nasul cârn, sprâncenele lungi, curbate – făceau ca alte chipuri să aibă, prin comparaţie, o expresie neregulată şi ştearsă. Din câte puteam să-mi dau seama, nu se farda niciodată, îşi dădea doar cu un pic de balsam pe buze, cu miros de scorţişoară, care o făcea să pară şi mai tânără. Puţini oameni ar fi considerat-o frumoasă, dar gusturile mele nu ţineau cont de modă şi îmi făcea cu mult mai mare plăcere să mă uit la ea, decât la oricare clonă de blondă cu sâni generoşi, pe care, insultător, revistele îmi spun că trebuie să o doresc.

— Şi misiunea ta sub acoperire s-a dus de râpă?

— *Nu,* spuse ea indignată. Am aflat cine era principalul dealer – genul de tip bogat şi fără creier din Blackrock, care, bineînţeles, îşi face studiile în domeniul afacerilor – dar mi-am petrecut câteva luni împrietenindu-mă cu el şi cu amicii lui, râzând la glumele lui idioate, corectându-i referatele. Apoi i-am sugerat că poate era mai bine să le vând eu droguri fetelor, pentru că ar fi fost mai puţin stresate dacă ar

fi cumpărat marfa tot de la o fată, corect? I-a plăcut ideea, totul mergea ca pe roate, apoi i-am sugerat că poate ar fi fost mai simplu dacă mă întâlneam eu direct cu sursa, decât să primesc prafurile prin el, ca intermediar. De-abia atunci Băieţelul Traficant a început să se agite – era în mai, trebuia în curând să intre în sesiune. Era paranoic şi s-a gândit că vreau să-i fur afacerea. Atunci m-a înjunghiat. Sorbi din băutură. Totuşi, să nu-i spui lui Quigley. Operaţiunea încă e în curs de desfăşurare, deci nu ar trebui să vorbesc despre asta. Lasă-l pe bietul tâmpit să se bucure de închipuirile lui.

Eram foarte impresionat în sinea mea, nu doar de faptul că fusese înjunghiată (la urma urmei, mi-am spus eu, nu făcuse ceva neobişnuit de curajos sau de inteligent; doar că nu reuşise să se ferească destul de repede), ci şi de ideea neclară, palpitantă, de muncă sub acoperire, şi de tonul complet neutru pe care îmi spusese povestea. Cum exersasem din greu să-mi perfecţionez aerul de indiferenţă, puteam să recunosc un asemenea ton autentic, atunci când îl întâlneam.

— Dumnezeule, am spus din nou. Pun pariu că a mâncat o bătaie serioasă când l-au arestat.

N-am lovit niciodată un suspect – aflasem că nu era nevoie, atâta vreme cât îl făceai să creadă că poţi s-o faci dar sunt tipi care o fac, şi oricine înjunghie un poliţist trebuie să încaseze câteva lovituri, în drum spre secţia de poliţie.

Se uită la mine ridicând din sprânceană, amuzată.

— Nu l-au bătut. Asta ar fi distrus întreaga operaţiune. Au nevoie de el ca să ajungă la sursă. N-au făcut altceva decât să reia totul cu un alt agent sub acoperire.

— Dar n-ai fi vrut să-l vezi trântit la pământ? am întrebat eu, frustrat de calmul ei şi de propria mea naivitate. Doar te-a înjunghiat, nu?

Cassie ridică din umeri.

— La urma urmei, dacă stai să te gândeşti, avea dreptate într-un fel: eu *doar* mă prefăceam că-i sunt prietenă, ca să-l înfund. Iar el era un traficant de droguri, dependent de drog.

Ce s-a întâmplat apoi, mi-e din nou neclar. Ştiu că, simţind nevoia să o impresionez la rândul meu, dar nefiind niciodată înjunghiat, sau împuşcat, sau altceva de genul acesta, i-am spus o poveste lungă şi încâlcită, în cea mai mare parte adevărată, despre cum am convins un tip care ameninţa că sare cu bebeluşul său în braţe de pe acoperişul unui bloc de apartamente, când lucram la Violenţă Domestică (cred că într-adevăr eram cam ameţit: ăsta e un alt motiv pentru care sunt atât de sigur că atunci am băut whisky fierbinte). Îmi aduc aminte de o conversaţie însufleţită despre Dylan Thomas, parcă; Cassie se ridicase în genunchi pe sofa şi gesticula, uitând de ţigara care ardea pe marginea scrumierei. Glumind, spirituali, dar ezitanţi ca nişte copii

care îşi dau timid târcoale, asigurându-ne pe furiş după fiecare ripostă că nu am depăşit limita, că nu am rănit sentimente. *Firelight*[13] şi Cowboy Junkies[14] – Cassie fredona încet, cu o voce dulce, gravă.

— Drogurile alea pe care le luai de la Băieţelul Traficant… chiar le vindeai studenţilor? am întrebat-o într-un târziu.

Cassie se ridicase să pună ibricul pe foc.

— Ocazional, spuse ea.

— Nu te deranja chestia asta?

— Tot ce se leagă de munca sub acoperire mă deranjează, mi-a răspuns. Totul.

A doua zi de dimineaţă, când am mers la lucru, eram prieteni. A fost cu adevărat simplu: am plantat seminţele fără să ne gândim şi ne-am trezit că ne aflam în aceeaşi păstaie. În pauză, i-am prins privirea şi am mimat fumatul; am ieşit amândoi şi am stat, picior peste picior, fiecare la câte un capăt al băncii, precum suporturile de cărţi de la capetele unei etajere. La sfârşitul programului m-a aşteptat, reproşându-mi cât de mult timp mi-a luat ca să-mi strâng lucrurile (Parcă ieşea cu Sarah Jessica Parker: „Să nu-ţi uiţi creionul de buze, scumpo, nu am vrea ca şoferul să fie nevoit să ne aducă înapoi să-l luăm"), iar în timp ce coboram scările, m-a întrebat:

— Bem o bere?

Nu pot să explic alchimia care acţionase în acea seară făcându-ne să simţim că ne cunoşteam de când lumea. N-aş putea să spun decât că am recunoscut amândoi, prea sigur ca să ne mai surprindă, că gândeam la fel.

De îndată ce îşi încheie ucenicia cu Costello, am devenit parteneri. O'Kelly încercă să se opună – nu-i plăcea ideea ca doi începători să lucreze împreună, unde mai pui că trebuia să găsească o altă soluţie şi pentru Quigley – însă am descoperit pe cineva, mai degrabă printr-un noroc chior decât prin vreo strădanie inspirată, care auzise un individ lăudându-se că a omorât un boschetar, aşa că ajunsesem în graţiile lui O'Kelly şi am profitat cât am putut de acest lucru. Ne preveni că ne va da cele mai simple cazuri şi cele mai lipsite de speranţă, „tot ce nu merită să mai faci vreo investigaţie detectivistică", iar noi am dat aprobator din cap, mulţumindu-i, conştienţi de faptul că ucigaşii nu sunt suficient de prevenitori încât să se asigure o strictă rotaţie a cazurilor complexe. Cassie îşi mută lucrurile pe biroul de lângă mine, iar Costello se pricopsi cu Quigley, adresându-ne săptămâni la rând priviri triste, pline de reproş, ca un labrador martirizat.

În următorii doi ani ne-am câştigat, cred, o bună reputaţie în cadrul echipei. L-am arestat pe suspectul din cazul boschetarului ucis pe alee, l-am hărţuit şi l-am interogat timp de şase ore până când a mărturisit – deşi, dacă ştergi de pe bandă înjurătura care se tot repetă: „Hei,

omule, dă-o dracului!” mă îndoiesc că mai rămân patruzeci de minute. Era un drogat, pe nume Wayne *(„Wayne”,* i-am spus lui Cassie, în timp ce îi aduceam lui un Sprite, observându-l cum îşi stoarce coşurile, prin geamul prin care el nu ne putea vedea. „De ce nu i-au tatuat pe frunte părinţii săi, la naştere: «Nimeni din familia noastră n-a absolvit vreodată nici măcar gimnaziul?»”) Îl bătuse pe boschetar, cunoscut pe numele de Beardy Eddie, pentru că îi furase pătura. După ce îşi semnase declaraţia, Wayne dorise să ştie dacă putea să-şi primească pătura înapoi. L-am predat poliţiştilor, spunându-i că aceştia o vor căuta; după care ne-am întors acasă la Cassie, cu o sticlă de şampanie, şi am stat de vorbă până la şase dimineaţa, am venit la lucru târziu, obosiţi şi încă puţin ameţiţi.

Am trecut printr-o perioadă, de altfel previzibilă, în care Quigley şi alţi câţiva îşi pierduseră timpul întrebându-mă dacă i-o trăsesem, şi dacă da, să le spun dacă era bună la pat; după ce i-am convins că nu, nu făcusem asta, îşi îndreptaseră atenţia către posibilitatea ca ea să fie lesbiană (eu am considerat-o întotdeauna pe Cassie foarte feminină, dar am văzut cum, pentru anumite minţi, coafura ei, lipsa machiajului şi pantalonii de catifea reiată puteau să fie astfel interpretate). În final, Cassie se plictisise de toate astea şi, ca să rezolve lucrurile, apăruse la petrecerea de Crăciun într-o rochie de seară, din catifea neagră, cu spatele gol, însoţită de un arătos şi musculos jucător de rugby pe nume Gerry. De fapt, era vărul ei de-al doilea şi avea un mariaj fericit, dar ţinea din toată inima la Cassie şi nu îl deranjase să o soarbă din priviri, o seară întreagă, dacă asta îi netezea calea spre o carieră de succes.

După aceea, bârfele se potoliseră, iar oamenii ne-au lăsat, mai mult sau mai puţin, să ne vedem de treburile noastre, ceea ce ne-a convenit amândurora. Contrar aparenţelor, Cassie nu e o persoană foarte sociabilă, nu mai mult decât sunt eu. E vioaie şi glumeaţă, poate vorbi cu oricine, dar dacă are libertatea să aleagă, preferă compania mea celei unui grup mai mare. Am dormit de nenumărate ori la ea pe sofa. Aveam un procent bun de rezolvare a cazurilor, şi chiar era în creştere. O’Kelly încetase să ne amenințe că ne desparte de fiecare dată când întârziam cu predarea rapoartelor. Chiar am fost prezenţi în sala de judecată să-l vedem pe Wayne declarat vinovat de crimă („O, la dracu’!”); Sam O’Neill ne făcuse şi o caricatură în care noi doi eram Mulder şi Scully (încă o mai am aruncată pe undeva), iar Cassie o lipise pe partea laterală a computerului său, lângă un abţibild pe care scria: „Poliţist rău! Gogoşile interzise!”

Privind retrospectiv, Cassie apăruse, cred, la momentul potrivit pentru mine. Viziunea mea de outsider despre Brigada Omucideri nu inclusese personaje precum Quigley, sau bârfe, sau interminabile interogatorii cu drogaţi cu un vocabular format din şase cuvinte şi cu

accent care mă irita precum freza unui dentist. Îmi imaginasem un mod de existenţă incitant, concis, bine organizat, însă realitatea mă lăsase confuz şi mă dezarmase, la fel ca atunci când un copil deschide cadoul de Crăciun minunat ambalat şi descoperă înăuntru o pereche de şosete de lână. Dacă nu ar fi fost Cassie, cred că aş fi sfârşit prin a mă transforma în detectivul acela din *Lege şi ordine,* care are ulcer şi care crede că tot ce se petrece în jur e o conspiraţie guvernamentală.

2

Am primit cazul Devlin într-o dimineaţă de miercuri a lunii august. Potrivit notiţelor mele, era ora 11.48, când toţi ceilalţi ieşiseră să-şi bea cafeaua. Eu şi Cassie jucam Worms pe computerul meu.

— Ha! exclamă Cassie, trimiţându-şi unul dintre viermi să-l atace pe al meu cu o bâtă de baseball, trântindu-l la pământ.

În drumul lui spre ocean, viermele meu, Willy-care-Mătură-Pământul, ţipă la mine: „Of, băiatul cel mare al lui mămicii!”

— Eu te-am lăsat să faci asta, i-am spus.

— Bineînţeles că m-ai lăsat, zise Cassie. De fapt, niciun bărbat adevărat nu ar putea să fie bătut de o fetiţă. Chiar şi viermii ştiu atâta lucru: numai un molâu lipsit de testosteron şi fără biluţe ar putea…

— Din fericire, sunt destul de sigur de masculinitatea mea ca să nu mă simt nici pe departe ameninţat de…

— Şşşt… făcu Cassie, întorcându-mi faţa înapoi spre monitor. Drăguţ băiat. Şşşt… Fii drăguţ şi joacă-te cu viermele tău. Ştii bine că nimeni altcineva n-o s-o facă.

— Cred că o să mă transfer undeva într-un loc liniştit şi plăcut, ca de exemplu ERU[15], am spus.

— În ERU e nevoie de timpi scurţi de reacţie, scumpule, răspunse Cassie. Dacă îţi trebuie o jumătate de oră ca să te hotărăşti ce să faci cu un vierme imaginar, nu vor dori să îţi dea în grijă nişte ostatici.

În acel moment, O’Kelly năvăli în birou şi ne întrebă:

— Unde-s ceilalţi?

Cassie lovi repede tastele Alt-Tab; pe unul dintre viermii ei îl chema O’Smelly şi îl punea intenţionat în situaţii lipsite de speranţă, doar ca să-l vadă explodând din cauza unei bombe.

— Pauză! am spus eu.

— Nişte arheologi au dat peste un cadavru. Cine-i la rând?

— Noi, luăm noi cazul, zise Cassie făcându-şi vânt cu piciorul de scaunul meu şi ajungând cu scaunul ei la propriul birou.

— De ce noi? am întrebat. Nu poate să se ocupe legistul?

Arheologii sunt obligaţi prin lege să cheme poliţia atunci când găsesc rămăşiţe omeneşti la o adâncime mai mică de trei metri în pământ. Asta pentru cazul în care nişte minţi diabolice ar avea ideea să ascundă o crimă îngropând cadavrul într-un cimitir din secolul al XIV-lea, în speranţa că s-ar putea crede că se află acolo din Evul Mediu. Presupun că aceia care au luat această decizie îşi imaginează că oricine se încumetă să sape la mai mult de trei metri fără să fie zărit merită să fie iertat pentru un lucru făcut cu o asemenea abnegaţie. Poliţiştii şi legiştii sunt chemaţi destul de des când alunecările de teren şi eroziunea aduc la suprafaţă schelete, dar mai

întotdeauna acest lucru e doar o simplă formalitate; e relativ uşor să distingi rămăşiţele contemporane de cele medievale. Detectivii sunt chemaţi doar în situaţii speciale, de regulă când într-un teren mocirlos, printre straturile de turbă sunt descoperite oase şi ţesuturi aproape perfect conservate, astfel încât situaţia sugerează clar prezenţa unui cadavru recent.

— De data asta nu, ne zise O'Kelly. E recent. E vorba de o tânără. Indiciile arată că e vorba de o crimă. Poliţiştii ne-au solicitat. E în Knocknaree, deci nu va fi nevoie să locuiţi acolo.

Aproape că nu mai puteam să respir. Cassie încetă să-şi mai aşeze lucrurile în geantă şi, preţ de o fracţiune de secundă, am simţit-o fulgerându-mă cu privirea.

— Domnule, îmi pare rău, noi chiar nu putem să ne ocupăm în momentul de faţă de încă o investigaţie. Tocmai ne ocupăm de cazul McLoughlin şi…

— Asta nu te-a deranjat când te gândeai că o să ai o după-amiază liberă departe de birou, Maddox, spuse O'Kelly.

Nu o plăcea pe Cassie din mai multe motive, care de care mai tâmpite şi mai previzibile – pentru că era femeie, pentru felul în care se îmbracă, pentru că era tânără, pentru curajul ei –, iar pe ea o deranja această previzibilitate cu mult mai mult decât faptul că o antipatiza.

— Dacă ai timp pentru o plimbare în afara oraşului, ai timp şi pentru investigaţia unei crime. Cei de la Biroul Tehnic au plecat deja într-acolo.

După care ieşi din birou.

— Of, la dracu'! şopti Cassie. La dracu', nenorocitul! Ryan, îmi pare atât de rău. Chiar nu m-am gândit că…

— E-n regulă, Cass, am liniştit-o eu.

Unul dintre cele mai minunate lucruri la Cassie era acela că ştia când să tacă din gură şi să te lase în pace. Era rândul ei să conducă, dar totuşi alese maşina mea preferată, fără însemnele instituţiei – un Saab din 1998, era o plăcere s-o conduci – şi îmi azvârli cheile. În maşină, scoase din geantă câteva CD-uri şi apoi mi le pasă. Şoferul alege muzica, dar eu mai uit lucrul acesta. L-am luat la întâmplare pe primul şi am dat sonorul tare.

Nu mai fusesem la Knocknaree din acea vară. Am plecat la şcoala cu internat la câteva săptămâni după dispariţia lui Jamie – nu la aceeaşi şcoală la care trebuia să meargă ea; una din Wiltshire, atât de departe cât îşi putuseră permite părinţii mei –, iar când am venit acasă de Crăciun, familia mea locuia în Leixlip, lângă Dublin, în direcţia opusă celei în care locuisem. Ca să ajungem pe autostradă, Cassie trebui să scormonească după hartă, să găsească ieşirea, apoi mă ghidă pe drumuri laterale cu gropi şi mărginite de iarbă şi de arbuşti

sălbatici, ale căror crengi ajungeau la ferestrele caselor.

Evident, mi-am dorit întotdeauna să îmi aduc aminte ce s-a întâmplat atunci în pădure. Cei câţiva oameni care ştiau întreaga poveste cu Knocknaree sugerau invariabil că, mai devreme sau mai târziu, ar trebui să încerc o regresie hipnotică, dar, din diverse motive, această idee mi s-a părut respingătoare. Sunt extrem de suspicios în legătură cu orice aduce a New Age – nu din pricina practicilor în sine, cărora, din câte pot să spun, de la o distanţă care îmi conferă siguranţă, li se pot datora multe, ci din cauza oamenilor care sunt implicaţi şi care întotdeauna par a fi genul care te înghesuie într-un colţ la petreceri ca să-ţi explice cum au descoperit ei că sunt nişte supravieţuitori şi merită să fie fericiţi. Mi-e teamă că aş putea să ies de sub hipnoză cu acea privire plină de vioiciune care exprimă satisfacţia de sine că te-ai iluminat, ca un adolescent de şaptesprezece ani care tocmai l-a descoperit pe Kerouac şi se-apucă să facă prozelitism printre străinii din cârciumi.

Knocknaree se afla pe un câmp nesfârşit, întins pe o pantă lină, spre poalele unui deal. Terenul era gol, fără urmă de vegetaţie, răscolit de săpăturile arheologice greu de descifrat: tranşee, uriaşe muşuroaie de pământ, barăci, fragmente împrăştiate din zidul de piatră colţuroasă semănând cu conturul unui labirint exasperant – toate astea îl făceau să pară supranatural, ca după căderea unei bombe nucleare. Pe-o latură era mărginit de o fâşie de pădure deasă, şi se continua, pe cealaltă latură, cu un zid – pe deasupra căruia se puteau zări, ordonate, frontoanele caselor – care se întindea de la pădure şi până la drum. Către vârful pantei, aproape de zid, tehnicienii criminalişti erau adunaţi ciorchine în jurul a ceva ce era încercuit cu bandă albă cu albastru, folosită când era vorba de o crimă. Probabil că îi cunoşteam pe toţi, dar, din cauza contextului, parcă se transformaseră – aşa cum erau îmbrăcaţi în costumele lor albe, manevrând, cu mâinile înmănuşate, instrumente delicate fără nume – în extratereştri, ceva sinistru şi posibil legat de CIA. Unul sau două obiecte identificabile erau solide şi confortabile ca ilustraţiile din cărţile cu poze: o casă joasă vopsită în alb, lângă drum, cu un câine ciobănesc alb cu negru, întins în faţa ei; un turn din piatră îmbrăcat în iederă care se unduia ca apa, mişcată de briză. Luminiţe luceau pe râul care tăia de-a curmezişul un colţ al câmpului.

„urme adânci de adidaşi în pământ, pe malul râului, pete ca nişte umbre de frunze pe tricoul roşu, undiţe din ramuri şi sfoară, lovituri împotriva muştelor: Linişte! Sperii peştele!”

Pe acest câmp a fost pădurea, acum douăzeci de ani. Pâlcul de copaci era tot ce mai rămăsese din ea. Eu locuisem într-una dintre casele de dincolo de zid.

Nu mă aşteptasem la asta. Nu urmăresc ştirile irlandeze; transformă întotdeauna totul în ceva ce-ţi dă migrene, politicieni identici, cu priviri de sociopaţi, care scot pe gură zgomote, fără niciun înţeles, întocmai cum este vorbirea nedesluşită de pe un disc de 33 de turaţii pe care îl asculţi la 45. Sunt fidel ştirilor internaţionale pe care distanţarea le simplifică suficient ca să-ţi dea iluzia confortabilă că există totuşi nişte deosebiri între diverşii protagonişti. Auzisem, nu mai ştiu unde, că exista un şantier arheologic în zona din jurul oraşului Knocknaree şi că existau discuţii controversate legate de el, dar nu ştiam detalii, şi nici situarea sa exactă. Prin urmare, nu mă aşteptasem la asta.

Am parcat în spaţiul de refugiu aflat peste drum de locul în care fuseseră aduse barăcile, între dubiţa Biroului şi Mercedesul legistului. Ne-am dat jos din maşină, iar eu m-am oprit să-mi verific pistolul: era curăţat, încărcat, securizat. Purtam un toc de umăr; în orice alt loc mai vizibil pare stânjenitor, este echivalentul legal al actului unui exhibiţionist. Cassie zice: „Dă-o-ncolo, ce dacă-i stânjenitor; când eşti femeie tânără şi ai un metru cincizeci şi cinci înălţime, un pic de autoritate ostentativă nu e un lucru rău”; aşa că îl poartă la centură. Adeseori, suntem o apariţie disonantă: oamenii nu ştiu de cine să se teamă – de fetiţa cu pistolul la brâu ori de namila care nu pare înarmată, iar această ezitare în a lua o decizie îi deconcertează. Cassie se aplecă în maşină şi scormoni în geantă după o ţigară.

— Vrei şi tu una?

— Nu, mulţumesc, am răspuns.

Mi-am verificat din nou hamul, am strâns mai bine curelele şi m-am asigurat că niciuna din ele nu era răsucită. Îmi simţeam degetele stângace, grosolane, parcă nu-mi mai aparţineau. Nu voiam să vadă Cassie chestia asta; indiferent cine era fata omorâtă şi indiferent unde se întâmplase acest lucru, era puţin probabil ca ucigaşul să zacă în spatele unei barăci, ca să-l ochesc eu acum. Aruncă fumul afară, spre crengile de deasupra ei, lăsându-şi capul pe spate. Era genul de zi de vară tipic irlandeză, iritant de indecisă, cu soare, cu nori care alunecau pe cer, cu vânt tăios, gata în orice secundă să treacă fără niciun efort la ploaie torenţială sau, dimpotrivă, la soare arzător; sau la ambele.

— Hai, am îndemnat-o. Hai să ne intrăm în roluri.

Cassie stinse ţigara cu talpa pantofului şi băgă chiştocul la loc în pachet, după care am pornit-o amândoi pe drum.

Un bărbat de vârstă medie, într-un pulover deşirat, se plimba printre barăci, cu un aer rătăcit. Când ne văzu, păru că se mai liniştеşte.

— Sunteţi detectivi? ne întrebă. Dumneavoastră trebuie să fiţi detectivii pe care îi aşteptam, nu-i aşa? Doctor Hunt… vreau să spun

Ian Hunt. Sunt şeful şantierului. Unde aţi vrea să… mă rog, în birou, sau să vedeţi cadavrul, sau…? Nu sunt sigur, ştiţi… Nu mă pricep deloc la protocol şi la chestiile de genul ăsta.

Era unul dintre oamenii aceia pe care mintea ta îi transformă instantaneu într-un personaj de desene animate: schiţezi nişte aripi şi un cioc, şi ta-ta-ra-ta-taaa! – iată-l pe profesorul Yaffle!

— Detectiv Maddox şi detectiv Ryan, făcu Cassie prezentările. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule doctor Hunt, poate că unul dintre colegii dumneavoastră ar putea să-i arate detectivului Ryan şantierul, iar între timp dumneavoastră să îmi arătaţi rămăşiţele găsite.

„Afurisita", m-am gândit eu. Eram ameţit şi, în acelaşi timp, mă simţeam şi agitat, de parcă eram mahmur şi încercasem să-mi limpezesc mintea ingurgitând prea multă cofeină; lumina care se reflecta în fragmentele de mică pe pământul brăzdat părea prea strălucitoare, înşelătoare şi febrilă. N-aveam niciun chef să fiu protejat. Dar una dintre regulile nerostite între mine şi Cassie era aceea ca, măcar în public, să nu ne contrazicem unul pe celălalt. Uneori, unul din noi profită de asta.

— Hm… da, făcu Hunt, clipind des spre noi, din spatele ochelarilor. Dădea impresia că scapă într-una lucrurile – un carneţel, un şerveţel uzat, o tabletă pentru gât pe jumătate despachetată –, chiar şi atunci când nu ţinea nimic în mână. Da, desigur. Sunt cu toţii… De regulă, Mark şi Damien fac turul şantierului cu cei nou-veniţi, dar acum Damien… Mark!

Se uită către uşa deschisă a unei barăci, iar eu am văzut cu coada ochiului un grup de bărbaţi care stăteau îngrămădiţi în jurul unei mese: jachete militare, sandviciuri, căni din care ieşea aburul, mici bulgări de pământ împrăştiaţi pe podea. Unul dintre bărbaţi aruncă jos, cu faţa-n sus, o mână de cărţi, şi începu să se ridice de pe scaunul de plastic.

— Le-am spus tuturor să stea aici, ne explică Hunt. Nu eram sigur… Probe… Amprente şi… fibre.

— E perfect, domnule doctor Hunt, îl asigură Cassie. Vom încerca să curăţăm locul faptei ca să vă puteţi întoarce la treburile dumneavoastră cât mai curând posibil.

— Ne-au mai rămas doar câteva săptămâni, continuă un individ care stătea în uşa barăcii.

Era scund şi vânos, cu o constituţie care ar fi părut aproape ca de copil sub un pulover gros. Însă purta tricou, bocanci soldăţeşti, plini de noroi, iar sub mâneci muşchii erau tot atât de masivi şi de încordaţi, precum cei ai unui boxer de categoria muscă.

— În acest caz, ar fi bine să porniţi şi să îi arătaţi colegului meu împrejurimile, îi zise Cassie.

— Mark, zise Hunt. Mark, domnul detectiv vrea să facă un tur. Cel

obişnuit, ştii, de jur împrejurul şantierului.

Mark se mai uită la Cassie o clipă, apoi dădu afirmativ din cap către ea; trecuse testul personal, se părea. Se îndreptă apoi spre mine. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani, părul blond strâns în coadă de cal şi o faţă îngustă, ca de vulpe, cu ochi de un verde foarte intens. Bărbaţii ca el – adică bărbaţi pe care este evident că îi interesează doar ce gândesc ei despre ceilalţi oameni, şi nu ce gândesc ceilalţi oameni despre ei – m-au făcut dintotdeauna să mă simt extrem de nesigur pe mine. Poate pentru că au un fel de siguranţă de sine giroscopică, ce mă face să mă simt stânjenit, lipsit de curaj, parcă m-aş afla în locul nepotrivit, îmbrăcat în hainele nepotrivite.

— O să aveţi nevoie de cizme de cauciuc, mă preveni cu o voce în care se simţea un puternic accent scoţian, aruncând o privire ironică spre pantofii mei. Avem câteva perechi în magazia pentru unelte.

— E-n regulă aşa cum sunt, am spus.

Îmi dădeam seama că pe un şantier arheologic erau şanţuri de câteva zeci de centimetri în pământ, dar nu aveam de gând să-mi petrec dimineaţa pleoscăind cu tălpile prin noroi, pe lângă tipul ăsta, cu pantalonii vârâţi în cizmele de cauciuc ale altcuiva. Voiam ceva – o ceaşcă de ceai, o ţigară, orice mi-ar fi oferit pretextul să stau locului timp de cinci minute şi să-mi dau seama cum să fac asta.

Mark înălţă din sprâncene.

— Înţeleg. Pe-aici, vă rog.

O luă înainte printre barăci, fără să verifice dacă mă ţineam după el. În mod neaşteptat, Cassie mi-a adresat un fel de rânjet, în timp ce eu îl urmam – un rânjet răutăcios care parcă spunea: „Ţi-am făcut-o!” –, iar acest lucru mă ajută să mă simt mai bine. I-am arătat obrazul cu degetul mijlociu.

Mark mă conduse prin şantier, pe o cărare îngustă printre misterioasele lucrări în pământ şi mormanele de pietre. Mergea ca un expert în arte marţiale sau ca un braconier, cu un pas atent, echilibrat, lung.

— Canale de scurgere medievale, spuse el, arătând cu degetul.

Nişte ciori se ridicară de pe un cărucior plin cu gunoaie, apoi, hotărând că nu reprezentam un pericol pentru ele, se întoarseră şi începură să ciugulească ceva de pe pământ.

— Iar asta e o aşezare neolitică. Zona asta a fost locuită, mai mult sau mai puţin permanent, încă din Epoca pietrei. Şi încă mai este. Uitaţi-vă la casa aceea, e din secolul al XVIII-lea. Este unul dintre locurile în care a fost pusă la cale Revoluţia de la 1798.

Îmi aruncă o privire peste umăr, iar eu am simţit un impuls ciudat de a-i explica ce era cu accentul meu şi de a-l informa nu numai că eram irlandez, dar mă născusem chiar pe aceste meleaguri şi locuisem în apropiere.

— Tipul care stă acum acolo este descendentul celui care a construit casa.

Am ajuns la turnul de piatră din mijlocul şantierului. Iedera lăsa loc unor ferestruici lungi şi înguste, un perete dărăpănat era înclinat. Mi se părea extrem de familiar, dar nu aş fi putut spune dacă asta se întâmpla pentru că îmi aminteam cu adevărat sau pentru că ştiam că ar fi trebuit să îmi amintesc.

Mark scoase un pachet de tutun din buzunarul salopetei şi se apucă să-şi răsucească o ţigară. Degetele de la ambele mâini îi erau înfăşurate la bază cu bandă adezivă.

— Clanul Walsh a construit acest adăpost în secolul al XIV-lea, iar după vreo sută de ani a adăugat aici şi un castel, îmi explică el. Tot pământul acesta le-a aparţinut, începând de la dealurile de-acolo – şi îmi arătă din cap spre linia orizontului către nişte dealuri acoperite de copaci întunecoşi – până la albia râului de dincolo de casa fermei. Erau rebeli, luptători. În secolul al XVII-lea, obişnuiau să facă incursiuni în Dublin, la cazărmile britanice din Rathmines. Înşfăcau armele, îi omorau pe soldaţii care le ieşeau în cale, apoi fugeau. Până să apuce britanicii să-i urmărească, erau deja la jumătatea drumului de întoarcere.

Era cea mai potrivită persoană să povestească lucrurile astea. M-am gândit la zgomotul copitelor, la torţe, la hohotele ameninţătoare de râs, la ritmul din ce în ce mai rapid al tobelor de război. Peste umărul lui, o vedeam pe Cassie, pe deasupra bandei care înconjura locul crimei, vorbindu-i lui Cooper şi luând notiţe.

— Trebuie să vă întrerup, am spus, mi-e teamă că nu avem timp suficient pentru un tur complet. Am nevoie, de fapt, să-mi fac o idee generală asupra şantierului.

Umezi marginea ţigaretei Rizla, o lipi şi se scotoci după brichetă.

— Înţeleg, spuse, şi începu din nou să gesticuleze. Aşezare neolitică, pietre care slujeau unui ceremonial din Epoca bronzului, atelier din Epoca fierului, locuinţe vikinge, fortăreaţă din secolul al XIV-lea, castel din secolul al XVI-lea, casă de ţară din secolul al XVIII-lea.

Pietrele de ceremonial din Epoca bronzului se aflau în zona în care erau Cassie şi echipa tehnică.

— Şantierul e păzit noaptea? am întrebat.

Începu să radă.

— Nuuu… Încuiem, evident, adăposturile în care ţinem obiectele descoperite şi birourile. Iar ceea ce este cu adevărat de valoare trimitem imediat la sediu. Magazia am început să o încuiem doar acum o lună sau două, când am văzut că încep să ne dispară uneltele şi am descoperit că fermierii se folosiseră de furtunurile noastre ca să-şi ude culturile în timpul secetei. Cam asta e. Care-i rostul cu păzitul?

Într-o lună n-o să mai fie nimic aici, cu excepţia ăstuia.

Şi bătu cu palma în zidul turnului; se auzi un foşnet în iedera de deasupra capetelor noastre.

— De ce? am întrebat eu.

Se holbă la mine, cu o expresie plină de dezgust.

— Pentru că, articulă el clar cuvintele, nenorocitul de guvern vrea să construiască o autostradă care va trece pe-aici şi, peste o lună, o să bage buldozerele pe tot terenul ăsta. Au avut amabilitatea să ne facă favoarea să păstrăm o insulă din acest sit, respectiv locul pe care se află fortăreaţa, ca să se poată lăuda pe urmă cât de multe fac ei pentru a păstra moştenirile pe care istoria ni le-a lăsat.

Acum îmi aminteam de autostradă, auzisem la ştiri: un politician moderat care se arăta şocat că nişte arheologi voiau milioane de dolari de la buget pentru a reproiecta planurile unui sit. Probabil că în acest moment al ştirilor schimbasem canalul.

— O să încercăm să nu vă reţinem prea mult de la munca dumneavoastră, i-am spus. Dar câinele de la casa aceea de ţară: latră când vin oameni aici în situl arheologic?

Mark ridică din umeri şi trase din ţigară.

— La noi nu latră, că ne cunoaşte. Îl hrănim cu resturi. Dar poate că latră dacă se apropie cineva prea mult de casă, mai ales noaptea. Dar nu şi la cineva care se află dincolo de zid. Acolo nu e teritoriul lui.

— Dar la maşini latră?

— La a dumneavoastră a lătrat? E un câine ciobănesc, nu de pază.

Şi trimise în sus un fuior îngust de fum, printre dinţi.

Deci ucigaşul ar fi putut ajunge în şantierul arheologic venind din orice direcţie: dinspre drum, dinspre casă şi chiar dinspre râu, dacă voia să complice lucrurile.

— Deocamdată doar atât, am spus. Mulţumesc pentru timpul acordat. Dacă ne aşteptaţi, o să venim să vă punem la curent în câteva minute.

— Să aveţi grijă să nu călcaţi pe ceva ce pare să aibă valoare arheologică, mă atenţionă Mark, apoi se întoarse agale şi porni înapoi spre barăci, iar eu m-am îndreptat spre panta care ducea la cadavru.

Piatra de ceremonial datând din Epoca bronzului era un bloc masiv şi plat, poate de vreo doi metri lungime şi un metru lăţime, înaltă de un metru, dintr-o singură bucată. Câmpul din jur fusese râcâit adânc cu buldozerul – nu cu prea mult timp în urmă, judecând după felul în care se comporta pământul sub tălpile mele –, totuşi o fâşie din jurul pietroiului rămăsese intactă, fiind mai înaltă decât restul, ca o insulă în mijlocul pământului răscolit. În vârful ei, licărea ceva albastru cu alb, printre urzici şi iarbă înaltă.

Nu era Jamie. Am ştiut asta mai mult sau mai puţin – dacă ar fi fost cea mai mică şansă să fie ea, Cassie ar fi venit să-mi spună –, dar cu

toate astea, mintea mea era încă goală. Fata asta avea părul lung şi negru, împletit într-o coadă care era aruncată peste faţă. Doar atât observasem prima dată: părul negru. Nici măcar nu mi-a venit în minte faptul că trupul lui Jamie n-avea cum să fie într-o asemenea stare.

Îl ratasem pe Cooper: o apucase înapoi spre drum, scuturându-şi piciorul la fiecare pas, ca o pisică. Un tip din echipa tehnică făcea fotografii, un altul împrăştia praf pe suprafaţa plană a pietrei ca să detecteze amprente; câţiva poliţişti locali se agitau şi discutau cu băieţii de la morgă, pe lângă targa acestora. Pe iarbă erau împrăştiate plăcuţe triunghiulare numerotate. Cassie şi Sophie Miller stăteau pe vine lângă masa de piatră, uitându-se la ceva ce se afla pe marginea ei. Am recunoscut-o de departe pe Sophie, era uşor de reperat după felul în care îşi ţinea spatele drept, în mulţimea anonimă îmbrăcată în uniformă. Sophie este preferata mea, din echipa de tehnicieni criminalişti. Este subţire, brunetă şi serioasă, iar cu boneta albă arăta de parcă ar fi trebuit să se aplece peste paturile soldaţilor răniţi şi, în timp ce în fundal se auzeau bubuituri de tun, să le şoptească liniştitor şi să le dea să soarbă apă din ploscă. De fapt, e rapidă şi nerăbdătoare, şi poate să pună la punct pe oricine, de la superintendenţi la procurori, doar cu câteva cuvinte ferme. Îmi place ironia ei.

— Pe unde pot s-o iau? am întrebat referindu-mă la bandă, căci nu poţi călca în spaţiul care delimitează locul crimei până când băieţii de la Birou nu îţi spun că poţi s-o faci.

— Bună, Rob, îmi strigă Sophie, ridicându-se în picioare şi scoţându-şi masca. Stai puţin!

Cassie ajunse prima lângă mine.

— E moartă doar de o zi sau cam aşa ceva, anunţă pe un ton liniştit, înainte ca Sophie să ni se alăture.

Părea să fie un pic palidă în jurul gurii; vederea unor copii morţi provoacă asta.

— Mulţumesc, Cass, am spus eu. Bună, Sophie.

— Bună, Rob. Voi doi îmi sunteţi şi acum datori cu ceva de băut.

Îi promisesem că-i facem cinste cu un cocktail dacă mergea la laborator să facă nişte analize de sânge pentru noi, cu câteva luni în urmă. De-atunci, tot îi ziceam, din când în când: „Trebuie să ne întâlnim să bem ceva”, dar niciodată n-o făceam.

— Lămureşte-ne ce e cu chestia asta şi o să-ţi facem cinste şi cu prânzul, am spus. Ce avem aici?

— Femeie albă, între zece şi treisprezece ani, ne explică rapid Cassie. Nu îi cunoaştem identitatea. În buzunar are o cheie, pare să fie de la uşa locuinţei, asta-i tot. Are capul zdrobit, totuşi Cooper a reuşit să descopere o hemoragie petesială şi, de asemenea, nişte semne de posibile ligaturi pe gâtul ei, aşa că va trebui să aşteptăm autopsia

pentru a afla cauza morţii. E îmbrăcată, dar arată de parcă ar fi fost violată. Totul e foarte ciudat, Rob. Cooper spune că e moartă de circa treizeci şi şase de ore, dar practic nu am găsit nicio activitate a insectelor, şi nici nu văd cum puteau arheologii să n-o descopere, dacă s-ar fi aflat ieri aici, întreaga zi.

— Deci nu aici a avut loc crima?

— În niciun caz, spuse Sophie. Nu există stropi de sânge pe piatră, nu e niciun pic de sânge, nici măcar de la rana de la cap. A fost ucisă în altă parte, ţinută undeva aproximativ o zi, şi de-abia apoi a fost aruncată.

— Aţi mai găsit şi altceva?

— O grămadă, zise ea. Chiar prea multe. Se pare că nişte puşti şi-au făcut veacul pe-aici. Mucuri de ţigară, cutii de bere, câteva cutii de coca-cola, gumă de mestecat, trei mucuri de ţigări cu marijuana. Două prezervative folosite. Când e să găseşti un suspect, laboratorul poate să încerce să vadă dacă probele astea au vreo legătură cu el – ceea ce va fi coşmarul lui –, dar, ca să fiu sinceră, cred că nu e altceva decât un refugiu pentru adolescenţi. Sunt amprente peste tot. O agrafă de păr. Nu cred că a fost a ei – a fost vârâtă în pământ, lângă blocul de piatră, şi pare a se afla de mult timp acolo –, dar tot trebuie să o verifici. Nu pare să fi aparţinut nici unei adolescente; e genul ăla de agrafă de plastic care are şi o căpşună la capăt, tot din plastic, şi pe care de regulă o vezi la fetiţele foarte mici.

„aripi galbene înălţându-se”

Am simţit că-mi tremură picioarele; a trebuit să mă străduiesc să-mi păstrez echilibrul. Am auzit-o pe Cassie spunând repede, undeva dincolo de Sophie:

— Probabil nu-i a ei. Tot ce poartă ea e alb şi albastru, chiar şi elasticul cu care are părul prins. Dar o să verificăm toate probele astea care par legate de copii.

— Te simţi bine? mă întrebă Sophie.

— Da, mă simt bine, am spus. Doar că am nevoie de o cafea.

Norocul – în acest Dublin modern, stilat, spontan, oraşul cafelelor tari – este că pentru orice dispoziţie stranie poţi să dai vina pe faptul că nu băuseşi cafea. Asta n-ar fi ţinut niciodată în epoca ceaiului, sau cel puţin nu la acelaşi nivel de credibilitate printre concitadini.

— O să-i cumpăr de ziua lui nişte perfuzii cu cofeină, zise Cassie. Şi ea o simpatiza pe Sophie. Nu se poate concentra la nimic fără această licoare. Spune-i despre pietroi.

— Da, am descoperit două lucruri interesante, spuse Sophie. O piatră de mărimea asta – şi mi-a arătat cât era de mare, unindu-şi căuşul palmelor: cam cincisprezece centimetri lăţime – şi sunt aproape sigură că asta e una dintre arme. Am găsit-o în iarbă, lângă zid. La unul din capete sunt urme de sânge, mici fragmente de oase, fire de

păr.

— Amprente? am întrebat.

— Nu. Doar vreo două pete, dar par să fie de la mănuşi. Interesant este, pe de o parte, locul în care se află piatra: sus, lângă zid – ceea ce poate să însemne că făptaşul a sărit peste zid, venind dinspre casă, deşi e la fel de posibil să fi vrut ca noi să credem asta –, iar pe de altă parte, faptul că şi-a bătut capul să o arunce peste zid. Te-ai fi aşteptat ca mai degrabă să o cureţe şi s-o arunce în propria grădină, nu să o care odată cu cadavrul.

— Nu e posibil ca piatra să se fi aflat deja în iarbă? am întrebat eu. Poate când a aruncat cadavrul peste zid a nimerit chiar pe ea.

— Nu cred, mă contrazise Sophie.

Îşi mişca uşor picioarele, încercând să mă împingă spre blocul de piatră. Voia să se întoarcă la lucru. M-am uitat în jur. Nu sunt sensibil când văd cadavre, şi eram aproape sigur că văzusem altele într-o stare mai proastă decât acesta – cu un an înainte, bunăoară, văzusem un bebeluş pe care tatăl lui îl lovise până când îi crăpase pur şi simplu capul în două –, dar tot mă simt ciudat, slab, de parcă nu îmi pot concentra privirea destul de bine ca să înregistrez imaginea. „Poate chiar am nevoie de o cafea", m-am gândit.

— Lângă ea era sânge, continuă Sophie. Iarba de dedesubtul ei e proaspătă, neofilită, semn că piatra nu se află acolo de multă vreme.

— În plus, ea nu mai sângera la momentul în care a fost adusă aici, preciză Cassie.

— Aşa, şi al doilea lucru interesant. Vino să vezi ceva.

M-am supus şi m-am aplecat să trec pe sub banda ce înconjura locul crimei. Cei de la Tehnic îşi ridicară privirile spre noi, apoi se dădură înapoi, să ne facă loc. Erau doi bărbaţi, amândoi foarte tineri, probabil încă începători, şi deodată m-am întrebat cum ne priveau ei oare pe noi: cât de bătrâni le păream, cât de inaccesibili, cât de încrezători în talentele şi capacităţile noastre de adulţi. M-a ajutat să adopt atitudinea de detectiv de la Omucideri, cu chip care nu trădează nimic, mergând umăr la umăr cu partenera, în acelaşi ritm, către cadavrul unui copil.

Zăcea ghemuită pe partea stângă, de parcă ar fi adormit pe o canapea, pe fundalul şoaptelor unor discuţii între adulţi. Braţul stâng îi atârna pe marginea pietroiului; cel drept îi căzuse pe piept, cu palma îndoită într-un unghi nefiresc. Purta pantaloni milităreşti, de un albastru-cenuşiu, genul cu buzunare şi fermoare în toate locurile vizibile, un tricou alb, pe faţa căruia era imprimat un rând de albăstrele stilizate, şi adidaşi albi. Cassie avea dreptate, reţinuse bine: coada groasă, împletită, care îi venise pe obraji, era legată cu o bucată de mătase de culoarea albăstrelelor. Era mică şi foarte subţire, dar gamba – care se vedea prin pantalonul rupt la un picior – nu era foarte

subţire, ci musculoasă. Da, aşa părea să aibă: între zece şi treisprezece ani; sânii de-abia începuseră să-i crească, de-abia se ghiceau printre cutele tricoului. Sângele i se coagulase la nas şi la gură, precum şi pe dinţii din faţă. Vântul îi răvăşea şuviţele de păr moale, ondulat, ale bretonului şi perciunilor.

Mâinile îi erau acoperite de pungi din plastic transparent, legate la încheieturi.

— Arată de parcă s-ar fi luptat, comentă Sophie. Câteva unghii îi sunt rupte. Nu aş paria că vom găsi sub ele ADN, par curate, dar poate găsim fibre provenind de la haine.

Pentru o clipă, m-am simţit copleşit de impulsul de a o lăsa acolo: să împing la o parte mâinile tehnicienilor criminalişti, să strig la oamenii de la morgă, care aşteptau să-şi facă treaba, să plece dracului de-acolo. Îi ajunsese cât rău îi fusese făcut. Tot ce îi mai rămăsese era propria moarte, şi voiam să i-o las; măcar atât. Aş fi vrut s-o înfăşor în pături moi, să-i dau pe spate părul năclăit de sânge, să fac un pat din frunze uscate şi din puful animalelor. Să o las să doarmă, iar secretul ei să alunece în jos, în apa râului, pentru totdeauna, în timp ce anotimpurile ar fi presărat peste trupul ei seminţele păpădiilor, lumina lunii şi fulgii de nea. Se luptase din greu să rămână în viaţă.

— Am şi eu un tricou la fel, îmi zise Cassie încet, peste umărul meu. De la raionul de copii al magazinului Penney.

O văzusem îmbrăcată cu el şi ştiam că de-acum n-o să-l mai poarte niciodată. Violată, această inocenţă imensă şi nealterabilă nu permitea nicio ironie a asemănării.

— Uite ce voiam să-ţi arăt, rosti Sophie cu glas vioi.

Nu e adepta sentimentalismelor, nici a umorului negru când ne aflăm la locul unei crime. Spune că asta e pierdere de timp, care mai bine ar fi folosit la rezolvarea nenorocitului de caz, că numai oamenii slabi se implică emoţional. Arătă spre capătul pietrei.

— Vrei mănuşi? mă întrebă ea.

— Nu o să ating nimic, am spus, ghemuindu-mă în iarbă.

Din acel unghi vedeam cum unul din ochii fetei era întredeschis, de parcă s-ar fi prefăcut că dormea, dar aştepta momentul potrivit să sară-n sus şi să strige: „Bau! V-am păcălit!” Un scarabeu negru şi lucios îşi croia fără grabă calea pe antebraţul ei.

Un şănţuleţ de un deget lăţime fusese săpat de jur împrejurul părţii de sus a blocului de piatră, la vreo trei, patru centimetri de margine. Trecerea timpului şi intemperiile îl mai neteziseră, aproape că-l lustruiseră, însă într-un loc, mâna meşterului dăltuitor alunecase, lăsând în urmă un fel de streaşină mică, zimţată. Ceva întunecat, aproape negru, era prins acolo, dedesubt.

— Uite ce a văzut Helen, spuse Sophie, iar fata din echipa tehnică îmi aruncă o privire şi îmi adresă un zâmbet timid. Am luat o probă şi

e sânge – o să te anunţ dacă e sânge uman. Mă îndoiesc că ar avea vreo legătură cu cadavrul nostru. Sângele ei era deja coagulat când a fost adusă aici şi, oricum, pariez că sângele ăsta are ani şi ani vechime. Poate fi sânge de animal, poate fi sângele vreunui adolescent care s-a zgâriat sau orice altceva, şi totuşi, e un lucru interesant.

M-am gândit la semnul delicat din jurul încheieturii de la mâna lui Jamie, la ceafa cafenie a lui Peter care, atunci când se tundea, avea o dungă albă. Simţeam că privirea lui Cassie nu era aţintită la mine.

— Nu văd care e legătura, am spus.

M-am ridicat – mi-a fost greu să-mi ţin echilibrul fără să mă sprijin de marginea pietrei – şi m-am simţit imediat cuprins de vertij.

Înainte de a părăsi şantierul arheologic, am zăbovit pe moviliţa de pământ din faţa cadavrului, apoi m-am rotit ca să am imaginea generală a scenei în minte: şanţuri, case, ogoare, locuri accesibile, unghiuri, alinieri. De-a lungul zidului proprietăţii, copacii rămăseseră neatinşi, probabil ca să protejeze sensibilităţile estetice ale rezidenţilor de necruţătorul peisaj arheologic. Cineva găsise o bucată de frânghie de rafie albastră, înnodată strâns de o creangă aflată la înălţime, legănându-se la câteva zeci de centimetri de pământ. Era uzată şi mucegăită, şi isca tot felul de istorii sinistre gotice – mulţimea care comitea linşaje, sinucideri în miez de noapte –, dar eu ştiam despre ce era vorba. Era o rămăşiţă din leagănul făcut din anvelopă.

Deşi ajunsesem să mă gândesc la Knocknaree de parcă i se întâmplase altcuiva, unei persoane necunoscute adică, o parte din mine rămăsese aici tot timpul. Cât timp mă vânturasem pe la Templemore sau zăcusem în fotoliul lui Cassie, imaginea neîndurătoare a copilăriei nu încetase niciodată să se învârtă în cercuri obsedante: leagănul făcut dintr-o anvelopă, răsărind de după zid împreună cu chipul lui Peter şi părul lui strălucitor, dispărând apoi în pădure într-o imagine scurtă şi luminoasă, ca un flash, cu picioarele sale maronii, pe fundalul unor hohote de râs.

A fost o vreme când am crezut, la fel ca poliţia, mass-media şi părinţii mei năuciţi de această întâmplare, că eu eram cel salvat, băiatul adus în siguranţa casei, în timp ce refluxul cine ştie cărei maree monstruoase îi luase pe Peter şi pe Jamie. Nu mai credeam asta. Într-un mod prea întunecat şi prea crucial ca să-l pot numi metaforic, de fapt nu am părăsit niciodată pădurea.

3

Nu povestesc nimănui despre Knocknaree. Nu văd de ce aş face-o; nu ar duce la altceva decât la un şir nesfârşit de întrebări scabroase legate de lipsa mea de amintiri sau la speculaţii inexacte şi pline de compasiune legate de starea mea sufletească, or, n-am niciun chef de aşa ceva. Evident, părinţii mei ştiu povestea; la fel şi Cassie, şi un prieten de-al meu, pe nume Charlie, de la şcoala cu internat – care lucrează într-o bancă comercială, la Londra; încă ţinem legătura –, precum şi o fată, Gemma, cu care am ieşit când aveam nouăsprezece ani (ne-am petrecut mult timp împreună, beţi fiind; în plus, ea era genul de tipă cu depresii puternice, iar eu m-am gândit că povestea asta m-ar fi făcut să par mai interesant în ochii ei); în rest, nimeni altcineva.

Când am plecat la şcoala cu internat, am renunţat la prenumele de Adam şi am început să folosesc al doilea prenume pe care-l aveam. Nu-mi mai aduc aminte dacă asta a fost ideea mea sau a părinţilor mei, dar cred că a fost o idee bună. Numai în cartea de telefon din Dublin erau cinci pagini cu numele de Ryan, pe când Adam nu era un nume des întâlnit; iar publicitatea era copleşitoare (chiar şi în Anglia: obişnuiam să răsfoiesc pe furiş ziarele, să rup bucăţelele pe care era scris ceva relevant, pe care să îl memorez ulterior într-o toaletă strâmtă, înainte de a le arunca şi a trage apa după ele). Mai devreme sau mai târziu, cineva ar fi putut să îşi dea seama. Pe când aşa, nimeni nu ar fi avut cum să facă vreo legătură între detectivul Rob, cu accentul său englezesc, şi micuţul Adam Ryan din Knocknaree.

Ştiam, desigur, că ar fi trebuit să-i spun lui O'Kelly, acum, că lucram la un caz care părea a avea legătură cu cel de-atunci, dar, ca să fiu sincer, nu m-am gândit niciodată, nici măcar o secundă, s-o fac. Mi-ar fi luat cazul – este interzis cu desăvârşire să lucrezi la ceva în care este posibil să fii implicat emoţional – şi probabil că m-ar fi întrebat iar şi iar despre ziua aceea, în pădure, iar eu nu aş fi putut să înţeleg în ce fel îi era de folos lui acest fapt pentru rezolvarea cazului, sau comunităţii, în general. Încă aveam amintiri vii, tulburătoare, de la primul interogatoriu: voci de bărbaţi, cu un timbru aspru, de frustrare, care loveau uşor în auzul meu, în timp ce în mintea mea nori albi pluteau la nesfârşit în derivă pe un cer albastru imens, şi vântul suspina prin iarba ce acoperea un câmp uriaş. Doar asta am văzut şi am auzit timp de câteva săptămâni după aceea. Nu-mi amintesc sentimentele pe care le aveam în legătură cu acest fapt la vremea respectivă, dar, privind retrospectiv, fusesem bântuit de un gând oribil – cum că mintea mea era golită, înlocuită cu o miră – şi de fiecare dată când detectivii se întorceau să încerce din nou să afle

ceva, acesta ieşea la iveală, printr-un proces de asociere, mi se strecura în minte, speriindu-mă până când deveneam posomorât, necooperant. Dar ei tot încercaseră – la început, reveneau la câteva luni, în timpul vacanţelor, apoi în fiecare an sau cam aşa ceva –, dar nu le-am spus nimic niciodată. Cam la vremea la care am terminat şcoala, încetaseră şi ei să mai vină. Am simţit că asta fusese o decizie excelentă, căci nu puteam să văd cum, în acel stadiu, amintirea de odinioară ar fi servit unui scop util.

Şi, dacă e să fiu sincer, presupun că m-a măgulit ideea de a duce cu mine în acel caz acest secret ciudat, împovărător fără ca nimeni să nu bănuiască nimic. Presupun că la vremea respectivă mi s-a părut un gest de mare bravadă.

Am sunat la Persoane Dispărute, iar ei mi-au oferit un răspuns aproape imediat. Katharine Devlin, în vârstă de doisprezece ani, un metru cincizeci înălţime, slăbuţă, păr lung şi închis la culoare, ochi căprui, cu domiciliul în Knocknaree Grove, nr. 29 (mi-am amintit brusc următorul lucru: pe toate străzile numite Knocknaree Grove, Close, Place şi Lane poştaşul greşea adresa în mod constant), fusese dată dispărută la 10.15 cu o dimineaţă în urmă, după ce mama ei voise să o trezească şi descoperise că fata lipsea. Copiii de peste doisprezece ani sunt consideraţi destul de mari ca să fugă de-acasă şi, după toate aparenţele, şi ea părăsise casa de bunăvoie, de aceea cei de la Persoane Dispărute îi lăsaseră o zi la dispoziţie să se întoarcă acasă, înainte de a începe căutările. Aveau deja comunicatul de presă dactilografiat, gata să fie trimis către mass-media, la timp pentru ştirile de seară.

Mă simţeam nefiresc de uşurat că aveam o identitate, chiar dacă era incertă. Evident, ştiusem că o fetiţă – mai ales o fetiţă sănătoasă şi bine îngrijită, într-o ţară atât de mică precum Irlanda – nu putea să moară fără să îi reclame cineva dispariţia; dar o sumedenie de lucruri legate de acest caz mă nelinişteau şi probabil că, inconştient, crezusem că acest copil va rămâne fără nume, de parcă ar fi picat din cer, şi că ADN-ul ei se va dovedi că se potriveşte cu cel de pe pantofii mei şi alte chestii desprinse parcă din *Dosarele X*. I-am cerut lui Sophie o fotografie cu chipul fetiţei – o fotografie Polaroid, luată din unghiul care o înfăţişa cel mai puţin dureros, ca să îi poată fi arătată familiei – şi ne-am întors la barăci.

În timp ce ne apropiam, Hunt ieşi dintr-una dintre ele, semănând cu omuleţul din ceasurile vechi elveţiene.

— Aţi… adică e chiar o crimă, nu? Biata copilă! Ce îngrozitor!

— Există această suspiciune, am spus. Ce ne trebuie nouă acum este să avem o discuţie rapidă cu cei din echipa dumneavoastră. Am vrea să vorbim mai întâi cu persoana care a descoperit cadavrul. Ceilalţi se

pot întoarce la lucru, cu condiţia să nu intre în zona care a fost delimitată ca fiind locul crimei. O să vorbim mai târziu cu dumneavoastră.

— Cum o să…? Există ceva care să ne arate unde să nu… unde nu ar trebui să…

— Locul faptei a fost încercuit cu bandă, am spus eu. Dacă rămâneţi în afara ei, totul este în regulă.

— Trebuie să vă rog să ne împrumutaţi un spaţiu pe care să îl folosim drept birou, îi ceru Cassie, pentru restul zilei şi chiar mai mult. Unde ar fi mai bine?

— Cel mai bine este să folosiţi magazia unde depozităm obiectele descoperite pe şantier, zise Mark, care apăruse nu se ştie de unde. De birou avem nevoie noi, iar în altă parte ar fi cam naşpa.

Nu mai auzisem cuvântul ăsta până atunci, dar privind pe uşa barăcii – straturi de noroi lucios, cu urme de cizme imprimate în el, bănci joase, şubrede, grămezi de unelte agricole aflate în echilibru precar, biciclete şi veste galbene fosforescente care îmi aminteau neplăcut de vremea în care purtam uniformă –, semnificaţia lui era clară.

— Atâta vreme cât există o masă şi câteva scaune, e-n regulă, am spus eu.

— Atunci mergeţi în magazie, repetă Mark, arătând din cap spre baraca aflată în faţa noastră.

— Ce s-a întâmplat cu Damien? îl întrebă Cassie pe Hunt.

El clipi, părând neajutorat, cu gura deschisă, arătând ca o caricatură ce mima surpriza.

— Ce… Care Damien?

— Damien din echipa dumneavoastră. Aţi spus mai devreme că Mark şi Damien fac de obicei turul şantierului cu vizitatorii, dar că Damien nu mai poate să facă acest lucru. Ce aţi vrut să spuneţi?

— Damien este cel care a descoperit cadavrul, explică Mark, în timp ce Hunt încerca să priceapă despre ce era vorba. De fapt, sunt cu toţii în stare de şoc.

— Damien şi mai cum? întrebă Cassie, în timp ce scria.

— Donnelly, preciză Hunt vioi, simţindu-se în sfârşit pe teren solid. Damien Donnelly.

— Şi cu cine mai era când a descoperit cadavrul?

— Cu Mel Jackson, răspunse Mark. Melanie.

— Hai să vorbim cu ei, am propus eu.

Arheologii încă mai stăteau în jurul mesei, în cantina improvizată. Erau cincisprezece sau douăzeci de inşi; când am intrat noi, întoarseră toţi odată capetele spre uşă, ca nişte pui de pasăre. Toţi erau tineri, cu puţin trecuţi de douăzeci de ani, iar hainele simple studenţeşti şi inocenţa afişată ostentativ îi făceau să pară chiar mai tineri decât

erau; totuşi, eu ştiam sigur că totul era iluzoriu, iar acest fapt mă făcea să mă gândesc la locuitorii unui kibbutz sau la personajele filmului *Familia Walton*. Fetele nu erau deloc fardate şi aveau părul împletit sau legat în coadă de cal, pieptănături mai degrabă practice decât cochete. Băieţii erau nebărbieriţi şi pielea arsă de soare era cojită. Unul dintre ei, cu un chip de profesor nevinovat, purtând o căciuliţă de lână, se plictisise şi se apucase să ardă diverse chestii pe un CD stricat, la flacăra unei brichete. Rezultatul (linguriţe de plastic îndoite, monede, celofanul de la pachetul de ţigări, câteva bucăţele de chips) arăta surprinzător de plăcut, ca una dintre acele manifestări ale artei urbane moderne mai puţin lipsite de umor. Era acolo, într-un colţ, şi un cuptor cu microunde, pătat de mâncare, şi am fost tentat să-i sugerez să bage CD-ul în el, ca să vadă ce se întâmpla.

Eu şi Cassie am început să vorbim în acelaşi timp, ea a renunţat şi am continuat eu. Oficial, ea era detectiv principal, pentru că ea fusese cea care spusese: „Luăm noi cazul”. Dar noi nu lucram niciodată astfel, iar restul echipei ajunsese să se obişnuiască să vadă pe avizierul pe care erau înşirate cazurile în lucru ca sub „detectiv principal” să scrie „M & R”. Dar acum am simţit brusc nevoia să dovedesc că şi eu eram tot atât de capabil ca ea să conduc această investigaţie.

— Bună dimineaţa, am spus.

Majoritatea mormăiră ceva în chip de răspuns. Doar Sculptor Boy rosti apăsat şi vesel:

— Bună ziua!

Tehnic vorbind, avea dreptate, era amiază –, dar m-am întrebat pe care dintre fete voia oare să o impresioneze.

— Sunt detectivul Ryan. Colega mea este detectiv Maddox. După cum ştiţi, ieri-dimineaţă, devreme, pe şantier a fost găsit cadavrul unei tinere.

Unul dintre tineri oftă, după care îşi ţinu respiraţia. Stătea într-un colţ, între două fete, între care părea protejat, şi ţinea cu amândouă mâinile o cană mare, din care ieşeau aburi. Avea părul scurt, ondulat şi castaniu, şi un chip de cântăreţ într-o formaţie de pop, pistruiat, drăgălaş, deschis. Eram sigur că el era Damien Donnelly. Ceilalţi păreau muţi (cu excepţia lui Sculptor Boy), dar nu traumatizaţi; însă el avea degetele încleştate pe cană şi, sub pistrui, se făcuse alb.

— Trebuie să discutăm cu fiecare dintre dumneavoastră, am spus eu. Vă rugăm să nu părăsiţi şantierul până nu stăm de vorbă. Probabil că nu o să reuşim să terminăm prea repede, de aceea vă rog să rămâneţi aici, chiar dacă se face târziu.

— Suntem suspecţi? întrebă Sculptor Boy.

— Nu, i-am spus eu, dar trebuie să ştim dacă nu cumva aveţi vreo informaţie care s-ar putea dovedi relevantă.

— Aaa! făcu el dezamăgit, şi se lăsă să cadă înapoi în scaun.

Începu să sfărâme un pătrăţel de ciocolată pe CD, dar Cassie îi prinse privirea, iar el stinse bricheta. L-am invidiat: îmi dorisem adeseori să fiu genul de om care ia orice lucru – cu cât mai oribil, cu atât mai bine – drept o aventură extrem de interesantă.

— Şi încă ceva, am continuat. Dintr-o clipă într-alta probabil că vor începe să sosească reporterii. Nu staţi de vorbă cu ei. Serios. Orice le-aţi spune, oricât de nesemnificativ ar părea, ar putea să dăuneze cazului. O să vă dăm cărţile noastre de vizită, pentru cazul în care la un moment dat credeţi că v-aţi adus aminte ceva. Aveţi întrebări?

— Dar dacă ne plătesc pentru informaţii? vru să ştie Sculptor Boy.

Magazia în care erau depozitate obiectele descoperite era mai puţin impresionantă decât mă aşteptasem. În ciuda a ceea ce spusese Mark, cum că obiectele valoroase fuseseră trimise în altă parte, cred că îmi imaginasem cupe de aur, schelete şi monede spaniole vechi din argint. În schimb, acolo se aflau două scaune, un birou mare pe care erau împrăştiate hârtii cu schiţe, şi o cantitate incredibilă de cioburi de oale de pământ, împachetate în saci de plastic şi înghesuite pe rafturile de metal perforat.

— Descoperiri… explică Hunt, fluturându-şi o mână către rafturi. Presupun… Sau mai bine nu… Sau poate cu altă ocazie. Voiam să vă arăt câteva jetoane simpatice şi cuiere de haine.

— Am prefera să le vedem altă dată, domnule doctor Hunt, am spus. Puteţi să ne lăsaţi singuri zece minute, după care să îl trimiteţi la noi pe Damien Donnelly?

— Damien… repetă Hunt, după care ieşi.

Cassie închise uşa în urma lui. Am spus:

— Cum naiba conduce lucrările de excavare?

Şi am început să împing schiţele deoparte: era o monedă veche, desenată cu creionul, uşor, cu umbre delicate, privită din mai multe unghiuri. Moneda însăşi, îndoită într-o parte, neregulată, încă murdară de pământ, se afla în mijlocul mesei, vârâtă într-o pungă Ziploc. Am pus hârtiile pe un dulap cu dosare.

— Angajând tipi precum Mark, spuse Cassie. Pun pariu că este teribil de organizat. Ce era cu agrafa aia de păr?

Am îndreptat schiţele.

— Cred că Jamie Rowan purta o agrafă care se potriveşte descrierii.

— A! făcu ea. Mă întrebam… Asta se află la dosar, ştii tu precis sau doar îţi aminteşti că ar fi fost aşa?

— Care-i diferenţa?

Tonul întrebării fusese mai irascibil decât intenţionasem.

— Dacă există vreo legătură, nu prea o putem păstra doar pentru noi, rosti Cassie pe un ton firesc. De exemplu, dacă o punem pe Sophie să verifice mostrele de sânge din 1984, trebuie să-i spunem şi de ce.

Iar explicaţiile ar fi cu mult mai simple dacă legătura reiese din dosar.

— Sunt aproape sigur că este, am spus eu.

Biroul se clătina. Cassie luă o foaie albă de hârtie şi o îndoi de mai multe ori, după care o băgă sub piciorul mai scurt al biroului.

— O să verific din nou diseară. Până atunci, nu vorbi cu Sophie încă, OK?

— Desigur, răspunse Cassie. Dacă informaţia nu apare în dosar, o să găsim noi o soluţie. Şi din nou încercă să vadă dacă biroul se mai clătina: era cu mult mai bine acum. Rob, eşti bine? Mă refer la cazul ăsta…

Nu i-am răspuns. Pe fereastră vedeam cum tipii de la morgă împachetau cadavrul în sacul de plastic, iar Sophie gesticula şi arăta cu degetul. Nu a fost nevoie de vreun efort să ridice targa; părea aproape lipsită de greutate aşa cum o cărau către ambulanţa care aştepta. Vântul zăngăni sticla ferestrei chiar în faţa mea; m-am întors în loc. Aş fi vrut, brusc şi sălbatic, să strig: „Taci dracului din gură!” sau „La dracu’ cu căzu’ ăsta, îmi dau demisia!” sau altceva… ceva de revoltă, ceva nerezonabil, ceva dramatic. Dar Cassie tocmai se aplecase peste birou şi aştepta, ţintuindu-mă cu ochii ei căprui; iar eu am ştiut întotdeauna să mă stăpânesc, să dau înapoi, în loc să fac ceva irevocabil.

— Sunt OK, mă descurc eu şi cu asta, am spus. Dar dă-mi un ghiont dacă vezi că devin prea deprimat.

— Cu mare plăcere, zise Cassie zâmbindu-mi forţat. Dumnezeule, totuşi… uită-te la toate astea… Sper că o să avem norocul să ne-aruncăm un ochi peste ele… Voiam să-ţi mărturisesc ceva: când eram mică, doream să mă fac arheolog – ţi-am mai spus asta vreodată?

— Doar de vreun milion de ori, am zis.

— Norocul tău, atunci înseamnă că ai o memorie de elefant, nu? Obişnuiam să sap în grădina din spatele casei, dar tot ce am putut descoperi vreodată a fost o răţuşcă de porţelan, cu ciocul spart.

— Se pare că şi eu am fost unul dintre cei care săpau în spatele curţii, am spus eu. În mod normal, aş fi făcut câteva remarci despre ce pierdere ar fi însemnat asta pentru poliţie în avantajul arheologiei, dar eram prea nervos şi nu mă simţeam în stare să fac cu bine faţă unui schimb spiritual de replici. Aş fi putut să am cea mai mare colecţie privată din lume de cioburi de oale.

— Să-ncepem discuţiile atunci, rosti Cassie, căutându-şi agenda.

Damien intră, uşor stângaci, târând cu o mână un scaun de plastic, iar în cealaltă ţinând o cană de ceai.

— Am adus ăsta… spuse el, gesticulând nesigur cu cana către scaunul adus şi către cele pe care stăteam noi. Domnul doctor Hunt mi-a spus că doriţi să vorbiţi cu mine.

— Da, răspunse Cassie. Aş spune „Ia un scaun”, dar deja ai luat.

Îi trebuiră câteva clipe ca să înţeleagă gluma; apoi râse scurt, uitându-se cercetător la noi, să-şi dea seama dacă totul era în regulă. Se aşeză, dădu să-şi pună cana pe masă, apoi se răzgândi şi o puse în poală şi-şi ridică spre noi ochii mari şi albaştri, ascultători. Ăsta era cu siguranţă „băieţelul lui Cassie”. Era genul obişnuit ca femeile să aibă grijă de el. Deja se simţea nesigur, iar dacă ar fi fost interogat de un bărbat, probabil că nu s-ar fi scos nimic util de la el. Discret, mi-am scos stiloul.

— Ascultă, începu Cassie cu blândeţe, ştiu că ai avut parte de un şoc îngrozitor. Nu te grăbi şi povesteşte-ne cum a fost, OK? Începe prin a ne spune ce făceai de dimineaţă, înainte de a ajunge la acea piatră.

Damien inspiră adânc şi îşi trecu limba peste buze.

— Lucram… hm… lucram la şanţul medieval de scurgere. Mark voia să vadă dacă acesta se prelungeşte în afara şantierului. Ştiţi, noi… noi facem un soi de ultime retuşuri acum, pentru că săpăturile au fost încheiate…

— Cât timp au durat săpăturile? îl întrebă Cassie.

— Cam doi ani, dar eu sunt aici doar din iunie. Sunt încă student.

— Şi eu mi-am dorit să fiu arheolog, îi mărturisi Cassie. I-am dat un ghiont pe sub masă, iar ea mi l-a dat înapoi. Şi cum au mers săpăturile?

Damien se lumină la faţă. Era cât se poate de încântat, dacă nu cumva încântarea era expresia obişnuită a feţei lui.

— A fost uimitor. Sunt fericit că am avut ocazia să particip.

— Te invidiez, îi spuse Cassie. Este permis să folosiţi voluntari, să zicem… pentru o săptămână?

— Maddox, i-am şoptit înţepat, am putea să vorbim mai târziu despre schimbările din cariera ta?

— Scuze, rosti Cassie, dându-şi ochii peste cap şi zâmbindu-i lui Damien.

Îi zâmbi şi el, ridicându-se. Fără un motiv anume, Damien îmi devenise vag nesuferit. Acum pricepeam limpede de ce Hunt îl pusese să prezinte şantierul – era întruchiparea unui PR de vis, cu ochii săi albaştri şi aerul de timiditate –, însă mie nu-mi plăcuseră niciodată tipii adorabili, neajutoraţi. Presupun că aceeaşi reacţie o avea şi Cassie faţă de fetele cu voce de copil şi uşor impresionabile, pe care bărbaţii simt întotdeauna nevoia să le protejeze: un amestec de antipatie, cinism şi invidie.

— OK, spuse ea, deci te-ai îndreptat spre piatră…

— Da, trebuia să înlăturăm iarba şi solul din jurul ei, explică Damien. Pe restul terenului intrase buldozerul cu o săptămână în urmă. Însă rămăsese bucăţica asta din jurul pietrei, pentru că nu

voiam să riscăm ca buldozerul s-o lovească. Aşa că după pauza de ceai, Mark ne-a spus, mie şi lui Mel, să mergem acolo să săpăm în jurul ei, în timp ce ceilalţi se ocupau de şanţul de scurgere.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Pauza de ceai se termină la unsprezece şi un sfert.

— Şi apoi?

Luă o sorbitură din cană. Cassie se aplecă spre el încurajator. Aştepta.

— Am… mmm… Era ceva pe piatră. Mi s-a părut că era o jachetă sau ceva asemănător… ca şi cum cineva îşi uitase o haină acolo. Am spus… ăăă.. Am spus: „Ce-i asta?" şi ne-am apropiat… Se uită în jos, spre cana pe care o ţinea în mână. Mâinile îi tremurau din nou. Era o fiinţă umană. M-am gândit că poate era… ştiţi… inconştientă sau cam aşa ceva, dar braţul… ăăă… şi… arăta ciudat. Rece şi… şi înţepenită. M-am apropiat de ea ca să văd dacă respiră, şi nu respira. Era murdară de sânge, am văzut sânge. Pe faţa ei. Şi atunci mi-am dat seama că era moartă.

Sorbi din nou din cană.

— Te descurci minunat, îi zise Cassie cu blândeţe. Şi pe urmă ce ai făcut?

— Mel a zis: „O, Doamne!" sau ceva de genul ăsta, după care am luat-o la fugă şi ne-am dus la domnul doctor Hunt şi i-am spus. Iar el ne-a zis tuturor să mergem în cantină.

— OK, Damien. Acum te rog să te gândeşti bine, îi ceru Cassie. Astăzi sau în ultimele zile, ai văzut ceva care să ţi se pară ciudat? Cineva nou care să-şi fi făcut apariţia pe-aici sau ceva neobişnuit?

El se uită în gol. Buzele îi erau întredeschise. Sorbi din nou din cana cu ceai.

— Probabil că aici nu intră şi genul de lucruri la care vă referiţi…

— Mă refer la orice ne-ar putea fi de folos, îl asigură Cassie. Chiar şi cel mai mărunt detaliu.

— OK, dădu din cap Damien, cu o expresie gravă pe chip. OK. Luni eram la poarta şantierului, aşteptam autobuzul să plec acasă. Şi am văzut un tip venind pe stradă şi intrând pe proprietate. Nici măcar nu ştiu de ce l-am remarcat, eu doar am… Dar părea că se uită în jur într-un anumit fel, înainte de a intra pe proprietate, ca şi cum verifica dacă îl vede cineva… sau cam aşa ceva.

— Cât era ceasul? îl întrebă Cassie.

— Am terminat pe la cinci jumate, poate şase fără douăzeci. Ăsta e celălalt lucru bizar: vreau să spun, nu e nimic prin împrejurimi de unde să vii până aici, fără maşină, exceptând magazinul şi cârciuma; iar magazinul se închide la cinci. Şi atunci mă întreb de unde venea?

— Cum arăta?

— Destul de înalt, cred că avea cam un metru optzeci. La vreo

treizeci de ani, presupun. Solid. Cred că avea chelie. Purta un trening bleumarin.

— Crezi că ai putea să colaborezi cu un desenator, să faceţi împreună o schiţă a tipului?

Damien clipi rapid, de mai multe ori, părând agitat.

— Hm… Nu l-am văzut chiar aşa de bine. Adică… l-am văzut de departe, era pe partea opusă intrării în proprietate. Şi nu m-am uitat… nu cred că-mi amintesc…

— În regulă, zise Cassie. Nu-ţi face griji pentru asta, Damien. Dacă tu crezi că mai poţi să ne dai şi alte detalii, anunţă-mă, OK? Între timp, ai grijă de tine.

I-am cerut lui Damien adresa şi numărul de telefon şi i-am dat o carte de vizită (i-aş fi dat şi o acadea, fiindcă fusese un băieţel atât de curajos, dar încă nu eram dotaţi cu aşa ceva), trimiţându-l la ceilalţi şi spunându-i că o rugam pe Melanie Jackson să vină să stăm de vorbă.

— Ce puşti drăguţ! am spus pe un ton neutru, tatonând.

— Da, confirmă Cassie sec. O să-l ţin minte, poate că o să-mi doresc vreodată un animal de casă.

Mel ne-a fost cu mult mai utilă decât Damien. Era înaltă şi slabă, cu un aer scoţian, cu braţe musculoase şi bronzate, păr de culoarea nisipului, strâns neglijent într-o coadă de cal. Stătea ca un băiat, cu tălpile aşezate ferm, depărtate una de cealaltă.

— Poate că deja aţi aflat şi voi: fata e de prin partea locului, începu ea direct. Oricum, de pe undeva de prin împrejurimi.

— De unde ştii? am întrebat-o.

— Copiii de pe-aici mai vin pe şantier uneori. Nu prea au ce altceva să facă în timpul verii. Şi sunt foarte curioşi să afle dacă am descoperit vreo comoară îngropată sau schelete. Am văzut-o şi pe ea de câteva ori.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Cu două, poate trei săptămâni în urmă.

— Era singură?

Mel ridică din umeri.

— Nu era cu cineva anume, de care să-mi aduc aminte. Era un grup de copii, cred.

Îmi plăcea de Mel. Era emoţionată, dar refuza să arate asta. Sucea un elastic, întinzându-l pe degetele sale încordate, ca într-un joc de copii. În mare, relată cam aceeaşi poveste pe care ne-o servise şi Damien, dar fără atâtea fiţe.

— La sfârşitul pauzei de ceai, Mark mi-a spus să sap în jurul pietrei de ceremonial, până la baza acesteia. Damien a zis că vine şi el cu mine – noi nu lucrăm de obicei singuri, că e prea plictisitor. Când ne aflam pe pantă, la o oarecare distanţă de piatră, am văzut pe ea ceva

albastru cu alb. Damien a zis: „Ce-i asta?”, iar eu am spus: „Probabil şi-a uitat cineva jacheta. Când ne-am apropiat, ne-am dat seama că era un copil. Damien i-a scuturat braţul şi a verificat dacă respira, dar era moartă. Nu mai văzusem un cadavru până atunci, dar… Îşi muşcă obrazul pe dinăuntru şi dădu din cap. E o tâmpenie – nu-i aşa? – când se spune: „O, arată de parcă ar dormi!” Totuşi, aşa s-ar fi putut spune şi de data asta.

Ne gândim atât de puţin la moarte în zilele noastre, cu excepţia faptului că o păcălim cu diverse exerciţii, cu cereale bogate în fibre şi cu plasturi de nicotină. M-am gândit la severa determinare victoriană de a păstra moartea în minte, la neiertătoarele pietre funerare: „Adu-ţi aminte, pelerinule, când treci pe-aici, / Aşa cum eşti tu azi am fost şi eu odată, / Aşa cum sunt eu azi şi tu vei fi cândva…” Acum moartea este nesofisticată, de modă veche. După părerea mea, caracteristica definitorie a epocii noastre este mişcarea, totul este dictat până la epuizare de cercetările de piaţă, de mărci şi de produse fabricate după specificaţii precise; ne-am obişnuit atât de mult ca lucrurile să se transforme în ce ne place nouă să fie, încât se ajunge ca întâlnirea cu moartea să vină ca o insultă profundă, de o inflexibilitate încăpăţânată, doar ea însăşi, pentru totdeauna. Cadavrul o şocase pe Mel Jackson mai mult decât pe o fecioară victoriană cu centură de castitate.

— Ai fi putut să nu vezi cadavrul dacă el s-ar fi aflat pe piatră ieri? am întrebat-o.

Mel se uită la noi cu ochii larg deschişi.

— O, la dracu’! Vreţi să spuneţi că a fost acolo în tot acest timp în care noi ne aflam pe-aproape? Scutură din cap. Nu, Mark şi domnul doctor Hunt au inspectat şantierul, pentru că au făcut o listă de necesar. L-ar fi văzut… adică pe ea. N-am fi putut-o vedea dimineaţă, fiindcă am fost cu toţii în spatele şantierului, la capătul şanţului de scurgere. De-acolo începe dealul şi, din cauza pantei, nu se vede vârful pietrei.

Nu remarcase pe nimeni şi nimic neobişnuit, nici măcar pe acea persoană bizară pe care o văzuse Damien.

— Dar, oricum, nici nu aveam cum. Eu nu iau autobuzul. Cei mai mulţi dintre noi, care nu locuim în Dublin, stăm aici, în casa care a fost închiriată pentru noi, la câţiva kilometri distanţă. Mark şi domnul doctor Hunt au maşini, aşa că ne aduc aici. Nu ieşim deci din cartier.

Acel „oricum” mă interesa: sugera că Mel, ca şi mine, avea îndoielile sale în legătură cu acel personaj bizar, îmbrăcat în trening. Damien mi se părea genul care ar spune orice doar pentru că se gândeşte că asta te-ar face fericit. Îmi doream să-mi fi venit ideea să-l întreb dacă tipul ăla avea pumnale asupra lui.

Sophie şi tinerii tehnicieni criminalişti terminaseră de cercetat piatra de ceremonial şi-şi îndreptaseră atenţia asupra zonei dimprejurul ei. I-am spus că Damien Donnelly se aplecase peste cadavru şi îl atinsese. Aveam nevoie de amprentele lui şi de analiza firului de păr, ca să-l eliminăm.

— Ce idiot! comentă Sophie. Presupun că trebuie să-i fim recunoscători că nu i-a dat prin cap să o acopere cu propria haină.

Transpira în salopeta de serviciu. În spatele ei, unul dintre tehnicieni rupse discret o pagină din agenda sa şi începu să ia notiţe.

Ne-am lăsat maşina pe şantier şi am făcut câţiva paşi pe drum, pe la periferia cartierului (încă îmi mai aduceam aminte – undeva mi se păstrase această amintire – revăzând zidul: locul în care talpa făcea priză pe zid, atingerea zgrunţuroasă a betonului pe rotulă, impactul aterizării). Cassie mi-a propus să ne oprim la magazin. Era trecut bine de ora două şi s-ar fi putut să nu mai avem şansa să luăm prânzul. Cassie are un apetit de adolescent şi nu suportă să sară peste vreo masă, ceea ce pe mine, în mod normal, mă bucură – femeile care trăiesc dintr-o porţie de salată mă plictisesc –, dar în acea zi mi-aş fi dorit să trecem cât de repede se putea peste mâncare.

Am aşteptat în faţa magazinului, fumând, dar Cassie ieşi cu două sandviciuri ambalate în folie de plastic şi îmi întinse mie unul.

— Poftim.

— Nu mi-e foame.

— Hai, Ryan, mănâncă un sandvici, dă-o-ncolo de treabă. Să ştii că dacă leşini pe-aici, n-am să te car eu pân-acasă.

De fapt, n-am leşinat niciodată în viaţa mea, dar am tendinţa să uit să mănânc, asta până încep să devin nervos şi agitat.

— Am spus că nu-mi este *foame*, am repetat.

Totuşi, am desfăcut sandviciul. Cassie avea dreptate, probabil că avea să fie o zi lungă. Ne-am aşezat pe bordură, iar ea scoase din rucsac o sticlă de coca-cola cu lămâie. Sandviciul ar fi trebuit să fie cu pui şi salată, dar avea gust de ambalaj de plastic, iar cola era caldă şi prea dulce. Am simţit o uşoară senzaţie de greaţă.

Nu vreau să sugerez că ceea ce se întâmplase la Knocknaree mi-a distrus viaţa, că am plutit în derivă până la vârsta de douăzeci de ani, ca un personaj tragic, bântuit de trecut, zâmbindu-i cu tristeţe lumii, din spatele unui văl dulce-amărui de fum de ţigară şi de amintiri. Knocknaree nu m-a lăsat cu coşmaruri, cu neputinţe sau cu frici patologice de copaci sau de alte lucruri de genul ăsta, care, ca într-un serial de televiziune, să mă facă să merg la terapeut, să mă eliberez şi să găsesc o cale de comunicare cu soţia mea devotată dar frustrată. Ca să fiu sincer, puteam trăi luni întregi fără să mă gândesc la asta. Câteodată, un ziar sau altul scriau despre persoane dispărute şi, de-acolo de unde erau, Peter şi Jamie îmi zâmbeau de pe coperta unui

supliment de duminică, din fotografii stinse de vreme, premonitorii prin semnificaţie şi conţinut, printre turişti dispăruţi, soţii fugite de-acasă şi alte persoane dispărute din mitica şi discreta Irlandă. Când vedeam articolul, observam cu detaşare că mâinile îmi tremurau şi îmi era greu să respir, dar nu era decât o reacţie pur fizică şi, oricum, nu dura decât câteva minute.

Presupun că întâmplarea trebuie să mă fi afectat în vreun fel, dar îmi e imposibil să-mi dau seama cum. La urma urmei, aveam doar doisprezece ani, vârstă la care copiii sunt dezorientaţi şi încă neformaţi, ei se schimbă peste noapte, indiferent dacă vieţile lor sunt stabile sau nu; iar câteva săptămâni mai târziu, am plecat la şcoala cu internat, fapt care m-a marcat şi m-a speriat într-un fel cu mult mai dramatic şi mai evident. Ar fi un gest naiv şi prostesc să-mi descompun personalitatea, să găsesc un capăt de fir şi să strig: „La naiba! Uite! E din Knocknaree!" Însă revenea acum la suprafaţă brusc, pe furiş şi neschimbat, în mijlocul vieţii mele, şi nu aveam absolut nicio idee cum să procedez.

— Biata copilă, rosti deodată Cassie. Biata, biata copilă.

Casa familiei Devlin avea o faţadă plată, un petic de iarbă în faţă, exact ca şi celelalte din zonă. Toţi vecinii îşi manifestaseră individualitatea prin modul exagerat în care tunseseră arbuştii şi plantaseră muşcate sau altceva, dar familia Devlin doar tunsese iarba de pe peluza proprie, ceea ce, în sine, fusese o dovadă de originalitate. Locuiau la cinci, şase străzi de şantier, destul de departe, aşadar, ca să nu vadă uniformele, tehnicienii, dubiţa de la morgă, toată acea teribilă şi eficientă agitaţie care, dintr-o privire, le-ar fi dezvăluit tot ce aveau nevoie să ştie.

Când Cassie sună, îi răspunse un bărbat de vreo patruzeci de ani. Era cu câţiva centimetri mai scund decât mine şi avea un început de burtă, părul închis la culoare, proaspăt tuns, şi cearcăne mari. Purta un pulover cu nasturi şi pantaloni kaki; în mână ţinea un bol cu fulgi de porumb. Aş fi vrut să-i spun că totul era în regulă, pentru că deja ştiam ce avea să-şi amintească peste câteva luni: ăsta e genul de lucru care le revine în minte oamenilor chiar şi în ultimele clipe de agonie ale vieţii lor, şi anume că tocmai mânca fulgi de porumb când poliţia sunase la uşă să-i anunţe că fiica lor era moartă. Odată am văzut o femeie căzând în boxa martorilor, zguduindu-se de plâns, încât trebuise să se facă o pauză ca să i se dea un calmant – prietenul ei fusese înjunghiat când ea se afla la cursul de yoga.

— Domnul Devlin? întrebă Cassie. Sunt detectivul Maddox. Colegul meu, detectivul Ryan.

Bărbatul făcu ochii mari.

— Sunteţi de la Persoane Dispărute?

Avea noroi pe pantofi, iar marginile pantalonilor săi erau ude. Probabil că fusese plecat să-şi caute copila, prin cine ştie ce coclauri, se întorsese acum să mănânce ceva, pentru ca apoi să plece să încerce din nou să o găsească, încă o dată, şi încă o dată.

— Nu chiar, răspunse Cassie cu blândeţe.

De cele mai multe ori o las pe ea să poarte genul ăsta de conversaţie, nu atât din laşitate, cât mai ales pentru că ştim amândoi că ea se descurcă mai bine decât mine în situaţii de felul acesta.

— Ne permiteţi să intrăm?

El se uită la bol, apoi îl puse stângaci pe masa din hol. Un pic de lapte sări şi stropi un set de chei şi o şapcă roz, de copil.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el. Spaima îi gâtuia glasul. Aţi găsit-o pe Katy?

Am auzit un mic zgomot şi am privit peste umărul lui. O fetiţă stătea la baza scării, ţinându-se de balustradă cu ambele mâini. În casă era destul de întuneric, în ciuda după-amiezii însorite, dar i-am văzut faţa. Mă fulgera cu o privire înspăimântată. Preţ de o clipă, năucitoare şi greu de imaginat, am ştiut că mă uitam la o stafie. Era victima noastră. Era fata moartă, cea întinsă pe piatra de ceremonial. În urechi îmi răsuna ceva ca un ţipăt.

Desigur, imediat după aceea, mi-am revenit, ţipătul încetă şi am realizat ce aveam în faţă. Nu era nevoie de o poză. Şi Cassie observase.

— Încă nu suntem siguri, răspunse ea. Domnule Devlin, ea este sora lui Katy?

— Jessica, rosti el cu glas gâtuit. Fetiţa înaintă spre noi, fără să-şi mute privirea de la Cassie, Devlin o trase înapoi, apucând-o de umăr şi dând-o la o parte din uşă. Da, sunt gemene, explică el. Identice. Este… este… aţi găsit vreo fată care seamănă cu Jessica?

Fata încremenise undeva între mine şi Cassie. Braţele îi atârnau fără vlagă pe lângă corp, palmele nu se vedeau din mânecile foarte lungi ale puloverului gri pe care îl purta.

— Vă rog, domnule Devlin, spuse Cassie. Am vrea să intrăm să vorbim cu dumneavoastră şi cu soţia dumneavoastră.

Aruncă o privire spre Jessica. Devlin îşi lăsă ochii în jos, îşi văzu propria mână pe umărul fetei şi, parcă mirat, îi dădu drumul. Mâna îi încremeni în aer, de parcă nu ar fi ştiut ce să mai facă cu ea.

Acum îi era limpede. Cu siguranţă, ştia. Dacă ar fi fost găsită în viaţă, noi i-am fi spus acest lucru. Dar se dădu automat înapoi din cadrul uşii şi făcu un gest vag într-o parte. Am intrat în sufragerie. L-am auzit pe Devlin spunând:

— Urcă înapoi la mătuşica Vera.

Apoi intră după noi şi închise uşa.

Ceea ce şoca la sufragerie era faptul că arăta atât de obişnuită, ca

oricare alta din suburbie. Perdele de dantelă, o canapea înflorată de patru locuri, cu mânere şi tetiere, pe o comodă – un serviciu de ceai, bogat ornamentat, totul strălucind de curăţenie. Părea – casele victimelor şi chiar şi locul crimei aproape întotdeauna arată aşa – mult prea banală, pentru o astfel de tragedie. În fotoliu stătea o femeie care se potrivea perfect cu încăperea: greoaie în sensul de solidă, cu părul permanent şi cu ochi mari şi albaştri, obosiţi. Liniile dinspre nas către gură erau adânci.

— Margaret, zise Devlin. Dânşii sunt detectivi. Vocea lui era tensionată ca o coardă de chitară. Dar nu se îndreptă spre ea, ci rămase lângă canapea, cu pumnii strânşi vârâţi în buzunarele puloverului. Despre ce e vorba?

— Domnule Devlin, doamnă Devlin, începu Cassie. Nu există nicio cale simplă pe care să vă spun asta. Am descoperit cadavrul unei fetiţe pe şantierul arheologic din apropiere. Mi-e teamă că ar putea fi Katharine, fiica dumneavoastră. Îmi pare rău.

Margaret Devlin icni de parcă cineva i-ar fi tras un pumn în stomac. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji, dar ea nu părea să le observe.

— Sunteţi siguri? se repezi Devlin. Ochii lui erau uriaşi. Cum puteţi fi siguri?

— Domnule Devlin, reluă Cassie cu blândeţe. Am văzut fetiţa. Arată exact ca Jessica. Vă rugăm să veniţi mâine să vedeţi cadavrul, să confirmaţi identitatea. Dar, după părerea mea, nu există nicio îndoială. Îmi pare rău.

Devlin se îndreptă clătinându-se spre fereastră, apăsându-şi încheietura mâinii pe gură, cu privirea rătăcită.

— O, Doamne, zise Margaret. O, Doamne, Jonathan…

Devlin o întrerupse brutal:

— Ce i s-a întâmplat? Cum s-a… cum…

— Mi-e teamă că toate indiciile confirmă că a fost ucisă, spuse Cassie.

Margaret se ridică la rândul ei din fotoliu, cu mişcări încete, nesigure.

— Unde-i acum?

Lacrimile încă îi curgeau pe faţă, dar vocea îi era înspăimântător de calmă, aproape vioaie.

— Se ocupă de ea doctorii noştri, răspunse Cassie blând. Dacă fetiţa a murit altfel, o să aflăm de la ei. Dar după cum arată, cu craniul zdrobit, cu faţa acoperită de sânge… La morgă, personalul se va strădui să înlăture ceea ce o face să arate acum oribil.

Margaret se uită în jur, năucă, pipăindu-şi mecanic buzunarul fustei.

— Jonathan, nu-mi găsesc cheile.

— Doamnă Devlin, spuse Cassie, punându-i o mână pe braţ. Mi-e

teamă că deocamdată nu vă putem duce la Katy. Doctorii trebuie să o examineze. O să vă anunţăm de îndată ce o s-o puteţi vedea.

Margaret îşi retrase cu bruscheţe braţul şi se îndreptă agale spre uşă, trecându-şi mâna peste obraji ca să-şi şteargă lacrimile.

— Katy. Unde e?

Cassie îi aruncă o privire lui Jonathan, însă acesta stătea aplecat, sprijinit cu palmele de pervazul ferestrei şi holbându-se afară, fără să vadă nimic, respirând precipitat.

— Vă rog, doamnă Devlin, am spus eu repede, încercând să mă strecor între ea şi uşă. V-am promis că vă ducem la Katy cât de repede se va putea, dar deocamdată nu e posibil s-o vedeţi. Pur şi simplu nu se poate.

Ea mă privi, cu ochii roşii, cu gura căscată.

— Copila mea… bolborosi ea.

Apoi umerii îi căzură şi începu să plângă în hohote, icnind. Îşi lăsase capul pe spate şi nu se împotrivi când Cassie o apucă uşor de umeri, ajutând-o să se îndrepte spre fotoliu.

— Cum a murit? întrebă Jonathan, continuând să privească fix pe fereastră. Cuvintele nu erau clare, de parcă bărbatul ar fi avut buzele amorţite. În ce fel?

— Nu vom şti acest lucru până când doctorii nu-şi vor termina treaba, am spus eu. O să vă ţinem la curent cu tot ce aflăm.

Am auzit un zgomot slab de paşi alergând în jos pe scară; uşa se deschise brusc şi în prag apăru o fată. În spatele ei era Jessica, încă nu părăsise holul. Îşi ţinea în gură o şuviţă de păr şi se holba la noi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata, cu sufletul la gură. O, Doamne… e vorba de Katy?

Nu îi răspunse nimeni. Margaret îşi acoperi gura cu pumnul, înăbuşindu-şi suspinele. Fata ne privea când pe unul, când pe altul, cu gura deschisă. Era înaltă şi slabă, părul şaten îi curgea în bucle pe spate, şi ar fi fost greu de spus ce vârstă avea – optsprezece, douăzeci de ani, poate, dar părea mult mai matură decât toţi adolescenţii pe care îi cunoscusem eu vreodată; purta pantaloni negri, drepţi, pantofi cu toc înalt, o cămaşă albă ce părea scumpă, iar la gât îi flutura o eşarfă mov de mătase. Era o prezenţă plină de viaţă, electrizantă, care umplea camera. Distona în mod izbitor cu această casă.

— Vă rog, mi se adresă ea. Vocea ei era puternică, clară, implicată, cu un accent de prezentatoare de ştiri, şi nu părea să aibă nicio legătură cu Margaret şi Jonathan, două persoane atât de şterse. Ce s-a întâmplat?

— Rosalind, zise Jonathan. Era răguşit, aşa că îşi drese glasul. Au găsit-o pe Katy. E moartă. A fost ucisă.

Jessica scoase un sunet uşor, fără să spună vreo vorbă. Rosalind se uită la el fix, preţ de o clipă. Apoi începu să clipească des şi i se

înmuiară picioarele. Se sprijini de tocul uşii. Cassie o prinse cu o mână de talie şi o conduse pe canapea.

Rosalind îşi lăsă capul pe spate, pe perna de la canapea, după care îi adresă lui Cassie un surâs slab, de mulţumire. Cassie îi zâmbi, la rândul ei.

— Puteţi să-mi daţi un pic de apă? şopti ea.

— Îţi aduc eu, am spus.

În bucătărie – linoleum curat, masă şi scaune lăcuite, în stil rustic –, m-am îndreptat spre chiuvetă şi am aruncat o privire împrejur. Nimic demn de remarcat, cu excepţia unui bufet înalt pe care se afla un număr impresionant de tuburi de vitamine, iar în spatele lor, un flacon mare de valium, pe eticheta căruia se afla numele lui Margaret Devlin.

Rosalind sorbi din paharul cu apă şi inspiră adânc ducându-şi mâna subţire la piept.

— Ia-o pe Jess şi duceţi-vă sus, îi ceru Devlin.

— Te rog, lasă-mă să rămân, spuse Rosalind, ridicându-şi bărbia. Katy a fost sora mea – indiferent ce i s-a întâmplat, eu pot… pot… pot să ascult ce vorbiţi. Acum mă simt bine. Îmi pare rău că am fost aşa… acum sunt bine, serios.

— Ar fi bine să rămână şi Rosalind cu Jessica, domnule Devlin, am spus eu. Este posibil ca ele să ştie ceva ce ne-ar putea fi de folos.

— Eu şi Katy eram foarte apropiate, explică Rosalind, privindu-mă.

Avea ochii mamei sale, dar mai mari şi mai albaştri, cu o tuşă de melancolie spre colţul exterior. Apoi se uită la Jessica.

— O, Jessica, îi zise ea, întinzând braţele. Draga mea Jessica, vino încoace.

Fata trecu pe lângă mine, cu ochii scăpărând ca ai unui animal sălbatic, şi se aşeză pe canapea, lângă Rosalind.

— Îmi pare rău că suntem insistenţi într-un moment delicat ca acesta, am spus eu, dar am vrea să vă punem câteva întrebări, cât mai curând posibil, ca să ne ajutaţi să-l descoperim pe făptaş, oricine-ar fi el. Puteţi vorbi acum? Sau să revenim peste câteva ore?

Jonathan Devlin îşi trase un scaun de la masă, îl trânti pe podea şi apoi se aşeză.

— Spuneţi acum, ceru el. Întrebaţi!

Încet, am intrat în subiect. Luni seara o văzuseră ultima dată pe Katy. Fusese la lecţia de balet, în Stillorgan, la câţiva kilometri de centrul Dublinului, de la cinci la şapte. Rosalind se întâlnise cu ea în staţia de autobuz pe la 7.45 p.m. Şi veniseră împreună acasă.

— Mi-a spus că se distrase foarte bine, zise Rosalind, cu capul prins în palme. Părul îi cădea pe faţă precum o perdea. Era o balerină atât de minunată… Un loc la Şcoala Regală de Balet era al ei, ştiţi… Ar fi plecat acolo în câteva săptămâni…

Margaret scânci, iar Jonathan îşi înfipse unghiile în scaun, tremurând. Apoi Rosalind şi Jessica plecaseră la mătuşa Vera acasă, în partea cealaltă a cartierului, ca să-şi petreacă noaptea la verişorii lor.

Katy luase masa – mâncare de fasole şi pâine prăjită –, apoi plimbase câinele vecinilor: era jobul ei de vară, ca să strângă bani pentru şcoală. Se întorsese pe la nouă fără zece minute. Făcuse baie, după care se uitase la televizor cu părinţii. Se dusese la culcare la ora zece, aşa cum făcea de obicei vara, şi citise câteva minute până ce Margaret îi spusese să închidă lumina. Jonathan şi Margaret continuaseră să se uite la televizor şi se duseseră la culcare puţin înainte de miezul nopţii. În drum spre dormitor, ca de obicei, Jonathan verificase dacă uşile şi ferestrele erau zăvorâte, şi dacă lanţul era pus la uşa din faţă.

A doua zi de dimineaţă, la 7.30, se sculase şi plecase la lucru – era funcţionar la bancă – fără s-o vadă pe Katy. Observase că lanţul nu mai era pus la uşă, dar presupusese că, aşa cum se întâmplă deseori, Katy, care de regulă se scula odată cu găinile, se dusese la mătuşa ei să ia micul dejun cu surorile şi verişorii ei.

— Face asta uneori, zise Rosalind. Îi plac ouăle ochiuri cu şuncă şi… hm… iar mama e prea obosită dimineaţa ca să gătească.

Margaret scoase un ţipăt teribil, sfâşietor.

Toate fetele aveau o cheie de la uşa din faţă, pentru orice eventualitate – conform spuselor lui Jonathan. La 9.20, când Margaret se sculase şi intenţionase s-o trezească pe Katy, văzuse că aceasta plecase. Margaret aşteptase o vreme, presupunând, la fel ca Jonathan, că fata se sculase devreme şi plecase la mătuşa sa. Apoi o sunase pe Vera, ca să se asigure că aşa era. Apoi le sunase pe toate prietenele lui Katy, iar în final sunase la poliţie.

Eu şi Cassie stăteam stânjeniţi pe marginea scaunelor. Margaret gemea, oarecum în surdină, dar fără să se oprească. La un moment dat, Jonathan părăsi camera şi se întoarse cu o cutie de şerveţele. O femeie delicată ca o păsărică şi cu ochii bulbucaţi – am presupus că era mătuşica Vera – coborî încet scările şi se opri şovăind în hol preţ de câteva minute, frângându-şi mâinile, după care se retrase fără zgomot în bucătărie. Rosalind îi freca Jessicăi mâinile lipsite de vlagă.

Katy, spuneau cu toţii, fusese o fată cuminte, bună la învăţătură, dar nu sclipitoare, pasionată de balet. Avea temperament, ziceau ei, dar nu se certase recent cu familia sau cu prietenii. Ne-au dat numele celor mai bune prietene ale ei, ca să putem verifica. Nu plecase niciodată de-acasă sau ceva de genul acesta. În ultima vreme fusese fericită, era entuziasmată de faptul că urma să plece la şcoala de balet. Încă nu avusese de-a face cu băieţii, zise Jonathan, n-avea decât doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Dar am văzut cum Rosalind îi aruncă o privire scurtă, apoi se uitase la mine. Mi-am

propus să vorbesc cu ea despre acest lucru, când părinţii nu vor fi de faţă.

— Domnule Devlin, am spus eu, care era relaţia dumneavoastră cu Katy?

Jonathan se holbă la mine.

— Ce dracu'! Sunt acuzat de ceva? întrebă cu gravitate.

Jessica râse isteric, tare. Am tresărit. Rosalind îşi strânse buzele şi scuturã din cap spre ea, încruntându-se, apoi o bătu pe umăr şi îi zâmbi timid, liniştitor. Jessica dădu din cap şi îşi băgă din nou şuviţa de păr în gură.

— Nu vă acuză nimeni de nimic, spuse Cassie cu fermitate, dar noi avem datoria de a cerceta şi elimina orice posibilitate. Dacă uităm de ceva, când vom prinde făptaşul – şi asta se va întâmpla, cu siguranţă – apărarea ar putea să se folosească de faptul că nu toate lucrurile au fost clarificate. Ştiu că e dureros să răspundeţi la asemenea întrebări, dar vă asigur, domnule Devlin, ar fi cu mult mai dureros să vedeţi că vinovatul scapă tocmai pentru că noi nu v-am pus aceste întrebări.

Jonathan inspiră adânc pe nas şi, preţ de o clipă, se relaxă.

— *Relaţia* mea cu Katy era minunată, zise el. Stăteam de vorbă. Eram apropiaţi. Poate… poate am tratat-o ca pe un animal de casă. Jessica tresări, iar Rosalind îi aruncă o privire scurtă. Ne mai certam, dar în felul în care un tată se ceartă cu fiica lui; însă era un copil minunat şi o iubesc foarte mult.

Pentru prima dată, vocea îl trăda; clătină nervos din cap.

— Iar dumneavoastră, doamnă Devlin? întrebă Cassie.

Margaret avea în mână un şerveţel. Îl rupea în fâşii pe care le lăsa să cadă în poală. Îşi ridică privirea, ascultătoare ca un copil.

— Sigur, fetele noastre sunt minunate. Vocea îi tremura, cuvintele nu erau foarte clare. Katy era… foarte iubitoare. A fost dintotdeauna o fire deschisă, te înţelegeai uşor cu ea. Nu ştiu ce o să ne facem fără ea.

Gura femeii se mişca convulsiv.

Niciunul din noi nu îi adresă aceeaşi întrebare Jessicăi sau lui Rosalind. În prezenţa părinţilor copiii nu sunt sinceri când vorbesc despre fraţii şi surorile lor. Iar când un copil minte – mai ales un copil de vârsta Jessicăi care, în plus, era şi derutată –, minciuna devine o fixaţie, iar adevărul e împins într-un loc secret din mintea ei. Mai târziu, aveam să încercăm să obţinem permisiunea părinţilor ca să vorbim cu Jessica între patru ochi; şi la fel şi cu Rosalind, în cazul în care avea sub optsprezece ani. Presimţeam că asta nu avea să fie uşor.

— Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Katy din vreun motiv? am întrebat eu.

Nimeni nu spuse nimic o vreme. Apoi Jonathan împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Dumnezeule! exclamă el, clătinându-şi capul în faţă şi în spate,

ca un taur aţâţat.

— Apelurile alea telefonice pe care le primea…

— Ce fel de apeluri? am întrebat eu.

— Dumnezeule! O să-l omor! Spuneţi că a fost găsită acolo unde se fac săpăturile?

— Domnule Devlin, rosti Cassie, trebuie să staţi jos şi să ne spuneţi despre ce apeluri telefonice e vorba.

Încet-incet, bărbatul se concentră asupra a ceea ce îi spusese fata. Se aşeză, dar am observat ceva ciudat în ochii lui, şi aş fi putut să pariez că în sinea lui se gândea cum să pună mâna pe autorul acelor apeluri.

— Aţi auzit de autostrada care va trece chiar prin şantierul arheologic? ne întrebă el. Cei mai mulţi oameni de-aici sunt împotriva ei. Câţiva sunt încântaţi de faptul că va creşte valoarea caselor lor, dar noi, ceilalţi… Ar fi trebuit ca acest sit să aibă o valoare de patrimoniu. E ceva unic şi ne aparţine, guvernul n-are dreptul să-l distrugă fără ca măcar să ne întrebe şi pe noi dacă suntem de acord. Există chiar o campanie aici, în Knocknaree, Mutaţi Autostrada. Eu sunt preşedintele, eu sunt iniţiatorul. Am pichetat clădirile guvernamentale, le-am trimis petiţii politicienilor, încercând să găsim o soluţie.

— Şi n-aţi primit niciun răspuns? am întrebat eu.

Discuţia despre cauza pentru care lupta îl calma. Mă intriga: la început păruse mai degrabă un omuleţ uşor de călcat în picioare, nicidecum genul care conduce o cruciadă, dar cu siguranţă că bărbatul era mai mult decât ce puteai să remarci la prima vedere.

— Credeam că de vină era doar birocraţia, că nu vor să schimbe niciodată nimic. Însă apelurile telefonice m-au făcut să mă întreb… Primul a fost târziu în noapte. Tipul spunea ceva de genul: „Nemernicule, nici n-ai idee ce tâmpenie faci!” Primul meu gând a fost că cineva a greşit numărul. Am închis şi m-am întors la culcare. De-abia după al doilea apel mi-am dat seama şi am făcut legătura.

— Când a fost primul apel? am întrebat eu.

Cassie nota.

Jonathan se uită la Margaret, care clătină din cap şi îşi tamponă ochii.

— Prin aprilie, pe la sfârşitul lui aprilie, cred. Al doilea a fost pe treizeci iunie, pe la unu jumătate noaptea – mi-am notat. Prima a ajuns la telefon Katy şi a răspuns – nu avem telefon în dormitor, e doar pe hol, iar ea are un somn foarte uşor. Mi-a spus că tipul o întrebase: „Eşti fiica lui Devlin?”, iar ea îi spusese: „Da, sunt Katy”. Iar el continuase: „Katy, spune-i tatălui tău să lase baltă chestia cu nenorocita aia de autostradă! Ştiu unde locuiţi!” Apoi, după ce i-am luat receptorul din mână, l-am auzit spunând ceva de genul: „Ai o

fetiţă tare drăguţă, Devlin”. I-am spus să nu mai sune niciodată şi am închis.

— Vă amintiţi ce fel de voce avea? am întrebat. Ceva legat de accent, de vârstă, orice? Vă suna vreun pic familiar?

Jonathan înghiţi în sec. Se concentră cât de mult putu, zăbovind asupra subiectului parcă o eternitate.

— Nu suna într-un fel anume. Nu era o voce tânără. Mai degrabă subţire. Cu accent provincial, dar n-aş putea preciza din ce regiune – nu era nici din Cork, nici nordic, nu era ceva distinct. Suna… Ştiu că m-am gândit că părea să fie beat.

— Au urmat şi alte apeluri?

— A mai fost unul, acum câteva săptămâni. Pe treisprezece iulie, la două noaptea. Am răspuns eu. Acelaşi tip a zis: „Ce dra… – Jonathan se uită la Jessica. Rosalind o înconjurase cu braţul, o mângâia şi îi şoptea ceva la ureche. Ce dracu’, Devlin? Nu asculţi ce-ţi spun? Te-am prevenit să laşi dracului baltă treaba cu autostrada. O să regreţi! Ştiu unde locuieşti tu cu familia ta!”

— Aţi raportat incidentul la poliţie? am întrebat.

— Nu, răspunse el brusc. Am aşteptat să am un motiv concret, dar nu mi-a dat niciunul.

— Nu eraţi îngrijorat?

— Ca să fiu sincer, zise el, cu o privire în care se amestecau nefericirea şi sfidarea, eram încântat. M-am gândit că asta însemna că tot ceea ce făceam nu era în zadar. Oricine ar fi fost nu s-ar fi deranjat să mă sune în miez de noapte dacă ce făceam noi, campania noastră adică, n-ar fi reprezentat o ameninţare pentru ei. Acum însă… Brusc, se aplecă spre mine, privindu-mă fix în ochi, cu palmele unite, încleştate. Trebuia să-l înfrunt, să nu dau înapoi. Dacă aflaţi cine a sunat, vă rog să-mi spuneţi şi mie. O să-mi spuneţi, da? Daţi-mi cuvântul dumneavoastră de onoare!

— Domnule Devlin, i-am răspuns eu, vă promit că o să facem tot ce ne stă în putere să aflăm cine a fost şi dacă are vreo legătură cu moartea lui Katy, însă nu pot…

— Katy s-a speriat atunci, zise Jessica, aproape în şoaptă.

Cred că toţi am tresărit. N-aş fi fost mai uimit dacă aş fi auzit un obiect din cameră vorbind. Tocmai începusem să mă întreb dacă nu cumva era autistă, sau avea vreun handicap sau ceva de genul ăsta.

— Da? a rostit Cassie încet. Ce ţi-a spus?

Jessica se uită mirată la ea, de parcă n-ar fi înţeles întrebarea. Apoi privi în gol; părea că se închide din nou în ea.

Cassie se aplecă spre ea.

— Jessica, îi zise ea cu mare blândeţe, mai era şi altcineva de care se temea Katy?

Jessica clătină vag din cap şi dădu să spună ceva. Îşi ridică mâna

micuţă şi o prinse cu două degete de mânecă pe Cassie.

— E adevărat? şopti ea.

— Da, Jessica, spuse Rosalind încet. Îi desprinse Jessicăi mâna. Îşi strânse sora la piept, o mângâie pe păr. Da, Jessica, e adevărat.

Jessica privea fix, cu ochii larg deschişi, pierduţi.

Nu aveau acces la internet, ceea ce elimina posibilitatea extrem de descurajantă de a fi intrat în legătură cu vreun ciudat din cine ştie ce colţ al lumii. Nu aveau nici sistem de alarmă, dar mă îndoiam că ar fi avut vreo relevanţă: Katy nu fusese răpită din camera ei de un intrus. Când fusese găsită, era îmbrăcată de stradă, iar hainele erau asortate cu grijă – întotdeauna se îmbrăcase cu atenţie, spusese Margaret; deprinsese acest lucru de la profesoara ei de balet, la care ţinea foarte mult. Închisese lumina şi aşteptase până când părinţii ei adormiseră, apoi, la un anumit moment din noapte sau poate spre dimineaţă, se sculase, se îmbrăcase şi plecase undeva. Avea în buzunar cheia de la casă; prin urmare, avea de gând să se întoarcă.

Am cercetat totuşi camera ei, pe de-o parte, în speranţa descoperirii vreunui indiciu care să ne arate unde plecase, pe de altă parte, pentru că exista posibilitatea evidentă şi brutală ca Jonathan şi Margaret să o fi omorât, după care aranjaseră lucrurile în aşa fel încât să pară că fata părăsise casa în viaţă. Împărţea camera cu Jessica. Fereastra era foarte mică, becul era chior, ceea ce-mi sporea sentimentul de nelinişte pe care mi-l trezea casa. Peretele de lângă patul Jessicăi era ciudat, acoperit cu afişe cu peisaje idilice, însorite. Picnicuri impresioniste, ilustraţii de Rackham[16], desene din părţile mai vesele ale romanelor lui Tolkien[17]. („Eu i le-am dat”, spuse Rosalind, din uşă. „Nu-i aşa, draga mea?” Jessica încuviinţă din cap, privind în podea.) Peretele lui Katy, mai puţin surprinzător, se reducea la un decor pe teme de balet: fotografii cu Barâşnikov[18] şi Margot Fonteyn[19] care păreau decupate din programele TV, o poză a Anei Pavlova[20] şi scrisoarea prin care fusese acceptată la Şcoala Regală de Balet. Pe colţul unui desen în creion înfăţişând o balerină drăguţă scria: „Pentru Katy, 21.03.03. La mulţi ani! Cu drag, tata”.

Pijamaua albă pe care Katy o îmbrăcase în seara de luni era aruncată pe pat. Am pus-o într-o pungă, pentru eventualitatea în care ar fi trebuit analizată, împreună cu cearşafurile şi cu telefonul mobil, pe care l-am găsit în noptiera ei, închis. Nu avea un jurnal – „Cu câtva timp în urmă, începuse să ţină unul, dar după câteva luni se plictisise şi îl *rătăcise*”, ne spuse Rosalind, accentuând cuvântul *rătăcise* şi schiţând spre mine un zâmbet trist şi sugestiv, „şi nu a mai început niciodată altul”. Am mai luat câteva caiete de şcoală, un maculator vechi, tot ce era scris de ea şi ne-ar fi putut oferi un indiciu. Fetele aveau fiecare câte un birou, mic, din lemn, iar pe al lui Katy se afla o

cutie rotundă cu nişte elastice de păr. Am simţit că mi se strânge inima când am văzut două albăstrele de mătase.

— Pfffiuuu… exclamă Cassie când am ieşit.

Îşi trecu mâinile prin păr, aşezându-şi buclele.

— Am văzut numele ăla undeva, nu cu mult timp în urmă, am spus. Jonathan Devlin. De îndată ce ne întoarcem, să-l căutăm în baza de date, să vedem dacă are cazier.

— Bine, aproape că mi-aş dori să fie aşa de simplu, zise Cassie. E ceva al dracului, al dracului de ciudat în casa aia.

Eram bucuros – de fapt, uşurat – că spusese acest lucru. Remarcasem o mulţime de lucruri care mă deranjau în legătură cu cei doi Devlin – Jonathan şi Margaret nu se atinseseră nici măcar o dată şi de-abia dacă se priveau unul pe celălalt; te-ai fi aşteptat să mişune o grămadă de curioşi, vecini săritori, dar nu exista decât mătuşa Vera, ştearsă ca o umbră; fiecare membru al familiei parcă venea de pe altă planetă, total diferită – însă eram prea tulburat ca să fiu sigur că puteam să am încredere în propria judecată, aşa că era bine că şi Cassie simţise la fel. Nu era vorba de faptul că aş fi avut o cădere nervoasă, că mi-aş fi pierdut minţile sau altceva de genul ăsta; ştiam că mă voi simţi mai bine de îndată ce aveam să ajung acasă, să mă aşez şi să reflectez la toate astea. Prima dată când dădusem cu ochii de Jessica, aproape că făcusem un atac de cord, iar faptul că era sora geamănă a lui Katy nu mă liniştise, după cum ar fi fost de aşteptat. Cazul ăsta era prea plin de analogii indirecte, şi nu puteam să scap de senzaţia inconfortabilă că erau oarecum deliberate. Fiecare coincidenţă mi se părea ca o sticlă care plutise în mare şi fusese aruncată pe nisip la picioarele mele, cu numele meu gravat pe ea, şi purtând înăuntru un mesaj codificat parcă în bătaie de joc.

Când m-am dus prima dată la şcoala cu internat, le-am spus colegilor mei de cameră că aveam un frate geamăn. Tatăl meu era un bun fotograf amator şi, într-o sâmbătă, în acea vară, când ne văzuse încercând noi acrobaţii cu bicicleta lui Peter – acceleram până la zidul înalt până la genunchi al grădinii lor după care săream peste el – ne-a pus să facem chestia asta de mai multe ori, o jumătate de după-amiază, în timp ce el stătuse trântit în iarbă şi tot schimbase lentilele aparatului, folosind o întreagă rolă de film alb-negru, până când ne făcuse fotografia pe care o dorea. Într-una dintre poze, eram amândoi în aer; eu conduceam, iar Peter stătea pe coarnele bicicletei cu braţele larg deschise, şi ne ţineam ochii strânşi şi aveam gurile deschise (şi strigam tare, cât ne ţineau puterile), iar părul ne flutura în halouri înflăcărate; şi sunt aproape sigur că imediat după ce a fost făcută fotografia asta, ne-am rostogolit şi ne-am alergat pe pajişte, iar mama îl punea pe tata să ne încurajeze. El încadrase poza dintr-un unghi

care făcea ca pământul să nu se vadă, aşa că arătam ca şi cum am fi zburat pe cer, iar gravitaţia nu exista.

Am lipit poza pe un carton şi am aşezat-o pe noptiera de lângă patul meu, unde ne era permis să expunem câte două poze de familie, şi le-am îndrugat băieţilor poveşti detaliate – unele adevărate, altele imaginare şi, sunt sigur, complet neplauzibile – despre aventurile mele şi ale fratelui meu geamăn, din timpul vacanţei. El mergea la altă şcoală – am spus eu –, în Irlanda, deoarece părinţii noştri citiseră undeva că era mult mai sănătos pentru gemeni să fie separaţi. El învăţa să călărească.

Înainte de a începe anul al doilea, mi-am dat seama că nu era decât o problemă de timp până când povestea cu fratele geamăn să mă pună într-o situaţie delicată (câţiva colegi îmi întâlniseră părinţii de Ziua Sportului şi îi întrebaseră veseli de ce nu venise şi Peter), aşa că am lăsat acasă fotografia – ascunsă într-o gaură din saltea, ca pe un secret ruşinos – şi n-am mai pomenit niciodată de fratele meu, în speranţa că toată lumea avea să uite că le spusesem că aveam unul. Când băiatul acela pe nume Hull – era genul care, în timpul liber, smulgea picioarele animăluţelor – mi-a simţit disconfortul şi insistase asupra subiectului până ce, în final, i-am spus că fratele meu geamăn căzuse de pe cal şi murise din cauza şocului. O mare parte din anul acela mi l-am petrecut temându-mă că zvonurile despre moartea fratelui lui Ryan vor ajunge la urechile profesorilor şi, prin aceştia, la cele ale părinţilor mei. În sinea mea, desigur, sunt destul de sigur că asta se întâmplase şi că profesorii, la curent cu ce se petrecuse la Knocknaree, hotărâseră să fie rezonabili şi înţelegători – încă mă mai cutremur când mă gândesc la asta – şi lăsaseră zvonurile să se stingă. Cred că am scăpat ca prin urechile acului; câţiva ani mai târziu, probabil că aş fi fost trimis la consilierul pentru copii şi obligat să îmi împărtăşesc sentimentele, ca o păpuşă trasă de sfori.

Totuşi am regretat că trebuise să renunţ la fratele meu geamăn. Mi se păruse interesantă ideea că Peter trăia în minţile câtorva puşti şi călărea cai. Dacă ar fi fost şi Jamie în acea fotografie, probabil că aş fi inventat povestea cu tripleţi şi apoi mi-aş fi bătut şi mai tare capul să ies din încurcătură.

Când am ajuns noi pe şantier, reporterii erau deja acolo. Le-am dat clasica declaraţie preliminară (asta e partea pe care trebuie să o fac eu, pentru că arăt mult mai responsabil decât Cassie): cadavrul unei fete, numele nu este dezvăluit până când nu vor fi informate toate rudele, moarte suspectă, oricine deţine vreo informaţie este rugat să ne contacteze, fără alte comentarii, fără alte comentarii, fără alte comentarii.

— Ar putea fi opera unui cult satanic? mă întrebă o femeie grasă,

îmbrăcată în pantaloni de schi care nu o avantajau deloc, pe care o mai întâlnisem şi cu alte ocazii.

Lucra la un ziar de scandal care obişnuia să folosească jocurile de cuvinte în titluri şi ortografii alternative.

— Nu există absolut niciun indiciu care să ne conducă la o asemenea posibilitate, am replicat pe un ton arogant. Nu a existat niciodată. Cultele satanice ucigaşe de oameni sunt versiunea detectivistă a existenţei lui Yeti, omul zăpezilor: nimeni nu l-a văzut vreodată şi nu există nicio dovadă că există, însă o amprentă uriaşă şi neclară este suficientă pentru ca mass-media să bată câmpii şi să spumege. Aşadar, trebuie să acţionăm considerând această idee doar pe jumătate serioasă.

— Da, dar a fost găsită pe un altar pe care preoţii druizi îl foloseau pentru sacrificiile umane, nu este aşa? continuă femeia să mă întrebe.

— Nu am nimic de comentat, am spus automat.

Mi-am dat seama că masa aceea de piatră şi şanţul adânc dimprejurul ei îmi aminteau de ceva: de mesele de autopsie de la morgă, care aveau şănţuleţe pe unde se scurgea sângele. Eram atât de preocupat să înţeleg dacă îmi aminteam de ele din 1984, încât nu mi-a venit în cap că de fapt le recunoşteam pentru că le văzusem cu câteva luni în urmă. Dumnezeule!

În final, reporterii se dăduseră bătuţi. Cassie se aşezase pe treptele depozitului de obiecte descoperite, amestecându-se în peisaj şi stând la pândă. Când o văzu pe ziarista grasă precipitându-se spre Mark, care ieşise din cantină şi se ducea la Portaloo, se ridică şi se îndreptă spre ei, asigurându-se că Mark putea s-o vadă. Am observat cum îi prinsese privirea, peste umărul ziaristei. După un minut, Cassie dădu din cap amuzată şi se depărtă.

— Despre ce era vorba? am întrebat-o scoţând cheia de la depozitul de obiecte descoperite.

— El i-a ţinut o cuvântare despre sit, zise Cassie scuturându-se pe fund de praf şi zâmbind. De fiecare dată când ea încerca să întrebe ceva despre cadavru, el îi răspundea „Aşteptaţi…" şi apoi se lansa într-un discurs afectat despre guvernul care este pe cale să distrugă cea mai importantă descoperire ştiinţifică făcută de la Stonehenge încoace, sau începea să dea explicaţii despre aşezările vikingilor. Mi-ar fi plăcut să stau să asist; cred că până la urmă tipa şi-a găsit naşul.

Restul arheologilor nu au avut mare lucru de adăugat, cu excepţia lui Sculptor Boy, al cărui nume era Sean, care considera că trebuia să luăm în calcul şi posibilitatea amestecului unor vampiri în toată treaba asta. Oftă când i-am arătat fotografia şi, deşi la fel ca şi ceilalţi, o văzuse pe Katy, sau poate pe Jessica, prin apropierea şantierului de câteva ori, uneori în compania unei fete mai mari a cărei descriere se

potrivea cu Rosalind, niciunul dintre ei nu remarcase nimic neobişnuit la ea sau ceva de genul ăsta. De fapt, niciunul dintre ei nu văzuseră nimic ciudat, deşi Mark adăugase: „… cu excepţia politicienilor care îşi făceau fotografii în faţa moştenirii patrimoniale, după care o ignorau. Vreţi o descriere a lor?”

Nimeni nu îşi amintea nimic nici de Umbra în trening, ceea ce îmi întărea suspiciunile că putea să fie un om obişnuit care ieşise la o plimbare, sau poate că era un prieten imaginar al lui Damien. Întâlneşti oameni de genul ăsta în timpul oricărei anchete, oameni care nu fac altceva decât să-ţi consume cantităţi enorme din timp din dorinţa de a spune ceva ce cred ei că ai vrea să auzi.

Arheologii din Dublin – Damien, Sean şi alţi câţiva – fuseseră cu toţii acasă în nopţile de luni şi marţi. Ceilalţi fuseseră în casele închiriate, aflate la câţiva kilometri de şantier. Hunt, care bineînţeles se dovedi destul de lucid faţă de tot ce avea legătură cu arheologia, fusese acasă în Lucan, împreună cu soţia lui. El confirma teoria larg răspândită pe care o lansaseră reporterii, cum că piatra pe care fusese găsită Katy data din Epoca bronzului şi era un altar de sacrificiu.

— Nu putem şti cu siguranţă dacă sacrificiile erau umane sau animale, desigur… totuşi… mm… forma sugerează că e vorba de sacrificii umane. *Dimensiunile* pietrei corespund, înţelegeţi… E un artefact foarte rar. Arată că această colină a avut o importanţă religioasă imensă în Epoca bronzului, nu? Ce ruşine teribilă autostrada asta care o să treacă pe-aici…

— Aţi găsit şi altceva care să sugereze acest lucru? l-am întrebat eu.

Dacă ar fi găsit aşa ceva, ar fi durat luni de zile până când noi să putem descâlci acest caz din frenezia mass-media versus New Age.

Hunt se uită la mine jignit.

— Absenţa dovezilor nu reprezintă o dovadă a inexistenţei, îmi spuse pe un ton încărcat de reproş.

El a fost ultimul intervievat. În timp ce noi ne puneam notiţele în ordine, un băiat din echipa tehnică bătu la uşă şi îşi strecură capul înăuntru.

— Hm… bună, zise el. Sophie vă roagă să-i spuneţi când terminaţi aici, pentru că vrea să vă arate ceva.

Îşi strânseseră marcajele şi părăsiseră piatra de altar lăsând-o iar singură şi, deodată, parcă şantierul părea pustiu; reporterii plecaseră de mult, la fel şi arheologii, cu excepţia lui Hunt care tocmai se urca într-un Ford Fiesta roşu, murdar de noroi. Apoi am ieşit şi noi din baracă; am zărit printre copaci o lumină albă.

Rutina familiară, previzibilă, a interogatoriului mă liniştise (Cassie numea aceste interogatorii preliminare ale unui caz „stadiul lui nimic”: nimeni n-a văzut nimic, nimeni n-a auzit nimic, nimeni n-a făcut nimic), însă tot am simţit că mă trec fiorii pe şira spinării când

am intrat în pădure. Nu era frică: mai degrabă o stare de alertă, ca atunci când cineva te trezeşte chemându-te pe nume, ori ca atunci când un liliac îşi fâlfâie aripile suficient de aproape, încât le poţi totuşi auzi. Iarba era mare şi moale, tălpile mi se afundau în covorul de frunze depus în ani de zile, iar copacii crescuseră destul de deşi cât să filtreze lumina şi s-o transforme într-o strălucire verde, răscolitoare. Sophie şi Helen ne aşteptau într-o poieniţă care se întindea pe vreo sută de metri.

— Am păstrat-o aşa cum era, ca s-o vedeţi şi voi, ne spuse Sophie, dar după aceea vreau să punem toate rahaturile astea în pungile de probe, înainte de căderea serii. Nu mai instalez acum echipamentul de iluminat.

Cineva ridicase acolo o tabără. Se cunoşteau urmele sacului de dormit, căci locul fusese curăţat de crengi, iar stratul de frunze fusese tasat şi se netezise; la câţiva metri mai încolo erau rămăşiţele unui foc de tabără, conturat ca un cerc mare de cenuşă. Cassie fluieră.

— Asta să fie tabăra ucigaşului nostru? am întrebat eu, fără prea multe speranţe. Pentru aşa ceva Sophie ar fi întrerupt interogatoriile.

— Nicio şansă, zise ea. Am căutat amprente: nu există niciun semn de luptă, nicio picătură de sânge – e ceva… o pată mare lângă foc, dar testul a ieşit negativ şi, după miros, sunt aproape sigură că e vin roşu.

— Atunci e doar un amator bogat de camping, am spus eu ridicând din sprânceană.

Îmi imaginasem un tip fără casă, bucolic; însă „băutorul de vin”, în Irlanda, avea o semnificaţie metaforică: aici aveai de ales între cidru tare şi votcă ieftină. Mă întrebam dacă nu fusese un cuplu dornic de aventură sau care, poate, nu avea unde să meargă, însă locul unde fusese sacul de dormit era extrem de îngust, de-abia ar fi fost suficient pentru o persoană.

— Aţi mai găsit şi altceva?

— O să verificăm cenuşa, să vedem dacă nu cumva cineva a ars haine murdare de sânge sau chestii de genul ăsta, însă după cum arată, nu e decât lemn ars. Avem nişte urme de cizme, cinci chiştoace şi asta.

Îmi întinse o punguliţă Ziploc, etichetată. Am ridicat-o în lumina schimbătoare, iar Cassie se înălţă pe vârfuri să se uite peste umărul meu: un singur fir de păr lung, blond, ondulat.

— L-am găsit lângă foc, adăugă Sophie arătând cu degetul spre tăbliţa marcată de lângă vatră.

— Poţi să estimezi când a fost folosit locul ăsta? o întrebă Cassie.

— Cenuşa încă n-a fost spălată de ploaie. Am să verific când a plouat în zona asta, dar ştiu că acolo unde locuiesc eu – şi e doar la vreo doi kilometri şi jumătate depărtare de-aici – a plouat luni dimineaţă, în zori. Aş zice că cineva a fost aici azi-noapte sau acum

două nopţi.

— Pot să văd şi eu chiştoacele alea de ţigări? am cerut.

— Te rog, eşti invitatul meu, spuse Sophie.

Am luat o mască şi pensetele şi m-am îndreptat spre prima plăcuţă de lângă urmele rămase după foc. Chiştocul provenea de la o ţigară subţire rulată manual, fumată până la limită.

— Mark Hanly fumează ţigări de genul ăsta, am spus ridicându-mă. Şi are părul lung şi blond.

Eu şi Cassie ne-am uitat unul la altul. Era trecut de ora şase, O'Kelly ar fi putut să sune oricând să ceară o scurtă întâlnire, iar dialogul pe care trebuia să îl avem cu Mark părea că ne va lua ceva timp, chiar şi presupunând că aveam să ne descurcăm pe drumurile lăturalnice şi să găsim casa arheologului.

— Las-o baltă. Hai să vorbim mâine cu el, îmi zise Cassie. Vreau ca în drum să trecem să vorbim şi cu profesoara de balet. Ca să nu mai spun că mor de foame.

— Parcă zici că-i un căţeluş, am zis către Sophie.

Helen păru şocată.

— Da, dar unul cu pedigri, comentă Cassie veselă.

Întorcându-ne spre maşină (pantofii mei erau distruşi, Mark mă prevenise că aşa se va întâmpla – noroiul maro-roşcat intrase în fiecare por de piele – şi fuseseră nişte pantofi drăguţi la viaţa lor; m-am consolat cu gândul că încălţările ucigaşului erau în aceeaşi stare), m-am uitat înapoi spre pădure şi am văzut pete albe mişcându-se: Sophie şi Helen, împreună cu băiatul din echipa tehnică, se agitau de colo-colo printre copaci, la fel de concentrate şi de tăcute ca nişte năluci.

4

Academia de Dans Cameron se afla deasupra unui magazin video în Stillorgan. Afară, trei băieţi în pantaloni largi zburau pe skateboarduri pe un zid scund şi ţipau. Asistenta profesoarei – o tânără extrem de drăguţă, pe nume Louise, purtând costum de gimnastică, balerini negri, cu vârf ascuţit, şi o fustă de balerină, lungă până la jumătatea gambei; Cassie îmi aruncă o privire amuzată în timp ce o urmam pe Louise pe scară – ne-a poftit înăuntru şi ne-a spus că Simone Cameron urma să-şi termine curând lecţia, aşa că puteam s-o aşteptăm în hol.

Cassie se uită la avizierul din plută de pe perete, iar eu am cercetat împrejurimile. Erau două studiouri de dans, cu ferestre mici, rotunde pe uşi: într-unul, Louise le arăta unor copilaşi cum să stea ca fluturii, ca o pasăre sau cam aşa ceva; în celălalt, un grup de fetiţe purtând costume albe de gimnastică şi ciorapi roz traversau oblic sala, în perechi, sărind şi învârtindu-se, pe *Valsul florilor,* care răzbătea cu zgomot de fond dintr-un casetofon vechi. Din câte îmi dădeam seama, fără să exagerez, dovedeau foarte multă abilitate. Profesoara avea părul alb, strâns la spate în coc, dar corpul ei era tot atât de subţire şi drept precum cel al unui tânăr atlet; purta acelaşi fel de costum pe care îl văzusem la Louise, iar în mână ţinea o baghetă cu care le arăta fetelor spre glezne sau şolduri în timp ce le dădea indicaţii.

— Vino să vezi chestia asta, mă strigă Cassie încet.

Posterul o înfăţişa pe Katy Devlin; totuşi mi-a trebuit o secundă ca să o recunosc. Purta o fustă albă transparentă şi îşi ţinea fără efort gamba arcuită în spate. Dedesubt scria mare: „Ajutaţi-o pe Katy să plece la Şcoala Regală de Balet, va fi mândria noastră!" După care urmau informaţiile detaliate privind acţiunea de strângere a fondurilor: „Parohia St. Alban, 20 iunie, ora 7, Seară de dans cu elevii Academiei de Dans Cameron, biletele – 7–10 lire; întreg profitul va fi folosit pentru a plăti taxele lui Katy". Mă întrebam ce se întâmpla acum cu banii.

Sub poster se afla un articol decupat din ziar, cu o fotografie artistică înfăţişând-o pe Katy lucrând la bara de balet, cu ochii în oglindă, privind spre fotograf cu o gravitate ingenuă, profundă. „Mica balerină din Dublin prinde aripi", *The Irish Times,* 23 iunie: „Cred că o să-mi fie dor de familia mea, dar de-abia aştept, declara Katy. Mi-am dorit să devin balerină încă de la vârsta de şase ani. Nici nu-mi vine să cred că plec cu adevărat. Uneori, când mă trezesc dimineaţa, mă gândesc că poate e doar un vis". Nu era nicio îndoială că articolul adusese şi el alte donaţii în bani pentru Katy – un lucru pe care trebuia să-l verificăm –, dar pe noi nu ne prea ajuta: şi pedofilii citesc dimineaţa ziarele, iar fotografia asta sărea în ochi, astfel încât cercul

de suspecţi se lărgea deodată, incluzând aproape pe toată lumea. Am aruncat o privire spre celelalte anunţuri: „De vânzare tutu, mărimea 7–8”; „Este cineva de la clasa intermediară interesat, dintre cei care locuiesc în regiunea Blackrock, să împartă costurile de transport cu maşina?”

Uşa studioului se deschise şi grupul de fetiţe îmbrăcate la fel trecu pe lângă noi, sporovăind, strigând şi împingându-se.

— Pot să vă ajut cu ceva? ne întrebă din uşă Simone Cameron.

Avea o voce frumoasă, gravă, dar fără să fie deloc masculină; era mai în vârstă decât îmi imaginasem: faţa ei era osoasă, uşor ridată şi foarte expresivă. Mi-am dat seama că probabil ne lua drept părinţii unui copil, veniţi să ne interesăm de orele de balet ale fiicei noastre şi, pentru un moment, am avut impulsul sălbatic să joc acest rol, s-o întreb de taxe şi de orar, apoi să plec, lăsând-o cu iluzia ei şi cu cea a copilului-vedetă.

— Doamna Cameron?

— Simone, spuneţi-mi Simone, vă rog.

Avea ochi extraordinari, aproape aurii, imenşi, cu pleoape grele.

— Sunt detectivul Ryan. Colega mea, detectivul Maddox, am spus pentru a nu ştiu câta oară în acea zi. Puteţi să ne acordaţi câteva minute?

Ne conduse în studio şi aduse trei scaune, pe care ne-am aşezat într-un colţ. Pe întreg peretele se întindea o oglindă; mai erau trei bare, fixate la înălţimi diferite – şi m-am surprins uitându-mă în oglindă cu coada ochiului. Am aşezat scaunul astfel încât să nu mă pot vedea.

I-am spus lui Simone despre Katy – era clar că era rândul meu să mă ocup de partea asta. Mă aşteptam ca ea să plângă, dar n-o făcu: îşi dădu un pic capul pe spate, ridurile părură că i se adâncesc şi mai mult, dar asta a fost tot.

— Aţi văzut-o pe Katy la ora de luni seara, nu? am spus eu. Cum arăta?

Puţini oameni ştiu să tacă, iar Simone Cameron ştia s-o facă, într-un mod neobişnuit: aşteptă o vreme, fără să se mişte, cu un braţ sprijinit pe spătarul scaunului, până când se simţi pregătită să vorbească. După o pauză lungă, spuse:

— La fel ca de obicei. Uşor emoţionată – au fost necesare câteva minute să se calmeze şi să se concentreze –, dar era ceva normal: doar urma să plece la Şcoala Regală de Balet în câteva săptămâni. Toată vara a fost aşa, din ce în ce mai nerăbdătoare. Îşi întoarse uşor capul în altă direcţie. Aseară a lipsit de la ora de balet. Dar m-am gândit că era din nou bolnavă. Dacă i-aş fi sunat pe părinţii ei…

— Aseară era deja moartă, zise Cassie încet. Nu aţi fi putut face nimic.

— Bolnavă din nou? am întrebat eu. Mai fusese bolnavă recent?

Simone clătină din cap.

— Nu recent, nu. Dar nu este un copil robust. Îşi lăsă pleoapele în jos şi rămase aşa, o clipă, cu ochii închişi. Nu, nu a fost. Apoi se uită din nou la mine. Katy vine aici de şase ani. De câţiva ani, cam după ce a împlinit nouă ani, a fost bolnavă destul de des. La fel şi sora ei, Jessica, însă la ea era ceva de genul răceală, gripă – cred că era pur şi simplu fragilă. Katy însă avea uneori perioade în care vomita, avea diaree. Uneori era atât de grav, încât a fost nevoie să fie spitalizată. Doctorii credeau că era vorba de o formă de gastrită cronică. Ar fi trebuit să plece anul trecut la Şcoala Regală de Balet, ştiţi… dar a avut o criză gravă la sfârşitul verii şi au operat-o, sperând că aşa vor afla mai multe; până când s-a refăcut, se făcuse prea târziu ca să mai plece. A trebuit să dea din nou proba în această primăvară.

— Şi în ultima vreme aceste simptome dispăruseră? am întrebat eu.

Aveam nevoie de fişa medicală a fetiţei, cât mai repede.

Simone zâmbi, privind în gol, aducându-şi aminte de ceva – era un lucru mărunt, care-i venise brusc în minte.

— Eram îngrijorată, nu ştiam dacă era destul de puternică pentru antrenamente – balerinii nu îşi prea pot permite să rateze multe cursuri din cauza bolii. Când anul acesta Katy a fost din nou acceptată, am reţinut-o într-o zi după ora de balet şi am îndemnat-o să continue să meargă la doctor, să afle ce nu era în regulă cu ea. Katy m-a ascultat, clătină din cap şi mi-a spus – foarte solemn, ca pe o declaraţie – „N-am de gând să mă mai îmbolnăvesc”. Am încercat să o conving că ăsta nu era un lucru pe care să-l poată ignora, că întreaga ei carieră depindea de asta, dar ea n-a mai spus nimic altceva. Şi, într-adevăr, de-atunci n-a mai fost bolnavă. M-am gândit că pur şi simplu învinsese boala. Voinţa poate face minuni, iar Katy este… era un copil foarte ambiţios.

Cealaltă clasă de balet terminase lecţia; se auzeau vocile părinţilor în hol, din nou zgomot de paşi precipitaţi şi murmur.

— A fost şi Jessica la balet? o întrebă Cassie. A dat şi ea probă pentru Şcoala Regală de Balet?

În stadiul de început al unei investigaţii, dacă nu ai niciun suspect clar, tot ce poţi să faci este să încerci să afli cât mai multe despre victimă şi să speri că ţi se aprinde beculeţul. Iar eu eram sigur că avea dreptate Cassie: trebuia să aflăm cât mai multe despre familia Devlin. Iar Simone Cameron voia să vorbească. E un lucru pe care îl vedem des, mulţi oameni vor să vorbească, disperaţi că dacă s-ar opri, noi am fi plecat şi i-am fi lăsat să înfrunte singuri ce se întâmplase. Noi ascultăm, aprobăm, compătimim şi notăm tot ce ni se spunea.

— Le-am avut eleve pe toate cele trei surori, la un moment dat sau la altul, continuă Simone. Jessica părea chiar foarte talentată când era

mai mică şi muncea foarte mult, dar când a crescut a devenit mai puţin conştiincioasă, până într-acolo încât exerciţiile individuale deveniseră o corvoadă pentru ea. Le-am spus părinţilor că, după părerea mea, ar fi fost mai bine să nu o mai oblige să continue.

— Şi Rosalind? întrebă Cassie.

— Rosalind era talentată, dar nu exersa şi voia rezultate instantaneu. După câteva luni a renunţat şi s-a apucat de vioară, cred. Mi-a spus că era alegerea părinţilor, dar mie mi s-a părut că mai degrabă se plictisise. Asta se întâmplă deseori la copiii de vârstă fragedă: dacă nu au imediat rezultate notabile, îşi dau seama cât de multă muncă e necesară, se simt frustraţi şi renunţă. Sincer vorbind, oricum, nici una din cele două nu ar fi ajuns vreodată la Şcoala Regală de Balet.

— Dar Katy… zise Cassie, aplecându-se înainte.

Simone se uită la ea mult timp.

— Katy era… *sérieuse*.

Vocea sa căpătase deodată o sonoritate distinctă: undeva, dincolo de cuvânt, chiar intonaţia ei avea o notă franţuzească.

— Serioasă? am întrebat eu.

— Mai mult decât atât… spuse Cassie.

Mama ei era pe jumătate franţuzoaică, iar ea, copil fiind, îşi petrecuse verile la bunicii din Provence; spunea că uitase aproape de tot franceza, dar încă o înţelegea.

— … o profesionistă.

Simone înclină din cap.

— Da. Îi plăcea şi munca grea – nu doar pentru rezultatele pe care le obţinea, dar pur şi simplu pentru sănătatea ei. Un adevărat talent în balet nu se întâlneşte pe toate drumurile. Dar când e însoţit şi de temperamentul necesar unei asemenea cariere – e lucru şi mai rar. Să le găseşti pe ambele la aceeaşi persoană… Se uită din nou într-o parte. Uneori, serile, când numai un studio era ocupat, mă întreba dacă îi permit să vină să exerseze în celălalt.

Afară lumina începea să scadă. Se întuneca. Pe fereastră se vedeau copiii pe skateboarduri, sărind şi aterizând. M-am gândit la Katy Devlin singură în studio, privindu-se în oglindă, absorbită şi detaşată de realitate, în timp ce îşi arcuia spatele sau se rotea. Apoi ridica piciorul. Felinarele de pe stradă îşi aruncau unghiurile de lumină pe podea, iar la casetofon se auzea *Gnossiennes* de Satie. Şi Simone părea să fie foarte *sérieuse* şi m-am întrebat cum naiba de fusese posibil să sfârşească aici: deasupra unui magazin din Stillorgan, unde miroase a grăsime de la vecini, învăţându-le balet pe fetiţele ale căror mame considerau că astfel copilele lor vor avea o ţinută mai frumoasă sau pur şi simplu pentru a le putea imortaliza în fotografii, îmbrăcate în tutu.

Mi-am dat deodată seama cât de mult ţinuse la Katy Devlin.

— Cum vedeau doamna şi domnul Devlin plecarea fiicei lor la Şcoala Regală de Balet? întrebă Cassie.

— Erau foarte cooperanţi, răspunse Simone, fără să ezite. Am fost uşurată, dar şi surprinsă. Nu toţi părinţii sunt de acord să-şi trimită copilul departe la şcoală, la o vârstă aşa de fragedă şi, mai mult, pe bună dreptate, se opun să facă din copilul lor un balerin profesionist. Mai ales domnul Devlin era de acord cu plecarea copilei. Era foarte apropiat de ea, îmi imaginez. Am admirat acest lucru, anume că îşi dorea tot ce era mai bun pentru ea, chiar dacă asta însemna să o lase să plece atât de departe.

— Şi maică-sa? zise Cassie. Era şi ea la fel de apropiată?

Simone ridică din umeri.

— Cred că mai puţin. Doamna Devlin e… nu prea ştiu cum să mă exprim. Întotdeauna a părut depăşită de situaţie când era vorba de fetele ei. Cred că nu e prea deşteaptă…

— Aţi observat prin preajmă vreo persoană ciudată, în decursul ultimelor luni? am întrebat eu. Cineva care să vă facă să vă simţiţi îngrijorată?

Şcolile de balet, cluburile de înot şi grupele de cercetaşi acţionează ca un magnet asupra pedofililor. Dacă un asemenea individ era în căutarea unei victime, acesta era locul cel mai sigur unde putea să o găsească pe Katy.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, avem grijă de asta. Acum vreo zece ani, un bărbat avea obiceiul să stea pe gardul de pe colină şi să privească în studio cu binoclul. Am făcut o plângere la poliţie, însă nimeni n-a făcut nimic, până când individul n-a încercat să convingă o fetiţă să se urce în maşina lui. De-atunci suntem foarte precauţi.

— Dar s-a întâmplat să se arate cineva interesat de Katy într-o măsură atât de mare, încât să vi se pară suspect?

Se gândi, apoi clătină din cap.

— Nimeni. Toată lumea o admira pentru felul în care dansa, mulţi au contribuit la fondul pe care l-am iniţiat ca să o ajutăm să-şi plătească taxa, dar nicio persoană nu a depus mai mult zel decât alta.

— Era cineva invidios pe talentul ei?

Simone râse, expirând zgomotos pe nări.

— Aici nu avem părinţi cu aspiraţii înalte în acest sens. Ei vor doar ca fiicele lor să înveţe un pic de balet, atât cât să le ajute să fie mai drăguţe. Nu vor ca ele să facă o carieră din asta. Sunt sigură că o parte dintre celelalte fetiţe erau invidioase. Dar nu într-atât încât să o omoare. Nu.

Deodată, arăta extenuată. Poziţia sa elegantă nu se schimbase, dar oboseala i se putea citi în ochi.

— Vă mulţumim pentru timpul acordat, am spus. O să vă

contactăm dacă va mai fi nevoie să vă întrebăm ceva.

— A suferit? întrebă brusc Simone, fără să ne privească.

Era prima persoană care ne punea această întrebare. Am încercat să îi dau răspunsul standard cum că doar după rezultatele autopsiei vom putea şti acest lucru, dar Cassie zise:

— Nu e nicio dovadă în acest sens. Încă nu putem fi siguri de nimic, dar se pare că totul s-a petrecut foarte repede.

Simone făcu un efort şi întoarse capul, întâlnind privirea lui Cassie.

— Mulţumesc, rosti ea.

Nu se ridică să ne conducă, şi mi-am dat seama că nu o făcuse pentru că nu era sigură că se putea ţine pe picioare. Când am închis uşa, m-am mai uitat o dată la ea prin fereastra rotundă: continua să stea cu spatele drept, nemişcată, cu mâinile în poală, ca o împărătească dintr-o poveste cu zâne, singură în turnul ei, să-şi plângă prinţesa răpită de vrăjitoarea cea rea.

— „N-am de gând să mă mai îmbolnăvesc", repetă Cassie în maşină. „Şi chiar nu i-a mai fost rău de-atunci."

— Voinţă, cum spunea Simone?

— Poate.

Răspunsul ei nu suna convingător.

— Sau poate că îşi provoca singură stările de rău? am spus eu. Voma, diareea pot fi induse. Poate voia să capteze atenţia, dar de îndată ce a fost admisă la şcoala de balet nu mai avea nevoie de tehnica asta. Capta deja suficientă atenţie şi fără să-şi mai provoace răul – articolele din ziare, campania de strângere de fonduri, o mulţime de… am nevoie de o ţigară.

— Sindromul Münchausen[21]?

Cassie se întoarse în spate, căută în buzunarul jachetei mele şi găsi pachetul de ţigări. Fumam Marlboro roşu. Cassie nu avea preferinţe pentru vreo marcă anume, dar în general fuma Lucky Strike Lights, care mie mi se părea o ţigară pentru femei. Aprinse două ţigări şi îmi întinse una mie.

— Am putea oare să facem rost şi de fişele medicale ale celorlalte două surori?

— Nu prea. Sunt în viaţă, deci sunt confidenţiale. Dacă obţinem consimţământul părinţilor… Cassie clătină din cap. Ce e, la ce te gândeşti?

Deschise fereastra câţiva centimetri, iar vântul îi răvăşi bretonul de pe frunte.

— Nu ştiu… Sora geamănă, Jessica… privirea ei buimăcită poate că se datora doar stresului provocat de dispariţia lui Katy. Dar mi se pare prea slabă. Chiar şi îmbrăcată în tricoul ăla uriaş, se vedea că e pe jumătate cât Katy, iar Katy nu era deloc solidă. Şi cealaltă soră… E

ceva în neregulă şi cu ea.

— Cu Rosalind? m-am mirat eu.

Probabil că în tonul meu fusese ceva ciudat, deoarece Cassie mă privi pieziş.

— Îţi place de ea…

— Da, cred că da, am spus, apărându-mă fără să ştiu de ce. Pare o fată drăguţă. E foarte protectoare cu Jessica. Ce, ţie nu ţi-a plăcut de ea?

— Ce legătură are asta cu treaba noastră? întrebă Cassie cu răceală şi am simţit că era puţin nedreaptă. Dincolo de faptul că o plac sau nu, se îmbracă ciudat, se fardează prea mult…

— Ţine la aparenţe, deci e ceva în neregulă cu ea, nu?

— Te rog, Ryan, fă-ne amândurora o favoare şi maturizează-te. Ştii foarte bine ce am vrut să spun. Zâmbea când nu era cazul şi, după cum ai remarcat şi tu, nu purta sutien. Într-adevăr, văzusem acest lucru, dar nu-mi dădusem seama că şi Cassie observase, iar tonul ei sarcastic mă enerva. Se poate foarte bine să fie o *fată drăguţă,* dar ceva e în neregulă cu ea.

N-am mai spus nimic. Cassie aruncă chiştocul pe geam şi îşi vârî mâinile în buzunare, înfundându-se în scaun ca o adolescentă mofturoasă. Am aprins farurile şi am mărit viteza. Eram supărat pe ea şi ştiam că la fel era şi ea, şi nu-mi dădeam seama de ce ajunseserăm la asta.

Mobilul lui Cassie sună.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea, uitându-se pe ecran. Alo, da, domnule… Alo? Alo? Ale naibii telefoane… Şi închise.

— N-ai semnal? am întrebat-o eu.

— Semnalul e în regulă, îmi răspunse ea. Voia doar să ştie când ne întoarcem, de ce durează atât de mult, aşa că n-aveam niciun chef să vorbesc cu el.

De obicei pot să stau mai mult timp supărat pe Cassie, dar de data asta n-am reuşit şi am izbucnit în râs. După o clipă, râse şi ea.

— Ascultă, îmi spuse, n-am vrut să fiu răutăcioasă în legătură cu Rosalind. Sunt mai mult îngrijorată.

— Te gândeşti că e abuzată sexual?

Mi-am dat seama de asta undeva în străfundurile minţii şi m-am întrebat şi eu acelaşi lucru, dar cum acest gând nu mi-a plăcut deloc, încercasem să-l evit. O fată abuzată sexual, una extrem de slabă şi o alta omorâtă, după ce fusese bolnavă în mod inexplicabil. M-am gândit la capul lui Rosalind aplecat spre Jessica şi am simţit o bruscă şi neobişnuită nevoie de a le proteja.

— Taică-său le abuzează. Strategia lui Katy fusese să se îmbolnăvească, ca să devină astfel neinteresantă şi să scadă posibilitatea ca el s-o mai abuzeze. Dar când a fost admisă la şcoala de

balet, a hotărât că are nevoie să fie sănătoasă şi a renunţat să mai aplice strategia. Poate că l-a înfruntat pe taică-său, poate că l-a ameninţat că o să dea totul în vileag. Aşa că el a omorât-o.

— Ar putea fi şi aşa, zise Cassie, uitându-se la copacii pe lângă care treceau în goană; îi vedeam doar ceafa. Dar la fel de bine se poate să fie valabil şi pentru maică-sa – dacă, bineînţeles, Cooper ne confirmă că n-a fost vorba şi de un viol. Münchausen indus[22]. Părea să i se potrivească perfect rolul de victimă, ai observat?

Observasem. Într-un fel, suferinţa face ca un chip să devină anonim, la fel de eficient ca o mască de tragedie greacă; alteori, conferă chipului ceva esenţial (şi, desigur, acesta este motivul real pentru care noi înşine anunţăm familiile că au pierdut pe cineva drag şi nu lăsăm această sarcină în seama poliţiştilor în uniformă: nu ca să le arătăm cât de mult ne pasă, ci ca să vedem cum se comportă), şi ni s-a întâmplat destul de des să dăm veştile rele ca să cunoaştem reacţiile. Cei mai mulţi oameni sunt atât de şocaţi, încât abia se pot ţine pe picioare. Tragedia este un teritoriu nou, unde nu există niciun fel de ghid, iar ei trebuie să se descurce singuri, pas cu pas, buimaci, învăţând să răzbească. Margaret Devlin nu fusese deloc surprinsă, ci aproape resemnată, de parcă suferinţa era ceva obişnuit pentru ea.

— În mare, acelaşi tipar, am spus eu. Ea le provoacă rău fetelor, îmbolnăvindu-le, dar când Katy află că va pleca la şcoala de balet şi pune piciorul în prag, maică-sa o omoară.

— Asta ar explica de ce Rosalind se îmbracă la fel ca o femeie de patruzeci de ani, spuse Cassie. Încearcă să pară matură, ca să se îndepărteze de maică-sa.

Telefonul meu mobil sună.

— Of, la dracu', am spus amândoi în acelaşi timp.

Am apelat şi eu la acelaşi tertip al lipsei de semnal şi ne-am petrecut restul drumului făcând o listă cu posibile modalităţi de abordare a cazului. Lui O'Kelly îi plac listele. O listă bine făcută l-ar putea distrage de la faptul că nu-l sunasem să-l ţinem la curent.

Ne-am îndreptat spre Dublin Castle şi, în ciuda conotaţiilor coloniale, asta este una dintre avantajele preferate ale meseriei mele. Înăuntru, camerele fuseseră renovate şi arătau exact ca birourile din orice clădire administrativă din ţară – spaţii individuale de lucru, lumini fluorescente, mochetă şi cu pereţii coloraţi –, dar în exteriorul clădirii totul era intact: cărămida şi marmura cu ornamente vechi, parapete şi turle, statui de sfinţi aşezate în locuri neaşteptate. Iarna, în serile ceţoase, când străbaţi aleile pavate cu piatră, te simţi ca în romanele lui Dickens – felinarele aurii aruncă umbre ciudate, clopotele răsună în catedralele din apropiere, fiecare pas reverberează în întuneric; Cassie spunea că ai putea să-ţi imaginezi că eşti

inspectorul Abberline şi anchetezi crimele lui Jack Spintecătorul. Odată, într-o noapte senină, de decembrie, cu lună plină, ea făcuse roata chiar acolo, în curtea principală.

La fereastra lui O'Kelly se vedea lumină; restul clădirii era cufundat în întuneric. Era trecut de şapte, toţi ceilalţi plecaseră acasă. Ne-am strecurat înăuntru cât de încet am putut. Cassie se îndreptă în vârful picioarelor spre birou ca să caute în computer informaţii despre Mark şi despre cei doi Devlin, iar eu am coborât la subsol, unde ţinem dosarele arhivate. Cândva fusese acolo o cramă, iar echipa de la Corporate Design încă nu o renovase, aşa că totul rămăsese neschimbat – dalele de piatră, coloanele, bolţile joase. Eu şi Cassie ne propuseserăm să aducem nişte lumânări într-o zi aici, jos, în ciuda faptului că exista iluminare electrică şi în ciuda faptului că sfidam regulamentul privind securitatea, şi să ne petrecem o noapte căutând pasaje secrete.

Cutia de carton subţire (Rowan G., Savage P., 33791/84) era exact la fel cum o lăsasem cu doi ani şi mai bine în urmă. Mă îndoiam că o mai atinsese cineva de atunci. Am scos dosarul şi am răsfoit declaraţia luată mamei lui Jamie de către cei de la Persoane Dispărute şi, mulţumesc lui Dumnezeu, era acolo: părul blond, ochii căprui, tricoul roşu, pantaloni scurţi din denim, tenişi albi, agrafe de păr roşii, împodobite cu căpşuni.

Am strecurat dosarul sub geacă, pentru eventualitatea în care m-aş fi întâlnit cu O'Kelly (nu exista niciun motiv să nu mă întâlnesc, mai ales acum, când legătura cu cazul Devlin era clară, dar mă simţeam oarecum vinovat, de parcă aş fi făcut ceva nepermis, care avea legătură cu un artefact tabu) şi m-am dus în birou. Cassie era aşezată la computerul ei. Nu aprinsese luminile, pentru ca O'Kelly să nu o repereze.

— Mark e curat, îmi spuse ea. La fel şi Margaret Devlin. Jonathan are o problemă. Chiar acum, în februarie.

— Pornografie cu minori?

— Dumnezeule, Ryan! Eşti melodramatic! Nu, pentru tulburarea ordinii publice: a protestat pe autostradă şi a depăşit bariera de poliţişti. Judecătorul i-a dat o amendă de o sută de lire şi douăzeci şi patru de ore de muncă în folosul comunităţii, după care i le-a mărit la patruzeci, când Devlin a afirmat că, în ceea ce-l privea, tocmai fusese arestat pentru că acţionase în folosul comunităţii.

Dar nu acolo văzusem eu numele lui Devlin: după cum am mai spus, ştiam că existase o controversă privind autostrada. Dar asta nu explica de ce nu raportase poliţiei telefoanele de ameninţare. Noi nu păream deloc să fim aliaţii săi, şi mai ales în ce privea autostrada.

— Clamele se află la dosar, am spus eu.

— Asta-i bine, rosti Cassie, pe un ton uşor interogativ. Tocmai

închidea computerul şi se întoarse să se uite la mine. Eşti mulţumit?

— Nu sunt sigur, am spus eu.

Desigur, îmi făcea bine să ştiu că nu-mi pierdusem minţile, ajungând să-mi imaginez tot felul de lucruri; dar acum mă întrebam dacă într-adevăr îmi amintisem sau doar citisem despre asta în dosar şi care din aceste posibilităţi îmi plăcea oare mai puţin. Îmi doream să-mi fi ţinut pur şi simplu gura în legătură cu asta.

Cassie aşteptă; în lumina slabă a serii, ochii ei păreau uriaşi, opaci şi atenţi. Ştiu că îmi dădea şansa să spun: „La naiba cu agrafa de păr, hai să uităm că am găsit-o!" Chiar şi acum aş mai fi tentat – oricât de lipsit de importanţă ar părea – să văd ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi spus asta.

Dar era târziu, avusesem o zi foarte lungă, voiam să plec acasă, unde mai pui că mă călca pe nervi să se poarte cineva cu mănuşi cu mine – fie şi Cassie. Să renunţ la această pistă mi se părea că necesită un efort mult mai mare decât dacă lăsam lucrurile să-şi urmeze cursul.

— O suni pe Sophie în legătură cu sângele? am întrebat eu.

În camera aceea întunecoasă, părea în regulă să recunosc măcar această slăbiciune.

— Sigur că da, îmi răspunse Cassie. Dar am s-o fac mai târziu, OK? Hai să vorbim întai cu O'Kelly, să nu facă vreun atac cerebral. Tocmai mi-a trimis un mesaj, habar n-aveam că se pricepe la aşa ceva. Tu ştiai că le are cu asta?

L-am sunat pe O'Kelly pe interior şi i-am spus că ne-am întors, la care el îmi zise:

— Ce dracu aţi făcut atâta timp? Aţi oprit pe undeva să v-o trageţi iepureşte? După care a adăugat să ne ducem *pronto* la el.

În birou, în afară de fotoliul lui O'Kelly mai era doar un scaun ergonomic îmbrăcat în imitaţie de piele. Urmarea este că nu trebuie să te aştepţi la prea mult confort sau să stai prea mult timp pe el. M-am aşezat totuşi, iar Cassie se cocoţă pe o masă aflată în spatele meu. O'Kelly îi aruncă o privire iritată.

— Spuneţi repede, ceru el. La opt am întâlnire.

Soţia îl părăsise cu un an în urmă. De atunci, avusese tot felul de întâlniri şi relaţii, inclusiv o întâlnire aranjată, soldată cu un insucces spectaculos, căci femeia se dovedise a fi o fostă prostituată, pe care o arestase de multe ori pe vremea când lucra la Moravuri.

— Katharine Devlin, doisprezece ani, am început eu.

— Deci identitatea e certă?

— Nouăzeci şi nouă la sută, am spus. După ce termină legiştii, va veni unul din părinţi să confirme identitatea, însă Katy Devlin are o soră geamănă, arată exact ca victima noastră.

— Piste, suspecţi? se repezi el.

Avea o cravată drăguţă, pe care o purta în vederea întâlnirii, şi mirosea prea tare a apă de colonie. Nu îmi dădeam seama cu ce anume îşi dăduse, dar părea ceva scump.

— Mâine trebuie să avem o întâlnire cu presa. Spuneţi-mi că o să avem ce să declarăm.

— A fost lovită la cap şi strangulată, probabil violată, răspunse Cassie. Lumina fluorescentă îi scotea în evidenţă cearcănele. Părea foarte obosită şi prea tânără să spună cuvintele cu atâta calm. Nu ştim nimic cu certitudine până nu primim rezultatele autopsiei, mâine-dimineaţă.

— Cum dracului, *mâine?* se indignă O'Kelly. Spuneţi-i rahatului ăla de Cooper să acorde prioritate cazului.

— I-am spus deja, domnule. După-amiază a trebuit să se ducă la tribunal, de-abia mâine-dimineaţă e gata, e tot ce poate face. (Cooper şi O'Kelly se urau; ceea ce spusese Cooper de fapt fusese ceva de genul: „Fiţi amabili şi explicaţi-i domnului O'Kelly că nu-s numai cazurile lui pe lumea asta".) Am identificat patru piste de investigaţie…

— Bun, bun, făcu O'Kelly, deschizând sertarul şi căutând ceva de scris.

— Mai întâi este familia, preciză Cassie. Ştiţi ce arată statisticile, domnule: cei mai mulţi copii morţi sunt ucişi de părinţii lor.

— Şi, în plus, e ceva în neregulă cu familia asta, domnule, am intervenit eu.

Asta era replica mea; trebuia să amintim despre asta în eventualitatea în care am fi avut vreodată nevoie de o mică deviere în anchetă, în ce-i priveşte pe cei doi Devlin; dar, dacă ar fi fost Cassie cea care ar fi spus chestia asta, O'Kelly s-ar fi lansat într-un discurs lung şi plicticos despre intuiţia feminină.

Până acum îi servisem lui O'Kelly cam ce voia să audă. Ne perfecţionaserăm tehnica până atinsese armonia fără cusur a unei piese simfonice – ştiam exact când să schimbăm rolurile, când să iasă unul la înaintare sau să stea în umbră, cine când trebuia să fie poliţistul bun sau cel rău, când detaşarea mea rece trebuia să contracareze o notă de gravitate apărută în ochii lui Cassie – şi făceam asta chiar şi împotriva voinţei noastre.

— N-aş putea să spun concret despre ce anume e vorba, dar e ceva ciudat în casa aia.

— Nu ignora niciodată o asemenea impresie, fu de acord O'Kelly. E periculos.

Cassie, care îşi legăna piciorul, mă atinse uşor în spate.

— În al doilea rând, continuă ea, va trebui să verificăm şi posibilitatea amestecului unor culte religioase.

— O, Dumnezeule, Maddox. Ce te-a apucat? A apărut de curând

vreun articol în *Cosmo*[23] pe tema satanismului?

Supunerea lui O'Kelly faţă de clişee mergea până într-acolo, încât aproape că ştiai ce avea să spună. Găseam că asta era distractiv, agasant sau chiar liniştitor, depinde în ce dispoziţie eram, dar în orice caz făcea foarte uşor de anticipat scenariul.

— Şi eu cred că e într-adevăr o prostie, domnule, dar fetiţa a fost omorâtă pe un altar de sacrificiu. Reporterii s-au interesat deja de varianta asta. Trebuie să o verificăm şi să o eliminăm.

Desigur că era greu să demonstrezi că nu era vorba de-aşa ceva; dar să afirmăm asta fără să aducem probe solide, şi să urmăm altă pistă, ar fi însemnat să le dăm apă la moară adepţilor teoriei conspiraţiei. Aşa că trebuia să ne petrecem câteva ore căutând dovezile conform cărora moartea lui Katy Devlin nu avea nicio legătură cu presupusul modus operandi al unui ipotetic grup (nu existau scurgeri de sânge, haine de ceremonial, simboluri oculte, bla-bla-bla), iar atunci O'Kelly, căruia, din fericire, îi lipsea complet simţul ridicolului, ar fi explicat toate aceste lucruri în faţa camerelor de filmat.

— Pierdere de timp, zise O'Kelly, dar da, da, faceţi aşa. Vorbiţi cu cei de la Infracţiuni sexuale, vorbiţi cu preotul parohiei, cu cine vreţi voi, dar înlăturaţi varianta asta. Care ar fi a treia?

— A treia, continuă Cassie, este o crimă din motive sexuale – un pedofil care o omoară ca să o oprească să nu vorbească sau pentru că uciderea ei face parte din obiceiul criminalului. Iar dacă dovezile ne vor conduce în această direcţie, trebuie să aruncăm o privire asupra cazului celor doi copii dispăruţi din Knocknaree în 1984. Aveau aceeaşi vârstă, locuiau în aceeaşi zonă, şi chiar lângă corpul victimei noastre am găsit un strop de sânge vechi – laboratorul lucrează să stabilească dacă e din 1984 – şi o agrafă de păr care se potriveşte cu descrierea celei purtate de fetiţa de-atunci. Nu putem exclude o legătură.

Asta trebuia să fie clar replica lui Cassie. Eu sunt, după cum am mai spus, un mincinos destul de convingător, dar auzind-o pe ea vorbind, mi se înteţeau îngrijorător bătăile inimii şi ştiam că, în multe privinţe, O'Kelly este mai receptiv decât vrea să arate.

— Ce? Ar putea fi un criminal în serie? După douăzeci de ani? Şi cum de ştii despre agrafa aia de păr?

— Dumneavoastră ne-aţi spus, domnule, ca să ne familiarizaţi cu cazurile nerezolvate, afirmă Cassie victorioasă.

Era adevărat, el ne spusese – cred că auzise asta pe la vreun seminar sau poate într-un episod din *CSI*[24] – dar ne spusese o mulţime de lucruri pentru care niciunul din noi nu avusese niciodată timp. Poate că tipul a fost plecat din ţară, continuă Cassie, sau poate a fost închis, sau poate că ucide doar atunci când este extrem de tensionat…

— *Cu toţii* suntem extrem de tensionaţi, spuse O'Kelly. Un criminal

în serie… e tot ce ne trebuia. Următoarea pistă?

— Cea de-a patra. E mai puţin probabilă, domnule, zise Cassie. Jonathan Devlin, tatăl fetiţei, conduce campania Mutaţi Autostrada, din Knocknaree. Se pare că asta îi deranjează pe unii. Ne-a mărturisit că a primit trei apeluri telefonice anonime în ultimele luni. Cineva îi ameninţa familia. Îi cerea să se retragă din treaba asta. Urmează deci să aflăm cine are interese serioase în construirea autostrăzii care trece prin Knocknaree.

— Ceea ce înseamnă, la naiba, dezvoltatorii imobiliari şi consiliile locale, nu? întrebă O'Kelly. Of, Dumnezeule!

— Avem nevoie să ne ajute cât mai mulţi poliţişti, domnule. Şi mai avem nevoie de încă cineva de la Omucideri.

— La naiba, aşa-i. O să aveţi. Luaţi-l pe Costello. Lăsaţi-i un mesaj. Vine întotdeauna devreme dimineaţa la birou.

— Domnule, de fapt am vrea să ni-l daţi pe O'Neill.

N-aveam nimic împotriva lui Costello, dar de data asta ştiam sigur că nu-l voiam pe el. În afară de faptul că era un tip posomorât de felul lui şi cazul ăsta era oricum prea deprimant chiar şi fără el, era şi genul meticulos care ar fi luat la puricat dosarul vechi şi ar fi încercat să-i dea de urmă lui Adam Ryan.

— Nu pot să las cazul ăsta complex pe mâna a trei persoane lipsite de experienţă. S-a nimerit ca voi doi să luaţi cazul pentru că vă petreceţi pauzele aici, căutând site-uri porno pe internet, sau ce naiba altceva faceţi voi, în loc să ieşiţi la aer curat cum fac toţi ceilalţi.

— O'Neill nu e începător, domnule. Lucrează de şapte ani la Omucideri.

— Şi ştim cu toţii de ce, rosti cu răutate O'Kelly.

Sam intrase în echipă când avea douăzeci şi şapte de ani; unchiul său, Redmond O'Neill, este un politician mediocru, care de regulă ocupă funcţia de ministru adjunct la Justiţie sau la Mediu sau cam aşa ceva. Sam face cu bine faţă situaţiei: fie pentru că aşa-i e firea, fie printr-o strategie, este calm, de încredere, iar acest lucru descurajează cea mai mare parte a apetitului pentru comentarii sarcastice. Încă se mai fac remarci răutăcioase la adresa lui, dar mai mult din obişnuinţă, aşa cum fusese şi cea a lui O'Kelly, şi nicidecum cu adevărat maliţioase.

— El este exact ce ne trebuie nouă, domnule, am spus eu. Dacă tot e nevoie să ne băgăm nasul în treburile consiliilor locale şi tot restul, fără să facem prea multe valuri, avem nevoie de cineva care să aibă relaţii în acel cerc…

O'Kelly aruncă o privire spre ceas, îşi netezi părul, continuând să reflecteze. Era opt fără douăzeci. Cassie se aşeză picior peste picior, ca să stea mai confortabil pe masă.

— Presupun că există argumente pro şi contra… spuse ea. Poate ar

trebui să discutăm…

— Ei bine, luaţi-l pe O'Neill, aprobă O'Kelly nervos. Pe mine mă interesează să rezolvaţi cazul fără să deranjaţi pe nimeni. Vreau să găsesc în fiecare dimineaţă un raport pe biroul meu.

Se ridică şi începu să-şi aşeze documentele în teanc: eram liberi.

Dintr-odată, am simţit o senzaţie plăcută de bucurie picurându-mi în sânge şi copleşindu-mă la fel cum îmi imaginez că li se întâmplă consumatorilor de heroină, atunci când îşi fac injecţia în venă. E vorba de felul în care partenera mea, sprijinindu-se în mâini, sare sprintenă de pe birou, de mişcarea precisă, îndelung exersată cu care îmi închid carneţelul cu o mână; de inspectorul-şef care şi îmbracă haina, verificându-şi discret umerii să nu aibă mătreaţă; de biroul puternic luminat, de maldărul de dosare notate cu markerul, îngrămădite într-un colţ, şi de noaptea care bătea în fereastră. Era vorba de conştientizarea faptului că asta era realitatea, şi asta era viaţa mea. Poate că şi lui Katy Devlin, vreodată, băşicile de la degetele de la picioare, mirosul acru de sudoare şi de ceară al podelei din studioul de dans, ecoul clopoţelului, pe hol, dimineaţa, anunţând micul dejun îi vor fi trezit aceleaşi sentimente. Poate că şi ea, la fel ca mine, iubise micile detalii şi neajunsuri chiar mai mult decât minunile, pentru că acestea sunt lucrurile care ne arată că aparţinem de ceva.

Îmi amintesc acest moment pentru că, dacă e să fiu sincer, apare rar. Nu prea îl remarc când sunt fericit; poate doar în retrospectivă. Darul meu – sau poate defectul meu fatal – este nostalgia. Sunt uneori acuzat că pretind perfecţiunea, că alung dorinţele inimii de îndată ce mă apropii suficient de mult ca strălucirea vag misterioasă să se disperseze în puncte clare şi banale, însă adevărul este mai puţin simplu de-atât. Ştiu foarte bine că perfecţiunea este alcătuită din lucruri mărunte. Presupun că se poate spune că adevărata mea slăbiciune este un fel de hipermetropie: uneori lucrurile se petrec la distanţă, iar eu le văd contururile mult mai târziu.

5

Niciunul din noi nu se simţea obosit. Cassie o sună pe Sophie pe telefonul mobil şi îi turnă povestea identificării agrafei de păr graţie cunoştinţelor ei enciclopedice privind cazuri vechi rămase nerezolvate – am avut senzaţia că Sophie nu înghiţise explicaţia cu adevărat, dar nu comentase. Apoi ea plecă acasă, să redacteze raportul pentru O'Kelly, iar eu m-am dus la mine, luând şi vechiul dosar să-l studiez. Împart un apartament în Monkstown cu o femeie de nedescris pe nume Heather, funcţionar public cu o voce de fetiţă, care sună de parcă e gata să izbucnească în lacrimi. La început, mi se păruse atrăgătoare. Acum doar mă enervează. M-am mutat aici pentru că îmi place ideea de a locui aproape de mare, chiria era rezonabilă şi îmi plăcuse de Heather (un metru cincizeci, delicată, ochi mari, albaştri, păr lung), avusesem fantezii hollywoodiene că va înflori între noi o minunată relaţie care să ne uimească pe amândoi. Apoi am rămas aici din inerţie, dar şi pentru că, până când i-am descoperit gama de nevroze şi am început să strâng bani să-mi cumpăr o locuinţă – chiar şi după ce amândoi ajunseserăm la concluzia că povestea cu Harry şi Sally[25], nu avea să se materializeze niciodată, iar ea îmi mărise chiria – apartamentul ei era singurul din zona Dublin, care îmi permitea să fac asta.

Am descuiat uşa, am strigat „Bună!" şi m-am îndreptat spre camera mea. Heather nu îmi dădu nicio şansă: apăru în uşa bucătăriei cu o rapiditate incredibilă, spunându-mi cu vocea ei ca un tril de pasăre:

— Bună, Rob, cum a fost azi?

Câteodată mi-o imaginez cum stă în bucătărie ore întregi, împăturind faţa de masă perfect, gata să sară în picioare şi să se îndrepte spre mine de îndată ce aude cum bag cheia în broască.

— A fost în regulă, am răspuns, îndreptându-mă spre camera mea şi descuindu-mi uşa (pusesem încuietoarea la câteva luni după ce mă mutasem, chipurile, ca să previn furtul unor dosare confidenţiale de către hoţi). Tu ce faci?

— O, bine, răspunse Heather, strângându-şi halatul de baie roz şi pufos şi mai bine în jurul ei.

Tonul de martir însemna că aveam două posibilităţi: aş fi putut răspunde „Minunat!" şi să intru la mine în cameră, închizând uşa, caz în care ea ar fi trântit tigăile câteva zile ca să-mi arate cât de mult o afectase lipsa mea de consideraţie, sau aş fi putut spune „Sigur eşti bine?", caz în care trebuia să-mi petrec ora următoare ascultând o relatare amănunţită despre mizeriile pe care le îndură de la şeful ei, despre sinusuri sau orice altceva care o făceau să se simtă rău.

Din fericire, mai aveam şi opţiunea C, pe care o păstram pentru

cazuri de urgenţă.

— Eşti sigură? am întrebat-o eu. E o epidemie teribilă de gripă de care s-a molipsit mai toată lumea la serviciu şi am impresia că nici eu nu am scăpat. Sper să nu ţi-o dau şi ţie.

— O, Doamne! exclamă Heather, vocea ei urcând încă o octavă şi făcând ochii mari de spaimă. Rob, puiule, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar poate că e mai bine să stai mai departe de mine. Ştii că iau imediat gripa.

— Înţeleg, am spus uşurat, iar Heather dispăru înapoi în bucătărie, probabil ca să adauge o doză imensă de vitamina C şi de echinacea la dieta ei sever controlată.

Am intrat la mine în cameră şi am închis uşa.

Mi-am turnat ceva de băut – păstram întotdeauna o sticlă de votcă şi una de apă tonică în spatele cărţilor, ca să evit „ciocnirile" vesele şi călduroase cu Heather – şi am împrăştiat foile vechiului dosar pe birou. Camera mea nu mă ajuta deloc să mă concentrez. Ca multe construcţii noi din Dublin, întreaga clădire emana un sentiment de ieftin şi meschin – tavane cu treizeci de centimetri prea joase, faţadă simplă şi cenuşie, întru totul hidoasă, dormitoare insultător de mici, de parcă ar fi vrut să-ţi amintească faptul că nu îţi puteai permite să fii mofturos, iar antreprenorul nu considerase necesar să mai irosească materialele de izolaţie, aşa că fiecare pas de sus sau fiecare melodie de jos răsuna în tot apartamentul şi ajunsesem să ştiu mai mult decât aveam nevoie despre preferinţele sexuale ale cuplului vecin. De patru ani mă obişnuisem mai mult sau mai puţin, dar tot mai consider ofensatoare condiţiile de trai.

Declaraţiile erau pătate de cerneală, iar scrisul era destul de şters, aproape ilizibil pe alocuri şi, răsfoindu-le, mi-am simţit buzele pline de praf. Cei doi detectivi care se ocupaseră de anchetă ieşiseră la pensie între timp, dar aveam notate numele lor – Kiernan şi McCabe – pentru cazul în care noi, sau mai degrabă Cassie, am fi avut nevoie la un moment dat să vorbim cu ei.

Unul dintre lucrurile cele mai uimitoare legate de caz este cât de mult timp durase până ce familiile noastre începuseră să se îngrijoreze. În zilele noastre, părinţii sună la poliţie de îndată ce copilul lor nu le răspunde la telefonul mobil. Poliţiştii de la Persoane Dispărute sunt copleşiţi de rapoartele despre copii care întârzie după orele de curs sau pierd vremea prin sălile de jocuri video. Pare greu de crezut, dar anii 1980 erau timpuri mai inocente, dat fiind că acum ştim atâtea despre orfelinate, despre părinţi şi preoţi respectaţi din colţurile izolate ale ţării. Dar la vremea aceea, toate păreau doar nişte zvonuri de neconceput despre lucruri care se petreceau în altă parte, oamenii credeau în puritatea lor cu încăpăţânare şi patimă şi probabil că nu era deloc nerealist să te simţi un ales şi să-ţi duci singur povara

propriei vinovăţii. Aşa că la vremea aceea, mama lui Peter ne strigase de la marginea pădurii, ştergându-şi mâinile pe şorţul de bucătărie, după care ne lăsase să ne vedem de jocul nostru captivant, iar ea se întorsese acasă ca să pregătească ceaiul.

Am descoperit numele lui Jonathan Devlin în declaraţia unei martore, pe la jumătatea dosarului. Doamna Pamela Fitzgerald, de pe Knocknaree Drive, nr. 27 – cu un scris de mână bătrânesc, cu înfloriturі – le povestea detectivilor că un grup de adolescenţi gălăgioşi zăboviseră la marginea pădurii, băuseră şi fumaseră, agăţaseră oamenii care treceau şi chiar strigaseră lucruri ofensatoare, că se ajunsese ca în acele vremuri să nu te mai simţi în siguranţă când mergeai pe drum şi că ce le trebuia acelor tineri era câte o urecheală zdravănă. Kiernan sau McCabe notase numele în josul paginii: Cathal Mills, Shane Waters, Jonathan Devlin.

Am răsfoit hârtiile ca să văd dacă vreunul dintre ei fusese interogat. Auzeam dincolo de uşa camerei mele sunetele ritmice, invariabile pe care le făcea Heather în rutina ei nocturnă: îşi curăţa, tonifia, hidrata tenul cu conştiinciozitate, se spăla pe dinţi exact trei minute, cât îţi recomandă orice dentist, îşi sufla nasul uşor, de nenumărate ori. Ca de obicei, la unsprezece fără cinci bătu la uşa mea şi murmură, destul de timid:

— Noapte bună, Rob.

— Noapte bună, i-am răspuns, adăugând un acces de tuse la final.

Cele trei declaraţii erau scurte şi aproape identice, cu excepţia notelor de pe margine, în care Waters era descris ca fiind „f. nervos”, iar Mills ca „necoperant” [sic]. Devlin nu beneficiase de niciun comentariu. În după-amiaza zilei de 14 august, îşi scoaseră alocaţiile şi plecaseră cu autobuzul la Stillorgan, la film. Se întorseseră în Knocknaree pe la şapte – când noi deja întârziaserăm la ceai – şi se duseseră într-o poieniţă de la marginea pădurii să bea, până aproape de miezul nopţii. Da, îi văzuseră pe căutători, dar pur şi simplu se mutaseră în spatele unor boscheţi ca să nu fie reperaţi. Nu, nu văzuseră altceva neobişnuit. Nu, nu se întâlniseră cu nimeni care ar fi putut să confirme ce făcuseră ei în acea zi, dar Mills se oferise (probabil în bătaie de joc, însă fusese luat în serios) să-i conducă pe detectivi în poieniţă ca să le arate cutiile goale de cidru, care se dovediseră într-adevăr a se afla în locul respectiv. Tânărul care lucra la casa de bilete de la cinematograful din Stillorgan părea să se afle sub influenţa unor substanţe interzise şi nu fusese în stare să îşi amintească sigur dacă fuseseră trei băieţi sau nu, nici măcar atunci când detectivii îi percheziţionaseră buzunarele şi îi ţinuseră o predică usturătoare despre cât de dăunătoare erau drogurile.

Nu aveam deloc impresia că „tinereii” – urăsc acest cuvânt – erau nişte suspecţi serioşi. Nu erau chiar nişte infractori înrăiţi (poliţia

locală, în mod semiregulamentar, le dăduse un avertisment pentru consum de băuturi alcoolice în spaţiul public, iar Shane Waters primise şase luni de supraveghere după ce, la paisprezece ani, furase ceva dintr-un magazin, asta era tot); şi de ce să fi vrut ei să facă să dispară doi copii în vârstă de doisprezece ani? Pur şi simplu se nimeriseră să se afle acolo, deranjând oarecum lumea prin prezenţa lor, aşa că Kiernan şi McCabe îi verificaseră şi apoi îi lăsaseră în pace.

Motociclişti – aşa îi numeam atunci, deşi nu sunt prea sigur că aveau motociclete; probabil că doar se îmbrăcau ca şi cum ar fi avut. Geci negre de piele, cu fermoarele deschise la încheieturile mâinilor şi cu o mulţime de ţinte şi capse metalice. Păr lung şi barbă, iar unul dintre ei având tunsoarea cu părul scurt în faţă şi lung la ceafă. Bocanci înalţi. Tricouri cu logouri pe piept – Metallica, Anthrax. Prima dată crezusem că astea erau numele lor, până când Peter îmi explicase că erau nişte trupe de muzică.

N-am nicio idee dacă Jonathan Devlin era unul dintre ei. Nu puteam să fac nicio legătură între bărbatul cu ochi trişti şi cu burtică, prăbuşit peste birou, şi unul dintre adolescenţii slăbănogi, bronzaţi din amintirea mea. Uitasem cu totul de ei. Nu cred că în douăzeci de ani mă mai gândisem măcar o dată la motociclişti, şi îmi displăcea profund ideea că, în ciuda acestui lucru, ei existaseră aşteptând pur şi simplu să-şi facă apariţia.

Unul dintre ei purta ochelari de soare tot timpul, chiar şi când ploua. Uneori ne dădea gumă de mestecat cu aromă de fructe, iar noi o luam, apropiindu-ne doar cât să întindem mâna şi să o apucăm, chiar dacă ştiam că fusese furată de la magazinul Lowry. „Să nu te apropii de ei, îmi spunea mama, să nu le răspunzi dacă îţi vorbesc.” Dar nu îmi spusese de ce.

Peter îl întrebase odată pe cel cu tricou Metallica dacă puteam să tragem şi noi un fum din ţigara lui, iar el ne arătase cum se face şi râsese de noi când ne apucase tusea. Stăteam la soare, la o oarecare distanţă, întinzându-ne gâturile ca să tragem cu ochiul în revistele lor. Jamie ne spusese că într-una din ele văzuse o fată goală puşcă. Metallica şi Ochelari de soare aveau brichete de plastic pe care le aprindeau, făceau întrecere să vadă care putea să îşi ţină mai mult timp degetul deasupra flăcării. Seara, când plecau, noi ne duceam acolo unde stătuseră ei şi miroseam cutiile strivite pe care le lăsau în urma lor în iarba murdară: miroseau a acru, a stătut, a oameni mari.

M-am trezit pentru că cineva ţipa sub fereastra mea. M-am ridicat cu greu în capul oaselor, inima îmi zvâcnea în piept. Avusesem un vis ciudat – eu şi Cassie eram într-un bar aglomerat, iar un tip cu şapcă de tweed urla la ea; pentru o clipă mi s-a părut că auzisem chiar vocea ei. Eram dezorientat, era întuneric, liniştea profundă din toiul nopţii; şi

cineva, o fată sau un copil, striga afară, iar şi iar.

M-am dus la fereastră şi am ridicat cu precauţie perdeaua, vreo doi, trei centimetri. Complexul rezidenţial unde locuiesc e format din patru blocuri identice de apartamente, dispuse în jurul unei parcele pătrate de iarbă, pe care se găsesc câteva bănci metalice, genul de loc pe care agenţii imobiliari îl numesc „zonă verde comună pentru recreere", deşi nimeni nu o foloseşte vreodată (de mai multe ori, cuplul de la parter dăduse petreceri nocturne *al fresco,* care nu se terminaseră deloc repede, aşa că locatarii se plânseseră de zgomot, iar administraţia pusese în hol un avertisment). Luminile albe de securitate dădeau grădinii o strălucire înfricoşătoare. Nu era nimeni afară. Umbrele din colţuri erau prea joase ca să ascundă pe cineva. Ţipătul se auzi din nou, de foarte aproape, strident, făcând să-mi îngheţe sângele-n vine.

Am aşteptat, tremurând în aerul rece care intra pe fereastră. După câteva minute, o siluetă neagră se mişcă în întuneric, apoi se contură pe iarbă: era un vulpoi mare, speriat şi slăbănog sub blana subţire de vară. Îşi înălţă capul spre mine şi urlă din nou şi, pentru un moment, mi s-a părut că-i simt mirosul de sălbăticiune. Apoi traversă peticul de iarbă şi dispăru după gardul din faţă, strecurându-se printre barele de fier la fel de agil precum o pisică. L-am auzit schelălăind, depărtându-se în întuneric.

Eram năuc, pe jumătate adormit, şi-mi simţeam gura amară. Aveam nevoie să beau ceva rece şi dulce. M-am dus în bucătărie să caut nişte suc. Heather, ca şi mine, avea uneori probleme cu somnul şi aproape că mi-am dorit să se fi sculat şi ea, mai mult chiar, să vrea să mi se plângă de indiferent ce; dar nu se vedea nicio lumină pe sub uşă. Mi-am turnat un pahar din sucul ei de portocale şi am rămas mult timp în faţa frigiderului deschis, ţinându-mi paharul la tâmplă şi clipind la lumina tremurătoare a neonului.

Dimineaţă ploua. I-am trimis lui Cassie un SMS ca să o anunţ că treceam s-o iau – motocicleta ei tinde să devină inutilizabilă pe vreme umedă. Când am claxonat în dreptul apartamentului ei, ea coborî în fugă, purtând un trenci gros Paddington Bear. Avea cu ea un termos de cafea.

— Slavă Domnului că n-a fost şi ieri aşa, zise ea, altminteri adio, probe!

— Uită-te la asta, şi i-am întins materialele despre Jonathan Devlin.

Se aşeză picior peste picior pe locul din dreapta şi începu să citească, dându-mi şi mie din când în când termosul.

— Îşi aminteşti ceva despre tipii ăştia? mă întrebă ea după ce termină de citit.

— Vag. Puţin de tot, deşi era o comunitate mică şi ar fi fost greu să

nu-i bagi de seamă. Erau cam ce numim noi acum delincvenţi juvenili.

— Ţi se păreau periculoşi?

M-am gândit un timp la chestia asta, cât am coborât pe Northumberland Road.

— Depinde ce înţelegi prin asta, am spus. Ne era frică de ei, dar cred că asta se întâmpla în principal pentru că îşi creaseră o anumită imagine, nu pentru că ne făcuseră ceva rău vreodată. De fapt, îmi amintesc că erau destul de înţelegători cu noi. Nu-i văd având vreun amestec în dispariţia lui Jamie şi a lui Peter.

— Cine erau fetele? Au fost şi ele interogate?

— Care fete?

Cassie dădu câteva pagini înapoi, la declaraţia doamnei Fitzgerald.

— Uite, spune „agăţau" oamenii. Pun pariu că e mai probabil ca asta să se refere la fete.

Avea dreptate, desigur. Mie nu îmi era prea clar ce însemna acel „agăţau", dar eram sigur că s-ar fi iscat ceva tevatură dacă Jonathan Devlin şi prietenul lui ar fi făcut asta.

— Nu, nu sunt la dosar, am spus.

— Dar tu? Ţi le aminteşti?

Încă ne aflam pe Northumberland Road. Ploaia cădea atât de deasă pe geamuri, încât părea că mergeam pe sub apă. Dublinul fusese construit pentru pietoni şi trăsuri, nu pentru maşini; sunt o mulţime de străduţe medievale înguste, iar perioada de vârf a traficului ţine de la şapte dimineaţa până la opt seara. Mai mult, primul semn de vreme rea blochează tot oraşul. Mi-aş fi dorit să-i fi lăsat un bileţel lui Sam.

— Aşa cred, am răspuns, în sfârşit.

Era mai mult o senzaţie decât o amintire: bomboane cu lămâie, zâmbete, parfum floral. „Metallica şi Sandra, stând într-un copac…"

— Pe una dintre ele cred că o chema Sandra.

Ceva, în interiorul meu, tresări la acest nume – am simţit un gust neplăcut de teamă sau de ruşine pe limbă –, dar nu am reuşit să-mi dau seama de ce.

Sandra: o faţă rotundă, durdulie, hlizită, purtând fuste conice care i se ridicau când sărea peste zid. Ni se părea matură şi sofisticată. Trebuie să fi avut şaptesprezece sau optsprezece ani. Ne dădea dulciuri dintr-o pungă de hârtie. Câteodată mai apărea cu o fată, înaltă, cu dinţii mari şi cu o mulţime de cercei – Claire, parcă? Ciara? Sandra o învăţase pe Jamie cum să-şi dea cu rimel pe gene, într-o oglinjoară mică, în formă de inimă. După aceea, Jamie clipea întruna, pentru că îşi simţea ochii ciudat, grei. „Eşti drăguţă aşa", îi spusese Peter. Mai târziu, Jamie îşi dăduse seama că o deranjează. Se spălase pe faţă la râu, şi îşi ştersese cerculeţele negre din jurul ochilor cu poalele tricoului.

— E verde semaforul, rosti Cassie încet.

Am mai înaintat, încet, câţiva metri.

Am oprit la un chioşc de difuzare a presei, iar Cassie intră şi cumpără ziarele, ca să vedem cu ce aveam să ne confruntăm. Katy Devlin era pe prima pagină a fiecărui ziar, şi toate articolele păreau să se concentreze asupra subiectului autostrăzii – „Fiica liderului protestelor din Knocknaree a fost ucisă" şi tot aşa. Reportera grasă de la ziarul de scandal (al cărui articol avea titlul scris cu majuscule: SACRIFICAREA FIICEI MARELUI PROTESTATAR, evitând la limită o acuzaţie de calomnie) aruncase câteva rânduri modeste despre ceremoniile druide, se ferise de a isca o isterie satanistă la scară mare; era evident că aştepta să vadă dincotro avea să bată vântul. Am sperat că O'Kelly îşi va face treaba bine. Nimeni, slavă Domnului, nu menţionase nimic despre Peter şi Jamie, dar ştiam foarte bine că nu era decât o chestiune de timp.

I-am pasat cazul McLoughlin (cel la care lucrasem până când primisem apelul: doi flăcăi bogaţi, nişte bestii, îl omorâseră în bătaie pe altul pentru că nu îşi aşteptase, într-o noapte târziu, rândul la taxi) lui Quigley, care-l avea, nu de mult timp, partener pe McCann, după care eu şi Cassie am plecat să ne căutăm un birou pentru situaţii de criză. Astfel de birouri sunt prea mici şi cererea e mereu mare, dar nu ne-a fost greu să găsim unul: copiii au prioritate. Sosi şi Sam – fusese şi el blocat în trafic, avea o casă pe undeva prin Westmeath, la vreo două ore de oraş, adică atât de aproape cât îşi puteau permite cei din generaţia noastră să-şi cumpere o locuinţă. I-am cerut să ne însoţească şi, în timp ce ne îndreptam spre biroul de situaţii de criză, i-am prezentat pe scurt cazul.

— O, Doamne, zise el când ne-am terminat discursurile. Spuneţi-mi că nu părinţii sunt criminalii!

Fiecare detectiv are un anumit tip de caz pe care îl consideră aproape insuportabil, împotriva căruia scutul protector al detaşării profesionale devine vulnerabil. Cassie, deşi nimeni altcineva nu ştie acest lucru, are coşmaruri când trebuie să lucreze la crime însoţite de viol. Eu, cum e de aşteptat, am probleme serioase când e vorba de copii ucişi. Şi, după câte se părea, cazurile de părinţi care îşi omorau copiii îl făceau pe Sam să se simtă nervos. Cazul acesta se putea dovedi, aşadar, perfect pentru toţi trei.

— Nu avem niciun indiciu, răspunse Cassie, în timp ce ţinea între dinţi capacul unui marker. Se apucase să scrie pe coala albă de pe avizier programul lui Katy din ultima ei zi de viaţă. O să ne fie ceva mai clar totul de îndată ce Cooper o să ne aducă rezultatele autopsiei, dar în clipa asta totul e posibil.

— Totuşi, cred că putem să nu ne ocupăm acum de părinţi, am spus eu, în timp ce prindeam fotografiile de la scena crimei pe partea

cealaltă a avizierului. Am vrea să preiei problema autostrăzii, să dai de urma celui care l-a sunat pe Devlin, să afli cine deţine proprietăţi în jurul şantierului arheologic, cine are interese serioase în construcţia autostrăzii.

— Asta pentru că ştiţi de unchiul meu, nu? comentă Sam.

Obişnuia să fie foarte direct, ceea ce mi s-a părut întotdeauna uimitor pentru un detectiv. Cassie scuipă din gură capacul markerului şi se întoarse spre el:

— Da, replică ea. E vreo problemă?

Ştiam cu toţii ce voia ea să spună. Politica irlandeză este tribală, incestuoasă, încâlcită, necinstită şi de neînţeles chiar şi pentru cei implicaţi. Pentru un ochi din afară, nu există de fapt nicio diferenţă între cele două partide principale care ocupă poziţii identice mulţumitoare, de extremă dreaptă, dar mulţi oameni încă sunt simpatizanţi ai unuia sau altuia pentru că străbunicii lor luptaseră în războiul civil sau pentru că taţii lor făcuseră afaceri cu candidatul local şi spuseseră despre el că era un tip de treabă. Corupţia este acceptată, chiar admirată: rezistenţa partizanilor în Irlanda de Nord e încă lăudată, evaziunea fiscală şi afacerile necurate sunt văzute ca forme ale aceluiaşi spirit de rebeliune ca ascunderea faţă de britanici a cailor şi a cartofilor de sămânţă.

Iar o mare cantitate de corupţie se concentra pe pasiunea primară, comună a irlandezilor: pământul. Dezvoltatorii imobiliari şi politicienii sunt tradiţionalii amici aflaţi de aceeaşi parte a baricadei şi aproape fiecare afacere de anvergură cu terenuri implică plicuri şi reîmpărţiri zonale inexplicabile, precum şi tranzacţii complicate care priveau conturi din afara ţării; ar fi fost un adevărat miracol dacă nu aveam de-a face măcar cu câteva favoruri prieteneşti legate într-un fel sau altul de autostrada de la Knocknaree.

Dacă ar fi fost vorba de aşa ceva, era puţin probabil ca Redmond O'Neill să nu ştie despre ele, şi era la fel de improbabil ca el să vrea să iasă la iveală.

— Nu, zise Sam, prompt şi ferm. Nicio problemă.

Probabil că eu şi Cassie arătam neîncrezători, pentru că el ne privi când pe unul, când pe altul şi izbucni în râs.

— Uitaţi care e treaba, dragii mei colegi. Îl cunosc de o viaţă. Am *locuit* la ei vreo doi ani când am venit în Dublin. Aş fi ştiut dacă ar fi fost amestecat în ceva dubios. Unchiul meu are coloană vertebrală. O să ne ajute cât va putea de mult.

— Perfect, rosti Cassie, şi se întoarse să termine de scris programul. Luăm cina la mine acasă. Veniţi pe la opt şi o să facem schimb de informaţii noi.

Mai găsi un colţişor liber pe avizier şi îi schiţă lui Sam o hartă a zonei în care locuia ea.

După ce am terminat de organizat biroul pentru situaţii de criză, poliţiştii începură să sosească. O'Kelly ne trimisese mai mult de treizeci de persoane, dintre cei mai buni: energici, vigilenţi, proaspăt bărbieriţi şi frumos îmbrăcaţi, dispuşi să facă echipă bună de îndată ce se ivea ocazia. Îşi luă fiecare câte un scaun, îşi scoaseră carneţelele, se bătură pe spate, spuseră glume vechi şi îşi aleseră locurile ca nişte copii în prima zi de şcoală. Eu, Cassie şi Sam zâmbeam şi le strângeam mâinile, mulţumindu-le că au venit. I-am recunoscut pe câţiva dintre ei – un tip serios şi necomunicativ din Mayo, pe nume Sweeney; un altul, bine hrănit, care nu avea deloc gât şi era din Cork (O'Connor sau O'Gorman, sau cam aşa ceva), compensa faptul că primea ordine de la doi inşi care nu erau din aceeaşi zonă cu el prin faptul că făcea comentarii de neînţeles, dar clar triumfaliste despre fotbalul galez. Mulţi dintre ceilalţi mi se părea că au chipuri familiare, dar numele lor mi-au ieşit din minte de îndată ce le-am strâns mâna şi toţi mi s-au părut că arată la fel.

Întotdeauna mi-a plăcut acest moment al unei investigaţii, adică cel de dinaintea începerii primei şedinţe. Îmi aminteşte de atmosfera aparte de dinaintea ridicării cortinei: orchestra care îşi acordează instrumentele, dansatorii din culise făcându-şi ultimele exerciţii de încălzire, cu urechile ciulite în aşteptarea semnalului care-i anunţă că trebuie să rămână doar în costumul de scenă şi să înceapă spectacolul. Cum nu mai fusesem niciodată până acum însărcinat cu o anchetă de asemenea dimensiuni, eram cât se poate de emoţionat. Biroul era ticsit de lume, entuziasmul plutea în aer şi toţi ochii aceia curioşi erau aţintiţi asupra noastră. Mi-am adus aminte de felul în care îi priveam pe detectivii de la Omucideri pe vremea când eram începător, rugându-mă să fiu implicat în cazuri ca acesta: teama, agitaţia, râvna aproape insuportabilă. Aceşti băieţi – unii dintre ei erau mai în vârstă decât mine – mi se părea că aveau alt aer, că erau detaşaţi, că evaluau totul deschis. Nu îmi plăcuse niciodată să fiu în centrul atenţiei.

O'Kelly trânti uşa în urma lui, iar rumoarea încetă imediat.

— OK, băieţi, începu el, în liniştea care se instalase. Bine aţi venit la Operaţiunea Vestala. Ce înseamnă o vestală?

Cei de la sediu aleg numele operaţiunilor. Ei aleg variante de la cea mai evidentă până la cea mai criptică şi chiar ciudată. Se pare că imaginea fetiţei moarte pe vechiul altar trezise înclinaţiile spre cultură ale cuiva de acolo.

— O fecioară care este sacrificată, am spus eu.

— O persoană credincioasă, zise Cassie.

— Dumnezeule, făcu O'Kelly. *Încearcă* să convingă pe toată lumea că e vorba de un cult religios? Ce naiba vor să sugereze?

Cassie făcu un rezumat al cazului, amintind doar în treacăt

episodul din 1984 – acesta era un detaliu suplimentar, ceva ce ar fi putut să cerceteze în timpul ei liber –, după care am împărţit sarcinile: de mers din uşă în uşă în întregul cartier, de înfiinţat o linie telefonică pentru informaţii şi de planificat cine anume trebuia să se ocupe de ea, de întocmit o listă cu toţi cei care săvârşiseră infracţiuni sexuale în apropiere de Knocknaree, de verificat împreună cu poliţiştii britanici, cei din porturi şi aeroporturi, dacă cineva dubios venise în Irlanda în ultimele zile, de procurat dosarul medical al lui Katy, datele de la şcoală şi de aflat tot ce se putea în legătură cu cei doi Devlin. Poliţiştii trecură imediat la acţiune, iar eu, Sam şi Cassie am plecat să vedem ce ne putea spune Cooper.

De obicei, noi nu asistăm la autopsie. Cineva care a văzut scena crimei trebuie să participe, să confirme că e într-adevăr cadavrul din cazul la care se lucrează (s-a întâmplat să fie încurcate etichetele, iar legistul să îl sune pe inspectorul detectiv şi să-l uimească anunţându-l că victima murise de cancer hepatic), dar de cele mai multe ori pasăm treaba asta unui poliţist sau cuiva din echipa tehnică, iar noi ne ducem să ne întâlnim cu doctorul Cooper doar la sfârşit, să analizăm raportul scris şi fotografiile.

Obiceiul în cadrul brigăzii este să participi la autopsia primului tău caz de crimă şi, deşi, în aparenţă, scopul e să conştientizezi seriozitatea noii tale slujbe, nimeni nu e atât de naiv: acesta e un ritual de iniţiere, la fel de dur ca al unui trib primitiv. Cunosc un excelent detectiv care, după cincisprezece ani de meserie, încă este poreclit Arkle[26] pentru viteza cu care a fugit de la morgă atunci când legistul începuse să studieze creierul victimei.

Am participat şi eu la autopsie la primul meu caz (o prostituată adolescentă, cu braţele subţiri pline de contuzii şi de vânătăi) fără să clipesc, dar şi fără să-mi doresc să repet această experienţă. M-am mai dus doar la puţinele cazuri – în mod ironic, cele mai îngrozitoare – care păreau să pretindă acest gest neînsemnat de devoţiune din partea mea. Nu cred că cineva a trecut vreodată uşor prin cea dintâi experienţă; te cutremuri de repulsie când legistul începe să taie scalpul felii, iar faţa victimei cade de pe scalp, la fel de moale şi lipsită de formă ca o mască de Halloween.

Eram puţin în întârziere: Cooper tocmai ieşea din sala de autopsie, în costumul său verde, şi-şi ţinea halatul impermeabil doar cu degetul mare şi arătător.

— Domnilor detectivi, rosti el, ridicând din sprânceană. Ce surpriză! Dacă m-aţi fi anunţat că aveţi de gând să veniţi, cu siguranţă v-aş fi aşteptat până reuşeaţi să ajungeţi.

Era maliţios pentru că într-adevăr ajunseserăm mult prea târziu pentru autopsie. Ca să fim cinstiţi, nu era încă ora unsprezece, dar Cooper se apucă de lucru la şase, şapte, termină la trei, patru şi îi

place ca lumea să ţină minte acest lucru. Asistenţii îl urăsc din acest motiv, dar asta nu-l deranjează deloc, pentru că şi el îi urăşte pe ei. Cooper se mândreşte cu aversiunile lui spontane, imprevizibile; din câte ne-am putut da noi seama, detestă femeile blonde, bărbaţii scunzi, persoanele care au mai mult de doi cercei şi cele care îl au pe „ştii" drept tic verbal, dar şi diverse alte genuri de persoane care nu intră în niciuna dintre categoriile de mai sus. Din fericire, pe mine şi pe Cassie ne simpatiza, altminteri ne-ar fi trimis înapoi la treabă şi ne-ar fi lăsat să aşteptăm până avea el să ne trimită rezultatele autopsiei (scrise de mână – Cooper îşi scrie toate rapoartele cu un stilou cu peniţa foarte subţire; o idee care nu-mi displace, dar pe care eu nu am curajul să o încerc la birou). Sunt zile în care mă tem că peste zece-douăzeci de ani m-aş putea trezi descoperind că m-am transformat într-un Cooper.

— Uau! făcu Sam enervant. Deja aţi terminat?

Cooper îi aruncă o privire scurtă şi rece.

— Doctore Cooper, îmi pare rău că dăm buzna peste dumneavoastră la ora asta, zise Cassie. Inspectorul-şef O'Kelly a dorit să trecem în revistă informaţiile pe care le avem până acum, aşa că ne-a fost foarte greu să scăpăm.

Am confirmat dând din cap, obosit, apoi mi-am ridicat ochii spre tavan.

— A! Înţeleg. Bine, spuse Cooper.

Tonul lui sugera că i se părea de prost gust să pomenim numele lui O'Kelly faţă de el.

— Dacă se întâmplă să aveţi câteva clipe libere, am intervenit eu, aţi putea să ne spuneţi şi nouă la ce concluzii aţi ajuns în urma autopsiei?

— Desigur, desigur, aprobă Cooper, oftând, de parcă l-ar fi durut ceva.

De fapt, ca oricărui maestru, îi plăcea să se laude cu rezultatele muncii lui. Ne ţinu deschisă uşa sălii de autopsie ca să intrăm, iar mirosul m-a izbit – acea combinaţie unică de moarte, frig şi formol care îţi întoarce instantaneu stomacul pe dos.

În Dublin, cadavrele sunt trimise la morga oraşului. Dar Knocknaree nu se află în jurisdicţia oraşului; victimele de aici sunt pur şi simplu transportate la cel mai apropiat spital, şi acolo se face autopsia. Condiţiile nu sunt aceleaşi. De pildă, această sală nu avea ferestre şi era murdară, plăcile de gresie verde ale pardoselii erau jegoase, iar chiuvetele din porţelan, pătate. Cele două mese de autopsie erau singurele obiecte din încăpere care păreau să fie mai noi de 1950; erau din oţel inoxidabil, iar lumina juca pe marginile lor.

Trupul lui Katy Devlin, complet gol, zăcea în lumina crudă, fluorescentă, prea mic pentru acea masă şi, într-un fel, părea mai

moartă decât în ziua precedentă. M-am gândit la vechea superstiţie care spune că sufletul zăboveşte pe lângă corp câteva zile, derutat şi trist. Pielea ei era albă-cenuşie, ca a unui extraterestru descoperit la Roswell, cu pete întunecate şi livide, pe partea stângă, jos. Asistentul lui Cooper – o fiinţă greoaie, cu cearcăne mari – îi cususe deja la loc scalpul – slavă Domnului! – iar acum făcea sutura în formă de Y, de pe piept, iar în spatele acului imens rămâneau puncte mari şi umede. Pentru o clipă, m-am simţit vinovat, pentru că întârziasem, pentru că o lăsasem – era atât de mică! – să treacă singură prin aceste momente de violare. Ar fi trebuit să fim acolo cu ea, să existe cineva care să o strângă de mână în timp ce Cooper, cu mănuşile în mâini, ar fi desfăcut şi tăiat. Spre marea mea surprindere, Sam se retrase discret.

— Femeie albă, aflată la pubertate, începu Cooper, trecând pe lângă noi către masă şi dându-l la o parte pe asistent, în vârstă de doisprezece ani, după câte mi s-a spus. Înălţimea şi greutatea sunt mai mici decât ar fi ideal, totuşi se încadrează în limite normale. Cicatricele indică o intervenţie chirurgicală abdominală, este posibil să fi suferit o laparotomie exploratorie, cu ceva timp în urmă. Din câte pot spune până în acest moment, era sănătoasă în momentul morţii, dacă-mi permiteţi să folosesc un oximoron.

Ne-am apropiat de masă, ca nişte studenţi ascultători. Paşii noştri iscau mici ecouri care se loveau de faianţa pereţilor. Asistentul se sprijini de una dintre chiuvete, îşi încrucişă braţele, molfăind indiferent guma de mestecat. Una dintre cele trei linii ale inciziei în formă de Y încă era deschisă, arătând sumbră şi greu de imaginat, iar acul rămăsese înfipt în piele, ca să fie găsit uşor când operaţiunea avea să fie reluată.

— E vreo şansă să găsiţi ADN străin? am întrebat eu.

— S-o luăm pas cu pas, *dacă* îmi permiteţi, reluă Cooper uşor iritat. Au fost două lovituri la cap, ambele aplicate ante-mortem – adică înainte de moartea victimei, adăugă uitându-se cu subînţeles la Sam care dădea din cap cu un aer grav. Ambele au fost aplicate cu un obiect dur, cu suprafaţa neregulată, fără margini distincte, ceva de genul pietrei pe care domnul Miller mi-a adus-o spre analiză. Una din lovituri a fost mai puţin dură, aplicată în creştetul capului. A provocat o mică rană, care a sângerat, dar nu a fisurat craniul. Întoarse într-o parte capul lui Katy, ca să ne arate leziunea. Îi curăţaseră sângele de pe faţă, ca să caute şi alte răni, dar nu existau decât nişte zgârieturi minore.

— Poate a sărit într-o parte sau a fugit de el, îl întrerupse Cassie.

La noi nu există psihologi criminalişti. Atunci când chiar avem nevoie de unul, apare cineva din Anglia, însă în cele mai multe cazuri, camarazii de la Omucideri apelează la Cassie, profitând de faptul că ea studiase Psihologia la Trinity, timp de trei ani şi jumătate. Nu i-am

spus acest lucru lui O'Kelly – el îi consideră pe psihologii criminalişti doar cu puţin mai presus de mediumuri şi este foarte reticent în ceea ce priveşte părerile colegilor englezi –, însă eu cred că şi ea este destul de bună, iar asta nu se datorează neapărat lecturilor din Freud sau experienţelor pe şobolani de laborator. Întotdeauna găseşte unghiuri noi din care poate fi abordat în mod util un caz şi de obicei e foarte aproape de adevăr.

Cooper reflectă puţin la sugestia ei, şovăind dacă să o pedepsească sau nu pe Cassie pentru că îl întrerupsese. Până la urmă, scutură din cap cu subînţeles.

— Nu cred asta. Dacă s-ar fi mişcat atunci când a fost lovită, ar fi fost de aşteptat să prezinte lichid periferial, dar nu s-a întâmplat aşa. Pe de altă parte, cealaltă lovitură…

Îi întoarse capul lui Katy şi îi ridică părul cu un deget. Spre tâmpla stângă, pe o porţiune părul fusese ras, lăsând la vedere o rană mare, neregulată, cu urme de aşchii de oase în ea. Cineva, Sam sau Cassie, înghiţi în sec cu zgomot.

— După cum puteţi vedea, continuă Cooper, cealaltă lovitură este cu mult mai puternică. A fost aplicată după ureche, mai sus de ea, provocând o fractură profundă şi un hematom subdural de mărime mare. Aici şi aici – ne arătă el cu degetul – se poate observa lichidul periferial de care v-am pomenit mai devreme în apropierea punctului de impact: când a fost lovită, se pare că fata şi-a întors capul într-o parte, iar arma a alunecat puţin, înainte de a avea loc impactul complet. M-am făcut înţeles?

Noi am confirmat dând din cap. I-am aruncat o ocheadă lui Sam. Şi el părea mişcat.

— Această lovitură ar fi fost suficientă să-i cauzeze moartea, în câteva ore. Totuşi, hematomul a progresat foarte puţin, aşa încât putem spune cu siguranţă că a murit din alt motiv, la scurt timp de la această agresiune.

— Aţi putea să ne spuneţi dacă se afla cu faţa sau cu spatele la criminal? întrebă Cassie.

— Indiciile ne arată că atunci când a primit această a doua lovitură, cea dură, zăcea cu faţa la pământ. A sângerat mult, iar şuvoiul de sânge s-a scurs direct în jos, pe partea stângă a feţei, fiind mai intens în partea centrală, adică în zona nasului şi a gurii.

Asta era o veste bună, dacă pot să mă exprim aşa într-un astfel de context. Însemna că la locul crimei – dacă aveam să-l descoperim vreodată – era sânge. De asemenea, era foarte probabil că trebuia să căutăm o persoană stângace. Şi, cum acesta nu era un roman de Agatha Christie, ci un caz real, ştiam că amănuntele de acest gen sunt rare, iar în momentul de faţă, oricât de firav, reprezenta un pas înainte.

— Înainte de a fi lovită, a avut loc o luptă, aş putea chiar să spun că în urma ei fata şi-a pierdut imediat cunoştinţa. Există răni pe mâini, pe antebraţe, care arată că s-a apărat – tăieturi, julituri, trei unghii rupte la mâna dreaptă –, făcute probabil cu aceeaşi piatră.

Îi ridică una din încheieturi între degetul mare şi arătător şi îi întoarse mâna spre noi ca să-i vedem juliturile. Unghiile îi fuseseră tăiate şi trimise la analiză. Pe dosul palmei erau desenate nişte flori stilizate, cu o faţă zâmbitoare în mijlocul lor, făcută cu un marker şters.

— De asemenea, am descoperit julituri în jurul gurii şi urme de dinţi în interiorul buzelor care arată că agresorul i-a ţinut mâna strâns peste gură.

Afară, pe coridor, răsuna o voce stridentă de femeie. Apoi se auzi o uşă trântită. Aerul din sala de autopsie era dens şi stătut, greu de respirat. Cooper se uită la noi pe rând, dar nimeni nu spuse nimic. Ştia că nu asta aşteptaserăm să auzim. Într-un astfel de caz, singurul lucru pe care poţi să-l speri în legătură cu victima este acela că ea nu a ştiut şi nu a simţit nimic din ce i s-a întâmplat.

— În timp ce era inconştientă, continuă Cooper pe un ton detaşat, criminalul i-a înfăşurat ceva în jurul gâtului, probabil o folie de plastic, pe care a înnodat-o la spate. Îi ridică bărbia, ca să ne arate: în jurul gâtului avea o urmă slabă lată, cu striaţii, acolo unde plasticul făcuse cute. După cum vedeţi, semnul e clar. Concluzia mea este că folia a fost aplicată după ce a fost imobilizată. Nu are semne de strangulare, şi nici nu cred că materialul plastic a fost legat atât de strâns încât să o sufoce. Totuşi, hemoragiile oculare şi cele pulmonare arată că a murit din cauza lipsei de aer. Ipoteza mea este că i s-a pus o pungă de plastic pe cap care a fost strânsă la ceafă câteva minute până când fata s-a asfixiat, la aceasta adăugându-se şi trauma severă cauzată de lovitură.

— Staţi aşa, interveni Cassie. Deci, până la urmă, nu a fost violată?

— A, răbdare, detectiv Maddox, spuse Cooper. Ajungem şi la asta. Violul a fost post-mortem, şi a fost comis cu ajutorul unui obiect.

Se opri, savurând discret efectul spuselor sale.

— Post-mortem? m-am mirat eu. Sunteţi sigur?

Într-un fel, era o uşurare, pentru că elimina unele dintre cele mai insuportabile imagini; însă, în acelaşi timp, implica prezenţa unui nebun. Fără să vrea, Sam făcu o grimasă.

— Există răni recente la exteriorul vaginului, şi cam la şapte centimetri în interior, precum şi o sfâşiere a himenului, dar fără sângerare sau inflamaţii. Deci, cum spuneam, post-mortem. Fără îndoială.

Am simţit privirile panicate ale celorlalţi – niciunul dintre noi nu voia să vadă aşa ceva, simplul gând era prea obscen –, în schimb

Cooper se uită la noi aproape amuzat, fără să se mişte din locul în care se afla, adică în capătul mesei.

— Ce fel de obiect? întrebă Cassie. Se uită la urmele de pe gâtul lui Katy, cu o privire pierdută, lipsită de expresie.

— În vagin s-au găsit particule de pământ şi două aşchii de lemn, una dintre ele carbonizată, cealaltă acoperită cu un strat subţire, transparent de ceva ce pare să fie lac de unghii. Aş zice că are cel puţin zece centimetri lungime şi aproximativ trei, patru centimetri diametru. E un lemn de esenţă moale, tocit, probabil o coadă de mătură sau ceva de genul acesta. Semnele sunt clare, dar sugerează o singură inserţie. Nu am găsit nimic care să dea de înţeles că a fost vorba şi de o penetrare cu penisul. Rectul şi gura nu arată vreun semn de contact sexual.

— Deci nu există niciun fel de fluide, am spus eu, sumbru.

— Şi se pare că nici sub unghiile ei nu există urme de sânge sau de piele, rosti Cooper, pesimist. Desigur, testele încă sunt incomplete, dar cred că trebuie să vă previn să nu vă puneţi speranţe prea mari că s-ar putea depista ADN străin.

— Aţi căutat şi în altă parte a corpului lichid seminal? întrebă Cassie.

Cooper o privi cu asprime şi nu se deranjă să-i răspundă.

— După ce a murit, reluă el, a fost aşezată în poziţia în care a fost găsită, adică întinsă pe partea stângă. Nu există o lividitate secundară, ceea ce înseamnă că a rămas în această poziţie cel puţin douăsprezece ore. Lipsa de activitate a insectelor aferente mă determină să cred că s-a aflat într-un spaţiu închis, ori poate că a fost înfăşurată strâns într-un material, în cea mai mare parte a timpului, până la descoperirea cadavrului. Voi menţiona acest lucru în raportul meu, desigur, dar pentru moment… Aveţi întrebări?

Ne concedia, politicos, dar categoric.

— Vreo informaţie nouă privind ora morţii? am întrebat eu.

— Conţinutul gastrointestinal mă face să cred că pot să fiu ceva mai precis decât am fost la faţa locului – aceasta însemnând că poate fi determinată ora la care a luat ultima masă. A mâncat un biscuit cu ciocolată cu doar câteva minute înainte de a muri. Iar masa completă a luat-o… având în vedere faptul că procesul de digestie era în stadiu destul de avansat – se pare că a mâncat şi fasole – cam cu patru până la şase ore mai devreme.

Fasole cu pâine prăjită, pe la opt. Înseamnă că murise între miezul nopţii şi două dimineaţa. Biscuitul trebuie să fi provenit fie din bucătăria familiei Devlin, fie să-i fi fost oferiţi de criminal.

— Echipa mea îşi va termina treaba în câteva minute, spuse Cooper, arătând spre capul lui Katy cu un zâmbet mulţumit. Dacă doriţi, puteţi să-i anunţaţi familia.

Am ieşit din spital, ne-am oprit în loc şi ne-am uitat unii la alţii.

— N-am mai fost de mult pe-aici, zise Sam încet.

— Iar acum ţi-ai adus aminte şi de ce, am spus eu.

— Post-*mortem,* rosti Cassie încruntându-se absentă, uitându-se în urmă, către clădire. Ce dracu' a *făcut* tipul ăsta?

Sam plecă să afle mai multe despre autostradă, iar eu am sunat la birou şi le-am cerut celor de acolo să trimită doi poliţişti la familia Devlin, să-i ia şi să-i aducă la spital. Eu şi Cassie văzuserăm deja reacţia, din momentul acela crucial, când aflaseră vestea, aşa că nu era nevoie şi nici nu doream deocamdată să-i mai întâlnim. În schimb, trebuia să vorbim urgent cu Mark Hanly.

— Vrei să-l chemăm la noi? am întrebat eu în maşină.

Nu era niciun motiv pentru care să nu-l interogăm pe Mark în magazia de la şantier, însă voiam să-l scoatem de pe teritoriul lui şi să îl aducem pe al nostru. Într-o oarecare măsură era şi o răzbunare gratuită pentru că îmi distrusesem pantofii când vizitasem şantierul.

— Da, sigur că da, spuse Cassie. Spunea că le-au rămas doar câteva săptămâni, nu? Dacă am înţeles bine, singurul fel în care îl putem face să vorbească este să-l determinăm să-şi piardă o zi de lucru.

Pe drum, am făcut pentru O'Kelly o listă lungă şi interesantă cu motivele pentru care nu credeam că organizaţia Knocknaree pentru Satana este vinovată de moartea lui Katy Devlin.

— Nu uita să pomeneşti că „poziţia în care a fost găsită nu are legătură cu vreun ritual", am spus eu.

Eram la volan şi mă simţeam destul de nervos, aşa încât, dacă nu aş fi avut o preocupare, aş fi fumat ţigară de la ţigară tot drumul până la Knocknaree.

— Şi niciun… animal sacrificat… nimic… mormăi Cassie, în timp ce scria.

— Doar n-o să spună aşa ceva la conferinţa de presă: „Nu s-a găsit nici măcar o găină sacrificată".

— Pun pariu c-o s-o spună. N-o să rateze aşa ceva.

Cât timp stătuserăm de vorbă cu Cooper, vremea se schimbase. Ploaia se oprise şi soarele începuse să zvânte drumurile. Copacii care împrejmuiau parcarea străluceau încă de la picăturile de apă, iar când ne-am dat jos din maşină, mirosea a aer proaspăt şi a pământ reavăn. Cassie îşi dezbrăcă puloverul şi îl legă în jurul taliei.

Arheologii erau împrăştiaţi în jumătatea din spate a şantierului şi mânuiau energic târnăcoape, lopeţi şi roabe. Îşi aruncaseră jachetele pe pietre, iar câţiva băieţi se dezbrăcaseră şi de tricouri şi – probabil ca o reacţie la şocul pe care îl trăiseră cu o zi înainte – toţi păreau destul de aiuriţi. Dintr-un casetofon imens se auzea muzica formaţiei Scissor Sisters, cu volumul dat la maximum. Fredonau şi ei odată cu melodia, bătând ritmul cu târnăcopul. O fată folosea lopata drept

microfon. Trei dintre tineri se stropeau cu apă, cu sticle şi furtunuri, ţipând şi sărind.

Mel umpluse o roabă cu pământ de lângă o movilă uriaşă şi se chinuia să o descarce. Când se întoarse, primi în plină faţă jetul de apă care ţâşnea dintr-un furtun.

— Ticăloşilor! strigă ea.

Aruncă roaba cât colo şi o luă la fugă după fetişcana roşcată care ţinea furtunul în mână. Roşcata ţipă şi fugi, dar se împiedică; Mel o înhăţă şi se luptară amândouă disputându-şi furtunul, râzând şi stropindu-se, în timp ce apa zbura în toate direcţiile, descriind arcuri de cerc.

— Mamă, mortal! Film cu lesbiene.

— Unde-i aparatul de filmat?

— Hei, ai o muşcătură pe gât? o strigă roşcata. Băieţi, Mel are o muşcătură pe gât!

Izbucniră o grămadă de râsete şi de exclamaţii de felicitare.

— Dă-o dracului de treabă! exclamă Mel, roşie ca focul, rânjind.

Mark le spuse tuturor ceva usturător, şi toată lumea răspunse veselă:

— Ohooo… punct ochit, punct lovit!

Apoi se întoarseră la lucru, scuturându-şi picăturile de apă din păr. Dintr-odată m-am simţit invidios, pe libertatea inconştientă a strigătelor şi a jocului lor, pe arcul de cerc pe care îl descria târnăcopul înainte de a lovi pământul, pe hainele lor pline de noroi, lăsate să fie uscate de soare, în timp ce ei munceau; pe siguranţa lor eficientă, neîngrădită.

— Nu e deloc o profesie rea, rosti Cassie, uitându-se peste umăr şi zâmbind uşor, mai mult pentru sine, spre cer.

Arheologii ne zăriseră. Unul câte unul lăsară uneltele jos şi se uitară la noi, cu mâinile pavăză la ochi ca să se apere de soare. Noi ne-am îndreptat spre Mark, sub privirile mirate ale celorlalţi. Mel apăru dintr-un şanţ, cu părul în dezordine, lipit de faţă, lăsând dâre de noroi în urma ei. Damien, îngenuncheat printre fetele care formau un zid care parcă îl proteja, arăta uşor nedumerit, dar sculptorul, Sean, se ridică rapid când ne văzu, şi începu să agite lopata spre noi în semn de salut. Mark se sprijini pe târnăcopul lui, parcă ar fi fost un cioban singuratic şi taciturn, uitându-se spre noi cu o privire indescifrabilă.

— Da?

— Am vrea să stăm puţin de vorbă, i-am zis.

— Avem treabă. Nu puteţi aştepta până la pauza de prânz?

— Nu. Ia-ţi lucrurile, mergem la sediu.

Îşi încordă maxilarul şi, pentru o clipă, am crezut că se va lua la ceartă cu noi, însă aruncă jos târnăcopul, îşi şterse faţa cu tricoul şi o apucă spre deal.

Am luat-o şi noi după el.

— La revedere, le-am spus arheologilor.

Nici măcar Sean nu ne răspunse.

În maşină, Mark îşi scoase pachetul de tutun.

— Nu se poate fuma în maşină, i-am spus.

— Cum naiba? se revoltă el. Amândoi sunteţi fumători. V-am văzut ieri!

— Departamentul administrativ consideră că maşina este un spaţiu de lucru. Fumatul e interzis în orice spaţiu de lucru, deci şi în maşină.

Nici măcar nu era invenţia mea. Fusese nevoie de un comitet pentru a se lua o decizie atât de ridicolă.

— Dă-o-ncolo de treabă, Ryan, lasă-l să fumeze, rosti Cassie. Apoi adăugă şoptit: Asta o să ne scutească să mai luăm pauza de ţigară, în următoarele câteva ore.

I-am surprins lui Mark privirea fixă, în oglinda retrovizoare.

— Îmi rulezi şi mie o ţigară? ceru ea, răsucindu-se spre locul din spate şi aplecându-se.

— Cât timp o să dureze discuţia asta? întrebă el.

— Depinde, i-am răspuns.

— Depinde de *ce anume?* Nici măcar nu ştiu *despre ce e vorba.*

— O să lămurim şi asta. Linişteşte-te şi fumează-ţi ţigara înainte să mă răzgândesc.

— Cum merg săpăturile? începu Cassie conversaţia, ca să pară sociabilă.

Mark făcu o grimasă.

— Cum credeţi că pot să meargă? În patru săptămâni trebuie să lucrăm cât într-un an. A trebuit să folosim *buldozere.*

— Şi ăsta e un lucru rău? am întrebat eu.

Mă privii fix.

— Arătăm cumva ca cei de la Time Team[27]?

Nu prea ştiam ce răspuns să-i mai dau, pentru că, până atunci, chiar crezusem că el şi colegii lui erau exact ca cei de la Time Team. Cassie deschise radioul. Mark îşi aprinse o ţigară şi, dezgustat, aruncă zgomotos fumul afară pe fereastră.

Era evident că avea să fie o zi lungă.

Nu am mai spus mare lucru pe drum. Ştiam că era foarte posibil ca ucigaşul lui Katy Devlin să stea pe bancheta din spate a maşinii în care ne aflam, şi nu îmi era clar cum trebuia să mă simt. Din multe puncte de vedere, desigur, mi-ar fi plăcut ca acesta să fie făptaşul pe care îl căutam: se afla chiar sub nasul nostru, şi dacă el chiar era ucigaşul, însemna că puteam să încheiem acest caz îngrijorător şi riscant chiar înainte de a-l deschide bine. Acest lucru ar fi putut să se întâmple chiar în acea după-amiază. Aş fi putut să duc vechiul dosar la loc, în

subsol – căci Mark nu avea în 1984 decât cinci ani şi locuia undeva foarte departe de Dublin, deci nu putea să fie suspect –, aş fi primit bătaia pe umăr, de felicitare, din partea lui O'Kelly, aş fi revenit la cazul pe care i-l pasasem lui Quigley şi aş fi dat uitării tot ce ţinea de Knocknaree.

Şi totuşi, nu mă simţeam împăcat. Poate şi din cauză că trebuia să renunţ complet la idee, după ce îmi petrecusem cea mai mare parte din ultimele douăzeci şi patru de ore încercând să mă pregătesc pentru ce ar fi putut însemna acest caz pentru mine, şi mă aşteptasem la ceva mult mai dramatic decât un simplu interogatoriu şi o arestare. În mintea mea însemna mult mai mult de-atât, totuşi. Nu sunt superstiţios, dar dacă telefonul acela ar fi apărut ceva mai devreme sau mai târziu decât se întâmplase, şi dacă, la urma urmei, eu şi Cassie nu am fi rămas în birou să ne jucăm pe computer, căci am fi putut foarte bine să fim afară la o ţigară, acest caz i-ar fi fost repartizat lui Costello sau altcuiva, nu nouă. Or, părea imposibil ca un asemenea lucru, atât de important şi de remarcabil, să fie o simplă coincidenţă. Simţeam că lucrurile se amestecă şi se reordonează într-un fel pe cât de imperceptibil, pe atât de crucial, iar micile detalii nebănuite începeau să se mişte. Undeva în adâncul meu aveam credinţa, oricât de ciudat ar părea, că o parte din mine abia aştepta să vadă ce urma să se mai întâmple.

6

Până să ajungem la birou, Cassie reuşise deja să obţină informaţia că buldozerele trebuiau folosite numai în cazurile de urgenţă, pentru că altminteri puteau să distrugă valoroase dovezi arheologice; că Time Team era un grup de săpători neprofesionişti. De asemenea, Mark îi rulase şi lui Cassie o ţigară, ceea ce însemna că acum puteam să prelevăm ADN-ul său de pe capătul ţigării, fără să avem nevoie de mandat. Era foarte limpede cine era poliţistul cel deştept în acea zi. L-am percheziţionat pe Mark (timp în care el strângea din dinţi şi clătina din cap nemulţumit), după care l-am condus în biroul de interogatorii. În acest timp, Cassie îi lăsă lui O'Kelly pe masa de lucru lista despre cultul satanic din Knocknaree.

L-am lăsat câteva momente pe Mark să se perpelească – se aşezase pe un scaun şi bătea nervos darabana pe masă –, după care am intrat şi noi.

— Salut din nou, rosti Cassie veselă. Vrei o cafea sau un ceai?

— Nu. *Vreau* să mă întorc la *lucru!*

— Detectivii Maddox şi Ryan îl interoghează pe Mark Conor Hanly, spuse Cassie către camera video, fixată sus, într-un colţ.

Mark se uită împrejur, mirat; apoi se strâmbă la cameră şi îşi reluă poziţia neglijentă.

Am tras un scaun. Am aruncat pe masă fotografiile făcute la locul crimei, după care m-am prefăcut că nu le bag în seamă.

— Nu eşti obligat să răspunzi la întrebări, o faci doar dacă vrei. Dar orice spui, se va consemna şi va putea fi folosit ca probă. Ai înţeles?

— Ce dracu' înseamnă asta? Sunt *arestat?*

— Nu. Obişnuieşti să bei vin roşu?

Îmi aruncă o privire scurtă, sarcastică.

— De ce? Îmi oferi tu acum?

— De ce nu vrei să-mi răspunzi la întrebare?

— Ţi-am răspuns. Beau ce se nimereşte. De ce?

Am dat din cap gânditor şi am notat acest lucru.

— Ce-i cu banda asta adezivă? întrebă Cassie curioasă, aplecându-se şi arătând către banda cu care erau înfăşurate mâinile lui.

— Împotriva băşicilor. Leucoplastul nu rezistă când foloseşti un târnăcop şi afară plouă.

— Nu ai putea să porţi mănuşi?

— Unii poartă, zise Mark.

Din tonul său se înţelegea că unor astfel de oameni le cam lipsea testosteronul, într-un fel sau altul.

— Ai vreo obiecţie dacă te rog să ne arăţi ce e sub banda adezivă? am spus eu.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare, dar se apucă să-şi desfacă banda, fără niciun pic de grabă, după care o aruncă pe masă. Ridică palmele cu o fluturare sardonică.

— Vedeţi ceva care să vă placă?

Cassie se aplecă mai mult şi se uită atentă la mâinile lui, după care îi făcu semn să întoarcă palmele. Nu se vedeau urme de unghii sau zgârieturi, ci doar semnele lăsate de băşici, dar şi acestea pe jumătate vindecate în partea dinspre degete.

— O, cum ai reuşit să capeţi astea? întrebă Cassie.

Mark ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să treacă peste acest subiect.

— De regulă am bătături, dar am fost plecat câteva săptămâni, căci mă rănisem pe spate – aşa că m-am ocupat de catalogarea obiectelor descoperite. Între timp, pielea din palme mi s-a înmuiat din nou. Când m-am întors la lucru, m-am trezit că fac iar băşici.

— Probabil că te-ai enervat că nu ai putut să lucrezi, spuse Cassie.

— Da, aşa e, replică Mark. S-a nimerit într-un moment foarte nepotrivit!

Am luat între degetul mare şi arătător banda adezivă şi am aruncat-o în coşul de gunoi.

— Unde ai fost în noaptea de luni? am întrebat, sprijinindu-mă de perete, în spatele lui Mark.

— În clădirea în care e cazată întreaga echipă. Aşa cum v-am mai spus şi ieri.

— Eşti membru în mişcarea Mutaţi Autostrada? întrebă Cassie.

— Da, sunt. Cei mai mulţi dintre noi sunt. Tipul ăla, Devlin, a venit la noi acum câtva timp şi ne-a întrebat dacă vrem să ne înscriem. Nu e nimic ilegal, din câte ştiu eu.

— Deci îl cunoşti pe Jonathan Devlin? am întrebat.

— Tocmai v-am spus adineauri că-l cunosc. Nu suntem prieteni la cataramă, dar da, îl ştiu pe tip.

M-am aplecat peste umărul lui, căutând rapid printre fotografiile de la locul crimei, arătându-i-le cumva şi lui, dar fără să-i las răgaz să le vadă pe îndelete. Am ales-o pe cea mai tulburătoare şi am îndreptat-o spre el.

— Dar pe ea ne-ai spus că nu o cunoşti.

Mark apucă fotografia cu vârfurile degetelor şi se uită lung la ea.

— V-am spus că am văzut-o în apropierea săpăturilor, dar că nu ştiu cum o cheamă, şi chiar nu ştiu! De ce insistaţi, ar trebui să ştiu?

— Da, cred că ar trebui să ştii, am spus eu. E fata lui Devlin.

Îşi întoarse privirea spre mine şi zăbovi o secundă, încruntându-se. Apoi se uită din nou la fotografie. După un moment, clătină din cap.

— Nu. Am întâlnit-o pe fata lui Devlin la o manifestaţie de protest, primăvara trecută, dar era mai mare. Rosemary, Rosaleen sau cam aşa

ceva.

— Ce părere ai despre ea? întrebă Cassie.

Mark ridică din umeri.

— Arăta bine. Vorbea foarte mult. A stat la o masă la care se strângeau semnături de adeziune, dar nu cred că era cu adevărat implicată în campanie. Venise mai mult ca să flirteze. După aia nu s-a mai deranjat să apară.

— Ţi se părea atrăgătoare deci, am spus eu, uitându-mă în geamul-oglindă şi cercetându-mi chipul reflectat în el.

— Da, destul de drăguţă. Dar nu era genul meu.

— Dar ai observat că nu a mai participat ulterior la nicio manifestaţie de protest. De ce te-a interesat să vezi dacă mai participă?

L-am văzut în geam cum se uita suspicios la mine, cum stăteam cu spatele. În final, dădu fotografia deoparte şi se sprijini de spătarul scaunului, ridicând bărbia.

— Nu m-a interesat.

— Ai încercat vreodată să o mai vezi?

— Nu.

— De unde ştiai că e fata lui Devlin?

— Nu-mi mai aduc aminte cum am aflat.

Începeam să-mi dau seama că lucrurile nu mergeau bine. Mark era nervos şi nerăbdător, iar şarja de întrebări îl obosea, dar nu părea agitat sau înspăimântat sau altceva de genul ăsta; singurul sentiment pe care părea să îl aibă era iritarea. De fapt, nu se comporta ca un vinovat.

— Ascultă, zise Cassie, punându-şi un picior sub ea, care e de fapt povestea adevărată despre săpături şi autostradă?

Mark râse. Un hohot scurt şi forţat.

— E o poveste încântătoare despre vremurile tâmpite pe care le trăim. Guvernul şi-a anunţat planurile în 2000. Toată lumea ştia foarte bine că împrejurul aşezării Knocknaree sunt foarte multe situri care merită cercetate din punct de vedere arheologic, aşa că a fost adusă o echipă de specialişti care să facă acest lucru. Echipa a ajuns la concluzia că sunt dovezi arheologice cu mult mai importante decât şi-ar fi putut imagina cineva vreodată şi că numai un idiot ar construi pe aici o autostradă, aşa că aceasta trebuia deviată. Guvernul a declarat că era foarte interesant, a mulţumit frumos, dar autostrada nu a fost mutată nici măcar cu un centimetru. Au fost întâmpinate multe dificultăţi până când a fost permisă măcar o *excavare*. În final, au fost suficient de gentili încât să ne lase doi ani să facem săpături – dar în mod normal ar fi fost nevoie de *cel puţin* cinci ani! De-atunci, suntem foarte mulţi cei care luptăm prin ce mijloace putem – petiţii, demonstraţii, propuneri de legi. Dar guvernul nu dă doi bani pe nimic

din ce facem noi.

— Oare de ce? întrebă Cassie. De ce nu vor pur şi simplu să mute autostrada?

Mark ridică din umeri, schimonosindu-se.

— Nu pe mine trebuie să mă întrebaţi. O să aflăm probabil asta la tribunal, în vreun proces, dar asta peste zece-cinşpe ani, când totul va fi prea târziu.

— Dar marţi noaptea? am spus eu. Unde ai fost?

— *Tot în clădirea în care este cazată echipa.* Pot să plec acum?

— Încă nu, am răspuns eu. Când a fost ultima noapte pe care ţi-ai petrecut-o pe şantier?

Tresări, aproape imperceptibil.

— Nu mi-am petrecut niciodată noaptea pe şantier, spuse el după un moment.

— Ştii bine ce vreau să spun. În pădurea de lângă şantier.

— Cine spune că eu aş fi dormit vreodată acolo?

— Uite care-i treaba, Mark, rosti Cassie, brusc şi direct, ai fost în pădure în noaptea de luni sau în cea de marţi. Putem dovedi acest fapt cu probe judiciare dacă este nevoie, dar asta ar însemna să pierdem mult timp şi, crede-mă, ar însemna foarte mult timp pierdut şi pentru tine. Eu nu cred că tu ai ucis-o pe fata asta, dar trebuie să ştim când ai fost în pădure, ce ai făcut acolo şi dacă ai văzut sau ai auzit ceva care ne-ar putea fi de folos în investigaţia noastră. Deci, ne putem petrece tot restul zilei încercând să scoatem ceva de la tine sau ai putea pur şi simplu să ne spui ce ştii, după care să te întorci la lucru. E alegerea ta.

— Ce fel de probe judiciare? se interesă Mark sceptic.

Cassie îi aruncă un zâmbet maliţios şi scoase din buzunar ţigara rulată de Mark, păstrată într-o pungă Ziploc. I-o flutură în faţă.

— ADN-ul tău. Ţi-ai lăsat chiştoacele în pădure.

— Dumnezeule! exclamă Mark, holbându-se la pungă. Arăta de parcă încă nu se hotărâse dacă să fie furios sau nu.

— Doar mi-am făcut meseria, zise ea veselă, băgând punga la loc în buzunar.

— Dumnezeule! repetă el. Îşi muşcă buzele, dar nu putea să îşi ascundă zâmbetul răutăcios care îi atârna în colţul gurii. Iar eu am căzut drept în capcană. Voi, femeile, sunteţi toate la fel.

— Aşa mi s-a spus. În ce priveşte dormitul în pădure…

Linişte. În final, Mark se foi pe scaun, aruncă o privire spre ceasul din perete, oftând.

— Da. Am petrecut o noapte ciudată acolo.

Am dat roată mesei, m-am aşezat şi mi-am deschis carneţelul.

— Luni sau marţi? Sau ambele?

— Doar luni.

— La ce oră ai ajuns acolo?

— Pe la zece şi jumătate. Am aprins focul şi am mers la culcare după ce s-a stins singur, adică pe la două.

— Ai făcut asta pe fiecare şantier în care ai lucrat? Sau doar la Knocknaree?

— Doar la Knocknaree.

— De ce?

Mark îşi privi degetele, apoi se apucă din nou să bată darabana pe masă, încet. Eu şi Cassie aşteptam.

— Ştiţi ce înseamnă Knocknaree? rosti el, în sfârşit. Înseamnă „dealul regilor". Nu se ştie exact originea numelui şi nici nu poate fi datată, dar suntem aproape siguri că este o referinţă religioasă precreştină, şi nu una politică. Nu sunt dovezi că aici există morminte de regi sau aşezări regale, însă am descoperit artefacte din Epoca bronzului aproape peste tot – altarul de piatră, figurinele votive, o cupă din aur pentru ofrande, rămăşiţe de animale sacrificate şi chiar, posibil, de oameni. Trebuie să fi avut o mare valoare religioasă acest deal.

— Ce zeu era venerat aici?

Ridică din umeri şi bătu mai tare darabana. Aş fi pus palma peste degetele lui, să-l opresc.

— Deci te-ai hotărât să stai de veghe, reluă Cassie cu calm. Se sprijinise de spătar vrând să pară relaxată, dar, în realitate, era cât se poate de atentă la Mark.

Mark dădu din cap stânjenit.

— Ceva de genul ăsta.

— Şi vinul pe care l-ai vărsat? întrebă Cassie.

El o privi direct, după care se uită în altă parte.

— O ofrandă?

— Cam aşa…

— Stai puţin să înţeleg şi eu, dacă îmi permiţi, am intervenit. Te-ai hotărât să dormi în noaptea aceea la câţiva metri de locul în care o fetiţă a fost ucisă, şi ţi se pare că noi trebuie să te credem că ai făcut asta din motive care ţin de religie?

Deodată, luă foc, se aruncă înainte şi îşi împinse degetul cu sălbăticie spre mine. Am tresărit.

— Ascultă, domnule detectiv, eu nu cred în biserică, pricepi? În nicio biserică. Religia există doar ca să ţină oamenii în frâu şi să îi manipuleze. Eu am renunţat la numele meu creştin în ziua în care am împlinit optsprezece ani. Şi la fel, nu cred nici în guverne. Sunt la fel ca bisericile, toate. Cuvinte diferite, aceleaşi scopuri: să-i ţină pe săraci la degetul mic şi să-i sprijine pe bogaţi. Singurele lucruri în care cred sunt cele pe care le-am scos la iveală prin săpături.

Ochii i se îngustaseră şi erau incandescenţi. Parcă s-ar fi aflat în spatele unei mitraliere, pe o baricadă. Continuă:

— E mai multă sfinţenie în acest sit decât în orice biserică. E un *sacrilegiu* ca pe acolo să treacă o autostradă. Dacă ar fi trebuit să dărâme Westminster Abbey ca să construiască o parcare, i-aţi fi blamat pe oameni dacă ar fi stat de pază? Aşa ca să nu mă judecaţi pe mine, pentru că am făcut acelaşi lucru!

Îmi înfruntă privirea până când am clipit. Apoi se rezemă din nou de spătarul scaunului şi îşi încrucişă mâinile la piept.

— O să iau asta drept o negare a faptului că ai fi avut ceva de-a face cu crima, am spus indiferent, când am fost absolut sigur că îmi puteam controla vocea.

Din nu ştiu ce motiv, această ieşire mă impresionase mai mult decât eram dispus să recunosc. Mark îşi înălţă ochii spre tavan.

— Mark, zise Cassie. Înţeleg exact ce vrei să spui. Şi eu mă simt la fel în legătură cu ceea ce fac.

El o privi lung, cu ochii săi verzi, fără să se mişte, dar până la urmă aprobă din cap.

— Dar trebuie să înţelegi şi punctul de vedere pe care îl are detectivul Ryan: o mulţime de oameni nu pricep ce ai căutat tu acolo. Pentru ei, eşti extrem de ciudat. Aşa că trebuie să facem cumva să te eliminăm de pe lista de suspecţi.

— Dacă vreţi, mă supun la proba cu detectorul de minciuni, sunt gata s-o fac. Dar nu am fost *acolo* şi marţi noaptea. Am fost doar *luni*. Ce-are asta a face?

Iarăşi aveam senzaţia aceea de scufundare. Dacă nu cumva se pricepea mai bine la asta decât aş fi crezut, era sigur că fata murise în noaptea de marţi, adică cu o noapte înainte să fie descoperit cadavrul ei.

— OK, a zis Cassie. Destul de corect. Poţi să dovedeşti unde ai fost de marţi după ce ai plecat de la lucru şi până miercuri dimineaţa când ai revenit?

Mark îşi trecu limba peste dinţi şi îşi smulse o coajă de pe rana din palmă, iar eu mi-am dat seama că se simţea încurcat. Deodată, părea mult mai tânăr.

— Da, de fapt, pot. M-am întors la cămin, am făcut un duş, am mâncat împreună cu ceilalţi băieţi, am jucat cărţi şi am băut câteva cutii de bere în grădină. Puteţi să-i întrebaţi şi pe ei.

— Şi pe urmă? am spus eu. La ce oră te-ai culcat?

— Cei mai mulţi s-au culcat pe la unu.

— Şi poate cineva să spună despre tine ce ai făcut după aceea? Dormi cu cineva în cameră?

— Nu. Sunt singur în cameră, pentru că sunt asistentul şefului de şantier. Am mai rămas în grădină o vreme, destul de mult. Am stat de vorbă cu Mel. Ne-am petrecut timpul împreună până la micul dejun.

Făcuse tot posibilul să pară nonşalant, dar era clar că toată

aroganţa şi stăpânirea de sine dispăruseră. Arăta iritat, stânjenit, parcă ar fi avut cincisprezece ani. Îmi venea să mor de râs. Nici nu am avut curaj să mă uit la Cassie.

— Toată noaptea? am spus maliţios.

— Da.

— În grădină? Nu s-a făcut frig?

— Am intrat pe la trei. Am mers în camera mea, până pe la opt. Atunci ne-am trezit.

— Aşa deci, am spus suav. Nu sunt toate alibiurile atât de plăcute.

Îmi aruncă o privire ucigătoare.

— Să ne întoarcem la noaptea de luni, propuse Cassie. Când erai în pădure, ai auzit sau ai văzut ceva neobişnuit?

— Nu. Dar e foarte întuneric acolo. Întunericul care e în natură, nu cel pe care îl ştiţi la oraş. Nu bate lumina de pe vreo stradă. N-aş fi văzut nici dacă cineva s-ar fi aflat la zece metri de mine. Şi nici nu aş fi auzit. Sunt o mulţime de zgomote oricum.

Întunericul şi zgomotele pădurii… am simţit din nou un fior pe şira spinării.

— Nu neapărat în pădure, afirmă Cassie. Poate în zona săpăturilor sau pe drum. Era cineva pe-acolo după, să zicem, ora unsprezece şi jumătate?

— Staţi aşa, sări brusc Mark, aproape spontan. În şantier. Era cineva.

Nici eu, nici Cassie nu am schiţat vreo mişcare, dar am simţit că amândoi eram în alertă. Amândoi fuseserăm cât pe ce să renunţăm să mai scoatem ceva de la Mark, crezând că nu ne mai rămăsese decât să-i verificăm alibiul, să-l punem pe lista persoanelor interogate şi să-l trimitem înapoi la târnăcopul lui, cel puţin pentru moment – în primele zile presante ale unei anchete, nu ai timp de pierdut cu fleacuri, ci vrei să afli informaţii cruciale –, dar iată că reuşise din nou să ne capteze întreaga atenţie.

— Ai putea să faci o descriere? am întrebat eu.

Mă privi fără niciun chef.

— Da. Aveau o lanternă. Era *întuneric*.

— Mark, zise Cassie. Ia-o cu începutul.

— Cineva care avea o lanternă traversa şantierul, spre drum. Asta a fost. Tot ce am văzut a fost lumina de la lanternă.

— Pe la ce oră?

— Nu m-am uitat la ceas. Poate pe la unu? Sau puţin mai devreme?

— Concentrează-te la ce ai văzut. Nu poţi să ne dai niciun detaliu? Poate despre înălţime, despre cum era orientată raza lanternei?

Se concentră, mijindu-şi ochii.

— Nu. Nu părea prea înalţi, dar întunericul schimbă simţul perspectivei, nu? Se mişcau destul de încet, dar oricine ar face la fel,

doar aţi văzut câte şanţuri sunt aici şi câte bucăţi de ziduri.

— Lanterna era mare sau mică?

— Păi, raza era mică şi nu lumina prea tare. Nu era o lanternă din aceea mare, cu mâner. Era mică, obişnuită.

— Când ai văzut-o prima dată, se interesă Cassie, era lângă zidul cartierului… dar unde? La cel mai îndepărtat capăt de drum?

— Da, undeva pe-acolo. Mi-am imaginat că intraseră pe poartă sau săriseră peste zid.

Poarta din spate se afla la capătul străzii lui Devlin, la doar trei case distanţă. Ar fi putut să fie Jonathan şi Margaret, încetiniţi în mersul lor de cadavrul pe care îl cărau, căutând un loc unde să-l arunce. Sau putea fi Katy, alunecând prin întuneric, îndreptându-se spre un punct de întâlnire cu cineva, înarmată cu nimic altceva decât cu o lanternă şi cu cheia casei pe care nu avea să o mai folosească niciodată.

— Şi au ieşit la drum.

Mark ridică din umeri.

— Au scurtat drumul, tăind situl în diagonală, dar nu am văzut încotro s-au dus. La un moment dat se interpun copacii.

— Ce părere ai? Oricine ar fi fost, crezi că a văzut focul făcut de tine?

— Cum aş putea să ştiu asta?

— OK, Mark, zise Cassie. Asta e important. Ai văzut vreo maşină trecând la ora aia? Sau poate vreo maşină oprită pe drum?

Mark îşi acordă un timp de gândire.

— Nu, rosti în sfârşit, categoric. Trecuseră câteva mai devreme pe acolo, dar niciuna după unsprezece. Toată lumea de pe-aici merge devreme la culcare. Spre miezul nopţii, toate luminile din zonă se sting.

Dacă spunea adevărul, tocmai ne făcuse o mare favoare. Ambele locuri – al crimei şi cel secundar, în care fusese ascuns cadavrul lui Katy până marţi – se aflau faţă de cartier la o distanţă ce putea fi parcursă pe jos, poate se aflau chiar în cartier, iar cercul nostru de suspecţi nu mai includea toată populaţia Irlandei.

— Eşti sigur că ai fi observat o maşină dacă ar fi trecut pe-acolo? am întrebat.

— Lanterna am văzut-o, nu?

— Dar ţi-ai amintit de-abia acum de ea, am spus.

Se strâmbă.

— Memoria mea e foarte bună, mersi. Dar nu m-am gândit că era important. Asta a fost *luni* noaptea, nu? Nu am acordat mare atenţie faptului. Credeam că era cineva care mergea acasă, poate fusese în vizită la un coleg, sau poate era vreunul dintre copiii de pe-aici care se ducea să se întâlnească cu cineva – câteodată mai bântuie noaptea

prin şantier. Nu era treaba mea, oricum. Nu mi-am bătut capul cu aşa ceva.

În acest punct, secretara brigăzii, Bernadette, bătu la uşa biroului de interogatorii. Când i-am deschis, îmi zise cu precauţie:

— Detectiv Ryan, un telefon pentru tine. I-am spus persoanei că nu poţi fi deranjat acum, dar a susţinut că e important.

Bernadette lucra la Omucideri de vreo douăzeci şi patru de ani. Avea o faţă de marsupial, cinci uniforme (câte una pentru fiecare zi de lucru, ceea ce era de mare folos, în caz că erai prea obosit şi nu ştiai în ce zi a săptămânii eşti) şi, din câte credeam cu toţii, o pasiune lipsită de speranţă pentru O'Kelly. Se făcuseră pariuri în echipă dacă cei doi vor fi sau nu împreună.

— Du-te, mă îndemnă Cassie. Termin eu aici. Mark, nu mai rămâne decât să ne dai o declaraţie în scris. Pe urmă o să-ţi dăm o maşină şi poţi să te întorci la lucru.

— Nu e nevoie, iau autobuzul.

— Nu, am spus eu. Oricum trebuie să verificăm alibiul tău cu Mel, iar asta nu ar avea nicio valoare, dacă tu ai ajunge înainte şi ai apuca să vorbeşti cu ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Mark, aruncându-se la loc în scaun. Nu fac eu asemenea aranjamente. Întrebaţi pe cine vreţi. Ştia toată lumea înainte de a şti noi înşine.

— Nu-ţi face griji, o să întrebăm, am spus vesel, şi i-am lăsat, pe el şi pe Cassie.

M-am întors în biroul pentru situaţii de criză şi am aşteptat ca Bernadette să-mi facă legătura telefonică, ceea ce a durat, ca să îmi arate că nu era treaba ei să mă caute.

— Ryan la telefon, am spus.

— Detectivul Ryan? Respiraţia care se auzea în receptor era întretăiată şi reţinută, dar am recunoscut imediat vocea. Sunt Rosalind. Rosalind Devlin.

— Rosalind, am spus eu, deschizându-mi carneţelul şi căutând din ochi un pix. Ce mai faci?

— Bine. Se auzi un hohot timid de râs. De fapt, nu, nu chiar bine. Sunt devastată. Dar cred că toţi suntem încă şocaţi. Încă nu am uitat nimic. Nu-ţi imaginezi niciodată că se poate întâmpla aşa ceva, nu?

— Nu, am spus cu blândeţe. Îmi dau seama cum te simţi. Pot să te ajut cu ceva?

— Mă întrebam… Credeţi că aş putea veni să stăm puţin de vorbă? Doar dacă nu deranjez. Aş vrea să vă întreb ceva.

Ca zgomot de fond, se auzea o maşină mergând. Era undeva afară, la un telefon mobil sau la un telefon public.

— Bineînţeles. În după-amiaza asta e bine?

— Nu, se grăbi ea să-mi răspundă. Nu… nu azi. Ştiţi… trebuie să se întoarcă repede… s-au dus doar să… să vadă… Pot să vin mâine? Mâine după-amiază?

— Când vrei, am spus. Îţi dau numărul meu de mobil, da? Aşa mă poţi găsi oricând ai nevoie de mine. Sună-mă mâine şi stabilim cum ne întâlnim.

Îşi notă numărul meu, apoi îl repetă, precipitată.

— Acum trebuie să închid, rosti ea grăbită. Vă mulţumesc, domnule detectiv Ryan. Mulţumesc foarte mult.

Şi, înainte ca eu să apuc să-i spun la revedere, ea închise telefonul.

Am aruncat un ochi în biroul de interogatorii. Mark scria, iar Cassie reuşise să-l facă să râdă. Am bătut uşor cu unghiile în geam. Mark îşi ridică iute capul, iar Cassie îmi zâmbi uşor şi dădu vag din cap: păreau să se descurce foarte bine şi fără mine. Asta îmi convenea de minune, desigur. Sophie probabil că aştepta proba de sânge pe care i-o promisesem; i-am lăsat lui Cassie pe uşa biroului de interogatorii un bileţel pe care am scris: „Mă întorc în cinci minute” şi am coborât la subsol.

Metodele de depozitare a probelor, în anii 1980, mai ales pentru cazurile nerezolvate, nu erau deloc complicate. Cutia cu numele lui Peter şi al lui Jamie se afla pe un raft înalt şi, deşi nu o dădusem jos, când luasem dosarul care se afla deasupra ei ştiusem că înăuntru erau probele pe care Kiernan şi McCabe, împreună cu echipa lor, le adunaseră. Mai existau încă patru cutii ale acestui caz, etichetate, iar scrisul era îngrijit ca al unui şcolar: 2) Chiestionare, 3) Chiestionare, 4) Declaraţii, 5) Piste. Ori Kiernan, ori McCabe nu ştia să scrie. Am coborât cutia principală de pe raft, iar praful de pe ea se împrăştie în toate părţile, în lumina chioară a becului, apoi se depuse pe podea.

Era pe jumătate plină cu pungi de plastic cu probe, toate acoperite cu un strat gros de praf care făcea ca obiectele din ele să arate ca nişte umbre în tonuri de sepia, ca nişte artefacte misterioase descoperite din întâmplare într-o cameră zăvorâtă de secole. Le-am scos cu atenţie, una câte una, am suflat praful de pe ele şi le-am ordonat.

Erau foarte puţine, pentru un caz atât de important. Un ceas de mână de copil, un pahar din sticlă transparentă, un joc portocaliu Donkey Kong, toate acoperite de ceea ce părea a fi praf pentru detectarea amprentelor. Diverse alte mărunţişuri considerate a fi probe, în principal frunze uscate şi bucăţi de coajă de copac. O pereche de şosete albe cu pete maro-închis, cu găuri pătrate, făcute când fuseseră decupate mostrele pentru a fi testate. Un tricou alb, murdar; pantaloni scurţi din denim, decoloraţi, cu tivul deşirat. Şi la final, adidaşii, uzaţi, cu căptuşeala neagră, bombată. Sângele se îmbibase în interiorul lor: la exterior erau mici pete închise la culoare,

care se întindeau de la porţiunea cu găuri pentru şireturi până la vârf, iar maroniul acela care se decolorase se uscase la suprafaţă şi intrase adânc în textură.

Mi-a fost destul de greu să mă uit la toate astea. Cred că sperasem că, văzând probele, voi fi copleşit de amintiri disparate; mi s-ar fi declanşat un val de flash-uri ale memoriei; nu mă aşteptasem să sfârşesc în poziţia fetusului pe podea, dar avusesem motivele mele pentru care dorisem să mă uit la ele când nimeni altcineva nu mai era de faţă. Îmi dădeam seama totuşi că niciunul dintre acele obiecte nu mi se părea familiar – cu o singură excepţie: jocul Donkey Kong care fusese al lui Peter, şi care probabil că se afla acolo doar pentru a se preleva de pe el amprente pentru comparaţie. Acesta reuşi să-mi aprindă o scurtă şi aproape inutilă scânteie în memorie (eu şi Peter, stând pe un covor pe care băteau razele soarelui, fiecare manevrând butoanele, concentraţi, stând în coate, în timp ce Jamie ne urmărea dându-ne sfaturi), atât de intens, încât parcă auzeam piuiturile ascuţite, sunetele şi bipurile. Hainele astea, deşi ştiam că fuseseră ale mele, nu-mi resuscitau nicio amintire. Mai mult decât atât, părea de neconceput ca eu să fi putut vreodată să mă trezesc dimineaţa şi să mă îmbrac cu ele. Nu puteam decât să constat patetismul – cât de mic era tricoul, silueta lui Mickey Mouse desenată cu pixul pe adidaşi. Mărimea 36 părea de adult, la vremea aceea.

Am luat punga în care se afla tricoul apucând-o între degetul mare şi arătător şi am întors-o spre mine. Citisem despre tăieturile de pe spate, dar nu le văzusem niciodată şi, într-un fel, mi se păreau chiar mai şocante decât starea în care se aflau încălţările. Era ceva nefiresc – paralelismul lor perfect, arcurile acelea uniforme, superficiale; o imposibilitate absolută, implacabilă. „Crengi?” m-am întrebat, prind fix urmele, cu un aer rătăcit. Poate sărisem dintr-un copac sau poate încercasem să trec prin vreun tufiş şi, cine ştie cum, îmi prinsesem tricoul, iar pe el rămăseseră patru tăieturi. Pe spate, între omoplaţi.

Deodată am simţit nevoia stringentă să mă aflu în altă parte. Tavanul scund îmi dădea senzaţia de claustrofobie, iar aerul plin de praf devenise irespirabil. Liniştea era apăsătoare, nu se auzeau decât ciudatele vibraţii ameninţătoare ale pereţilor la trecerea vreunui autobuz pe stradă. Am aruncat practic la întâmplare toate probele în cutie, am urcat-o la loc pe raft şi am înhăţat adidaşii, pe care îi lăsasem pe podea, cu intenţia să i-i trimit lui Sophie.

Şi exact atunci am realizat, acolo, în subsolul răcoros, unde eram înconjurat de acele cutii pe jumătate uitate şi de fâşâielile ascuţite ale pungilor din ele: imensitatea acţiunii pe care tocmai o declanşasem. Într-un fel sau altul, cu toate câte le avusesem pe cap, omisesem să mă gândesc pe îndelete la acest lucru. Acest caz foarte vechi părea un lucru atât de personal, încât uitasem pur şi simplu că el putea avea

implicaţii şi pentru alţii. Însă eram pe cale („Unde Dumnezeu îmi fusese capul”? mă întrebam) să iau pantofii cu mine la birou, să-i împachetez şi să îi dau unui poliţist să i-i ducă lui Sophie.

S-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu – cazurile de copii dispăruţi nu sunt de fapt niciodată închise, nu era decât o problemă de timp până când cineva s-ar fi gândit să supună vechile probe tehnologiilor nou apărute. Dar dacă laboratorul ar fi reuşit să recolteze ADN de pe adidaşi şi, dacă din întâmplare, acesta s-ar fi potrivit cu sângele descoperit pe altarul din piatră, asta nu ar mai fi însemnat doar o legătură minoră cu cazul Devlin. Vechiul caz ar fi revenit cu putere în actualitate. Toată lumea, începând cu O’Kelly, va dori să profite din plin de această probă: poliţia irlandeză nu se dă bătută, niciun caz nerezolvat nu se va închide, publicul poate fi sigur că, în spatele scenei, noi ne facem datoria. Mass-media va afirma imediat că există printre noi un criminal în serie care ucide copii. Iar noi va trebui să ne facem treaba: vom avea nevoie de eşantioane de ADN de la părinţii lui Peter şi de la mama lui Jamie şi – o, Doamne! – de la Adam Ryan. M-am uitat la pantofi şi mi-a venit în minte imaginea unei maşini, fără frâne, coborând un deal: la început încet, inofensiv, aproape amuzant, prinzând apoi viteză şi transformându-se într-o minge distrugătoare, brutală, implacabilă.

7

L-am dus pe Mark înapoi la şantier şi l-am lăsat să ne aştepte pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce eu am mers să vorbesc cu Mel, iar Cassie a schimbat câteva cuvinte cu ceilalţi colegi ai lui care locuiau în aceeaşi clădire. Când am întrebat-o cum îşi petrecuse noaptea de marţi, Mel se înroşi şi nu mă putu privi în ochi, după care îmi răspunse că stătuse de vorbă cu Mark în grădină până târziu, în final se sărutaseră şi îşi petrecuseră restul nopţii la el în cameră. Nu se despărţiseră decât o dată, pentru câteva clipe, când Mark ieşise din cameră, dar nu lipsise mai mult de două minute, ca să se ducă la baie.

— Ne-am înţeles întotdeauna grozav, ceilalţi cam obişnuiau să ne ia peste picior. Cred că ne e scris în stele…

Confirmă de asemenea că Mark îşi petrecea din când în când noaptea în afara clădirii şi că îi spusese că dormise în pădurea Knocknaree.

— Nu ştiu dacă sunt şi alţii la curent cu treaba asta, totuşi. E un fel de secret al lui.

— Nu ţi se pare un pic cam bizar?

Ridică din umeri şi se scărpină în creştet.

— E un tip care trăieşte intens. Este unul dintre lucrurile care îmi plac la el.

Doamne, ce tânără era! De-abia m-am abţinut să nu o bat pe umăr şi să îi amintesc că trebuia să folosească mijloace de contracepţie.

Ceilalţi colegi din casă îi spuseră lui Cassie că îi lăsaseră pe Mark şi pe Mel în grădină marţi noaptea, că aceştia ieşiseră din camera lui a doua zi de dimineaţă şi că îşi petrecuseră cu toţii primele ore ale zilei – până când fusese descoperit cadavrul lui Katy – ironizându-i pe cei doi. Mai spuseră că Mark ieşea uneori, dar nu ştiau unde se ducea. Versiunea lor despre „E un tip care trăieşte intens” era „E un tip cam ciudat”, ajungând până la „E un maniac în ce priveşte munca”.

Ne-am mai luat câteva sandviciuri împachetate în folie de plastic, de la magazinul Lowry, şi le-am mâncat stând pe zidul care înconjura cartierul. Mark îi dirija pe arheologi ce să facă şi gesticula de parcă ar fi fost un poliţist în mijlocul intersecţiei. Îl auzeam pe Sean cum se plângea în gura mare în legătură cu ceva şi toată lumea ţipa la el să tacă din gură, să nu mai stea degeaba şi să pună mâna să muncească.

— Jur pe Dumnezeu, Macker, că dacă îl găsesc la tine, am să ţi-l înfig în fund!

— Oooo… Sean suferă de sindromul premenstrual!

— Vezi-ţi de tine!

— Poate ţi-au luat-o poliţiştii, Sean, poate ar fi bine s-o laşi mai moale.

— Înapoi la muncă, Sean, se auzi glasul lui Mark.

— Nu pot să *muncesc* fără nenorocita aia de *mistrie*.

— Ia una cu împrumut.

— Uite una aici, nefolosită! strigă cineva.

Mistria a fost dată din mână în mână. Lumina soarelui lucea pe partea metalică. Sean ajunse în posesia ei şi se întoarse în sfârşit la muncă, mormăind.

— Dacă ai avea doisprezece ani, zise Cassie, ce anume te-ar face să vii aici în pădure, în toiul nopţii?

M-am gândit la cercul palid de lumină, lovindu-se fantomatic de rădăcinile groase ale copacilor şi de vechiul zid; observatorul tăcut din pădure.

— Am făcut-o de câteva ori, am răspuns. Ne-am petrecut noaptea în căsuţa din copac. Cândva aici era pădure, se întindea până la drum.

Sacii de dormit, pe podeaua tare; lanternele orientate pe paginile cărţilor cu benzi desenate; un fâlfâit de aripi şi fasciculul de lumină traversând rapid şi dibuind doi ochi aurii, licărind sălbatic la doar câţiva copaci distanţă. Ţipaserăm cu toţii, iar Jamie aruncase repede o mandarină, iar animalul dispăruse în sunetul de frunze…

Cassie mă privi pe deasupra cutiei din carton, din care bea suc.

— Da, dar tu erai cu prietenii tăi. Dar ce te-ar face să vii de unul singur?

— Să mă întâlnesc cu cineva. O provocare. Sau poate am uitat ceva important în acest loc. O să vorbim cu prietenii ei, să vedem, poate le-a spus lor ceva.

— Ăsta nu a fost un lucru întâmplător, afirmă Cassie. Arheologii puseseră din nou Scissor Sisters, iar una dintre fete se legăna, absentă, în ritmul muzicii. Chiar dacă nu au fost implicaţi părinţii ei. Tipul ăsta nu a ieşit să înhaţe primul copil întâlnit la întâmplare. A fost ceva premeditat. Nu urmărea doar să ucidă un copil. El o voia pe Katy.

— Şi cunoştea foarte bine locul, am adăugat. Dacă a putut să găsească pe întuneric piatra de altar şi să care cadavrul… Pare din ce în ce mai mult să fie vorba de un localnic.

În lumina soarelui, pădurea arăta veselă şi strălucitoare, se auzea cântec de păsărele, iar frunzişul fremăta. Îmi imaginam rândurile de case identice, îngrijite, paşnice, în spatele meu. „Blestemat loc”, aproape că am spus. Dar n-am făcut-o.

După ce ne-am mâncat sandviciurile, am plecat să îi căutăm pe mătuşica Vera şi pe verii lui Katy. Ziua era caniculară; era ora prânzului, iar cartierul semăna cu enigmatica şi pustia *Maria Celesta*[28]*;* toate ferestrele erau închise şi niciun copil nu se afla afară, la joacă. Stăteau cu toţii în casă, nerăbdători, dar în siguranţă, sub ochii părinţilor, încercând să tragă cu urechea la şuşotelile adulţilor şi să

afle ce se întâmplase.

Membrii familiei Forley nu ieşeau cu nimic în evidenţă. Adolescenta de cincisprezece ani stătea în fotoliu, cu braţele încrucişate la piept şi se uita la noi, plictisită, cu superioritate. Fetiţa de zece ani semăna cu o purcică dintr-un film de desene animate, mesteca gumă cu gura deschisă, foindu-se pe canapea şi, din când în când, făcea baloane. Chiar şi mezinul era genul acela de bebeluş ciudat, ca un adult în miniatură; avea o faţă serioasă şi grăsuţă şi un nas coroiat. Stătea în poală la Vera şi se uita la mine, ţinându-şi buzele strânse, apoi îşi puse bărbia în piept, în semn de dezaprobare. Aveam convingerea neplăcută că dacă ar fi spus ceva, vocea lui ar fi fost groasă şi puternică. În casă mirosea a varză. Nu puteam pricepe cum Dumnezeu era posibil ca Rosalind şi Jessica să prefere să-şi petreacă timpul aici şi de ce acest lucru mă deranja.

Cu excepţia ţâncului, toţi ne-au spus aceeaşi poveste. Rosalind şi Jessica şi, uneori, Katy îşi petreceau câte o noapte aici, o dată la câteva săptămâni sau cam aşa („Mi-ar fi plăcut să vină mai des, bineînţeles că mi-ar fi plăcut", afirmă Vera, adunând tensionată scamele de pe colţul husei, „dar pur şi simplu nu puteam, nu-mi puteam permite cu nervii mei…"); mai rar, Valerie şi Sharon mergeau să stea la familia Devlin. Nu îşi amintea nimeni precis a cui fusese ideea asta cu dormitul în altă parte, totuşi Vera îşi amintea vag că Margaret sugerase acest lucru. Luni noaptea, Rosalind şi Jessica veniseră de undeva pe la opt şi jumătate, se uitaseră la televizor şi se jucaseră cu cel mic (nu puteam să îmi imaginez cum putuseră face acest lucru; copilul de-abia dacă se mişcase o dată, de când ne aflam noi acolo; probabil că să se joace cineva cu el era ca şi cum s-ar fi jucat cu un cartof uriaş) şi plecaseră la culcare pe la unsprezece, împărţind amândouă un pat de campanie în camera lui Valerie şi a lui Sharon.

Se pare că, de la asta începuse supărarea: în mod deloc surprinzător, toate patru vorbiseră şi râseseră toată noaptea.

— Sunt fete simpatice, doamnă şi domnule poliţist, nu vreau să spun altceva. Dar uneori tinerii nu îşi dau seama la ce stres ne supun pe noi, cei mai în vârstă, nu-i aşa? Vera râse nervos şi îi dădu un ghiont fetiţei care se foia pe canapea. Am fost nevoită să mă duc peste ele de câteva ori să le cer să facă linişte – nu suport zgomotul! Cred că se făcuse două şi jumătate dimineaţa când au catadicsit şi ele să se culce, dacă vă puteţi imagina aşa ceva. Şi, în timpul ăsta, nervii mei erau într-o stare pe care nici nu pot să o descriu. Am fost nevoită să mă scol şi să-mi fac o ceaşcă de ceai calmant. N-am închis un ochi toată noaptea. Eram ruptă de oboseală a doua zi de dimineaţă. Şi apoi, când a sunat Margaret, m-am îngrijorat foarte tare, nu-i aşa, fetelor?

Dar, desigur, nu mi-am imaginat niciodată… sigur, mă gândisem că poate fusese doar…

Îşi duse brusc mâna subţire la gură.

— Haideţi să ne întoarcem la noaptea dinainte, îi ceru Cassie puştoaicei mai mari. Despre ce aţi vorbit cu verişoarele voastre?

Fata, Valerie, îşi dădu ochii peste cap şi se strâmbă de parcă nu auzise în viaţa ei o întrebare mai tâmpită.

— Chestii…

— Aţi vorbit ceva şi despre Katy?

— Nu mai ştiu. Da, parcă da. Rosalind ne-a spus ce lucru extraordinar era că avea să plece la şcoala de balet. Dar mie nu mi se pare aşa o grozăvie.

— Dar despre mătuşa şi unchiul vostru aţi vorbit? Aţi pomenit de ei?

— Da, Rosalind ne-a spus că nu poate să-i înghită. N-o lăsau să facă nimic niciodată.

Vera oftă scurt.

— Of, nu, Valerie, nu spune asta. Sigur, Margaret şi Jonathan ar face orice pentru fetele astea, ele îi storc pur şi simplu de energie…

— Da, cum să nu… De-aia a fugit Rosalind de-acasă, pentru că erau ei prea drăguţi cu ea.

Eu şi Cassie am vrut să insistăm asupra acestui subiect, dar Vera ne-o luă înainte.

— Valerie, ce ţi-am spus eu ţie? Nu avem voie să vorbim despre asta. Totul a fost o neînţelegere. Atât. Rosalind a fost foarte obraznică, pentru că i-a făcut pe bieţii ei părinţi să se îngrijoreze atât de tare, dar totul a fost iertat şi uitat…

Am aşteptat să tacă.

— De ce a fugit Rosalind de-acasă? am întrebat-o pe Valerie.

Ea ridică din umeri.

— Se săturase de taică-său, să-i tot dea ordine. Cred că el a şi bătut-o sau cam aşa ceva.

— Valerie! Domnule, doamnă, nu ştiu de unde a scos chestia asta. Jonathan nu şi-ar atinge vreodată copiii nici măcar cu un deget. Nu a făcut aşa ceva. Rosalind e o fată foarte sensibilă. S-a certat cu tatăl ei, iar el nu şi-a dat seama cât de tare a supărat-o…

Valerie se rezemă de spătar şi mă privi fix, cu un zâmbet de satisfacţie pe chipul plictisit. Fata mijlocie îşi şterse nasul cu manşeta, apoi o examină cu atenţie.

— Când a fost asta? întrebă Cassie.

— Ăăă… nu-mi mai aduc aminte. Demult, anul trecut, parcă atunci a fost…

— În mai, preciză Valerie. Anul ăsta, în mai.

— Cât timp a fost plecată?

— Vreo trei zile. A fost alertată poliţia.

— Şi unde a stat în tot timpul ăsta, ştiţi?

— A fost plecată cu un tip, rosti Valerie, mustăcind.

— Ba nu-i adevărat, o întrerupse Vera ridicând glasul. A spus asta doar ca s-o necăjească pe maică-sa, Dumnezeu să-i ierte păcatul. A stat la o colegă de şcoală… cum o cheamă… Karen! După weekend s-a întors acasă şi tot răul a trecut.

— Ce mai contează, zise Valerie, ridicând din nou din umeri.

— Vreau ceaaaai… ţipă ţâncul.

Avusesem dreptate: avea o voce de fagot.

După toate probabilităţile, asta explica un lucru pe care trebuia însă să îl verific: de ce Brigada Persoane Dispărute se grăbise să o declare pe Katy fugită de-acasă. Doisprezece ani – asta este probabil graniţa de vârstă, astfel că, în mod normal, ar fi trebuit ca fuga de acasă să pară un fapt îndoielnic, ar fi trebuit începute căutările şi alertată mass-media imediat, şi nicidecum să se aştepte douăzeci şi patru de ore.

Dar ţinând cont de antecedentele din familie, copila ar fi putut să repete gestul surorii mai mari. Când cei de la Persoane Dispărute se duseseră acasă la familia Devlin, având înregistrată adresa în baza de date, aflaseră de escapada lui Rosalind şi îşi imaginaseră că şi Katy face acelaşi lucru – poate se certase cu părinţii şi plecase ca o furtună de acasă, la o prietenă. Şi că şi ea, la fel ca Rosalind, se va întoarce teafără de îndată ce se va fi liniştit.

Aproape că mă bucur că Vera stătuse trează toată noaptea de luni. Deşi era prea groaznic să recunosc, existaseră momente când îmi făcusem griji pentru Jessica şi Rosalind. Jessica nu părea puternică, din contră, părea instabilă, şi, cum clişeul despre nebunia care îţi dă forţă are o oarecare justificare, trebuie să fi fost geloasă pe toată adulaţia de care se bucura Katy. Rosalind era foarte apropiată de Jessica şi extrem de protectoare, iar dacă succesul lui Katy o tulbura pe Jessica tot mai mult… Ştiam sigur că şi Cassie se gândise la toate lucrurile astea, dar nu menţionase nimic despre ele, şi, din cine ştie ce motiv, chestia asta mă călca pe nervi.

— Aş vrea să ştiu de ce a fugit Rosalind de-acasă, am spus în timp ce ne aflam afară, pe alee, plecând de la familia Foley.

Fetiţa mijlocie îşi turtise nasul de geamul de la sufragerie şi se strâmba la noi.

— Şi unde s-a dus, completă Cassie. Poţi să vorbeşti tu cu ea? Cred că ai fi mai potrivit decât mine.

— De fapt, am spus eu stânjenit, ea m-a căutat mai devreme la telefon. Am stabilit să ne întâlnim mâine după-amiază. A zis că vrea să discute ceva cu mine.

Cassie se opri – tocmai voia să-şi pună carneţelul în rucsac – şi îmi aruncă o privire a cărei semnificaţie nu puteam să o desluşesc. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva se supărase că Rosalind mă preferase pe mine, în loc să o caute pe ea. Ne obişnuiserăm amândoi ca ea să fie personajul preferat de toate familiile, şi m-am simţit ca un copil, ruşinat de un asemenea triumf: „Cineva mă place pe mine mai mult, asta e". Relaţia mea cu Cassie era una frăţească şi asta ne convenea amândurora, însă uneori conducea la rivalitate. Dar într-un târziu, ea zise:

— Perfect. Să abordezi lucrurile ca şi cum n-ar fi mare lucru.

Îşi aruncă rucsacul pe umăr şi ne-am îndreptat spre şosea. Ea privea cu atenţie în jur, ţinându-şi mâinile în buzunare, şi nu mi-am putut da seama dacă o deranja că nu-i spusesem despre telefonul pe care îl primisem mai devreme de la Rosalind Devlin – ceea ce, ca să fiu sincer, ar fi trebuit să fac. I-am dat un ghiont cu cotul, ca să văd cum reacţionează. După câţiva paşi, mi-a tras un şut în fund.

Ne-am petrecut restul după-amiezii mergând din uşă în uşă prin cartier. E o muncă plictisitoare, lipsită de satisfacţii şi, cu toate că poliţiştii acoperiseră deja cea mai mare parte din zonă, noi voiam să vedem cu ochii noştri ce credeau vecinii despre familia Devlin. Mai toată lumea spunea că era o familie decentă, însă erau prea retraşi, ceea ce nu dădea bine deloc. Într-un orăşel mic cum era Knocknaree, orice fel de rezervă este considerată o insultă, dacă nu chiar snobism – o ofensă de neiertat pe aceste meleaguri.

Se pare că doar Katy era diferită. Faptul că mergea la Şcoala Regală de Balet o transformase în mândria aşezării Knocknaree, devenise o cauză personală a fiecăruia. Chiar şi cea mai modestă familie contribuise cu bani la fondul pentru plata taxelor; şi fiecare persoană simţea nevoia să ne explice cât de bine dansa. Unii oameni chiar plângeau. Alţii îi ţineau partea lui Jonathan Devlin în ce priveşte mişcarea pentru devierea autostrăzii şi se uitau la noi strâmb, cu resentimente, când întrebam de el. Alţii se lansaseră în cuvântări jignitoare despre cum acesta se opunea progresului şi submina economia, iar acestora le-am pus în carneţelul meu, în dreptul numelui, câte o steluţă mică. Iar alţii erau de părere că Jessica nu era cu totul întreagă la minte.

Când i-am întrebat dacă nu cumva văzuseră ceva suspect, ne-au oferit seria obişnuită de informaţii inutile – un bărbat în vârstă care ţipa lângă coşul de gunoi, doi adolescenţi de paisprezece ani care aveau reputaţia că îneacă pisici la râu – şi tot felul de lucruri nerelevante, fără legătură, care le atrăseseră atenţia în acea noapte. Câteva persoane – fără a spune totuşi ceva util – au pomenit de vechiul caz. Până să apară treaba cu săpăturile, cu autostrada şi cu

Katy, Knocknaree mai fusese cândva faimos. Mi-am dat seama că unele nume începuseră să îmi sune cunoscut, şi chiar recunoşteam câteva feţe. M-am uitat la ei cu cea mai rece privire profesională posibilă.

După o oră, sau cam aşa ceva, am ajuns pe Knocknaree Drive, numărul 27 şi am găsit-o pe doamna Pamela Fitzgerald – era încă în viaţă, extrem de vioaie. Doamna Fitzgerald era grozavă! Avea optzeci şi opt de ani, era slabă, pe jumătate oarbă şi cocârjată. Ne oferi ceai, ignorând refuzul nostru, şi vorbi cu noi strigând din bucătărie, în timp ce pregătea o tavă. O încărcase şi ne-o aduse tremurând. Ne întrebă dacă nu cumva îi fusese găsită geanta pe care un tânăr i-o furase în oraş, cu vreo trei luni în urmă, şi de ce nu am găsit-o. Era o senzaţie bizară, după ce îi citisem declaraţia îngălbenită, din vechiul dosar, să o aud plângându-se de dureri de articulaţii („Sufăr ca o martiră, să ştiţi.") şi refuzând indignată să o ajut să care tava. Era ca şi cum Tutankhamon sau Miss Havisham ar fi nimerit noaptea într-o cârciumă şi s-ar fi plâns de spuma de la bere.

Era de fel din Dublin, după câte ne-a povestit, „o fată privilegiată, născută şi crescută acolo", dar se mutase în Knocknaree cu douăzeci şi şapte de ani în urmă, când soţul ei, mecanic de locomotivă, („Dumnezeu să-l odihnească!") ieşise la pensie. De atunci, această zonă fusese microuniversul ei, şi sunt sigur că ştia de-a fir a păr cine venise şi cine plecase de-aici, precum şi fiecare scandal din istoria aşezării. Sigur că îi cunoştea pe cei din familia Devlin şi era de acord cu ei.

— O, e o familie minunată! Margaret Kelly a fost dintotdeauna o fată grozavă, nu i-a făcut niciodată nici cea mai mică problemă mamei ei, doar – se aplecă spre Cassie şi îi spuse încet, cu o voce conspirativă – când a rămas gravidă. Şi ştii, drăguţo, cum vedeau pe vremea aceea şi guvernul, şi biserica un asemenea lucru şocant: să rămâi gravidă când nu eşti decât o adolescentă. Dar cum am spus şi atunci, spun şi acum: mare pagubă! Tipul ăla, Devlin, nu era o persoană prea plăcută, dar de îndată ce a întemeiat o familie împreună cu tânăra aceea, nu a mai fost deloc acelaşi. Şi-a luat o slujbă, o casă. Au avut o nuntă superbă. S-a transformat foarte mult în bine. Dar e teribil ce i s-a întâmplat bietei fetiţe, odihnească-se-n pace! Se închină, după care mă bătu consolator pe braţ. Şi aţi venit tocmai din Anglia ca să aflaţi cine a făcut asta, nu? Sunteţi extraordinari! Dumnezeu să vă binecuvânteze, dragii mei.

— O nonconformistă, am spus după ce am plecat de la ea. Îmi înveselise teribil ziua doamna Fitzgerald. Sper că o să am şi eu tot atâta energie la optzeci şi opt de ani.

Am terminat chiar înainte de şase şi ne-am dus la cârciuma din

zonă – Mooney's, aflată chiar lângă magazin – ca să ne uităm la ştiri. Nu acoperisem decât o mică parte a cartierului, dar, în general, ne descurcam. Fusese o zi lungă. Mi se pare că întâlnirea cu doctorul Cooper avusese loc cu cel puţin patruzeci şi opt de ore în urmă. Simţeam o nevoie urgentă, ameţitoare, să continuăm lucrul până ajungeam şi pe vechea mea stradă – să văd dacă mama lui Jamie răspunde la uşă, să văd cum arătau acum fraţii şi surorile lui Peter, cine locuia acum în fosta mea cameră –, dar în acelaşi timp ştiam că nu era o idee bună.

Ne încadraserăm bine în timp. Am luat două cafele şi le-am dus la o masă, iar barmanul dădu mai tare televizorul. Ştirile tocmai erau anunţate de muzica de generic. Ştirile se deschiseră cu cazul lui Katy. Crainicii din studio aveau o mină gravă, vocile le tremurau la fiecare final de frază ca să sublinieze tragedia. Într-un colţ al ecranului pâlpâia sigla ziarului *Irish Times*.

— „Tânăra găsită moartă ieri, pe teritoriul controversatului şantier din Knocknaree, a fost identificată ca fiind Katharine Devlin, în vârstă de doisprezece ani", rosti prezentatorul.

Fie televizorul avea o imagine proastă, fie bărbatul folosise prea mult machiaj, cert era că faţa îi părea portocalie, iar albul ochilor lui strălucea. Tipii mai în vârstă de la bar începură să se foiască şi să-şi ridice încet privirile spre ecran, lăsându-şi paharele pe masă.

„Katharine a fost dată dispărută de acasă încă de marţi dimineaţă. Poliţia a confirmat că moartea tinerei e suspectă şi face un apel către cetăţenii care deţin vreo informaţie să ajute la aflarea adevărului." Numărul de telefon apăru pe ecran, în partea de jos, scris cu alb pe un fond albastru. „Trimisul nostru, Orla Manahan, se află la faţa locului."

Apăru o blondă cu păr lins şi cu un nas mare, care stătea în faţa altarului de piatră, pregătindu-se să transmită în direct. Oamenii începuseră deja să lase tributul lor: buchete de flori împachetate în celofan colorat, un ursuleţ roz de pluş. În fundal, se vedea banda care încercuia locul crimei, întinsă de echipa lui Sophie, iar o bucată din ea flutura dintr-un copac.

— „Acesta este locul în care, nu mai departe de ieri-dimineaţă, a fost descoperit cadavrul lui Katy Devlin. În ciuda vârstei sale fragede, Katy era o figură bine-cunoscută în mica şi solidara comunitate din Knocknaree. Tocmai fusese răsplătită prin câştigarea unui loc la prestigioasa Şcoala Regală de Balet, unde trebuia să îşi înceapă studiul peste numai câteva săptămâni. Astăzi, locuitorii din această zonă sunt devastaţi de moartea tragică a fetiţei care era mândria şi bucuria lor, a *tuturor.*"

Apoi pe ecran îşi făcu apariţia o femeie în vârstă, cu un batic înflorat pe cap, care se afla în faţa magazinului Lowry's.

— „Da, e îngrozitor." Urmă o pauză lungă, timp în care femeia se

uită în pământ şi clătină din cap, şi de-abia după aceea mai adăugă ceva. Între timp, un băiat pe bicicletă trecu în fundal şi făcu semn spre cameră. „E înfiorător! Ne rugăm cu toţii pentru familia îndurerată. Cum a putut cineva să-i facă un asemenea rău acestei minunate fetiţe?" Bărbaţii în vârstă din bar începură să murmure revoltaţi.

Legătura înapoi la tipa blondă.

— „Dar se pare că aceasta nu este prima moarte violentă petrecută aici, la Knocknaree. Cu mii de ani în urmă, această piatră – ridică mâna şi arătă cu ea, de parcă era un agent imobiliar care prezenta bucătăria ideală – era un altar de ceremonial, unde arheologii spun că druizii practicau sacrificii umane. Totuşi, în această după-amiază, poliţia a declarat că nu există nicio dovadă că moartea lui Katy ar avea vreo legătură cu un cult religios."

Cadru cu O'Kelly, în faţa unei impozante coli de hârtie cu antetul poliţiei irlandeze. Purta o jachetă oribilă, în carouri, care părea să plesnească pe el. Îşi drese glasul şi citi de pe lista făcută de mine şi de Cassie, că nu existau dovezi că ar fi fost sacrificat vreun animal şi toate celelalte. Cassie îmi întinse o bancnotă de cinci lire, fără să-şi dezlipească ochii de pe ecran.

Prezentatorul cu faţă portocalie interveni:

— „Iar Knocknaree mai este deţinătorul unui mister. În 1984, doi copii din această regiune…"

Ecranul se umplu cu acele ultracunoscute fotografii de şcoală: Peter schiţând vag un zâmbet de sub bretonul lui, Jamie – care ura fotografiile – privind ciudat spre fotograf, cu acea jumătate de zâmbet tipică adulţilor amuzaţi.

— Ia uite, am spus, încercând să par liniştit şi senin.

— Ai de gând să-i spui lui O'Kelly? vru să ştie în timp ce sorbea din ceaşca de cafea.

Mă aşteptam la asta şi cunoşteam şi motivele pentru care mă întreba, dar tot am tresărit. M-am uitat spre bărbaţii de la bar. Erau concentraţi la televizor.

— Nu, am răspuns. Nu. Mi s-ar lua cazul. Iar eu chiar vreau să lucrez la cazul ăsta, Cass.

Mă aprobă dând uşor din cap.

— Ştiu. Dar dacă totuşi află?

Dacă afla, existau mari şanse să ne întoarcem amândoi la uniforma de poliţişti sau, cel puţin, să fim daţi afară din echipă. Dar încercam să nu mă gândesc deloc la această posibilitate.

— Nu o să afle, cum ar putea? Iar dacă totuşi află, vom susţine amândoi că tu nu ai ştiut nimic.

— N-o să creadă aşa ceva nicio secundă. Şi, oricum, nu asta e problema.

O înregistrare veche, neclară, cu un poliţist care avea un ciobănesc

german foarte agitat, umblând prin pădure. Un scafandru care ieşea din râu, scuturând din cap.

— Cassie, îmi dau şi eu seama ce-ţi cer. Dar te rog, am nevoie de asta. Nu pot să ratez.

Am văzut-o clipind şi mi-am dat seama că tonul meu părea cu mult mai disperat decât aş fi vrut.

— Nici măcar nu avem siguranţa că există vreo legătură între cazuri, am continuat eu, mai liniştit. Iar dacă este, poate că mi-aş aminti ceva ce s-ar dovedi util pentru cercetări. Te rog, Cass. Fii de partea mea!

Tăcu un moment, bându-şi cafeaua şi uitându-se gânditoare la televizor.

— Crezi că există vreo posibilitate ca vreun reporter foarte zelos să poată să…

— Nu, am replicat prompt.

După cum era de aşteptat, mă gândisem foarte mult la asta. Nici măcar în dosar nu era menţionat noul meu nume şi nici numele schimbat pe care îl purtasem la şcoală, iar când ne mutaserăm, tatăl meu dăduse poliţiei adresa bunicii mele, care murise când aveam eu vreo douăzeci de ani, iar familia mea vânduse casa.

— Părinţii mei nu sunt menţionaţi, iar numărul meu apare la Heather Quinn…

— În timp ce pe tine te cheamă Rob. O să fim în regulă.

Acest „o să fim”, plus tonul pragmatic şi evaluativ – de parcă era doar o situaţie complicată de rutină, din aceeaşi categorie cu cele în care dai de un martor care nu vrea să depună mărturie sau ai de-a face cu un suspect care ţi-a scăpat – m-au făcut să mă simt bine.

— Dacă lucrurile o iau razna, te las pe tine să ne scapi de paparazzi, am spus.

— Minunat… Trebuie să mă apuc să învăţ karate.

La televizor, reportajul cu imagini vechi se terminase. Blonda încheia ştirea.

— „… dar, pentru moment, toţi cetăţenii din Knocknaree sunt în aşteptare… plini de speranţe.”

Imaginea se opri sugestiv asupra altarului de piatră, preţ de câteva secunde, semnificativ, apoi legătura a fost transmisă în studio, iar prezentatorul cu faţă portocalie începu să prezinte celelalte ştiri.

Ne-am lăsat lucrurile la Cassie şi am plecat să ne plimbăm pe faleză. Îmi plăcea plaja de la Sandymount. E destul de frumos în rarele după-amiezi senine de vară când toate fetele, în maiouri şi pantaloni scurţi, au umerii roşii; dar, din cine ştie ce motiv, îmi plac şi zilele tipic irlandeze, umede, când bate vântul şi picăturile de ploaie îţi cad pe faţă şi totul este colorat în tonuri puritane: norii sunt albi-gri, la

orizont marea e gri-verde, nisipul măturat de vânt este albicios şi mărginit de cochilii sparte, în curbe de argintiu tern pe care le formează mareea.

Cassie purta pantaloni de velur verde-închis, jacheta ei largă de lână, maro, iar vântul îi înroşea nasul. O fată solidă în şort şi cu şapcă de baseball pe cap – probabil o studentă americană – făcea jogging pe nisip în faţa noastră. Sus, pe faleză, o mamă foarte tânără, îmbrăcată în trening, împingea un cărucior în care se aflau gemeni.

— La ce te gândeşti? am întrebat-o.

Eu mă refeream, desigur, la caz, dar Cassie era veselă – are mai multă energie decât majoritatea oamenilor şi totuşi îşi petrece cea mai mare parte din zi într-o încăpere.

— O să-l asculţi? Când o femeie întreabă un bărbat la ce se gândeşte face o mare greşeală, e insistentă şi neajutorată, iar el o ia la fugă, dar când se întâmplă invers…

— Ai grijă ce spui, i-am zis, trăgându-i gluga peste faţă.

— Ajutor! Sunt persecutată! ţipă ea fără să-şi dea gluga la o parte. Chemaţi Comisia pentru Egalitatea în Drepturi!

Fata cu căruciorul se uită urât la noi.

— Eşti surescitată! Calmează-te, te duc acasă; gata, nu mai ai voie îngheţată.

Îşi dădu gluga pe spate şi începu să facă de câteva ori roata şi alte acrobaţii, în timp ce jacheta îi fâlfâia. O simpatizam pe Cassie din prima clipă: făcuse opt ani de gimnastică în copilărie şi fusese bună, se pare. Abandonase pentru că o plictiseau competiţiile şi antrenamentele. Ea era, de fapt, pasionată de mişcare, de riscul pe care-l implicau exerciţiile, iar acum, după cincisprezece ani, corpul ei încă îşi amintea multe dintre ele. Când am ajuns lângă ea, gâfâia şi avea mâinile pline de nisip.

— Te simţi mai bine? am spus.

— Cu mult mai bine. Ce ziceai?

— Vorbeam de caz. Muncă. Victime.

— A, da, rosti ea, devenind serioasă instantaneu.

Îşi strânse jacheta pe lângă corp şi am apucat-o amândoi în jos, pe malul apei, târşâindu-ne picioarele peste cochiliile pe jumătate îngropate în nisip.

— Mă întrebam, spuse Cassie, cum erau Peter Savage şi Jamie Rowan.

Se uita după un feribot, mic şi gingaş ca o jucărie, navigând hotărât şi grăbit la linia orizontului. Chipul ei, udat de picături de ploaie, era impenetrabil.

— De ce? am întrebat-o eu.

— Nu ştiu… aşa… doar mă întrebam.

M-am gândit mult la întrebarea ei. Amintirile mele despre ei se

estompaseră aproape de tot: Jamie căţărându-se cu picioare sigure pe cea mai înaltă creangă, râsul lui Peter răsunând în verdele strălucitor al pădurii. Printr-o metamorfoză ciudată, deveniseră copiii dintr-o carte de poveşti obsedantă, legende ale unei civilizaţii pierdute. Era foarte greu de crezut că fuseseră reali cândva şi că fuseseră prietenii mei.

— În ce sens? am întrebat într-un târziu. Ca fel de-a fi, ca înfăţişare sau cum?

— Oricum, înălţă Cassie din umeri.

— Amândoi erau cam de înălţimea mea, am spus, o înălţime medie, presupun, cam aşa ceva. Erau slabi amândoi. Jamie avea părul foarte blond, aproape alb, tuns până la umeri, şi nasul subţire. Peter avea părul şaten-deschis şi purta tipul ăla de tunsură pe care o au băieţeii tunşi de mamele lor, şi avea ochii verzi. Cred că ar fi fost acum un tip foarte arătos.

— Iar ca fel de-a fi? zise Cassie, privindu-mă.

Vântul îi pleoştise părul lins, ca blana unei foci. Uneori, când ieşeam să ne plimbăm, mă lua de braţ, dar ştiam că acum nu avea s-o facă.

În primul meu an la şcoala cu internat m-am gândit la ei tot timpul. Mi-a fost şi cumplit de dor de casă. Ştiu că aşa i se întâmplă oricărui copil în situaţia asta, totuşi cred că starea mea de disperare depăşea limita normalităţii. Era o agonie permanentă care mă consuma şi mă chinuia ca o durere de măsea. La începutul fiecărui trimestru eram coborât cu forţa din maşină, în timp ce urlam şi mă zbăteam, şi târât înăuntru, ca părinţii mei să poată pleca. Ai fi zis că starea asta mă transforma într-o ţintă perfectă pentru persecuţii, dar ceilalţi copii mă lăsau în pace, recunoscând – presupun – că nu exista nimic care să mă facă să mă simt mai rău de-atât. Nu era vorba de faptul că şcoala asta ar fi fost iadul pe pământ sau altceva de genul ăsta, dimpotrivă, cred că era destul de în regulă – o şcoală mică, într-un ţinut retras, cu o programă modernă de învăţământ, cu note acordate pentru activităţi sportive şi alte banalităţi de genul acesta –, însă eu voiam, mai mult decât orice altceva aş fi dorit vreodată în viaţa mea, să mă duc acasă.

Am sfârşit, cum sfârşesc toţi copiii, prin a mă retrage în imaginaţie. Stăteam pe scaunele şchioape, care scârţâiau din toate încheieturile, şi, în mod magic, vedeam fiecare detaliu al lui Jamie, forma rotulelor sale, felul în care îşi înclina capul. Noaptea, rămâneam treaz ore întregi, ascultam sforăiturile băieţilor şi mormăielile dimprejur, şi mă concentram, cu fiecare celulă din corpul meu, până când ştiam, ştiam dincolo de orice îndoială, că atunci când deschideam ochii, Peter avea să se afle în patul de lângă mine. Aveam obiceiul să pun mesaje în sticle şi să le arunc în apa care trecea pe lângă şcoală: „Pentru Peter şi Jamie. Vă rog, întoarceţi-vă. Cu drag, Adam”. Ştiam că fusesem trimis

de-acasă pentru că ei dispăruseră. Şi ştiam şi că dacă ei aveau să se întoarcă din pădure, într-o seară, murdari şi urzicaţi, cerând să îşi bea ceaiul, atunci mie mi s-ar fi permis să mă întorc acasă.

— Jamie era băieţoasă, am răspuns eu. Foarte timidă cu străinii, mai ales cu adulţii, dar fără să fie fricoasă. Voi două cred că aţi fi semănat.

Cassie îmi zâmbi pieziş.

— În 1984 aveam doar zece ani, îţi aminteşti? Voi, băieţii, n-aţi fi stat de vorbă cu mine.

Ajunsesem să mă gândesc la anul 1984 ca la o lume separată, personală. Venea aproape ca un şoc faptul că şi Cassie trăise în acel an, la doar câţiva kilometri distanţă. În momentul în care Peter şi Jamie dispăruseră, şi ea se juca cu prietenii ei, mergeau cu bicicletele sau poate că îşi beau ceaiul, fără să se gândească la ce se întâmpla şi uitând de toate acele lungi şi complicate legături dintre ea şi mine, şi Knocknaree.

— Bineînţeles că am fi vorbit, am spus. Ţi-am fi zis: „Dă-ne imediat banii tăi de buzunar, prostuţo!”

— Asta oricum o zici. Povesteşte mai departe despre Jamie.

— Maică-sa era un fel de hippy – avea părul lung, purta fuste lungi şi largi, şi obişnuia să îi dea lui Jamie iaurt cu germeni de grâu, să mănânce în pauza de la şcoală.

— Brrr… se cutremură Cassie. Habar n-aveam că puteai să mănânci iaurt din ăsta în anii optzeci. Presupunând că ţi-ai fi dorit asta.

— Cred că era copil din flori. Jamie, nu maică-sa. Taică-său nu apărea în nicio fotografie. Unii copii obişnuiau să o înţepe pe tema asta, până când Jamie l-a bătut pe unul dintre ei. Am întrebat-o pe mama unde era tatăl lui Jamie, şi mi-a răspuns să nu-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Am întrebat-o şi pe Jamie. A ridicat din umeri şi mi-a zis: „Cui îi pasă?”

— Şi Peter?

— Peter era conducătorul, am răspuns eu. Dintotdeauna, chiar şi când eram nişte ţânci. Vorbea cu toată lumea, era capabil să ne scoată din orice încurcătură – nu neapărat că era cine ştie ce deştept – nici nu cred că era –, însă era foarte încrezător şi iubea oamenii. Şi era tare bun la suflet.

Era un copil pe strada noastră, îl chema Willy Little. Numele pe care îl avea îi pricinuia o grămadă de necazuri – mă întreb ce Dumnezeu fusese în capul părinţilor lui când îi dăduseră un asemenea nume – şi, ca să fie tacâmul complet, mai purta şi nişte ochelari cu lentilele ca nişte funduri de borcan; purta pulovere groase, împletite de mână, cu iepuraşi în faţă, pe tot pieptul – pentru că era ceva în neregulă şi cu pieptul său – şi îşi începea mai toate frazele cu vorbele: „Mama mea a spus că…” Ne plăcea să-l chinuim tot timpul – îi

mâzgăleam caietele de şcoală, îl scuipam în cap din copaci, strângeam căcăreze de la iepurele lui Peter şi-i spuneam că sunt stafide îmbrăcate în ciocolată, chestii de genul ăsta –, dar în vara în care am împlinit doisprezece ani, Peter ne-a oprit. „Nu-i drept, a zis el. Nu face faţă."

Eu şi Jamie îi înţelegeam oarecum punctul de vedere, deşi ne-am certat că Willy putea foarte bine să se numească Bill şi să nu mai repete toată ziua ce zice maică-sa. M-am simţit destul de vinovat, aşa că, următoarea dată când l-am întâlnit, i-am dat o jumătate din batonul meu de ciocolată Mars. M-a privit cu suspiciune, ceea ce era de înţeles, şi a dispărut. Mă întrebam, absent, oare ce se alesese de Willy în prezent. Dacă ar fi fost un film, ar fi fost geniul care câştigă un Premiu Nobel şi are drept nevastă un topmodel. Dar fiind vorba de viaţa reală, probabil că îşi câştiga existenţa făcându-l pe cobaiul pentru cercetări medicale şi încă mai purta pulovere cu iepuraşi.

— Asta se întâmplă rar, zise Cassie. Cei mai mulţi copii de vârsta asta sunt răi. Sunt sigură că eu eram.

— Cred că Peter era un copil neobişnuit.

Se opri să culeagă o cochilie portocalie strălucitoare şi o studie.

— Există încă şanse să fie în viaţă, nu-i aşa? Şterse nisipul de pe scoică cu manşeta, apoi suflă pe ea. Undeva, cine ştie pe unde…

— Presupun că da, am spus.

Peter şi Jamie, undeva acolo, umbrele ceţoase ale chipurilor lor, pierzându-se într-o mare de oameni.

Când aveam doisprezece ani, consideram asta cea mai rea posibilitate: pur şi simplu continuaseră să fugă, în acea zi, lăsându-mă în urma lor şi neîntorcând niciodată capul. Încă mai am şi acum obiceiul reflex să-i caut în mulţime – în aeroporturi, pe vase de croazieră, în staţiile de tren. Acum pornirea mea nu mai este aşa vie, dar, când eram mai tânăr, semăna îndeaproape cu panica şi probabil că aş fi sfârşit rotindu-mi capul ca un personaj de desene animate, înspăimântat că poate tocmai faţa pe care am ratat-o ar putea să fie a unuia din ei doi.

— Şi totuşi, mă îndoiesc. Era foarte mult sânge acolo.

Cassie băgă cochilia în buzunar. Se uită la mine pentru o secundă.

— Nu ştiu detaliile.

— O să-ţi dau dosarul, am spus. În mod ciudat, trebuise să fac un efort să spun asta, de parcă i-aş fi dat jurnalul meu personal sau cam aşa ceva. Să vedem cum ţi se va părea.

Începuse mareea. Panta plajei Sandymount e foarte lină, astfel că la maree, marea e aproape invizibilă, o dungă subţire şi gri, undeva în depărtare. Urca ameţitor de repede, din toate direcţiile în acelaşi timp, şi uneori apa îi prindea pe oameni. În câteva minute ne-am fi udat la picioare.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, zise Cassie. Sam vine la cină, îţi

aminteşti?

— A, e-n regulă, am răspuns, dar fără prea mult entuziasm. Îmi plăcea de Sam – toată lumea îl plăcea pe Sam, cu excepţia lui Cooper –, totuşi nu eram prea sigur că aveam chef să văd pe altcineva. De ce l-ai invitat?

— Pentru caz, îmi răspunse ea dulce. Avem de lucru. Victima…

M-am strâmbat, iar ea începu să rânjească la mine.

Cei doi copii gemeni se băteau cu jucăriile lor strident colorate.

— Britney! Justin! strigă maică-sa peste zbieretele lor. Tăceţi din gură sau vă omor pe amândoi!

Am luat-o pe Cassie de gât şi am tras-o după mine până la o distanţă suficient de mare încât să ne permitem să izbucnim în râs.

Rămăsesem în cele din urmă la şcoala cu internat. Când părinţii mei m-au dus acolo la începutul celui de-al doilea an (eu plângând, implorând, ţinându-mă strâns de mânerul de pe portiera maşinii în timp ce un supraveghetor de la internat mă ţinea de talie şi îmi desfăcea pumnul deget cu deget), am admis că, indiferent ce aş fi făcut şi cât m-aş fi rugat, nu m-ar fi lăsat niciodată să vin înapoi acasă. După acest episod, a încetat să-mi mai fie dor de-acasă.

Nu prea aveam de ales. Nefericirea mea nesfârşită din primul an mă purtase până la punctul de ruptură (am crescut obişnuindu-mă să am ameţeli când mă ridicam de jos, ori aveam momente în care nu îmi aminteam numele unui coleg de clasă sau drumul către sala de mese), pentru că, se pare, chiar şi puterea mare de refacere pe care o ai la doar treisprezece ani îşi are limitele ei. Încă vreo câteva astfel de luni şi probabil că aş fi sfârşit prin a suferi o cădere nervoasă. Dar când să se întâmple una ca asta, după cum spuneam, instinctul de supravieţuire se trezise. În acea primă noapte din al doilea an, am plâns până când m-am culcat, iar a doua zi de dimineaţă am hotărât că nu îmi va mai fi niciodată dor de-acasă.

După aceea, am avut surpriza să descopăr că era destul de uşor să rezist. Fără să acord o atenţie reală, am învăţat jargonul şcolii („fraieri” pentru juniori, „balauri” pentru profesori), iar accentul irlandez mi l-am schimbat în numai o săptămână. M-am împrietenit cu Charlie care stătea lângă mine la ora de geografie; avea o faţă rotundă şi un chicotit irezistibil. Când ne-am făcut mai mari, am mers amândoi la cursurile ţinute de fratele lui la Cambridge şi am purtat amândoi conversaţii lungi, confuze şi pline de speranţe cu privire la fete.

Rezultatele mele şcolare erau, în cel mai bun caz, mediocre – mă prinsesem cu atâta îndârjire de ideea că şcoala este o soartă eternă, fără scăpare, că îmi era greu să-mi imaginez că mai putea să existe şi altceva dincolo de ea, aşa că îmi era greu să îmi aduc aminte de ce trebuia să mai studiez –, dar am reuşit să ajung un înotător destul de

bun ca să fac parte din echipa şcolii, lucru care mi-a atras mai mult respectul celor doi pedagogi şi al băieţilor decât rezultatele bune de la examene. În anul cinci, m-au numit chiar monitor[29], dar sunt tentat să cred că acest fapt se datora – la fel ca şi numirea mea la Omucideri – înfăţişării mele ce părea potrivită pentru un asemenea post.

Mi-am petrecut multe vacanţe acasă la Charlie, în Herefordshire, luând lecţii de şofat pe Mercedesul tatălui său (mergând prin hârtoapele drumurilor de ţară, cu geamurile deschise la maximum, cu Bon Jovi urlând din boxele stereo, iar noi amândoi cântând odată cu el, zbierând din toţi rărunchii) şi îndrăgostindu-mă de surorile lui. Am descoperit că nu mai voiam deloc să mă întorc acasă. Casa din Leixlip era fragilă, întunecoasă, mirosea a umezeală, iar mama îmi aranjase total aiurea lucrurile în noul dormitor. Totul arăta stângaci şi provizoriu, semăna cu o cazare improvizată în grabă pentru un refugiat. Nu arăta a cămin. Toţi copiii de pe stradă aveau tunsori bizare şi făceau glume tâmpite legate de accentul meu.

Părinţii mei observaseră schimbarea mea, dar în loc să fie mulţumiţi că mă acomodasem la şcoală, cum ar fi fost de aşteptat, păreau să se simtă luaţi prin surprindere şi agitaţi în preajma persoanei atât de necunoscute şi de independente care devenisem. Mama mergea în vârful picioarelor prin casă şi mă întreba timid ce voiam să gust la ceai. Tata încerca să demareze discuţii ca de la bărbat la bărbat, care întotdeauna eşuau, de prea mult dres glasul şi fâşâit de ziare ca reacţie la tăcerea mea pasivă, descurajantă. Am înţeles, raţional, că mă trimiseseră la şcoala cu internat să mă protejeze de agitaţia fără sfârşit şi de jurnalişti, de interogatoriile lipsite de sens ale poliţiei, de curiozitatea colegilor mei de şcoală şi eram conştient de faptul că, probabil, asta fusese o decizie excelentă. Dar o altă parte din mine credea că, fără îndoială şi fără să poată fi formulat în vorbe – şi poate că într-o măsură infinitezimală era corect – mă trimiseseră departe pentru că se temeau de mine. Ca un copil deformat monstruos, care nu ar fi trebuit niciodată să trăiască atât de mult încât să depăşească vârsta copilăriei sau ca un copil al cărui frate geamăn murise ucis de cuţit, devenisem – prin simplul fapt că supravieţuisem – o ciudăţenie a naturii.

8

Sam a fost foarte punctual, arătând ca un puşti aflat la prima lui întâlnire amoroasă – chiar încercase să-şi netezească părul blond, dar fără prea mare succes, la spate era numai vârtejuri – şi aducând cu el o sticlă de vin.

— Poftim, i-o oferi el lui Cassie. Nu ştiam ce găteşti, dar tipul de la magazin mi-a spus că ăsta merge aproape la orice.

— E perfect, îi zise Cassie, dând muzica mai încet (Ricky Martin, în spaniolă; are obiceiul de a da muzica tare când găteşte sau face curat în casă) şi îndreptându-se către dulap să scoată paharele potrivite. Tocmai găteam paste. Tirbuşonul e în bufet. Rob, scumpule, acum e momentul să amesteci în sfârşit în sos, nu doar să ţii lingura în tigaie.

— Ia ascultă, Marta Stewart, eu fac sosul sau tu?

— Niciunul, se pare. Sam, poţi să bei vin sau conduci?

— Maddox, e sos de tomate la cutie şi busuioc, nu cine ştie ce delicatesă…

— Ţi-a fost cumva înlăturat la naştere vălul palatin, sau ţi-ai cultivat singur, de-a lungul timpului, lipsa de rafinament? Sam, bei vin?

Sam părea puţin confuz. Uneori, eu şi Cassie uităm că producem un asemenea efect asupra oamenilor, mai ales când nu suntem în timpul programului şi suntem amândoi în formă, aşa ca atunci. Ştiu că asta poate să sune bizar, având în vedere cum ne petrecuserăm ziua, dar dacă lucrezi într-o brigadă de poliţie unde ai parte de atâtea orori – Omucideri, Infracţiunile Sexuale, Violenţă Domestică – fie înveţi să te detaşezi, fie te transferi la Brigadă Artă şi Antichităţi. Dacă te gândeşti prea mult la victime (la ce le trecea prin minte în ultimele lor secunde de viaţă, la toate lucrurile pe care nu au apucat să le facă, la familiile lor devastate), sfârşeşti prin a lăsa cazul nerezolvat şi a suferi o cădere nervoasă. Am avut, evident, perioade grele, în care nu mă puteam detaşa; dar asta m-a ajutat să devin bun, să ajung la un echilibru confortabil, care să îmi permită să pregătesc cina şi să o necăjesc pe Cassie.

— Mm… da, te rog… răspunse Sam.

Se uită stânjenit în jur, căutând un loc unde să îşi lase haina; Cassie i-o luă din mână şi o aruncă pe un fotoliu.

— Unchiul meu are o casă în Ballsbridge… Da, da, ştiu, zise el în timp ce noi îl priveam prefăcându-ne extrem de impresionaţi, încă mai am cheia de-acolo. Uneori stau acolo noaptea, după ce am băut câteva beri.

Ne privea când pe unul, când pe celălalt, aşteptând comentariile noastre.

— Buuun, rosti Cassie, căutând în bufet, de unde scoase un pahar pe a cărui parte laterală scria „Nutella”. Nu-mi place deloc când unii beau şi alţii nu. Conversaţia o ia razna. Apropo, ce naiba i-ai făcut lui Cooper?

Sam izbucni în râs, se relaxă şi începu să manevreze tirbuşonul.

— Jur, n-a fost vina mea. Primele trei cazuri la care am lucrat mi-au fost repartizate seara, pe la cinci, aşa că de fiecare dată când l-am sunat, el era deja acasă.

— Ooo… exclamă Cassie. Ce băieţel rău eşti, Sam!

— Eşti norocos că încă îţi mai vorbeşte, am spus eu.

— De-abia, de-abia, replică Sam. Se preface tot timpul că nu îşi aminteşte cum mă cheamă. Îmi spune detectiv Neary sau detectiv O’Nolan – chiar şi când depune mărturie la tribunal. Odată mi-a spus aşa, iar judecătorul a fost atât de încurcat, încât era cât pe ce să anuleze procesul. Slavă Domnului că măcar vă simpatizează pe voi.

— Datorită decolteului lui Ryan, spuse Cassie, dându-mi un brânci uşor cu şoldul ca să mă dea la o parte din calea ei, după care aruncă un pumn de sare în oala cu apă.

— Da, o să-mi cumpăr un sutien Wonderbra, zise Sam. Desfăcu sticla, turnă vin în pahare şi ni le întinse. Noroc, dragii mei colegi. Mulţumesc pentru invitaţie. Să bem pentru o rezolvare rapidă a cazului şi să sperăm că nu vom avea parte de surprize neplăcute.

După ce am mâncat, am trecut la treabă. Eu am făcut cafea. Sam insistă să spele farfuriile. Cassie luă raportul medico-legal şi fotografiile şi le împrăştie pe măsuţa de cafea, o piesă veche din lemn lăcuit, iar ea se aşeză jos, legănându-se înainte şi înapoi, în timp ce mânca cireşe dintr-un bol pe care îl ţinea în mână. Îmi place să o privesc pe Cassie când o preocupă ceva. E atât de concentrată, încât nu se mai controlează: îşi răsuceşte părul cu degetele, îşi strânge picioarele sub ea, îşi vâră ca un copil stiloul în gură şi îl scoate doar ca să murmure ceva pentru sine.

— Până ni se alătură uimitoarea femeie medium de acolo, spune-mi tu ce-ai făcut? l-am întrebat pe Sam –, iar Cassie m-a atenţionat cu degetul fără să-şi ridice privirea spre mine.

Sam ştergea farfuriile cu mişcările sigure şi eficiente ale unui burlac.

— Am avut o zi lungă. M-au lăsat să aştept la telefon şi mi-au tot pus muzică. Toţi funcţionarii n-au făcut altceva decât să mă paseze de la unul la altul. Nu o să fie atât de uşor pe cât pare să aflu cine e proprietarul acelui teren. Am vorbit cu unchiul meu, l-am întrebat dacă organizaţia asta, Mutaţi Autostrada, are vreun efect.

— Şi? am întrebat, străduindu-mă să nu par cinic.

N-am nimic personal cu Redmond O’Neill – aveam în minte

imaginea unui bărbat imens, cu obrajii rumeni şi cu o claie de păr argintiu, dar asta era tot –, însă nu am deloc încredere în politicieni, în general.

— Mi-a spus că nu. De fapt, mi-a spus că fac mai mult rău – Cassie se uită la el şi ridică din sprâncene. S-a ajuns de câteva ori la tribunal, în încercarea de a opri lucrările la autostradă. Dar trebuie să mai verific, să am date exacte. Red mi-a spus că au fost audieri la sfârşitul lunii aprilie, începutul lui iunie şi jumătatea lui iulie. Asta s-ar potrivi cu telefoanele pe care le-a primit Jonathan Devlin în toiul nopţii.

— Se pare că cineva a considerat că fac chiar foarte mult rău, am spus.

— Ultima dată, acum câteva săptămâni, a fost emisă o hotărâre judecătorească de suspendare a mişcării Mutaţi Autostrada, dar Red spunea că s-a făcut recurs şi a fost anulată. Nu era deloc îngrijorat.

— E bine de ştiut, spuse Cassie pe un ton dulce.

— Autostrada asta ar face foarte mult bine, Cassie, rosti Sam cu blândeţe. Se vor construi case, vor fi slujbe noi…

— Sunt sigură că aşa este. Ce nu înţeleg însă este de ce nu poate fi mutată cu câteva sute de metri într-o parte.

Sam clătină din cap.

— Nu aş putea spune sigur de ce. Nu pricep toate dedesubturile astea. Dar Red le ştie, iar el spune că ar fi de rău.

Cassie deschise gura să adauge ceva, dar i-am prins privirea.

— Abţine-te, i-am spus.

— OK, replică ea, în timp ce noi aduceam cafeaua. Cel mai interesant lucru este că nu mi se pare că făptaşul chiar a vrut s-o ucidă.

— Ce? Maddox, dar a lovit-o de două ori în cap şi a strangulat-o. Era cât se poate de moartă. Dacă nu ar fi vrut s-o ucidă…

— Nu, stai, aşteaptă, interveni Sam. Aş vrea să aud chestia asta.

De fiecare dată când face profilul psihologic al unui ucigaş, rolul meu este să fiu avocatul diavolului, iar Cassie mă pune la punct dacă exagerez cu entuziasmul, însă Sam e genul de bărbat curtenitor, de modă veche, pe care îl găsesc admirabil, dar şi puţin cam enervant.

Cassie îmi aruncă o privire răutăcioasă, după care îi zâmbi lui Sam.

— Mulţumesc, Sam. După cum spuneam, gândiţi-vă la prima lovitură: a fost slabă, de-abia dacă a făcut-o să se clatine, în niciun caz nu s-a prăbuşit la pământ. Ea era cu spatele la atacator şi nu s-a mişcat, astfel că el ar fi putut să-i crape capul, dar nu a făcut-o.

— Poate nu a ştiut cât de puternic trebuia s-o lovească, spuse Sam. Nu mai făcuse asta până atunci.

Părea trist. Poate să sune cinic, dar preferăm să găsim indicii care să ne arate că aveam de-a face cu un criminal în serie. Astfel am putea să descoperim asemănări cu alte cazuri, să adăugăm probe; dacă însă

tipul nostru ucisese pentru prima dată, acestea erau toate datele pe care le aveam la dispoziţie.

— Cass, am spus eu. Crezi că a făcut-o pentru prima dată? am întrebat-o, şi mi-am dat seama chiar în clipa în care rosteam cuvintele că nu ştiam ce răspuns mi-aş fi dorit să primesc.

Ea întinse absentă mâna să mai ia cireşe, cu ochii în carneţelul de notiţe, dar am observat că a clipit. Înţelesese ce voiam să spun.

— Nu ştiu. Nu a făcut asta des, sau cel puţin n-a mai făcut-o recent, sau poate că nu a avut intenţia asta. Dar este posibil să mai fi făcut-o o dată sau de două ori înainte, cu ceva timp în urmă. Nu putem exclude o legătură cu acel caz mai vechi.

— Şi totuşi, e ceva neobişnuit ca un criminal în serie să îşi ia o pauză de douăzeci de ani, am spus.

— Păi… spuse Cassie, nu a fost chiar atât de înnebunit să o facă, de data asta. Ea s-a luptat, el i-a pus o mână la gură, a lovit-o, poate că ea a încercat apoi să se smucească să scape sau ceva de genul ăsta, iar asta l-a făcut să-i dea lovitura de graţie. Dar, în loc să continue loviturile cu piatra – deşi lupta nu încetase, iar la el probabil că adrenalina atinsese punctul culminant în acel moment –, a prins-o şi a sufocat-o. Nu a strangulat-o, ceea ce ar fi fost cu mult mai simplu: a folosit o pungă de plastic, pe care i-a pus-o pe la spate, aşa că nu a fost nevoit să o privească în faţă. Probabil că el încerca să evite crima, să fie mai puţin violent. Să fie mai blând, se strâmbă Cassie.

— Sau poate nu voia să atragă atenţia, am spus.

— OK, dar atunci de ce a lovit-o? De ce n-a sărit pe ea să-i pună punga de plastic pe cap şi gata? Cred că a vrut să o omoare, dar nu şi să o vadă suferind.

— Este posibil să nu fi fost sigur că reuşeşte să o domine până când nu a doborât-o la pământ, am spus. N-o fi fost destul de puternic sau, repet, o fi făcut-o pentru prima dată şi nu a ştiut cum să procedeze.

— Da, e destul de posibil. Poate câte puţin din toate variantele. Sunt de acord că suntem în căutarea cuiva care nu are antecedente de violenţă – cineva care nu se bătea la şcoală, care nu ar fi considerat o persoană agresivă, şi probabil că nu are la activ alte infracţiuni de natură sexuală. Nu cred că violul a fost motivul crimei.

— De ce? Pentru că a folosit un obiect? am întrebat eu. Ştii că unii dintre ei nu sunt în stare să o facă.

Sam clipi şi sorbi din cafea ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Desigur, dar atunci nu ar fi fost ceva mai… atent? După cum spunea Cooper, a fost un gest mai mult simbolic: o împunsătură, fără sadism, fără entuziasm, care nici măcar nu a făcut ca himenul să se rupă. Iar asta s-a întâmplat post-mortem.

— Poate că a fost alegerea lui. Poate că este necrofil.

— Dumnezeule! făcu Sam, lăsând ceaşca de cafea pe masă.

Cassie îşi căută ţigările, se răzgândi şi luă una de la mine. Luminat de flacăra de la brichetă, chipul ei arăta obosit şi crispat. Mă întrebam dacă în acea noapte avea să o viseze pe Katy Devlin, imobilizată şi încercând să ţipe.

— Nu, ar fi ţinut-o mai mult timp şi, repet, ar fi fost semne mai clare de agresiune sexuală. Nu, nu a vrut s-o omoare. A făcut-o pentru că trebuia.

— A simulat o crimă sexuală ca să ne pună pe o pistă falsă?

Cassie clătină din cap.

— Nu ştiu… Dacă ar fi aşa, ar fi fost de aşteptat să regizeze altfel lucrurile: să o dezbrace, să o lase cu picioarele desfăcute. În loc să facă asta, el i-a pus la loc pantalonii, a tras fermoarul… Nu, mă gândesc dacă nu cumva e mai degrabă un comportament schizofrenic. Schizofrenicii nu sunt de obicei violenţi, dar, dacă nu urmează tratamentul sau au o criză de paranoia, nu ştii niciodată. Poate că a crezut, din cine ştie ce motiv ştiut numai de el, că ea trebuia omorâtă şi violată, deşi el ura să facă asta. Aşa ar explica de ce nu a vrut să o rănească, de ce a folosit un obiect, de ce nu a arătat totul mai clar că a fost vorba de o crimă sexuală – nu voia ca ea să fie expusă şi nici nu voia să-i considere cineva un violator – şi chiar şi de ce a abandonat-o pe altar.

— Cum aşa? Am luat pachetul de ţigări înapoi, l-am întins spre Sam, care părea că ar fi vrut să ia o ţigară, însă refuză în cele din urmă, clătinând din cap.

— Adică, ar fi putut să o lase undeva în pădure sau în altă parte, pur şi simplu aruncată pe pământ, unde nu ar fi fost găsită decât cine ştie când. Totuşi, el s-a abătut din drum şi a dus-o pe altar. Putea să o lase într-o poziţie care să o expună, dar nu a făcut asta. A lăsat-o întinsă pe partea stângă, astfel că lovitura la cap nu se vedea – repet, poate ca să-şi minimalizeze crima. Cred că a încercat să o trateze cu grijă, cu respect – să o lase la distanţă de animale şi să fie sigur că ea va fi găsită curând. Cassie luă o scrumieră. Partea bună este că, dacă e vorba de un schizofrenic, va fi destul de uşor de descoperit.

— Dar dacă e vorba de un ucigaş plătit? am întrebat eu. Şi asta ar explica lipsa dorinţei personale de a o omorî. Cineva – poate persoana misterioasă de la telefon – a angajat un ucigaş, dar asta nu înseamnă că acestuia îi şi place slujba pe care o are.

— De fapt, zise Cassie, un ucigaş plătit, dar nu unul profesionist. Un amator care avea nevoie de bani – da, varianta s-ar potrivi chiar mai bine. Katy Devlin părea un copil destul de responsabil, nu-i aşa, Rob?

— Părea cea mai normală persoană din familie.

— Da, şi mie mi s-a părut la fel. Deşteaptă, muncitoare, ambiţioasă…

— Nu era deloc genul care să iasă noaptea afară cu un străin.

— Exact. Şi mai ales cu un străin care nu era clar în toate minţile. Iar un schizofrenic nu putea, probabil, să se comporte normal, ca să o convingă să meargă cu el cine ştie unde. Dimpotrivă, persoana asta pare să fie prezentabilă, plăcută, bună cu copiii – era cineva pe care Katy îl cunoştea de ceva vreme. Cineva în prezenţa căruia se simţea în largul ei. Care nu i se părea deloc o ameninţare.

— Putea să fie şi o ea. Cât cântărea Katy?

Cassie căută prin notiţele pe care le luase.

— Treizeci şi nouă de kilograme. Depinde de cât de departe a fost cărată, da, şi o femeie ar fi putut face asta, însă ar fi trebuit să fie puternică. Sophie ne-a spus că nu a găsit urme că fetiţa ar fi fost târâtă până în şantier. Dar, statistic vorbind, eu aş pune pariu că e un bărbat.

— Îi eliminăm pe părinţi? întrebă Sam cu speranţă în glas.

Cass se arătă nedumerită.

— Nu. Să presupunem că unul din ei o abuza, iar ea a ameninţat că dă totul în vileag. Atunci, cel care o abuza sau poate chiar celălalt părinte a considerat că fetiţa trebuia să moară, ca să protejeze astfel întreaga familie. Poate că au încercat să însceneze o crimă sexuală, dar nu au avut puterea să o facă până la capăt. De fapt, singurul lucru de care sunt mai mult sau mai puţin sigură este că nu avem de-a face cu un psihopat sau cu un sadic – tipul nu a putut să o umilească şi nici nu s-a bucurat să o vadă suferind. Căutăm deci pe cineva care nu ar fi vrut să o omoare, pe cineva care a făcut-o doar pentru că i s-a părut absolut necesar. Nu cred că persoana se va amesteca în anchetă – nu va atrage atenţia sau ceva de genul ăsta –, şi nici nu cred că va mai săvârşi o astfel de faptă curând, în afară de cazul în care se va simţi ameninţat. Şi mai mult ca sigur este vorba de un localnic. Un psiholog criminalist adevărat ar putea să fie mai precis, dar…

— Ţi-ai dat licenţa la Trinity, nu? o întrebă Sam.

Cassie clătină rapid din cap, luând câteva cireşe.

— Am abandonat în anul patru.

— De ce ai făcut asta?

Scuipă un sâmbure în palmă şi îi zâmbi lui Sam într-un fel pe care i-l ştiam; era un zâmbet extrem de dulce, care îi schimba chipul făcând ca ochii să nu i se mai vadă.

— Ce v-aţi face voi acum fără mine?

Aş fi putut să-i spun eu lui Sam că partenera mea nu avea să-i răspundă. O întrebasem şi eu de câteva ori, de-a lungul anilor, şi primisem răspunsuri de genul „Nu aveam pe nimeni acolo, de calibrul tău, care să mă plictisească” sau „Mâncarea în Buttery era oribilă”. Totdeauna era ceva misterios în legătură cu Cassie. Ăsta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la ea, şi îmi plăcea cu atât mai mult cu cât, paradoxal, nu era o calitate evidentă, ci, mai degrabă, un tip de

discreţie. Lasă impresia că este impulsivă, copilăroasă, sinceră – ceea ce e adevărat: ceea ce vezi este de fapt ce primeşti. Dar ceea ce nu primeşti este ceea ce cu greu bănuieşti: asta mă fascinează la Cassie. Chiar şi după atâta timp petrecut împreună, ştiam că există în ea cămăruţe pe care nu mă lăsa nici măcar să le întrevăd, darămite să mă poftească să intru. Existau întrebări la care nu ar fi răspuns, subiecte despre care nu discuta decât la modul abstract. Dacă încercai s-o încolţeşti, ea se retrăgea râzând, cu o privire ironică, şi se îndepărta de subiect cu graţia unui patinator.

— Oricum, eşti bună. Cu sau fără licenţă.

Cassie ridică din sprânceană.

— Înainte de a spune asta, aşteaptă să vezi dacă am dreptate.

— Şi de ce ar fi ascuns-o o zi întreagă? am întrebat eu.

Acest lucru mă frământase încă de la început – dacă nu ar fi fost nevoit din cine ştie ce motiv să scape de ea, ar fi ascuns-o pentru mai mult timp, ar fi ascuns-o pentru totdeauna, iar ea ar fi dispărut în linişte şi definitiv, la fel cum o făcuseră Peter şi Jamie.

— Dacă am dreptate că a vrut să se distanţeze de crimă, atunci asta nu s-a întâmplat pentru că aşa a vrut el. Te-ai fi aşteptat să scape de ea cât mai repede posibil. A ascuns-o doar pentru că nu a avut de ales.

— Poate mai locuieşte cu cineva şi a trebuit să aştepte până când a rămas singur acasă?

— Da, ar putea fi un motiv. Dar mă întrebam dacă nu cumva şantierul nu a fost deloc un loc ales la întâmplare. Poate că acolo a vrut să o lase – fie pentru că asta face parte din cine ştie ce plan măreţ de-al lui, fie pentru că nu are maşină şi atunci acesta era un loc foarte la îndemână. Iar asta s-ar potrivi cu ce ne spunea Mark despre faptul că nu a văzut nicio maşină trecând pe acolo – ceea ce înseamnă că ucigaşul locuieşte pe undeva aproape de şantier, poate în una dintre casele aflate la capătul cartierului. Poate a încercat să scape de ea luni noaptea, dar Mark era în pădure, aprinsese focul. Criminalul ar fi putut să-l vadă şi să se sperie. Aşa că a ascuns-o pe Katy şi a încercat din nou în următoarea noapte.

— Sau criminalul putea fi chiar *el,* am spus.

— Are alibi pentru marţi noaptea.

— Dar de la o fată care e nebună după el.

— Mel nu e genul de gâsculiţă care să le facă favoruri bărbaţilor. Are capul pe umeri, e destul de deşteaptă ca să îşi dea seama cât de important e să spună adevărul. Dacă Mark ar fi lipsit din cameră cât să facă o plimbare destul de lungă, ea ne-ar fi spus.

— Dar poate că el a avut un complice. Poate chiar pe Mel. Sau poate pe altcineva.

— Şi? Ascundeau cadavrul pe dealul acoperit cu iarbă?

— Ce motiv ar fi avut tipul ăsta, Mark, s-o facă? întrebă Sam.

Mânca şi el cireşe şi se uita la noi cu mare interes.

— Motivul este acela că tipul e mai mult decât ciudat, i-am răspuns eu. Tu nu l-ai auzit cum vorbeşte? În cele mai multe privinţe e perfect normal – suficient de normal cât să poată să convingă un copil, Cass –, dar dacă îl auzi cum vorbeşte despre şantier şi cum bate câmpii despre profanări şi veneraţii… şantierul este ameninţat de acea autostradă; poate s-a gândit că era bine-venit un sacrificiu uman pentru zei, la fel ca în vechime, poate că aşa îmbuna cerurile şi situl era salvat. Când vine vorba despre sit, e de-a dreptul nebun.

— Dacă se dovedeşte a fi un sacrificiu păgân, zise Sam, nu o să fiu eu fraierul care o să-i spună asta lui O'Kelly.

— Propun ca la o adică să-l punem chiar pe Mark să îl anunţe pe O'Kelly. Şi noi să vindem bilete la spectacol.

— Mark nu este nebun, afirmă Cassie ferm.

— Ba este!

— Ba nu e! Munca pe care o face e totul pentru el. Atâta tot. Dar nu e nebun.

— Trebuia să-i vezi, i-am spus lui Sam. Sincer, zici că erau la o întâlnire de amor, nu la un interogatoriu. Maddox clătina din cap, dădea din gene şi îi spunea într-una că îl înţelegea *perfect* şi că ştia cum se simţea…

— E adevărat, am făcut asta, recunoscu Cassie. Abandonă notiţele pe care şi le luase în discuţia cu Cooper şi se rezemă de spătarul fotoliului. Dar nu am dat deloc din gene; când o s-o fac, o să ştii clar asta.

— Ce, îl venerezi pe zeul arheologilor?

— Nu, deloc, fraiere. Închide gura şi ascultă-mă. Am o teorie în legătură cu Mark.

Se descălţă şi îşi băgă picioarele sub ea.

— Of, Doamne! am spus. Sam, sper că nu te grăbeşti.

— Când e vorba de o teorie bună, am întotdeauna timp, rosti Sam. Pot să beau ceva, dacă tot am terminat lucrul?

— Bună idee, i-am răspuns eu.

Cassie mă împinse cu piciorul.

— Adu tu nişte whisky sau altceva. I-am împins piciorul şi m-am ridicat. OK, zise ea, cu toţii simţim nevoia să credem în ceva, nu?

— De ce? am întrebat eu.

Eram intrigat şi mi se părea destul de deconcertant. Nu sunt o persoană religioasă şi nici despre Cassie nu aflasem până în acel moment că ar fi.

— Pentru că pur şi simplu simţim această nevoie. Orice societate din lumea asta, în orice timpuri, a avut un sistem de credinţe. Dar acum… Câţi creştini cunoşti… nu care doar să meargă la biserică, ci care să fie chiar credincioşi, străduindu-se să facă lucrurile aşa cum a

dorit Iisus? Şi nu ca şi cum oamenii pot crede în ideologiile politice. Guvernul nostru nici măcar nu *are* o ideologie şi, din câte se poate spune până în prezent…

— Îmbrăcămintea maro e pentru băieţi – poate fi şi asta o ideologie, într-un fel… am spus eu peste umăr.

— Hei, făcu Sam pe un ton blând.

— Îmi pare rău, nu m-am referit la cineva anume.

Dădu din cap.

— Nici eu, Sam, adăugă Cassie. Am vrut să spun doar că nu există o filosofie general valabilă. Aşa că oamenii îşi construiesc propriile idei în care să creadă.

Am adus whisky, coca-cola, gheaţă şi pahare. Le-am pus pe toate pe marginea măsuţei de cafea.

— Te referi la Lumina religiei? Te referi la *yuppies*[30] ai mişcării New Age, care fac sex tantric şi îşi decorează maşinile în stil feng-shui?

— Şi la ei, dar mă gândeam mai ales la oamenii care transformă religia în ceva complet diferit. Cum ar fi banii – de fapt, ăsta este lucrul cel mai apropiat de o ideologie pe care îl are guvernul, şi nu vorbesc aici despre îmbrăcămintea maro, Sam. În zilele noastre, să ai o slujbă prost plătită nu înseamnă doar lipsă de noroc, n-ai observat? Înseamnă de fapt *iresponsabilitate:* nu eşti un membru de încredere al societăţii, eşti o haimana dacă nu ai o casă mare şi o maşină la modă.

— Dar dacă ceri o mărire de salariu, am spus bătând în tăviţa de gheaţă ca să se desprindă cuburile, înseamnă că eşti o haimana şi mai mare şi că ameninţi cota de profit a angajatorului, după toate câte le-a făcut el pentru economia ţării.

— Exact. Dacă nu eşti bogat, nu trebuie să te aştepţi să primeşti un salariu decent de la cel care ar putea să ţi-l ofere.

— O, făcu Sam. Eu nu cred că lucrurile stau chiar aşa de rău.

Urmă un moment de tăcere, din politeţe. Am adunat de pe masă cuburile de gheaţă pe care le împrăştiasem. Sam, prin felul lui de-a fi, este optimist, dar face parte din genul de familie care deţine imobile în Ballsbridge. Punctele lui de vedere asupra problemelor social-economice, deşi pline de înţelegere, cu greu ar putea fi considerate obiective.

— O altă religie importantă în zilele noastre, continuă Cassie, este cea a corpului. Toată această publicitate şi ştiri despre fumat, consumul de alcool, fitness…

Turnam în paharul lui Sam, uitându-mă la el, aşteptând să-mi facă semn când să mă opresc. Ridică o mână. Când i-am întins paharul, mi-a zâmbit.

— Lucrurile astea n-au făcut altceva decât să mă determine să îmi doresc să îmi îndes în gură cât mai multe ţigări, să văd câte încap, am

spus eu.

Cassie îşi întinse picioarele pe fotoliul meu; i le-am dat la o parte, apoi i le-am pus la mine în poală, după care am început să pregătesc băutura pentru ea, cu multă gheaţă şi cu multă coca-cola.

— Şi pe mine la fel. Dar toate aceste informaţii nu spun doar că toate astea sunt dăunătoare sănătăţii, ci şi că sunt *dăunătoare* din punct de vedere moral. Ca şi cum, spiritual vorbind, ai fi o persoană mai bună dacă ai colesterolul în regulă şi faci o oră de gimnastică în fiecare zi. Şi mai sunt şi toate acele comentarii îngrozitoare conform cărora fumatul nu este doar un lucru stupid, ci însuşi *diavolul*. Oamenii au nevoie de un cod moral, care să-i ajute să ia decizii. Tot acest melanj de virtute şi corectitudine faţă de propria persoană nu face altceva decât să umple un gol de pe piaţă. Însă problema este că nu sunt altceva decât nişte *anacronisme*. Nu e doar faptul că tu faci un lucru aşa cum crezi că este corect şi apoi aştepţi profitul. Lucrul corect moralmente este prin definiţie acel lucru care îţi oferă cel mai mare profit.

— Hai să bem, am spus.

Cassie se aprinsese la faţă, gesticula aplecându-se în faţă, uitând de paharul din mână.

— Ce are asta de-a face cu ciudatul ăla de Mark?

Cassie se uită mirată la mine şi sorbi din pahar.

— Uite ce e! Mark crede în arheologie – în moştenirea pe care aceasta ne-a lăsat-o. Asta e credinţa lui. Nu e doar un set abstract de principii, şi nu e nimic în legătură cu corpul lui, şi nici în legătură cu conturile sale bancare. Este o parte concretă a vieţii lui de zi cu zi, profitabilă sau nu. *Trăieşte* prin ea. Nu e deloc nebun, e sănătos, şi se petrece ceva foarte greşit cu societatea asta în care oamenii îl cred ciudat.

— Tipul a făcut o *libaţie*[31] nu ştiu cărui zeu din Epoca bronzului, am spus eu. Nu mi se pare că ar fi ceva în neregulă cu mine dacă spun că acest lucru e cam ciudat. Susţine-mă, Sam.

— Eu? Sam se rezemase de spătarul canapelei şi asculta conversaţia noastră, atingând cu degetele cochiliile şi pietrele de pe pervazul ferestrei. Eh, aş spune că e şi el tânăr. Îi trebuie o nevastă şi câţiva copii şi o să se potolească.

Eu şi Cassie ne-am uitat unul la celălalt şi am izbucnit în râs.

— Ce e? întrebă Sam.

— Nimic, am spus eu, sincer!

— Aş vrea să vă văd pe tine şi pe Mark după câteva pahare de bere, zise Cassie.

— L-aş da pe brazdă imediat, afirmă Sam cu seninătate, pocnind din degete spre mine şi spre Cassie.

M-am cufundat în fotoliul meu să-mi savurez băutura. Îmi plăcea

conversaţia asta. Era o seară plăcută, o seară fericită. Ploaia bătea în fereastră, Billie Holiday se auzea în fundal, iar eu, până la urmă, eram bucuros că Sam fusese invitat de Cassie. Începeam să-l simpatizez. Oricine – mă gândeam eu – ar trebui să aibă în preajma lui un Sam.

— Chiar crezi că putem să-l eliminăm pe Mark de pe lista suspecţilor? am întrebat-o pe Cassie.

— Sincer, aşa cred, replică ea, bând din pahar, după care l-a sprijinit pe abdomen. În afară de problema nebuniei lui. După cum spuneam, am convingerea că făptaşul nu era în deplinătatea facultăţilor sale mintale. Or, nu mi-l imaginez deloc astfel pe Mark – cel puţin, nu în chestiunile importante.

— Norocosul, zise Sam zâmbindu-i lui Cassie, din partea cealaltă a măsuţei de cafea.

— Cum v-aţi cunoscut, tu şi Cassie? mă întrebă Sam mai târziu. Stătea pe canapea şi îşi luase paharul în mână.

— Poftim?

Era o întrebare cam ciudată, picase ca o bombă, mai ales că, sincer să fiu, aproape că uitasem că era acolo. Cassie cumpără băuturi de bună calitate, whisky Connemara aromat, aşa că eram cu toţii un pic ameţiţi. Conversaţia noastră se apropia, confortabil, de final. Sam se întindea să citească titlurile de pe copertele cărţilor aflate pe raft; eu mă cufundasem în fotoliu, fără să mă gândesc la ceva anume, ci doar ascultând muzica. Cassie era la baie.

— A, am întâlnit-o când a venit la noi în echipă. Într-o seară i s-a stricat motoreta şi am dus-o acasă cu maşina.

— Aha, da, făcu Sam. Arăta cam neîncrezător, ceea ce nu prea îl caracteriza. La asta m-am gândit şi eu de prima dată: că nu o cunoşti mai dinainte. Dar pe urmă mi s-a părut că vă cunoaşteţi de secole, aşa că m-am întrebat de când sunteţi voi prieteni… înţelegi…

— Ni s-a mai întâmplat, am spus.

Oamenii sunt tentaţi să presupună că suntem veri sau că am crescut împreună, în case vecine, sau ceva în genul ăsta. Iar asta mă umple întotdeauna de o mulţumire secretă, fără motiv.

— Doar ne potrivim perfect, cred.

Sam aprobă din cap.

— Tu şi Cassie… rosti, dregându-şi glasul.

— Ce-am făcut? întrebă Cassie suspicioasă, dându-mi piciorul la o parte şi aşezându-se la locul ei.

— Dumnezeu ştie, am spus.

— Îl întrebam pe Rob unde v-aţi cunoscut voi doi, până să veniţi la Omucideri, explică Sam. La facultate sau unde?

— Eu n-am fost la facultate, i-am răspuns. Simţeam că ştiu ce urma să mă întrebe. Toţi o fac, mai devreme sau mai târziu, dar nu mă

aşteptam ca Sam să fie genul curios, şi mă întrebam de ce voia să ştie aşa ceva.

— Serios? făcu el uimit, încercând însă să nu arate asta. Mă refer la accentul tău. Am crezut că ai fost la Trinity, poate, şi că acolo aţi avut cursuri împreună… sau…

— Nu ne ştim de la Adam şi Eva, afirmă Cassie calmă, iar după un minut de încremenire, eu şi ea nu ne-am putut abţine să nu izbucnim într-un râs copilăresc, hohotitor.

Sam clătină din cap, zâmbind.

— Sunteţi unul mai nebun decât celălalt, afirmă Sam, după care se ridică şi se duse să golească scrumiera.

Îi spusesem adevărul lui Sam: nu fusesem niciodată la facultate. Terminasem liceul, în mod miraculos, cu note de trecere. Suficient cât să continui să fac nişte cursuri sau chiar să completez un formular de înscriere la facultate. Le-am spus atunci tuturor că voiam să fac o pauză de un an, dar adevărul era că nu voiam să mai fac nimic, absolut nimic, cât mai mult timp posibil, poate pentru tot restul vieţii.

Charlie plecase la Londra să studieze economia, iar eu am mers cu el, întrucât nu exista niciun alt loc în care să îmi doresc să mă duc. Tatăl lui îi plătea un apartament cu podele din lemn masiv şi cu portar, iar eu nu mi-aş fi permis nici pe jumătate asemenea lucru, aşa că mi-am închiriat o garsonieră mică şi întunecoasă, într-o zonă cam nesigură. Charlie şi-a luat o colegă de apartament, o studentă olandeză care urma să plece acasă de Crăciun. Planul era ca până atunci eu să îmi găsesc o slujbă şi să mă mut cu el, însă cu mult timp înainte de Crăciun îmi devenise limpede că nu voiam – nu doar din cauza banilor, ci pentru că, în mod neaşteptat, mă îndrăgostisem de cămăruţa, de libertatea mea.

După şcoala cu internat, singurătatea era o binecuvântare. În prima mea noapte acolo, mă lungisem pe spate, pe covor, timp de câteva ore, în acea vastă întindere portocalie a oraşului care se vedea, licărind, pe fereastră. Pe hol se unduiau miresme grele de curry; auzeam doi indivizi ţipând unul la altul în rusă, iar cineva studia undeva, furtunos, la vioară. Atunci mi-am dat seama, treptat, că nu exista absolut nicio persoană pe lume care să mă vadă sau să mă întrebe ce fac sau care să-mi spună ce să fac, şi m-am simţit de parcă în orice moment cămăruţa mea s-ar fi putut desprinde de restul clădirii, ca un balon de săpun, luminos, aflat în derivă prin noapte, plutind blând pe deasupra acoperişurilor, pe deasupra apei, printre stele.

Am locuit acolo aproape doi ani. În cea mai mare parte a timpului mi-am acoperit cheltuielile dintr-o bursă. Ocazional, când rămâneam lefter sau când aveam nevoie de bani ca să impresionez o fată, petreceam câteva săptămâni muncind în construcţii sau la o firmă de

mutat mobilă. Inevitabil, eu şi Charlie ne-am îndepărtat – începând, cred, de la privirea lui politicoasă şi uşor oripilată când a văzut prima dată garsoniera. Ne întâlneam cam la două săptămâni să bem bere, mergeam la petreceri cu el şi cu noii lui prieteni (aici le-am cunoscut pe cele mai multe fete din vremea aceea, inclusiv pe anxioasa Gemma, care avea probleme cu alcoolul). Erau tipi de treabă, amicii lui de la universitate. Însă vorbeau un limbaj pe care eu nu îl cunoşteam, şi nici nu regretam acest lucru, cu glume înţelese doar de ei, cu abrevieri şi aluzii, iar mie mi se părea greu să fiu atent la aşa ceva.

Nu ştiu bine ce am făcut în acei doi ani. Cred că, în cea mai mare parte a timpului, nimic. Ştiu, ăsta este unul dintre tabuurile societăţii noastre, însă eu descoperisem plăcerea de a lenevi, genul acela de lene de care cei mai mulţi oameni nu mai au parte după perioada copilăriei. Aveam o prismă – provenea dintr-un vechi candelabru – pe care o ţineam în fereastră, şi puteam să-mi petrec o după-amiază întreagă stând întins în pat şi privind cum acel obiect reflecta mici raze de lumină în culorile curcubeului, de jur împrejurul camerei.

Citeam foarte mult. Dintotdeauna am citit, dar atunci, în acei doi ani, m-am cufundat în cărţi cu o poftă voluptuoasă, aproape erotică. Mă duceam la biblioteca locală şi luam cât de multe cărţi puteam, apoi mă încuiam în cameră şi citeam într-una câte o săptămână. Căutam cărţi vechi – cu cât erau mai vechi, cu atât era mai bine – Tolstoi, Poe, tragedii iacobine, o traducere prăfuită din Laclos, aşa că, atunci când în sfârşit am ieşit la suprafaţă, clipind din ochi şi ameţit, mi-au trebuit zile întregi ca să reuşesc să mă abţin să mă mai gândesc la ritmul lor rece, neted, cristalin.

M-am uitat foarte mult şi la TV. În al doilea an, ajunsesem fascinat de documentarele despre crime, difuzate noaptea târziu, mai ales pe canalul Discovery: nu pentru crimele în sine, dar pentru structurile complicate ale desfăşurării pistelor. Îmi plăcea pasiunea constantă, încăpăţânată a acestor oameni – grăsunii şerifi texani, slăbănogii bostonieni din FBI – care descurcau cu grijă iţele şi puneau laolaltă piese disparate până când reuşeau în sfârşit să le aşeze pe toate la locul lor, iar atunci răspunsul ţâşnea şi se contura dinaintea lor, strălucitor, de necontestat. Erau ca nişte magicieni, care aruncau o mulţime de piese într-un joben, apoi îl băteau cu o baghetă şi – în sunetul teatral al trompetelor – scotea de-acolo un batic de mătase, impecabil. Numai că în cazul ăsta era de o mie de ori mai bine, pentru că răspunsurile erau reale şi vitale, şi nu era vorba (mă gândeam eu) de niciun fel de iluzii.

Ştiam că în viaţa reală nu era chiar aşa, cel puţin nu întotdeauna, dar m-a lovit precum o nevoie acută de aer ideea de a avea o slujbă acolo unde această posibilitate exista. Aşa că, chiar în acele luni, când Charlie se angajase, iar eu fusesem anunţat că bursa nu mai putea fi

acordată unor oameni ca mine, iar tipul acela iubitor de muzică rap se mutase mai jos, mi s-a părut un răspuns evident că trebuia să plec în Irlanda, să mă înscriu la Templemore Training College şi să devin detectiv. Nu simţeam în prezent că îmi era dor de cămăruţa aceea – cred că oricum începusem să mă plictisesc –, dar încă îmi amintesc de acei doi ani minunaţi, de leneveală, care au fost printre cei mai fericiţi din viaţa mea.

Sam plecă pe la 11.30. Ballsbridge se află la doar câteva minute distanţă de mers pe jos de Sandymount. Îmi aruncă o privire rapidă, interogativă, în timp ce îşi îmbrăca pardesiul.

— Tu pe unde o iei?

— Probabil că ai pierdut ultimul DART[32], îmi spuse Cassie încet. Dacă vrei, poţi să rămâi să dormi pe canapea.

Aş fi putut să spun că pot să iau un taxi până acasă, dar m-am gândit că probabil ea cântărise mai bine: Sam nu era precum Quigley, nu ne-am fi trezit amândoi – eu şi ea – a doua zi primiţi cu valuri de zâmbete satisfăcute şi de apropouri.

— Aş rămâne, am spus, uitându-mă la ceas. Sigur e în regulă?

Dacă Sam fusese uimit cumva, mascase destul de bine acest lucru.

— Ne vedem dimineaţă, spuse vesel. Noapte bună.

— Te place, i-am spus lui Cassie, după ce Sam a plecat.

— Of, ce previzibil eşti, zise ea, căutând în dulap pilota şi tricoul pe care mi le ţineam acolo.

— „O, vreau să aud ce are şi Cassie de spus! O, Cassie, eşti foarte bună la chestiile astea!”

— Ryan, dacă Dumnezeu ar fi vrut să am un frate puber, mi-ar fi dat unul. Până şi accentul tău din Galway te dă de gol…

— Ce, îl placi şi tu?

— Dacă-l plăceam, făceam celebra mea şmecherie cu codiţa de cireaşă pe care o înnod cu limba.

— Ba nu poţi. Arată-mi!

— Am glumit. Fugi la culcare.

Am desfăcut fotoliul, Cassie a aprins veioza de lângă el, am închis lumina din tavan: era semiîntuneric, cald, umbre jucau pe pereţi. Ea îşi luă cămaşa de noapte şi se duse la baie să se schimbe. Mi-am pus şosetele în pantofi şi i-am împins sub canapea, am rămas în boxeri, mi-am pus tricoul şi m-am vârât sub pilotă. La vremea aceea, acest lucru devenise deja o rutină. Auzeam zgomotul apei, cum se spăla Cassie pe faţă, melodia pe care o fredona, un cântec folk pe care nu îl recunoşteam, într-o tonalitate minoră.

— *Pentru regina inimilor, asul tristeţilor, azi e aici, mâine va pleca…*

Cânta aşa de jos, încât notele grave se pierdeau într-o mormăială.

— Chiar aşa simţi în legătură cu slujba noastră? am întrebat-o când

a ieşit din baie (cu picioarele goale, cu muşchii fermi, băieţeşti). La fel cum simte Mark în legătură cu arheologia?

Păstrasem întrebarea să i-o pun după plecarea lui Sam. Cassie îmi aruncă un mic rânjet strâmb.

— N-am vărsat niciodată vreo băutură alcoolică drept ofrandă pe covorul de la birou. Crede-mă pe cuvânt.

Am aşteptat să se bage în pat. Se sprijini într-un cot, cu obrazul proptit în pumn. În lumina veiozei de pe noptieră arăta translucidă, ca o copilă de pe o fereastră cu vitralii. Nu eram sigur că avea să-mi răspundă, chiar dacă eram doar noi doi, şi Sam nu ne auzea.

— Noi căutăm adevărul, vrem să-l scoatem la lumină. Asta e o treabă serioasă.

Am rămas pe gânduri.

— De-asta nu-ţi place să minţi?

Asta e una dintre calităţile lui Cassie, nu prea des întâlnită la un detectiv. Omite lucruri, eludează întrebări cu bună ştiinţă sau atât de subtil, încât aproape nu-ţi dai seama, sare de la o idee la alta cu abilitatea unui scamator, ca să te inducă în eroare. Dar nu ştiam nicio ocazie în care să fi minţit, nici măcar pe un suspect.

Ridică dintr-un umăr.

— Nu-s prea bună când e vorba de paradoxuri.

— Eu cred că sunt, am spus gânditor.

Cassie se lăsă să alunece pe spate şi începu să râdă.

— Poţi să-ţi adaugi chestia asta la caracterizarea personală. Bărbat, 1,80 m înălţime, priceput la paradoxuri…

— Anormal de atrăgător din punct de vedere sexual…

— În căutarea jumătăţii sale, Britney, pentru…

— Pfui!…

Ridică o sprânceană uitându-se la mine, cu inocenţă.

— Nu?

— Nu mă jigni. Britney este exclusiv pentru cei cu gusturi ieftine. Ar trebui să fie *măcar o* Scarlett Johansson.

Am râs amândoi. Am oftat uşurat şi m-am instalat mai bine pe pat. Cassie întinse mâna să închidă veioza.

— Noapte bună. Somn uşor.

— Vise plăcute.

Cassie dormea uşor ca o pisică. După câteva secunde am auzit-o respirând profund şi mi-am dat seama că adormise. Eu sunt la polul celălalt: dacă adorm, trebuie o alarmă puternică de ceas sau am nevoie de un ghiont care să mă trezească, dar am nevoie de ore întregi de foială şi zvârcoliri ca să adorm. Dar nu ştiu cum se face, întotdeauna mi-a fost mai uşor să adorm când mă aflam la Cassie, în ciuda patului îngust şi scurt, şi a scârţâiturilor care se aud noaptea în orice casă veche. Chiar şi acum, când nu reuşeam să adorm, încercam

să îmi imaginez cum arătam acolo, întins pe spate, pe canapea: pilota moale, din flanel, îmi atingea obrazul, un iz uşor de whisky încă plutea prin cameră încălzind aerul, respiraţia uşoară a lui Cassie, visând, traversând camera.

Nişte oameni intrară în clădire, şuşotind şi chicotind, şi se îndreptară către apartamentul de dedesubt. Ajungeau până la mine frânturi de conversaţie şi râsete, slabe şi înăbuşite. Mi-am potrivit ritmul respiraţiei cu cel al lui Cassie şi mi-am simţit mintea alunecând plăcut în lumea viselor, al întâmplărilor fără sens – Sam explica în ce fel se construieşte o barcă, iar Cassie stătea la fereastră, între două sculpturi reprezentând animale fantastice, şi râdea.

Marea se afla la doar câteva străzi distanţă şi nu aveam cum să o aud, dar în vis părea că aşa se întâmpla.

9

Am sentimentul că noi trei am petrecut un milion de nopţi în apartamentul lui Cassie. Ancheta n-a durat însă decât o lună sau cam aşa ceva, şi sunt sigur că au existat zile în care unul sau altul dintre noi am făcut şi altceva; dar odată cu trecerea timpului, acele seri au colorat întreaga perioadă, la fel ca un strop de vopsea care înfloreşte lent în apă. Vremea era de toamnă timpurie, neplăcută. Vântul şuiera, picăturile de ploaie se strecurau prin tocurile ferestrelor, iar geamurile zăngăneau. Cassie aprindea focul, împrăştia notiţele noastre pe podea şi întorcea teoriile pe toate părţile. Apoi pleca să pregătească masa – de regulă, paste, cu diverse sosuri pentru ea, sandviciuri pentru mine, experimente exotice surprinzătoare pentru Sam: clătite taco, specialităţi thailandeze cu sos condimentat. La masă beam vin, apoi whisky în diferite combinaţii. Când începeam să ne simţim ameţiţi, adunam dosarele de lucru, le dădeam la o parte, ne scoteam pantofii, puneam muzică şi stăteam la taifas.

Cassie, ca şi mine, era singură la părinţi, şi ne simţeam amândoi captivaţi de poveştile despre copilărie ale lui Sam – patru fraţi şi trei surori îngrămădiţi într-o casă veche de fermă în Galway, jucându-se de-a cowboy-i şi indienii pe vastele întinderi, strecurându-se noaptea afară ca să exploreze moara bântuită de fantome; cu un tată impunător şi tăcut şi cu o mamă care cocea pâine în cuptorul din curte, lovind uşor cu o lingură de lemn şi numărându-i pe copii când veneau la masă, ca să se asigure că n-a căzut niciunul în râu. Părinţii lui Cassie muriseră într-un accident de maşină când ea avea cinci ani, iar ea fusese crescută de o mătuşă blândă, în vârstă, şi de bărbatul acesteia, într-o casă simplă şi dărăpănată din Wicklow, departe de civilizaţie. Vorbea despre cărţile nepotrivite cu vârsta ei pe care le citise din bibliotecă – *Creanga de aur*[33]*, Metamorfozele* lui Ovidiu, *Madame Bovary,* pe care o urâse, dar reuşise totuşi să o citească până la capăt – stând la fereastră, mâncând mere din grădină, în timp ce ploaia bătea uşor în geam. Odată, spunea ea, cotrobăise într-un scrin vechi şi găsise o farfurioară chinezească, un penny de pe vremea lui George al VI-lea şi două scrisori ale unui soldat, din timpul Primului Război Mondial, al cărui nume nu-l recunoştea nimeni, şi care aveau pasaje şterse cu negru de către cenzori. Eu nu-mi aminteam prea multe dinainte de vârsta de doisprezece ani, iar după vârsta asta, amintirile mele sunt aşezate pe rânduri – rândurile gri-albicioase de paturi din dormitor, rândurile de duşuri reci, care făceau ecou şi miroseau a dezinfectant, rândurile de băieţi îmbrăcaţi în uniforme vechi, înălţând imnuri protestante despre datorie şi onoare. Pentru amândoi, copilăria lui Sam era ceva desprins parcă dintr-o carte de

poveşti. Ne-o imaginam plină de culoare, cu copii rumeni în obraji şi cu un câinie ciobănesc ţopăind vesel în jurul lor. „Povesteşte-ne despre când erai tu mic”, zicea Cassie, cufundându-se în fotoliu, trăgându-şi mâneca puloverului până la capătul degetelor, ca să poată să ţină ceaşca de whisky fierbinte în mână.

Totuşi, din multe puncte de vedere, Sam rămânea personajul ciudat aflat în afara acestor conversaţii, iar o parte din mine se bucura că era aşa. Eu şi Cassie petrecuserăm doi ani ca să construim acea relaţie relaxată, cu o anumită rutină, un anumit ritm, cu anumite repere şi coduri subtile, ştiute doar de noi. Sam era acolo, la urma urmei, pentru că îi făcuserăm noi această favoare, şi mi se părea absolut corect faptul că el juca un rol secundar, că era prezent fără să fie totuşi prezent. Asta nu părea să-l deranjeze. Se întindea pe canapea, clătinându-şi paharul de whisky aşa încât lumina focului să reflecte pete de ambră pe puloverul lui, se uita şi zâmbea când eu şi Cassie discutam în contradictoriu despre timp sau despre T.S. Elliot, sau despre explicaţiile ştiinţifice în ce priveşte existenţa fantomelor. Conversaţii de adolescenţi, fără îndoială, cu atât mai mult cu cât erau însoţite de un comportament pueril.

(„Muşcă-mă, Ryan”, spunea ea şi îşi mijea ochii la mine, de-acolo, din fotoliul în care stătea, iar eu îi luam braţul şi o muşcam de încheietură, până când ţipa şi mă ruga să mă îndur de ea.) Acestea erau lucruri de care nu avusesem parte în adolescenţă şi de aceea îmi plăceau foarte mult, mă bucuram de fiecare moment.

Desigur că romanţez: e o tendinţă cronică de-a mea. Nu mă lăsaţi să vă dezamăgesc: poate că într-adevăr ne petreceam serile în faţa şemineului, mâncând castane prăjite, dar zilele erau tensionate, mohorâte, frustrante. Oficial, lucram de la nouă dimineaţa la cinci seara, dar, de fapt, eram la lucru înainte de opt, şi rareori se întâmpla să ajungem acasă înainte de opt seara, iar asta ca să ne punem din nou pe lucru – aveam de corelat chestionare, de citit declaraţii, de scris rapoarte. Cinam pe la nouă, zece seara; se făcea miezul nopţii când încheiam discuţiile de serviciu, şi două noaptea când mergeam la culcare. Stabiliserăm o relaţie intensă şi bolnăvicioasă cu cafeina şi uitaserăm cum este să fii odihnit. În prima seară de vineri, o poliţistă de-abia angajată ne spusese tuturor: „Ne vedem luni, băieţi”.

Dar primise doar un zâmbet ironic şi o bătaie camaraderească pe umăr de la O’Kelly care îi răspunsese cât se poate de serios: „Nu, Whatsyourname[34], ne vedem mâine-dimineaţă la opt, şi ai grijă să nu întârzii”.

Până la urmă, Rosalind Devlin nu venise la întâlnire în acea vineri. Pe la cinci, sătul de aşteptare şi îngrijorat că i s-ar fi putut întâmpla ceva, am sunat-o pe telefonul mobil. Nu mi-a răspuns. Am presupus că

era cu familia ei, poate că ajuta la pregătirile pentru înmormântare, avea grijă de Jessica sau plângea în camera ei. Dar senzaţia de inconfort nu dispăruse, stăruise agasantă precum prezenţa unei pietricele în pantof.

Duminică ne-am dus la înmormântarea lui Katy. Eu, Cassie şi Sam. Faptul că ucigaşii se simt atraşi să meargă la mormântul victimei lor este mai mult o legendă. Totuşi, merita făcută o încercare. Unde mai pui că O'Kelly ne spusese că dădea bine la public să participăm. Biserica fusese construită în anii 1970, când betonul era foarte preţuit şi când se presupunea că Knocknaree va deveni un oraş important. Era uriaşă, rece, urâtă, cu picturi stângace, înfăţişând Drumul Crucii, într-un stil aproape absent, cu ecouri care se înălţau lugubru către tavanul din beton. Am stat în spate, îmbrăcat în cele mai neutre haine negre pe care le aveam, şi am privit cum biserica se umplea de oameni: fermieri ţinându-şi în mână şepcile, femei bătrâne cu baticuri pe cap, adolescenţi emancipaţi încercând să pară abătuţi. În faţa altarului – sicriul mic, alb, cu margini aurii, arăta înspăimântător. Rosalind stătea în faţa lui, tremurând, susţinută de Margaret într-o parte şi de mătuşa Vera în cealaltă parte. În spatele lor, Jonathan, cu ochii sticloşi, o ajuta pe Jessica să meargă să se aşeze pe banca din primul rând.

Din lumânări se scurgeau neîncetat picături de ceară. Aerul era umed şi mirosea a tămâie şi a flori ofilite. Mă simţeam ameţit – uitasem şi să iau micul dejun – şi scena îmi părea extrem de cunoscută. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama de motiv: până la doisprezece ani, duminică de duminică venisem aici şi stătusem, probabil, aşezat pe una dintre aceste bănci ieftine de lemn, şi la una dintre slujbele de pomenire pentru Peter şi Jamie. Cassie sufla în palme, pe furiş, ca să şi le încălzească.

Preotul era foarte tânăr şi solemn, străduindu-se din răsputeri să valorifice cu această ocazie întregul său arsenal de clişee deprinse în seminar. Un cor de fetiţe palide, îmbrăcate în uniforme de şcoală – colegele lui Katy, le-am recunoscut pe câteva dintre ele – tremurau umăr lângă umăr, ţinând în mână partiturile cu imnuri religioase. Cântecele fuseseră alese în aşa fel încât să aducă alinare, însă vocile lor erau slabe şi nesigure, iar câteva chiar încetaseră să mai cânte.

— Să nu te temi, nici să te spăimântezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindeni, oriunde vei merge.

Simone Cameron îmi prinse privirea atunci când se întoarse de la împărtăşanie, şi îmi făcu un semn discret din cap; ochii ei aurii erau acum roşietici, monstruoşi. Membrii familiei se ridicară pe rând şi lăsară câte o amintire pe sicriu. Margaret, o carte, Jessica, o pisică de pluş, de culoarea scorţişoarei, iar Jonathan, desenul care stătuse agăţat deasupra patului lui Katy. Rosalind îngenunche şi puse pe capac o pereche de papucei de balerină, cu panglicile legate. Le aşeză

încet, apoi îşi aplecă fruntea peste sicriu şi suspină, atingând cu pletele ei castanii capacul alb cu auriu. Un geamăt slab, sfâşietor se înălţă de undeva din băncile din faţă.

Când am ieşit afară, cerul era cenuşiu, iar vântul scutura frunzele copacilor din curtea bisericii. Reporterii stăteau aplecaţi peste grilaje; se auzeau clicurile făcute de aparatele de fotografiat. Ne-am aşezat discret într-un colţ, cercetând împrejurimile şi mulţimea, dar, după cum era de aşteptat, nimic n-a atras atenţia.

— Nu e prea multă lume, murmură Sam. Era singurul care se împărtăşise. Hai să urmărim mâine înregistrarea video, să vedem dacă au fost şi persoane care nu ar fi trebuit să fie prezente.

— El nu e aici, afirmă Cassie. Îşi înfundase mâinile în buzunarele jeanşilor. Nici nu avea cum să fie. Tipul ăsta nici măcar nu citeşte ziarele. Ar schimba subiectul, dacă cineva s-ar apuca să vorbească despre caz.

Rosalind cobora încet treptele bisericii, cu batista la gură. Ne văzu şi se scutură de braţul care o sprijinea, traversă peluza cu rochia ei lungă şi neagră fluturând în vânt.

— Detectiv Ryan…

Îmi luă mâna între palme; faţa îi era plină de lacrimi.

— Nu mai suport. Trebuie să-l prindeţi pe omul care i-a făcut aşa ceva surorii mele.

— Rosalind! o strigă de undeva Jonathan, cu o voce răguşită, dar ea nu întoarse capul. Degetele ei lungi erau moi şi foarte reci.

— O să facem tot ce putem, am spus. Vii mâine să stăm de vorbă?

— O să încerc. Îmi pare rău pentru vineri, dar nu am putut… Aruncă o privire fugară peste umăr. N-am putut pleca. Vă rog, găsiţi-l, domnule detectiv Ryan, vă rog…

Mai mult am simţit decât am auzit zgomotul aparatului foto. Fotografia – cu chipul îndurerat al lui Rosalind din profil şi cu mine într-o poziţie deloc flatantă, cu gura deschisă – apăru pe prima pagină a unui ziar de scandal, a doua zi de dimineaţă, având drept titlu sub ea, cu litere mari, de doi centimetri şi jumătate: *Vă rog, faceţi-i dreptate surorii mele.* Quigley mă luă peste picior toată săptămâna.

În primele două săptămâni ale Operaţiunii Vestala am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Totul. Noi şi ceilalţi poliţişti am vorbit cu toate persoanele care locuiau pe o rază de aproape şapte kilometri de Knocknaree şi cu toţi cei care o cunoscuseră pe Katy. Exista un singur bolnav de schizofrenie în cartier, dar nu rănise niciodată în viaţa lui pe nimeni, nici măcar atunci când nu se afla sub tratament, ceea ce nu se întâmplase în ultimii trei ani. Am citit fiecare scrisoare de condoleanţe primită de familia Devlin şi am verificat fiecare persoană care a contribuit la fondul de studii al lui Katy. Am organizat şi o

supraveghere să vedem cine depune flori la altarul de piatră din şantier.

Le-am interogat pe cele mai bune prietene ale lui Katy – Christina Murphy, Elisabeth McGinnis, Marianne Casey: cu ochii roşii de plâns, tremurând, nişte fetiţe curajoase, care nu deţineau nicio informaţie relevantă; cu toate acestea m-au nedumerit. Nu le acord prea mare atenţie oamenilor care regretă faptul că tinerii din ziua de azi se maturizează prea repede (bunicii mei, la urma urmei, au muncit cu normă întreagă începând de la vârsta de şaisprezece ani, lucru care mai târziu le-a folosit mai mult decât oricâte body-piercinguri), dar prietenele lui Katy erau pe deplin conştiente de lumea în care trăiau, ceea ce le deosebea de copilul naiv care îmi amintesc că eram eu la vârsta aceea.

— Ne-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva Jessica are anumite dificultăţi de învăţare, ne spuse Christina, ale cărei cuvinte semănau cu ale unei persoane de treizeci de ani. Dar nu am vrut să întrebăm pe nimeni despre asta. Este… vreau să spun… Katy a fost ucisă de un pedofil?

Răspunsul la această întrebare părea să fie nu. În ciuda intuiţiei lui Cassie că aceasta nu fusese o crimă sexuală, am verificat fiecare individ acuzat de viol la sud de Dublin, dar şi pe mulţi alţii care nu ajunseseră niciodată pe banca acuzaţilor, şi am petrecut ore în şir cu colegii care aveau sarcina de a-i urmări şi a-i prinde pe pedofilii de pe internet. Tipul cu care am colaborat cel mai mult se numea Carl. Era tânăr şi slab, cu o faţă expresivă, cu pielea albă. El ne mărturisise că, deşi avea slujba asta doar de opt luni, se gândea deja să renunţe: avea doi copii până în şapte ani şi nu se mai putea uita la ei la fel ca până acum, se simţea prea murdar ca să-i mai îmbrăţişeze seara când le ura noapte bună, după o zi în care avea de-a face cu astfel de oameni.

Reţeaua – după cum o numea Carl – făcea speculaţii în legătură cu moartea lui Katy Devlin – o să vă scutesc de detalii –, iar noi am citit sute de pagini de transcrieri ale discuţiilor de pe internet, dintr-o lume întunecată şi străină nouă, dar nu am reuşit să aflăm nimic. Unul dintre bărbaţi părea să empatizeze puţin cam prea mult cu ucigaşul lui Katy („Cred că o IUBEA PREA MULT, iar ea nu a înţeles, aşa că el s-a SUPĂRAT”), dar când fetiţa murise, individul fusese online, discutând despre meritele fizice relative ale fetiţelor din Orientul îndepărtat faţă de cele ale europencelor. Eu şi Cassie ne-am îmbătat destul de rău în acea noapte.

Echipa lui Sophie se dusese acasă la Devlin şi, folosind un pieptăn foarte fin, colectase fibre şi alte probe pentru analize, dar raportase că nu găsise pete de sânge sau altceva care să se potrivească cu descrierile pe care le făcuse Cooper privind obiectul folosit la viol. Am înregistrat datele financiare: familia Devlin trăia modest (făcuse o

singură excursie, în Creta, cu patru ani în urmă, pentru care luase un credit bancar; mai erau lecţiile de balet ale lui Katy şi cele de vioară ale lui Rosalind; şi o Toyota din 1999). Nu avea aproape deloc economii. Dar nu avea nici datorii, ipoteca era plătită aproape integral, nu rămăseseră niciodată în urmă cu plata facturilor, nici măcar a celei de telefon. Nu exista niciun fel de suspiciune în legătură cu contul lor bancar, iar Katy nu avea asigurare de viaţă.

Linia telefonică deschisă în acest scop înregistrase un număr record de apeluri telefonice, un procentaj incredibil fiind lipsit de orice utilitate: oameni ai căror vecini arătau ciudat şi refuzau să se înscrie în asociaţia rezidenţilor, oameni care văzuseră bărbaţi înfricoşători dând târcoale prin ţinut, obişnuiţii excentrici care apăreau în astfel de cazuri şi spuneau că avuseseră viziuni legate de crimă, un alt grup de excentrici care explicau pe larg că asta era pedeapsa lui Dumnezeu faţă de o societate atât de plină de păcate. Eu şi Cassie ne-am petrecut o dimineaţă întreagă cu un tip care ne sunase să ne spună că Dumnezeu o pedepsise pe Katy pentru lipsa de decenţă cu care se expusese, îmbrăcată doar în costum de balerină, în faţa miilor de cititori ai ziarului *Irish Times*. Ne puseserăm mari speranţe în el – de fapt, refuzase să vorbească cu Cassie, pe motiv că femeile nu ar trebui să muncească şi că, pe de altă parte, se afişa îmbrăcată în jeanşi (prototipul modestiei feminine – mă informase el vehement – era Fecioara Maria). Însă alibiul lui era impecabil: îşi petrecuse noaptea de luni în minusculul district luminat în roşu, din Baggot Street, se îmbătase criţă, ameninţase cu flăcările iadului prostituatele de acolo, notase numerele de pe plăcuţele de înmatriculare ale maşinilor clienţilor, fusese alungat de peşti, dar el se tot întorcea, până când, pe la patru dimineaţa, poliţiştii îl băgaseră în arest ca să doarmă. De fapt, asta se întâmpla la câteva săptămâni o dată. Toţi cei care îl cunoşteau ştiau povestea şi erau fericiţi să o confirme, făcând remarci caustice despre probabilele înclinaţii sexuale ale tipului.

Au fost săptămâni ciudate, nişte săptămâni atipice, lipsite de coerenţă. Chiar după atâta timp, mi se pare greu de povestit. Se întâmplaseră atât de multe lucruri mărunte, lucruri care atunci păreau insignifiante şi lipsite de legătură cu acest caz, precum o adunătură de obiecte dintr-o sală de jocuri: diverse chipuri şi fraze, şi camere de zi, şi apeluri telefonice, toate învăluite într-o lumină stroboscopică. Doar mult mai târziu, judecând la rece, micile detalii ţâşniseră şi se ordonaseră ele singure, aşezându-se fiecare la locul său, formând tipare pe care ar fi trebuit să le observăm încă de pe parcurs.

Şi tot atunci ne-am dat seama cât de epuizantă fusese această primă fază a Operaţiunii Vestala. Cazul – deşi refuzaserăm să recunoaştem acest lucru, fie doar şi faţă de noi înşine – părea să nu ducă nicăieri. Fiecare pistă pe care o apucam ducea într-o fundătură. O'Kelly

continua să ne ţină discursuri de mobilizare, gesticulând, spunându-ne că nu ne puteam permite să ratăm, iar dacă lucrurile începuseră rău, tot rău aveau să continue. Ziarele tunau, cerând dreptate şi publicând fotografii cu Peter şi Jamie, cum ar fi arătat dacă ar fi trăit. Eram la fel de tensionat ca întotdeauna. Dar poate că motivul cel mai important pentru care îmi este atât de greu să vorbesc despre acele săptămâni este altul – în ciuda a tot ce s-a întâmplat şi a faptului că acest lucru era o slăbiciune pe care nu mi-o puteam permite –, anume acela că încă îmi era dor de ei.

Lucruri mărunte. Am făcut rost, bineînţeles, de fişa medicală a lui Katy. Ea şi Jessica se născuseră prematur, dar Katy, cel puţin, se descurcase bine şi, până la vârsta de opt ani şi jumătate, nu avusese decât bolile specifice copilăriei. Dar după aceea, începuse să se îmbolnăvească. Avea crampe la stomac, voma, avea diaree; ajunsese la spitalul de urgenţă de trei ori într-o lună. Cu un an în urmă, după o criză gravă, doctorii îi făcuseră un examen laparoscopic – ceea ce observase şi Cooper – care o ţinuse departe de şcoala de balet. Diagnosticul fusese sindrom de pseudoobstrucţie intestinală idiopatică, cu lipsă atipică de dilatare. Citind printre rânduri, am înţeles că merseseră prin eliminare şi că de fapt nu aveau absolut nicio idee despre ce era în neregulă cu acest copil.

— Münchausen indus? am întrebat-o pe Cassie, care citea pe deasupra umărului meu, cu braţele încrucişate pe spătarul scaunului meu.

Eu, Sam şi ea ne instalaserăm într-un colţ al biroului, cât mai departe posibil de linia telefonică, unde puteam să avem cât de cât linişte, atâta vreme cât şi noi vorbeam încet.

Ridică din umeri şi se strâmbă.

— Ar putea fi. Dar sunt o mulţime de detalii care nu se potrivesc totuşi. Cele mai multe mame care suferă de Münchausen indus au o legătură cu medicina – sunt adeseori asistente sau ceva de genul ăsta. Margaret abandonase şcoala la cincisprezece ani şi se angajase la fabrica de biscuiţi Jacobs unde lucrase până se măritase. Iar dacă verifici înregistrările la urgenţă, Margaret nu s-a dus cu Katy la spital: au fost Jonathan, Rosalind, Vera, iar altă dată o *profesoară*… În cazul acestor mame, punctul-cheie este tocmai atenţia şi simpatia pe care le primesc din partea doctorilor şi a asistentelor medicale. Nu ar fi lăsat pe nimeni altcineva să se afle în centrul atenţiei în cazul acesta.

— Deci o excludem pe Margaret?

Cassie oftă.

— Nu se potriveşte profilului, dar nu e o chestiune hotărâtoare. Ea ar putea fi excepţia. Aş vrea să mai aruncăm un ochi pe fişele medicale ale celorlalte două fete. Aceste mame nu au de obicei în

vedere un singur copil, lăsându-i pe ceilalţi în pace. Trec de la un copil la altul, ca să alunge suspiciunile, încep cu copilul mai mare, apoi trec la următorul când celălalt a crescut suficient de mare ca să nu mai producă agitaţie. Dacă Margaret e vinovată, atunci ar trebui să găsim ceva şi în fişele medicale ale celorlalte două fete – bunăoară, asta s-ar fi putut întâmpla atunci când Katy a încetat să mai fie bolnavă, şi a început să se petreacă ceva ciudat cu Jessica… Hai să le cerem acordul părinţilor ca să ne uităm în fişele medicale.

— Nu, am spus.

Toţi ceilalţi poliţişti din încăpere păreau să vorbească în acelaşi timp, iar zgomotul parcă se transformase într-o ceaţă care-mi învăluia creierul. Nu mă puteam concentra.

— Până acum, cei doi Devlin nu ştiu că sunt suspecţi. Aş lăsa lucrurile aşa, cel puţin până când vom avea nişte motive mai concrete. Dacă mergem să le cerem acordul să vedem fişele medicale ale lui Rosalind şi Jessicăi, acest lucru va constitui un avertisment pentru ei.

— Ceva concret, repetă Cassie.

Se uită la foile de hârtie răspândite pe masă, la toate acele texte tipărite, scrise de mână sau fotocopiate. Pe avizier apăruseră multe nume, numere de telefon, săgeţi, semne de întrebare şi sublinieri multicolore.

— Mda… am spus. Ştiu.

Fişele de la şcoală ale fetelor lui Devlin erau la fel de ambigue. Katy era bună la învăţătură, dar nu strălucită, în general avea note bunicele, o notă mai mică doar la irlandeză şi notele cele mai mari la educaţie fizică. Nu avea probleme la purtare, poate doar tendinţa de a vorbi cam mult în timpul orelor, şi nu avea avertismente, cu excepţia câtorva cazuri de absenţă. Rosalind era mai inteligentă, dar şi mai inconstantă. Avea un şir de note mari, după care urmau note mici şi comentariile profesorilor că nu îşi dă silinţa să înveţe şi că lipseşte de la şcoală. Fişa Jessicăi, în mod deloc surprinzător, era cea mai consistentă. Totul fusese bine la şcoală până când ea şi Katy împliniseră nouă ani, dar se pare că Jonathan ceruse convocarea consiliului medical al şcolii şi demarase o şarjă de teste: indicele ei de inteligenţă era situat undeva între 90 şi 105 şi nu fuseseră depistate probleme neurologice. În fişă se concluziona: dizabilităţi nespecifice de învăţare cu trăsături de autism.

— Ce părere ai? mă întrebă Cassie.

— Cred că familia asta e tot mai ciudată. Uitându-mă prin toate astea, aş putea să jur că dacă cineva e abuzat, atunci aceea este Jessica. Un copil perfect normal până la vârsta de nouă ani, apoi, brusc, toate performanţele ei şcolare şi de relaţionare socială o iau pe o pantă descendentă. E totuşi o vârstă prea mare ca să depistezi

autismul, însă poate fi un indiciu că a suferit un abuz. Iar Rosalind – toată treaba asta cu lipsa ei de constanţă ar putea fi un dezechilibru perfect justificat de vârsta adolescenţei, dar ar putea să fie la fel de bine şi un răspuns la ceva ciudat ce se petrecea acasă. Singura care pare în regulă – mă rog, psihologic vorbind – este Katy.

O umbră apăru din senin în colţul în care stăteam, făcându-mă să tresar şi să scap stiloul pe podea.

— Ce e? făcu Sam uluit. Eu sunt…

— Isuse! am exclamat eu.

Inima îmi bubuia în piept. Dincolo de masă, ochii lui Cassie nu trădau nimic. Mi-am recuperat stiloul.

— N-am simţit când ai intrat. Ce ai adus?

— Am înregistrările apelurilor telefonice ale familiei Devlin, răspunse Sam, agitând în aer hârtiile pe care le ţinea în ambele mâini. Apelurile primite şi cele făcute.

Aşeză cele două teancuri de hârtii pe masă şi le întinse marginile cu grijă. Colorase numerele de telefon după un anumit criteriu. Paginile erau pline de linii făcute cu markerul.

— Începând cu ce dată? întrebă Cassie.

Se aplecă peste masă, uitându-se pe pagini de jos în sus.

— Începând din luna martie.

— Doar atât? În ultimele şase luni?

Ăsta era primul lucru pe care îl observasem şi eu: că nu erau totuşi multe hârtii. Pentru o familie formată din cinci persoane, dintre care trei sunt adolescente. Desigur, linia telefonică ar fi putut să fie tot timpul ocupată, poate că mereu exista cineva care ţipa către altcineva să închidă telefonul. Mi-am amintit ce linişte îngrozitoare era în casă în ziua în care Katy fusese găsită, iar mătuşa Vera rătăcea prin hol.

— Da, ştiu, zise Sam. Poate că folosesc mai mult telefoanele mobile.

— Poate, confirmă Cassie.

Dar nu părea convinsă. Nici eu nu eram: aproape fără excepţie, când o familie taie legăturile cu lumea înseamnă că în casă ceva nu este în regulă. Totuşi, telefonul mobil este scump; or, în casă existau două aparate fixe, unul lângă debaraua de haine, la parter, şi încă unul în holul de la etaj, cu firul suficient de lung încât aparatul să poată fi luat în oricare dintre dormitoare. Nu era nevoie să folosească un telefon mobil ca să aibă intimitate.

Ne-am uitat totuşi la telefoanele date pe mobil de Katy. Avea un credit de zece euro la orice oră, din două în două duminici. Cel mai des apăreau SMS-uri trimise prietenelor ei şi am reuşit să reconstruim, din abrevierile folosite de ea, lungi conversaţii despre temele de şcoală, bârfele din clasă, *American Idol*. Nu era niciun număr necunoscut, nu era niciun semnal de avertisment.

— Ce e cu sublinierile? am întrebat.

— Sunt numerele cunoscute, am încercat să le împart pe membrii familiei. Din câte se pare, Katy folosea cel mai mult telefonul fix. Toate numerele marcate cu galben sunt ale colegelor ei de clasă.

Am răsfoit paginile. Culoarea galbenă se întindea pe cel puţin o jumătate de foaie, ori de câte ori dădeam pagina.

— Numerele marcate cu albastru sunt ale surorilor lui Margaret – una în Kilkenny şi Vera, cea de la ieşirea din cartier. Cele cu verde sunt ale surorii lui Jonathan, din Athlone, apoi cel de la casa din copilărie, în care locuieşte mama sa, precum şi ale membrilor din comitetul organizaţiei Mutaţi Autostrada. Cele cu roşu sunt ale prietenei lui Rosalind, Karen Daly, cea la care a locuit când a fugit de-acasă. Apelurile dintre ele se răresc după acest episod. Aş spune că lui Karen nu-i prea făcea plăcere să se afle la mijloc într-o ceartă de familie, dar a continuat totuşi să o sune pe Rosalind câteva săptămâni după acea întâmplare. Dar Rosalind nu a sunat-o la rândul ei.

— Poate că nu avea permisiunea să o facă, am sugerat eu.

Probabil că apariţia lui Sam fusese doar începutul agitaţiei mele, căci inima încă îmi bătea nebuneşte şi aveam sentimentul acut şi limpede al unui animal aflat în pericol.

Sam clătină din cap.

— Se poate ca părinţii să fi crezut că tânăra Karen are o influenţă negativă asupra ei. Oricum, cam astea sunt toate apelurile ei importante. Mai sunt doar nişte apeluri de la diverse companii de telefonie cu oferte pentru internet şi acestea trei.

Întinse paginile cu apelurile primite. Erau pe ele trei linii făcute cu markerul roz.

— Data, ora şi durata se potrivesc cu ce ne-a spus Devlin. Toate apelurile sunt făcute de la un telefon public cu cartelă.

— Fir-ar să fie! exclamă Cassie.

— De unde? am întrebat eu.

— Din centrul oraşului. Unul de pe chei, de lângă IFSC[35]. Al doilea, de pe O'Connel Street. Al treilea, tot de pe chei, la jumătatea distanţei dintre primele două.

— Cu alte cuvinte, am spus eu, apelantul nostru nu e un localnic nemulţumit.

— N-aş spune asta. Putea să sune în drum spre casă, după ce pleca de la cârciumă. Presupun că un tip din Knocknaree ar putea să bea în oraş, dar nu face asta în mod regulat. O să-i verific pe băieţi, să mă asigur, dar pentru moment mă gândesc că ar putea fi cineva pentru care autostrada este o afacere, nu o cauză personală. Iar dacă eram parior, aş fi pus la bătaie o sumă că tipul stă undeva aproape de chei.

— Ucigaşul nostru este aproape sigur o persoană din partea locului, afirmă Cassie.

Sam dădu din cap.

— Tipul putea angaja un localnic ca să facă treaba totuşi. Eu aşa aş fi făcut.

Cassie îmi prinse privirea: Sam nu rezista tentaţiei de a presupune că ucigaşul era unul plătit.

— Când o să aflu cine sunt proprietarii acelor terenuri, o să văd dacă vreunul dintre ei a vorbit cu cineva din Knocknaree.

— Şi cum o să faci asta? l-am întrebat.

— A, sigur că pot s-o fac, rosti Sam vag, zâmbind. O să văd eu cum.

— Staţi aşa! sări Cassie brusc. Jessica a dat vreun telefon?

— Din câte se pare, niciunul, îi răspunse Sam, făcând hârtiile teanc şi luându-le cu sine.

Toate astea se petreceau într-o zi de luni, cam la o săptămână după ce murise Katy. În acea săptămână, nici Jonathan, nici Margaret Devlin nu ne dăduseră vreun telefon ca să afle cum decurgea ancheta. Nu mă plângeam, ca să fiu sincer – alte familii sunau de patru, cinci ori pe zi, disperate să primească un răspuns, şi puţine lucruri sunt mai neplăcute decât să le spui că nu aveai nicio noutate – însă, cu toate astea, era un alt mic detaliu neliniştitor, într-un caz deja plin de asemenea detalii.

În sfârşit, Rosalind veni marţi, pe la prânz. Nu sunase, nu stabilise nicio întâlnire, pur şi simplu Bernadette mă anunţă, cu o undă de dezaprobare în glas, că o tânără voia să mă vadă. Ştiam că era ea, iar faptul că apăruse din senin îmi suna oarecum a disperare, a urgenţă. Am lăsat baltă documentele la care lucram şi am coborât scările, ignorându-i pe Cassie şi pe Sam.

Rosalind mă aştepta la recepţie. Avea un şal verde strâns în jurul trupului. Chipul ei, întors spre fereastră, era trist şi îndepărtat. Era prea tânără ca să fie un gest conştient, dar arăta ca într-un tablou minunat: buclele castanii, pata de verde a şalului pe fundalul de cărămizi şi pietre din curte, ce străluceau în soare. Dacă am fi făcut abstracţie de holul plin de diverse obiecte utilitare, scena ar fi putut să devină uşor un tablou prerafaelit.

— Rosalind, am spus.

Ea tresări, ducându-şi mâna la piept.

— O, domnule detectiv Ryan, m-aţi speriat. Mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să vorbiţi cu mine.

— Oricând, am spus. Hai sus, să putem sta de vorbă.

— Sunteţi sigur? Nu vreau să vă fac necazuri. Dacă sunteţi prea ocupat, spuneţi-mi şi vă las.

— Nu îmi faci niciun fel de necazuri. Vrei o ceaşcă de ceai? Sau de cafea?

— Nişte cafea ar fi nemaipomenită. Dar trebuie să rămânem

înăuntru? E o zi aşa de frumoasă… iar eu sufăr un pic de claustrofobie. Nu-mi place să le spun oamenilor, dar… Am putea merge afară?

Nu respectam procedura standard, dar atunci m-am gândit că ea nu era suspectă, şi nici neapărat martoră.

— Desigur, i-am răspuns. Aşteaptă-mă o secundă.

Şi am fugit sus după cafea. Uitasem să o întreb cum o bea, aşa că am pus un pic de lapte şi am luat două pliculeţe de zahăr în buzunar, în caz de nevoie.

— Să ieşim, i-am spus lui Rosalind când m-am întors jos. Ne aşezăm undeva în grădină?

Luă o gură de cafea şi încercă să îşi ascundă impresia neplăcută.

— Ştiu, nu e prea grozavă, am spus.

— Nu, nu, e în regulă. Doar că… în fine, nu prea obişnuiesc să pun lapte…

— Oh! Îmi pare rău. Vrei să îţi aduc alta?

— Nu, e în regulă, domnule detectiv Ryan, sincer. De fapt, nici nu am într-adevăr nevoie de cafea. Luaţi-o dumneavoastră. Nu vreau să vă fac necazuri. E foarte frumos din partea dumneavoastră că aţi acceptat să ne vedem. Nu vreau să vă reţin prea mult…

Vorbea prea repede, prea subţire, gesticula prea mult şi îmi susţinea privirea prea mult, fără să clipească, de parcă ar fi fost hipnotizată. Era extrem de agitată şi se străduia din greu să se controleze.

— Nu e nicio problemă, am spus amabil. Uite cum facem: hai să găsim un loc agreabil unde să stăm, apoi îţi aduc altă cafea. Nu e grozavă, dar cel puţin n-o să aibă lapte. Cum ţi se pare?

Rosalind îmi zâmbi recunoscătoare, iar pentru o clipă mi se păru că acest mic gest de curtoazie o impresionase aproape până la lacrimi.

Am găsit o bancă în grădină, la soare; păsările ciripeau prin tufişuri, ţâşnind din când în când, iuţi ca nişte săgeţi, năpustindu-se asupra firimiturilor din sandviciuri. Am lăsat-o pe Rosalind acolo şi m-am întors să iau cafea. Nu m-am grăbit, m-am gândit că era mai bine să o las să se liniştească. Dar când m-am întors, ea stătea tot pe marginea băncii, muşcându-şi buzele, rupând petalele unei margarete.

— Mulţumesc, îmi spuse, luând ceaşca de cafea şi încercând să-mi zâmbească. M-am aşezat lângă ea. Domnule detectiv Ryan, aţi reuşit… l-aţi găsit pe cel care a ucis-o pe sora mea?

— Încă nu, i-am răspuns. Dar au trecut doar câteva zile. Ţi-am promis, o să facem tot ce este posibil.

— Ştiu că o să-l prindeţi, domnule detectiv Ryan. Am ştiut din clipa în care v-am văzut. Pot să spun îngrozitor de multe lucruri despre oameni încă de la prima vedere – uneori chestia asta mă şi sperie, mai ales că am dreptate atât de des – şi am ştiut imediat că dumneavoastră

sunteţi persoana de care avem nevoie.

Se uita la mine cu nevinovăţie, cu încredere deplină. Mă simţeam flatat, desigur, dar, în acelaşi timp, această încredere fără margini pe care mi-o arăta mă făcea să mă simt şi inconfortabil. Era atât de sigură, era atât de disperat de vulnerabilă; şi, deşi încercam să nu mă gândesc în acest fel, ştiam că exista posibilitatea ca acest caz să nu fie rezolvat niciodată, şi ştiam exact şi ce ar fi însemnat asta pentru ea.

— V-am visat, continuă Rosalind, apoi a privit în jos, încurcată. În noaptea de după înmormântarea lui Katy. De când a murit ea, nu am putut să dorm mai mult de o oră pe noapte, ştiţi… Am fost… of, am fost foarte agitată. Dar văzându-vă în acea zi… mi-am amintit că nu trebuie să mă dau bătută. În noaptea aceea am visat că ciocăneaţi la uşa noastră ca să-mi spuneţi că l-aţi prins pe ucigaş. Îl aveaţi în maşina poliţiei, care se vedea în spatele dumneavoastră, şi îmi spuneaţi că acel om nu o să mai poată face rău nimănui, niciodată.

— Rosalind, am oprit-o, pentru că nu mai puteam suporta. Facem tot ce putem şi nu o să renunţăm. Dar trebuie să fii pregătită şi pentru eventualitatea ca toate astea să dureze foarte mult timp.

Ea scutură din cap.

— O să-l găsiţi, spuse simplu.

— Ziceai că vrei să mă întrebi ceva, i-am amintit.

— Da. A inspirat adânc. Ce i s-a întâmplat surorii mele, domnule detectiv Ryan? Mai exact, ce i s-a întâmplat?

Ochii ei erau larg deschişi, curioşi, şi nu ştiam prea bine ce trebuia să-i spun în situaţia asta. Dacă i-aş fi spus adevărul, poate că nu ar fi rezistat, ar fi leşinat, ar fi ţipat. Grădina era plină de ofiţeri care stăteau de vorbă, căci era pauza de prânz.

— I-aş lăsa mai bine pe părinţii tăi să îţi spună ce s-a întâmplat exact, i-am răspuns.

— Am optsprezece ani, să ştiţi. Nu aveţi nevoie de permisiunea lor ca să îmi spuneţi.

— Totuşi…

Rosalind îşi muşcă buza de jos.

— I-am întrebat. El… ei… mi-au spus să tac din gură.

Mă copleşi un sentiment ciudat – mânie, nelinişte, compasiune… nu ştiu exact ce anume.

— Rosalind, i-am spus cu blândeţe, este totul în regulă la tine acasă?

Îşi înălţă brusc capul şi deschise gura de parcă ar fi vrut să ofteze.

— Da, îmi răspunse, cu o voce lipsită de vlagă. Desigur.

— Eşti sigură?

— Sunteţi foarte amabil, îmi zise ea, tremurând. Sunteţi atât de bun cu mine… da, totul este în regulă.

— Ţi-ar fi mai uşor dacă ai vorbi cu partenera meu?

— Nu, răspunse imediat, cu o voce din care reieşea dezacordul. Am vrut să vorbesc cu dumneavoastră pentru că… se juca cu ceaşca de cafea. Am simţit că vă pasă, domnule detectiv Ryan. De Katy. Partenerei dumneavoastră nu pare să-i pese la fel de mult, dar dumneavoastră… dumneavoastră sunteţi altfel.

— Sigur că ne pasă amândurora, am spus eu.

Aş fi vrut să o înconjur liniştitor cu braţul, sau să pun o mână pe mâna ei, sau ceva de genul ăsta, dar nu am fost niciodată bun la chestii de-astea.

— O, ştiu, ştiu. Dar partenera dumneavoastră… Îmi zâmbi timid. Cred că a reuşit să mă sperie un pic. E aşa de agresivă…

— *Partenera* mea? am spus uimit. Detectiv *Maddox?*

Cassie avea dintotdeauna reputaţia că ştia cum să se poarte cu familia victimei. Eu eram rigid şi de-abia puteam scoate o vorbă, pe când ea părea că ştie întotdeauna care era lucrul cel mai potrivit pe care trebuia să-l spună, şi o făcea într-un fel foarte blând. Unele familii îi mai trimiteau chiar şi acum, cu ocazia Crăciunului, cărţi poştale cu texte triste, resemnate, dar în care îşi exprimau şi recunoştinţa.

Rosalind îşi agita neajutorată mâinile.

— O, domnule detectiv Ryan, nu am spus-o într-un sens rău. Să fii agresiv e un lucru bun, nu-i aşa? Mai ales în meseria dumneavoastră. Iar eu sunt probabil mult prea sensibilă. Dar felul în care a venit la părinţii mei – ştiu că a fost nevoită să pună toate acele întrebări, dar felul în care o făcea, atât de rece… Jessica s-a speriat chiar. Şi zâmbea la mine de parcă totul ar fi fost… or, moartea lui Katy nu a fost o *glumă,* detectiv Ryan.

— Nicidecum, am spus.

Scotoceam în minte să îmi aduc aminte cum decursese îngrozitoarea discuţie din sufrageria familiei Devlin, încercând să îmi dau seama ce dracu' nu mersese bine, ce anume făcuse Cassie de o supărase pe copila asta. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că poate îi zâmbise încurajator lui Rosalind când se aşezase pe canapea. Privind retrospectiv, am presupus că ar fi putut părea un pic nepotrivit, totuşi cu greu mă puteam gândi că asta fusese suficient ca să declanşeze o asemenea reacţie din partea acestui copil. Şocul şi durerea îi fac deseori pe oameni să reacţioneze exagerat, ilogic. Şi totuşi, acest nivel de anxietate îmi întărea sentimentul că în acea casă ceva era în neregulă.

— Îmi pare rău dacă ţi-am dat impresia…

— Nu, o, nu, nu dumneavoastră… dumneavoastră v-aţi purtat minunat. Şi ştiu că nici detectiv Maddox nu a vrut să pară… aşa crudă. Vă spun asta foarte sincer. Cei mai mulţi oameni sunt agresivi doar pentru că se străduiesc să pară puternici, nu-i aşa? Nu vor să fie

vulnerabili sau neajutoraţi sau altfel. De fapt, nu sunt *cruzi* în esenţa lor.

— Nu, am răspuns eu, probabil că nu.

Avusesem şi eu o perioadă grea în care mă gândisem dacă nu cumva Cassie era genul vulnerabil; dar niciodată nu mă gândisem la ea ca la o persoană agresivă, totuşi. Mi-am dat seama, simţindu-mă totodată brusc inconfortabil, că nu ştiam nimic despre felul în care Cassie era percepută de ceilalţi oameni. E ca şi cum încerci să-ţi dai seama dacă sora ta este drăguţă sau cam aşa ceva: nu puteam să fiu obiectiv în privinţa ei, la fel cum nu puteam să fiu obiectiv în ceea ce mă priveşte.

— V-am jignit cumva? mă întrebă Rosalind agitată, înfăşurându-şi pe deget o buclă din păr. Probabil că da. Îmi pare rău, îmi pare rău… tot timpul fac gafe. Deschid gura prosteşte şi pur şi simplu vorbesc fără să mă gândesc, nu mă învăţ minte…

— Nu, e-n regulă, am spus. Nu m-ai jignit deloc.

— Ba da. Îmi dau şi eu seama.

Îşi strânse şi mai mult şalul pe umeri şi îşi scoase şuviţele de păr de sub el. Avea faţa crispată şi îngândurată.

Ştiam că dacă o pierd acum, nu mai aveam altă ocazie să mă apropii de ea.

— Sincer, am spus, nu m-ai jignit deloc. Doar că mă gândeam la ce mi-ai spus. Eşti foarte perspicace.

Se juca absentă cu franjurile şalului, evitându-mi privirea.

— Este iubita ta?

— Cine? Detectiv Maddox? Nu, nu, nu, am spus. În niciun caz.

— Mi s-a părut după felul în care ea… Îşi duse mâna la gură. Of, iar încep! *Opreşte-te,* Rosalind!

Am izbucnit în râs. Nu m-am putut abţine. Amândoi ne străduiam atât de mult…

Încet, se relaxă, se aşeză mai confortabil pe bancă.

— Mulţumesc, domnule detectiv Ryan. Dar, vă rog… spuneţi-mi, ce i s-a întâmplat mai exact lui Katy? Îmi imaginez tot felul de lucruri… Ştiţi… Nu mai suport să nu ştiu.

Şi aşa (ce altceva aş fi putut să fac?), i-am povestit. Nu leşină şi nu făcu istericale, nici măcar nu izbucni în lacrimi. Mă ascultă în linişte, privindu-mă fix, cu ochii ei albaştri, de culoarea denimului decolorat. Când am terminat de povestit, îşi duse degetele la gură şi, cum stătea aşa în soarele strălucitor, privi spre gardul viu şi spre ofiţerii care mâncau din cutiile lor de plastic şi discutau. Am încurajat-o stângaci, bătând-o pe umăr. Şalul era un model ieftin, când îl atingeai, îi simţeai textura aspră şi sintetică, iar cochetăria ei copilărească şi patetică mă înduioşă. Aş fi vrut să-i pot spune că puţini oameni pe moarte îşi dau seama în agonia lor de ce li se întâmplă, ceva de care

să-şi amintească atunci când avea să fie singură în camera ei, fără să poată să doarmă şi fără să înţeleagă ce se întâmplase. Dar nu am găsit cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău, am îngăimat.

— Deci a fost violată?

Vocea ei era gravă, fără inflexiuni.

— Bea-ţi cafeaua, i-am zis, aducându-mi vag aminte că băuturile fierbinţi le făceau bine celor aflaţi în stare de şoc.

— Nu, nu… Dădu din mână la întâmplare. Spuneţi-mi, a fost violată?

— Nu chiar, nu. Şi era deja moartă, oricum. Nu a simţit nimic.

— A suferit mult?

— E foarte puţin probabil. A fost lovită brusc.

Deodată, Rosalind îşi înclină capul peste ceaşca de cafea, şi am văzut cum buzele îi tremurau.

— Mă simt groaznic, domnule detectiv Ryan, mă simt de parcă e vina mea că nu am protejat-o.

— N-aveai de unde să ştii.

— Ba ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să fiu acolo, nu să mă duc să mă distrez cu verişoarele mele. Sunt o soră groaznică, nu?

— Nu eşti tu vinovată de moartea lui Katy, am spus ferm. Mie mi se pare că, dimpotrivă, ai fost o soră minunată. Nu ai fi putut face nimic s-o ajuţi.

— Totuşi… Se opri şi clătină din cap.

— Totuşi ce?

— Of, ar fi trebuit să îmi dau seama. Asta e tot. Nu mai are importanţă. Încercă să-mi zâmbească, printre buclele de păr. Vă mulţumesc că mi-aţi spus.

— E rândul meu, am zis. Pot să te întreb câte ceva?

Părea că stă să cântărească răspunsul, însă inspiră adânc şi confirmă dând din cap.

— Tatăl tău mi-a spus că sora ta nu avea nicio legătură cu băieţii, e adevărat?

Deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu ştiu, răspunse încet.

— Rosalind, ştiu cât îţi este de greu. Dar dacă totuşi nu este aşa, trebuie să ştiu.

— Katy era *sora* mea, detectiv Ryan, nu vreau să spun ceva rău despre ea.

— Ştiu, am zis cu blândeţe, dar cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci pentru ea acum este să-mi spui tot ce m-ar putea ajuta să găsesc ucigaşul.

Oftă, apoi respiră încet, tremurat.

— Da, zise, îi plăceau băieţii. Nu ştiu exact de cine anume, dar am

auzit-o pe ea şi pe prietenele ei şuşotind pe tema asta – a iubiţilor… ştiţi… cu cine s-au sărutat…

Ideea că la doisprezece ani o fată se săruta cu un băiat mă uimi, dar mi-am adus aminte de prietenele lui Katy, de acele fetiţe care le ştiau pe toate. Poate că eu, Peter şi Jamie fuseserăm de modă veche.

— Eşti sigură? Tatăl tău părea foarte ferm.

— Tatăl meu… Rosalind se încruntă uşor. Tatăl meu o venera pe Katy. Iar ea, uneori, profita de lucrul ăsta. Nu-i spunea mereu adevărul. Asta mă întrista foarte mult.

— OK, i-am zis. OK, înţeleg. Ai făcut bine că mi-ai spus.

Clătină foarte uşor din cap.

— Trebuie să te mai întreb ceva. Ai fugit de acasă în mai, nu?

Se încruntă şi mai tare.

— Nu e chiar exact, nu am *fugit* de acasă, domnule detectiv Ryan. Nu sunt un copil. Mi-am petrecut un weekend cu prietena mea.

— Care prietenă?

— Karen Daly. Puteţi s-o întrebaţi dacă vreţi. Vă dau numărul ei de telefon.

— Nu este nevoie, am spus eu ambiguu.

Vorbisem deja cu Karen – o fată timidă şi ştearsă, nicidecum genul la care m-aş fi aşteptat să fie prietena lui Rosalind – şi ea confirmase că Rosalind îşi petrecuse acel weekend la ea. Însă de regulă am o intuiţie foarte bună şi simţeam că Karen nu îmi spusese chiar totul.

— Verişoarele tale au presupus că ţi-ai petrecut acel weekend cu iubitul tău.

Rosalind strâmbă din buze.

— Valerie are o minte bolnavă. Ştiu multe fete care ar face asta, dar eu nu sunt ca ele.

— Nu, am spus eu. Nu eşti ca ele. Dar părinţii tăi ştiau unde eşti?

— Nu, nu ştiau.

— De ce?

— Pentru că nu am simţit nevoia să le spun, replică ea direct. Apoi se uită la mine şi oftă, iar chipul ei se mai destinse. Of, domnule detectiv Ryan, nu v-aţi simţit niciodată aşa – că simţiţi nevoia să fugiţi? De toate? Că e prea mult de îndurat?

— Ba da, i-am răspuns, da. Deci nu ai plecat în acel weekend pentru că se întâmplase ceva rău acasă? Ni s-a spus că te-ai certat cu tatăl tău…

Chipul lui Rosalind se înnegură din nou. Se uită în altă parte. Am aşteptat. După un moment, clătină din cap.

— Nu… nu am… nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta.

Semnalul meu de alarmă se declanşase din nou, dar Rosalind avea vocea sugrumată, şi nu am forţat nota. Mă întreb de-abia acum, desigur, dacă nu ar fi trebuit totuşi s-o fac; dar nu pot să-mi dau

seama după atâta timp dacă asta ar fi dus la ceva diferit sau nu.

— Ştiu că treci printr-o perioadă foarte grea, am spus, dar să nu fugi iar, OK? Dacă simţi că lucrurile te depăşesc sau dacă simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva, sună la centrul de ajutorare a victimelor sau sună-mă pe mine – ai numărul meu de mobil, nu? Voi face tot ce pot ca să te ajut.

Rosalind dădu din cap.

— Mulţumesc, domnule detectiv Ryan. O să ţin minte acest lucru.

Dar părea să se fi închis în sine, resemnată, şi am avut sentimentul că, într-un fel, o abandonasem.

Cassie era în birou, fotocopia declaraţii.

— Cine a fost?

— Rosalind Devlin.

— Oooo… exclamă Cassie. Şi ce ţi-a spus?

Din cine ştie ce motive, nu mă simţeam în stare să intru în detalii.

— Mai nimic. Doar chestia asta: că indiferent ce ştie Jonathan, lui Katy îi plăceau băieţii. Rosalind nu ştie însă niciun nume. Trebuie să vorbim din nou cu colegele lui Katy, să încercăm să aflăm mai mult. Mi-a mai spus că sora ei minţea, dar la urma urmei, mulţi copii fac asta.

— Şi altceva?

— Cam atât.

Cassie se întoarse de la copiator, cu foile de hârtie în mână, şi mă privi lung, dar n-am putut să descifrez subînţelesurile acelei priviri. Apoi zise:

— Măcar vorbeşte cu tine. Ar trebui să ţii legătura cu ea. Poate-ţi va spune mai multe.

— Am întrebat-o dacă e ceva în neregulă acasă, am adăugat, simţindu-mă un pic vinovat. A spus că nu. Dar nu o cred.

— Hm… mormăi Cassie. Apoi se întoarse către copiator.

A doua zi am vorbit din nou cu Christina, Marianne şi Beth, dar toate se dovediră de neclintit. Katy nu avusese un iubit şi nici decepţii.

— Aveam obiceiul să o mai batem la cap uneori în legătură cu băieţii, afirmă Beth, dar nu era nimic serios, ştiţi… Doar să ne distrăm.

Avea părul roşcat, părea o fată plină de viaţă, hotărâtă, iar când ochii i se umplură de lacrimi păru nedumerită, ca şi cum nu era obişnuită să plângă. Până la urmă scotoci în mâneca puloverului şi scoase de-acolo o batistă făcută ghemotoc.

— Poate că nu ne-a spus nouă, zise Marianne.

Era cea mai tăcută din grup, o zână de fată, pierdută în hainele fistichii de adolescentă. Apoi continuă:

— Katy… Katy era foarte *secretoasă* în privinţa anumitor lucruri,

explică ea. Cum ar fi de exemplu prima ei audiţie de la şcoala de balet. Nu am ştiut nimic până când nu a primit răspunsul de acceptare, vă aduceţi aminte?

— Nu-i acelaşi lucru, rosti Christina, care şi ea plânsese şi avea nasul înfundat. Nu cred că ne-ar fi scăpat dacă ar fi avut un *iubit*.

Poliţiştii urmau să interogheze din nou pe fiecare băiat din cartier şi din clasa lui Katy, desigur, pentru orice eventualitate; dar mi-am dat seama că, până la un anumit punct, asta era exact ce aşteptasem să se întâmple. Cazul acesta părea fără final, ca un joc fără sfârşit: ştiam că premiul trebuia să fie undeva pe-acolo, aproape, chiar sub ochii mei, dar jocul nu era cinstit, iar dealerul era prea rapid pentru mine, şi când fiecare repriză se termina, eu mă trezeam că am pierdut iar.

Tocmai când plecam din Knocknaree, Sophie mă sună ca să îmi spună că primise rezultatele de la laborator. Mergea, pentru că auzeam zgomotul ritmic al tocurilor ei.

— Am rezultatele pentru fiica lui Devlin, îmi zise ea. Iniţial, cei de la laborator s-au plâns că au cazuri vechi de şase săptămâni, ştii cum sunt ei, dar i-am convins că pentru cazul ăsta era necesar să sară peste rând. Aproape că a trebuit să-i dau de înţeles şefului lor că o să mă culc cu el, ca să-l fac să accepte.

Am început să am palpitaţii.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Sophie, i-am zis. Îţi suntem datori.

Cassie conducea. Se uită la mine. I-am şoptit:

— Au sosit rezultatele.

— Valorile toxicologice sunt negative: nu a fost drogată, băută şi nici nu luase vreun medicament. Pe trup s-au găsit chestii mai ales de la faţa locului: noroi, polen, urmele obişnuite. Toate se potrivesc cu compoziţia solului din Knocknaree – iar asta este partea bună a lucrurilor –, chiar şi ce s-a găsit în îmbrăcămintea ei şi în petele de sânge. Deci, asta înseamnă că nu sunt doar materii care să provină din şantier. Cei de la laborator spun că e vorba şi de nişte plante extrem de rare, din acea pădure, care nu mai cresc nicăieri altundeva în zonă – înseamnă că plantele astea ciudate sunt de undeva din apropiere –, iar polenul nu putea să ajungă pe o distanţă mai mare de un kilometru şi jumătate sau cam aşa ceva. Partea ciudată este, aşadar, faptul că tot timpul ea s-a aflat în Knocknaree.

— Asta se potriveşte cu datele pe care le avem noi, am spus. Treci la veştile bune.

Sophie mormăi ceva.

— Astea au fost veştile bune. Urmele de tălpi nu demonstrează nimic: jumătate din ele sunt ale arheologilor, iar celelalte nu sunt destul de clare ca să ne poată fi de vreun folos. Practic, toate fibrele se

potrivesc cu cele pe care le-am prelevat de acasă de la ea. Unele dintre ele nu pot fi identificate, dar nu sunt cu nimic deosebite. Un fir de păr de pe tricou se potriveşte cu părul idiotului care a găsit-o, două se potrivesc cu părul mamei ei, unul era pe pantaloni, celălalt era pe o şosetă – probabil că ea îi spălase hainele, deci nu e prea relevant.

— Şi ADN-ul? Amprente digitale sau altceva?

— Ha! făcu Sophie. (Ronţăia ceva, probabil ceva crocant – Sophie cam cu asta trăia.) Câteva nenorocite de amprente, dar sunt doar parţiale. Şi provin de pe o mănuşă de cauciuc – surpriză, surpriză! Deci nu există deloc ţesut epitelial. Nicio urmă de spermă, nicio urmă de salivă, nicio picătură de sânge care să nu fie al copilei.

— Nemaipomenit! am spus, cu inima strânsă.

Mă înşelasem, îmi pusesem atâtea speranţe, şi mă simţeam ca un tâmpit.

— Cu excepţia unei pete descoperite de Helen. E grupa A, pozitiv. Victima are zero negativ.

Făcu o pauză şi se auzi cum mestecă chipsuri, în timp ce stomacul meu trecea prin încercări grele.

— Ce este? întrebă ea, văzând că eu tăceam. Nu asta voiai să auzi? Este aceeaşi grupă de sânge ca în cazul acela de demult. OK, este destul de neclar, dar măcar există o legătură.

— Da, am spus eu. O simţeam pe Cassie că ascultă cu atenţie. M-am întors cu umărul spre ea. E nemaipomenit, Sophie. Mulţumesc.

— Mostrele prelevate în cazul vechi şi adidaşii au fost trimişi la laborator pentru analiza ADN-ului, adăugă Sophie. Dar nu mi-aş pune prea mari speranţe, dacă aş fi în locul tău. Pun pariu că sunt degradate toate. Cine a mai auzit să depozitezi probele într-un *subsol?*

Printr-un acord tacit, Cassie urmărea vechiul caz, în timp ce eu mă concentram la cazul Devlin. McCabe murise cu câţiva ani în urmă, din cauza unui atac de cord. Aşa că se duse să-l vadă pe Kiernan. Ieşise la pensie şi locuia în Laytown, un mic sat aflat pe coastă. Trecuse bine de şaptezeci de ani, avea o faţă sănătoasă, rumenă, şi constituţia unui jucător de rugby. Făcu o lungă plimbare cu Cassie pe malul mării, pe plaja întinsă şi pustie, printre pescăruşii care ţipau, şi îi povesti tot ce îşi mai amintea despre cazul din Knocknaree. Părea fericit – povestise Cassie seara, în timp ce aprindea focul, iar eu întindeam muştar pe feliile de *ciabatta*[36], iar Sam turna vinul în pahare. Se apucase de sculptură în lemn, avea pe pantaloni urme de talaş; soţia lui îi pusese o eşarfă la gât şi îl sărutase pe obraz când plecase.

Îşi amintea de acel caz, chiar fiecare detaliu. În scurta istorie a Irlandei ca stat naţional, mai puţin de şase cazuri de copii dispăruţi rămăseseră nerezolvate. Iar Kiernan nu putuse niciodată să se împace cu gândul că doi dintre aceşti copii fuseseră responsabilitatea lui să-i

găsească, iar el nu reuşise să facă asta. Căutarea – îi spusese el lui Cassie (într-un fel cam defensiv, după cum i se păruse lui Cassie, de parcă asta era o conversaţie pe care el o purtase de nenumărate ori în gând) – fusese imensă: câini, elicoptere, scafandri; poliţiştii şi voluntarii cercetaseră kilometri întregi de păduri, dealuri şi câmpii, în toate direcţiile, începând din zorii zilei, în fiecare dimineaţă, săptămâni întregi, până seara târziu; urmaseră diverse piste din Belfast şi Kerry, chiar şi din Birmingham; în tot acest timp, în urechile lui Kiernan se auzeau nişte şoapte care-i spuneau că nu căutau în direcţia cea bună, că răspunsul se afla, în tot acest timp, chiar sub nasul lor.

— Care e teoria lui? întrebă Sam.

Am pus ultima bucată de carne pe felia de pâine şi am aşezat-o pe platou.

— Vă spun mai târziu, zise Cassie către Sam. Întâi mâncaţi sandviciurile, poftă bună. Cât de des face Ryan ceva ce merită apreciat?

— Stai de vorbă aici cu doi bărbaţi inteligenţi, i-am spus eu. Putem să mâncăm şi să ascultăm în acelaşi timp.

Desigur, ar fi fost interesant să aud toată povestea asta doar eu, dar la ora la care Cassie se întorsese de la Laytown era prea târziu pentru aşa ceva. Îmi trecuse pofta de mâncare. Faptul în sine nu avea cum să schimbe prea mult lucrurile. Pe lângă asta, întotdeauna discutam despre caz în timpul mesei, iar azi nu avea de ce să fie altfel. Sam părea să nu bănuiască nimic despre substratul acestei întâmplări şi mă întreb uneori cum poate să fie cineva atât de orb.

— Sunt impresionată, zise Cassie. OK – ochii ei se opriseră o secundă asupra mea; mi-am mutat privirea. Teoria lui Kiernan este că cei doi copii nu au părăsit niciodată Knocknaree. Nu ştiu dacă vă amintiţi, dar mai era şi un al treilea băieţel… Se aplecă pe o parte ca să verifice în carneţelul de notiţe, deschis lângă piciorul canapelei. Adam Ryan. Era cu ceilalţi doi în acea după-amiază, iar el a fost găsit în pădure, după vreo două ore de căutări. Nu era rănit, dar în pantofii lui era sânge, iar el era destul de speriat. Nu-şi mai amintea nimic. Aşa că Kiernan îşi imaginează că, indiferent ce s-a întâmplat, trebuie să se fi petrecut totul în pădure sau, oricum, foarte aproape, altminteri cum ar fi putut Adam să se întoarcă acolo? El crede că cineva – cineva de prin părţile locului – îi urmărise de ceva vreme. Tipul i-a abordat în pădure, poate că i-a dus la el acasă, şi i-a atacat. Probabil că nu plănuise să îi omoare. Poate a încercat să-i molesteze şi ceva nu a mers bine. La un anumit moment, în timpul atacului, Adam a scăpat şi a fugit înapoi în pădure – ceea ce putea să însemne că şi ceilalţi erau tot în pădure, într-una dintre casele din cartier sau de la fermele din apropiere. Altminteri, el ar fi fugit direct acasă, nu? Kiernan crede că tipul a intrat în panică şi i-a ucis pe ceilalţi doi copii, probabil că a

ţinut ascunse cadavrele la el în casă până când i s-a ivit ocazia să le arunce în râu sau să le îngroape în grădină sau, şi mai probabil – nu se raportase că s-ar fi făcut săpături în zonă în următoarele câteva săptămâni – în pădure.

Am muşcat din sandvici. Gustul, acru şi sărat ca sângele, aproape că m-a făcut să vomit. M-am forţat să înghit, aşa, nemestecat, cu o gură de vin.

— Ce se mai ştie despre tânărul Adam? întrebă Sam.

Cassie ridică din umeri.

— Mă îndoiesc că ar putea să ne mai spună ceva. Kiernan şi McCabe l-au interogat ani în şir, dar nu au reuşit să mai scoată nimic de la el. Până la urmă, s-au dat bătuţi, imaginându-şi că amintirile s-au şters o dată pentru totdeauna. Familia lui s-a mutat din zonă. În Knocknaree se zvoneşte că s-ar fi mutat în Canada.

Toate astea erau cât se poate de adevărate. Era mai dificil şi mai ridicol decât îmi închipuisem. Eram ca nişte spioni, care comunicam atent pe deasupra lui Sam, într-un cod.

— Cred că au fost tare supăraţi, zise Sam. Să ai un martor ocular…

Clătină din cap şi muşcă zdravăn din sandvici.

— Da, într-adevăr, Kiernan a admis că a fost foarte frustrant, confirmă Cassie, dar copilul făcuse tot ce putuse. Participase chiar şi la reconstituire, împreună cu ceilalţi copii din zonă. Au sperat că aşa îl vor ajuta să-şi aducă aminte ce făcuseră el şi prietenii lui în acea după-amiază. Însă el s-a blocat în clipa în care au ajuns în pădure.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Uitasem de asta. Am lăsat sandviciul pe farfurie. Am simţit brusc nevoia să fumez.

— Bietul copil, şopti Sam resemnat.

— Aşa gândea şi McCabe? am întrebat.

— Nu, spuse Cassie, lingându-şi muştarul de pe deget. McCabe credea că a fost vorba de un turist ucigaş – un tip care venise în zonă doar de câteva zile, poate din Anglia, poate la lucru. Nu au putut să găsească nici măcar un singur suspect. Au împrăştiat mii de chestionare, au făcut sute de interogatorii, i-au trecut în revistă pe toţi perverşii şi ciudaţii din sudul Dublinului, au contorizat toate mişcările localnicilor… Ştii cum e: întotdeauna găseşti un suspect, chiar dacă nu ai suficiente probe să-l înfunzi. Dar ei nu au avut pe *nimeni.* De câte ori dădeau de o pistă, ajungeau într-o fundătură.

— Asta îmi sună familiar, am rostit eu sumbru.

— Kiernan crede că asta s-a întâmplat pentru că cineva a furnizat un alibi fals, aşa că ucigaşul nu s-a aflat niciodată în colimatorul lor, dar McCabe îşi imagina că asta s-a întâmplat pentru că ucigaşul nu se mai afla în zonă, ca să fie găsit. Teoria lui era aceea că puştii se jucaseră pe malul râului şi merseseră de-a lungul apei până când ieşiseră în cealaltă parte a pădurii – e un drum lung, dar îl mai

făcuseră şi înainte. Mai există şi un drum secundar care duce spre râu. McCabe credea că pe-acolo cineva i-a văzut pe copii şi a încercat să îi atragă la el în maşină. Adam s-a luptat, a scăpat şi a fugit înapoi în pădure, iar individul ăla a fugit cu ceilalţi doi. McCabe s-a adresat şi Interpolului, şi poliţiei britanice. Dar nu au aflat nimic util.

— Kiernan şi McCabe, am spus eu, cred amândoi că cei doi copii au fost omorâţi?

— Se pare că McCabe nu era aşa sigur de acest lucru. El credea că mai erau şanse să-i fi răpit cineva. Poate vreun bolnav mintal, sau vreo persoană disperată că nu avea copii, sau poate… în fine. La prima vedere, s-au gândit că puştii fugiseră, dar unde să fugă doi copii de doisprezece ani, care nu aveau niciun ban? Ar fi fost găsiţi în doar câteva zile.

— Ei bine, în cazul lui Katy nu e amestecat niciun turist, afirmă Sam. Aranjarea întâlnirii, faptul că a avut unde să o ţină peste zi…

— De fapt, am spus eu, impresionat de cât de firesc îmi suna vocea, nici eu nu cred că a fost vorba de o răpire cu maşina. Din câte îmi aduc aminte, adidaşii i-au fost puşi la loc în picioare băiatului după ce sângele din ei începuse să se coaguleze. Cu alte cuvinte, atacatorul a petrecut ceva timp cu cei trei copii, în zonă, înainte ca unul din băieţi să fugă. Pentru mine, asta sugerează că a fost un localnic.

— Knocknaree este un loc mic, zise Sam. În ce măsură sunt diferite cele două cazuri de copii ucişi?

Cassie puse farfuria în echilibru pe picioare, pe care şi le ţinea încrucişate, îşi duse braţele la ceafă şi se întinse. Avea cearcăne albăstrii. Mi-am dat imediat seama că după-amiaza pe care şi-o petrecuse cu Kiernan o afectase foarte mult şi că reţinerea ei de a povesti totul poate că nu se datora doar grijii pe care mi-o purta. Colţurile gurii ei păreau crispate, şi mă întrebam ce-i spusese oare Kiernan, iar ea nu povestise.

— Au fost cercetaţi toţi copacii, ştiaţi? întrebă ea. După câteva săptămâni, un poliţist îşi adusese aminte de un caz vechi, în care un copil se urcase într-un copac şi căzuse într-o scorbură. Nu fusese găsit decât după patruzeci de ani. Kiernan şi McCabe şi-au pus oamenii să verifice fiecare copac, să cerceteze cu lanterne fiecare scorbură…

Vocea îi tremura, iar noi am păstrat tăcerea. Sam îşi mâncă sandviciul pe îndelete şi puse farfuria pe masă. Arăta foarte mulţumit. În sfârşit, Cassie se mişcă, întinzându-mi o mână; i-am pus în palmă pachetul de ţigări.

— Kiernan încă mai visează lucrurile astea, rosti ea calmă, scoţând o ţigară din pachet. Nu chiar aşa des ca înainte, a precizat el. Doar o dată la câteva luni, de când a ieşit la pensie. Visează că îi caută pe cei doi copii în pădure, noaptea, îi strigă, dar cineva o zbugheşte dintr-un tufiş şi îi ţine calea. O cunoaşte pe acea persoană, care i-a luat pe

copii, poate chiar să-i vadă faţa în vis – „la fel de limpede precum vă văd pe dumneavoastră acum”, aşa mi-a spus –, dar când se trezeşte, nu-şi mai poate aminti cum arată.

Focul trosni şi se înteţi brusc. Am prins ceva cu coada ochiului. Eram sigur că văzusem ceva ieşind din şemineu, în cameră, ceva mic, negru, cu gheare – un pui de pasăre, poate, care căzuse pe horn? –, dar nu era nimic. Când m-am întors, am văzut că Sam se uita la mine, cu ochii lui cenuşii, calmi, într-un fel plin de înţelegere. Dar se mulţumi să-mi zâmbească, după care se aplecă peste masă ca să-mi mai toarne vin în pahar.

Nu puteam să dorm, nici măcar atunci când aveam timp destul. Mi s-a mai întâmplat, după cum mai povesteam, dar de data asta era altfel: în acele săptămâni, m-am trezit blocat într-un fel de zonă crepusculară, între somn şi veghe, incapabil să mă situez într-o parte sau alta.

„Fii atent!” îmi sunau în urechi voci care strigau tare şi brusc. Sau: „Nu te aud! Ce? Ce?” În starea aceea dintre somn şi veghe parcă vedeam intruşi în întunericul din cameră, răsfoindu-mi notiţele aflate pe masă, răscolindu-mi cămăşile din dulap. Ştiam că nu putea fi ceva real, dar mi-a luat o eternitate să mă trezesc ca să le înfrunt sau să le alung. De îndată ce mă trezeam, mă repezeam la întrerupătorul de pe peretele din dormitor, bâjbâind cu palma după el, de-abia ţinându-mă pe picioare. Capul îmi era greu şi auzeam venind de undeva zgomote înfundate, şi îmi trebuia foarte mult timp ca să realizez că era chiar vocea mea. Aprindeam lumina, aprindeam şi veioza de pe birou, mă întorceam clătinându-mă în pat, mă lungeam, tremurând prea tare ca să mai pot să adorm. Apoi auzeam ceasul sunând deşteptarea.

În această stare, continuam să aud voci de copii. Nu erau ale lui Peter, Jamie sau altele cunoscute. Era un grup oarecare de copii aflaţi foarte departe de mine, scandând versuri din tot felul de jocuri copilăreşti pe care nu îmi aminteam să le fi ştiut vreodată. Vocile lor răsunau vesele, lipsite de griji, păreau atât de pure, încât ai fi zis că nu erau omeneşti, şi erau însoţite de bătăi vioaie din palme. „Hai, hai, prietene, vino afară şi joacă-te cu mine, hai să ne urcăm în copac… Doi, doi… doi băieţi îmbrăcaţi în verde, unul este singur şi mereu aşa va fi…” Uneori, acest cântec îmi stăruia în minte o zi întreagă, indiferent de ce făceam. Îmi era foarte teamă ca nu cumva O’Kelly să mă prindă fredonând aceste melodii copilăreşti.

În acea sâmbătă, Rosalind mă sună pe telefonul mobil. Mă aflam în biroul de situaţii de urgenţă. Cassie ieşise să vorbească cu cineva de la Persoane Dispărute. În spatele meu, O’Gorman se plângea de un bărbat care nu îi arătase destul respect atunci când făcuse interogatoriile din uşă în uşă. A trebuit să îmi presez telefonul pe

ureche ca să o pot auzi.

— Detectiv Ryan, sunt Rosalind… Îmi pare rău că vă deranjez, dar credeţi că aţi avea un pic de timp să veniţi să vorbiţi cu Jessica?

În fundal se auzeau zgomotele oraşului: maşini, conversaţii cu voce tare, soneriile frenetice ale telefoanelor pietonilor.

— Desigur, am spus. Unde sunteţi?

— Suntem în oraş. Am putea să ne întâlnim la barul Hotelului Central, să zicem în zece minute? Jessica ar vrea să vă spună ceva.

Am căutat rapid şi am răsfoit dosarul în căutarea datei de naştere a lui Rosalind: dacă aveam să stau de vorbă cu Jessica, trebuia să fie prezent un adult.

— Sunt şi părinţii voştri cu voi?

— Nu, eu… nu. Cred că Jessica s-ar simţi mult mai bine să vorbească fără ca ei să fie de faţă, dacă se poate.

Simţurile mele erau în alertă. În sfârşit, am ajuns la pagina cu datele familiei: Rosalind avea optsprezece ani, deci era cât se poate de potrivită pentru asta.

— Nicio problemă, am spus. Ne vedem acolo.

— Mulţumesc, detectiv Ryan, ştiam eu că pot să apelez la dumneavoastră… Îmi pare rău că vă grăbesc astfel, dar chiar trebuie să ne întoarcem acasă repede…

Se auzi un bip şi legătura se întrerupse: fie bateria, fie creditul se terminase. I-am lăsat lui Cassie un bileţel în care i-am scris că mă întorc imediat şi am plecat.

Rosalind avea bun-gust. Barul de la Hotel Central era în stil retro – tavane împodobite, fotolii uriaşe, confortabile, umplând spaţiul care altminteri ar fi putut să pară ineficient, rafturi pe care se aflau cărţi vechi şi ciudate, legate elegant – toate acestea contrastând plăcut cu străzile sumbre dimprejur. Uneori mai veneam aici sâmbăta, beam un pahar de brandy, fumam o ţigară – asta fusese înainte ca fumatul să fie interzis – şi îmi petreceam după-amiaza citind *Almanahul fermierului*, din 1938, sau poeme victoriene. Rosalind şi Jessica stăteau la o masă la fereastră. Rosalind avea părul despletit, purta un costum alb, fustă lungă şi bluză transparentă, care se asortau perfect cu ambianţa. Arăta de parcă tocmai se întorsese de la o serată în aer liber, dată de prinţul Edward. Era aplecată spre Jessica şi îi şoptea ceva la ureche. O mângâia pe păr încet, liniştitor.

Jessica stătea în fotoliu cu picioarele strânse sub ea, iar când am văzut-o, m-am simţit din nou neliniştit, la fel ca prima dată. Soarele pătrundea prin fereastra înaltă, iar lumina care cădea asupra ei o făcea să pară altcineva; cineva viu, plin de nerăbdare, rătăcit. Sprâncenele fine, linia nasului, curbura copilărească a buzelor – ultima dată când privisem acest chip, arăta lipsit de expresie şi livid, pe masa de

autopsie a lui Cooper. Arăta liniştită, precum Euridice redată lui Orfeu pentru un scurt moment miraculos. Îmi doream – atât de intens, încât mi se tăia respiraţia – să întind mana şi să-i ating pletele negre şi mătăsoase, să o trag spre mine, aproape, ca să-i simt respiraţia uşoară şi caldă. Mi se părea că dacă reuşeam să o protejez astfel, aş fi putut da timpul înapoi, să o protejez la fel şi pe Katy.

— Rosalind, am rostit. Jessica.

Jessica clipi, apoi deschise ochii mari, iar senzaţia dispăru. Ţinea ceva în mână, un pliculeţ de zahăr pe care îl luase din bolul de pe masă. Îl rupsese într-un colţ şi începuse să scuture granulele de zahăr în gură.

Când mă văzu, Rosalind se lumină la faţă.

— Domnule detectiv Ryan, ce bine îmi pare să vă văd. Ştiu că v-am chemat prea repede, dar… dar… luaţi loc, luaţi loc.

Am tras un scaun. Rosalind continuă:

— Jessica a văzut ceva ce cred că v-ar interesa. Nu-i aşa, draga mea?

Jessica ridică timid din umeri.

— Bună, Jessica, am spus, cât de blând şi de calm am putut. Mintea mea zbura în mai multe direcţii deodată: dacă ce voia să îmi spună avea legătură cu părinţii lor, atunci ar fi trebuit să le găsesc fetelor un loc unde să stea, iar pentru Jessica ar fi fost teribil să fie chemată în boxa martorilor… Mă bucur că te-ai hotărât să-mi vorbeşti. Ce ai văzut?

Buzele îi erau întredeschise. Se înclină în faţă, aşa cum stătea în scaun. Apoi scutură din cap.

— Of, draga mea. M-am gândit că s-ar putea să se întâmple asta, oftă Rosalind. Ei bine, mi-a spus că a văzut-o pe Katy…

— Mulţumesc, Rosalind. Dar trebuie neapărat să-mi spună chiar Jessica. Altfel este considerat un simplu zvon şi nu este admis ca probă în proces.

Rosalind tăcu imediat, şocată. În final, aprobă din cap.

— Sigur, dacă aşa trebuie… totuşi sper… Se aplecă spre Jessica încercând să-i prindă privirea şi să-i zâmbească. Apoi îşi dădu părul după urechi. Jessica, draga mea! Chiar trebuie să-i povesteşti şi detectivului Ryan lucrurile despre care am discutat noi două, scumpa mea, e important.

Jessica îşi trase capul într-o parte.

— Nu-mi mai amintesc, şopti ea.

Zâmbetul lui Rosalind dispăru.

— Hai, Jessica, mai devreme îţi aminteai foarte bine. Chiar înainte de a face tot acest drum şi de a-l deranja pe detectivul Ryan de la lucru. Mai ştii?

Jessica clătină din cap şi scutură din nou pliculeţul de zahăr în

gură. Buzele îi tremurau.

— E-n regulă, am spus eu, dar simţeam nevoia s-o zgâlţâi. E doar agitată, a trecut printr-o perioadă grea. Nu-i aşa, Jessica?

— Amândouă am avut o perioadă grea, sublinie Rosalind, dar a fost nevoie ca una din noi să acţioneze ca un adult, nu ca o fetiţă prostuţă.

Jessica se făcu parcă şi mai mică în puloverul ei larg.

— Ştiu, am spus, pe un ton care speram să sune cât mai blând. Ştiu, înţeleg cât de greu vă este…

— Nu, domnule detectiv Ryan, de fapt nu cred că înţelegeţi într-adevăr. Cum stătea picior peste picior, genunchiul lui Rosalind începuse să tremure nervos. Nimeni nu poate să înţeleagă cum este. Nici nu ştiu de ce am venit aici. Pe Jessica o deranjează să vă spună ce a văzut, iar dumneavoastră, este evident, nu credeţi că asta e vreo problemă. Aşa că putem foarte bine să o lăsăm baltă.

Nu puteam să-mi permit să le pierd.

— Rosalind, am spus repede, aplecându-mă peste masă către ea. Eu iau în serios tot ce îmi spuneţi. Şi înţeleg. Sincer, chiar înţeleg.

Rosalind zâmbi amar şi căută sub masă, să-şi ia geanta.

— O, da, sunt sigură. Jessica, nu te mai frământa, mergem acasă.

— Rosalind, crede-mă că înţeleg. Eram cam de vârsta Jessicăi când doi prieteni de-ai mei au dispărut. Ştiu prin ce treci.

Îşi ridică privirea spre mine.

— Ştiu că nu e chiar acelaşi lucru, că atunci când pierzi o soră este mai…

— Nu, nu e acelaşi lucru.

— Dar ştiu cât de greu este pentru cel care rămâne în viaţă. O să fac tot ce pot ca să îţi dau nişte răspunsuri, OK?

Rosalind rămase pe gânduri preţ de câteva clipe. Apoi lăsă geanta şi izbucni în râs, respirând uşurată.

— Of, of… Domnule detectiv Ryan… Fără să se gândească, se aplecă peste masă şi mă luă de mână. *Ştiam* că trebuie să existe un motiv pentru care sunteţi persoana cea mai potrivită să rezolve acest caz.

Până acum nu privisem lucrurile astfel, iar acest gând mă mobiliza.

— Sper să ai dreptate, am spus.

I-am strâns mâna, ca să o liniştesc. Dar brusc, ea îşi dădu seama că gestul ei fusese îndrăzneţ şi îşi trase mâna, încurcată.

— O, n-am vrut să…

— Uite cum facem, i-am zis. Putem să stăm puţin de vorbă, noi doi, până când Jessica se simte pregătită să-mi explice ceea ce a văzut. Ce părere ai?

— Jessica, scumpo. Rosalind îi atinse braţul Jessicăi. Ea tresări şi făcu ochii mari. Vrei să stai un pic aici, singură, să-ţi revii?

Jessica se gândi, uitându-se la Rosalind, care îi zâmbea. În sfârşit,

aprobă din cap.

Am luat cafea pentru mine şi Rosalind, iar Jessicăi, un 7-up. Fetiţa apucă paharul cu ambele mâini, holbându-se la bulele care pluteau prin el, de parcă era hipnotizată. În timpul ăsta, eu şi Rosalind am stat de vorbă.

Ca să fiu sincer, nu aşteptam ca o conversaţie cu un adolescent să îmi facă plăcere, dar Rosalind era o tânără neobişnuită. Şocul iniţial, produs de moartea lui Katy, se atenuase şi, pentru prima dată, aveam ocazia să o văd aşa cum era ea de fapt: prietenoasă, isteaţă, efervescentă şi rafinată, strălucitoare şi convingătoare. Mă întrebam oare unde erau fetele de genul ăsta atunci când aveam eu optsprezece ani. Era naivă, dar conştientă de acest lucru; spunea glume despre ea cu atâta savoare şi ironie încât – în ciuda contextului şi a imensei mele griji că felul ăsta inocent al ei de a fi o s-o bage în bucluc într-o bună zi, precum şi în ciuda faptului că Jessica stătea lângă noi şi ne urmărea ca o pisică – râdeam sincer, din toată inima.

— Ce o să faci când termini şcoala? am întrebat-o. Chiar eram curios. Nu mi-o imaginam pe fata asta devenind o funcţionară oarecare.

Rosalind zâmbi, dar cu o umbră de tristeţe.

— Mi-ar plăcea să studiez muzica. Cânt la vioară de când aveam nouă ani şi chiar compun câte ceva. Profesoara mea a zis că… în fine… nu aş avea probleme să urmez mai departe cursuri de muzică. Dar… Oftă. E foarte scump şi… ăăă… părinţii mei nu sunt de acord. Vor să fac un curs de birotică.

Dar pe Katy o sprijiniseră tot timpul în privinţa Şcolii Regale de Balet. Când lucrasem la Brigada Violenţă Domestică, văzusem adeseori asemenea cazuri. Părinţii îşi alegeau un copil pe care îl favorizau, un fel de „urma scapă turma” („Am făcut din ea un fel de animal de casă”, spusese Jonathan la un moment dat, în prima zi), iar copiii sunt crescuţi diferit. Puţine astfel de cazuri au un sfârşit fericit.

— Vei găsi tu o cale s-o faci, am spus.

Ideea ca ea să ajungă secretară mi se părea ofensatoare. Ce naiba o fi în capul lui Devlin?

— Poate obţii o bursă sau… cine ştie? Sunt sigur că eşti bună.

Respinse din cap laudele mele, cu modestie.

— Anul trecut, Orchestra Naţională de Tineret a interpretat o sonată scrisă de mine.

Nu o credeam, bineînţeles. Minciuna era transparentă – un lucru atât de important… s-ar fi găsit cineva să ni-l spună când făcusem incursiunile din uşă în uşă –, iar mie mi s-a părut limpede că nu existase niciodată vreo astfel de sonată. Mi-aş fi dat seama. „Acesta este fratele meu geamăn. Numele lui e Peter. Este cu şapte minute mai mare decât mine…” Copiii – iar Rosalind încă mai era un copil – nu

spun minciuni gratuite decât atunci când realitatea e prea greu de suportat.

Pentru o clipă, eram pe cale să spun mai mult. „Rosalind, ştiu că ceva nu e în regulă acasă la voi. Spune-mi despre ce e vorba, lasă-mă să te ajut…" Dar nu era încă momentul potrivit. S-ar fi apucat să nege în fel şi chip şi aş fi distrus tot ce reuşisem să clădesc până atunci.

— Foarte bine. Impresionant, am spus.

Râse uşor, încurcată; se uită la mine, cu genele tremurându-i.

— Prietenii tăi… cei care au dispărut… ce s-a întâmplat cu ei?

— E o poveste lungă, am spus.

Apucasem să mă bag în chestia asta, iar acum nu mai ştiam cum să ies. Rosalind începuse să mă privească suspicios, şi când nu mai exista nicio şansă ca să găsesc ceva în întregul Knocknaree care să-mi vină în ajutor, ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit era să îi pierd încrederea pe care tocmai i-o câştigasem.

Şi chiar Jessica se întâmplă să îmi sară în ajutor. Se foi pe scaun, orientându-şi un deget către braţul lui Rosalind.

Rosalind nu părea să observe.

— Jessica, am spus eu.

— O, ce este, draga mea? Rosalind se aplecă spre ea. Eşti gata să-i spui detectivului Ryan despre acel bărbat?

Jessica aprobă şi rosti cu dificultate, uitându-se la Rosalind, nu la mine:

— Am văzut un bărbat. Vorbea cu Katy.

Bătăile inimii mele au început să se înteţească. Dacă aş fi fost credincios, aş fi aprins lumânări pentru fiecare sfânt din calendar, drept mulţumire, dacă s-ar fi întâmplat această minune: să găsesc o pistă solidă.

— Forte bine, Jessica. Şi unde s-a întâmplat asta?

— Pe drum. Când ne întorceam de la cumpărături.

— Eraţi doar voi două?

— Da, ne dăduseră voie părinţii.

— Sunt sigur că aşa este. Şi ce i-a spus bărbatul ăla?

— I-a spus, zise Jessica inspirând adânc, că e o dansatoare foarte bună. Iar Katy i-a spus „Mulţumesc". Îi plăcea foarte mult ca oamenii să o laude că era o bună dansatoare.

Se uită speriată la Rosalind.

— Te descurci foarte bine, draga mea, o asigură Rosalind, mângâind-o pe cap. Spune mai departe.

Jessica dădu din cap. Rosalind îi întinse paharul, iar Jessica mai sorbi o gură de 7-up.

— Apoi, continuă ea, el a spus: „Eşti o fetiţă foarte drăguţă", iar Katy a spus „Mulţumesc". Îi plăcea să i se spună şi acest lucru. Apoi el a spus… a spus… „Şi fetiţei mele îi place să danseze, dar şi-a rupt

piciorul. Vrei să vii să o cunoşti? Ar fi foarte fericită." Iar Katy a răspuns: „Nu acum. Trebuie să mergem acasă". Şi am plecat acasă.

„Eşti o fetiţă drăguţă…" În zilele noastre, puţini bărbaţi i-ar spune aşa ceva unei fetiţe de doisprezece ani.

— Îl cunoşti pe acel bărbat? am întrebat-o. L-ai mai văzut vreodată până atunci?

Clătină din cap în semn că nu.

— Cum arăta?

Tăcea. I se auzea respiraţia.

— Era mare.

— Mare ca mine? Adică era înalt?

— Da… mm… da… Dar mare şi aşa. Şi-a întins braţele, atingând paharul, care se clătina.

— Un bărbat gras?

Jessica scoase un chicotit, ascuţit, de agitaţie.

— Da.

— Cu ce era îmbrăcat?

— A, cu un trening. Bleumarin.

Se uită la Rosalind, care o aproba din cap, încurajator.

„La dracu'", m-am gândit eu. Inima îmi bubuia.

— Şi cum avea părul?

— Nu, n-avea păr.

L-am lăudat cu sinceritate în gând pe Damien. Se pare că nu ne spusese doar ce credea el că vrem să auzim.

— Ce vârstă avea? Era tânăr?

— Ca dumneavoastră.

— Când s-a întâmplat asta?

Jessica depărtă buzele, dar fără să spună ceva.

— Poftim?

— Când v-aţi întâlnit, tu şi Katy, cu acel bărbat? A fost doar cu câteva zile înainte de moartea lui Katy? Sau cu câteva săptămâni? Sau şi mai demult?

Încercam să fiu atent la ce spun, dar ea tresări.

— Katy nu a murit pur şi simplu. Katy a fost ucisă.

Avea o privire rătăcită. Rosalind se uită la mine cu reproş.

— Da, am spus cât am putut de blând. Aşa este. Tocmai de aceea este foarte important să îţi aduci aminte când l-ai văzut pe acel bărbat. Pentru ca astfel să putem afla cine a omorât-o. Poţi să faci asta?

Jessica continuă să privească în gol cu gura uşor întredeschisă.

— Mi-a spus, interveni Rosalind încet, pe deasupra capului Jessicăi, că asta s-a întâmplat cam cu două săptămâni înainte… Înghiţi în sec. Nu-şi amintea exact data.

Am aprobat din cap.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Jessica, am spus eu. Ai fost foarte

curajoasă. Crezi că l-ai recunoaşte pe bărbatul acela, dacă l-ai vedea din nou?

Niciun răspuns. Nicio tresărire. Pacheţelul de zahăr stătea în podul palmei ei, gol.

— Trebuie să plecăm, rosti Rosalind, uitându-se îngrijorată la ceas.

Le-am urmărit pe fereastră. Rosalind mergea cu paşi mici, hotărâţi, legănându-şi discret şoldurile, ţinând-o de mână pe Jessica şi trăgând-o după ea. Fetiţa mergea cu capul în jos, şi m-am uitat în urma ei gândindu-mă la celebrele poveşti conform cărora când unul din gemeni era rănit, celălalt, aflat chiar şi la kilometri depărtare, simţea durerea. Mă întrebam dacă în acea noapte în care se distrase cu verişoarele ei, la mătuşa Vera, simţise vreun moment acest lucru, oricât de slab, oricât de trecător. Şi mă mai întrebam dacă nu cumva toate răspunsurile de care aveam nevoie erau ferecate în spatele acestor porţi negre şi misterioase din mintea ei.

„Sunteţi cea mai potrivită persoană să rezolve acest caz", îmi spusese Rosalind, iar cuvintele îmi răsunau în cap, în timp ce mă uitam la ele cum se îndepărtau. Chiar şi acum mă întreb dacă evenimentele ulterioare au dovedit că a avut dreptate întru totul sau dacă s-a înşelat îngrozitor. Şi care erau criteriile pe care cineva le-ar fi putut stabili ca să spună care era diferenţa dintre cele două posibilităţi?

10

În următoarele zile, ori de câte ori mă aflam afară, îl căutam din ochi pe misteriosul bărbat în trening. În zona Knocknaree erau şapte inşi care se potriveau cu descrierea – înalt, construcţie solidă, în jur de treizeci de ani, chel sau ras în cap. Unul dintre ei avea la activ o acuzaţie minoră, veche, din tinereţe: posesie de droguri, expunere indecentă –, iar inima mi-a tresărit când am descoperit acest lucru, însă tot ce făcuse fusese să lovească un poliţist când acesta dovedise exces de zel.

Doi dintre ceilalţi au spus că trecuseră prin cartier când se întorseseră de la muncă, la ora la care Damien ne relatase că îl zărise pe acel individ, dar nu erau foarte siguri.

Niciunul nu recunoscuse că ar fi vorbit cu Katy. Toţi aveau alibiuri, mai mult sau mai puţin solide, pentru noaptea în care fetiţa murise. Niciunul nu avea vreo fiică dansatoare, care să îşi fi rupt piciorul, sau vreun alt motiv similar, din câte putusem să aflu până la acel moment. Aveam fotografii şi schiţe pe care li le-am arătat lui Damien şi Jessicăi, dar amândoi se uitaseră la ele cu aceeaşi privire rătăcită, buimacă. Damien spusese până la urmă că nu credea ca vreunul să fie bărbatul pe care îl văzuse în acea zi, în timp ce Jessica îmi arătase şovăitoare mereu altă fotografie, ori de câte ori încerca să îl recunoască pe acel bărbat, iar în final se uitase la mine cu aceeaşi privire catatonică. Am pus câţiva poliţişti să meargă din uşă în uşă şi să îi întrebe pe oameni dacă văzuseră cumva o persoană cu o asemenea descriere. Dar nimeni nu ştia nimic.

Totuşi, unele alibiuri nu se potriveau. Unul dintre bărbaţi afirmase că stătuse pe internet până la trei dimineaţa, pe un forum de motorete, că discutase despre întreţinerea vechilor Kawasaki. Altul spusese că avusese o întâlnire în oraş, pierduse autobuzul de noapte şi îl aşteptase pe următorul până la ora două, într-un super-market. Am prins fotografiile lor pe avizier şi am încercat să le spulber alibiurile, dar de câte ori mă uitam la ei aveam aceeaşi impresie, greu de explicat, pe care o aveam în legătură cu întregul caz: senzaţia că cineva îmi urmărea fiecare mişcare, cineva viclean şi încăpăţânat, având propriile motive.

Sam era cel care făcea munca de teren. Pleca tot timpul de la birou, vorbea cu oamenii – cu membrii Consiliului Regional, după cum spunea el, administratori, fermieri, membri ai organizaţiei Mutaţi Autostrada. Când ne întâlneam la cină, ne spunea lucruri vagi despre concluziile la care îl conduceau toate întrevederile sale.

— O să vă povestesc peste câteva zile, ne zise el, când o să încep să

pricep şi eu.

Am aruncat o dată, pe furiş, un ochi pe notiţele lui, când se dusese la toaletă şi îşi lăsase foile pe birou; diagrame, prescurtări, schiţe, totul meticulos şi indescifrabil.

În următoarea zi de marţi – o dimineaţă agitată, caldă şi ploioasă – eu şi Cassie ne-am uitat din nou peste notiţele poliţiştilor care fuseseră din uşă în uşă, ca să ne asigurăm că nu ne scăpase nimic. Sam intră ţinând în mână un sul de hârtie groasă, ca aceea din care copiii obişnuiesc să facă felicitări de Crăciun.

— Bun, începu el, scoţând din buzunar o rolă de bandă adezivă şi apucându-se să lipească hârtia pe peretele din colţul nostru, din biroul pentru situaţii de urgenţă. Iată ce am făcut eu în tot acest timp.

Era o hartă uriaşă a aşezării Knocknaree, extrem de detaliată: casele, dealurile, râul, pădurea, cetatea, totul realizat în tuş cu îndemânarea şi precizia unui ilustrator de cărţi pentru copii. Probabil că îi luase ore întregi să o facă. Cassie scăpă un fluierat.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, rosti Sam, cu o voce de Elvis, rânjind.

Am abandonat amândoi teancurile de rapoarte şi ne-am apropiat, ca să vedem mai bine. Cea mai mare parte a hărţii era împărţită în suprafeţe inegale, colorate diferit, cu creionul – verde, albastru, roşu şi câteva galbene. Fiecare bloc purta o denumire abreviată, misterioasă, scrisă subţire: „Sd. J. Downey-GII11/97; rz ag-ind 8/98”. Am ridicat nedumerit din sprânceană către Sam.

— Vă explic imediat.

Mai rupse o bucată de bandă adezivă şi o lipi pe ultimul colţ. Eu şi Cassie ne-am sprijinit de marginea biroului, care se afla suficient de aproape de hartă ca să putem vedea detaliile.

— OK. Vedeţi asta? Sam a arătat către două linii lungi, paralele, care traversau oblic harta, tăind pădurea şi săpăturile. Pe aici trebuie să treacă autostrada. Guvernul a transmis planurile în martie 2000 şi a cumpărat pământul de la fermierii locali în anul următor, printr-un ordin de achiziţie obligatoriu. Nimic în neregulă până aici.

— Da. Depinde din ce punct de vedere, comentă Cassie.

— Şşşş… i-am zis. Uită-te la tabloul ăsta minunat.

— A, ştii ce vreau să spun, continuă Sam. Nimic din ce nu era de aşteptat. Lucrul devine interesant când vorbim despre terenul din jurul autostrăzii. Era în întregime destinat agriculturii, până la sfârşitul anului 1995. Apoi, bucată cu bucată, în următorii patru ani, a început să fie cumpărat şi transformat din teren agricol în teren industrial şi rezidenţial.

— De către clarvăzători, care ştiau – cu cinci ani înainte ca acest lucru să fie anunţat – că pe aici va trece o autostradă, am spus eu.

— Şi nu ăsta e lucrul cel mai rău, ne asigură Sam. Se vorbea de o

autostradă către Dublin, venind dinspre sud-vest – am descoperit informaţia în nişte articole de ziare –, cam de prin 1994, când Celtic Tiger[37] era în plin avânt. Am vorbit cu câţiva tipi de la cadastru şi mi-au spus că era cea mai firească rută pentru o autostradă, datorită tiparelor topografice şi a amplasamentului, precum şi dintr-o mulţime de alte motive. Nu am înţeles mai nimic, dar asta au spus ei. Nu există niciun motiv pentru care dezvoltatorii imobiliari să nu poată face acelaşi lucru: aflând despre autostradă, să angajeze specialişti care să stabilească pe unde e mai probabil să fie traseul acesteia.

Niciunul din noi nu spuse nimic. Sam se uita când la mine, când la Cassie, simţindu-se uşor încurcat.

— Nu sunt naiv. Da, probabil că au fost informaţi de careva din administraţie. Dar poate că nu. Oricum ar fi, nu este ceva ce am putea dovedi. Şi nici nu cred că ar însemna mare lucru pentru cazul nostru.

M-am străduit să nu zâmbesc. Sam este unul dintre cei mai eficienţi detectivi, dar tot era înduioşător, într-un fel, cât de în serios luase toate astea.

— Cine a cumpărat pământul? întrebă Cassie, cu calm.

Sam părea uşurat.

— O mulţime de companii diferite. Multe dintre ele nici nu există în realitate. Doar deţin alte companii, deţinute de alte companii, care sunt deţinute de alte companii. Asta de fapt mi-a mâncat tot timpul: să încerc să aflu cine naiba deţine până la urmă terenurile astea. Până acum am reuşit să stabilesc, mergând înapoi pe fir, că sunt trei companii: Global Irish Industries, Futura Properties Consultants şi Dynamo Development. Zonele albastre de pe hartă sunt ale companiei Global; cele verzi, ale companiei Futura; iar cele roşii, ale companiei Dynamo. Am pierdut o grămadă de timp încercând să aflu cine se află în spatele lor. Două dintre ele sunt înregistrate în Republica Cehă, iar Futura în Ungaria.

— Asta chiar că nu e de bine, spuse Cassie. În niciun caz.

— Sigur, fu de acord Sam, dar seamănă mai mult a evaziune fiscală. Le putem pasa întreaga problemă celor de la Fisc, dar dincolo de toate astea, nu văd deloc ce legătură ar putea să aibă cu cazul nostru.

— Doar dacă nu cumva Devlin a aflat ceva şi foloseşte informaţiile ca să şantajeze pe cineva, am spus eu.

Cassie părea sceptică.

— Cum să afle? Şi ne-ar fi spus…

— Nu ştii niciodată. E un ciudat.

— Tu zici de toată lumea că e ciudată. Mai întâi ai spus de Mark…

— Şi acum ajung la partea cea mai interesantă, interveni Sam. M-am strâmbat la Cassie şi m-am întors repede către hartă, înainte ca ea să apuce să reacţioneze. Deci până în martie 2000, când a fost

anunţată construirea autostrăzii, aceste trei companii deţineau aproape tot terenul din jurul autostrăzii. Cu excepţia zonelor galbene, deţinute de patru fermieri. Am dat de urma lor. Sunt în Louth. Au văzut cum decurg lucrurile, ştiau că eventualii cumpărători oferă sume frumuşele, mai mari decât preţul care se oferă îndeobşte pentru terenurile agricole. De-asta au şi preferat toţi ceilalţi să vândă. Dar aceşti patru inşi, care sunt şi prieteni, au stabilit să nu se bage în chestia asta, să se ţină deoparte şi să vadă cum vor evolua lucrurile. Când a fost făcut public proiectul autostrăzii, evident, au apărut tot felul de indivizi care voiau neapărat să le cumpere pământul, pentru proprietăţi industriale, pentru dezvoltări rezidenţiale, acum că ţinutul Knocknaree devenea accesibil graţie autostrăzii. Aşa că acei fermieri îşi imaginaseră că valoarea terenului se dublase sau chiar triplase peste noapte. Prin urmare, s-au adresat consiliului local ca să ceară o reevaluare a preţului pentru teren – unul a scris chiar de *patru ori* – dar au fost refuzaţi de fiecare dată.

Bătea cu degetul pe una dintre zonele galbene, pe jumătate pline de note caligrafiate. Eu şi Cassie ne-am aplecat spre hartă, ca să putem citi: „M. Cleary, app rz ag-ind: 5/2000 ref, 11/2000 ref, 6/2001 ref, 1/2002 ref; sd M. Cleary-FPC 8/2002; rz ag-ind 10/2002".

Cassie se mulţumi să dea scurt din cap şi reveni la poziţia anterioară, cu ochii pe hartă.

— Aşa că au vândut, rosti ea.

— Da. Pentru aproape acelaşi preţ pe care îl primiseră şi ceilalţi – adică preţul de teren agricol, dar cu foarte mult sub preţul pentru un teren dintr-o zonă de dezvoltare industrială sau rezidenţială. Maurice Cleary a vrut să rămână ferm pe poziţie – mai mult din cauză că era al naibii de intrigat decât din alt motiv –, dar a primit vizita unor tipi de la compania care deţinea terenul de lângă el, iar aceştia i-au spus că avea să se construiască o companie farmaceutică chiar lângă ferma lui şi nimeni nu putea să-i garanteze că reziduurile chimice nu aveau să se scurgă în apă şi să-i otrăvească vitele. Omul a luat asta ca pe o ameninţare – nu ştiu dacă s-ar fi întâmplat aşa sau nu, cert e că şi-a vândut pământul. De îndată ce acele trei companii au cumpărat terenul, sub diverse alte nume –, dar toate dovezile conduc către ele – au şi trimis cereri la consiliul local pentru ca valoarea pământului să fie reevaluată. Şi au obţinut câştig de cauză.

Cassie râse nervos.

— Înseamnă că cele trei mari companii aveau la mână consiliul local, am spus eu.

— Aşa se pare.

— Ai vorbit cu consilierii locali?

— Da. S-au purtat foarte bine. Au fost foarte politicoşi, dar au vorbit fără să spună nimic. Ar fi putut să o ţină aşa ore întregi, fără să

îmi dea măcar un singur răspuns sincer.

Am privit într-o parte şi am prins ocheada amuzată şi discretă pe care mi-a aruncat-o Cassie. Sam, care trăise printre politicieni, ar fi trebuit să ştie asta până acum.

— Mi-au spus că decizia prin care a fost reevaluat acel teren a fost… staţi un pic. Se apucă să răsfoiască paginile carneţelului, după care continuă: „Decizia noastră a avut intenţia să servească în mod optim interesele comunităţii ca întreg şi a fost determinată de informaţiile care ne-au fost oferite în timp; nu a urmărit în niciun fel să favorizeze pe cineva". Ăsta nu e un fragment dintr-o scrisoare oficială. Tipul ăla chiar aşa s-a exprimat.

Cassie mima că-şi vâră un deget pe gât.

— Cât îţi trebuie să cumperi un consiliu local? am întrebat eu.

Sam ridică din umeri.

— La atât de multe decizii, luate într-un timp atât de scurt, trebuie să se fi adunat o cifră destul de frumuşică. Cele trei mari companii au o grămadă de bani băgaţi în aceste terenuri, într-un fel sau altul. Nu le-ar plăcea deloc ideea ca autostrada să fie mutată.

— Dar de fapt cât de mult le-ar afecta?

Sam arătă spre cele două linii punctate, care treceau prin partea de nord-vest a hărţii.

— Potrivit experţilor cu care am vorbit eu, asta este cea mai logică alternativă la rută. Asta este ce vor membrii organizaţiei Mutaţi Autostrada. Ruta ar fi deviată cu mai bine de trei kilometri, iar în unele locuri chiar cu cinci, şase. Pământul din partea de nord a rutei originale încă ar mai rămâne destul de accesibil, dar tipii ăştia au o grămadă de teren în sud, iar valoarea acestuia ar scădea imediat. Am vorbit cu nişte agenţi imobiliari, m-am prefăcut interesat să cumpăr; toţi mi-au spus că terenul industrial de lângă autostradă este de două ori mai scump decât cel aflat la cinci kilometri distanţă de autostradă. Nu am făcut calcule exacte, dar diferenţa ar putea însemna milioane.

— Atunci miza e destul de mare ca să merite nişte telefoane de ameninţare, rosti Cassie încet.

— Ca să nu mai spunem că există oameni care pentru câteva miare ar omorî un semen.

Preţ de câteva momente, am tăcut cu toţii. Afară, ploaia aproape se oprise. O rază firavă de soare căzu pe hartă, ca reflectorul unui elicopter de cercetare, se fixase pe cursul unui râu desenat subţire pe hartă şi înconjurat de o umbră roşiatică. În birou, unul dintre poliţişti încerca să se debaraseze de cineva prea volubil ca să-l mai lase să-şi termine frazele. În cele din urmă, Cassie rupse tăcerea:

— Dar de ce Katy? De ce nu l-ar fi atacat direct pe Jonathan?

— Probabil pentru că ar fi fost prea evident, am spus. Dacă Jonathan ar fi fost omorât, ne-am fi orientat direct către duşmanii pe

care şi-i făcuse prin această campanie. Dar fiind vorba de Katy, putea fi totul aranjat astfel încât să pară o crimă sexuală, îndepărtând atenţia poliţiei de la problema autostrăzii şi făcându-l pe Jonathan să priceapă mesajul.

— Măcar dacă aş reuşi să aflu cine se află în spatele acestor companii, zise Sam. Am ajuns într-o fundătură. Fermierii nu ştiu niciun nume, consiliul local susţine acelaşi lucru. Am văzut o serie de documente de vânzare şi de cereri, dar toate erau semnate doar de avocaţi – iar avocaţii spun că nu au voie să dezvăluie numele clienţilor lor fără să aibă permisiunea acestora.

— Dumnezeule!

— Dar ziariştii? întrebă Cassie deodată.

— Ce e cu ei? zise Sam.

— Ai spus că ai citit nişte articole despre autostradă, datând dinainte de 1994. Poate că există ziarişti care au urmărit povestea asta şi poate că au idee cine a cumpărat terenurile, dar nu au permisiunea să tipărească nimic pe tema asta. După cum se petrec lucrurile în *Irlanda*… un asemenea lucru nu poate să rămână secret.

— Cassie, rosti Sam, luminându-se la faţă. Eşti o comoară. Îţi dau o bere pentru asta.

— N-ai vrea mai bine să citeşti în locul meu rapoartele făcute din uşă-n uşă? O'Gorman construieşte frazele la fel ca George Bush. Multă vreme nu am avut nici cea mai vagă idee despre ce naiba vorbeşte.

— Ascultă, Sam, am spus eu. Dacă treaba asta iese bine, noi doi suntem cei care o să-ţi cumpărăm ţie o grămadă de bere, multă vreme de-acum înainte.

Sam o bătu prieteneşte pe Cassie pe umăr, se îndreptă spre locul său de la masa de lucru şi se apucă să răsfoiască un dosar cu extrase din presă, bucuros ca un câine care adulmecă mirosul unei urme noi. Iar eu şi Cassie ne-am întors la rapoartele noastre.

Am lăsat harta desfăşurată pe perete, deşi mă călca pe nervi, din motive pe care nu le-aş putea explica. Poate că de vină era perfecţiunea ei, poate detaliile fragile, încântătoare: frunzele mititele din copaci, pietricelele neregulate din zidul cetăţii. Sau poate mă gândeam că într-o zi, când aveam să ridic privirea din întâmplare, din spatele copacilor desenaţi cu tuş aveau să se ivească feţe care râdeau. Cassie mâzgălise un dezvoltator imobiliar, într-una din zonele galbene, cu coarne şi colţi. Desenul părea făcut de un copil de opt ani, dar tot tresăream ori de câte ori vedeam cu coada ochiului prezenţa aceea care mă urmărea.

Începusem să mă gândesc – pentru prima dată cu adevărat – şi să încerc să îmi aduc aminte ce se petrecuse în pădure. Tatonam de la distanţă, fără să ştiu nici eu prea bine ce făceam, ca un copil care a

căpătat o julitură, dar îi este teamă să se uite la ea. M-am plimbat îndelung – mai ales dimineaţa devreme, sau nopţile, atunci când nu mă duceam la Cassie sau când nu puteam să dorm –, am rătăcit ore întregi prin oraş, ca în transă, ascultând delicatele zgomote ascunse în cotloanele minţii mele. Mă trezeam, buimac şi ameţit, holbându-mă la firmele stridente de neon ale magazinelor necunoscute sau la elegantele acoperişuri ale clădirilor în stil georgian din cel mai cochet cartier al oraşului Dun Laoghaire, fără să am habar cum ajunsesem acolo.

Cel puţin până la un punct, a funcţionat. Eliberată, mintea mea arunca fluxuri de imagini, ca într-un film, dar pe derulare rapidă. Treptat, am învăţat care era modalitatea eficientă prin care puteam să ajung să opresc unele dintre aceste imagini care pluteau în trecutul meu şi să mă uit la ele ca la o fotografie. Părinţii noştri, ducându-ne în oraş, să ne cumpere hăinuţe pentru prima noastră comuniune; eu şi Peter, gătiţi în costumaşele noastre negre, prăpădindu-ne de râs când Jamie îşi făcuse apariţia – după o ceartă lungă cu mama ei în cabina de probă – îmbrăcată într-o rochiţă ca o bezea şi având o privire oripilată. Mick, nebunul local – chiar aşa îi şi ziceam: Mick Nebunul – care purta tot anul trenci şi mănuşi fără degete şi care îşi şoptea doar lui însuşi, în şuvoaie fără sfârşit, mici blesteme amare – Peter spunea că Mick înnebunise pentru că atunci când fusese tânăr făcuse lucruri rele cu o fată şi aceea ar fi urmat să aibă un bebeluş, dar s-a spânzurat în pădure, iar faţa i se înnegrise. Într-o zi, începuse să ţipe în faţa magazinului lui Lowry. Poliţiştii veniseră şi îl împinseseră în maşina poliţiei şi nu îl mai văzuserăm niciodată de atunci. Banca mea de la şcoală, din lemn cu striaţii adânci, cu o demodată scobitură pe marginea de sus, pentru călimara de cerneală, tot mai lucioasă şi mai mâzgălită odată cu trecerea anilor: o crosă de hochei pe iarbă, o inimă cu două iniţiale mâzgălite în interior, „Des Pearse a fost aici pe 10–10–67”. Ştiu, nimic deosebit, nimic util pentru dezlegarea cazului. Dar ţineţi cont: eram obişnuit să cred că primii doisprezece ani din viaţa mea dispăruseră poate pentru totdeauna. Aşa că, pentru mine, fiecare moment salvat avea o tulburătoare putere şi magie, era ca o piatră Rosetta inscripţionată incitant cu un singur caracter.

Şi, ocazional, chiar am reuşit să-mi amintesc câte ceva, dacă nu folositor, cel puţin relevant. *Metallica şi Sandra, când ne aflam în copac…* Mi-am dat seama treptat, aproape jignit, că nu fusesem singurul care considerase pădurea drept teritoriul său şi îşi petrecea acolo timpul. Nu departe de vechiul castel, în adâncul pădurii era un luminiş – primele zambile primăvara; primele dueluri cu săbiile făcute din crengi, care ne lăsau pe braţe urme roşietice; ramuri grele de mure, la sfârşitul verii; şi încă ceva: când nu aveam nimic altceva de făcut, îi spionam pe motociclişti. Îmi amintesc un incident anume, de

altfel destul de banal.

Într-o zi toridă de vară, simţeam soarele bătându-mi în ceafă şi gustul puternic de Fanta în gură. Sandra era în poieniţă, lungită pe spate, pe o bucată de iarbă pe care o netezise, iar Metallica era pe jumătate cocoţat pe ea. Fata avea cămaşa ridicată până la umeri şi i se vedea breteaua neagră de la sutien. Mâinile ei erau în părul băiatului; se sărutau cu gurile larg deschise.

— Brrr… aşa poţi să te contaminezi cu microbi… îmi şopti Jamie în ureche.

Mă târâm pe pământ şi simţeam iarba pe piele, acolo unde tricoul mi se ridica. Ne ţineam răsuflarea, ca să nu facem zgomot.

Peter scosese un sunet înăbuşit, ca şi cum ar fi sărutat pe cineva, dar atât de încetişor, încât cei doi nu l-au auzit. Iar noi ne-am pus mâinile la gură ca să nu ni se audă chicotelile, dându-ne coate unul celuilalt.

Shades şi cu fata înaltă, care avea cinci cercei în ureche, se aflau în cealaltă parte a poieniţei. Anthrax stătea ca întotdeauna la marginea pădurii, rezemat de zid, fumând şi ochind cu pietricele cutiile goale de bere. Peter ridicase o pietricică, rânjind. O aruncase, iar aceasta nimerise în iarbă la doar câţiva centimetri de umerii Sandrei. Metallica, gâfâind, nici măcar nu-şi ridicase privirea, iar noi fusesem nevoiţi să lăsăm capul în jos, în iarbă, pentru că nu ne puteam ţine râsul.

Apoi Sandra întorsese capul şi mă văzuse pe mine, cum stăteam în tufele de iarbă şi de cicoare. Metallica o săruta în continuare pe gât, iar ea nu se mişca. Undeva, aproape de mâna mea, zbârnâia o libelulă. Îi susţinusem privirea Sandrei şi simţisem cum inima îmi bate cu putere încet pe pământ.

— Hai odată, îmi şoptise Peter. Adam, hai!

Şi mă prinsese cu mâinile de glezne. Mă trăsese înapoi, târându-mi picioarele prin iarbă. Ne retraseserăm până în semiîntunericul din umbra copacilor. Sandra continua să se uite la mine.

Mai aveam şi alte amintiri, la unele dintre ele încă îmi era teamă să mă gândesc. Îmi aduc aminte, bunăoară, cum coboram pe scara casei noastre fără să ating treptele. Pot să văd acest lucru în detaliu: textura gofrată a tapetului imprimat cu buchete palide de trandafiri, felul în care o rază de lumină intra prin crăpătura uşii de la baie şi cădea pe casa scărilor, strălucind roşiatic pe luciul balustradei, mişcarea obişnuită şi îndemânatică a mâinii mele apucând marginea balustradei, plutind apoi uşor până jos cu tălpile la vreo zece centimetri deasupra covorului.

Îmi aduc aminte şi cum noi trei descoperiserăm o grădină secretă, undeva în inima pădurii. Undeva, în spatele unui zid ascuns sau al

unor pasaje. Acolo creşteau arbori sălbatici care făceau fructe: meri, cireşi, peri; erau fântâni din marmură, care nu mai funcţionau: firul de apă încă se vedea pe mica albie plină de muşchi, incrustat adânc în piatră; în fiecare colţ, statui mari, înfăşurate în iederă, cu picioarele invadate de buruieni, cu braţele şi capetele sparte, împrăştiate prin iarba înaltă şi prin florile de morcovi sălbatici. Lumina cenuşie a zorilor, zgomotul paşilor noştri şi boabele de rouă de pe picioarele noastre desculţe. Mâna lui Jamie, micuţă şi rozalie, pe rochia de piatră a statuii, faţa ei ridicată către ochii orbi. Liniştea nesfârşită. Eram foarte conştient de faptul că dacă această grădină ar fi existat, ar fi fost descoperită de arheologi când făcuseră primele cercetări, statuile s-ar fi aflat acum la Muzeul Naţional, iar Mark s-ar fi străduit din răsputeri să ni le descrie în amănunt; dar tocmai asta era problema: că îmi aminteam de ea.

Colegii care se ocupau de infracţiunile pe internet mă sunaseră miercuri dimineaţa, devreme: terminaseră de căutat în computere datele ultimului nostru suspect în trening şi confirmau că da, într-adevăr, se aflase în zonă atunci când Katy murise. Cu o mare satisfacţie profesională, adăugaseră faptul că, deşi bietul nenorocit locuia în aceeaşi casă cu părinţii şi cu nevastă-sa şi foloseau cu toţii acelaşi computer, e-mailurile şi discuţiile lor arătau că fiecare membru al familiei scria altfel şi făcea greşeli specifice de ortografie şi de punctuaţie. Se părea că postările de la ora la care murise Katy îi aparţineau bărbatului respectiv.

— La dracu', am spus după ce am închis telefonul.

Mi-am cuprins faţa în palme. Aveam deja înregistrarea video cu bărbatul, din supermarket, înmuind chipsuri în sos de barbecue, cu un aer la fel de concentrat precum cel al unui om beat. Undeva, în adâncul meu, ştiam că ar fi trebuit să mă aştept la acest lucru, dar mă simţeam destul de nemulţumit – nu dormisem, nu băusem destulă cafea, aveam o durere agasantă de cap – şi era o oră mult prea matinală pentru o asemenea veste: practic, picase una dintre pistele noastre de la care aveam mari speranţe.

— Ce este? mă întrebă Cassie, întrerupându-se din lucru, ca să se uite la mine.

— Alibiul tipului cu Kawasaki a fost verificat. Dacă omul pe care l-a văzut Jessica e omul nostru, nu e din Knocknaree, şi n-am nici cea mai vagă idee unde am putea să-l căutăm. O iau de la capăt.

Cass aruncă teancul de hârtii şi se frecă la ochi.

— Rob, tipul nostru e de prin partea locului. Totul demonstrează că aşa stau lucrurile.

— Şi atunci cine naiba e bărbatul îmbrăcat în trening? Dacă are un alibi pentru momentul crimei şi doar s-a oprit să vorbească cu Katy,

atunci de ce nu a recunoscut?

— Asta presupunând că personajul există totuşi, rosti Cass privindu-mă pieziş.

M-am înfuriat foarte tare, aproape incontrolabil.

— Îmi pare rău, Maddox, dar nu pricep despre ce naiba vorbeşti. Crezi că Jessica ar fi putut să inventeze asta doar ca să-şi bată joc de noi? Tu nu le-ai văzut bine pe fetele astea. Habar nu ai cât sunt de distruse.

— Vreau să spun că pot să mă gândesc la circumstanţe în care ele ar putea să aibă un motiv temeinic încât să născocească o poveste ca asta, continuă Cassie pe un ton rece, ridicând din sprâncene.

În următoarea fracţiune de secundă m-am înfuriat şi mai rău şi, în acelaşi timp, mi-a picat şi fisa.

— La dracu'! Părinţii lor!

— În sfârşit! Începi să te se trezeşti.

— Îmi pare rău, am spus. Îmi pare rău că m-am purtat urât, Cass. Părinţii… La dracu'. Dacă Jessica crede că unul din părinţii ei a făcut asta, a născocit toată povestea asta ca să…

— Jessica? Chiar crezi că ea ar fi în stare de aşa ceva? Ea de-abia poate să *vorbească*.

— OK. Rosalind. A inventat povestea cu tipul în trening ca să ne distragă atenţia de la părinţii ei, a pus-o pe Jessica să ne spună chestia asta – şi a fost o pură coincidenţă că şi Damien ne-a îndrugat acelaşi lucru. Dar dacă s-a apucat să facă asta, Cass, dacă se ţine de aşa ceva, înseamnă că ştie nişte lucruri grave. Înseamnă că fie ea, fie Jessica a văzut sau a auzit ceva.

— Marţi… zise Cassie, căzând pe gânduri, dar ideea trecu printre noi fără ca vreunul să aibă curajul să o rostească, într-atât era de oribilă. În acea marţi, cadavrul lui Katy a trebuit să stea undeva.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu Rosalind, am zis, îndreptându-mă spre telefon.

— Rob, nu fi insistent. O să dea înapoi. Mai bine las-o pe ea să revină la tine.

Avea dreptate. Copiii pot fi bătuţi, violaţi, abuzaţi în nenumărate şi greu de imaginat feluri, dar lor tot le este imposibil să îşi trădeze părinţii şi să ceară ajutor. Dacă Rosalind îşi proteja, într-un fel sau altul, părinţii, pe amândoi sau doar pe unul din ei, fie pe Jonathan, fie pe Margaret, atunci întreaga ei lume s-ar fi prăbuşit în clipa în care ar fi spus adevărul, iar acest lucru nu l-ar fi putut face decât atunci când s-ar fi simţit pregătită. Dacă aş fi încercat s-o forţez, aş fi pierdut-o. Am lăsat jos telefonul.

Dar Rosalind nu m-a sunat. După o zi sau două mi-am pierdut răbdarea şi am sunat-o pe telefonul mobil – căci, dintr-o mulţime de motive, unele mai neclare şi mai sâcâitoare decât altele, nu am vrut să

o sun pe telefonul fix. Nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj, dar nu m-a sunat.

Eu şi Cassie ne-am dus în Knocknaree într-o după-amiază ternă, cenuşie, ca să vedem dacă familia Savage sau Alicia Rowan mai aveau ceva să ne spună. Amândoi eram destul de derutaţi – era după ziua în care aflasem de Carl şi de treaba cu internetul – şi ne-am vorbit foarte puţin în maşină. Cassie conducea; eu mă uitam pe geam la frunzele bătute de vântul puternic; la picăturile de burniţă care loveau parbrizul. Niciunul din noi nu mai era aşa de sigur că eu trebuia să mă aflu acolo.

În ultima clipă, după ce coti pe fosta mea stradă şi parcă, nu m-am simţit în stare să mă dau jos şi să merg acasă la Peter. Asta nu pentru că aş fi fost năpădit de amintiri, ori altceva de genul ăsta – ci dimpotrivă: oricare altă stradă din cartier îmi trezea amintiri puternice, dar aceasta îmi amintea de casa lui Peter, mă tulbura, îmi zdruncina echilibrul. Îmi petrecusem cândva o grămadă de timp acasă la Peter şi, aproape inexplicabil, aveam sentimentul că familia lui era gata să mă recunoască, înainte chiar de a-i recunoaşte eu pe ei.

M-am uitat din maşină după Cassie cum s-a îndreptat către uşa lui Peter şi cum a sunat, apoi cum o siluetă aflată în umbră a invitat-o înăuntru. Apoi am coborât din maşină şi am mers până la vechea mea casă. Adresa – Knocknaree Way, nr. 11, comitatul Dublin – mi-a venit automat în minte, de parcă ar fi fost o informaţie învăţată pe de rost.

Era mai mică decât o ţineam eu minte; mai strâmtă; pajiştea din faţă era un pătrat mai mic decât verdele întins pe care mi-l aminteam eu. Fusese zugrăvită din nou, nu cu mult timp în urmă. Era de culoarea untului, cu marginile albe. Tufe înalte de trandafiri albi şi roşii, ale căror ultime petale cădeau, se legănau lovindu-se de perete – mă întrebam dacă tata le plantase. M-am uitat în sus, către fereastra dormitorului meu şi, în clipa aceea, asta era casa mea: locuiam acolo. Ieşeam repede pe uşa aceea, cu ghiozdanul în spate, dimineaţa, plecând spre şcoală, sau mă aplecam pe fereastra aceea ca să strig la Peter sau la Jamie, mă plimbam prin grădina aceea. Făcuserăm drumul ăsta cu bicicleta de nenumărate ori, într-o direcţie şi în cealaltă, până când toţi trei ne urcam pe zid şi ne cufundam în pădure.

Pe carosabil era un Polo mic, de culoare argintie, şi un copil blond, de trei sau patru ani, pedala în jurul ei pe o maşină de pompieri din plastic, cu sirena pornită. Când am ajuns la poartă, se opri şi se uită la mine lung, serios.

— Bună, am spus eu.

— Pleacă de-aici, îmi răspunse el într-un târziu, pe un ton hotărât.

Nu prea ştiam ce să mai spun la o asemenea replică, dar nici nu a mai fost nevoie, căci el se întoarse către uşa din faţa casei, care se

deschisese, şi mama copilului – o femeie de vreo treizeci de ani, la fel de blondă, drăguţă, dar comună – se grăbi să coboare în curte. Puse o mână protectoare pe capul băieţelului.

— Pot să vă ajut cu ceva? mă întrebă ea.

— Sunt detectivul Robert Ryan, am spus eu, scoţându-mi legitimaţia. Investigăm moartea lui Katy Devlin.

Luă legitimaţia şi o studie cu mare atenţie.

— Nu văd cum aş putea să vă ajut, zise în timp ce mi-o dădea înapoi. Am vorbit deja cu ceilalţi detectivi. Nu am văzut nimic. Cunoaştem foarte puţin familia Devlin.

Ochii ei continuau să fie scrutători. Copilul dădea semne de plictiseală, făcea zgomote care imitau camionul, învârtea volanul, însă mama lui încă îl ţinea pe loc, cu o mână pe care i-o pusese pe umăr. Se auzea muzică – Vivaldi, cred – prin fereastra din faţă, care era deschisă, iar pentru un moment, buimac, aproape că am fost tentat să-i propun să intru pentru câteva momente în casă să stăm de vorbă. Mi-am spus că poate Cassie ar fi fost îngrijorată dacă ar fi ieşit de la familia Savage şi nu m-ar fi găsit.

— Verificăm totul încă o dată. Mulţumesc pentru timpul acordat, am zis.

Femeia se uită după mine. Când m-am suit din nou în maşină, am văzut-o luând sub braţ jucăria, iar cu cealaltă mână apucând copilul şi intrând în casă.

Am stat multă vreme în maşină, uitându-mă pe drum, simţind că m-aş fi descurcat mult mai bine în situaţia asta dacă mi-ar fi trecut starea de mahmureală. În cele din urmă, uşa casei lui Peter se deschise şi am auzit nişte voci: cineva o conducea pe Cassie pe alee. Mi-am întors repede capul, prefăcându-mă că mă uitam în direcţia opusă, adâncit în gânduri, până când am auzit uşa închizându-se.

— Nimic nou, mă anunţă Cassie, aplecându-se pe geamul lăsat în jos al maşinii. Peter nu a spus niciodată că l-ar fi speriat sau l-ar fi urmărit cineva. Băiat isteţ, ştia că nu are voie să meargă undeva cu un străin. Un pic prea credul totuşi, ar fi putut să intre în bucluc. Nu suspectau pe nimeni, dar se întrebau dacă nu cumva fusese aceeaşi persoană care a omorât-o pe Katy. Erau oarecum supăraţi din cauza acestui lucru.

— Aşa cum suntem cu toţii, am adăugat eu.

— În aparenţă, sunt destul de bine.

Nu mă simţisem în stare să aduc vorba despre asta, dar aş fi vrut foarte mult să ştiu.

— Taică-său nu a fost deloc dispus să vorbească din nou despre toate aceste lucruri. Dar maică-sa a fost încântată. Tara, sora lui Peter, încă locuieşte aici, cu ei. M-a întrebat de tine.

— De mine? am spus simţindu-mă pentru o clipă panicat.

— M-a întrebat dacă am vreo idee despre ce mai faci. I-am spus că poliţiştii nu au reuşit să te găsească, dar că, din câte ştim noi, eşti bine. Cassie mă privi, zâmbindu-mi. Cred că la vremea aceea era un fel de admiratoare a ta.

Tara. Cu un an sau doi mai mică decât noi. Avea coate ascuţite şi privire pătrunzătoare. Era genul de copil care spiona tot timpul, ca să aibă ce să pârască mamei. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu intrasem şi eu la ei.

— Poate după ce se termină toate astea ar trebui să mă duc să vorbesc cu ea. Arată bine?

— Este exact genul tău: o tipă zveltă, cu şolduri sănătoase, numai bună de făcut copii. E agent de circulaţie.

— Te cred, te cred. Începeam deja să mă simt mai bine. O s-o pun să vină în uniformă la prima noastră întâlnire,

— Hai că mai avem treabă. Bun! Alicia Rowan. Cassie se îndreptă şi îşi consultă carneţelul, ca să caute numărul casei. Vrei să mergi şi tu cu mine?

Mi-a luat câteva clipe ca să mă hotărăsc. Nu fusesem de prea multe ori la Jamie, din câte îmi aduceam aminte. Când ne jucam înăuntru, de obicei mergeam la Peter – casa lui era veselă, gălăgioasă, plină de fraţi, surori şi animale de casă, iar mama lui cocea biscuiţi cu ghimbir; aveau un televizor pe care părinţii lui îl achiziţionaseră în rate, iar noi aveam voie să ne uităm la el, la desene animate.

— Sigur că merg. De ce nu?

Alicia Rowan ne răspunse la uşă. Încă era frumoasă, dar cam trecută, cu un aer nostalgic – avea oase delicate, gropiţe în obraji, părul blond şi rebel, şi nişte ochi uriaşi, albaştri, trişti – ca ai unei vedete de cinema uitate, a cărei înfăţişare căpăta prestanţă odată cu trecerea timpului. În ochii ei am remarcat o scânteie de speranţă şi teamă când Cassie făcu prezentările, dar, odată ce a fost pronunţat numele lui Katy Devlin, scânteia dispăru.

— Da, spuse ea, da, desigur, biata fetiţă… şi ei… adică dumneavoastră ce credeţi? Are vreo legătură cu…? Dar, vă rog, intraţi.

De îndată ce am intrat, am ştiut că fusese o idee proastă. Din cauza mirosului. O aromă de lemn de santal şi de muşeţel mi-a stârnit subconştientul, făcând să ţâşnească la suprafaţă amintiri. Mici bucăţele de pâine, pentru ceai; o pictură cu o femeie nud, la parter, care ne făcea cândva să ne dăm coate şi să chicotim. Ascuns undeva într-un dulap, pe hol, cu mâinile în jurul genunchilor şi cu o mulţime de fuste din bumbac deasupra capului meu, îl auzeam pe unul din ei numărând: „Patruzeci şi nouă, cincizeci!”

Ne conduse în salon (pe canapea erau cuverturi din lână, lucrate manual, un Buddha zâmbitor, din jad, pe măsuţa de cafea; mă întrebam ce făcuse Knocknaree, în anii 1980 din Alicia Rowan), iar Cassie ţinu discursul introductiv. Mai erau acolo – desigur (şi nici nu ştiu cum de uitasem) – o fotografie uriaşă, înrămată, a lui Jamie, pe etajera de deasupra şemineului: Jamie stătea cocoţată pe zid şi îşi mijea ochii din cauza soarelui strălucitor, şi râdea, iar în spatele ei se înălţa, în nuanţe de negru cu verde, pădurea. Lângă ea erau alte fotografii mai mici, iar în una dintre ele erau trei copii care se ţineau de gât, cu coroane de hârtie pe cap, era o aniversare sau un Crăciun… „Ar fi trebuit să-mi las barbă", m-am gândit brusc, privind într-o parte, „iar Cassie ar fi trebuit să îmi dea timp să…"

— La dosarul nostru, începu Cassie, raportul iniţial spune că aţi chemat poliţia şi aţi spus că fiica dumneavoastră şi prietenii săi au fugit de-acasă. Exista vreun motiv anume pentru care aţi avut această bănuială, în loc să presupuneţi că mai degrabă se rătăciseră sau li se întâmplase ceva rău?

— Da. Ştiţi… O, Doamne! Alicia Rowan îşi petrecu mâinile prin păr – avea degetele lungi, parcă lipsite de oase. Jamie tocmai trebuia să plece la şcoala cu internat şi nu voia. Mă făcea să mă simt teribil de egoistă… Şi probabil că aşa şi eram. Dar aveam nişte motive cu adevărat temeinice.

— Doamnă Rowan, rosti Cassie cu blândeţe, nu ne aflăm aici ca să vă judecăm.

— O, nu, fireşte că nu. Ştiu acest lucru. Dar fiecare judecă pe celălalt. Iar dumneavoastră ar trebui într-adevăr să… ar trebui să ştiţi întreaga poveste ca să înţelegeţi.

— Am fi bucuroşi să aflăm întreaga poveste. Orice ne spuneţi ar putea să ne ajute.

Alicia aprobă din cap, fără să îşi facă prea mari speranţe. Probabil că auzise aceste cuvinte de nenumărate ori, de-a lungul anilor.

— Da, da, înţeleg acest lucru.

Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet, cu ochii închişi, cât ai număra până la zece.

— Păi… începu ea. Aveam doar şaptesprezece ani când am născut-o pe Jamie, ştiţi. Tatăl ei era un prieten de-al părinţilor mei, însurat, dar eu eram îndrăgostită nebuneşte de el. Şi mi se părea ceva foarte interesant şi curajos să ai o aventură… camere de hotel, ştiţi, pretexte de a lipsi de acasă… iar eu oricum nu credeam în căsătorie. O consideram o formă depăşită de opresiune.

Tatăl ei. Scria în dosar – George O'Donovan, un avocat din Dublin – după treizeci de ani ciudaţi, ea încă îl mai proteja.

— După care aţi descoperit că sunteţi însărcinată, nu?

— Da. El a fost îngrozit, iar părinţii mei au aflat întreaga poveste şi

au fost şi *ei,* la rândul lor, îngroziţi. Toţi îmi spuneau că trebuia să dau copilul spre adopţie, dar eu nu puteam să fac asta. Am pus piciorul în prag. Am spus că voi păstra copilul şi că o să-l cresc singură. Cred că ideea asta era ca o răbufnire de feminism; un fel de rebeliune împotriva patriarhatului. Eram extrem de tânără.

Fusese norocoasă. În 1972, în Irlanda, femeile erau închise pe viaţă în aziluri de muncă, pentru culpe mult mai mici.

— Ăsta a fost un act de mare curaj, comentă Cassie.

— Oh, mulţumesc. Ştiţi, privind retrospectiv, într-adevăr cred că am fost o femeie curajoasă. Dar mă întreb dacă într-adevăr am luat decizia corectă. Uneori stau şi mă gândesc – poate că dacă aş fi dat-o pe Jamie spre adopţie, ştiţi… Vocea îi tremura.

— Până la urmă şi-au schimbat şi ei părerea? întrebă Cassie. Familia dumneavoastră şi tatăl lui Jamie…

— O, nu, oftă Alicia. Nu chiar. Până la urmă mi-au spus că puteam să păstrez copilul atâta vreme cât şi eu, şi fetiţa ieşeam din vieţile lor. Familia mea şi-ar fi pătat reputaţia, iar tatăl lui Jamie, bineînţeles, nu voia ca soţia lui să afle ceva.

Nu se simţea niciun pic de furie în vocea ei, nimic altceva decât jenă şi tristeţe.

— Părinţii mei mi-au cumpărat această casă, drăguţă şi departe de ei. Eu sunt originară din Dublin, din Howth – şi îmi dădeau din când în când şi bani. Îi trimiteam tatălui lui Jamie scrisori, în care îi povesteam cum îi mergea copilei, şi fotografii. Eram sigură că, mai devreme sau mai târziu, avea să vină să o vadă. Poate chiar ar fi venit… nu ştiu…

— Şi când aţi hotărât că ar trebui să meargă la şcoala cu internat?

Alicia îşi înfăşură o şuviţă de păr pe deget.

— Am… of… Nu-mi place deloc să mă gândesc la asta.

Am tăcut şi am aşteptat.

— Tocmai împlineam treizeci de ani, zise ea în sfârşit. Şi mi-am dat seama că nu îmi plăcea deloc ce devenisem. Eram chelneriţă într-o cafenea din oraş, în timp ce Jamie mergea la şcoală, dar nu merita, la cât mă costa biletul de autobuz… iar eu care nu învăţasem destul ca să pot să-mi iau altă slujbă… mi-am dat seama că nu voiam să îmi petrec restul vieţii în felul acesta. Voiam ceva mai bun, pentru mine şi pentru Jamie. M-am… of… în multe privinţe, chiar şi eu încă eram un copil. Nu am avut niciodată şansa să mă maturizez. Şi *îmi doream* acest lucru.

— Aşa că voiaţi un pic de timp doar pentru dumneavoastră.

— Da, exact. Aţi înţeles. O strânse recunoscătoare de braţ pe Cassie. Voiam o carieră, ca să nu mai fiu nevoită să mă bazez pe părinţii mei, dar nu ştiam *ce anume* să fac. Aveam nevoie de o şansă ca să îmi dau seama. După care, probabil că aş fi făcut nişte cursuri şi nu

aş fi lăsat-o pe Jamie singură tot timpul… Ar fi fost cu totul altceva dacă aş fi avut un soţ, o familie. Aveam câţiva prieteni, dar nu mă aşteptam ca vreunul să…

Îşi strângea părul din ce în ce mai tare pe deget.

— Înţeleg, spuse Cassie. Aşa că i-aţi spus lui Jamie ce aţi hotărât…

— Da, i-am spus întâi în luna mai, când de altfel şi luasem această hotărâre. Dar a primit foarte prost vestea. Am încercat să-i explic, am dus-o la Dublin să-i arăt şcoala, dar asta a înrăutăţit lucrurile. Ura şcoala aceea. Spunea că fetele de acolo erau proaste, că nu vorbeau despre altceva decât despre băieţi şi modă. Jamie era mai băieţoasă, îi plăcea să stea tot timpul afară, în pădure. Ura gândul de a sta închisă într-o şcoală la oraş, să facă exact ce făceau ceilalţi. Şi nici nu voia să îşi părăsească cei mai buni prieteni. Era foarte apropiată de Adam şi de Peter – băieţelul care a dispărut odată cu ea.

Am avut impulsul să-mi ascund chipul în spatele carneţelului.

— Şi v-aţi certat.

— Cerule! Da. De fapt, a fost mai mult un *asediu* decât o bătălie. Jamie, Peter şi Adam erau răsculaţii. Săptămâni la rând, toţi adulţii au fost complet ignoraţi – nu vorbeau cu părinţii, nici măcar nu îi priveau, nu vorbeau nici la şcoală –, iar la fiecare temă Jamie scria deasupra titlului: „Nu mă goni de-acasă”.

Avea dreptate. Fusese o răscoală. „LĂSAŢI-O PE JAMIE SĂ RĂMÂNĂ ACASĂ”, acesta era mesajul scris cu litere roşii pe pătrăţele de hârtie. Mama încerca disperată să discute cu mine, în timp ce eu stăteam cu picioarele încrucişate pe canapea şi nu scoteam niciun sunet, ciupindu-mi pieliţele din jurul unghiilor, tremurând de emoţie şi nevenindu-mi să cred că aveam atâta curaj. Dar am câştigat, m-am gândit eu confuz, desigur că noi am câştigat: chiote şi bătut palma pe zidul castelului, cutiile de cola ridicate într-un toast triumfal.

— Dar v-aţi susţinut decizia, continuă Cassie.

— Nu chiar. M-a distrus. A fost foarte greu – toată lumea de-aici vorbea despre asta, iar Jamie se purta de parcă aş fi vrut să o trimit la un orfelinat ca în *Annie* sau cam aşa ceva –, iar eu nu mai ştiam ce să fac… În final, mi-am zis: „O să mă mai gândesc”. Le-am spus să nu-şi facă griji, o să ieşim cumva din asta, iar ei au încetat protestul. Chiar mă gândeam serios să aştept până în anul următor, dar părinţii mei s-au oferit să plătească taxele pentru şcoală şi nu eram aşa de sigură că aveau să facă acelaşi lucru şi în anul care avea să vină. Ştiu că acest lucru sună de parcă aş fi o mamă îngrozitoare, dar nu m-am gândit că…

— Nu-i nimic, spuse Cassie, iar eu am clătinat din cap automat. Şi după ce i-aţi spus lui Jamie că totuşi urma să plece…

— Of, n-a făcut altceva decât să… Alicia îşi împreună mâinile. A fost distrusă, mi-a reproşat că o minţisem. Ceea ce nu făcusem,

înţelegeţi, chiar nu făcusem acest lucru… Apoi ieşise ca o furtună să îi întâlnească pe prietenii ei, iar eu m-am gândit: „O, Doamne, acum se vor apuca iar să vorbească despre asta, dar cel puţin nu mai sunt decât două săptămâni sau chiar una…” Aşteptasem până în ultima clipă să-i spun, ca să o las să se bucure de vară. Apoi, văzând că nu mai vine acasă, am presupus…

— Aţi presupus că a fugit, afirmă Cassie cu blândeţe. Alicia aprobă din cap. Încă mai credeţi că asta ar fi o posibilitate?

— Nu, nu mai cred. Uneori mă gândesc într-un fel, în ziua următoare… Însă mai era şi puşculiţa ei în formă de porc, ştiţi… ar fi luat-o cu ea, nu? Iar Adam încă era în pădure. Iar dacă ar fi fugit, până acum cu siguranţă… până acum…

Se întoarse brusc, acoperindu-şi faţa cu mâna.

— Când v-aţi dat seama că nu a fugit de-acasă, spuse Cassie, care a fost primul dumneavoastră gând?

Alicia se strădui să-şi vină în fire şi îşi împreună mâinile strâns în poală.

— M-am gândit că poate tatăl ei… Am *sperat* că a luat-o el. El şi soţia lui nu puteau avea copii, aşa că… înţelegeţi… m-am gândit că poate… Dar pe urmă, detectivii au verificat şi mi-au spus că nu era aşa…

— Cu alte cuvinte, zise Cassie, nu era nimic care să vă facă să credeţi că cineva i-ar fi putut vrea răul. Nu o speriase nimeni, nu o supărase nimeni cu nimic în săptămânile anterioare?

— Nu, nu chiar. Într-o zi – dar cu câteva săptămâni mai înainte – când se întorsese devreme de la joacă, mi se păruse cam speriată şi toată seara fusese îngrozitor de tăcută. O întrebasem dacă se întâmplase ceva, dacă o supărase cineva, dar mi-a răspuns că nu.

Ceva nedesluşit îmi răsări în minte – mă întorsesem acasă devreme, „Nu, mami, nu s-a întâmplat nimic rău” –, dar era prea puţin şi nu puteam prinde acel gând.

— Le-am spus detectivilor, continuă Alicia, dar nu au putut descoperi nimic în legătură cu asta. Şi, la urma urmei, poate că nici n-a fost nimic. Poate că doar se certase cu băieţii. Poate că ar fi trebuit să fiu capabilă să înţeleg dacă era ceva grav sau nu… Dar Jamie era un copil rezervat, chiar secretos. Avea un fel de-a fi… încât era greu de spus…

Cassie confirmă din cap.

— Doisprezece ani… e o vârstă dificilă.

— Da, este, chiar este, într-adevăr. Asta era problema, înţelegeţi? Nu cred că puteam să îmi dau seama dacă ea era destul de mare încât să resimtă *puternic* toate lucrurile acelea. Dar ea, şi Peter, şi Adam… au făcut totul împreună încă de când fuseseră foarte mici. Nu cred că puteau să-şi imagineze viaţa unul fără celălalt.

Un val de indignare mă lovi. „N-ar trebui să mă aflu aici, m-am gândit. E de-a dreptul o tâmpenie.” Ar fi trebuit să stau într-o grădină, cu picioarele goale, cu o băutură în mână, povestind împreună cu Jamie şi cu Peter aventurile pe care ni le-a oferit ziua de muncă. Nu mă mai gândisem până atunci la toate lucrurile pe care le-am fi făcut împreună. Ar fi trebuit să stăm toată noaptea să învăţăm, să tocim înainte de bac, eu şi Peter ar fi trebuit să ne certăm care din noi o însoţeşte pe Jamie la balul de absolvire şi s-o tachinăm în legătură cu felul în care îi venea rochia. Ar fi trebuit să ne întoarcem acasă împleticindu-ne toţi trei, cântând şi râzând, lipsiţi de griji, după nopţile de beţie din facultate. Am fi putut să locuim împreună în acelaşi apartament, să facem turul Europei, să ne bucurăm de toate fazele trăsnite ale modei, de prietenii şi de experienţe amoroase dramatice. Doi dintre noi ar fi trebuit să se fi căsătorit până acum şi să-i acorde celui de-al treilea binecuvântarea. Mă simţeam îngrozitor de nedreptăţit. M-am aplecat deasupra carneţelului astfel încât Alicia şi Cassie să nu îmi vadă faţa.

— I-am păstrat dormitorul exact aşa cum era când m-a părăsit, zise Alicia. În caz că… Ştiu că e o prostie, desigur că ştiu, dar dacă ar veni, aş vrea să ştie că… Vreţi să-l vedeţi? Poate ar trebui… poate că celorlalţi detectivi le-a scăpat ceva…

Mi-am amintit brusc cum arăta camera ei – pereţii albi acoperiţi cu afişe cu cai, perdele galbene, un talisman pentru vise agăţat la capătul patului – şi am ştiut imediat că mai mult de-atât nu puteam să îndur.

— Te aştept în maşină. Cassie îmi aruncă repede o privire. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Rowan.

M-am întors în maşină şi am stat cu capul pe volan până când lacrimile din ochi mi s-au uscat. Când mi-am ridicat privirea spre fereastră, mi s-a năzărit că întrezăresc un căpşor blond mişcându-se în spatele perdelelor. Dar nu era decât Alicia Rowan, care întorcea ghivecele de flori pe pervaz, astfel încât florile să capteze ultimele raze de lumină ale zilei.

— Dormitorul e straniu de-a dreptul, zise Cassie după ce am ieşit din cartier şi ne-am hotărât în ce direcţie s-o luăm. Pijamalele de pe pat, cartea deschisă pe podea. Dar nimic semnificativ, care să-mi dea totuşi vreo idee. Erai şi tu în poza de pe şemineu?

— Aşa cred, am spus.

Încă mă simţeam ca dracu’, iar ultimul lucru pe care aveam chef să-l fac era să analizez decorul din casa Aliciei Rowan.

— Ce-a zis despre Jamie, că a venit supărată acasă într-o zi? Îţi mai aduci aminte despre ce era vorba?

— Cassie, i-am spus, am mai vorbit despre asta. Încă o dată, rememorez stările de-atunci. Dar în ceea ce mă priveşte, viaţa mea

începe în momentul în care am împlinit doisprezece ani şi jumătate, pe un feribot către Anglia. E limpede, OK?

— Dumnezeule, Ryan, n-am făcut altceva decât să pun şi eu o întrebare.

— Iar eu ţi-am răspuns, am spus, ambalând motorul.

Cassie făcu un gest cu mâna, dădu mai tare radioul şi mă lăsă cu ale mele.

După vreo trei kilometri, am luat o mână de pe volan şi i-am ciufulit părul lui Cassie.

— Ia mâna de pe mine, nesuferitule, zise ea fără ranchiună.

Am rânjit uşurat, şi am tras-o de păr. Ea îmi dădu mâna la o parte.

— Ascultă, Cass, am spus eu. Trebuie să te întreb ceva.

Se uită la mine cu un aer suspicios.

— Crezi sau nu că există vreo legătură între cele două cazuri? Dacă ar trebui să ghiceşti…

Cassie se gândi îndelung la acest lucru, privind pe fereastra maşinii copacii care străjuiau drumul şi norii cenuşii.

— Nu ştiu, Rob, răspunse ea în cele din urmă. Sunt lucruri care nu se potrivesc. Katy a fost lăsată exact acolo unde am găsit-o noi… pe când… Este o mare diferenţă, psihologic vorbind. Dar poate că tipul a avut remuşcări după primul caz, iar de data asta s-a gândit că s-ar simţi mai puţin vinovat dacă ar înapoia familiei cadavrul. Dar şi Sam are dreptate: ar fi ciudat să existe doi ucigaşi de copii în acelaşi loc. Dacă ar fi să pariez… sincer, nu ştiu…

Am pus brusc frână. Cred că şi eu, şi Cassie am ţipat. Ceva trecuse pe drum chiar prin faţa maşinii, ceva mic şi negru, ceva cu mersul sinuos al unei nevăstuici sau al unei hermine, dar prea mare ca să fi fost una sau alta – şi dispăruse apoi în tufele de pe cealaltă parte a drumului.

Am fost aruncaţi în faţă – goneam cam tare pentru un asemenea drum –, dar datorită lui Cassie, o fanatică atunci când e vorba de centura de siguranţă care le-ar fi putut salva viaţa părinţilor săi, purtam amândoi centura de siguranţă. Maşina se opri în unghi drept, la câţiva centimetri de şanţul ce mărginea drumul. Eu şi Cassie am rămas nemişcaţi, copleşiţi de această întâmplare. La radio continua să se audă cântând un glas vesel de fată.

— Rob? zise Cass după un minut, cu respiraţia tăiată. Eşti teafăr?

Nu îmi puteam descleşta mâinile de pe volan:

— Ce dracu' a mai fost şi asta?

— Ce anume?

Cass avea ochii larg deschişi, plini de spaimă.

— Animalul ăla… Ce naiba era? am întrebat-o.

Cassie se uită la mine cu un licăr în priviri, ceva ce m-a speriat

aproape la fel de tare ca şi creatura aceea.

— N-am văzut niciun animal.

— A trecut strada. Poate nu ai observat tu. Te uitai într-o parte.

— Mda… făcu ea, după un timp care mi s-a părut o veşnicie. Da, probabil că aşa e. Poate era o vulpe?

Sam îl găsi pe jurnalist în câteva ore: Michael Kiely, şaizeci şi doi de ani, aproape pensionar după o carieră oarecum de succes – avusese un punct culminant în anii 1980 când descoperise că un guvernant din minister avea nouă membri ai familiei pe statul de plată, sub denumirea de consultanţi. Dar nu mai atinsese niciodată acel moment de glorie. În 2000, când fuseseră anunţate planurile pentru autostradă, Kiely scrisese un articol maliţios în care sugera că primul obiectiv fusese deja atins: existau o mulţime de proprietari de terenuri fericiţi în Irlanda în acea dimineaţă. Dar în afara unei scrisori pe două coloane, din partea Ministerului Mediului, în care se explica faptul că autostrada va îmbunătăţi pentru totdeauna viaţa într-un mod esenţial, nu existaseră alte urmări.

Durase câteva zile până ce Sam reuşise să-l convingă pe Kiely să accepte o întâlnire. Prima dată când auzise pomenindu-se de Knocknaree, Kiely strigase:

— Mă iei drept un idiot, băiete?

După care îi închisese telefonul. Chiar şi după aceea, Kiely refuzase să fie văzut undeva în oraş în compania lui. Îl pusese să vină într-o cârciumă ordinară, undeva la ieşirea din parcul Phoenix.

— E mai sigur, băiete. E mult mai sigur.

Avea nasul cârn şi o coamă de păr alb, pieptănat cu o neglijenţă studiată.

— Arată ca un poet, ne spuse Sam cu jumătate de gură în acea seară, la cină.

Sam îi cumpărase un Bailey cu brandy („Dumnezeule!”- exclamasem eu, şi oricum îmi era greu să mănânc, iar Cassie slobozise un „Ooo” privind cu subînţeles spre raftul său de băuturi alcoolice) şi tot încercase să deschidă subiectul legat de autostradă, dar Kiely ridicase o mână şi clipise de parcă l-ar fi durut ceva: „Vocea, băiete… vorbeşte mai încet… Of, e ceva cu chestia asta, fără nicio îndoială. Cineva – nu spun nume şi nu facem săpături – a ordonat să termin cu povestea asta chiar înainte ca totul să înceapă. Motive legale, spuneau ei, nu existau niciun fel de dovezi… Absurd. Minciuni. Era ceva pur şi simplu personal, răutăcios. Oraşul ăsta, băiete, oraşul ăsta vechi şi mizerabil are o memorie lungă.”

La al doilea rând de băuturi, se mai înmuiase un pic şi devenise mai deschis. „Unii ar putea spune, îi zisese el lui Sam, aplecându-se în scaunul său şi făcând gesturi ample, că *locul* ales a fost încă de la

început o veste proastă. Iniţial au fost atâtea discursuri, înţelegi dumneata, despre faptul că autostrada avea să fie un bun al urbei, pentru ca după câţiva ani – după ce toate casele de pe aceste terenuri izolate fuseseră vândute –, totul să eşueze. Au spus că bugetul nu are în vedere noile planuri de dezvoltare. Unii ar putea spune, băiete, că singurul scop al acelor discursuri a fost să se asigure că toate acele case erau vândute pe preţuri mai mari decât s-ar fi putut oricine aştepta, în mijlocul pustietăţii. Nu e vorba de mine, desigur. Nu am nicio *dovadă."*

Îşi terminase băutura şi privise cu un aer melancolic paharul gol. „Tot ce pot să spun este că toată treaba cu terenurile a fost ceva *puţin* cam bizar. Ştii că rata accidentelor şi a deceselor în timpul construcţiilor a fost mai mare de trei ori faţă de media naţională? Nu crezi, băiete, că un loc poate avea o putere a lui, proprie, care se poate revolta – ca să spun aşa – împotriva greşelilor oamenilor?"

— Orice s-ar spune despre Knocknaree, nu se justifică să asfixiezi un copil cu o pungă de plastic, aşa cum se întâmplase cu Katy Devlin, am zis eu.

Eram bucuros că Kiely era problema lui Sam, nu a mea. În mod normal, genul ăsta de absurditate mi s-ar fi părut amuzantă, dar felul în care mă simţeam în acea săptămână m-ar fi făcut probabil să-i trag un şut în gleznă tipului.

— Şi ce i-ai răspuns? îl întrebă Cassie pe Sam.

— I-am răspuns că da, cred, desigur, răspunse el cu seninătate, străduindu-se să ia în furculiţă pastele.

Aş fi răspuns afirmativ la întrebarea dacă credeam în faptul că prin regiune bântuiau nişte omuleţi verzi.

Kiely îşi băuse şi al treilea rând – iar Sam se amuza încercând să calculeze cheltuiala – în linişte, cu bărbia înfiptă în piept. În final, îşi îmbrăcase pardesiul, îi strânsese îndelung şi cu fervoare mâna lui Sam, apoi murmurase: „Nu te uita la asta până când nu o să te afli într-un loc sigur", şi-i strecurase în palmă o bucată răsucită de hârtie, după care ieşise din cârciumă.

— Amărâtul… conchise Sam, în timp ce se căuta în portofel. Cred că totuşi s-a simţit recunoscător pentru că în final cineva a avut răbdare să îl asculte. După cum stau lucrurile, chiar dacă ar fi urlat toată povestea în gura mare, nu l-ar fi crezut nimeni.

Scoase, cu mare grijă, un obiect mic şi argintiu, ţinându-l între degetul mare şi cel arătător şi i-l pasă lui Cassie. Am lăsat furculiţa pe masă şi m-am aplecat peste umărul ei.

Era o bucată de hârtie argintie, la fel ca aceea pe care o scoţi dintr-un pachet nou de ţigări, dar făcută sul, strâns. Cassie o desfăcu. Pe spatele ei era mâzgălit, aproape indescifrabil, cu un creion cu mină neagră: „Dynamo – Kenneth McClintock. Futura – Terence Andrews.

Global – Jeffrey & Barnes Conor Roche”.

— Eşti sigur că e de încredere? am întrebat eu.

— E nebun de legat, explică Sam, dar e un reporter bun… sau era. Nu cred că mi-ar fi dat informaţiile astea dacă nu ar fi fost sigur de ele.

Cass pipăi cu buricele degetelor bucăţica de hârtie.

— Dacă se confirmă, comentă ea, asta e cea mai bună pistă pe care o avem până acum. Te-ai descurcat onorabil, Sam.

— S-a suit în maşină, ştii, zise Sam cu o voce care suna uşor îngrijorată. Nu ştiam dacă să-l las să conducă – la urma urmei băuse destul de mult, dar… Trebuie să mai vorbesc cu el, desigur; o să mai am nevoie de el. Mă întreb dacă ar trebui să-l sun să văd dacă a ajuns cu bine acasă.

A doua zi era vineri. Trecuseră două săptămâni şi jumătate de investigaţii. În acea seară, devreme, O’Kelly ne chemase la el în birou. Vremea era răcoroasă, dar soarele pătrundea prin ferestrele mari, şi în birou era cald, astfel că ai fi zis că încă mai era vară. Sam se afla în colţul lui, scriind şi vorbind încet la telefon. Cass lucra la computer. Eu şi câţiva poliţişti tocmai făcuserăm cafea şi ne umpleam cănile. În birou era un murmur continuu, ca într-o clasă de elevi. O’Kelly îşi vârî capul pe uşă, îşi băgă degetele în gură şi fluieră strident. Când murmurul încetă, spuse:

— Ryan, Maddox, O’Neill! Apoi făcu semn cu degetul mare peste umăr şi trânti uşa în urma lui.

Am observat cu coada ochiului că poliţiştii din birou ridicaseră din sprâncene cu subînţeles. Ne aşteptam la asta de câteva zile; sau, cel puţin, eu mă aşteptam. Refăcusem scena în minte de mai multe ori în timp ce mă aflam la duş sau şofam în drum spre serviciu, şi chiar şi în somn, trezindu-mă.

— Hai, i-am zis lui Sam, ridicându-mă. Era nedumerit, ca de obicei, când era concentrat la altceva.

Cassie sorbi repede o gură de cafea şi oftă.

— OK, zise ea. Să mergem.

Poliţiştii îşi reluară lucrul, dar simţeam cum ne urmăreau cu privirea când am ieşit pe coridor.

— Aşa, deci, începu O’Kelly, când am intrat la el în birou. Se aşezase deja pe scaun, în spatele mesei sale de lucru, şi se juca cu o jucărie îngrozitoare din crom, de prin anii 1980. Cum merge operaţiunea aia a voastră, care i-o fi numele…

Niciunul dintre noi nu se aşeză pe scaun. I-am prezentat pe larg ceea ce făcuserăm ca să îl găsim pe ucigaşul lui Katy Devlin, şi de ce nu ajunseserăm la niciun rezultat. Vorbeam prea mult şi prea repede, repetam ce spuneam, spuneam de mai multe ori detalii deja ştiute.

Simţeam ce avea să urmeze, şi niciunul dintre noi nu voia să audă aşa ceva.

— Se pare că aţi făcut tot ce trebuia. Bun, rosti O'Kelly când, în sfârşit, am tăcut. Încă se mai juca cu acea oribilă jucărioară, clic, clic, clic… Şi aveţi un suspect?

— Înclinăm să îi bănuim pe părinţi, am spus eu. Unul sau celălalt.

— Asta înseamnă că nu aveţi nicio probă solidă împotriva vreunuia din ei.

— Încă mai facem investigaţii, domnule, interveni Cassie.

— Iar eu am patru oameni care se ocupă de telefoanele de ameninţare, spuse Sam.

O'Kelly îşi ridică privirea spre el.

— Am citit rapoartele tale. Ai grijă ce faci.

— Da, domnule.

— Minunat! făcu O'Kelly şi lăsă jos jucăria. Păstrează-i pe ăştia. Nu ai nevoie de treizeci şi cinci de poliţişti pentru asta.

Deşi mă aşteptasem la asta, tot m-a lovit ca un trăsnet. Poliţiştii mă enervau de fapt tot timpul, dar asta era altceva: să renunţăm la ei era un fapt care avea o semnificaţie oribilă, ar fi fost primul pas bătut în retragere. Peste câteva săptămâni, O'Kelly ne-ar fi dat cazuri noi, iar Operaţiunea Vestala ar fi rămas ceva la care am mai fi lucrat doar printre picături. Iar după încă vreo câteva luni, dosarul lui Katy ar fi fost trimis la subsol, în praf, iar cutiile ar mai fi fost scoase de-acolo o dată sau de două ori pe an, dacă ar mai fi apărut vreo pistă bună. RTE ar fi făcut un documentar de doi bani în legătură cu acest caz, o voce ar fi vorbit solemn pe un fundal muzical, ca să fie limpede pentru toată lumea că acest caz rămăsese nerezolvat.

Mă întrebam dacă şi Kiernan cu McCabe ascultaseră aceleaşi discursuri în acest birou, poate tot de la cineva care se juca cu o astfel de jucărie stupidă.

O'Kelly simţi nemulţumirea noastră.

— Ce este? întrebă el.

Am dat ce era mai bun în noi, i-am adus cele mai elocvente argumente, dar chiar în timp ce vorbeam, ştiam că nu ducea la nimic bun. Prefer să nu îmi amintesc multe dintre lucrurile pe care le-am spus. Sunt sigur că am început să mă bâlbâi.

— Domnule, am ştiut încă de la început că ăsta nu o să fie un caz uşor, am încheiat eu. Dar o să reuşim, pas cu pas. Cred sincer că ar fi o mare greşeală să îl lăsăm baltă acum.

— Să-l lăsăm baltă? mă întrebă jignit O'Kelly. Când m-ai auzit tu pe mine spunând că trebuie să-l lăsăm baltă? Nu lăsăm nimic baltă! Doar că reducem un pic forţele care sunt implicate. Asta-i tot.

Niciunul dintre noi nu răspunse. O'Kelly se aplecă înainte şi îşi puse palmele una peste alta pe birou.

— Băieţi, continuă el, mai calm. Asta este pur şi simplu o analiză a raportului cost-profit. Aţi avut la dispoziţie o grămadă de poliţişti. Câţi oameni ne-au mai rămas de interogat?

Tăcere.

— Şi câte telefoane au fost primite azi?

— Cinci, zise Cassie după un moment. Până acum.

— Şi a fost vreunul de folos?

— Probabil că nu.

— Iată! O'Kelly îşi depărtă braţele în lateral. Ryan, chiar tu ai spus că ăsta nu e un caz uşor. Exact asta vă spun şi eu: există cazuri care merg mai repede şi cazuri care sunt rezolvate mai încet. Iar acesta ne va lua multă vreme. Între timp totuşi, au mai apărut trei cazuri de crimă, am un război împotriva drogurilor undeva în nord, iar alţii trag de mine în stânga şi-n dreapta să le spun ce fac eu cu fiecare poliţist din oraşul Dublin. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Eu înţelegeam, şi încă foarte bine. Orice altceva aş putea spune despre O'Kelly, trebuie să admit că mulţi alţi şefi ne-ar fi luat cazul, mie şi lui Cassie, încă de la început. Totuşi, Irlanda este ca un oraş mic; de regulă, avem aproape din start o idee corectă despre autorul unei fapte, şi cea mai mare parte a timpului şi a eforturilor se îndreaptă nu către identificarea, ci către construirea unui caz solid. Din primele zile, când devenise limpede că Operaţiunea Vestala avea să fie o excepţie de la această regulă, O'Kelly probabil că fusese tentat să ne dea înapoi cazul cu crima din staţia de taxi, iar pe acesta să i-l dea lui Costello sau altcuiva, cu vechime de treizeci de ani. Nu sunt un naiv, dar dacă el nu făcuse chestia asta, se datorează unei încrederi de nezdruncinat pe care o avea în membrii brigăzii sale şi nu neapărat în noi, personal. Îmi plăcuse acest gând. Acum mă întrebam dacă nu cumva fusese ceva mai mult de-atât: dacă nu cumva un al şaselea simţ al său, izvorât din experienţă, ştiuse dintotdeauna că acest caz ne era destinat nouă.

— Păstraţi unul sau doi dintre ei, se oferi O'Kelly mărinimos. Pentru linia telefonică şi pentru munca de teren. Pe cine vreţi?

— Pe Sweeney şi pe O'Gorman, am spus eu. Am o memorie destul de bună când e vorba de nume. Dar în acel moment, doar pe ăştia doi mi-i aduceam aminte.

— Acum duceţi-vă acasă, ne zise O'Kelly. Odihniţi-vă în weekend. Ieşiţi la o bere, dormiţi – Ryan, ochii tăi arată ca două găuri făcute de pipi în zăpadă. Petrece-ţi ceva timp cu iubitele tale sau cu cine vrei tu. Întoarce-te luni proaspăt.

Pe hol, nu ne-am uitat unul la celălalt. Niciunul dintre noi nu schiţă vreun gest că s-ar întoarce în biroul de incidente. Cassie se sprijini de zid şi începu să râcâie cu vârful pantofului în covor.

— Într-un fel, are dreptate, rosti Sam în final. O să ne descurcăm de

minune doar noi, aşa că haideţi s-o facem.

— Sam, te rog, i-am spus eu, nu face asta. Pur şi simplu nu o face.

— La ce anume te referi? întrebă, încurcat. Ce să nu fac?

Mi-am mutat privirea într-o parte.

— Asta e ideea, spuse Cassie. N-ar trebui să ne lăsăm prinşi în capcană de acest caz. Avem cadavrul, arma, ăăă… Ar fi trebuit să avem şi un suspect până acum.

— Ei bine, am reluat eu, ştiu ce trebuie să fac în continuare. Am să găsesc cea mai rezonabilă cârciumă de pe-aici, undeva pe-aproape, şi am să beau până când nu o să mai pot să merg. Mă însoţeşte cineva?

În final, am mers la Doyle's. Acolo răsuna la maximum muzica anilor 1980, erau prea puţine mese, iar studenţii şi tinerii îmbrăcaţi în costume se înghesuiau umăr la umăr la bar. Niciunul dintre noi nu avea chef să meargă în vreo cârciumă frecventată de poliţişti, unde, inevitabil, cu oricine ne-am fi întâlnit ne-ar fi întrebat cum mergeau cercetările la Operaţiunea Vestala. Cam după al treilea rând, când mă întorceam de la toaletă, m-am ciocnit de o fată şi i-am vărsat băutura stropindu-ne pe amândoi. Era vina ei – tocmai atunci se dăduse pe spate, hohotind la ce îi spusese o prietenă, şi mă lovise – dar era extrem de drăguţă, genul fragil, după care mi se aprind îndeobşte călcâiele, iar ea mi-a aruncat o privire de apreciere, în timp ce ne ceream amândoi scuze şi, ţinând cont de pierderi, i-am cumpărat eu o altă băutură şi am intrat în vorbă cu ea.

O chema Anna şi făcea un masterat în istoria artei. Avea o cascadă de păr blond, care mă făcea să mă gândesc la plaje fierbinţi. Purta o fustă albă din bumbac şi avea o talie atât de subţire, încât aş fi putut să i-o cuprind cu palmele. I-am spus că sunt profesor de literatură la o universitate din Anglia, şi că făceam un studiu despre Bram Stoker. Îşi ţinea buzele pe marginea paharului şi râdea la glumele mele, dezvelindu-şi dinţii albi şi mărunţi, uşor ieşiţi în afară.

În spatele ei, Sam rânjea şi ridica din sprâncene, iar Cassie mă imita cu o privire ca de căţeluş, dar nu-mi păsa. Trecuse ridicol de mult timp de când nu mai avusesem o aventură şi îmi doream foarte mult să merg acasă cu această fată, să râdem prosteşte în apartamentul ei de studentă, cu postere de artă pe toţi pereţii, să-i trec şuviţele de păr printre degetele mele, să-mi golesc mintea, să stau întins în siguranţă în patul ei toată noaptea şi o mare parte din ziua de mâine, şi să nu mă gândesc nici măcar o clipă la cazurile astea nenorocite. Mi-am pus o mână pe umărul Annei, ca să o dau la o parte din calea unui tip care căra cu precauţie nişte sticle de bere, şi atunci, la spatele ei, le-am arătat lui Cassie şi Sam degetul mijlociu.

Aglomeraţia ne făcea să ne apropiem tot mai mult unul de celălalt. Terminaserăm cu subiectul privind studiile noastre – mi-aş fi dorit să

ştiu mai multe despre Bram Stoker – şi ne-am îndreptat spre Insulele Aran (Anna călătorise acolo cu o vară înainte, împreună cu un grup de prieteni; frumuseţile naturii; bucuria de a scăpa de viaţa urbană şi de superficialitatea ei). Ea începuse să-mi atingă încheietura mâinii ca să sublinieze ce-mi spunea, când unul dintre prietenii ei se desprinse din grupul ei gălăgios şi veni lângă noi.

— E totul în regulă, Anna? o întrebă el pe un ton ameninţător.

Îi puse o mană pe talie şi se uită la mine cu o privire de taur furios.

Fără ca el s-o vadă, Anna îşi dădu ochii peste cap către mine, zâmbindu-mi într-un fel complice:

— Totul e-n *regulă,* Cillian, replică ea.

Nu părea să fie iubitul ei – oricum, ea nu se purtase ca şi cum ar fi avut unul –, dar dacă nu era, se vedea limpede că el ar fi vrut să-i fie. Era un tip mare, arătos, bine făcut. Băuse destul de mult, în mod evident, şi, iritat, căuta un motiv să mă facă să plec.

Pentru moment, m-am gândit să-l provoc: „Ai auzit ce-a spus doamna, amice. Întoarce-te la prietenii tăi…" Le-am aruncat o privire lui Cassie şi lui Sam: mă lăsaseră baltă şi se adânciseră concentraţi într-o conversaţie, ţinându-şi capetele aplecate unul către celălalt, ca să se poată auzi în hărmălaia aceea. Sam îi explica ceva, desenând cu degetul pe masă. Deodată, am simţit că mi se face silă de mine, de alter egoul meu de profesor şi, prin asociere, de Anna şi de jocul – Dumnezeu ştie care era acela – pe care ea şi tipul ăla pe care îl numise Cillian îl jucau cu mine.

— Cred că e timpul să mă întorc lângă iubita mea, am spus eu. Încă o dată, scuze că ţi-am vărsat băutura.

Şi am întors spatele guriţei ei mirate, roz, care, de uimire, luase forma unui O, precum şi sclipirilor confuze şi războinice din ochii lui Cillian.

Mi-am strecurat mâna peste umerii lui Cassie după ce m-am aşezat pe scaun, iar ea m-a privit curioasă.

— Nu ţi-a mers? mă întrebă Sam.

— Nu, afirmă Cassie. Pun pariu că s-a răzgândit şi că i-a spus tipei că are o iubită. De-aici această atingere tandră. Dacă mai faci asta, Ryan, data viitoare am să-l sărut pe Sam şi am să-i las pe prietenii amicei tale să te caftească pentru că te-ai legat de ea.

— Dumnezeule! exclamă Sam fericit. Îmi place jocul ăsta.

La ora închiderii, eu şi Cassie ne-am întors în apartamentul ei. Sam se duse la el acasă; era vineri şi nu voiam să ne sculăm devreme a doua zi. Nu părea că voi face altceva decât că mă voi întinde pe canapea, că voi bea ceva şi, din când în când, voi schimba muzica, în timp ce focul avea să ardă cu sclipiri şi trosnete ca nişte şoapte.

— Ştii, rosti Cassie leneş, scoţând o bucată de gheaţă din paharul ei

şi ronţăind-o, noi am uitat ceva esenţial: copiii gândesc altfel.

— Ce vrei să spui?

Tocmai vorbiserăm despre Shakespeare, câte ceva despre spiriduşii din *Visul unei nopţi de vară,* şi încă eram cu mintea acolo. Mi-a trecut oarecum prin cap că avea să înceapă o discuţie despre felul în care gândesc copiii şi modul în care gândeau oamenii în secolul al XVI-lea, şi deja îmi pregăteam pledoaria.

— Ne-am întrebat cum a reuşit el să o ducă în locul în care a ucis-o. Stai, nu, termină şi ascultă-mă…

Îmi spusese asta pentru că o scuturam cu piciorul şi scheunam:

— Taci, sunt în afara programului, nu te aud, la la la…

Eram ameţit de votcă, era târziu şi mă săturasem de acest caz frustrant, confuz, dificil. Aş fi preferat să vorbim în continuare despre Shakespeare sau să jucăm cărţi.

— Când aveam unsprezece ani, un tip a încercat să mă molesteze, zise Cassie.

M-am oprit şi mi-am ridicat privirea spre ea.

— Poftim? am spus eu, cu prea multă atenţie poate.

Deci până la urmă aceasta era taina – mi-am zis eu – închisă de Cassie în camera secretă în care iată că, în sfârşit, eram şi eu poftit să intru.

Se uită amuzată la mine.

— De fapt, nu mi-a făcut nimic. N-a fost mare lucru.

— O, am spus eu, simţindu-mă ca un idiot şi, într-un mod nelămurit, un pic enervat. Şi atunci, ce s-a întâmplat?

— Toată lumea de la şcoală se juca cu bile, tot timpul, şi la prânz, şi după orele de curs. Vedeai tot timpul cum bilele erau cărate în punguliţe de plastic. Era foarte important cât de multe aveai. Şi, în ziua aceea, când am fost pedepsită să stau după ore…

— Tu? Sunt şocat! am spus.

M-am răsucit să-mi iau paharul. Nu aveam habar unde voia să ajungă povestea asta.

— La naiba! Eşti şocat pentru că tu erai elevul perfect, nu? În orice caz, tocmai plecam şi cineva din personalul auxiliar – nu un profesor; era ori grădinar, ori îngrijitor, ori cam aşa ceva – a ieşit dintr-o magazie şi m-a întrebat: „Vrei nişte bile? Vino încoace să-ţi dau”. Era un tip în vârstă, de vreo şaizeci de ani, avea părul alb şi o mustaţă stufoasă. Aşa că eu am cam dat târcoale pe la uşa magaziei până când m-am hotărât să intru.

— Dumnezeule, Cassie! Ce prostie! Ce prostie ai putut să faci! am exclamat eu.

Am mai sorbit o gură din pahar, apoi l-am lăsat pe masă şi i-am luat picioarele la mine în poală, să i le masez.

— Nu, ţi-am spus deja, nu s-a întâmplat nimic. A venit în spatele

meu şi m-a cuprins pe sub subsuori, ca şi cum ar fi vrut să mă ridice, numai că el a început să-mi descheie nasturii de la bluză. I-am zis: „Hei, ce faci?”, iar el mi-a răspuns: „Bilele sunt sus, pe raft. Te ridic ca să le iei”. Mi-am dat seama că se petrecea ceva foarte grav, deşi nu aveam nici cea mai vagă idee ce anume, aşa că m-am întors spre el şi-am spus: „Nu mai vreau nicio bilă”, şi am fugit acasă.

— Ai avut noroc, am comentat eu.

Avea tălpile înguste, cu o scobitură adâncă. Chiar şi prin şosetele groase şi moi pe care le purta prin casă puteam să-i simt tendoanele, oasele fragile care se mişcau sub degetele mele. Mi-am imaginat-o la unsprezece ani, cu genunchii juliţi, cu unghiile roase, cu ochii căprui, gravi.

— Da, am avut, confirmă ea. Dumnezeu ştie ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ai povestit cuiva?

Voiam să aflu mai mult, voiam să am revelaţia ruşinoasă şi teribilă a unui secret.

— Nu. Îmi era prea silă de toată treaba asta şi, oricum, nici nu ştiam ce să spun. Asta-i chestia: nu mi s-a părut că avea vreo legătură cu sexul. Ştiam ce înseamnă sex, eu şi prietenele mele vorbeam despre asta mai tot timpul, ştiam că era ceva oribil, ştiam că ar fi vrut să-mi descheie bluza, dar nu făceam legătura. Mult timp după aceea, cred că aveam optsprezece ani, ceva mi-a amintit de acest episod – am văzut câţiva copii jucându-se cu bilele sau cam aşa ceva – şi deodată mi-am adus aminte: „O, Doamne, tipul ăla încerca de fapt să mă molesteze!”

— Şi asta are legătură cu Katy? am întrebat eu.

— Copiii nu fac legătura între lucruri aşa cum fac oamenii mari, zise Cassie. Dă-mi tălpile să-ţi fac şi eu ţie masaj.

— Nu vreau. Nu simţi valurile de duhoare din şosetele mele?

— Dumnezeule! Eşti dezgustător! Nu-ţi schimbi niciodată şosetele?

— Când se înfig în perete. Asta e tradiţia printre burlaci.

— Asta nu e tradiţie. Asta e involuţie.

— Poftim, dă-i drumul! i-am zis, dezdoindu-mi picioarele şi întinzându-le spre ea.

— Nu. Fă-ţi o iubită.

— Păi până acum ce-ai zis?

— Iubitelor nu le pasă dacă porţi şosete Stilton. Prietenelor, da. Cu toate acestea, se apucase şi ea, cu aceleaşi mişcări rapide şi pricepute, să-mi maseze tălpile. În plus, n-o să mai fii aşa o pacoste dacă o să ai parte de mai multă acţiune.

— Uite cine vorbeşte, am spus, dându-mi seama că, de fapt, eu habar nu aveam de câtă acţiune avea parte Cassie.

Ştiam că avusese o relaţie aproape serioasă cu un tip, înainte de a o cunoaşte eu, un avocat pe nume Aidan, dar tipul cam dispăruse din

viaţa ei atunci când ea se mutase la Brigada Antidrog. Relaţiile de iubire supravieţuiesc rareori când ai mult de lucru. Evident, aş fi ştiut dacă ar mai fi avut vreun iubit de-atunci încoace, şi îmi plăcea să cred că aş fi ştiut şi eu dacă ar fi avut vreo întâlnire amoroasă, orice ar fi însemnat asta, dar mai departe de-atât nu aveam nici cea mai vagă idee. Am presupus întotdeauna că nu ştiam nimic doar pentru că nu era nimic de ştiut, dar, deodată, nu mai eram aşa de sigur. Am privit-o încurajator, dar ea îmi strângea glezna, zâmbindu-mi în cel mai enigmatic mod posibil.

— Altă întrebare este: de ce am intrat acolo?

Mintea ei era ca o şosea suspendată pe care puteai să aluneci pe deasupra tuturor lucrurilor. Putea să o ia în orice direcţie, pentru ca apoi, printr-o sfidare a dimensiunilor, demnă de Escher[38], să se întoarcă ameţitor la punctul de plecare. E clar că nu mă dusesem doar pentru bile. Tipul avea accentul acela puternic de ţară, cred că de prin Midlands, iar mie, când mi-a spus: „Vrei bile?”[39] mi-a sunat de parcă ar fi zis „minuni” şi, deşi ştiam că nu spusese aşa ceva, o parte din mine a crezut că poate era unul dintre acei bătrânei misterioşi din poveste, iar în magazie s-ar fi aflat tot felul de rafturi cu licori şi poţiuni, papirusuri vechi şi mici dragoni închişi în cuşti. Ştiam totuşi că nu era decât o magazie, iar el era doar un bătrân, dar în acelaşi timp, m-am gândit că poate ăsta era norocul meu, să fiu unul dintre copiii care, printr-un dulap, intră de fapt într-o altă lume, şi nu aş fi putut să îmi petrec tot restul vieţii ştiind că am ratat o asemenea ocazie.

Cum aş putea oare vreodată să vă fac să ne înţelegeţi, pe mine şi pe Cassie? Ar trebui să fiţi aici, să păşiţi pe fiecare potecă a geografiei secretului pe care noi îl împărţim. Un truism spune că este împotriva naturii umane ca un bărbat şi o femeie să fie prieteni adevăraţi, prieteni platonici. Aveam treisprezece ani, ne jucam şi alergam chicotind. Ea era verişoara din vacanţa de vară, ca în cărţile de copii, cea pe care o înveţi să înoate în mijlocul unui lac, acolo unde bâzâie musculiţele, iar ea este deranjată de mormolocii care îi ating pielea; cea cu care, pentru prima dată, înveţi cum să săruţi, pe o pantă de deal cu arbuşti pitici, şi râzi de acest lucru peste ani, la o ţigară cu marijuana în podul din casa bunicii. Ea era cea care mi-a pictat unghiile în auriu şi m-a provocat să merg aşa la lucru. Eu i-am spus lui Quigley că ea era de părere că stadionul Croke Park ar trebui transformat în shopping centre, şi apoi am privit-o cum încerca să descifreze bolboroseala lui indignată. Ea a decupat de pe ambalajul de la noul său pad pentru mouse şi mi-a prins pe spatele tricoului partea pe care scria „ATINGE-MĂ, CA SĂ SIMŢI DIFERENŢA”, iar eu am umblat aşa o jumătate de zi până să observ. Am ieşit pe fereastră, am

coborât pe scara de incendiu până pe acoperişul clădirii de care casa ei era lipită şi am băut cocktailuri improvizate, cântând melodii de Tom Waits; uitându-ne la stelele care se învârteau ameţitor în jurul nostru.

Nu. Astea erau poveştile la care îmi plăcea mie să mă gândesc, mărunţişuri care străluceau şi care nu erau lipsite de valoare. Dar dincolo de toate acestea, şi supralicitând tot ce făcuserăm, ea era partenerul meu. Nu ştiu să vă explic ce înseamnă, chiar şi acum, cuvântul acesta pentru mine; ce semnificaţie are. Aş putea să vă povestesc cum am mers din încăpere în încăpere, ţinând pistoalele cu amândouă mâinile întinse, prin liniştea unor case în care puteau fi suspecţi înarmaţi, aşteptându-ne în spatele vreunei uşi închise. Sau despre lungile nopţi de supraveghere, stând într-o maşină, pe întuneric, bând cafea neagră din termos şi încercând să jucăm rummy la lumina vreunui felinar stradal. Odată am urmărit pe propriul lor teritoriu doi spărgători de maşini care provocaseră un accident şi încercau să fugă – decorul care se derula pe lângă geamurile maşinii noastre era reprezentat de graffiti şi zone abandonate cu gropi de gunoi, în timp ce noi goneam cu o sută şi ceva de kilometri la oră, apăsând acceleraţia până la podea fără să mă mai uit la vitezometru – până când ei intraseră într-un zid, iar apoi îl consolaserăm pe puştiul aflat la volan, care nu avea mai mult de cincisprezece ani şi care începuse să plângă cu suspine, iar noi îi promiseserăm că mama lui şi ambulanţa aveau să sosească foarte curând, când el, de fapt, murea în braţele noastre. Într-un bloc-turn rău famat care v-ar schimba părerea pe care o aveţi despre oameni, am fost atacat de un drogat cu o seringă; noi nici măcar nu eram interesaţi de el, ci de fratele lui, iar conversaţia părea să decurgă normal, până când, cu o mişcare rapidă a mâinii, mă trezisem brusc cu acul lipit de gât. Am încremenit şi am început să transpir, rugându-mă cu fervoare ca niciunul dintre noi să nu strănute; Cassie s-a aşezat turceşte pe un covor împutit, i-a oferit tipului o ţigară şi a vorbit cu el o oră şi douăzeci de minute (timp în care el ne-a cerut, pe rând, portofelul, maşina, o doză de droguri, un Sprite sau să fie lăsat în pace). A vorbit cu el diverse chestii, cu un interes atât de evident, încât până la urmă el a aruncat seringa, s-a rezemat de peretele din faţa ei şi a început să-i spună povestea vieţii lui până când eu m-am simţit suficient de stăpân pe mine ca să fiu în stare să-i pun cătuşele.

Fetele la care visez eu sunt blânde, stau melancolice la ferestre înalte sau cântă melodii vechi la pian, au părut lung şi rebel şi sunt suave ca florile de măr. Dar o fată care luptă alături de tine şi îţi asigură spatele – asta e cu totul altceva, te face să te cutremuri.

Gândiţi-vă cum a fost prima dată când v-aţi culcat cu cineva sau când v-aţi îndrăgostit: acea explozie orbitoare şi descărcarea electrică

pe care aţi simţit-o până în vârful degetelor. Vă spun că asta a fost nimic, dar absolut nimic, pe lângă a-ţi pune pur şi simplu viaţa în mâinile cuiva, în fiecare zi.

11

În acel weekend, am mers la masă acasă la părinţii mei. Fac asta la câteva săptămâni o dată, deşi nu ştiu prea bine de ce. Nu suntem apropiaţi; tot ce putem face mai bine este să manifestăm o politeţe amicală reciprocă, uşor stânjeniţi, cam ca persoanele care se nimeresc să-şi petreacă împreună vacanţa şi nu îşi închipuie în ce fel se va sfârşi legătura lor. Uneori o iau pe Cassie cu mine. Părinţii mei o adoră – ea îl tachinează pe tata pentru talentul lui de grădinar şi uneori, când ajută în bucătărie, o aud pe mama râzând din toată inima, fericită ca o fetiţă – şi fac aluzii încercând să afle cât de apropiaţi suntem, lucruri pe care noi le ignorăm cu veselie.

— Unde-i Cassie, de ce n-ai adus-o azi? mă întrebă mama la sfârşitul mesei.

Făcuse macaroane cu brânză – i se părea ei că ăsta e felul meu preferat de mâncare (este posibil ca vreodată să fi fost, în cine ştie ce perioadă a vieţii mele) – ca un semn discret de simpatie faţă de mine, ori de câte ori ceva ce citeşte în ziare îi lasă impresia că lucrez la un caz dificil. Numai că simt mirosul şi simt că mi se întoarce stomacul pe dos şi mă sufoc. Eram cu ea în bucătărie. Eu spălam vasele, iar ea le ştergea. Tata era în sufragerie, se uita la televizor la *Columbo*. Bucătăria era întunecoasă şi aprinseserăm lumina, deşi nu se înserase încă.

— Cred că s-a dus la mătuşa şi la unchiul ei, am spus.

De fapt, Cassie probabil că era tolănită la ea pe canapea, citea şi mânca îngheţată direct din cutie – nu prea avuseserăm timp pentru noi înşine în ultimele săptămâni, iar Cassie, la fel ca mine, avea nevoie de o perioadă de singurătate – dar ştiam că mama s-ar fi supărat dacă i-aş fi spus că ea voia să-şi petreacă duminica singură.

— I-ar face bine un pic de odihnă. Voi doi cred că sunteţi tare obosiţi.

— Suntem un pic, am spus.

— Toate drumurile astea întruna la Knocknaree…

Eu şi părinţii mei nu prea vorbeam despre munca mea, poate doar aşa, în termeni generali, iar eu nu menţionasem niciodată nimic despre Knocknaree. M-am uitat fix la ea, dar era preocupată să se uite în lumină la o farfurie, să vadă dacă nu mai rămăseseră urme de apă pe ea.

— Da, e un drum lung, am spus.

— Am citit în ziare, continuă mama cu precauţie, că poliţia a vorbit din nou cu familiile lui Peter şi Jamie. Voi aţi fost? Tu şi Cassie?

— La familia Savage n-am fost şi eu. Însă da, am vorbit cu doamna Rowan. E destul de curată chestia asta?

— Foarte! Îmi răspunse mama, luându-mi tava de copt din mână. Ce mai face Alicia?

Ceva din vocea ei mă făcu să mă uit din nou la ea. Îmi prinse privirea şi clipi, după care îşi înlătură o şuviţă de păr de pe obraz cu dosul palmei.

— Eram bune prietene. Alicia era… ei bine, cred că îmi era ca o soră mai mică. N-am mai ţinut legătura după aceea. Mă întrebam doar cum îi mai merge, atâta tot.

Am avut rapid un atac retrospectiv de panică: dacă aş fi ştiut că mama şi Alicia au fost atât de bune prietene, nu m-aş fi apropiat niciodată atât de mult de casa ei.

— Cred că e bine, am răspuns. Atât de bine cât se poate. A păstrat camera lui Jamie exact aşa cum era la vremea aceea.

Mama clătină din cap în semn de dezaprobare. Apoi, pentru o vreme, ne-am ocupat de farfurii fără să mai spunem nimic. Se auzea doar zgomotul tacâmurilor şi Peter Falk interogând cu subtilitate pe cineva, în camera alăturată. Pe fereastra deschisă se vedea cum o pereche de coţofene aterizaseră în iarbă şi începuseră să pigulească prin grădiniţă, hârâind gălăgioase şi ţopăind.

— Sunt fericite amândouă, zise mama automat şi oftă. Probabil că n-o să-mi iert niciodată faptul că am pierdut legătura cu Alicia. Nu are pe nimeni. Era o fată atât de drăguţă, cu adevărat inocentă… a sperat mereu că tatăl lui Jamie avea să-şi părăsească nevasta şi că, după atâta timp, aveau să fie o familie… S-a recăsătorit?

— Nu. Dar nu mi s-a părut nefericită, serios. Face yoga.

Apa de spălat din chiuvetă se murdărise şi se răcise. Am luat ibricul şi am mai turnat apă fiartă.

— Acesta a fost unul dintre motivele pentru care ne-am mutat, ştii, continuă mama. Stătea cu spatele la mine şi sorta tacâmurile, aşezându-le în sertar. Nu puteam să-i mai privesc în ochi – pe Alicia, pe Angela şi pe Joseph. Fiul meu se întorsese teafăr, în timp ce ei treceau prin chinurile iadului. Cu greu mai aveam curaj să ies din casă, îmi era teamă că îi întâlnesc. Ştiu că pare o nebunie, dar mă simţeam vinovată. Mă gândeam că mă urăsc pentru că eu te aveam pe tine înapoi, întreg şi nevătămat. Nu ştiu cum suportau ei asta.

Această mărturisire mă luă prin surprindere. Presupun că toţi copiii sunt înconjuraţi de grijă. N-am crezut niciodată că ai mei se mutaseră din alt motiv decât acela ca eu să fiu în siguranţă.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, am spus. Am fost egoist.

— Erai şi tu un pui, zise mama, în mod neaşteptat. Cel mai iubitor copil care a existat vreodată. Când te întorceai de la joacă sau de la şcoală, întotdeauna mă sărutai şi mă îmbrăţişai îndelung. Chiar şi atunci când ai crescut aproape la fel de înalt cât mine. Şi mă întrebai: „Ţi-a fost dor de mine, mami?” De cele mai multe ori îmi aduceai câte

ceva: o piatră drăguţă sau o floare. Încă le mai am aproape pe toate.

— Eu?

Eram bucuros că nu o adusesem pe Cassie cu mine. Practic vedeam aievea cum i-ar fi sclipit ochii dacă ar fi auzit toate astea.

— Da, tu. De-asta am fost aşa îngrijorată când nu te-am găsit în acea zi. Brusc, îmi strânse braţul, aproape violent. Chiar şi după atâţia ani, i-am simţit tensiunea din glas. Am intrat în panică. Toată lumea zicea: „Mai mult ca sigur, au fugit de-acasă. Copiii fac chestii de-astea. O să-i găsim curând…" Dar eu le-am spus: „Nu, Adam nu ar face aşa ceva". Erai un băieţel atât de cuminte. Ştiam că nu ne-ai fi făcut una ca asta.

Numele meu rostit de vocea ei îmi transmise o emoţie ciudată, periculoasă.

— Nu-mi amintesc să fi fost un copil angelic, am spus.

Mama zâmbi, stând în dreptul ferestrei de la bucătărie. Privirea concentrată de pe faţa ei, amintirile pe care le evoca, şi despre care eu nu ştiam nimic, mă făceau să mă simt nervos.

— A, nu angelic. Dar atent cu ceilalţi. Te-ai maturizat foarte repede în acel an. I-ai pus pe Peter şi pe Jamie să înceteze să-l mai necăjească pe bietul băieţel… oare cum îl chema? Ăla cu ochelari şi cu o mamă îngrozitoare, care făcea flori pentru biserică…

— Willie Little? am spus eu. Nu eu am făcut asta, ci Peter. Eu eram foarte fericit să-l tachinăm cât mai mult posibil.

— Nu, nu. Tu ai făcut asta! replică mama ferm. Voi trei aţi făcut ceva care, într-un fel sau altul, l-au făcut pe el să plângă, iar lucrul ăsta te supărase atât de rău, încât ai hotărât că trebuie să-l lăsaţi în pace pe bietul băiat. Îţi era teamă că Peter şi Jamie nu vor înţelege. Chiar nu-ţi aminteşti?

— Nu prea, am răspuns eu. De fapt, ăsta era lucrul care mă deranja cel mai mult în această discuţie.

Poate credeţi că preferam versiunea mamei, în detrimentul celei pe care o ţineam eu minte. Dar nu era aşa. Era foarte posibil, desigur, ca ea, inconştient, să mă transforme pe mine într-un erou, sau poate chiar eu făcusem asta şi o minţisem la vremea aceea; însă în ultimele săptămâni mă gândisem la amintirile mele ca la nişte lucruri solide şi luminoase, aşa cum descoperi o comoară, şi îmi venea îngrozitor de greu să mă gândesc că ar fi putut să fie false, neclare, şi că nu erau deloc ceea ce îmi păreau mie a fi.

Dacă nu mai sunt farfurii de spălat, m-aş duce să vorbesc un pic şi cu tata.

— I-ar face mare plăcere. Poţi să pleci, lasă că termin eu aici. Ia din frigider două cutii de Guinness.

— Sărut mâna pentru masă, am zis. A fost foarte bună.

— Adam, mă strigă deodată mama, când eu tocmai dădeam să ies.

Sentimentul acela perfid mă lovi din nou în capul pieptului, şi numai Dumnezeu ştie cât de mult îmi doream să fi fost din nou, pentru câteva clipe, băieţelul acela dulce, cât de mult îmi doream să mă întorc şi să-mi îngrop faţa în braţele ei, în mirosul de pâine prăjită, şi să-i spun, printre lacrimi şi scâncete, cum mă simţisem în aceste ultime săptămâni. Mă gândeam ce expresie ar fi avut chipul ei dacă într-adevăr aş fi făcut acest lucru, şi mi-am încleştat maxilarele ca să îmi reprim un hohot de râs nebun.

— Voiam să ştii, zise ea timid, frământând în mâini prosopul de vase, că după aceea am făcut pentru tine tot ce am crezut noi că era mai bine. Uneori mă tem că tot ce am făcut a fost greşit. Dar ne era frică să nu cumva să se întoarcă acea persoană, cine-o fi fost ea… înţelegi… N-am făcut altceva decât să încercăm să îţi fie cât mai bine.

— Ştiu, mamă, am spus eu. E-n regulă.

Şi, cu senzaţia unei evadări spectaculoase, am ieşit; m-am dus în sufragerie să mă uit împreună cu tata la *Columbo*.

— Cum îţi merge la lucru? mă întrebă tata, în timpul unei pauze publicitare.

Se întinsese peste pernuţele de pe canapea ca să ia telecomanda şi să dea televizorul mai încet.

— Bine, i-am răspuns.

Pe ecranul televizorului, un copil mic stătea pe vasul de toaletă şi conversa animat cu o creatură din desene animate, verde şi colţoasă, înconjurată de vapori.

— Eşti un tip de treabă, rosti tata continuând să se uite la TV, de parcă era fascinat de imagine. Sorbii din cutia lui de Guinness. Dintotdeauna ai fost aşa.

— Mulţumesc, am răspuns eu.

Cu siguranţă că el şi mama avuseseră un anumit gen de conversaţie în legătură cu mine, când se pregătiseră pentru întâlnirea noastră din acea după-amiază, deşi nu-mi dădeam seama ce-şi imaginau ei despre viaţa mea.

— Iar munca pe care o faci îţi place?

— Da, e-n regulă.

— Atunci e grozav, conchise tata, şi dădu din nou tare televizorul.

M-am întors la mine în apartament pe la opt. M-am dus în bucătărie şi m-am apucat să-mi fac un sandvici cu şuncă şi cu nişte brânză dietetică de la Heather. Eu uitasem să mă mai duc la cumpărături. Guinnessul mă balonase şi mă făcea să mă simt inconfortabil – nu sunt un băutor de bere, dar tata şi-ar fi făcut griji dacă i-aş fi cerut altceva de băut. Consideră că a bea tărie este un semn incipient de înclinaţie către alcoolism sau homosexualitate –, iar eu aveam ideea paradoxală şi confuză că mâncarea ar fi absorbit berea

şi m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

Heather era în sufragerie. Serile de duminică şi le dedica unor lucruri pe care ea le numea „Timpul meu”, şi din care făceau parte DVD-uri cu serialul *Sex and the City,* o largă varietate de accesorii de înfrumuseţare şi o grămadă de drumuri între baie şi sufragerie, cu o expresie hotărâtă şi zâmbitoare.

Telefonul meu piui. Era un SMS de la Cassie: „Mă duci mâine şi pe mine la tribunal? Haine serioase + maşină golf + vreme = înfăţişare naşpa”.

— Of, la dracu’! am exclamat eu. Cazul Kavanagh – o femeie bătrână omorâtă în bătaie la Limerick, în timpul unei spargeri, cu un an în urmă. Eu şi Cassie trebuia să depunem mărturie a doua zi de dimineaţă. Procurorul ne pregătise pentru asta, recapitulaserăm totul vineri, dar eu uitasem cu desăvârşire.

— Ce s-a întâmplat?

Heather îmi aruncă o privire, după care se grăbi să iasă din încăpere, speriată fiind de perspectiva unei conversaţii deschise. Am aruncat brânza la loc în frigider şi, din greşeală, am trântit uşa acestuia. Heather ştia la milimetru ce cantitate avea din fiecare lucru al ei. Odată mă boscorodise întruna până îi cumpărasem un săpun organic, pentru că venisem beat într-o seară şi mă spălasem cu al ei.

— Te simţi bine?

Era îmbrăcată în capotul ei de casă, cu părul împachetat în ceva ce semăna a folie de plastic şi mirosind de te durea capul a tot felul de chimicale cu iz floral.

— Da, sunt bine, am răspuns. Am apăsat pe tasta de răspuns şi m-am apucat să îi scriu lui Cassie: „Comparativ cu ce? Ne vedem în jur de 8.30”. Şi am continuat către Heather: Uitasem că mâine-dimineaţă trebuie să fiu la tribunal.

— Ah, a făcut ea ochii mari. Unghiile ei erau de un roz delicios. Le agita ca să se usuce oja pe ele. Vrei să te ajut să te pregăteşti? Să mă uit împreună cu tine pe notiţe sau altceva.

— Nu, mulţumesc. De fapt, nici nu am notiţele la mine. Sunt undeva pe la birou.

Chiar m-am întrebat dacă nu ar trebui să mă sui în maşină şi să mă duc să le iau. Până la urmă mi-am spus că n-avea rost.

— A, bine… OK. E-n regulă. Heather suflă peste unghii şi aruncă o privire spre sandviciul meu. Mergi cumva la cumpărături? Nu de alta, dar e rândul tău să cumperi dezinfectant pentru toaletă, ştii.

— O să merg mâine, i-am răspuns eu, luându-mi telefonul şi sandviciul şi îndreptându-mă spre camera mea.

— A, bine. Presupun că mai pot aştepta până atunci. Aia e cumva brânză de la mine?

Am scăpat de Heather – nu fără dificultate – şi mi-am mâncat sandviciul care, deloc surprinzător, nu avu efectul scontat asupra Guinnessului pe care-l băusem. Apoi mi-am turnat o votcă cu gin tonic, urmând aceeaşi logică, şi m-am lungit pe spate în pat, derulând în minte tot ce ştiam despre cazul Kavanagh.

Nu mă puteam concentra. Toate detaliile îmi veneau prompt în minte, pe cât de vii, pe atât de inutile. Lumina roşiatică pâlpâitoare a statuii Inimii Sacre a lui Iisus din sufrageria întunecoasă, bretoanele unsuroase ale celor doi ucigaşi adolescenţi, îngrozitoarea gaură din capul victimei, tapetul înflorat cu pete umede din motelul unde stătuserăm eu şi Cassie – dar nu îmi puteam aminti nicicum singurele lucruri importante: cum i-am urmărit şi capturat pe suspecţi şi dacă mărturisiseră, ce furaseră sau cum îi chema. M-am ridicat şi m-am plimbat prin cameră, am scos capul pe fereastră ca să simt aerul rece, dar cu cât mă străduiam să mă concentrez, cu atât îmi aminteam mai puţine lucruri. După un timp, nu mai eram sigur nici dacă numele victimei era Philomena sau Fionnuala, deşi cu câteva ore mai devreme ştiusem cum o cheamă, fără să fie nevoie să mă gândesc (Philomena Mary Bridget).

Eram uluit. Nu mi se mai întâmplase aşa ceva niciodată până atunci. Cred că pot să spun, fără să mă laud singur, că am avut dintotdeauna, în mod ironic, o memorie foarte bună, genul de memorie-papagal care poate să absoarbă şi să redea mari cantităţi de informaţii fără să facă eforturi prea mari să le şi înţeleagă. Aşa reuşisem să-mi iau examenele cu brio, de aceea nu intrasem cu totul în panică din cauză că nu aveam la mine notiţele – le mai uitasem o dată sau de două ori, dar nimeni nu îşi dăduse seama de asta.

Şi nu era ca şi cum încercam să fac ceva cu totul ieşit din comun, la urma urmei. La Omucideri trebuie să te ocupi de trei sau patru investigaţii în acelaşi timp. Dacă acorzi prioritate unui caz cum ar fi uciderea unui copil sau a unui poliţist, poţi să le predai cazurile deschise unor colegi aşa cum am predat şi noi cazul cu crima din staţia de taxi lui Quigley şi lui McCann, dar tot ai de-a face cu urmările cazurilor închise – hârţoagele, întâlnirile cu procurorii, reuniunile Curţii. Îţi dezvolţi abilitatea de a expedia rapid asemenea lucruri undeva în planul al doilea al minţii tale, fiind gata oricând să le readuci la lumină dacă se întâmplă să ai nevoie de ele. Lucrurile de bază din cazul Kavanagh ar fi trebuit să fie acolo, iar faptul că nu erau m-a aruncat într-o stare de panică.

Pe la orele două m-am convins că, dacă aş putea să adorm, totul avea să fie în ordine de dimineaţă. Am mai luat o gură de votcă, am stins lumina, dar cum închideam ochii, imaginile mă sâcâiau derulându-se într-o procesiune frenetică, de neoprit – Inima Sacră a lui Iisus, criminali soioşi, rană la cap, motel sordid… Pe la patru, mi-am

dat seama brusc că fusesem un mare tâmpit că nu mă dusesem la birou să-mi recuperez notiţele. Am aprins lumina şi am început să bâjbâi după haine, dar în timp ce-mi legam şireturile la pantofi, mi-am văzut mâinile tremurând şi mi-am amintit că băusem votcă – era clar că nu aş fi trecut testul cu alcoolmetrul – şi treptat am acceptat că eram prea ameţit ca să pricep ceva din notiţe chiar dacă le-aş fi avut la mine.

M-am întors în pat şi m-am uitat o vreme la tavan. Heather şi vecinul din apartamentul de alături sforăiau în contratimp. Din când în când, câte o maşină intra pe porţile complexului, trimiţând arce luminoase albe-cenuşii pe pereţi. După un timp, mi-am amintit de tabletele mele de migrenă, am luat două ştiind că ele mă ajutau întotdeauna. În jur de ora şapte, în sfârşit, am adormit, exact când a sunat ceasul deşteptător.

Când am claxonat-o pe Cassie, ea coborî, îmbrăcată într-unul din costumele ei respectabile – taior şi pantalon, un deux-pièces foarte şic de la Channel, negru cu dunguliţe roz, şi cu cerceii de perle pe care îi avea de la bunica ei – şi năvăli în maşină cu o energie pe care eu nu o consideram deloc necesară, deşi probabil că ea se grăbea să scape de burniţa de-afară.

— Salut, îşi zise ea. Se fardase. O făcea să arate sofisticată, mai în vârstă, aproape de nerecunoscut. N-ai dormit?

— Nu prea. Ai notiţele la tine?

— Da. Poţi să te uiţi pe ele cât timp sunt eu înăuntru. Dar, de fapt, cine e primul: eu sau tu?

— Nu-mi aduc aminte. Conduci tu? Trebuie neapărat să trec un pic peste ele.

— Nu prea mă descurc bine cu chestia asta, spuse ea, arătând dispreţuitoare către Land Rover.

— Atunci nu lovi pe nimeni.

Ameţit, m-am dat jos din maşină şi am ocolit-o, am urcat pe cealaltă parte, cu picăturile de ploaie lovindu-mă peste faţă, în timp ce Cassie se trase pe locul şoferului. Avea un scris de mână frumos – arăta uşor străin, dar era ferm şi lizibil –, iar eu eram foarte obişnuit cu el, dar de oboseală, nici nu distingeam cuvintele. Tot ce vedeam erau nişte rânduri îmbârligate care se repetau indescifrabile, aranjându-se şi rearanjându-se pe pagină în timp ce eu mă uitam la ele, ca într-un bizar test Rorschach[40]. În final, am adormit, cu capul bălăngănindu-mi-se uşor pe geamul rece al portierei.

Bineînţeles că eu am fost primul chemat în sală. Nu am tăria să intru în amănunte despre felul în care m-am făcut de râs: bâlbâieli, confuzii de nume, am greşit orele, şi a trebuit să o iau iar de la început şi să mă corectez. Procurorul, MacSharry, păru nedumerit (ne

cunoşteam de ceva vreme şi, la înfăţişări, mă descurcam de regulă destul de bine), apoi se alarmă şi în cele din urmă se înfurie, dincolo de aparenta politeţe. Avea fotografia uriaşă a trupului neînsufleţit al Philomenei Kavanagh – era o şmecherie obişnuită să încerci să oripilezi juriul ca să-l determini să găsească un vinovat, şi eram destul de surprins că judecătorul acceptase asta –, iar eu trebuia să arăt fiecare rană şi să o pun de acord cu ce spuseseră suspecţii în mărturiile lor (căci, în aparenţă, aceştia mărturisiseră). Dar, din cine ştie ce motiv, aceasta a fost lovitura de graţie. A distrus orice urmă de stăpânire de sine pe care o mai aveam: de câte ori îmi ridicam privirea, o vedeam pe ea, bătută crunt, cu fusta ridicată până la talie, cu gura deschisă într-un strigăt neputincios de reproş faţă de mine pentru că o lăsasem baltă.

Sala de judecată era ca o saună, vaporii din hainele care se uscau aburiseră ferestrele. Capul îmi ardea şi simţeam broboanele de sudoare cum mi se scurg pe trup. În momentul în care avocatul apărării termină cu mine, avea în ochi o sclipire de neîncredere, aproape indecentă, cam ca aceea a unui adolescent care obţinuse totul de la o fată, când de fapt tot ce sperase fusese doar un sărut. Chiar şi juraţii schimbau priviri discrete, părând că le era jenă pentru mine.

Am ieşit din sală tremurând. Picioarele mele aveau consistenţa jeleului. Preţ de o secundă, m-am gândit că ar trebui să mă ţin de balustradă ca să nu cad. Este permis să rămâi în sală şi să urmăreşti mai departe procesul după ce ai depus mărturie. Cassie avea să fie surprinsă să nu mă vadă acolo, dar nu mă simţeam în stare. Ea oricum nu avea nevoie de suport moral: se descurca foarte bine şi, oricât de copilăreşte ar suna, trebuie să spun că acest fapt mă făcea să mă simt chiar şi mai rău. Ştiam că o stresează cazul Devlin, la fel ca pe Sam, dar amândoi reuşeau să facă faţă situaţiei fără prea mare efort. Eu eram singurul care mă purtam şi vorbeam cu umbrele ca un personaj din *Zbor deasupra unui cuib de cuci.* Nu mă simţeam în stare să rămân în sala de judecată şi să mă uit pur şi simplu la Cassie, punând în ordine haosul pe care, fără să vreau, îl provocasem, periclitând rezultatele câtorva luni de muncă.

Încă mai ploua. Am găsit mai jos pe stradă o cârciumă sordidă – trei tipi la o masă aflată pe colţ m-au citit dintr-o privire că eram poliţist şi au schimbat pe nesimţite subiectul de conversaţie –, am comandat un whisky fierbinte şi m-am aşezat. Barmanul îmi împinse băutura în faţă şi se întoarse să studieze paginile de curse, fără să bage în seamă mărunţişul meu. Am luat o gură mare, am simţit cum îmi arde cerul gurii, mi-am lăsat capul pe spate şi am închis ochii.

Indivizii dubioşi din colţ discutau despre o fată care fusese iubita unuia dintre ei.

— Şi i-am spus că nu era deloc în ordine să-l îmbrace ca pe

nenorocitul de P. Diddy[41]. Iar dacă vrei să se încalţe cu Nikes, du-te dracului şi cumpără-i tu…

Mâncau sandviciuri cu pâine prăjită. Mirosul sărat, chimic îmi provoca greaţă. Afară, ploaia şiroia pe fereastră.

Oricât de ciudat ar părea, de-abia acum realizam ce se întâmplase în sala de judecată, sub privirea panicată a lui MacSharry. Ştiam că dormisem mai puţin decât de obicei şi că băusem mult, că eram lipsit de vlagă şi debusolat şi că probabil avusesem şi halucinaţii, dar nu se petrecuse niciun incident ameninţător sau alarmant în sine. De-abia acum întreaga situaţie ieşea la suprafaţă şi se năpustea cu sălbăticie asupra mea, speriindu-mă de moarte.

Toate instinctele mă îmboldeau să renunţ la acest caz oribil şi perfid, să mă îndepărtez de el cât de mult puteam. Aveam nevoie de o vacanţă lungă, aş fi putut să-mi folosesc economiile să închiriez un mic apartament la Paris sau la Florenţa pentru câteva săptămâni, să mă plimb pe străzile din piatră cubică şi să-mi petrec zilele ascultând liniştit o limbă pe care nu o înţelegeam şi să nu mă întorc decât atunci când totul s-ar fi încheiat. Dar ştiam, cu o certitudine agasantă, că acest lucru era imposibil. Era prea târziu acum ca să mă sustrag din această investigaţie. N-aveam cum să-i spun lui O'Kelly, după atâtea săptămâni de când lucram la acest caz, că de fapt eu eram Adam Ryan, şi orice altă scuză ar fi însemnat că mă lăsaseră nervii, iar asta ar fi pus practic punct carierei mele. Ştiam că trebuia să fac ceva, înainte să-şi dea seama cineva cât eram de zdruncinat şi înainte ca omuleţii în halate albe să mă ia să mă ducă departe, dar nici în ruptul capului nu mă puteam gândi la ceva care să-mi îmbunătăţească măcar un pic situaţia.

Mi-am terminat paharul de whisky şi am mai comandat unul. Barmanul dăduse televizorul pe un canal unde se juca o partidă de biliard. Murmurul comentatorului se amesteca uşor cu cel al ploii. Cei trei indivizi plecaseră, trântind uşa în urma lor şi i-am auzit izbucnind în hohote sonore de râs. În final mi-am dat seama că barmanul mi-a luat paharul gol într-un mod ostentativ, dându-mi de înţeles că voia să plec.

M-am dus la baie şi mi-am dat cu apă pe faţă. În oglinda verzuie şi murdară, arătam ca un zombie dintr-un film – cu gura deschisă, cu pungi uriaşe întunecate sub ochi, cu şuviţe de păr rebele. „E ridicol, m-am gândit. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Cum naiba am ajuns în halul ăsta?"

M-am întors în parcarea tribunalului şi m-am suit în maşină. Am mâncat bomboane mentolate Polo şi m-am uitat la oameni cum treceau grăbiţi, cu capetele aplecate şi cu trenciurile strânse pe lângă corp. Era întuneric de parcă era seară, ploaia aluneca pe farurile

maşinilor, iar felinarele stradale erau deja aprinse. În sfârşit, telefonul meu mobil piui. Mesaj de la Cassie. „Ce s-a întâmplat? Unde eşti? I-am scris înapoi: „În maşină”. Şi am aprins semnalizatoarele ca să mă găsească. Când mă văzu pe locul pasagerului, avu o ezitare, după care ocoli maşina ca să se suie la volan.

— Hm… făcu ea, agitându-se pe scaunul de la volan, ca să-şi scuture picăturile de apă din păr. Una dintre ele îi nimeri pe gene şi rimelul i se scurse pe obraz făcând-o să arate ca o mică Pierette. Uitasem ce pereche de nemernici sunt, zise Cass. Începuseră să mustăcească atunci când am pomenit de faptul că au urinat pe patul ei. Avocatul lor le făcea semne încercând să-i potolească. Dar ce s-a întâmplat cu tine? De ce conduc eu?

— Mă doare capul, am spus.

Cassie tocmai lăsa în jos apărătoarea de soare ca să-şi verifice machiajul, dar îşi opri imediat mâna, şi ochii ei, rotunzi neliniştiţi, îi întâlniră pe-ai mei în oglindă.

— Cred că am dat rasol, Cass.

Oricum ar fi aflat. MacSharry avea să-i telefoneze lui O’Kelly şi, până la sfârşitul zilei, vestea s-ar fi răspândit. Eram atât de obosit, încât aproape că mi se părea că visez. Pentru un moment, mi-am permis să mă întreb, plin de speranţă, dacă nu cumva tot acest coşmar era provocat de votcă şi aveam să mă trezesc din el de îndată ce alarma ceasului ar fi sunat ca să mă scol să plec la întâlnirea de la tribunal.

— Cât de grav? mă întrebă Cass.

— Cred că am făcut totul praf. Nici nu vedeam bine în faţa ochilor, darămite să mai gândesc limpede.

La urma urmei, chiar ăsta era adevărul.

Împinse uşor oglinda la loc, îşi linse degetul şi îşi şterse lacrima de Pierette.

— Eu te întrebam de migrenă. Vrei să te duc acasă?

M-am gândit îndelung la patul meu, la cum aş fi dormit ore întregi, până când Heather s-ar fi întors acasă şi ar fi vrut să ştie unde am pus dezinfectantul pentru toaletă. Dar brusc, gândul deveni nesuferit: aş fi sfârşit prin a sta acolo rigid, prinzându-mă cu mâinile încleştate de cearşafuri, refăcând la infinit în minte episodul petrecut la tribunal.

— Nu e grav, o să iau o pastilă când ajungem. Nu e una dintre cele mai rele.

— Vrei să căutăm o farmacie sau ai destule pastile?

— Am o grămadă. Şi deja mă simt mai bine. Hai să mergem.

Eram tentat să intru în şi mai multe detalii privind ororile migrenei mele imaginare, dar arta minciunii constă tocmai în faptul că trebuie să ştii când să te opreşti, iar eu aveam întotdeauna fler pentru aşa ceva. Nu aveam nici cea mai vagă idee, şi nici acum nu aveam, dacă

ea mă credea sau nu. Ieşi cu spatele din parcare, luând o curbă rapidă şi spectaculoasă, cu ştergătoarele alunecând pe parbriz, şi se strecură în trafic.

— Tu cum te-ai descurcat? am întrebat-o brusc, de îndată ce am intrat pe chei.

— Bine. Am sentimentul că avocatul lor încearcă să demonstreze că declaraţiile le-au fost luate cu forţa, dar juriul nu o să înghită niciodată aşa ceva.

— Bun, am zis eu. Asta-i bine.

Telefonul meu prinse viaţă de îndată ce am intrat în biroul pentru situaţii de urgenţă. O'Kelly îmi cerea să merg imediat la el; MacSharry nu pierduse deloc vremea. I-am servit şi lui povestea cu migrena. Singurul lucru bun în ce priveşte migrenele este că îţi oferă scuza perfectă: eşti scos din uz, iar tu nu ai absolut nicio vină, poate să dureze atâta timp cât ai nevoie şi nimeni nu poate să demonstreze că te prefaci. La urma urmei, eu chiar arătam bolnav. O'Kely făcu vreo câteva comentarii dispreţuitoare la adresa durerilor de cap, numindu-le „rahaturi muiereşti", însă eu am recâştigat o parte din respectul lui prin faptul că am insistat vitejeşte să rămân la serviciu.

M-am întors în biroul nostru. Sam tocmai venise de cine ştie unde, murat până la piele, cu trenciul lui de tweed mirosind uşor a câine ud.

— Cum a fost? întrebă el.

Tonul său era indiferent, dar ochii îi alunecară pe mine, peste umărul lui Cassie şi apoi, rapid, înapoi la ea. Zvonul se răspândise.

— Bine. O migrenă, afirmă Cassie, arătând din cap către mine.

În această clipă, începeam să mă simt de parcă aveam cu adevărat o migrenă. Am clipit, încercând să mă concentrez.

— Migrenele sunt teribile, omule, comentă Sam. Mama suferă de-aşa ceva. Uneori era nevoită să zacă zile întregi într-o odaie întunecoasă, cu comprese reci pe frunte. Te simţi în stare să mai stai la lucru?

— Sunt bine, am răspuns. Tu de unde vii?

Sam îi aruncă o privire lui Cassie.

— Se simte mai bine, confirmă ea. Procesul ăla i-ar fi dat oricui dureri de cap. Unde ai fost?

Sam îşi scoase trenciul din care curgeau picături de apă, se uită la el neştiind unde să-l pună, apoi îl lăsă pe un scaun.

— Am stat de vorbă cu cei patru fermieri.

— Lui O'Kelly o să-i placă la nebunie chestia asta, am comentat eu. M-am aşezat, presându-mi degetele pe tâmple. Trebuie să te previn, nu e chiar în cea mai bună formă azi.

— Nu, e-n regulă. Le-am spus că protestatarii le-au făcut ceva probleme poliţiştilor de la Circulaţie – n-am vorbit la modul concret,

dar sunt sigur că ei s-au gândit la vandalism – şi că am vrut doar să verific dacă totul era în regulă. Sam rânji şi atunci mi-am dat seama că era foarte mulţumit, dar se abţinea s-o arate pentru că ştia ce zi proastă avusesem eu. Cu toţii au fost curioşi să ştie cum naiba aflasem că ei sunt amestecaţi în afacerea Knocknaree, dar eu m-am purtat de parcă asta nu era mare lucru – am vorbit cu ei, m-am asigurat că niciunul dintre ei nu era ţinta protestatarilor şi i-am sfătuit să aibă grijă de ei; după care am plecat. Nici măcar unul nu mi-a mulţumit, vă vine să credeţi aşa ceva? Nişte adevăraţi gentlemani, ce mai!

— Şi? am întrebat. Cred că toţi am presupus asta.

Nu voiam să fiu arogant, sau nu chiar, dar de câte ori închideam ochii vedeam cadavrul Philomenei Kavanagh, iar când îi deschideam, vedeam fotografiile lui Katy de la locul crimei, înşirate pe tot avizierul din spatele lui Sam şi chiar nu aveam deloc chef de el, de abilitatea şi de rezultatele lui.

— Şi… continuă el netulburat, Ken McClintock – tipul aflat în spatele afacerii Dynamo – a fost plecat în Singapore toată luna aprilie. Se pare că moda de anul ăsta este ca toţi dezvoltatorii imobiliari să meargă acolo, dacă nu ştiaţi cumva. Deci ăsta a căzut: nu el a fost autorul apelurilor anonime din Dublin. Şi vă mai amintiţi ce-a zis Devlin despre vocea tipului care l-a sunat?

— Nimic deosebit de folositor, din câte îmi aduc aminte, am zis.

— Accent provincial nu foarte pronunţat, spuse Cassie, dar evident nordic. Probabil vocea unui bărbat de vârstă medie.

Stătea rezemată de spătarul scaunului, picior peste picior, cu braţele la spate. În costumul ei elegant, pe care îl îmbrăcase pentru înfăţişarea la tribunal, părea mai potrivită să pozeze pentru o revistă avangardistă de modă decât să se afle în biroul pentru situaţii de urgenţă.

— Absolut corect. Conor Roche de la Global e din Cork, are un accent moale de poţi să-l tai cu cuţitul. Lui Devlin nu i-ar fi scăpat. Iar partenerul lui, Jeff Barnes, este englez, şi mai are şi o voce de urs. Asta înseamnă că nu ne mai rămâne decât – Sam încercui numele pe tablă, cu o buclă îndemânatică şi optimistă – Terence Andrews de la Futura, cincizeci şi trei de ani, din Westmeath, cu o voce ascuţită, de tenor. Şi ia ghiciţi unde locuieşte?

— În oraş, zise Cassie, zâmbind.

— Într-un penthouse, pe chei. Mai bea câte un păhărel la Gresham – i-am spus să aibă grijă când se întoarce acasă, nu ştii niciodată la ce să te-aştepţi de la grupările astea de stânga – şi toate cele trei cabine telefonice sunt în drum spre casa lui. Aşa că ăsta e muşteriul nostru, dragii mei.

Nu-mi aduc aminte ce-am mai făcut în ziua aceea. Am stat la birou şi am răsfoit hârtii, presupun. Sam ieşi din nou într-una dintre

plimbările lui misterioase, iar Cassie se duse să verifice o pistă puţin promiţătoare, luându-l cu ea pe O'Gorman şi lăsându-l pe tăcutul Sweeney cu mine, fapt pentru care i-am fost extrem de recunoscător. După agitaţia din ultimele săptămâni, încăperea aproape goală îmi crea un sentiment ciudat, de abandon, cu birourile poliţiştilor plecaţi încă pline de hârtii şi de căni de cafea pe care uitaseră să le mai ducă înapoi la cantină.

I-am trimis lui Cassie un mesaj ca să-i spun că nu mă simţeam destul de bine ca să merg la ea să mâncăm împreună; tactul şi solicitudinea ei erau mai mult decât puteam îndura. Am plecat de la birou la timp ca să ajung acasă înaintea lui Heather – în fiecare seară de luni se ducea să-şi facă exerciţiile Pilates[42] – şi să-i scriu un bileţel în care o anunţam că aveam o migrenă şi că mă încuiasem în camera mea. Heather avea grijă de sănătatea ei cu aceeaşi dedicaţie pe care unele femei o acordă îngrijirii florilor sau colecţionării porţelanurilor chinezeşti. Partea bună a acestui fapt era că acorda celorlalţi aceeaşi atenţie în astfel de momente; prin urmare avea să mă lase în pace şi avea să dea încet sonorul televizorului.

Mai mult decât orice, nu puteam să scap de sentimentul care mă făcuse s-o dau definitiv în bară la tribunal: că fotografia Philomenei Kavanagh, pe care o arătase MacSharry, îmi amintise de ceva, dar habar nu aveam de ce anume. Pentru oricine altcineva, ar putea părea ceva lipsit de importanţă având în vedere ce zi îngrozitoare avusesem. Majoritatea oamenilor n-au motive să se gândească la faptul că memoria este atât de capricioasă şi de rebelă, putând să devină o forţă prin ea însăşi, de care trebuie să ţii cont.

Să-ţi pierzi o parte din memorie este un lucru înşelător, ca un cutremur submarin care provoacă schimbări şi tulburări la o distanţă prea mare de epicentru ca să fie uşor de prezis. Începând din acea zi, orice lucru cât de mic amintit pe jumătate dobândeşte o aură strălucitoare, cu o putere hipnotică, terifiantă: ar putea fi un fleac sau ar putea fi Ceva Important care îţi schimbă viaţa şi îţi deschide larg mintea. Odată cu trecerea anilor, precum cineva care trăieşte pe o linie de falie, ajunsesem să cred în starea de fapt, să cred că, dacă acel Marele Cutremur nu apăruse până atunci, nici nu avea să mai apară vreodată. Dar de când primisem cazul lui Katy Devlin, vibraţiile şi zgomotul crescuseră ameninţător, şi nu mai eram sigur de nimic. Fotografia trupului Philomenei Kavanagh răşchirat şi cu gura căscată ar fi putut să-mi amintească de vreo scenă dintr-o emisiune TV sau de ceva suficient de îngrozitor încât să-mi şteargă amintirile din ultimii douăzeci de ani, fără să am nici cea mai mică posibilitate de a-mi da seama despre ce era vorba.

În orice caz, nu a fost niciuna din variante. M-a lovit la un moment dat în toiul nopţii, în timp ce pluteam în derivă într-un somn agitat.

M-a lovit atât de tare, încât m-a făcut să mă trezesc şi să mă ridic brusc în capul oaselor, cu inima bubuindu-mi în piept. M-am repezit la butonul veiozei de lângă pat.

Chiar şi înainte de a ne apropia de poieniţă, ni se păruse că era ceva diferit, că era ceva în neregulă. Zgomotele se amestecau, prea multe şi prea variate, gâfâieli, grohăieli, schelălăieli, înăbuşite până la izbucniri scurte dar sălbatice, mai ameninţătoare decât urletele animalelor.

— La pământ! îmi şuierase Peter, şi ne-am trântit amândoi pe burtă.

Rădăcinile şi crenguţele împrăştiate pe jos ni se agăţaseră de haine, iar picioarele îmi fierbeau în adidaşi. Era o zi fierbinte, fierbinte şi cu aerul nemişcat, cu cerul strălucind, albastru, printre crengile copacilor. Am alunecat prin iarba măruntă, cu mişcări încete: praful din gura mea, razele de soare, oribilul dans insistent al unei muşte, bâzâitul ei puternic ca un fierăstrău în urechea mea. Undeva, spre tufele de mure sălbatice, la câţiva metri depărtare, albinele; un firicel de sudoare scurgându-mi-se pe spate. Cotul lui Peter în câmpul meu vizual, înaintând fără să facă vreun zgomot, la fel ca o pisică. Jamie clipind des, în spatele unor ierburi înalte.

Erau prea mulţi în poieniţă. Metallica îi ţinea braţele Sandrei la pământ, iar Shades picioarele; Anthrax era deasupra ei. Fusta îi era ridicată până la talie, iar ciorapii îi erau rupţi de sus până jos. Îi vedeam gura peste umărul lui Anthrax, larg deschisă şi neagră, rigidă, în care-i intrau firele de păr roşcat-aurii. Scotea sunete nenaturale, de parcă ar fi încercat să strige, dar nu putea. Megadeth o lovise o dată, nu tare, iar ea tăcuse.

Noi am luat-o la fugă, fără să ne mai pese dacă ne vedeau, şi fără să le înţelegem strigătele decât după aceea – „Doamne!”, „La dracu’!” Eu şi Jamie am văzut-o pe Sandra a doua zi, la magazin. Purta un trening larg şi avea cearcăne vineţii. Ştiam că şi ea ne văzuse, dar nu ne-am uitat unii la alţii.

Era o oră absolut nepotrivită din noapte, totuşi am sunat-o pe Cassie pe telefonul mobil.

— Eşti bine? mă întrebă, vocea ei părând somnoroasă şi lipsită de vlagă.

— Da, sunt bine. Mi-am amintit ceva, Cassie.

Ea căscă.

— Doamne! Sper să fie ceva care să merite. Cât e ceasul?

— Nu ştiu. Ascultă! La un moment dat, în vara aceea, eu, Peter şi Jamie i-am văzut pe Jonathan Devlin şi pe prietenii lui violând o fată.

Urmă o pauză. Apoi Cassie, părând cu mult mai trează, spuse:

— Eşti sigur? Nu cumva aţi interpretat greşit…

— Nu. Sunt absolut sigur. Fata încerca să ţipe, dar unul dintre ei a lovit-o. O imobilizaseră la pământ.

— Ei v-au văzut?

— Da, da. Noi am fugit, iar ei au strigat după noi.

— La dracu'! exclamă ea. O simţeam cum, încet-încet, face legăturile. O fetiţă violată, un violator în familie, doi martori care se evaporaseră. Ne aflam doar la câţiva paşi distanţă de un mandat de arestare. La dracu'! Foarte bine că ţi-ai amintit, Ryan. Mai ştii numele fetei?

— Sandra şi nu mai ştiu cum.

— Sandra de care mi-ai mai povestit? Putem să începem să o căutăm de mâine.

— Cassie, am zis eu, dacă vorbim despre treaba asta, cum dracului o să explicăm, de unde ştim?

— Ascultă, Rob, nu-ţi face încă griji în legătură cu asta, bine? Dacă dăm de Sandra, ea o să fie martora de care avem nevoie. Altfel, mergem direct la Devlin, îl şocăm aruncându-i în faţă toate detaliile astea, îl speriem până când îl aducem în situaţia să mărturisească… Găsim noi ceva.

Faptul că nu se îndoise nicio clipă de corectitudinea detaliilor aproape că m-a făcut să dau înapoi. A trebuit să înghit o dată în sec ca să nu-mi mai tremure vocea.

— Ce restricţii se aplică în cazul unui viol? Putem să-l reţinem pentru asta, deşi nu avem suficiente probe pentru acuzaţii?

— Nu-mi mai aduc aminte. O să ne gândim la toate astea mâine-dimineaţă. O să poţi şi tu să dormi un pic sau eşti prea agitat?

— Sunt prea agitat, am răspuns. Eram aproape isteric. Mă simţeam de parcă cineva îmi injectase şerbet în sânge. Putem să mai vorbim un pic?

— Sigur că da.

Am auzit-o cum se cuibăreşte mai comod în pat, cearşafurile fâşâind. Eu mi-am găsit sticla de votcă şi am luat telefonul în cealaltă mână, ca să pot să-mi torn în pahar.

Mi-a povestit ceva de când avea ea nouă ani şi îi convinsese pe toţi ceilalţi copii din zonă că pe dealurile de lângă oraşul lor locuia un lup fermecat.

— I-am minţit că am găsit o scrisoare sub o scândură din duşumea, în care îmi mărturisea că se afla acolo de patru sute de ani şi că la gât avea legată o hartă care arăta unde se afla o comoară. I-am organizat pe toţi copiii într-o echipă – Doamne, ce autoritară eram! – şi la fiecare sfârşit de săptămână plecam pe dealuri ca să găsim lupul. Alergam şi ţipam de fiecare dată când vedeam un câine ciobănesc, apoi ne aruncam în râu… ce vremuri minunate!

M-am întins în pat şi am sorbit din băutură. Ritmul lent al vocii lui

Cassie mă linişti. Am simţit o oboseală plăcută de parcă aş fi fost din nou copil.

— Şi totuşi, nu era un ciobănesc german sau cam aşa ceva, zise ea, era prea mare şi arăta complet diferit, sălbatic…

Dar eu deja adormisem.

12

Dimineaţă am încercat să dăm de urma unei femei pe nume Sandra sau Alexandra Nu-mai-ştiu cum care în 1984 locuise în apropiere de Knocknaree. A fost una dintre cele mai frustrante dimineţi din viaţa mea. Am sunat la biroul pentru recensăminte şi mi-a răspuns o voce feminină, nazală şi indiferentă, care mi-a spus că nu poate să-mi furnizeze niciun fel de informaţii dacă nu am un ordin judecătoresc. După ce i-am explicat cu însufleţire că toată treaba asta are legătură cu uciderea unui copil, iar ea şi-a dat seama că nu aveam de gând să renunţ, mi-a spus că trebuia să vorbesc cu altcineva, m-a pus să aştept pe fir (pe *Eine Kleine Nachtmusik,* care suna de parcă era cântată la pian cu un singur deget) şi, în cele din urmă, m-a transferat unei femei cu o voce la fel de indiferentă, care m-a trecut prin aceeaşi discuţie.

În faţa mea, Cassie încerca să obţină registrul electoral pentru sud-estul Dublinului, din anul 1988 – vreme la care, eram aproape sigur, Sandra era destul de mare ca să poată să voteze, dar încă nu destul de mare ca să se poată muta de-acasă –, dar cu aceleaşi rezultate. Auzeam şi eu vocea dulce, ca de răţuşcă, care-i spunea, la anumite intervale de timp, că apelul ei era foarte important şi că i se va răspunde. Ea era agasată şi neliniştită, îşi schimba poziţia la fiecare treizeci de secunde: stătea pe marginea mesei, picior peste picior. Îşi învârti scaunul până când se agăţă în cablul telefonului, îmi simţeam privirea ceţoasă din pricină că dormisem insuficient, transpirat – caloriferele erau deschise la maximum, deşi nu era o zi prea rece – şi nu mai aveam mult şi începeam să ţip.

— La dracu'! am exclamat în final, şi am trântit telefonul. Ştiam că o să aud săptămâni întregi în capul meu *Eine Kleine Nachtmusik.* E al dracului de inutil!

— Faptul că vă agitaţi este foarte important pentru noi, murmură Cassie, privindu-mă de sus, cu capul sprijinit de tetieră. Mulţumim pentru răbdare.

— Chiar dacă ăştia ne vor da vreodată ceva, nu va fi în format electronic. O să ne dea cinci milioane de cutii de pantofi pline cu hârţoage şi ar trebui să stăm şi să citim fiecare nume în parte. Ne-ar lua săptămâni întregi.

— Iar ea poate că s-a mutat sau s-a măritat, ori poate că a emigrat sau a murit, dar… ai o idee mai bună?

Brusc, am avut o sclipire.

— De fapt, chiar am, am spus luându-mi haina. Vino cu mine!

— Hei! Unde mergem?

I-am învârtit scaunul lui Cassie cu faţa spre uşă ca să mă vadă plecând.

— Mergem să vorbim cu doamna Pamela Fitzgerald. Care este geniul tău favorit?

— Leonard Bernstein, zise Cassie, închizându-şi fericită telefonul şi balansându-se în scaun. Dar pentru azi, tu!

Am oprit la magazinul Lowry şi i-am cumpărat doamnei Fitzgerald o cutie de biscuiţi, drept consolare că încă nu îi găsisem geanta. Mare greşeală: generaţia ei este cât se poate de generoasă, aşa că a scos o pungă de fursecuri din congelator, le-a decongelat în cuptorul cu microunde, le-a uns cu unt, apoi a răsturnat gem într-un mic bol. În tot acest timp, eu am stat pe canapeaua ei, bâţâind nervos din picior, până când Cassie îmi aruncă o privire încruntată, ca să încetez. Ştiam că trebuia să mănânc porcăriile alea, altminteri faza cu „Vă rog, luaţi…" putea să dureze ore întregi.

Doamna Fitzgerald se uită fix la noi, ne scrută până când am sorbit amândoi câte o gură de ceai – era aşa de tare încât am simţit cum mi se face gura pungă – şi am muşcat câte o gură de fursec. Apoi oftă cu satisfacţie şi se sprijini de spateaza fotoliului.

— Ador fursecurile simple, spuse ea. Cele cu fructe mi se lipesc de proteză.

— Doamnă Fitzgerald, începu Cassie, vă mai aduceţi aminte de cei doi copii care au dispărut în pădure, în urmă cu douăzeci de ani?

I-am fost recunoscător auzind-o spunând asta, pentru că eu nu aş fi avut puterea să o fac. Mi-era teamă, într-un mod superstiţios, că vocea o să-mi tremure şi o să mă dea de gol, făcând-o pe doamna Fitzgerald să devină suspicioasă, să se uite cu mare atenţie la mine şi să-şi amintească de cel de-al treilea copil. Atunci chiar că am fi rămas acolo toată ziua.

— Îmi amintesc, bineînţeles, replică ea cu indignare. A fost de-a dreptul îngrozitor. N-au găsit niciodată nici măcar o singură urmă de-a lor. N-a avut loc o înmormântare ca lumea, nimic.

— Ce credeţi că li s-a întâmplat? întrebă Cassie pe neaşteptate.

Aş fi vrut să-i atrag atenţia că-şi pierdea vremea; cu toate astea, parcă împotriva voinţei mele, înţelegeam de ce întrebase acest lucru. Doamna Fitzgerald era ca o bătrână din poveştile cu zâne, care-şi făcea apariţia dintr-o căsuţă dărăpănată aflată în pădure, răutăcioasă şi iscoditoare; nu puteai să nu speri, măcar pe jumătate, că-ţi va răspunde la şaradă, oricât de criptică şi de greu de rezolvat ar fi fost aceasta.

Se uită cu atenţie la fursecul pe care îl mânca, mai muşcă o dată din el şi apoi îşi şterse buzele cu un şerveţel de hârtie. Ne lăsa deliberat să aşteptăm – suspansul îi făcea plăcere.

— I-o fi aruncat vreun nebun în râu, răspunse ea în sfârşit. Dumnezeu să-i odihnească. Vreun nenorocit, care n-ar trebui lăsat să

scape.

Am observat că trupul meu avea aceeaşi veche reacţie automată de furie la această discuţie: mâinile îmi tremurau, pulsul mi-o luase razna. Am pus ceaşca pe masă.

— Aşadar, credeţi că au fost ucişi, am rostit cu o voce gravă, ca să fiu sigur că o controlez.

— Sigur că da. Ce altceva li s-ar fi putut întâmpla? Mama mea – Dumnezeu s-o odihnească în pace – încă mai trăia pe-atunci. A murit la trei ani după aceea, de gripă – ea obişnuia să spună că fuseseră luaţi de un spirit rău[43]. Dar era o persoană de modă veche, Dumnezeu s-o aibă în pază.

Spusele femeii chiar reuşiseră să mă ia prin surprindere. Spiritul rău era un personaj din legende, care îi speria pe copii, era descendentul sălbatic, care făcea rele, al zeului Pan şi al strămoşilor lui Puck. Dar el nu se aflase pe lista de persoane suspecte, făcută de Kiernan şi de McCabe.

— Nu, cu siguranţă au fost aruncaţi în râu, altminteri poliţiştii le-ar fi găsit cadavrele. Unii oameni spun că încă bântuie prin pădure, bieţii de ei. Theresa King de pe Lane chiar i-a văzut, nu mai departe de anul trecut, când se dusese să-şi ia rufele.

Nu mă aşteptasem chiar la aşa ceva, deşi probabil că ar fi trebuit. Doi copii care dispăruseră pentru totdeauna în pădurea locală, cum ar fi putut ei oare să scape şi să nu devină parte din folclorul regiunii? Nu cred în fantome, dar gândul – o mişcare nedesluşită în amurg, şoapte neinteligibile – încă mă făcea să simt fiori reci pe şira spinării şi să mă întreb revoltat cum de îndrăznea o femeie de pe Lane să-i vadă, în loc să-i fi văzut eu?

— La momentul acela, am reluat eu, dorind să readuc discuţia la subiectul propriu-zis, le-aţi declarat poliţiştilor că trei bărbaţi solizi, tineri, obişnuiau să dea târcoale pe la marginea pădurii.

— Nişte huligani, afirmă doamna Fitzgerald cu însufleţire. Scuipau pe jos şi câte nu făceau. Tatăl meu spunea întotdeauna că scuipatul pe jos e o dovadă clară de proastă creştere. A, dar doi dintre ei şi-au revenit până la urmă, da, aşa au făcut. Flăcăul Conceptei Mills se ocupă acum cu computerele. După ce s-a mutat în oraş – la Blackrock, ce să zic! Knocknaree nu era suficient de bun pentru el. Cât despre băiatul lui Devlin, desigur, vorbim şi despre el imediat. El e tatăl acelei biete fetiţe, Katy, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Un bărbat minunat!

— Dar cu al treilea ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Shane Waters.

Îşi strânse buzele şi, afectată, sorbi o gură de ceai.

— N-aş fi vrut să mai aud de unul ca el.

— A, deci a ajuns rău, nu? insistă Cassie pe un ton confidenţial. Pot să mai iau un fursec, doamnă Fitzgerald? Sunt cele mai bune fursecuri

pe care le-am mâncat vreodată.

De fapt, erau singurele pe care le mâncase vreodată. Le detesta şi spunea de regulă despre ele că „nu au gust de mâncare”.

— Desigur, draga mea, desigur. Chiar ar fi cazul să mai pui un pic de carne pe tine. Mai sunt destule. Când fiică-mea mi-a cumpărat cuptorul cu microunde, am făcut vreo şase tăvi odată şi le-am păstrat în congelator, le-am mâncat pe rând.

Cassie alese încă un fursec, luă o muşcătură zdravănă din el şi făcu:

— Mmm…

Dacă mânca atât de multe încât doamna Fitzgerald s-ar fi ridicat să mai aducă altele încălzite, aveam de gând s-o strâng de gât. Înghiţi dumicatul şi spuse:

— Shane Waters încă mai locuieşte în Knocknaree?

— Mountjoy[44], acolo locuieşte, zise doamna Fitzgerald, subliniind cuvintele astfel încât să le dea greutate. El şi cu încă un tip au jefuit o benzinărie, înarmaţi cu un cuţit. L-au înspăimântat pe bietul tânăr care lucra acolo. Maică-sa zicea mereu că el nu era băiat rău, doar că era influenţabil, dar nu există nicio scuză pentru un asemenea comportament.

Mi-aş fi dorit să i-o prezint lui Sam. S-ar fi plăcut mult unul pe celălalt.

— Aţi mai spus la poliţie şi că uneori erau fete cu ei, i-am amintit eu, pregătindu-mi carneţelul.

Se strâmbă dezaprobator.

— Erau nişte vagaboande, vreo două. Când eram tânără, nu mă deranja să-mi mai arăt şi eu un pic din picior – nu e cale mai bună ca să atragi atenţia băieţilor, am dreptate?

Îmi făcu cu ochiul şi izbucni în râs. Un hohot răguşit, dar care îi lumină suficient chipul, ca să-mi dau seama că fusese cândva o fată foarte drăguţă; o fată dulce, dezinvoltă, cu ochi strălucitori.

— Îmbrăcămintea aia caraghioasă pe care o purtau ele nu era altceva decât bani aruncaţi pe fereastră, cu siguranţă. Puteau foarte bine să fie în pielea goală, hainele nu făceau nicio diferenţă. În ziua de azi, toate tinerele umblă cu bluzele scurte şi cu buricul gol, şi în pantaloni scurţi sau mai ştiu eu ce. Dar la vremea aceea încă mai exista un strop de decenţă.

— Vă mai amintiţi cumva numele lor?

— Stai să mă gândesc. Una era fata mai mare a lui Marie Gallagher. Stă la Londra, de vreo cinşpe ani. Mai vine pe-aici, ca să-şi vânture hainele la modă şi să se dea mare cu serviciul ei. Dar odată, după ce a plecat, Marie a zis că nu e decât secretară. Dintotdeauna a fost o îngâmfată.

Mi s-a făcut inima cât un purice – Londra –, dar doamna Fitzgerald sorbi zgomotos din ceai şi ridică un deget de atenţionare.

— Claire, aşa o chema. Claire Gallagher, aşa o cheamă şi-acum. Nu s-a măritat. Într-o vreme ieşea cu un tip, divorţat de câţiva ani, iar Marie era foarte bucuroasă, dar legătura n-a durat.

— Şi cealaltă fată? am întrebat-o eu.

— A, cealaltă. E încă aici. Locuieşte cu maică-sa în Close, la marginea cartierului – în zona rău famată, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Are doi copii, dar n-are bărbat. Normal, la ce altceva să te fi aşteptat din partea ei? Dacă o cauţi cu lumânarea, până la urmă o păţeşti. Ea e una din surorile Scully. Jackie e cea care s-a măritat cu Wicklow, Tracy lucrează la agenţia de pariuri, iar asta e Sandra, da aşa o cheamă. Sandra Scully. Termină-ţi fursecul! îi ordonă ea lui Cassie care, discret, îl lăsase pe farfurie şi se prefăcea că a uitat de el.

— Mulţumesc mult, doamnă Fitzgerald. Ne-aţi fost de mare ajutor, am spus eu.

Ca ultimă soluţie, Cassie îşi îndesă în gură fursecul şi îl făcu să alunece pe gât cu ceai. Mi-am luat carneţelul şi m-am ridicat.

— Staţi, aşteptaţi o clipă, zise doamna Fitzgerald, ridicând o mână spre mine. O zbughi în bucătărie de unde se întoarse cu o pungă de plastic în care erau fursecuri congelate, pe care i le dădu cu forţa lui Cassie. Poftim, sunt pentru tine. Nu, nu, nu – strigă peste protestele lui Cassie.

— Nu trebuie să amestecăm plăcerile personale în situaţii de-astea, nu avem voie să primim cadouri de la martori.

— Îţi vor face bine. Eşti o fată minunată. Împarte-le cu partenerul tău dacă se comportă frumos.

Zona rău famată a cartierului (nu fusesem niciodată acolo până atunci, din câte îmi aduceam aminte; mamele noastre ne interziseseră să călcăm pe acolo) nu era de fapt prea diferită de zona cu reputaţie bună. Casele erau parcă un pic mai coşcovite, iar grădinile erau năpădite de buruieni şi de muşeţel. Zidul de la capătul Knocknaree Close era acoperit de graffiti, dar cu mesaje simpatice – „Liverpool domneşte”, „Martina + Conor împreună pentru totdeauna”, „Jonesy e poponar” – făcute probabil cu un marker colorat; păreau minunate comparativ cu ce vezi în zonele din centru. Dar dacă din cine ştie ce motive aş fi fost nevoit să-mi las acolo maşina peste noapte, aş fi intrat în panică.

Sandra a fost cea care ne răspunse la uşă. Pentru o clipă, n-am fost sigur că era ea. Nu arăta deloc cum mi-o aduceam eu aminte. Era genul de fată care înfloreşte repede şi se ofileşte devreme, în doar câţiva ani. În mintea mea era voluptuoasă ca o piersică coaptă, cu plete strălucitoare, blonde-roşcate şi ondulate cum se purtau în anii 1980, pe când femeia din uşă era grasă şi înceată, cu o privire obosită şi suspicioasă, şi cu părul vopsit ţipător. Parcă m-am simţit străbătut

de un junghi ascuţit. Aproape că speram să nu fie ea.

— Pot să v-ajut cu ceva? întrebă ea.

Vocea ei era gravă şi aspră, dar i-am recunoscut intonaţia plăcută, sacadată. („Hei, care dintre ei e prietenul tău?" – în timp ce o unghie sidefată se mişca arătând spre Peter, apoi spre mine. Jamie, în timpul ăsta, clătina din cap, zicând: „Bleah!" Sandra râdea trecând cu picioarele peste zid: „O să te răzgândeşti cât de curând!")

— Doamna Sandra Scully? am întrebat eu, iar ea confirmă dând din cap, obosită.

Am văzut că şi-a dat seama că eram detectivi, înainte ca noi să ne scoatem legitimaţiile, şi că era deja pregătită de defensivă. Undeva în casă un copil ţipa, apoi se auzi un zgomot metalic.

— Sunt detectivul Ryan, colega mea, detectiv Maddox, ar vrea să vorbească puţin cu dumneavoastră.

O simţeam pe Cassie mişcându-se aproape imperceptibil lângă mine, prinzându-mi semnalul. Dacă nu eram sigur, trebuia să spun „noi" şi atunci am fi trecut amândoi la întrebările de rutină legate de Katy Devlin, până când îmi reveneam într-un fel sau altul. Dar eram sigur, iar Sandra ar fi vorbit mult mai deschis dacă în cameră cu ele nu se afla şi un tip.

Sandra îşi încleştă maxilarul.

— E vorba de Declan? În cazul ăsta puteţi să-i spuneţi târfei ăleia bătrâne că am oprit casetofonul de când mi-a zis ultima oară, iar dacă tot mai aude ceva, atunci vocile sunt doar în capul ei.

— Nu, nu, nu, se grăbi Cassie să spună. Nimic de genul ăsta. Lucrăm la un caz mai vechi şi ne-am gândit că poate vă amintiţi ceva, vreun detaliu, care ar putea să ne ajute. Pot să intru?

Se uită fix la Cassie pentru un moment, apoi ridică resemnată din umeri.

— Am de ales? făcu ea, dându-se un pas înapoi şi deschizând uşa un pic mai larg; mirosea a prăjeală.

— Mulţumesc, zise Cassie. O să încerc să nu vă răpesc prea mult timp.

După ce intră în casă, se uită peste umăr la mine şi îmi făcu repede cu ochiul, ca să mă liniştească. Apoi uşa se trânti în urma ei.

Trecu mult timp. Am stat în maşină şi am fumat ţigară de la ţigară până când am terminat pachetul. Apoi mi-am ros unghiile şi am bătut în volan ritmul de la *Eine Kleine Nachtmusik,* după care am râcâit cu cheia de contact murdăria de pe bord. Îmi doream nebuneşte să-mi fi venit ideea să-i pun lui Cassie un microfon, pentru orice eventualitate, poate că aş fi ajutat-o dacă intram şi eu. Nu că nu aş fi avut încredere în ea. Dar ea nu fusese acolo în acea zi, pe când eu fusesem, iar Sandra se pare că se schimbase mult de atunci, iar eu nu puteam fi

sigur că partenera mea va şti să-i pună exact întrebările potrivite. Lăsasem geamul în jos şi încă îl mai auzeam pe puştiul acela ţipând şi făcând gălăgie; apoi vocea Sandrei, ţipând ascuţit, o plesnitură, zbierătele ţâncului, mai degrabă de furie decât de durere. Mi-am amintit şiragul ei de dinţi mărunţi şi regulaţi, care i se vedeau atunci când râdea, de fascinanta adâncitură, în formă de V de pe pieptul ei.

După un răstimp care mie mi s-a părut că durase ore întregi, am auzit uşa închizându-se. Cassie se îndreptă spre mine, cu paşi apăsaţi. Se sui în maşină şi expiră zgomotos:

— Păi… Ai avut dreptate. I-a trebuit o vreme până a început să vorbească, dar odată ce-a început…

Inima îmi bubuia, nu aş fi putut spune dacă de bucurie sau de panică.

— Şi ce ţi-a spus?

Cassie îşi scosese deja ţigările, iar acum cotrobăia după brichetă.

— Trage după colţ sau undeva mai la adăpost. A deranjat-o maşina asta, că stătea în faţa casei ei. Mi-a zis că arăta ca o maşină de poliţie, iar vecinii aveau să bârfească.

Am ieşit din cartier şi am parcat vizavi de şantier, am înşfăcat una dintre ţigările slabe ale lui Cassie şi am căutat bricheta.

— Deci?

— Ştii ce mi-a spus? Cassie lăsă repede geamul în jos şi suflă fumul afară, iar eu mi-am dat seama că era furioasă. Era furioasă şi tremura. A spus că nu a fost un viol sau ceva de genul ăsta, ci că pur şi simplu o convinseseră s-o facă. Mi-a spus că e ca şi cum o faci *de trei ori.* Slavă Domnului, copiii sunt mult prea mici ca să aibă vreo legătură cu asta…

— Cass, am spus eu cât de calm am putut. Poţi s-o iei de la început?

— Începutul este că prima dată când a ieşit cu un băiat avea şaisprezece ani. A fost vorba de Cathal Mills, care avea pe-atunci nouăsprezece. Cathal era considerat, Dumnezeu ştie de ce, extrem de grozav, iar Sandra era nebună după el. Jonathan Devlin şi Shane Waters erau cei mai buni prieteni ai lui. Niciunul nu avea o iubită, lui Jonathan îi plăcea de Sandra, Sandra îl plăcea şi ea pe el, iar într-o bună zi, la vreo şase luni de la începerea *relaţiei,* Cathal i-a spus că Jonathan voia – şi acum citez – „s-o facă”, iar că el credea că ideea era minunată. Ca şi cum i-ar fi dat prietenului său o gură din berea lui sau cam aşa ceva. Dumnezeule, iar asta se întâmpla în anii 1980, când nici măcar nu aveau prezervative…

— Cass…

Aruncă bricheta pe geam, într-un trunchi de copac. Cassie ştia să tragă la ţintă. Bricheta lovise trunchiul, apoi zburase undeva în iarba măruntă. O mai văzusem furioasă şi altă dată – îi spusesem că era din

cauza bunicului ei francez, un soi de lipsă de stăpânire de sine tipic mediteraneeană – şi ştiam că, acum că aruncase cu bricheta în copac, avea să se calmeze. Am aşteptat. Se răsuci la loc pe scaun, trase din ţigară şi, după un moment, îmi aruncă un rânjet strâmb, încurcat.

— Îmi datorezi o brichetă, *prima donna,* i-am spus. Acum, povesteşte-mi.

— Iar tu încă îmi datorezi cadoul de Crăciun de anul trecut. În fine. De fapt, Sandra nu s-a sinchisit prea mult că o făcuse cu Jonathan. S-a întâmplat o dată sau de două ori. După aceea, şi ea, şi el s-au simţit un pic stânjeniţi. Dar au trecut peste asta, fiecare din ei era bine…

— Când s-a întâmplat?

— La începutul acelei veri. În iunie, 1984. Se pare că Jonathan a mai ieşit cu o fată curând după aceea, pentru o vreme – trebuie să fi fost Claire Gallagher –, iar Sandra crede că el i-a întors favoarea. A avut mari probleme cu Cathal pe tema asta, iar toate aceste întâmplări o lăsaseră atât de confuză, încât în final pur şi simplu se hotărâse să le uite.

— Dumnezeule! am exclamat eu. Se pare că am trăit într-un plin show Jerry Springer. „Adolescenta femeie-troc ne dezvăluie…"

Doar la câţiva metri mai încolo cu câţiva ani în urmă, eu, Jamie şi Peter ne înghiontiserăm şi aruncaserăm cu pietricele după căţelul familiei Carmichael. Toate aceste dimensiuni paralele, personale, care păreau atât de inofensive în acea comunitate mică; toate acele lumi care ne conţineau pe fiecare dintre noi coabitând în acelaşi spaţiu. M-am gândit la straturile arheologice întunecoase de sub tălpile noastre, la vulpea pe care o zărisem pe fereastră, strigând către un oraş care cu greu semăna cu al meu.

— După care, totuşi, reluă Cassie, Shane a aflat şi a vrut să se joace şi el. Cathal, desigur, a fost de acord, dar Sandra nu a vrut. Nu-l plăcea pe Shane – „nenorocitul ăla pervers", după cum l-a numit ea. Am sentimentul că nu-l plăcea nimeni, dar ceilalţi doi umblau cu el din obişnuinţă, căci se ştiau de când erau mici. Cathal s-a mai străduit o vreme s-o convingă – de-abia aştept să văd cum arată biografia lui Cathal pe internet, tu nu? – dar ea spunea despre el mereu acelaşi lucru, iar în final, ei au sărit pe ea în pădure, Cathal şi amicul nostru, Jonathan, au imobilizat-o, iar Shane a violat-o. Nu-şi aminteşte exact data, dar ştie că îi rămăseseră vânătăi la încheieturile mâinilor şi îşi făcea griji că nu îi treceau până la începerea şcolii. Trebuie să se fi întâmplat prin luna august.

— Pe noi ne-a văzut? am întrebat-o cu voce joasă.

Faptul că această poveste începea să se întâlnească cu a mea mă dezorienta, dar în acelaşi timp mă emoţiona.

Cassie se uită la mine. Pe chipul ei nu puteam citi nimic, dar ştiam că încerca să-şi dea seama dacă suportam toate astea. M-am străduit

să arăt ca de obicei.

— Nu chiar. Era… ştii bine în ce situaţie era. Însă îşi aminteşte că a auzit pe cineva în iarbă, iar apoi pe băieţi strigând. Jonathan a alergat după voi, iar când s-a întors, a spus ceva de genul: „Ai dracului copii!”

Scrumă afară pe geam. Puteam să spun după poziţia umerilor ei că nu terminase încă. Pe drum, în dreptul săpăturilor, Mark şi Mel, împreună cu alţi câţiva, îşi făceau de lucru cu nişte beţe şi cu bandă galbenă pentru măsurători, strigând unii la alţii. Mel râdea, din toată inima, limpede, şi ţipa: „Ai vrea tu!”

— Şi? am spus eu, când nu am mai avut răbdare să aştept.

Tremuram ca un câine de vânătoare care ţine prada. După cum am mai spus, nu-i lovesc pe suspecţi, dar mă imaginam izbindu-l pe Devlin de pereţi, urlând la el, făcându-l să-mi răspundă la întrebări.

— Ştii ceva? îmi zise Cassie. Nici măcar nu a terminat-o cu Cathal Mills. A mai ieşit cu el câteva luni de zile, până când *el* i-a dat *ei* papucii.

Era cât pe ce să spun: „Asta-i tot?” Dar în loc de asta am replicat:

— Cred că statutul prescrierii pedepsei e diferit dacă ea era minoră. Mintea îmi alerga cu câteva sute de kilometri pe oră, zbura printre strategiile de interogatorii. Cred că încă mai avem timp. Pare genul de tip pe care mi-ar plăcea să-l arestez în mijlocul unei şedinţe importante.

Cassie scutură din cap.

— Nu e nicio şansă ca ea să formuleze vreo acuzaţie. De fapt, crede că a fost în primul rând vina ei, pentru că s-a culcat cu el.

— Hai să mergem să vorbim cu Devlin, am spus şi am pornit maşina.

— Stai o secundă, îmi ceru Cassie. E vorba de altceva. Poate să nu fie nimic, dar… După ce au terminat, Cathal – sincer, chiar cred că oricum trebuie să-l cercetăm şi pe el, poate găsim ceva de care să-l acuzăm –, deci Cathal i-a zis: „Bravo, fetiţa mea!” şi a sărutat-o. Ea stătea acolo şi tremura, încercând să-şi tragă hainele pe ea şi să-şi adune minţile. Atunci au auzit ceva în copaci, la doar câţiva metri mai încolo. Sandra a zis că ea nu a mai auzit ceva similar în viaţa ei. Parcă ar fi fost o pasăre enormă ale cărei aripi fâlfâiau, mi-a spus ea, doar că e sigură că era o voce omenească, la fel ca o chemare. Au sărit cu toţii şi au început să strige: „Ai dracului copii, iar fac tărăboi”. Şi au aruncat cu pietre în copaci, dar zgomotul tot nu a încetat. Era undeva în desimea pădurii şi nu puteau vedea. Paralizaseră, speriaţi până-n măduva oaselor, nu erau în stare decât să stea acolo şi să strige. În final, s-a oprit. Au auzit cum se îndepărtează în pădure. Părea să fie ceva mare, a spus Sandra, ceva cam cât un om. Au luat-o la fugă spre casă. Şi mirosea… zicea ea, era un miros puternic de animal – ca de capre sau cam aşa ceva, sau cam cum miroase la grădina zoologică.

— Cum *dracu'*? Noi plecaserăm de-acolo.

— Atunci nu erau zgomote făcute de voi.

— Nu, cu siguranţă nu, am spus.

Îmi aduc aminte că alergasem din toate puterile, că propria respiraţie îmi răsuna în urechi, nefiind sigur de ce se întâmpla, dar conştient că era ceva oribil, îngrozitor. Îmi amintesc şi că toţi trei ne holbaserăm unii la ceilalţi, zăbovind, la marginea pădurii. Mă îndoiesc că ne-am fi putut hotărî să ne întoarcem în poieniţă şi să scoatem zgomote ciudate, mirosind a capre.

— Poate că doar i s-a părut.

Cassie ridică din umeri.

— Sigur, se poate şi asta. Totuşi, mă întreb dacă nu cumva putea să fie vreun animal sălbatic din pădure.

Cel mai feroce animal din Irlanda este probabil bursucul, dar se întâmplă adesea să existe zvonuri atavice, de obicei în regiunile din centrul ţării: oi moarte găsite cu gâtul sucit, călători care apar târziu în noapte pe poteci, ca nişte umbre uriaşe care înaintează leneş şi cu ochi lucioşi. Cele mai multe dintre ele se dovedesc a fi câini ciobăneşti sau pisici care apar în lumina difuză, însă unele rămân neexplicate. M-am gândit cu spaimă la urmele de gheare care rămăseseră pe spatele tricoului meu.

Cassie, fără să prea creadă în existenţa misteriosului animal sălbatic, fusese totuşi dintotdeauna fascinată de el – pentru că descendenţii săi ajungeau până la Câinele Negru care-i vâna pe călătorii medievali şi pentru că îi plăcea la nebunie ideea că nu fiecare centimetru din ţara asta era cunoscut şi pus pe hartă, supus regulilor şi monitorizat de CCTV[45], şi că mai existau totuşi locuri neştiute în Irlanda, unde fiinţe nedomesticite, de mărimea unei pume, îşi vedeau liniştite de treburile lor secrete.

Şi mie îmi plăcea să cred asta, bineînţeles, dar atunci chiar că nu aveam timp să mă gândesc la aşa ceva. Totul se învârtea în jurul acestui caz şi, de îndată ce maşina urcă dealul şi în faţa ochilor noştri începu să se desfăşoare Knocknaree, membrana opacă dintre mine şi acea zi din pădure se subţie încet, implacabil; deveni atât de fină încât puteam să aud mişcările slabe, furişe, de partea cealaltă, fâlfâitul aripilor şi paşii uşori tatonând, ca o molie zbătându-se în căuşul palmelor. Nu era loc pentru teorii despre animale de casă exotice evadate sau despre elani rătăciţi, sau despre monstrul din Loch Ness, sau mai ştiu eu ce altceva avea Cassie în minte.

— Nu, am spus eu, nu, Cass. Noi practic trăiam în pădure. Dacă acolo ar fi fost ceva mai mare decât o vulpe, am fi ştiut. Sau căutătorii ar fi găsit măcar un semn. Fie vreun voyeur urât mirositor i-o fi urmărit, fie ea şi-a imaginat totul.

— Probabil, zise Cassie pe un ton neutru. Am pornit din nou

maşina. Stai puţin. Şi cum o să facem asta?

— De data asta n-am deloc de gând să mai stau în maşină, i-am spus, ridicând vocea ameninţător.

Ea înălţă o clipă din sprâncene.

— De fapt, mă gândeam dacă nu cumva ar fi mai bine… nu, nu să stai în maşină, dar să te las acolo, după care eu să mă duc să vorbesc cu verişoarele lui Katy, iar tu să-mi trimiţi un mesaj când eşti gata, ca să trec să te iau. Tu şi Devlin aţi putea avea o discuţie ca-ntre bărbaţi. N-o să spună nimic despre viol dacă o să fiu şi eu de faţă.

— Ah, am făcut eu stângaci. OK. Mulţumesc, Cass. Sună foarte bine.

Coborî, iar eu m-am strecurat pe locul pasagerului, gândindu-mă că voia să conducă ea. Dar Cassie se duse către copaci şi căută în iarbă până când găsi bricheta.

— Uite, făcu, urcându-se în maşină şi schiţând un zâmbet şugubăţ. Acum vreau cadoul meu de Crăciun.

13

Când opri în faţa casei familiei Devlin, Cassie îmi spuse:

— Rob, poate că deja te-ai gândit şi tu la asta: ce am aflat poate să ducă într-o direcţie complet diferită.

— Cum aşa? am întrebat eu absent.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre indiciile privind violul lui Katy – că acesta nu pare să fi avut un mobil sexual. Acum uite, tu chiar ai descoperit pe cineva care, dintr-un motiv care nu are legătură cu sexul, şi-ar fi putut dori ca fiica lui Devlin să fie violată, iar pentru asta s-a folosit de un surogat.

— Sandra? Brusc, după douăzeci de ani?

— Toată publicitatea în jurul lui Katy – articolele din ziare, strângerea de fonduri… Poate că toate astea au determinat-o să facă aşa ceva.

— Cassie, am spus, inspirând adânc, eu nu-s altceva decât un simplu băiat de provincie. Prefer să mă concentrez la lucrurile evidente. Iar pentru mine, în clipa asta, evident este Jonathan Devlin.

— Ziceam şi eu… M-am gândit că poate-ţi este de folos. Apoi se întinse spre mine şi îmi ciufuli părul. Fugi, provincialule! Bagă viteză!

Jonathan era acasă. Singur. Margaret luase fetele şi se duseseră la sora ei, zicea el, iar eu mă întrebam de când plecaseră toate şi de ce. El arăta îngrozitor. Slăbise atât de mult, încât pielea de pe faţă îi atârna, la fel şi hainele, iar părul era tuns chiar şi mai scurt, făcându-l să arate parcă şi mai disperat. Iar eu m-am gândit la civilizaţiile vechi în care cel care suferea pierderea cuiva drag îşi oferea părul să fie ars în timpul funeraliilor.

Îmi arătă canapeaua ca să mă aşez, iar el îşi trase un fotoliu în faţa mea, aplecându-se înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, cu palmele împreunate. Casa părea pustie; nu mirosea a mâncare gătită, nu se auzea în fundal niciun televizor, nicio maşină de spălat, nu era nicio carte deschisă pe braţul fotoliilor, nimic care să arate că atunci când eu sosisem, cineva făcea ceva, orice.

Nu îmi oferi ceai. L-am întrebat cum le mai mergea („Cum credeţi?”), i-am explicat că urmăriserăm diferite piste, am evitat întrebările lui concrete despre specificul acţiunilor noastre, m-am interesat dacă-i mai venise vreo idee relevantă. Nevoia urgentă de a-i vorbi pe care o simţisem în maşină dispăruse de îndată ce îmi deschisese uşa; eram mai calm şi mai lucid decât fusesem în ultimele săptămâni. Margaret, Rosalind şi Jessica s-ar fi putut întoarce în orice moment, dar, inexplicabil, ştiam că acest lucru n-avea să se întâmple. Ferestrele erau murdare, iar razele soarelui de după-amiază târzie se

filtrau confuz prin ele, bătând în sticla vitrinei şi în lemnul lucios al mesei, dând camerei o luminiscenţă difuză, de parcă ar fi fost sub apă. Auzeam un ceas ticăind în bucătărie, tare şi dureros de lent. Dar în afară de ceas, nu se mai auzea niciun alt sunet, nici măcar de-afară. Întregul Knocknaree părea că se adunase laolaltă şi se evaporase, cu excepţia mea şi a lui Jonathan Devlin. Eram doar noi doi, unul în faţa celuilalt, la măsuţa de cafea, iar răspunsurile lui erau atât de aproape, încât le puteam auzi forfotind şi murmurând în colţurile camerei; nu era nevoie deloc să ne grăbim.

— Cine este pasionat de Shakespeare? am întrebat în sfârşit, lăsându-mi deoparte carneţelul.

Desigur, nu era relevant, dar m-am gândit că poate asta îl făcea să mai lase un pic garda jos şi că m-ar fi putut surprinde.

Jonathan se încruntă, iritat.

— Poftim?

— Numele fiicelor dumneavoastră, am spus eu. Rosalind, Jessica, Katharine cu „a”, toate sunt din piesele lui Shakespeare. Presupun că au fost alese deliberat.

El clipi des şi, pentru prima dată, se uită la mine cu o oarecare căldură şi cu o jumătate de zâmbet. Era mai degrabă o încercare de zâmbet, de plăcere, dar timid, ca al unui băiat care aşteaptă să-i remarce cineva noua insignă de student la Oxford.

— Ştiţi că sunteţi prima persoană care a făcut vreodată o asemenea remarcă? Da, eu sunt.

Am ridicat încurajator din sprâncene.

— Am trecut printr-un soi de perioadă de autodidact, cred că aşa s-ar putea chema, după ce m-am căsătorit – încercând să găsesc ce mi s-ar potrivi printre toate cărţile pe care se presupune că trebuie citite: ştiţi, Shakespeare, Milton, George Orwell… Nu am fost încântat de Milton, dar Shakespeare – deşi mergea greu, am citit cât am putut de mult, până l-am terminat. Obişnuiam să o tachinez pe Margaret că, dacă gemenii aveau să fie fată şi băiat o să le spunem Viola şi Sebastian, dar ea zicea că ar fi râs copiii de ei la şcoală.

Zâmbetul lui dispăru şi privirea îi alunecă în altă parte. Ştiam că asta era şansa mea, acum, că-i câştigasem simpatia.

— Sunt nume foarte frumoase, am spus.

Dădu absent din cap.

— Încă un lucru: numele Cathal Mills şi Shane Waters vă sunt cumva familiare?

— De ce? mă întrebă el.

Mi se păru că am surprins o străfulgerare în ochii lui, dar cum stătea cu spatele la fereastră, nu pot fi sigur că aşa a fost.

— Au fost menţionate în cursul investigaţiilor noastre.

Sprâncenele sale coborâră brusc şi am observat că umerii i se

încordară la fel ca ai unui câine de luptă.

— Sunt suspecţi?

— Nu, am spus cu fermitate.

Chiar dacă ar fi fost, tot nu i-aş fi spus – nu pentru că asta este procedura, ci pentru că el era foarte versatil. Toată această tensiune gata să ţâşnească, furioasă: dacă era nevinovat, cel puţin de moartea lui Katy, orice aluzie nesigură din vocea mea l-ar fi făcut, fără îndoială, să-mi sară în faţă cu un Uzi în mână.

— Pur şi simplu urmărim toate pistele. Povestiţi-mi despre ei.

Se uită fix la mine preţ de alte câteva secunde. Apoi se cufundă în fotoliu, rezemându-se de spătar.

— Am fost prieteni în copilărie. Dar nu am mai vorbit cu ei de ani de zile.

— Când v-aţi împrietenit?

— Când familiile noastre s-au mutat aici. Trebuie să fi fost prin 1972. Am fost primele trei familii din cartier care aveam locuinţele gata – celelalte încă erau în construcţie. Tot locul era al nostru. Ne jucam pe şantier după ce plecau acasă muncitorii. Era ca un labirint uriaş. Aveam şase, şapte ani.

În vocea lui era ceva profund, ca o nostalgie obişnuită, dar ascunsă în adâncurile fiinţei sale, şi care mă făcea să realizez cât de singur era; nu doar acum, nu doar de la moartea lui Katy.

— Şi pentru cât timp aţi rămas prieteni? l-am întrebat.

— E greu de spus cu exactitate. Am luat-o fiecare pe drumul lui cam când aveam nouăsprezece ani, sau cam aşa, dar am mai ţinut legătura o vreme. De ce? Ce legătură au lucrurile astea cu ce s-a întâmplat?

— Avem doi martori diferiţi, am spus, păstrându-mi tonul cât mai neutru, care spun că în vara anului 1984, dumneavoastră, Cathal Mills şi Shane Waters aţi participat la violarea unei fete din regiune.

Sări în picioare, cu pumnii strânşi.

— Ce, ce dracu'? Ce legătură are asta cu moartea lui Katy? Mă acuzaţi de ceva – sau ce naiba se-ntâmplă aici?

L-am privit indiferent şi l-am lăsat să termine.

— Nu pot să nu observ că nu negaţi întâmplarea, am spus.

— Dar nici nu am spus că a fost aşa, la dracu'! Am nevoie de un avocat pentru asta?

Niciun avocat din lumea asta nu l-ar fi lăsat să scoată vreun cuvânt în legătură cu acea întâmplare.

— Uitaţi, am spus eu, aplecându-mă spre el şi schimbând tonul, făcându-l să sune mai lejer şi mai confidenţial. Eu sunt de la Omucideri, nu de la Violuri. Pe mine mă interesează un viol de acum douăzeci de ani doar dacă…

— Un presupus viol.

— Într-adevăr, un presupus viol. Nu mă interesează decât în măsura în care el a condus la o crimă. Doar asta vreau să aflu.

Jonathan îşi ţinu respiraţia, încercând să spună ceva. Pentru o clipă, m-am gândit că avea de gând să-mi spună să plec.

— Trebuie să stabilim foarte clar un lucru, dacă vreţi să mai rămâneţi vreo secundă în casa mea, rosti el. Nu mi-am atins fetele vreodată nici măcar cu un deget. Niciodată!

— Nimeni nu v-a acuzat…

— Vă învârtiţi în jurul cozii încă din prima zi în care aţi venit aici, iar mie nu îmi plac insinuările. Îmi iubesc fetele, le îmbrăţişez când le spun noapte bună. Asta e tot. Nu le-am atins niciodată în vreun fel care s-ar putea numi greşit. Este limpede?

— Ca lumina zilei, am spus, străduindu-mă să nu sune sarcastic.

— Bun. Clătină din cap încet, controlat. Acum, despre chestia asta: nu sunt idiot, domnule detectiv Ryan. Doar presupunând că aş fi făcut vreodată ceva reprobabil, de ce credeţi că v-aş spune?

— Ascultaţi-mă, am spus repede, trebuie să luăm în consideraţie posibilitatea – „Dumnezeu să te binecuvânteze, Cassie" – că victima de-atunci ar avea vreo legătură cu moartea lui Katy, ca răzbunare pentru viol.

Mă privi cu ochii măriţi.

— Este doar o posibilitate şi nu avem absolut nicio dovadă că ar fi aşa, deci eu nu aş pune prea mult preţ pe varianta asta. Şi mai ales, nu vreau sub nicio formă să o contactaţi pe fata de-atunci. Dacă s-ar întâmpla să se contureze un asemenea caz, asta ar distruge totul.

— N-o s-o contactez. După cum am mai spus, nu sunt idiot.

— Bine. Mă bucur că aţi înţeles. Dar trebuie să aud acum versiunea dumneavoastră despre ce s-a întâmplat atunci.

— Şi-apoi ce-o să urmeze? O să-mi puneţi chestia asta în cârcă?

— Nu pot să garantez nimic, am spus. Cu siguranţă însă că nu o să vă arestez. Nu depinde de mine să hotărăsc dacă va exista sau nu un dosar de acuzare – asta depinde de procuratură şi de victimă dar mă îndoiesc că ea ar vrea să facă asta. Şi încă nu am precizat, dar o fac acum: ce îmi spuneţi nu va fi folosit în sala de judecată. Trebuie doar să ştiu ce s-a întâmplat atunci. Depinde de dumneavoastră, domnule Devlin. Cât de mult vă doriţi să îl găsesc pe ucigaşul lui Katy?

Jonathan tăcu. Rămăsese nemişcat, rezemat cu spatele de spătarul fotoliului, cu mâinile crispate; mă privea fix, suspicios. Am încercat să-i inspir încredere şi nu am clipit deloc.

— Dacă aş reuşi să vă fac să înţelegeţi… rosti el în cele din urmă, mai mult pentru sine însuşi. Se ridică din fotoliu şi se duse spre fereastră, sprijinindu-se cu spatele de ea. De fiecare dată când clipeam, silueta lui îmi răsărea dinaintea ochilor, cu un contur luminos, masivă, acoperind barele panourilor de sticlă. Aveţi vreun

prieten pe care să-l cunoaşteţi de când eraţi mic?

— Nu, nu am.

— Nimeni nu te cunoaşte mai bine decât cei împreună cu care ai crescut. Chiar şi după atâta timp, aş putea să dau întâmplător peste Cathal sau Shane mâine, iar ei tot ar şti mai multe despre mine decât ştie Margaret. Eram mai apropiaţi decât fraţii. Niciunul nu avea ceea ce se cheamă o familie fericită: Shane nu îşi cunoscuse niciodată tatăl, cel al lui Cathal era un pierde-vară care nu muncise decent niciodată în viaţa lui, nici măcar o singură zi, iar părinţii mei erau amândoi nişte beţivani. Nu spun lucrurile astea ca pe o scuză, reţineţi, încerc doar să vă explic cum stăteau atunci lucrurile. Când aveam zece ani, ne-am făcut fraţi de sânge – aţi făcut vreodată asta? Îţi crestezi vena la încheietura mâinii şi o presezi pe a celuilalt.

— Nu, nu cred că am făcut asta vreodată, am spus.

M-am întrebat repede dacă nu cumva o făcuserăm şi noi, întrucât părea genul de lucruri de la care nu ne-am fi dat înapoi.

— Lui Shane îi fusese frică să-şi taie singur vena, dar Cathal l-a convins s-o facă. Cathal era în stare şi să vândă castraveţi grădinarului. Schiţă un zâmbet abia vizibil, sau mai degrabă îl ghiceam în glasul lui. Când am văzut la televizor *Cei trei muşchetari,* Cathal a hotărât că acesta va fi mottoul nostru: „Toţi pentru unul, unul pentru toţi”. Fiecare trebuia să aibă grijă de ceilalţi, nu mai aveam pe nimeni altcineva de partea noastră. Avea dreptate. Întoarse capul spre mine şi mă măsură scurt. Ce vârstă aveţi? Treizeci, treizeci şi cinci?

Am dat din cap.

— N-aţi trăit partea cea mai rea. Când am terminat noi şcoala, era la începutul anilor optzeci. Ţara asta era îngenuncheată. Nu existau locuri de muncă. Deloc. Dacă nu aveai un post în afacerea tăticului tău, emigrai sau te-nscriai să primeşti ajutor de şomaj. Chiar dacă îndeplineai condiţiile pentru colegiu şi aveai şi bani –, iar noi nu aveam –, tot stăteai pe tuşă câţiva ani. N-aveam nimic de făcut, decât să hoinărim prin împrejurimi, nu aveam niciun plan de viitor, niciun scop. Nimic. Ne aveam doar pe noi. Nu ştiu dacă înţelegeţi cât de puternic era acest sentiment. Periculos.

Nu îmi era prea clar ce credeam despre felul în care îmi înfăţişa lucrurile, dar am simţit deodată un fel de invidie, deloc bine-venită. Când eram la şcoală, visam la o prietenie de genul ăsta: apropierea solidară a soldaţilor în bătălii sau a prizonierilor de război, misterul pe care îl cunoşteau doar bărbaţii care se aflau în extremis.

Jonathan făcu o pauză.

— În fine, Cathal începuse să iasă cu fata asta – Sandra. La început, ni se părea un lucru ciudat. Fiecare dintre noi mai ieşise din când în când cu o fată sau alta, dar niciunul nu avusese vreodată o iubită la modul serios. Dar ea era minunată, Sandra; minunată. Râdea tot

timpul, iar inocenţa asta a ei… cred că a fost prima mea dragoste, tot aşa cum… Când Cathal mi-a spus că şi ei îi place de mine şi că vrea să fie cu mine… nu-mi venea să cred că aveam aşa un noroc.

— Asta nu vi s-a părut… în fine… cam bizar, să zic aşa?

— Nu atât de bizar pe cât aţi putea crede. Acum pare o nebunie, da; dar noi împărţeam întotdeauna totul. Era regula noastră. Şi cu Sandra părea să fie cam la fel. În aceeaşi vreme începusem şi eu să ies cu o tipă, desigur, iar ea, Sandra, ieşea cu Cathal, dar nu era nicio problemă – cred că prima dată când a ieşit cu mine a făcut-o pentru că el era ocupat. El arăta ceva mai bine decât mine.

— După câte se pare, am spus eu, Shane era pe dinafară.

— Da, de-asta au şi deviat lucrurile către ceva rău. Shane a aflat şi a luat-o razna. Dintotdeauna fusese şi el nebun după Sandra, cred. Dar mai mult decât atât, se simţea de parcă noi îl trădaserăm. Era devastat. Practic, în fiecare zi aveam lungi discuţii pe tema asta, care au durat săptămâni întregi. Aproape că nici nu mai voia să vorbească cu noi. Eu mă simţeam oribil, parcă totul se prăbuşise – ştiţi cum e la vârsta aia, orice lucru neînsemnat pare sfârşitul lumii…

Se opri.

— Şi ce s-a întâmplat apoi? am întrebat.

— Apoi lui Cathal i-a intrat în cap că, dacă Sandra se băgase între noi să ne despartă, tot ea trebuia să ne împace. Era obsedat, nu mai vorbea decât despre asta. Dacă eram toţi cu aceeaşi fată, zicea el, asta ar fi pecetluit definitiv prietenia noastră – la fel ca sângele care ne făcuse fraţi de cruce, sau chiar mai puternic de-atât. Nu ştiu, nu mai ţin minte dacă el chiar credea asta cu adevărat, sau doar… nu ştiu. Avea o chestie foarte ciudată, Cathal, mai ales când era vorba de lucruri ca… În fine. Am îndoielile mele, dar el a ţinut-o aşa întruna şi bineînţeles că Shane îi cânta în strună.

— Nu v-a venit nici unuia ideea să o întrebaţi pe Sandra ce părere are despre asta?

Jonathan îşi lăsă din nou capul să i se sprijine pe sticla ferestrei, făcând un mic zgomot înfundat.

— Ar fi trebuit, spuse el încet, după un moment. Dumnezeu ştie că aşa ar fi trebuit să facem. Dar noi trăiam într-o lume numai a noastră, din care făceam parte doar noi trei. Nimeni altcineva nu părea real – poate că părea urât faţă de Sandra, dar părea la fel şi faţă de prinţesa Leia sau oricine altcineva de care ne plăcea în acea săptămână, nu era ca atunci când iubeai o femeie reală. Asta nu e o scuză – nu există nicio scuză pentru ce am făcut noi. Niciuna. Dar este un motiv.

— Şi ce s-a întâmplat?

Îşi şterse faţa cu palma.

— Eram în pădure, continuă el. Toţi patru; eu nu mai eram cu Claire. Ne aflam în poieniţa în care obişnuiam noi să mergem. Nu ştiu

dacă are rost să amintesc despre asta, dar a fost o vară frumoasă în anul acela – la fel de caldă ca în Grecia sau mai ştiu eu unde –, n-a fost nici măcar un nor pe cer, şi era lumină până pe la zece şi jumătate seara. Ne petreceam afară fiecare zi, fie în pădure, fie plimbându-ne pe la marginea ei. Eram bronzaţi, aproape negri. Eu arătam ca un student italian, nu mai aveam decât ovalele albe din jurul ochilor rămase nebronzate din cauza ochelarilor de soare… Era după-amiază târziu. Stătuserăm toţi, întreaga zi, în poieniţă. Băuserăm şi trăseserăm şi ceva iarbă. Cred că eram destul de plictisiţi. Nu erau de vină doar alcoolul şi lipsa ocupaţiei, dar şi soarele şi felul ameţitor în care te simţi la vârsta aia… mă luasem la întrecere cu Shane ca să vedem cine era mai puternic – era şi el o dată într-o stare mai decentă – şi l-am lăsat să câştige; am început să facem gălăgie, să ne împingem şi să ne luptăm rostogolindu-ne pe iarbă, ştiţi cum fac tinerii. Cathal şi Sandra ţipau, veseli, iar apoi Cathal a început s-o ciupească pe Sandra –, iar ea râdea şi ţipa. S-au rostogolit şi ei la picioarele noastre. Dintr-o mişcare, am fost deasupra lor. Şi deodată Cathal a strigat: „Acum!”…

Am aşteptat timp îndelungat.

— Aţi violat-o toţi trei? am întrebat încet, în sfârşit.

— Doar Shane. Nu că asta ar însemna că a fost mai bine aşa. Am ţinut-o şi eu… Inspiră rapid, cu gura deschisă. N-am mai auzit niciodată aşa ceva. Cred că ne ieşiserăm din minţi. Nu părea nimic real, înţelegeţi? Era ca un coşmar sau ca o călătorie oribilă. Avea să dureze la nesfârşit. Soarele ardea, transpirasem ca un porc, capul îmi era încins. M-am uitat în jur la copaci şi parcă veneau spre noi, ramurile ţâşneau, mi se părea că sunt gata să ne înconjoare şi să ne înghită. Toate culorile se amestecaseră într-una singură, ca acelea care apar în filmele vechi. Cerul devenise aproape alb şi pe el treceau nişte chestii mici şi negre. M-am uitat în spatele meu – m-am simţit de parcă ar fi trebuit să-i previn pe ceilalţi că se-ntâmpla ceva, că nu era în ordine ceva, dar continuam să o ţin… să o ţin pe ea, dar nu-mi mai simţeam mâinile, nu păreau să fie ale mele. Nu-mi dădeam seama ale cui mâini erau acolo; eram înspăimântat. Cathal era acolo, peste mine, iar respiraţia lui răsuna precum cel mai greu lucru din lume, dar eu nu-l recunoşteam, nu-mi aduceam aminte cine dracu’ era el sau ce făcea. Sandra se zbătea şi apoi au urmat zgomotele alea – Dumnezeule! Pentru o secundă jur că m-am gândit că noi eram vânătorii, iar ea era un… un animal pe care îl răpuseserăm, iar Shane îl omora…

Începea să-mi displacă tonul lui.

— Dacă înţeleg bine, am spus eu cu răceală, la ora aia eraţi sub influenţa alcoolului şi a drogurilor, poate chiar aveaţi insolaţie şi eraţi probabil într-o stare de excitare maximă. Nu credeţi că toţi aceşti factori v-au influenţat experienţa?

Pentru un moment, privirea lui Jonathan se opri asupra mea. Apoi ridică din umeri, resemnat.

— Ba da, desigur, rosti încet. Probabil. Repet, nu spun asta ca pe o scuză. Doar vă povestesc. Pentru că m-aţi întrebat.

Povestea era absurdă, desigur, melodramatică şi părtinitoare, pe de-a-ntregul previzibilă. Fiecare infractor pe care l-am investigat avea întotdeauna o poveste lungă şi complicată care în final demonstra că de fapt nu fusese vina lui sau că, cel puţin, nu era chiar atât de rău pe cât părea, iar cele mai multe dintre acele poveşti erau de departe cu mult mai bune decât asta. Ce mă deranja cel mai tare era faptul că o părticică din mine îl credea. Nu eram deloc convins de motivele idealiste ale lui Cathal, dar în ce-l privea pe Jonathan, se simţise pierdut undeva în sălbaticul ţinut limitrof al celor nouăsprezece ani, pe jumătate îndrăgostit de prietenii săi, cu o dragoste care o depăşea pe cea pentru femei, disperat după un fel de ritual mistic care să răstoarne timpul şi să-i aducă înapoi lumea lui care se dezintegrase. N-ar fi fost greu pentru el să vadă în asta un act de dragoste, totuşi sumbru, răsturnat şi de neînţeles pentru dura lume exterioară. Nu că asta ar fi făcut vreo diferenţă: mă întrebam oare ce altceva mai făcuse pentru cauza lui?

— Şi nu mai ţineţi legătura cu Cathal Mills şi cu Shane Waters? am întrebat; era o cruzime, îmi dau seama.

— Nu, afirmă liniştit. Privea într-o parte, pe fereastră şi chicoti fără veselie, mai mult un oftat. După tot ce se întâmplase? Eu şi Cathal ne-am trimis felicitări de Crăciun. Soţia le semna cu numele meu. Dar de Shane n-am mai auzit de ani de zile. I-am trimis o dată o scrisoare mai ciudată, dar nu mi-a răspuns niciodată la ea. Am încetat să mai încerc ceva.

— Aţi început să vă detaşaţi de ei nu mult după acel viol.

— S-a întâmplat treptat, încet, în ani de zile. Dar da, când mă gândesc la asta, presupun că detaşarea a început din acea zi. Era ciudat: Cathal voia să vorbească întruna despre asta, iar şi iar, Shane se enerva, parcă era o pisică pe un acoperiş fierbinte. Eu mă simţeam vinovat ca dracu', nici nu voiam să mă mai gândesc la asta. Ironia sorţii, nu-i aşa? Ăsta trebuia să fie lucrul care să ne aducă pe toţi laolaltă, pentru totdeauna.

Clătină din cap repede, ca un cal care se apără de o muscă.

— Dar îmi spun că oricum am fi apucat-o fiecare pe calea lui. Cu siguranţă. Aşa s-a şi întâmplat. Cathal s-a mutat departe, eu m-am însurat…

— Iar Shane?

— Pun pariu că ştiţi că Shane e la închisoare, zise el pe un ton ironic. Shane… Ştiţi ceva? Dacă amărâtu' ăsta s-ar fi născut cu zece ani mai târziu, ar fi fost mare! Nu vreau să spun că ar fi ajuns vreo

celebritate, dar ar fi avut şi el o slujbă decentă şi poate chiar o familie. Pe când aşa, este cazul tipic pentru anii optzeci. E vorba de o întreagă generaţie care a păţit-o. Pe vremea când a părut Celtic Tiger era prea târziu pentru cei mai mulţi dintre noi, eram prea bătrâni ca s-o luăm de la capăt. Eu şi Cathal am fost norocoşi. Eram la pământ cu toate, în schimb eram bun la mate, aveam numai note de zece. Aşa că până la urmă am reuşit să-mi găsesc o slujbă la bancă. Iar Cathal se împrietenise cu un tip bogat care avea computer şi l-a învăţat şi pe el să-l folosească, aşa, de distracţie. Câţiva ani mai târziu, când toate companiile căutau oameni care să se priceapă la computere, el a fost unul dintre puţinii din regiune care era în stare să facă mai mult decât să deschidă un nenorocit de computer. Întotdeauna a fost un tip cu picioarele pe pământ, Cathal ăsta. Dar Shane… n-avea slujbă, n-avea şcoală, n-avea familie, n-avea niciun viitor. Şi-atunci ce putea să piardă dacă se apuca de furat?

Îmi era foarte greu să ajung să simt vreun pic de simpatie faţă de Shane Waters.

— Imediat după viol, am spus aproape împotriva voinţei mele, aţi auzit vreun zgomot ieşit din comun – ceva ca fâlfâitul aripilor unei păsări mari?

N-am pomenit nimic despre faptul că poate auzise şi ceva care semăna cu un glas omenesc. Chiar şi în momente ca acesta, există o limită pentru cât de ciudat sunt pregătit să le par celorlalţi.

Jonathan se uită la mine intrigat.

— Pădurea era plină de păsări, vulpi şi tot ce vreţi. N-aş fi observat dacă era cu una mai mult sau mai puţin – mai ales în acele momente. Nu ştiu dacă am reuşit să vă fac să înţelegeţi cam în ce stare eram cu toţii. Nu era vorba doar de mine, ştiţi. Ne simţeam de parcă băuserăm acid. Eu tremuram din toate încheieturile, nu puteam să văd limpede, totul se clătina când într-o parte, când într-alta. Sandra era… căscase gura de parcă nu ar fi putut să respire. Shane zăcea în iarbă, holbându-se la copaci, tremurând. Cathal începuse să râdă şi să se plimbe aiurea prin poieniţă, i-am spus că îl iau la bătaie dacă…

Se opri.

— Ce este? am întrebat eu după o vreme de aşteptare.

— Uitasem, rosti el încet. Nu mai ştiu… sigur, nu-mi place oricum să mă mai gândesc la asta. Uitasem… Dacă a fost ceva, nu ştiu. Felul în care feţele noastre arătau sau poate că era doar imaginaţia mea.

Am aşteptat. Până la urmă, oftă, făcu o mişcare stângace, de parcă ar fi ridicat din umeri.

— În fine, ce îmi mai amintesc este că l-am înşfăcat pe Cathal şi i-am cerut să tacă, sau poate că l-am şi lovit. Iar el a tăcut şi m-a apucat de tricou – arăta de parcă era pe jumătate nebun, pentru o clipă am crezut că o să ne luăm la bătaie. Dar tot se mai auzea un râs –, iar

dintre noi nu râdea nimeni. Se auzea parcă sus, în copaci. Sandra şi Shane au început să ţipe – poate că şi eu am început să ţip, nu mai ţin minte –, dar se auzea mai tare, şi mai tare, vocea aia care râdea… Cathal mi-a dat drumul şi a strigat ceva despre copii, dar nu părea…

— Copii? am spus eu cu indiferenţă. De fapt aş fi vrut să ies dracului afară din casa lui. Nu exista niciun motiv ca Jonathan să mă recunoască – nu eram decât un puştan care se fâţâia pe-acolo, părul meu era cu mult mai blond decât acum, aveam un accent diferit, un nume diferit –, dar cu toate astea m-am simţit dintr-odată expus, parcă eram dezbrăcat.

— A, erau nişte copii din cartier – copii mici, aveau vreo zece, doisprezece ani –, care obişnuiau să se joace în pădure. Câteodată ne spionau; aruncau cu tot felul de lucruri în noi şi apoi fugeau, înţelegeţi. Dar mie nu îmi suna deloc ca şi când ar fi avut vreo legătură cu copiii. Mai degrabă era un bărbat – probabil tânăr, poate cam de vârsta pe care o aveam noi. Dar în niciun caz un copil.

Pentru o secundă, am fost tentat să mă las dus de val şi să mă leg de informaţia pe care mi-o dăduse. Prudenţa dispăruse, iar şoaptele repezi din cotloane se ridicau într-un strigăt mut, apropiat, atât de apropiat, încât le simţeam suflul. Îmi stătea pe vârful limbii să spun: „Copiii ăia de care ziceţi vă spionau şi în ziua aceea? Nu eraţi îngrijoraţi că ar putea spune cuiva? Aţi făcut ceva ca să-i opriţi?” Dar detectivul din mine s-a oprit. Ştiam că nu am decât o singură şansă şi trebuia să o valorific pe terenul meu, cu toată muniţia pe care eram în stare să o deţin.

— S-a dus cineva să vadă despre ce era vorba? am preferat să întreb.

Jonathan se gândi câteva momente, cu ochii închişi, concentrându-se.

— Nu. Aşa cum v-am mai spus, oricum eram cu toţii în stare de şoc, iar asta era o chestiune cu mult mai complicată decât puteam noi lămuri la ora aia. Eu eram îngheţat, nu mă puteam mişca oricât de mult aş fi vrut. Zgomotul a continuat să crească, astfel încât m-am gândit că probabil toţi oamenii din cartier aveau să iasă afară să vadă ce se întâmplă, iar noi tot continuam să ţipăm… Până la urmă a încetat – poate că s-a depărtat în pădure, poate, nu ştiu. Shane a continuat să urle până când Cathal i-a tras una după ceafă şi i-a zis să tacă. Am plecat de-acolo cât de repede am putut. Eu m-am dus acasă, am furat nişte alcool de la tata şi m-am îmbătat. Nu ştiu ce au făcut ceilalţi.

Deci ăsta era misteriosul animal sălbatic de care pomenise şi Cassie. Dar poate că în acea zi, cineva fusese în pădure, cineva care văzând violul ne văzuse şi pe noi. Cineva care după aceea se întorsese acolo, după o săptămână sau două.

— Aveţi cumva vreo bănuială cine ar fi putut să fie persoana care a râs? l-am întrebat eu.

— Nu. Cred că mai târziu Cathal ne-a întrebat acelaşi lucru. Zicea că trebuie neapărat să aflăm cine fusese şi ce anume văzuse. Dar eu nu am nicio idee.

M-am ridicat.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Devlin, am spus. S-ar putea să mai fie nevoie să vă pun nişte întrebări despre acest lucru, la un moment dat, dar deocamdată asta e tot.

— Staţi, rosti el brusc. Credeţi că Sandra a omorât-o pe Katy?

Arăta foarte mic şi jalnic, aşa cum stătea acolo, în dreptul ferestrei, cu pumnii în buzunarele puloverului, dar tot păstra un aer de demnitate tristă.

— Nu, am spus eu. Nu cred. Dar trebuie să investigăm serios fiecare posibilitate.

Jonathan clătină din cap.

— Presupun că asta înseamnă că încă nu aveţi niciun suspect, zise el. Nu, ştiu, ştiu, nu puteţi să-mi spuneţi. Dacă vorbiţi cu Sandra, spuneţi-i că-mi pare rău. Am făcut un lucru îngrozitor. Ştiu că e puţin cam târziu pentru scuze, nu m-am mai gândit la asta de douăzeci de ani, dar… spuneţi-i acest lucru.

În acea seară m-am dus la Mountjoy să-l văd pe Shane Waters. Sunt sigur că şi Cass ar fi vrut să meargă cu mine dacă i-aş fi spus ce aveam de gând, dar voiam să fac acest lucru singur, pe cât posibil. Shane arăta ca un şobolan şi era foarte agitat; avea o mustăcioară nesuferită şi faţa încă plină de coşuri. Mi-a adus aminte de Wayne drogatul. Am încercat toate tacticile care mi-au venit în minte şi i-am promis tot ce puteam promite – imunitate, eliberarea lui mai devreme pentru jaful armat –, bazându-mă pe faptul că nu era destul de isteţ ca să ştie dacă eu puteam să fac sau nu ceva, dar (ca întotdeauna, ăsta era punctul meu slab) subestimasem puterea prostiei; cu încăpăţânarea exasperantă a celui care renunţase cu mult timp în urmă să mai încerce să găsească vreo posibilitate sau şansă, Shane susţinea singura opţiune pe care o pricepea.

— Nu ştiu nimic, îmi spunea întruna, cu un soi de satisfacţie personală, care mă făcea să-mi vină să ţip. Nu poţi să dovedeşti nimic.

Despre Sandra, viol, Peter şi Jamie, chiar şi despre Jonathan Devlin, zicea:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, frate.

Până la urmă am renunţat, căci îmi dădeam seama că mă păştea serios pericolul să arunc cu ceva în el.

În drum spre casă, mi-am călcat pe mândrie şi am sunat-o pe Cassie, care nici măcar nu încercase să se prefacă că nu ghicise unde

fusesem. Îşi petrecuse seara eliminând-o pe Sandra de pe lista de suspecţi. Sandra lucrase la un call center din oraş în noaptea cu pricina. Şeful şi toţi ceilalţi colegi din schimbul ei confirmaseră că fusese la serviciu până la două dimineaţa când luase cursa de noapte şi plecase acasă. Astea erau veşti bune – puneau un pic lucrurile în ordine, căci nu-mi plăcea deloc posibilitatea ca Sandra să fie acuzată de crimă –, dar aveam şi o strângere de inimă, inexplicabilă, când mă gândeam la ea stând într-o cămăruţă sufocată de lumină fluorescentă, înconjurată de studenţi care lucrau cu jumătate de normă şi actori care aşteptau să dea lovitura.

Nu mai intru în detalii, dar ne-am străduit din răsputeri, punând la bătaie o cantitate considerabilă de efort şi imaginaţie, mai mult sau mai puţin legal, ca să identificăm cel mai prost moment în care am fi putut să vorbim cu Cathal Mills. Avea o poziţie foarte înaltă şi un titlu lipsit de sens, într-o companie care furniza ceva ce se numea „soluţii de localizare a software-ului e-learning pentru corporaţii" (eram impresionat: nu credeam că e posibil să-mi displacă mai mult decât îmi displăcea deja), aşa că ne-am dus la el când se afla la jumătatea unei întâlniri cruciale cu un potenţial client foarte important. Până şi clădirea era sinistră: coridoare lungi, fără ferestre, scări cu direcţii care păreau că nu duc nicăieri, un aer stătut, lipsă de oxigen, un zumzăit slab de computere şi voci reţinute, un teritoriu uriaş compartimentat, care semăna cu un labirint de şobolani al unui om de ştiinţă nebun. Cassie se uitase la mine cu ochii măriţi de oroare, în timp ce ne ţineam după nişte androizi şi intram pe a cincea uşă, unde ni se cerură din nou legitimaţiile.

Cathal se afla în sala de consiliu. Nu era deloc greu de identificat. El era cel care făcea prezentarea în Power Point. Încă era un tip arătos – înalt, lat în umeri, cu ochi albaştri, strălucitori, cu o ţinută ţeapănă, ameninţătoare –, dar făcuse burtă şi avea un început de guşă; în câţiva ani era sortit să ajungă gras ca un porc. Noul client era reprezentat de patru americani sobri, identici, lipsiţi de umor, în costume de culoare închisă.

— Scuzaţi-mă, băieţi, ne spuse Cathal, aruncându-ne un zâmbet uşor, ca o avertizare, sala de consiliu e ocupată.

— Într-adevăr, este, răspunse Cassie. Se îmbrăcase special pentru această ocazie, cu blugi rupţi şi cu un tricou vechi, turcoaz; pe piept, era inscripţionat oblic, cu roşu, textul *„Yuppies Tastelike Chicken"*. Sunt detectivul Maddox…

— Iar eu sunt detectivul Ryan, am spus, arătându-i legitimaţia. Vrem să vă punem câteva întrebări.

Zâmbetul de pe faţă nu îi dispăru, dar ochii îi scăpărară sălbatic.

— Mi-e teamă că nu este un moment potrivit.

— Nu? făcu plină de solicitudine Cassie.

Ne-am oprit în dreptul mesei, astfel încât imaginea în Power Point dispăru pe fondul cămăşii sale.

— Nu.

Se uită într-o parte, către noul său client, care privea dezaprobator şi răsfoia nişte hârtii.

— Mie mi se pare un loc potrivit pentru discuţii, continuă ea, cercetând atent sala de consiliu, dar putem merge la sediu dacă preferaţi.

— Despre ce e vorba? întrebă Cathal.

Era o greşeală să pună această întrebare şi îşi dădu şi el seama chiar în clipa în care cuvintele îi ieşiseră din gură. Dacă noi am fi încercat să spunem orice altceva, de faţă cu acele clone, ar fi fost ca şi cum l-am fi invitat să ne acuze de hărţuire, iar el era genul care să ne acţioneze în justiţie. Pe când aşa, el fusese cel care întrebase.

— Investigăm uciderea unui copil, rosti Cassie încet. Este posibil să aibă legătură cu un presupus viol al unei tinere, şi avem motive să credem că dumneavoastră ne puteţi ajuta în anchetarea acestor cazuri.

Nu îi luă decât o fracţiune de secundă ca să-şi revină.

— Nu pot să-mi imaginez cum aş putea eu să vă ajut, spuse el pe un ton grav. Dar dacă e vorba de uciderea unui copil, atunci, desigur, sunt gata să fac tot ce pot… Prieteni – zise el către noii clienţi – îmi cer scuze pentru întrerupere, dar mi-e teamă că datoria mă cheamă. O trimit pe Fiona să vă prezinte clădirea. Ne întâlnim din nou aici, în câteva minute.

— Sunteţi optimist, zise Cassie aprobator, îmi place chestia asta.

Cathal îi aruncă o privire cruntă, apoi apăsă pe un buton care părea să fie al unui interfon.

— Fiona, poţi să cobori în sala de consiliu şi să faci un tur de prezentare a clădirii cu noii noştri clienţi?

Am ţinut uşa deschisă ca să iasă clonele, pe ale căror feţe nu se clintea niciun muşchi.

— Mi-a făcut plăcere, le-am spus.

— Erau de la CIA? şopti Cassie, dar nu destul de încet totuşi.

Cathal îşi scosese deja telefonul mobil. Îşi suna avocatul – într-un fel ostentativ. Cred că lucrul ăsta era menit să ne intimideze –, apoi îşi închise telefonul cu un păcănit şi îşi întoarse scaunul spre noi; stătea cu picioarele depărtate şi o studia pe Cassie încet, cu o plăcere deliberată. Pentru o secundă, am fost tentat să-i spus: „Ştii că tu mi-ai dat prima ţigară din viaţa mea?” doar ca să văd cum îşi coboară sprâncenele brusc şi cum zâmbetul obraznic îi dispare de pe faţă. Cassie îşi flutură genele şi îi zâmbi flirtând în bătaie de joc. Lucrul ăsta îl scoase din sărite. Se lăsă pe scaun şi îşi ridică manşeta cămăşii, verificând ora la ceasul său Rolex.

— Vă grăbiţi? îl întrebă Cassie.

— Avocatul meu va ajunge aici în douăzeci de minute, spuse Cathal. Haideţi totuşi să nu pierdem acest timp. Eu nu am nimic să vă spun, de altfel.

— Ooo… exclamă Cassie, sprijinindu-se de biroul pe care se afla un morman de documente. Cathal se uită la ea, dar se hotărî să nu muşte momeala. Pierdem douăzeci de minute din valorosul timp al lui Cathal, când el n-a făcut altceva decât să violeze o adolescentă. Viaţa e aşa de nedreaptă…

— Maddox, am zis eu.

— N-am violat niciodată în viaţa mea vreo fată, afirmă Cathal, cu un mic zâmbet răutăcios. N-a fost nevoie s-o fac.

— Tocmai asta e interesant, Cathal, zise Cassie pe un ton confidenţial. Îmi pari a fi un tip care arată foarte bine. Şi-atunci nu mă pot abţine să nu mă întreb – dacă nu ai cumva vreo problemă sexuală? O mulţime de violatori au asemenea probleme, ştii? De-asta simţi nevoia să violezi femeile. Încerci cu disperare să-ţi dovedeşti că eşti cu adevărat bărbat, în ciuda micii tale probleme.

— Maddox!…

— Dacă-ţi cunoşti interesul, zise Cathal, închizi gura chiar acum!

— Ce ţi se-ntâmplă, Cathal? Nu te descurci? Nici la toaletă? Nu eşti destul de dotat?

— Arată-mi legitimaţia, se repezi Cathal la ea. Am să fac o plângere împotriva ta. Ai să te trezeşti cu un şut în fund înainte de a putea să-ţi dai seama ce anume te-a lovit.

— Maddox, am spus eu imitându-l pe O'Kelly. Trebuie să vorbim. Acum.

— Ştii, Cathal, rosti Cassie pe un ton compătimitor, în timp ce ieşea, în prezent medicina poate dovedi chestiile astea.

Am luat-o de braţ şi am împins-o spre uşă. Pe coridor, am luat-o la rost, cu voce joasă, dar să se audă: „Ai înnebunit? Trebuie să ai un minimum de respect, nu e chiar un suspect…" (Partea cu „nu e chiar un suspect" era de fapt adevărată. Pe drum aflaserăm, spre dezamăgirea noastră, că domnul Cathal îşi petrecuse primele trei săptămâni din luna august în America şi că facturile plătite cu cărţi de credit puteau dovedi acest lucru). Cassie îmi zâmbi şi îmi făcu un semn că era OK.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, domnule Mills, am spus când m-am întors în sala de consiliu.

— Nu te invidiez deloc că ai o asemenea slujbă, zise Cathal.

Era furios, obrajii îi erau roşii, iar eu mă întrebam dacă reuşise oare Cassie să-i atingă o coardă sensibilă. Poate că Sandra îi dăduse detalii pe care ea nu mi le spusese şi mie.

— Haideţi să discutăm despre caz, am spus, aşezându-mă vizavi de el şi trecându-mi palma peste faţa obosită. Ea e genul care nu-şi poate

ţine gura, evident. În locul dumneavoastră, nici nu m-aş deranja să scriu o plângere. Toată lumea se teme s-o admonesteze, pentru că ameninţă cu Comisia pentru Egalitate în Drepturi. Eu şi băieţii o s-o punem la punct până la urmă. E doar o chestiune de timp, credeţi-mă.

— Ştiţi ce-i trebuie târfei ăsteia, nu? întrebă Cathal.

— Ehe, ştim cu toţii ce-i trebuie, am spus eu, dar aţi avea curaj să vă apropiaţi suficient de ea ca să-i daţi ce-i trebuie?

Am schimbat un zâmbet cu subînţeles, ca-ntre bărbaţi.

— Ce vreau să vă spun, am continuat eu, este că nu e nicio şansă să arestăm pe cineva în legătură cu acel presupus viol. Chiar dacă povestea e adevărată, au trecut prea mulţi ani de-atunci şi intră sub incidenţa prescripţiei. Lucrez la un caz de crimă; celălalt caz, cu violul… nu dau doi bani pe el.

Cathal scoase din buzunar un pachet de gumă de mestecat pentru albirea dinţilor, aruncă o lamă în gură şi îmi întinse şi mie pachetul. Urăsc guma de mestecat, totuşi am luat şi eu o lamă. Începea să se calmeze, roşeala îi dispărea.

— E vorba de cazul fetiţei lui Devlin?

— Da, am răspuns, îl cunoaşteţi pe tatăl ei, nu? Aţi cunoscut-o şi pe Katy?

— Nu. Îl cunosc pe Jonathan de când eram copii, dar nu am ţinut legătura. Nevastă-sa e un coşmar. Parcă încerci să faci conversaţie cu tapetul.

— Am cunoscut-o, am spus rânjind ironic.

— Deci ce e cu toată povestea asta cu violul? mă întrebă Cathal.

Îşi mesteca liniştit guma, dar ochii lui erau ca ai unui animal la pândă.

— În principal, am explicat eu, cercetăm tot ce are legătură cu viaţa familiei Devlin şi ni se pare ciudat. Şi am aflat că Jonathan Devlin şi Shane Waters i-au făcut ceva rău unei fete, în vara lui 1984. Care e adevărul despre povestea asta?

Mi-ar fi plăcut să mai pot zăbovi câteva minute hărţuindu-l, dar nu aveam timp. Dacă avocatul lui apărea, pierdeam orice şansă de a mai scoate ceva de la el.

— Shane Waters, repetă Cathal. Sunt nume pe care nu le-am mai auzit de ceva vreme.

— Nu trebuie să-mi spuneţi nimic până nu vine avocatul dumneavoastră, i-am amintit eu, dar trebuie să ştiţi că nu sunteţi suspect în cazul de crimă. Ştiu că nici măcar nu aţi fost în ţară în săptămâna aceea. Vreau însă toate informaţiile posibile despre familia Devlin.

— Credeţi că Devlin ar fi fost în stare să-şi omoare propriul copil? întrebă Cathal, părând amuzat de această idee.

— Spuneţi-mi dumneavoastră, am replicat eu. Îl cunoaşteţi mai

bine decât mine.

Cathal îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Umerii i se relaxaseră şi arăta cu douăzeci de ani mai tânăr. Pentru prima dată, mi se părea că are o figură familiară: linia aspră, atrăgătoare a buzelor, strălucirea năstruşnică a ochilor.

— Să vă spun ceva despre Devlin, reluă el. Tipul ăsta e laş ca o muiere. Probabil că şi-acum o mai face pe durul, dar nu vă lăsaţi păcălit: n-a fost în stare să-şi asume nici cel mai mic risc în viaţa lui, dacă n-am fost eu lângă el ca să-l împing s-o facă. De-aia e acolo unde e azi, iar eu – şi arătă din bărbie către sala de consiliu – sunt unde sunt.

— Deci violul n-a fost ideea lui.

Clătină din cap şi ridică spre mine un deget, rânjind:

— Isteaţă încercare. Cine v-a spus că a fost un viol?

— Haideţi, domnule, am rânjit la rândul meu. Ştiţi bine că nu vă pot spune cine. Martorii.

Cathal îşi mesteca lent guma şi se uita la mine.

— OK, zise în final. Urmele zâmbetului încă îi mai atârnau de colţurile buzelor. Haideţi să facem un pic de ordine în lucrurile astea. N-a fost niciun viol, dar dacă – să presupunem doar – ar fi fost unul, Jonner nu s-ar fi gândit la aşa ceva nici într-un milion de ani. Şi, *dacă* vreodată s-ar fi întâmplat, şi-ar fi petrecut următoarele săptămâni într-o stare de spaimă aşa de mare, încât ar fi făcut pe el, convins fiind că îl văzuse cineva şi că se va duce să spună la poliţie şi ar fi bolborosit întruna despre cum aveam noi să ajungem cu toţii la închisoare, vrând să se… Tipul ăsta n-avea curaj nici să omoare un pui, darămite un copil.

— Dar dumneavoastră? am spus eu. Nu eraţi îngrijorat că ar fi putut exista martori care să vă toarne la poliţie?

— Eu? Rânjetul i se lăţi din nou pe faţă. Nicio şansă. Dacă, ipotetic vorbind, ceva din toate astea s-ar fi întâmplat vreodată, aş fi fost al dracului de încântat de mine, pentru că aş fi ştiut că n-o să fiu niciodată prins.

— Părerea mea este să-l arestăm, am spus eu în aceeaşi seară, când ne aflam acasă la Cassie.

Sam era plecat la Ballsbridge, la o recepţie cu dans şi şampanie acasă la vărul lui care împlinea douăzeci şi unu de ani, deci eram doar noi doi. Stăteam pe canapea, beam vin şi încercam să hotărâm ce să facem cu Jonathan Devlin.

— Pe ce motiv? întrebă Cassie, pe bună dreptate. Nu putem să-l acuzăm de viol. Cel mult, putem să-l aducem la sediu să-i punem câteva întrebări despre Peter şi Jamie, asta dacă nu cumva găsim un martor care să fi asistat la scena violului, aşa încât să avem o dovadă.

Sandra nu v-a văzut pe voi, copiii, iar dacă mergem mai departe, te compromiţi tu, o să rezulte că ai fost implicat în acest caz, situaţie în care O'Kelly o să-ţi taie fuduliile şi-o să le folosească pe post de decoraţiuni de Crăciun. Şi nu avem absolut niciun indiciu care să-l lege pe Jonathan de moartea lui Katy – poate doar nişte deranjamente la stomac, care ar putea sau nu să constituie un abuz şi care ar putea sau nu să i se datoreze lui. Tot ce putem să facem este să-i cerem să vină să discute cu noi.

— Mi-aş dori să pot să-l scot din casa aia, am spus încet. Îmi fac griji pentru Rosalind.

Era prima dată când exprimam deschis acest lucru. Crescuse în mine, treptat, şi fusesem doar pe jumătate conştient de ea, chiar de când mă sunase prima dată, în grabă; dar în ultimele două zile, crescuse până la un nivel pe care nu-l mai puteam ignora.

— Pentru Rosalind? De ce?

— Spuneai că tipul nu ucide decât dacă se simte ameninţat. Asta se potriveşte cu tot ce am aflat până acum. După cum spune şi Cathal, Jonathan era împietrit de spaimă ca nu cumva noi, copiii, să spunem cuiva despre viol. Aşa că a fugit după noi. Katy a hotărât că nu va mai fi bolnavă, poate chiar l-a ameninţat că-l va pârî, şi-atunci el a omorât-o. Dacă află că Rosalind a vorbit cu mine…

— Nu cred că e cazul să fii chiar aşa de îngrijorat pentru ea, afirmă Cassie. Îşi termină de băut paharul cu vin. Putem să greşim complet în ceea ce o priveşte pe Katy. Nu facem altceva decât să mergem pe ghicite. Şi nici nu aş pune prea mare preţ pe ce zice Cathal Mills. Mi se pare un psihopat, iar aceştia mai degrabă mint decât să spună adevărul.

Am ridicat din sprâncene.

— Bine, dar nu ai vorbit cu el decât cinci minute. Cum poţi să-i pui un diagnostic? Mie mi s-a părut doar nesuferit.

Ea înălţă din umeri.

— Nu spun că sunt sigură în legătură cu Cathal. Dar ăştia-s surprinzător de uşor de prins, dacă ştii cum s-o faci.

— Asta ai învăţat la Trinity?

Cassie întinse mâna după paharul meu, se ridică apoi şi le umplu pe amândouă.

— Nu chiar, mi-a răspuns când încă era lângă frigider. Am cunoscut cândva un psihopat.

Stătea cu spatele la mine, iar dacă în tonul ei era ceva ciudat, eu nu mi-am dat seama.

— Am văzut ceva despre asta pe Discovery; ziceau că cinci procente din populaţie sunt psihopaţi, am spus eu, dar cei mai mulţi dintre ei nu încalcă legea şi nu ajung niciodată să fie diagnosticaţi. Pe cât pariezi că jumătate din guvernanţi…

— Rob, mă întrerupse Cassie, taci, te rog. Încercam să-ţi spun ceva.

De data asta am perceput tonul ciudat din vocea ei. Veni lângă mine şi îmi întinse paharul, îl luă pe-al ei şi se duse la fereastră, unde se sprijini cu spatele de pervaz.

— Voiai să ştii de ce am renunţat la colegiu, rosti ea neutru. În al doilea an m-am împrietenit cu un tip. Era sociabil, arăta bine, era fermecător, inteligent, interesant – nu cred că eu îl plăceam prea mult, cât mai ales mă flata atenţia pe care mi-o acorda el mie. Obişnuiam să chiulim mult şi să ne petrecem vremea prin cafenele, îmi aducea cadouri – ieftine, iar unele arătau uzate, dar eram studenţi faliţi şi, ştii, nu mi se părea că asta ar fi contat, nu? Toată lumea ne admira că eram aşa de apropiaţi. Sorbi din paharul de vin şi înghiţi greu. Mi-am dat seama destul de repede că turna întruna minciuni, cele mai multe dintre ele gratuite, dar mai ştiam – în fine, de la el – şi că avusese o copilărie grea, că fusese bătut la şcoală, aşa că îmi imaginam că dobândise obiceiul de a minţi ca să se protejeze. M-am gândit – Dumnezeule! –, m-am gândit că pot să-l ajut. Dacă ştia că are o prietenă care-i stă alături orice-ar fi, o să se simtă mai în siguranţă şi n-o să mai fie nevoit să mintă. Aveam doar optsprezece, nouăsprezece ani.

Îmi era teamă să fac vreun gest, nici măcar să las paharul pe masă; eram îngrozit că şi cea mai mică mişcare ar fi putut să o facă să plece de lângă pervaz şi să schimbe subiectul. Avea gura crispată într-un fel ciudat, care o îmbătrânea, şi ştiam că nu mai spusese nimănui povestea asta până atunci.

— Nici măcar nu am observat că mă îndepărtam de toţi ceilalţi prieteni pe care mi-i făcusem, pentru că el se îmbufna dacă îmi petreceam timpul cu ei. De fapt, aproape tot timpul era prost dispus, cu motiv sau fără, iar eu pierdeam secole să mă gândesc ce făcusem, şi trebuia să îmi cer iertare şi să mă revanşez. Când mă duceam să mă întâlnesc cu el, nu ştiam niciodată la ce să mă aştept: la îmbrăţişări şi cuvinte frumoase sau la indiferenţă şi priviri dezaprobatoare. N-avea nicio logică. Câteodată făcea nişte lucruri – chestii mărunte: îmi cerea cursurile chiar în preajma examenelor, uita zile întregi să mi le mai aducă, apoi susţinea că le-a pierdut, apoi o făcea pe ofensatul când îl prindeam cu ele în geantă… cam aşa ceva – mă înfuria de-mi venea să-l strâng de gât, dar era şi drăguţ cu mine, destul de des încât să nu-mi doresc să renunţ la prietenia cu el.

Schiţă un zâmbet amar.

— Nu voiam să-l rănesc.

Trebui să încerce de trei ori, până când reuşi să-şi aprindă o ţigară. Cassie, care îmi povestise atât de senină despre cum fusese înjunghiată când lucra sub acoperire.

— Oricum, continuă ea, asta a durat cam doi ani. În anul patru, în

ianuarie, a încercat să facă dragoste cu mine, la mine în apartament. L-am refuzat – n-am nici cea mai vagă idee de ce, dar la vremea aia eram confuză, cu chiu cu vai ştiam ce fac, dar, mulţumesc lui Dumnezeu, unele instincte încă îmi mai funcţionau. I-am spus că voiam să fim doar prieteni, iar el a părut împăcat cu ideea, am mai stat de vorbă, după care a plecat. A doua zi, m-am dus la cursuri, toată lumea se holba la mine, dar nimeni nu-mi vorbea. Mi-au trebuit două săptămâni ca să aflu ce se petrecuse. Am reuşit s-o încolţesc pe fata aia, Sarah-Jane – fuseserăm prietene destul de bune în anul întâi –, iar ea mi-a spus că toată lumea ştia ce-i făcusem eu lui.

Trase din ţigară repede, adânc. Mă privea, dar mă evita când mă uitam şi eu la ea. Pupilele îi erau mari, dilatate. M-am gândit la privirea Jessicăi Devlin, o privire fixă ca a unui drogat.

— În noaptea în care îl refuzasem, se dusese direct la apartamentul fetelor de la mine din grupă. Ajunsese la ele plângând. Le spusese că eu şi el fuseserăm o vreme iubiţi în secret, că el îmi spusese că nu mai puteam continua, dar eu îl ameninţasem că, dacă mă lăsa baltă, o să spun la toată lumea că m-a violat. Le-a spus că îl ameninţasem că mă duc la poliţie şi că o să-i distrug viaţa.

Se uită după scrumieră, apoi scrumă pe lângă ea.

Nu mi-a trecut atunci prin cap să mă întreb de ce îmi spunea acea poveste, de ce tocmai în acel moment. Poate părea ciudat, dar tot ce s-a întâmplat în acea lună a fost aiurea, lipsit de sens. În momentul în care Cassie spusese: „Luăm noi cazul” se puseseră în mişcare schimbări tectonice care nu mai puteau fi oprite; lucrurile familiare o luau razna chiar sub ochii mei, lumea devenea periculoasă ca o lamă lucioasă. Cassie, deschizând uşa către un secret de-al ei, părea să facă parte în mod natural şi inevitabil din toată acea mare schimbare. Într-un fel, presupun că aşa şi era. Doar mult mai târziu mi-am dat seama că, de fapt, îmi spusese ceva extrem de personal, iar eu de-abia îi acordasem atenţie.

— Dumnezeule, am spus în sfârşit. Asta doar pentru că i-ai rănit orgoliul?

— Nu doar de-asta, îmi răspunse Cassie.

Purta un tricou moale, de culoarea cireşelor, şi puteam să văd prin el cum i se zbătea inima foarte repede, şi am realizat că şi inima mea pulsa în acelaşi ritm alert.

— Pentru că era plictisit. Pentru că, refuzându-l, i-a fost clar că putea să se distreze pe seama mea la fel ca şi până atunci, deci avea să mă folosească în continuare, dar într-un alt fel. Pentru că e distractiv să-ţi baţi joc de cineva.

— I-ai spus lui Sarah-Jane ce se întâmplase cu adevărat?

— Da, bineînţeles, spuse Cassie cu indiferenţă. Le-am spus tuturor celor care încă mai vorbeau cu mine. Niciunul nu m-a crezut. Toţi îl

credeau pe el – toţi colegii noştri, toate cunoştinţele noastre comune, absolut toată lumea pe care o ştiam. Inclusiv oamenii care se presupune că îmi erau prieteni.

— Of, Cassie, am zis.

Aş fi vrut să mă duc spre ea, s-o îmbrăţişez, s-o strâng aproape de mine până când s-ar fi relaxat şi ar fi revenit din locurile îndepărtate în care rătăcea acum cu gândurile. Dar având în vedere starea de spirit în care se afla, poziţia rigidă… nu aş fi putut spune dacă un asemenea gest ar fi fost bine-venit sau ar fi fost cel mai rău lucru din lume pe care l-aş fi putut face. Dau vina pe educaţia primită la şcoala cu internat; dau vina, dacă vreţi, pe caracterul meu imperfect. Fapt este că nu ştiam cum să reacţionez. Mă îndoiesc însă că ar fi avut vreo importanţă; dar asta mă face să-mi doresc şi mai mult ca măcar în acel moment să fi ştiut ce trebuia să fac.

— A continuat aşa vreo două săptămâni, continuă Cassie. Îşi mai aprinse încă o ţigară. Nu o mai văzusem niciodată făcând asta.

— El era întotdeauna înconjurat de acel grup de amici care îl loveau cu palma protector pe umăr şi se holbau la mine. Veneau să-mi spună că eu eram motivul pentru care adevăraţii violatori scăpau; o fată mi-a spus că eu chiar meritam să fiu violată, iar atunci mi-am dat seama ce lucru oribil făcusem.

Râse, mai mult un sunet trist.

— Ironia sorţii, nu? O sută de studenţi la Psihologie şi nici măcar unul nu a recunoscut un psihopat clasic. Şi ştii care e lucrul cel mai ciudat? Mi-aş fi dorit să fi făcut ce susţinea el că am făcut. Dacă ar fi fost aşa, atunci ar fi avut sens: aş fi primit ceea ce meritam. Dar, deşi nu făcusem nimic, ceea ce se întâmplase de fapt nici nu mai conta. Nu era un lucru de tipul cauză şi efect. Mă gândeam că risc să-mi pierd minţile.

M-am aplecat încet, la fel ca atunci când încerci să mângâi un animal speriat, şi am luat-o de mână. Măcar atâta am făcut, până la urmă. Zâmbi, îmi strânse degetele, apoi le dădu drumul.

— În fine. A venit la mine într-o zi, la bufetul studenţesc –, iar toate fetele acelea încercaseră să-l oprească, dar el se scuturase curajos de ele şi a venit spre mine, strigând cât să îl audă toată lumea: „Te rog, încetează să mă mai suni în toiul nopţii! Ce ţi-am făcut?” împietrisem, nu-mi dădeam seama despre ce vorbea. Tot ce am fost în stare să spun fusese: „Dar nu te-am sunat!” A zâmbit şi clătină din cap de parcă ar fi vrut să spună: „Da, normal”. După care s-a aplecat spre mine şi a zis încet, cu vocea lui sigură pe sine: „Dacă aş intra vreodată la tine în apartament şi te-aş viola, nu cred că acuzaţia ar sta vreo clipă-n picioare, nu?” Apoi a zâmbit din nou şi s-a întors la colegele lui.

— Of… am reuşit să spun. Poate că ar trebui să-ţi pui o alarmă. Nu vreau să te sperii, dar…

Cassie clătina din cap.

— Şi ce să fac? Să nu mai ies iar din casă? Nu-mi pot permite să dau în paranoia. Am o încuietoare foarte bună şi îmi ţin pistolul sub pat.

Observasem, bineînţeles, acest lucru, dar există o mulţime de detectivi care nu se simt bine dacă nu au pistolul undeva la îndemână.

— Oricum, sunt aproape sigură că nu o va face niciodată. Ştiu cum funcţionează chestia asta – din păcate. E mult mai distractiv pentru el să se gândească la asta decât s-o facă şi să termine cu ea.

Trase un ultim fum din ţigară, apoi se aplecă s-o stingă. Spatele ei părea atât de încordat, încât fiecare mişcare părea să-i provoace durere.

— Totuşi, la un moment dat, lucrurile astea m-au speriat atât de tare, încât am abandonat colegiul. Am plecat în Franţa – aveam nişte veri la Lyon, am stat la ei cam un an şi am lucrat chelneriţă într-o cafenea. A fost plăcut. De-acolo mi-am luat motocicleta Vespa. Apoi m-am întors şi m-am înscris la Templemore.

— Din cauza lui?

Ridică din umeri.

— Aşa cred. Probabil că aşa e. Măcar din toată treaba asta a ieşit şi un lucru bun. De fapt, două. Acum am senzori pentru psihopaţi. E ca o alergie: dacă ai fost o dată expus, devii hipersensibil.

Îşi termină băutura cu o înghiţitură lungă.

— Anul trecut, m-am întâlnit întâmplător cu Sarah-Jane într-o cârciumă. Am salutat-o. Mi-a zis că-i merge bine, „în ciuda eforturilor tale”, după care a plecat.

— Din cauza asta ai coşmaruri? am întrebat-o blând, după un moment.

O trezisem din astfel de vise – se legăna, spunea vorbe de neînţeles – de două ori până atunci, când investigam crime însoţite de viol, dar nu-mi dăduse niciodată niciun detaliu.

— Da. Visez că el e tipul pe care îl urmărim, dar nu putem dovedi nimic, iar când el află că eu lucrez la cazul lui… mă… în fine… face acel lucru…

Mi se părea de la sine înţeles, la vremea aceea, ca ea să-l viseze pe tipul ăla ameninţând-o. Acum cred că greşeam. Nu am înţeles atunci un lucru esenţial: unde se afla adevăratul pericol. Şi cred că asta a fost, în faţa competiţiei strânse, singura mare greşeală dintre toate pe care le-am făcut.

— Cum îl chema? am întrebat.

Voiam cu disperare să fac ceva, să rezolv cumva problema asta, să-i verific trecutul acestui tip, să încerc să aflu ceva pentru care să-l arestez – era singurul lucru care îmi trecea prin cap că aş fi putut să-l fac. Şi cred că o mică parte din mine, fie din curiozitate crudă,

detaşată sau altceva, observase că ea refuzase să-mi spună, ca să vadă ce avea să se întâmple.

În sfârşit, Cassie îşi îndreptă privirea spre mine. Eu tremuram de ură.

— Legion, mi-a răspuns.

14

A doua zi l-am căutat pe Jonathan. L-am sunat şi l-am rugat, cu o voce profesională, să treacă pe la noi după serviciu, dacă acest lucru nu-l deranja, ca să ne ajute să mai clarificăm nişte chestiuni. Sam îl adusese pe Andrew în sala principală pentru interogatorii, cea mare, în care exista o cameră cu circuit interior („Isuse Hristoase, spusese O'Kelly, dintr-odată avem o grămadă de suspecţi care apar din necunoscut. Ar fi trebuit să vă iau poliţiştii mai devreme, leneşilor ce sunteţi!"), iar asta ne convenea: nouă ne rămânea cea mai mică sală de interogatorii, or, cu cât era mai mică, cu atât era mai bine.

Am decorat încăperea cu mare atenţie: fotografii cu Katy, de când trăia, şi apoi, moartă, împrăştiate pe o jumătate de perete; Peter şi Jamie, adidaşii înspăimântători şi rănile de pe genunchii mei, pe cealaltă jumătate a peretelui (aveam şi o fotografie cu unghiile mele rupte, dar mie îmi crea o stare de disconfort mult mai mare decât i-ar fi putut provoca lui Jonathan – degetele mele mari erau contorsionate, iar la doisprezece ani, mâinile îmi erau deja la fel de mari ca ale unui bărbat –, iar Cassie nu spusese nimic atunci când am băgat fotografia la loc în plic; hărţile şi graficele, şi toate hârtiile cu aspect ezoteric pe care le-am putut găsi, o grămadă de notiţe, tabele, dosare şi cutii cu etichete criptice erau stivuite în colţuri.

— Ar trebui să meargă, am spus, examinând aspectul final al sălii. La urma urmei, e destul de impresionant, la modul grotesc.

— Hm…

Una dintre fotografiile post-mortem din colţ căzuse de pe perete, iar Cassie, cu un aer absent, o luase şi o lipise la locul ei. Mâna ei zăbovise pe ea pentru o secundă, lăsând vagi amprente pe braţul cenuşiu al lui Katy. Ştiam la ce se gândea – dacă Devlin era nevinovat, atunci dădeam dovadă de cruzime şi de o lipsă crasă de moralitate –, dar eu nu-mi făceam deloc griji din această pricină. Cruzimea face parte din meseria noastră mult mai des decât am fi dispuşi s-o recunoaştem.

Mai era o jumătate de oră până când Devlin ieşea de la serviciu, iar noi eram mult prea agitaţi ca să putem face altceva până la sosirea lui. Am ieşit din sala de interogatorii – care începea să mă cam sperie, cu toţi acei ochi iscoditori dimprejur; dar mi-am spus că ăsta era un semn bun – şi m-am strecurat în camera de supraveghere ca să văd ce face Sam.

Îşi făcuse treaba bine; informaţiile despre Terence Andrews se întindeau acum pe o foaie întreagă, pe tabla albă. Andrews studiase comerţul la UCD[46] şi, deşi nu fusese un absolvent strălucit, se descurcase de minune: la douăzeci şi trei de ani se căsătorise cu

Dolores Lehane, o tânără din Dublin, al cărei tătic era dezvoltator imobiliar şi îl luase pe Andrews să lucreze cu el. Dolores îl părăsise cu patru ani în urmă şi se stabilise la Londra. Fusese un mariaj fără copii, dar cu greu putea fi etichetat drept neproductiv: Andrews deţinea un mic imperiu, de invidiat, concentrat în zona Dublinului, dar şi cu sucursale în Budapesta şi în Praga, iar zvonurile spuneau că avocaţii lui Dolores şi Fiscul aveau cunoştinţă de mai puţin de jumătate din veniturile lui.

Totuşi, după spusele lui Sam, Andrews cam exagerase cu risipa. Şpăgile, automobilul (obişnuitul Porsche argintiu, cu geamuri închise la culoare, cromat, dotat cu tot tacâmul) şi apartenenţa la cluburile de golf erau doar bravadă: cu greu se putea spune că Andrews avea mai mulţi bani gheaţă decât aveam eu. Mai mult, managerul băncii sale începuse să-i impună restricţii, iar în ultimele şase luni îşi vânduse o parte din terenuri ca să-şi plătească datoriile.

— Dacă această autostradă nu va trece prin Knocknaree, ne spuse Sam pe scurt, şi încă foarte curând, băiatul e ruinat!

Nu-mi plăcuse Andrews chiar dinainte de a şti cum îl cheamă, iar părerea mea nu se schimbă nici după aceea. Era scund, chelios, buhăit. Avea o burtă mare, iar un ochi îi fugea într-o parte, şi, deşi majoritatea bărbaţilor ar încerca să îşi ascundă aceste infirmităţi, el se folosea de ele ca de nişte arme oarbe: îşi purta ţanţoş burta ca pe un simbol al statutului său – „Nu există Guinness ieftin aici, drăguţă, astea-s restaurante pe care nu ţi le-ai putea permite nici într-un milion de ani” – şi de câte ori Sam nu părea atent – dar în realitate mai arunca o privire peste umăr spre Andrews ca să vadă la ce se uita – observa cum gura acestuia tremura într-un surâs neplăcut de triumf.

Desigur, îşi adusese şi avocatul cu el, şi răspundea doar la o întrebare din zece. Sam reuşise să descopere, muncind ca un nebun şi aducând un teanc ameţitor de documente, că Andrews deţinea un număr mare de terenuri în Knocknaree. În cele din urmă, Andrews renunţase să mai nege că nu auzise niciodată de acest ţinut. Nu comenta nimic privind chestiunile legate de situaţia sa financiară, totuşi îl bătuse pe Sam pe umăr şi îi spusese amabil: „Dacă aş trăi dintr-un salariu de poliţist, Sam, băiete, aş fi mai îngrijorat decât oricine altcineva de problemele mele financiare”, în timp ce avocatul său murmurase indiferent, în fundal: „Clientul meu nu poate dezvălui nicio informaţie legată de acest subiect”. Iar când fusese vorba de telefoanele de ameninţare, amândoi se arătaseră profund şi sincer şocaţi.

Eu mă uitam la fiecare treizeci de secunde să văd cât era ceasul. Cassie se aplecase spre geam şi mânca un măr, pe care, absentă, mi-l întindea şi mie din când în când să muşc din el.

Andrews avea totuşi un alibi pentru noaptea în care fusese ucisă

Katy, şi, după ce perorase despre cât de jignit se simţea, acceptase să ni-l dezvăluie. Fusese la o partidă de poker în Killiney, cu nişte „amici", iar jocul se terminase spre miezul nopţii. El hotărâse să nu se întoarcă acasă cu maşina – „Poliţiştii nu-s aşa de înţelegători pe cât ar trebui să fie" aşa că rămăsese în camera de oaspeţi oferită de gazdă. Îi furniză lui Sam numele amicilor şi numerele de telefon ale acestora, pentru confirmarea alibiului.

— Foarte bine, rosti Sam, în sfârşit. Nu mai trebuie decât să ne daţi o probă de voce la telefon, ca să vă eliminăm ca sursă a apelurilor telefonice.

Pe chipul rubicond al lui Andrews apăru o grimasă de om jignit.

— Sunt sigur că-ţi dai seama cât îmi este greu să-mi încalc principiile din cauza ta, Sam, zise el, mai ales după felul în care am fost tratat.

Cassie chicoti.

— Îmi pare rău că spuneţi asta, domnule Andrews, replică Sam cu o voce gravă. Aţi putea să-mi spuneţi care aspecte ale modului în care aţi fost tratat v-au deranjat, mai exact?

— M-ai târât până aici şi mă reţii o bună bucată dintr-o *zi de afaceri,* Sam, şi mă tratezi ca pe un *suspect,* explică Andrews, cu o voce tensionată şi tremurătoare din cauza nedreptăţii care i se făcuse.

Am izbucnit şi eu în râs.

— Ştiu că în general ai de-a face cu tot felul de pierde-vară care nu au ceva mai bun de făcut, dar trebuie să-ţi dai şi tu seama ce înseamnă asta pentru un om cu poziţia mea. Azi am pierdut câteva oportunităţi excelente pentru că mă aflu aici ca să te ajut pe tine; probabil că am pierdut deja mii de euro până la ora asta, iar acum vrei să dau o probă de voce sau nu ştiu cum naiba o numeşti tu, pentru un bărbat despre care nu am *auzit* în viaţa mea?

Sam avusese dreptate: chiar avea o voce cu timbru de tenor.

— Sigur, putem aranja asta, spuse Sam. Nu e nevoie să daţi chiar acum proba de voce. Dacă vă convine mai mult să veniţi altă dată, poate diseară sau mâine-dimineaţă, în afara orelor când aveţi de încheiat afaceri, o daţi atunci. Ce părere aveţi?

Andrews făcu o grimasă. Avocatul său – era genul foarte comun, nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arăta – ridică un deget de atenţionare şi ceru o pauză ca să-i vorbească clientului său. Sam închise camerele de luat vederi şi ieşi, alăturându-ni-se şi slăbindu-şi nodul cravatei.

— Bună, ne zise el. Interesant, nu?

— E fascinant, am răspuns eu. Trebuie să fie şi mai şi când te afli înăuntru.

— Mie-mi spui? Te distrezi tot timpul cu băiatu' ăsta. Dumnezeule, i-aţi văzut ochiu' ăla în ce hal arată? Mi-au trebuit o mie de ani ca să

fac faţă, prima dată am crezut că nu era atent…

— Suspectul tău e mult mai haios decât al nostru, afirmă Cassie. Al nostru nu e aşa agitat.

— Că tot veni vorba, nu-l chema diseară să dea proba de voce. Devlin e programat să vină şi, cu puţin noroc, după aceea nu o să mai aibă chef de nimic.

Doar dacă eram cu adevărat norocoşi, ştiam, cazul – dacă nu chiar ambele cazuri – avea să fie rezolvat chiar în acea seară, fără să mai fie nevoie ca Andrews să facă ceva, dar n-am mai pomenit de acest lucru. Numai gândindu-mă, şi simţeam că mă sufoc.

— Bine, în regulă, confirmă Sam. Uitasem, îmi pare rău. Totuşi, am făcut ceva, nu? Doi suspecţi într-o singură zi…

— La naiba, suntem buni! exclamă Cassie. L-am învins pe Andrews!

Se uită cruciş, vru să-l ciupească pe Sam de mână, dar ratã. Eram cu toţii foarte agitaţi.

— Dacă cineva îţi dă una după ceafă, eşti ameţit toată ziua, spuse Sam. Asta i s-a întâmplat lui Andrews.

— Mai dă-i una şi vezi dacă nu-şi revine.

— Dumnezeule, dar asta nu e corect din punct de vedere politic, i-am spus. O să vă fac raport la Comisia naţională pentru drepturile nenorociţilor care privesc chiorâş.

— Mă-nnebuneşte, mai adăugă Sam. Dar e OK; nu mă aşteptam să obţin atât de multe de la el azi. Tot ce vreau este să-l sperii un pic şi să-l fac să-mi dea proba aia de voce. De îndată ce o să avem un nume, pot să fac presiuni asupra lui.

— Staţi un pic, ne îndemnă Cassie să tăcem.

Nu cumva e băut? Şi se aplecă spre geam, aburindu-l cu respiraţia ei, ca să-l vadă mai bine pe Andrews, care gesticula şi mormăia furios în urechea avocatului său.

Sam râmji.

— Bună observaţia. Nu cred că e chiar beat – oricum, nu e destul de băut ca să devină vorbăreţ, din păcate –, dar miroase a alcool, cu siguranţă, dacă stai mai aproape de el. Dacă numai gândul că trebuia să vină aici l-a scuturat destul, încât să aibă nevoie să bea ceva, înseamnă că are ceva de ascuns. Poate că e vorba doar despre apelurile telefonice, dar…

Avocatul lui Andrews se ridică în picioare, îşi şterse palmele pe partea laterală a pantalonilor, apoi se îndreptă nervos spre geam.

— Runda a doua, zise Sam, aranjându-şi cravata. Ne vedem mai târziu, dragii mei. Baftă!

Cassie vru să arunce cotorul de măr în coşul din colţ, dar ratã.

— Andrews aruncă la coş, mai zise Sam, după care plecă râmjind.

L-am lăsat să-şi vadă de treabă şi am ieşit afară să fumăm – era

posibil să treacă ceva timp până mai aveam ocazia să o facem. În grădină există un mic pod care trecea peste alei şi ne-am aşezat acolo sprijinindu-ne de balustradă. În lumina acelei după-amiezi târzii, grădina castelului arăta aurie şi nostalgică. Turiştii în şorturi şi cu rucsacuri în spate treceau căscând gura la creneluri. Unul dintre ei, dintr-un motiv care mi-a rămas necunoscut, ne fotografie. Câţiva copii mici se învârteau pe cărările din dale ale grădinii, făcând pe supereroii.

Dispoziţia lui Cassie se schimbă brusc. Îi trecuse entuziasmul de mai devreme, iar acum tăcea, adâncită în gânduri, cu braţele pe genunchi, în timp ce rotocoalele de fum se ridicau din ţigara uitată aprinsă între degete. Câteodată avea asemenea stări, iar cea de acum mă bucura. Nu aveam chef să vorbesc. Singurul lucru la care puteam să mă gândesc era că urma să-i dăm o lovitură dură lui Jonathan Devlin, cu tot ce ştiam, iar dacă el avea vreodată să cedeze, atunci asta avea să se întâmple chiar în acea zi. Dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce trebuia să facem şi ce s-ar fi întâmplat mai departe dacă Devlin ceda.

Deodată, Cassie se ridică şi se uită peste umărul meu.

— Uite, îmi zise.

M-am întors. Jonathan Devlin traversa curtea, cu umerii aplecaţi, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele trenciului său maro. Liniile înalte şi arogante ale clădirilor dimprejur ar fi trebuit să-l facă să pară mic, dar, în loc să se întâmple asta, mi se părea că ele erau cele care se aliniau în funcţie de el, precipitându-se în geometrii stranii, avându-l pe el drept punct central, impregnându-l cu o semnificaţie densă şi impenetrabilă. El nu ne văzuse. Îşi ţinea capul în jos, iar soarele care lumina grădinile îi venea în ochi. Pentru el, puteam să fim doar nişte siluete înceţoşate, suspendate într-o aureolă, la fel ca sfinţii sculptaţi sau ca garguii. În urmă, umbra lui tremura, alungită şi întunecată, pe pavaj.

Trecu chiar prin faţa noastră, iar noi ne-am uitat după el până când ajunse la uşă.

— Păi… am făcut eu, stingând ţigara, cred că e rândul nostru.

M-am ridicat şi i-am întins mâna lui Cassie ca să o ajut să se ridice şi ea în picioare, dar nu se mişcă. Ochii ei mă priveau calm, intens, interogativ.

— Ce este? am întrebat-o.

— N-ar trebui să participi la interogatoriul ăsta.

Nu i-am răspuns nimic. Nu m-am mişcat, am rămas acolo pe pod, încremenit, cu mâna întinsă spre ea. După un moment, clătină din cap, iar expresia care mă nedumerise îi dispăru de pe chip, apoi îmi prinse mâna, iar eu am ajutat-o să se ridice.

L-am condus în sala de interogatorii. Când văzu peretele cu poze făcu ochii mari, dar nu spuse nimic.

— Detectivii Maddox şi Ryan îl interoghează pe Jonathan Michael Devlin, rosti Cassie, căutând într-o cutie şi aducând apoi un dosar gros. Nu trebuie să spuneţi nimic, decât dacă doriţi, dar tot ce spuneţi va fi înregistrat şi poate fi folosit ca probă la proces. OK?

— Sunt arestat? întrebă Jonathan. Nu se mişcase din uşă. Pentru ce?

— Poftim? am făcut eu, încurcat. O, asta e procedura. Dumnezeule, nu. E vorba doar de rutină. Vrem doar să vă punem la curent cu mersul investigaţiilor şi să vedem dacă ne mai puteţi ajuta să mai facem un pas înainte.

— Dacă aţi fi fost arestat, adăugă şi Cassie, împingând dosarul pe masă, aţi fi fost înştiinţat. Ce vă face să credeţi că v-am fi putut aresta?

Jonathan ridică din umeri. Ea îi zâmbi şi îi trase un scaun, cu faţa către îngrozitorul perete.

— Luaţi loc.

După un moment, el îşi scoase încet trenciul şi se aşeză pe scaun.

L-am pus la curent cu noutăţile. Eram singurul în care avea încredere în ceea ce priveşte întreaga poveste, iar această încredere aproape că era o mică armă pe care aveam intenţia să o folosesc la momentul oportun. Deocamdată, eram aliatul lui. În mare măsură, eram cinstit cu el. I-am spus despre pistele pe care le urmasem, despre rezultatele testelor de la laborator. I-am enumerat, unul câte unul, suspecţii pe care îi identificasem şi îi eliminasem. Localnicii care credeau că acţiunile lui protestatare stopau progresul; pedofilii şi fanaticii religioşi; tipul în trening, bărbatul care credea despre costumul lui Katy că era indecent; Sandra.

Simţeam armata de fotografii aliniate în spatele meu, aşteptând. Jonathan se uita mai tot timpul la mine; dar vedeam că făcea un efort de voinţă să nu se uite la ele.

— Deci asta înseamnă că nu aţi aflat nimic, rosti el în sfârşit, cu greutate. Arăta teribil de obosit.

— Dumnezeule, nu, spuse Cassie. Stătuse pe colţul mesei, cu bărbia sprijinită în palmă, privind, tăcută. Deloc. Ce vă spune detectivul Ryan înseamnă că am avut mult de lucru în aceste ultime săptămâni. Am eliminat numeroşi suspecţi. Şi iată ce ne-a mai rămas.

După care arătă din cap spre perete. Dar el nu îşi clinti ochii de la ea.

— Avem dovezi că ucigaşul fiicei dumneavoastră este un bărbat din partea locului, care cunoaşte foarte bine Knocknaree. Avem dovezi legale care leagă moartea ei de dispariţia lui Peter Savage şi Germaine Rowan, în 1984, ceea ce înseamnă că probabil ucigaşul este în vârstă

de cel puţin treizeci şi cinci de ani, şi că are strânse legături cu acest ţinut, de cel puţin douăzeci de ani. O mulţime de bărbaţi vizaţi au alibi, aşa că cercul suspecţilor se strânge tot mai mult.

— Şi avem şi probe, am continuat eu, care sugerează că nu e un ucigaş care o face de dragul de-a ucide. Omul ăsta nu ucide la întâmplare. O face pentru că simte că nu are de ales.

— Deci credeţi că e bolnav, rosti Jonathan. Gura i se crispase. Vreun nebun…

— Nu neapărat, am spus eu. Spunem doar că uneori situaţiile scapă de sub control. Atunci totul se termină cu o tragedie, deşi nimeni nu ar fi vrut să se întâmple astfel.

— Aşa că, vedeţi dumneavoastră, domnule Devlin, căutăm pe cineva care îi cunoştea pe aceşti trei copii şi voia ca ei să fie morţi, adăugă Cassie. Îşi înclinase scaunul în spate şi îşi pusese mâinile la ceafă, continuând să-l privească. O să-l găsim pe acest tip. Ne apropiem tot mai mult, pe zi ce trece. Aşa că, dacă este ceva ce aţi vrea să ne spuneţi – orice, poate chiar despre celălalt caz – acum este momentul s-o faceţi.

Jonathan nu răspunse imediat. În birou era linişte, se auzea doar zumzăitul uşor al tuburilor fluorescente din tavan şi scârţâitul înfundat, monoton, al scaunului lui Cassie, cum îl legăna pe picioarele din spate. Jonathan se uită la ea, apoi ochii lui trecură mai departe, zăbovind pe fotografii: Katy făcând un complicat arabesc, Katy râzând pe o pajişte de un verde-cenuşiu, cu părul fluturând în vânt şi ţinând în mână un sandvici, Katy cu un ochi uşor deschis, cu o crustă de sânge negru pe buze. Durerea de pe faţa lui era aproape de nesuportat. A trebuit să fac un efort să nu îmi mut privirea în altă parte.

Tăcerea devenea tot mai intensă. Aproape imperceptibil, vedeam că totuşi lui Jonathan i se întâmpla ceva. Colţurile gurii îi căzuseră, se îndoise de spate de parcă musculatura i se dizolvase în apă, acestea fiind semne pe care orice detectiv putea să le recunoască: caracterizau exact clipa în care suspectul era pe cale să mărturisească, atunci când, în sfârşit, aproape cu uşurare, renunţă să se mai apere. Cassie încetă să-şi mai legene scaunul. Pulsul mi se acceleră, şi am simţit că fotografiile din spatele meu încep să respire uşor, într-un ritm rapid, şi erau gata să o şteargă de pe hârtie şi să o apuce în jos pe coridor, să iasă în întunericul serii, eliberate, doar la un singur cuvânt din partea lui.

Cu o mână care părea să-i atârne greu, Jonathan îşi şterse gura. Apoi îşi încrucişă braţele şi se uită din nou la Cassie.

— Nu, făcu el. Nu am nimic să vă spun.

Eu şi Cassie am oftat la unison. Ştiam că sperasem la prea mult, era prea curând – după acea clipă de cufundare –, dar acum chiar nu-mi mai păsa aproape deloc. Pentru că acum, în sfârşit, eram absolut sigur

că Jonathan ştia ceva. Tocmai ne demonstrase acest lucru.

De fapt, ăsta era aproape un şoc. Întregul caz era atât de plin de posibilităţi şi de ipoteze („OK. Să presupunem, doar pentru o secundă, că Mark a făcut-o, şi că boala ei, precum şi vechiul caz nu aveau nicio legătură, şi să presupunem că Mel spune adevărul: cine l-ar fi ajutat să scape de cadavru?"), încât cu siguranţă că începea să pară inimaginabil, ca un vis îndepărtat, din copilărie. Mă simţeam ca şi cum mă mişcasem printre haine goale atârnate undeva într-un pod şi, dintr-odată, mă izbisem de un corp omenesc, cald, tare, viu.

Cassie lăsă pe podea picioarele din faţă ale scaunului.

— OK, zise, OK. Haideţi să ne întoarcem la începuturi. Violarea Sandrei Scully. Când s-a întâmplat mai exact?

Jonathan îşi întoarse brusc capul spre mine.

— E-n regulă, i-am spus încet. Statutul prescrierii pedepsei.

De fapt, încă nu ne deranjasem să verificăm acest lucru, însă era o ipoteză. Oricum, nu exista absolut nicio şansă ca să îl punem vreodată sub acuzaţie.

Se uită lung la mine, obosit.

— În vara lui optzeci şi patru, rosti în cele din urmă. Nu mai ţin minte pe ce dată.

— Avem nişte declaraţii din care rezultă că s-ar fi întâmplat în primele două săptămâni ale lunii august, zise Cassie, deschizând dosarul. Vi se pare că e corect aşa?

— Se poate foarte bine să fi fost aşa.

— De asemenea, avem declaraţii conform cărora au existat martori.

Jonathan ridică din umeri.

— N-am de unde să ştiu.

— De fapt, Jonathan, îi zise Cassie, ni s-a spus că i-ai gonit în pădure şi te-ai întors spunând: „Ai dracului copii!" Din asta, mie mi se pare că rezultă că ai ştiut că erau acolo.

— Poate că am ştiut. Nu-mi mai aduc aminte.

— Dar cum te-ai simţit când ştiai că acolo fuseseră nişte copii care ştiau ce aţi făcut?

O altă înălţare din umeri.

— După cum am mai spus. Nu-mi mai aduc aminte.

— Cathal spune că… iar Cass se apucă să răsfoiască paginile dosarului. Cathal Mills spune că erai înspăimântat de gândul că acei copii s-ar fi putut duce la poliţie. Spune că, citez, „era atât de speriat, încât practic a făcut pe el", am încheiat citatul.

Niciun răspuns. Se aşeză şi mai bine pe scaun, ţinându-şi braţele încrucişate, neclintit precum un zid.

— Ce le-ai făcut ca să-i opreşti să vă pârască?

— Nimic.

Cassie începu să râdă.

— Haideţi! Jonathan, ştim cine au fost acei martori.

— Deci aţi făcut cercetări.

Faţa sa era la fel de încremenită, cu linii drepte şi dure, fără să lase nimic să se ghicească, doar un firicel de roşeaţă începuse să-i străpungă obrajii: începea să se înfurie.

— La doar câteva zile după viol, continuă Cassie, doi dintre copii au dispărut.

Cassie se ridică de pe scaun şi, fără să se grăbească, întinzându-se, traversă apoi biroul, către peretele acoperit cu fotografii.

— Peter Savage, rosti ea, arătând cu degetul o poză de la şcoală. Te-aş ruga să te uiţi la fotografie, domnule Devlin.

Aşteptă până când Jonathan îşi înălţă capul şi, sfidător, se uită la fotografie.

— Oamenii spun despre el că era un lider înnăscut. Poate că acum ar fi fost alături de dumneata în campania Mutaţi Autostrada, dacă ar fi trăit. Părinţii lui nu vor să plece din casa în care locuiesc de-atunci, ştii acest lucru? Lui Joseph Savage i s-a oferit jobul visurilor lui, acum câţiva ani, însă dacă îl accepta trebuia să se mute la Galway. Dar nu a suportat gândul că Peter s-ar putea întoarce într-o bună zi şi să nu-şi găsească părinţii aici.

Jonathan încercă să spună ceva, dar ea nu îi lăsă timp s-o facă.

— Germaine Rowan – iar Cass arătă cu mâna următoarea fotografie – căreia i se spunea Jamie. Voia să devină medic veterinar când se făcea mare. Mama ei nu a mişcat niciun obiect de la locul lui, în camera fetiţei. Doar şterge praful în fiecare sâmbătă. În anii 1990, când s-a trecut la numerele de telefon digitale, din şapte cifre – vă amintiţi? – Alicia Rowan s-a dus la sediul Telecom Éireann şi i-a implorat cu lacrimi în ochi să o lase să-şi păstreze vechiul număr, din şase cifre, pentru cazul în care, într-o bună zi, Jamie ar fi încercat să sune acasă.

— Noi n-am avut nimic… încercă Jonathan să spună, dar ea îi tăie vorba din nou, ridicând vocea, acoperind-o pe a lui.

— Şi Adam Ryan.

Fotografia mă înfăţişa cu genunchii juliţi.

— Părinţii lui s-au mutat de-aici, din cauza publicităţii şi a faptului că cine făcuse asta urma să se întoarcă să-i facă acelaşi lucru fiului lor. Şi-au pierdut urma. Dar oriunde ar fi acum, este nevoit să trăiască tot restul vieţii cu aceste amintiri dureroase. Iubeşti ţinutul Knocknaree, nu-i aşa, Jonathan? Îţi place să fii parte a unei comunităţi, în care trăieşti încă de când erai un ţânc. Adam s-ar fi simţit la fel, dacă ar fi avut această şansă. Dar acum e plecat cine ştie pe unde, ar putea fi în orice loc din lume, şi nici măcar nu se mai poate întoarce acasă.

Cuvintele acestea răsunaseră în mine ca nişte clopote pierdute, dintr-un oraş subacvatic. Cassie se pricepea la vorbe: pentru o

secundă, m-am simţit atât de dezolat, încât îmi venea să îmi las capul pe spate şi să urlu ca un câine.

— Ştii cumva ce cred Alicia Rowan şi familia Savage despre dumneata, Jonathan? îl întrebă Cassie. Te invidiază. A trebuit să îţi îngropi fiica, dar singurul lucru mai rău decât ăsta este să dispară şi să nu poţi să o faci. Aminteşte-ţi cum te-ai simţit în ziua în care Katy a dispărut. Ei se simt aşa de douăzeci de ani.

— Oamenii ăştia merită să ştie ce s-a întâmplat, domnule Devlin, am spus eu încet. Iar asta nu doar pentru binele lor. Presupunem că cele două cazuri au legătură. Dacă ne înşelăm, trebuie să ne asigurăm că aşa este, altminteri, ucigaşul lui Katy poate să ne scape printre degete.

În ochii lui Jonathan se văzu o schimbare – ceva, m-am gândit eu, ca un amestec ciudat şi bolnăvicios de speranţă şi oroare, dar trecu prea repede ca să îmi dau seama dacă aşa era într-adevăr.

— Ce s-a întâmplat în ziua aceea? întrebă Cassie. Pe paisprezece august 1984? Ziua în care Peter şi Jamie au dispărut.

Jonathan se cufundă şi mai mult în scaun şi clătină din cap.

— V-am spus deja tot ce ştiu.

— Domnule Devlin, am spus eu, aplecându-mă către el, nu e greu de înţeles ce s-a întâmplat. Eraţi înspăimântat la culme din cauza a ceea ce se întâmplase cu Sandra.

— Ştiai că ea nu constituia nicio ameninţare, interveni Cassie. Era nebună după Cathal şi n-ar fi spus nimic care să-l bage pe acesta în bucluc –, iar dacă totuşi ar fi făcut-o, ar fi fost cuvântul ei împotriva cuvântului vostru, al tuturor. Juraţii au tendinţa să se îndoiască de sinceritatea victimei unui viol, mai ales că victima avusese anterior violului relaţii consensuale cu doi dintre violatorii săi. Puteaţi s-o numiţi târfă şi să rămâneţi un om liber. Dar copiii aceia… un singur cuvânt venit de la ei putea să vă bage la închisoare, în orice moment. Nu v-aţi fi simţit niciodată în siguranţă, atâta vreme cât ei erau pe-aproape.

Cassie se îndepărtă de perete, îşi trase un scaun lângă Jonathan şi se aşeză.

— N-ai fost la Stillorgan toată ziua, nu-i aşa? întrebă ea încet.

Jonathan se mişcă –, dar n-a fost decât o scurtă tresărire a umerilor.

— Mda… rosti el cu greu. Am fost. Eu, Cathal şi Shane am fost să vedem un film.

— Şi ce film aţi văzut?

— Ce le-am spus poliţiştilor încă de-atunci. Au trecut douăzeci de ani…

Cassie clătină din cap.

— Nu, spuse ea. Era o singură silabă, uşoară, indiferentă, dar care

căzuse ca o acuzaţie serioasă. Poate că doar unul dintre voi a fost să vadă filmul şi li l-a povestit şi celorlalţi doi, în caz că i-ar fi întrebat cineva. Poate, dacă eraţi isteţi, intraţi toţi trei la cinema, apoi v-aţi fi strecurat pe scara de incendiu de îndată ce luminile s-ar fi stins, ca să aveţi un alibi. Şi înainte de ora şase, măcar doi dintre voi s-ar fi întors în pădurea din Knocknaree.

— Ce!? făcu Jonathan. Pe faţă îi apăruse o grimasă de dezgust.

— Copiii se întorceau întotdeauna acasă la ceai, la şase şi jumătate după-amiaza, şi ştiaţi că o să vă trebuiască ceva timp să-i găsiţi. Pe vremea aia, pădurea era destul de mare. Dar i-aţi găsit, totuşi. Se jucau, nu erau ascunşi. Probabil că făceau foarte mult zgomot. I-aţi pândit, exact aşa cum vă pândiseră şi ei, şi i-aţi înhăţat.

Discutaserăm asta înainte, normal că discutaserăm. Am repetat, apoi iar şi iar, am găsit o teorie care să se potrivească cu toate informaţiile pe care le deţineam, am testat fiecare detaliu. Şi totuşi, mă tulbura ceva, mă ameţea şi mă împungea – „Nu a fost aşa, nu, nu a fost aşa" –, dar era prea târziu: nu mai exista nicio cale să ne oprim.

— Nu ne-am dus deloc în ziua aceea în nenorocita aia de pădure. Am…

— I-aţi descălţat pe copii ca să le fie greu să mai fugă. Apoi aţi ucis-o pe Jamie. Nu vom fi siguri în ce fel aţi făcut-o până nu găsim cadavrele, dar pun pariu că aţi făcut-o cu o lamă ascuţită de cuţit. Aţi sfârtecat-o sau i-aţi tăiat gâtul. Într-un fel sau altul, sângele ei s-a scurs în adidaşii lui Adam. Poate i-aţi folosit deliberat ca să adunaţi sângele, încercând să nu lăsaţi urme prea evidente. Poate plănuiserăţi să aruncaţi adidaşii în râu, odată cu cadavrele. Dar apoi, Jonathan, în timp ce vă ocupaţi de Peter, aţi uitat să-l mai supravegheaţi pe Adam. El şi-a înşfăcat încălţările şi a fugit. Tricoul lui avea urme de spintecături: cred că unul din voi a încercat să-l rănească în timp ce alerga, dar l-a ratat. Şi l-aţi pierdut. El cunoştea pădurea chiar mai bine decât voi şi a stat ascuns până când cei plecaţi în căutarea lui l-au descoperit. Cum v-aţi simţit după aceea, Jonathan? Ştiind că aţi făcut degeaba toate astea, pentru că totuşi mai rămăsese un martor?

Jonathan privea în gol, cu maxilarele încordate. Mâinile îmi tremurau, aşa că le-am strecurat sub marginea mesei.

— Vezi dumneata, Jonathan, spuse Cassie. De-asta cred că doar doi dintre voi aţi fost acolo. Trei tipi mari împotriva a trei copii mici… n-ar fi întâmpinat niciun fel de ripostă: n-ar fi fost nevoie să-i mai puneţi să-şi scoată încălţările ca să-i împiedicaţi să fugă, puteaţi pur şi simplu să puneţi fiecare la pământ câte un copil, iar Adam nu ar mai fi reuşit să scape. Dar fiind doar doi dintre voi, încercând să supuneţi trei puşti…

— Domnule Devlin, am continuat eu. Vocea îmi suna ciudat, ca un ecou. Dacă dumneavoastră sunteţi cel care nu a fost de fapt acolo,

dacă sunteţi cel care a rămas la cinema ca să furnizeze un alibi, atunci trebuie să ne spuneţi. Este o mare, mare diferenţă între a fi ucigaş şi a fi doar un complice.

Jonathan îmi aruncă o privire care voia să spună: „Şi tu, Brutus?”

— Aţi înnebunit de tot, exclamă el. Respira greu, pe nas. Sunteţi… la dracu’ cu chestia asta! Nu ne-am atins în viaţa noastră de copiii ăia.

— Ştim că nu dumneavoastră aţi fost instigatorul, domnule Devlin. A fost Cathal Mills. Aşa ne-a spus. A spus, citez: „Jonner nu s-ar fi gândit la asta nici într-o mie de ani”. Dacă aţi fost doar complice sau doar martor, faceţi-vă o favoare şi spuneţi-ne acum.

— Asta e un rahat! Cathal n-a mărturisit nicio crimă, pentru că noi nu am *comis* niciuna. N-am idee ce li s-a întâmplat acelor copii, nu am nimic de spus despre ei. Vreau doar să ştiu cine i-a făcut lui Katy chestia asta.

— Katy, rosti Cassie, ridicând din sprâncene. OK, destul: ne întoarcem mai târziu la Peter şi Jamie. Haideţi să vorbim despre Katy.

Îşi împinse scaunul, cu un scârţâit – umerii lui Jonathan tresăriră –, şi traversă repede biroul, până la peretele cu fotografii.

— Acestea sunt fişele ei medicale. Patru ani de suferinţă gastrică inexplicabilă, care a luat sfârşit în această primăvară când i-a spus profesoarei sale de balet că nu se va mai îmbolnăvi şi, culmea, chiar aşa a fost! Medicul nostru legist spune că nu există niciun semn care să arate că era ceva în neregulă cu ea din acest punct de vedere, înţelegi ce ne sugerează nouă acest lucru? Ne sugerează că cineva o otrăvea pe Katy. E uşor de făcut: o mică doză de dezinfectat de toaletă aici, o mică doză de detergent de curăţat aragazul colo, chiar şi apa cu sare poate face asta. Se întâmplă tot timpul.

Mă uitam la Jonathan. Roşeala de furie îi dispăruse din obraji. Faţa sa osoasă era albă. În ceea ce mă priveşte, uşoara stare de disconfort se risipea ca o ceaţă şi mi-am dat seama de ce: ştia.

— Iar asta n-o făcea un străin, Jonathan, nu era cineva cu interese legate de autostradă, şi nici vreun duşman personal. Era cineva care avea zilnic contact cu Katy, cineva în care ea avea încredere. Dar în primăvară, când s-a ivit a doua şansă să meargă la şcoala de balet, această încredere a început să devină mai firavă. A început să refuze să mai înghită porcăria aia care i se dădea. A ameninţat că va dezvălui totul. Şi câteva luni mai târziu – şi arătă spre fotografiile post-mortem – Katy era moartă.

— O acoperiţi cumva pe soţia dumneavoastră, domnule Devlin? l-am întrebat eu cu blândeţe. Respiram cu greutate. Când un copil este otrăvit, de regulă asta o face mama. Dacă doar încercaţi să vă ţineţi familia laolaltă, vă putem ajuta în această privinţă. Putem să îi oferim doamnei Devlin ajutorul de care are nevoie.

— Margaret le iubeşte pe fetele noastre, zise Jonathan. Vocea lui

era tensionată, gâtuită. N-ar face *niciodată* aşa ceva.

— Niciodată ce? îl iscodi Cassie. Nu ar fi otrăvit-o niciodată pe Katy sau nu ar fi omorât-o?

— Nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău. Niciodată!

— Şi atunci cine a făcut asta? întrebă Cassie. Stătea sprijinită de perete arătând cu degetul spre fotografiile post-mortem, apoi se uita la Jonathan, stăpână pe ea, ca un personaj dintr-o pictură. Rosalind şi Jessica au un alibi solid ca o stâncă pentru noaptea în care a fost omorâtă Katy. Cine a mai rămas?

— Să nu îndrăzniţi vreodată să sugeraţi că i-am făcut vreun rău fiicei mele, avertiză el cu o voce joasă, tremurătoare. Să nu îndrăzniţi!

— Domnule Devlin, avem trei copii ucişi, toţi omorâţi în acelaşi loc, toţi omorâţi probabil ca să fie acoperite alte infracţiuni. Şi avem mereu exact acelaşi tip în mijlocul fiecărui caz: dumneavoastră. Dacă aveţi o explicaţie care să justifice acest lucru, trebuie să ne-o spuneţi acum.

— La dracu', asta e incredibil! exclamă Jonathan. Ridicase vocea periculos. Despre Katy – cineva mi-a omorât fiica şi vreţi *explicaţii* de la mine? Dar asta e nenorocita *voastră* de slujbă! Voi sunteţi cei care trebuie să-mi daţi *mie* explicaţii, nu să mă acuzaţi pe mine…

Mă ridicasem înainte de a-mi da seama. Am aruncat carneţelul de notiţe şi m-am sprijinit în palme de masă, aplecându-mă spre el.

— Jonathan, un tip din partea locului, care are în jur de treizeci şi cinci de ani, sau poate mai mult de-atât, şi care locuieşte în Knocknaree de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. Un tip care nu are un alibi solid. Un tip care îi cunoştea pe Peter şi pe Jamie, şi care avea zilnic contact cu Katy, şi care avea motive puternice să îi omoare pe toţi trei. Către cine dracului te trimit cu gândul toate astea? Numeşte-mi un bărbat care să se potrivească descrierii şi jur pe Dumnezeu că poţi să ieşi acum pe uşa asta, iar noi nu o să te mai deranjăm niciodată. Haideţi, Jonathan. Numeşte unul. Doar unul.

— Atunci arestaţi-mă, murmură el. Îşi ridică mâinile şi mi le întinse, cu încheieturile împreunate. Haideţi, dacă sunteţi aşa al dracului de siguri, cu toate probele voastre – arestaţi-mă! Haideţi!

N-aş putea să vă spun şi mă întreb dacă vă imaginaţi cât de mult mi-aş fi dorit să o pot face. Toată viaţa mi s-a derulat prin faţa ochilor, la fel ca în cazul celor care se îneacă – după cum se spune. Lacrimi şi nopţile de disperare petrecute în internat, zigzagurile cu bicicletele când strigam „mamă, uite pot să merg fără să mă ţin cu mâinile", sandviciurile calde cu unt, vocile detectivilor bâzâind la nesfârşit în urechile mele. Şi am ştiut că nu aveam suficiente probe, că n-ar fi mers, în douăsprezece ore ar fi ieşit liber ca o pasăre pe uşa aceea, deşi era cât se poate de vinovat.

Niciodată nu fusesem atât de sigur de ceva, în întreaga mea viaţă.

— La dracu’ cu asta, am zis, ridicându-mi manşetele cămăşii. Nu, Devlin. Nu. Ai stat toată seara aici aruncându-ne în ochi tot felul de căcaturi. Îmi ajunge!

— Arestaţi-mă sau…

M-am întins spre el. El se dădu înapoi, izbind scaunul, retrăgându-se într-un colţ şi ridicându-şi pumnii din reflex. Cassie se aruncase deja asupra mea, mă ţinea cu amândouă mâinile de pumnul pe care îl ridicasem.

— Isuse, Ryan, opreşte-te!

O făcusem de-atâtea ori. E ultimul nostru truc, când ştim că un suspect este vinovat, avem nevoie de mărturisirea lui, dar el nu vrea să recunoască. După ce mă calmez, Cassie slăbeşte strânsoarea, cu privirea scânteindu-i către suspect. În sfârşit, mă întorc, îmi relaxez gâtul şi mă prăbuşesc în scaunul meu, bătând darabana în masă, agitat, în timp ce ea reîncepe interogatoriul, dar uitându-se preventiv spre mine ca să vadă dacă nu cumva există vreun semn al unei noi crize de furie. Câteva minute mai târziu, îşi verifică mobilul şi zice: „La naiba, trebuie să preiau apelul ăsta. Ryan, să fii calm, OK? Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat ultima dată când ai făcut asta. După care iese şi ne lasă singuri. Funcţionează. Nici măcar nu mai este nevoie să mă mai ridic o dată. O mai făcurăm de zece ori? De douăsprezece? Acest aranjament ne ieşea la fel de bine ca într-un film.

Dar acum nu era acelaşi lucru. Acum era adevăratul moment pentru care o făcurăm înainte, în toate celelalte cazuri, care nu fuseseră altceva decât o repetiţie. Iar faptul că partenera mea nu îşi dădea seama de acest lucru mă înfuria. Am încercat să-mi eliberez mâinile, dar ea era mai puternică decât mă aşteptasem. Încheieturile îi erau ca de oţel. Am auzit pocnind o cusătură de la mânecă. Am sfârşit luptându-ne încrâncenat, stânjenitor.

— Dă-mi drumul!

— Rob, nu…

Auzeam slab vocea ei şi cuvintele păreau lipsite de înţeles, în mintea mea înfierbântată. Tot ce mai puteam să văd era Jonathan, cu fruntea şi bărbia lăsate în jos, ca un boxer, în colţ, la doar câţiva paşi distanţă de mine. Mi-am smucit braţul înainte, cu toată puterea, şi am simţit-o dezechilibrându-se când mi-a dat drumul, dar în calea mea se afla un scaun, şi, înainte de a apuca să-l dau la o parte, ea s-a reechilibrat şi m-a prins de celălalt braţ, răsucindu-mi-l la spate, cu o mişcare rapidă, fermă. Gâfâiam.

— La dracu’, ţi-ai pierdut minţile? îmi strigă în ureche, încet dar cu furie. *Nu ştie nimic!*

Cuvintele m-au lovit. Ca nişte picături de apă rece, drept în faţă. Ştiam că, dacă până şi ea se înşela, nu mai aveam nimic de făcut; iar acest lucru mă lăsa neajutorat şi fără suflu. Mă simţeam de parcă

fusesem ciopârţit.

Cassie simţi că mă dădusem bătut. Mă împinse într-o parte şi se dădu rapid înapoi, cu mâinile întinse, încă pregătite. Ne-am uitat unul la celălalt ca nişte duşmani, gâfâind amândoi.

Pe buza ei de jos am văzut că se întindea o pată întunecată şi, după un moment, mi-am dat seama că era sânge. Pentru o clipă îngrozitoare, de parcă aş fi fost în cădere liberă, am crezut că o lovisem eu. (Am aflat de-abia mai târziu că, de fapt, nu o lovisem; când o împinsesem la o parte, încheietura îi reculase lovindu-se la gură, şi îşi rănise buza de dinte. Nu că asta însemna altceva.) Acest lucru mă mai readuse la realitate.

— Cassie… am spus.

Ea nu mă luă în seamă.

— Domnule Devlin, rosti ea calmă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Doar în voce i se simţea un tremur foarte uşor. Jonathan – uitasem că se afla acolo – se mişcă un pic în colţul în care se afla, dar cu ochii încă ţintă la mine.

— Deocamdată nu eşti acuzat de nimic şi poţi pleca. Dar te sfătuiesc insistent să nu pleci nicăieri, ca să te putem găsi şi, de asemenea, să nu încerci să o contactezi pe victima violului, în niciun fel. Ne-am înţeles?

— Da, spuse Devlin, după un moment. Bine.

Ridică scaunul, îşi aruncă trenciul pe umăr şi porni cu paşi rapizi, furioşi. La uşă se opri şi se uită la mine intens. Pentru o clipă, am crezut că avea să mai spună ceva, dar se răzgândi şi ieşi, clătinând din cap cu dezgust. Cassie îl urmă afară şi trânti uşa în urma ei. Zgomotul fusese prea puternic pentru o închidere obişnuită, era mai degrabă o izbitură.

M-am cufundat în scaun şi mi-am cuprins capul cu mâinile. Nu mai făcusem aşa ceva niciodată în viaţa mea, niciodată. Nu sunt adeptul violenţei fizice, niciodată nu am fost. Simplul gând mă face să mă înfiorez. Chiar şi pe vremea când fără doar şi poate aveam mai multă forţă şi mai puţină responsabilitate, nu lovisem niciodată pe nimeni. Dar numai cu un minut în urmă fusesem gata să mă lupt cu Cassie ca un beţivan într-o încăierare dintr-un bar, gata să-l dobor şi pe Jonathan Devlin pe podeaua sălii de interogatorii, mânat de dorinţa copleşitoare de a-l vedea în genunchi şi de a-l bate până la sânge. Şi o rănisem pe Cassie. Mă întrebam, cu o curiozitate detaşată, lucidă, dacă nu cumva îmi pierdusem minţile.

După câteva minute, Cassie se întoarse, închise uşa şi se sprijini de ea, cu mâinile în buzunarele jeanşilor. Buza nu îi mai sângera.

— Cassie, am spus eu ştergându-mi faţa cu palmele. Îmi pare foarte rău. Eşti OK?

— Ce dracului a fost asta?

Pe pomeţi avea câte o pată mare, lucioasă, de roşeaţă.

— Am crezut că ştie ceva. Eram sigur.

Mâinile îmi tremurau atât de tare încât părea că mă prefac, ca un actor incapabil să simuleze o criză. Le-am împreunat, ca să le opresc.

În final, rosti, foarte calmă:

— Rob, nu mai poţi s-o ţii tot aşa.

Nu i-am răspuns nimic. Într-un târziu, am auzit uşa închizându-se în urma ei.

15

În acea seară m-am îmbătat, m-am îmbătat criță, mai rău decât o făcusem vreodată în ultimii cincisprezece ani. O jumătate din noapte mi-am petrecut-o pe podeaua din baie, uitându-mă cu ochi sticloşi în vasul de la WC şi dorindu-mi să pot să dau totul afară din mine şi să-mi revin. Pleoapele îmi zvâcneau dureros la fiecare bătaie a inimii, umbrele din colţuri se mişcau, se luptau şi se contorsionau devenind apoi mici şi răutăcioase, dispărând la următoarea clipire din ochi. Într-un final, mi-am dat seama că, în timp ce greaţa nu dădea nici cel mai mic semn că ar fi dispărut, probabil că nu avea să-mi fie mai rău. Am intrat clătinându-mă în cameră şi am adormit peste cuvertură, îmbrăcat.

Visele mele erau tulburătoare, urâte, de neînţeles. Dintr-un sac de pânză se auzeau scrâşnete şi mieunături, râsete şi, în apropiere, se vedea o lumină. Un pahar spart pe podeaua din bucătărie şi mama cuiva care plângea. Eram din nou la antrenament, undeva într-o ţară îndepărtată, singuratică, iar Jonathan Devlin şi Cathal Mills se ascundeau pe acele dealuri, cu puşti şi cu un câine de vânătoare după ei, trăind în sălbăticie. Iar noi trebuia să-i prindem, eu şi încă doi detectivi de la Omucideri – înalţi, reci de parcă erau făcuţi din ceară –, iar cizmele ni se cufundau în noroiul cleios. M-am trezit pe jumătate, mă luptam cu aşternuturile, trăgând cearşafurile ude de transpiraţie de pe saltea, după care m-am cufundat din nou în somn, dându-mi seama că visam.

Dar a doua zi de dimineaţă, când m-am trezit, aveam o imagine foarte clară în minte. M-a izbit ca un neon publicitar. Nu avea nicio legătură cu Peter, Jamie sau Katy: Emmett, Tom Emmett, unul din cei doi detectivi de la Omucideri, care veniseră pentru scurt timp să cerceteze un caz în satul ăla de la naiba în praznic unde îmi începusem cariera de poliţist. Emmett era înalt şi foarte slab, purta haine frumoase (gândindu-mă acum la el, probabil că de atunci datează prima mea impresie, de nezdruncinat, despre cum se presupune că trebuie să se îmbrace un detectiv de la Omucideri), iar faţa lui semăna cu cea a unui cowboy din filme, ridată şi lucioasă, precum lemnul vechi.

Într-o după-amiază, îi urmărisem în parcarea sediului poliţiei, fumând şi încercând să nu arăt că trăgeam cu urechea la conversaţia lor. Celălalt detectiv întrebase ceva – dar nu auzisem ce anume –, iar Emmett clătinase scurt din cap. „Dacă nu o face, atunci am rasolit totul, spusese el, trăgând un ultim fum din ţigară şi stingând-o apoi de talpa elegantului său pantof. Trebuie să o luăm de la capăt, chiar de la capăt, şi să vedem unde anume am greşit.” Apoi se întorseseră cu

spatele şi intraseră în secţie, unul lângă celălalt, cu umerii lăsaţi, sugerând parcă discreţia, în jachetele lor de culoare închisă.

Ştiam că rasolisem şi eu totul – nimic nu e mai potrivit decât starea de mahmureală ca să îţi faci reproşuri –, cum nu se putea mai clar. Dar asta nu prea mai conta, pentru că, dintr-odată, soluţia devenise limpede. Simţeam că tot ce se întâmplase în timp ce investigam acest caz – coşmarul cu Kavanagh, interogatoriul îngrozitor pe care i-l luasem lui Jonathan, toate nopţile de insomnii şi micile rătăciri ale minţii – toate acestea fuseseră trimise de mâna unui zeu înţelept, doar ca să mă aducă la acest moment. Până atunci evitasem pădurea din Knocknaree ca pe o plagă, cred că mai degrabă aş fi interogat pe oricine din regiune şi mi-aş fi frământat creierul până mi-ar fi explodat, înainte de a mă hotărî să fac un pas în pădure, dacă nu aş fi ajuns în punctul în care nu-mi mai rămăsese nicio cale să mă apăr împotriva unui lucru evident: eram singura persoană care, dincolo de orice îndoială, ştiam răspunsurile la cel puţin câteva întrebări, iar dacă exista ceva care ar fi putut să le facă să-mi vină în minte şi să le conştientizez, atunci aceasta era pădurea („Trebuie să o luăm de la capăt, chiar de la capăt.”)

Pare uşor, sunt sigur. Dar nu pot descrie ce însemna asta pentru mine, acest bec de o mie de waţi care se aprindea şi se stingea deasupra capului meu, acest semnal luminos care îmi spunea că, la urma urmei, nu eram rătăcit pentru totdeauna în sălbăticie, ci că ştiam exact încotro s-o iau. Aproape că îmi venea să izbucnesc în râs, stând acolo, în pat, în timp ce lumina zorilor se strecura printre perdele. Ar fi trebuit să mă simt oribil, dar era ca şi cum aş fi dormit o săptămână. M-am sculat plin de energie ca la douăzeci de ani. Mi-am făcut duş, m-am bărbierit şi i-am spus lui Heather un bună dimineaţa atât de vesel, încât părea surprinsă şi suspicioasă. Apoi m-am dus în oraş, cântând odată cu muzica de la radio.

Am găsit un loc de parcare în Stephen’s Green – era un semn bun; nu se mai pomenise aşa ceva la acea oră a dimineţii – şi am făcut repede câteva cumpărături în drum spre serviciu. Într-o librărie de pe Grafton Street am găsit un exemplar foarte frumos din *La răscruce de vânturi* – cu file groase, maronii pe margine, cu coperte roşii şi o dedicaţie pe pagina de titlu scrisă cu cerneală decolorată de vreme, „Pentru Sara, Crăciun 1922”. Apoi m-am dus la Brown Thomas şi am cumpărat un aparat sofisticat de făcut cappuccino. Cassie avea o slăbiciune pentru cafeaua cu spumă deasupra; avusesem intenţia să-i iau un astfel de cadou de Crăciun, dar nu avusesem timp să o fac. M-am dus pe jos la birou, fără să mă mai deranjez să mut maşina din loc, deşi suma pe care am plătit-o pentru parcare a fost ridicol de mare, dar era genul acela de zi însorită şi veselă, care încurajează extravaganţele.

Cassie era deja la biroul ei, cu un munte de hârtii în faţă. Sam şi poliţiştii, din fericire pentru mine, nu se vedeau pe nicăieri.

— ’Neaţa, îmi răspunse cu o privire rece, de avertizare.

— Uite, am spus eu, împingând cele două pungi în faţa ei.

— Ce-i asta? mă întrebă, uitându-se la ele cu suspiciune.

— Ăsta – şi am arătat spre aparatul de cafea – este foarte întârziatul tău cadou de Crăciun. Iar aici… este ca să îmi cer iertare. Îmi pare foarte, foarte rău, Cass – nu doar pentru ieri, dar pentru felul în care m-am purtat în aceste ultime săptămâni. M-am purtat îngrozitor şi ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Dar promit solemn că s-a terminat. De-acum încolo o să fiu un om sănătos şi normal, nu o să mai fiu fiinţa oribilă din ultima vreme.

— Ar fi un început, spuse Cassie imediat, iar inima îmi veni la loc.

Deschise cartea – îi plăcea Emily Brontë şi îşi trecu degetele peste pagina de titlu.

— Sunt iertat? Dacă trebuie, ţi-o cer în genunchi. Serios.

— Mi-ar plăcea să te pun să o faci, zise Cassie, dar ar putea să te vadă cineva şi cine ştie ce zvonuri s-ar mai împrăştia. Ryan, nenorocitule! Ai alungat orice urmă de supărare.

— Oricum, nu ar fi putut să te ţină mult, am spus, uşurat. Până la prânz ai fi renunţat.

— Nu mă pune la încercare. Vino încoace.

Ridică un braţ şi ne-am îmbrăţişat.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, am zis. Şi să ştii că am vorbit serios: nu mai fac nimic nechibzuit.

În timp ce mă dezbrăcăm de trenci, Cassie se uita la mine.

— Uite, spuse ea, nu numai că te-ai purtat groaznic. Dar eu chiar am fost *îngrijorată* pentru tine. Dacă nu vrei să mai ai de-a face cu asta – stai, ascultă-mă! – atunci faci schimb cu Sam, el se va ocupa de familie, iar tu de Andrews. A ajuns destul de departe cu cercetările, aşa că de-acum nu are importanţă cine le continuă. Nu mai avem nevoie de ajutor nici de la unchiul lui, nici de la altcineva. Iar Sam nu va pune întrebări, ştii cum e el. Nu există niciun motiv pentru care să te consumi trecând prin toate astea.

— Cass, îţi spun sincer, sunt OK, am zis. Ieri m-am trezit. Îţi jur pe orice vrei tu, ştiu ce trebuie făcut mai departe cu acest caz.

— Rob, îţi aduci aminte că mi-ai spus să îţi atrag atenţia dacă te porţi prea ciudat? E momentul să ţi-o spun. Deocamdată, metaforic.

— Uite, mai acordă-mi o săptămână. Dacă până la sfârşitul săptămânii viitoare tot mai crezi că nu mă pot descurca, o să fac schimb cu Sam, e bine aşa?

— Bine, fu de acord Cassie într-un final, deşi încă nu părea convinsă.

Eu eram atât de binedispus, încât acest neaşteptat acces de protecţie, care în mod normal m-ar fi enervat, mi se părea foarte înduioşător. Poate pentru că ştiam că nu mai aveam nevoie de aşa ceva. Am bătut-o prieteneşte pe umăr şi m-am îndreptat spre biroul meu.

— De fapt, spuse ea după ce m-am aşezat, toată chestia asta cu Sandra Scully înseamnă o luminiţă de speranţă. Ştii cum am putea face să obţinem fişele medicale ale lui Rosalind şi Jessicăi? Am putea arăta care au fost semnele fizice de abuz asupra lui Katy, semnele de abuz psihic asupra Jessicăi şi faptul că Jonathan recunoaşte că a comis un viol. Cred că suntem foarte norocoşi că avem suficiente probe circumstanţiale ca să cerem fişele.

— Maddox, am spus eu, eşti un geniu!

Acesta era unul dintre lucrurile care mă agasau, şi anume faptul că mă făcusem de râs umblând după potcoave de cai morţi. Şi totuşi, părea să nu fi fost chiar în zadar.

— Dar am crezut că nu îl consideri vinovat pe Jonathan.

Cassie ridică din umeri.

— Nu chiar. Ascunde ceva, poate să fie vorba doar de abuz – în fine, nu *doar,* înţelegi tu ce vreau să spun – sau poate că o protejează pe Margaret, sau… Nu sunt la fel de sigură ca tine că este vinovat, dar vreau foarte mult să văd acele fişe medicale, asta-i tot.

— Nici eu nu sunt chiar aşa de sigur.

Ridică din sprâncene.

— Ieri păreai destul de sigur.

— Apropo, am spus jenat, ai idee dacă a depus vreo reclamaţie împotriva mea? Eu nu am tăria să verific.

— Pentru că ţi-ai cerut iertare atât de frumos, îmi zise Cassie, o să verific eu. Mie nu mi-a spus nimic şi, oricum, dacă ar fi făcut-o, ai fi aflat: O'Kelly te-ar fi sunat în drum spre Knocknaree. De-asta presupun că nici Cathal Mills nu a făcut una împotriva mea, că l-aş fi jignit.

— Nu va face. Chiar ţi-l imaginezi stând jos la un birou şi explicându-i unui sergent că l-ai făcut impotent? Cu Devlin e altă poveste totuşi. În orice caz, e pe jumătate sărit de pe fix.

— Nu fi nedrept cu Jonathan Devlin, îmi aruncă Sam, năvălind în birou. Era agitat şi peste măsură de intrigat, cu gulerul strâmb şi cu o şuviţă de păr blond care îi intra în ochi. Devlin este Omul. Serios. L-aş fi pupat, dacă nu m-aş fi gândit că poate să interpreteze greşit gestul.

— Aţi face un cuplu minunat, am spus, lăsându-mi stiloul jos. Dar ce-a făcut?

Cassie îşi trase scaunul în mijloc, cu un zâmbet de anticipare pe faţă.

Sam îşi luă şi el scaunul, cu un gest teatral, după care îşi ridică un picior pe birou, la fel ca un detectiv particular dintr-un film vechi.

Dacă ar fi avut pălărie, şi-ar fi aruncat-o în zbor prin birou.

— E vorba despre proba de voce dată de Andrews la telefon. Andrews şi avocatul lui aproape că au intrat în panică atunci când au auzit de-aşa ceva, şi nici lui Devlin nu i-a făcut nicio plăcere să audă de mine – ce naiba i-aţi făcut? –, dar până la urmă au acceptat cu toţii. L-am sunat pe Devlin – gândindu-mă că asta era cea mai bună cale; ştiţi că toată lumea poate să pară altfel la telefon şi l-am pus pe Andrews şi pe încă vreo câţiva tipi să spună câteva propoziţii la telefon: „Ce fetiţă drăguţă aveţi!" sau „N-aveţi idee cât riscaţi dacă…"

Îşi dădu la o parte şuviţa de păr cu încheietura mâinii. Faţa lui, zâmbitoare şi deschisă, era triumfătoare ca a unui băieţel.

— Andrews a mormăit, a lungit cuvintele, a încercat tot felul de chestii ca să încerce să-şi disimuleze glasul, dar omul nostru, Jonathan, l-a recunoscut în cinci secunde, n-a fost nicio problemă pentru el. Începuse să strige la mine la telefon, să-i spun a cui fusese vocea, iar Andrews şi avocatul lui – Devlin era pe speaker, aşa că puteau să se audă între ei cu toţii, n-aveam chef de cine ştie ce comentarii ulterior – se uitau ca bătuţi unul la altul. A fost nemaipomenit.

— A, bravo, ai procedat foarte bine, spuse Cassie, întinzându-se peste masă ca să bată palma.

Sam, rânjind, îmi întinse şi mie cealaltă palmă.

— Ca să fiu sincer, sunt încântat de mine. N-am fost niciodată mai aproape de momentul în care să-l putem acuza de crimă, dar putem, fără îndoială, să îl acuzăm imediat de hărţuire, şi cu siguranţă că e suficient să putem să-l reţinem pentru interogatorii şi să vedem până unde putem merge.

— L-ai reţinut? l-am întrebat.

Sam clătină din cap.

— După ce a dat proba de voce, nu i-am spus absolut niciun cuvânt, doar i-am mulţumit şi i-am spus că ţinem legătura. Vreau să-l las o vreme să fiarbă în suc propriu.

— A, asta nu-i deloc corect, O'Neill, am spus cu gravitate. Nu m-aş fi aşteptat la asta din partea ta.

Era amuzant să-l tachinezi pe Sam. Nu răspundea întotdeauna, dar când o făcea, devenea serios şi se bâlbâia.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Şi, de asemenea, vreau să văd dacă am vreo şansă să-i urmăresc telefonul câteva zile. Dacă ăsta e tipul pe care îl căutăm, aş zice că nu a înfăptuit personal crima. Alibiul lui e solid, şi, oricum, nu e genul care să-şi murdărească hainele spilcuite cu o treabă ca asta. Trebuie să fi angajat pe cineva. Faptul că vocea i-a fost recunoscută l-a panicat, fără îndoială. Aşa că precis o să-l sune pe omul său sau măcar o să spună vreo prostie cuiva.

— Mai uită-te o dată la lista cu telefoanele pe care le-a dat în perioada aceea, i-am amintit eu. Vezi cu cine a stat de vorbă în ultima lună.

— O'Gorman deja se uită pe ea, rosti Sam cu un aer mulţumit. Îi dau lui Andrews o săptămână sau două, o să văd dacă se întâmplă ceva, apoi îl prind la înghesuială. Şi – dintr-odată a părut stânjenit – vă amintiţi când ne-a spus Devlin că Andrews părea beat la telefon? Şi că şi noi ieri ne-am întrebat dacă nu era puţin abţiguit? Cred că tipul nostru are o problemă cu băutura. Aşa că ce-ar fi dacă ne-am duce să-i facem o vizită, să zicem, pe la opt sau nouă seara. Cred că ar fi posibil… ştiţi… mai degrabă să aibă chef de vorbă decât să fie dispus să-şi cheme avocatul. Ştiu că nu e frumos să profiţi de un om aflat la ananghie, dar…

— Rob are dreptate, zise Cassie, clătinând din cap. Eşti un om foarte crud.

Preţ de o clipă, făcu ochii mari alarmat, apoi îi pică fisa.

— La naiba cu amândoi! exclamă bucuros, apoi îşi învârti scaunul într-un cerc complet, ţinându-şi picioarele în aer.

În seara aceea am fost cu toţii ameţiţi de bucurie, ca nişte copii care primiseră în mod neaşteptat o zi liberă de la şcoală. Deşi niciunul din noi nu crezuse că va putea, Sam reuşise să-l convingă pe O'Kelly să ceară de la un judecător mandat pentru urmărirea telefonului lui Andrews timp de două săptămâni. În mod normal, nu prea poţi obţine un mandat dacă nu există tone de explozibil implicate, dar Operaţiunea Vestala încă se afla pe prima pagină a ziarelor, aproape zilnic – „Nu există piste noi în cazul uciderii lui Katy (vezi pagina 5, articolul «Este în siguranţă copilul tău?»)" – şi toată drama intensă din aceste cuvinte ne oferea un avantaj suplimentar. Sam jubila:

— Ştiu că nenorocitul ne ascunde ceva, dragii mei, pun pariu. Tot ce trebuie să facă este să bea ceva mai mult într-o seară şi, gata, punem mâna pe el.

Adusese un vin excelent, ca să sărbătorim. Mă simţeam mai uşurat şi îmi era foame cum nu îmi fusese de săptămâni întregi. Am făcut o uriaşă omletă spaniolă, am încercat să o arunc în sus la fel ca pe o clătită şi era cât pe ce să o scap în chiuvetă. Cassie se fâţâia prin apartament, desculţă, îmbrăcată în jeanşi. Se apucă să taie o baghetă în felii, apoi dădu mai tare muzica, s-o auzim pe Michelle Shocked, şi critică abilitatea mea de coordonare mână-ochi.

— Cineva i-a dat acestui băiat o armă de foc, e doar o chestiune de timp până când o va scoate ca să impresioneze o fată, împuşcându-se singur în gleznă…

După ce am mâncat, ne-am jucat mima, o versiune improvizată, pentru doar trei persoane – nu am cuvinte adecvate ca să-l descriu pe

Sam după patru pahare de vin, încercând să mimeze un „carburator”.

(„C3P0[47]? Mulgând o vacă? Omuleţul acela care iese din ceasurile elveţiene?”)

Perdelele lungi şi albe se umflau şi se vălureau din cauza vântului care pătrundea prin fereastra deschisă, iar o lună de argint atârna pe cerul întunecat – nu-mi mai aduceam aminte de când nu mai avusesem o asemenea seară, fericită şi lipsită de griji, în care micile umbre gri să nu mă mai pândească la capătul fiecărei discuţii.

După ce Sam plecă, Cassie m-a învăţat să dansez swing. Băuserăm, deşi nu era ora potrivită, câte un cappuccino după cină, ca să inaugurăm aparatul de făcut cafea, şi avea să mai dureze până când avea să ne ia somnul. Din CD-player se revărsa muzica veche şi ritmată zgomotoasă. Cassie mă apucă de mâini şi mă ridică de pe canapea.

— De unde naiba ştii să dansezi swing? am întrebat-o.

— Mătuşa şi unchiul meu erau de părere că un copil trebuie să ia lecţii. Multe. De asemenea, mai ştiu şi să fac desene în cărbune şi să cânt la pian.

— Toate deodată? Şi eu ştiu să cânt la trianglu. Şi am două picioare stângi.

— Nu-mi pasă, vreau să dansez.

Apartamentul era prea mic.

— Haide, zise Cassie. Scoate-ţi pantofii.

După care înhăţă telecomanda şi dădu muzica mai tare, apoi încălecă pe fereastră şi ieşi pe scara de incendiu, către acoperişul apartamentului de deasupra.

Eu nu sunt deloc un bun dansator, dar ea m-a învăţat mişcările de bază, iar şi iar, corectându-mi paşii greşiţi, până când, deodată, am ştiut cum să mă mişc, şi am dansat împreună, ne-am învârtit, ne-am legănat pe sincopele profesioniste, stilate, imprudent de aproape de marginile acoperişului. Mâinile lui Cassie într-ale mele erau puternice şi flexibile, ca ale unui gimnast.

— Poţi şi tu să dansezi, strigă ea peste muzică, cu respiraţia întretăiată, cu ochii strălucitori.

— Ce? am ţipat eu, împiedicându-mă.

Hohotele noastre de râs ajunseră până în grădina de dedesubt.

Se auzi o fereastră deschizându-se nervos şi o voce tremurătoare strigând, cu accent anglo-irlandez:

— Dacă nu închideţi imediat aparatul, chem poliţia!

— Noi suntem poliţia, strigă Cassie drept răspuns.

I-am pus o mână la gură şi am izbucnit amândoi în râs, pe-nfundate, până când, după o linişte derutantă, se auzi cum se închide fereastra. Cassie coborî pe scara de incendiu, se apucă de ea cu o mână, încă chicotind, căută telecomanda, puse un CD cu nocturnele

lui Chopin şi dădu muzica mai încet.

Am stat unul lângă celălalt pe acoperiş, cu mâinile la ceafă, atingându-ne cu coatele. Capul încă mi se mai învârtea un pic, nu neplăcut, din cauza dansului şi a vinului. Simţeam adierea caldă a vântului pe faţă şi deasupra luminilor oraşului am văzut constelaţiile: Centura lui Orion, Carul Mare. Pinii din grădina de jos foşneau neîncetat ca valurile mării. Pentru un moment, mi s-a părut că Universul se întorsese cu susul în jos, iar noi cădeam încet într-o enormă gaură neagră de stele şi nocturne, şi ştiam, dincolo de orice îndoială, că totul avea să fie în regulă.

16

Am lăsat incursiunea în pădure pentru sâmbătă noaptea, felicitându-mă pentru această idee ca un copil care amână să deschidă un ou de Paşte uriaş, cu o surpriză misterioasă în el. Sam pleca în Galway la botezul unei nepoate – avea genul de familie mare, care reuşea să-i adune pe toţi săptămânal, pentru că de fiecare dată se ivea câte un botez, o căsătorie sau o înmormântare –, Cassie ieşea cu nişte prietene de-ale ei, iar Heather se ducea la o întâlnire-fulger pe undeva printr-unul dintre hotelurile din apropiere. Deci nimeni nu avea să-mi observe lipsa.

Am ajuns în Knocknaree pe la şapte şi am parcat pe un refugiu lateral al şoselei. Luasem cu mine un sac de dormit şi o lanternă, un termos de cafea tare şi câteva sandviciuri – împachetându-le, mă simţisem de-a dreptul ridicol, ca unul dintre acei alpinişti împătimiţi echipaţi cu accesorii tehnologice de ultimă oră sau ca un copil care fuge de-acasă –, dar nu luasem nimic cu care să aprind focul: oamenii din cartier încă erau tensionaţi şi ar fi apelat imediat la poliţişti dacă ar fi văzut o lumină misterioasă, ceea ce ar fi produs o mare încurcătură, pe lângă faptul că eu nu sunt deloc genul de cercetaş. Probabil că aş fi lăsat să ardă tot ce mai rămăsese din pădure.

Era o seară senină, fără vânt, lumina piezişă a soarelui colora turnul în nuanţe de roz şi auriu şi până şi şanţurile şi movilele de pământ pe şantier căpătaseră un farmec trist.

Undeva, departe, în câmp, se auzea un miel behăind, iar aerul era îmbătător şi liniştitor: iarbă, vaci, câteva flori minunate al căror nume nu-l ştiam. Stoluri de păsări zburând în V pe deasupra crestei dealului. Lângă colibă, un câine ciobănesc se ridică şi lătră anemic. Se uită la mine pentru un moment, apoi şi-o fi spus că nu reprezentam un pericol şi se tolăni la loc. Am mers pe făgaşele arheologilor – suficient de adânci ca să sugereze că fuseseră făcute de o roabă –, şi am traversat şantierul până-n pădure. De data asta purtam nişte pantofi sport vechi, nişte jeanşi uzaţi şi un pulover gros tricotat.

Dacă, la fel ca mine, sunteţi un orăşean sadea, sunt şanse să vă imaginaţi că o pădure e un lucru simplu: copaci verzi ordonaţi pe rânduri, un covor moale de frunze moarte şi de ace de pin, cam ca într-un desen făcut de un copil. Este posibil ca aceste păduri făcute de mâna omului chiar să fie aşa; n-am de unde să ştiu. Pădurea din Knocknaree era una reală şi mult mai întortocheată şi mai misterioasă decât o ţineam eu minte. Avea propriile legi, propriile bătălii aprige şi propriile alianţe. Eu eram un intrus acolo, atunci, şi aveam sentimentul acut că prezenţa mea fusese instantaneu remarcată şi că pădurea se uita la mine cu o *privire* colectivă echivocă, care nici nu mă

accepta, nici nu mă alunga: era o judecată rezervată.

În poiana lui Mark era cenuşă proaspătă în vatră, iar în jurul ei, pe pământ, am văzut câteva vreascuri. Revenise aici, de la moartea lui Katy. Speram sincer că nu avea să revină şi în noaptea aceea, ca să restabilească legătura cu strămoşii săi. Am scos din buzunare sandviciurile, termosul şi lanterna, le-am aruncat pe sacul de dormit, pe care îl aşezasem pe un covor de iarbă turtită de când fusese Mark acolo. Apoi m-am plimbat prin pădure încet, fără nicio grabă.

Parcă aş fi rătăcit printre ruinele unui oraş antic. Copacii se înălţau mai sus decât stâlpii catedralelor; se luptau pentru spaţiu, îşi propteau masivele trunchiuri înclinate pe panta dealului; mesteceni, stejari, frasini şi alţi copaci, a căror denumire n-o ştiam. Dâre lungi de lumină filtrată, sumbră şi sacră, printre arcade verzi. Iedera înconjurând trunchiurile masive, căzând în cascade de pe crengi, aterizând apoi pe pietrele nemişcate. Paşii mei erau amortizaţi de stratul gros de frunze căzute; m-am oprit şi am întors un trunchi mare cu vârful pantofului, am mirosit putreziciunea deplină, am văzut pământul negru şi umed, căpăcelele de ghindă şi colcăiala frenetică a viermilor. Păsările de pe ramuri scoteau tot felul de sunete, iar când am trecut eu, au explodat în zbor ca să se salveze. Petice mari de iarbă pitică şi, din loc în loc, câte un fragment erodat din zidul de piatră. Rădăcini puternice, verzi, acoperite de muşchi, mai groase decât braţul meu. Cursul din aval al râului în care erau încurcate crengi de mur (se lăsau în jos pe mâinile şi pe spinările noastre, „Au! Piciorul meu!”) şi de care atârnau ciorchinii de soc şi sălciile. Râul semăna cu o foiţă de aur vechi, încreţită şi înnegrită pe alocuri. Mici frunze galbene pluteau pe suprafaţa sa, legănându-se atât de uşor, de parcă ar fi fost nişte obiecte grele.

Gândurile mi se învălmăşeau în minte. Zgomotul fiecărui pas răsuna în aerul din jurul meu, ca un cod Morse care are o frecvenţă prea înaltă ca să poată fi înţeles. Alergaserăm pe-aici, ne îmbrânciserăm pe panta cu cărări de-abia conturate; mâncaserăm mere pădureţe din copacii strâmbi, iar când am privit în sus, la frunzele care se roteau, aproape că m-am aşteptat să văd că noi eram acolo, prinzându-ne de ramuri ca nişte tinere feline din junglă, privind înapoi. De la marginea unei asemenea poieniţe (cu iarba înaltă, pete de soare, smocuri de flori de rugină şi dantela reginei Ana) ne uitaserăm cum Jonathan şi prietenii săi o ţineau pe Sandra la pământ. Undeva, poate exact în locul în care stăteam acum, pădurea se cutremurase şi se deschisese cu zgomot, iar Peter şi Jamie dispăruseră.

Nu aveam un plan exact pentru acea seară, în sensul strict al cuvântului. Să merg în pădure, să privesc în jur, să sper că avea să se întâmple ceva. Până în acel moment, această lipsă de anticipare nu păruse a fi un impediment. La urma urmei, de câte ori încercasem în

ultima vreme să plănuiesc ceva, mersese totul prost; era limpede că trebuia să schimb tactica, şi ce putea fi mai drastic decât să vin aici să stau şi să aştept ca să văd ce îmi oferea pădurea? Şi presupun că asta se baza, de asemenea, şi pe simţul meu pentru pitoresc. Cred că dintotdeauna am tânjit – în ciuda faptului că temperamental eram cu totul nepotrivit pentru acest rol – să fiu un erou de legendă, măreţ şi cutezător, galopând pe un cal sălbatic pe care nimeni altcineva nu putea să-l călărească, ca să-mi întâlnesc soarta.

Acum, că mă aflam cu adevărat aici, acest lucru nu mai părea să semene atât de mult cu saltul în credinţă[48] al unui spirit liber. Chiar părea mai degrabă o chestie vag hippy decât o chestie vag stupidă – mă gândisem chiar să mă îmbăt, în speranţa că acest lucru m-ar face să mă relaxez suficient cât să-i ofer subconştientului meu o şansă meritată, dar liniştea mă făcea să adorm. Mi-am dat seama brusc că arborele de care mă sprijineam putea să fie chiar acela sub care fusesem găsit cândva, că încă mai puteau exista acolo palide urme ale unghiilor mele înfipte în trunchiul său; şi mi-am mai dat seama de faptul că începea să se întunece.

Atunci aproape că m-am hotărât să plec. De fapt, m-am întors în poieniţă, am scuturat frunzele veştede care căzuseră pe sacul meu de dormit şi m-am apucat să-l strâng. Dacă ar fi să fiu cinstit, singurul lucru care mă ţinea acolo era gândul la Mark. El rămăsese peste noapte în pădure, şi nu doar o dată, şi asta nu îl înfricoşase în vreun fel, iar eu nu suportam ideea ca el să poată şi eu nu, fie că el ştia sau nu acest lucru. Probabil că făcuse focul, dar eu aveam la mine o lanternă şi un Smith & Wesson, deşi mă simţeam cam idiot numai gândindu-mă la asta. Mă aflam la doar câteva sute de metri de civilizaţie sau, în orice caz, de cartier. Am rămas nemişcat pentru un moment, cu sacul de dormit în mână; apoi l-am desfăcut şi m-am strecurat în el până la talie, rămânând sprijinit cu spatele de arbore.

Mi-am turnat o ceaşcă de cafea cu whisky; gustul ei puternic, bogat, mi-a redat încrederea. Cerul se întuneca deasupra mea, trecea de la turcoaz la violet strălucitor. Păsările aterizau pe ramuri şi se pregăteau de înnoptat, încă guralive, scoţând sunete vioaie. Liliecii se auzeau ţipând dincolo de şanţ, iar din tufişuri se auzeau zvâcniri repezi, izbucniri ca de luptă, apoi linişte. Departe, în cartier, un copil striga tare şi ritmic: *„Padă voie…”*

Mi-am dat seama treptat, fără ca acest lucru să mă surprindă, de parcă ar fi fost ceva ce ştiam de foarte multă vreme, că, dacă reuşeam să îmi amintesc ceva util, aveam să-i spun adevărul lui O’Kelly. Nu chiar imediat, poate nici în următoarele câteva săptămâni, pentru că aveam nevoie de o perioadă în care să-mi închei socotelile ca să-mi las treburile în ordine, ca să spun aşa. Pentru că asta avea să însemne sfârşitul carierei mele.

Chiar şi în acea după-amiază, gândul acesta m-ar fi zdruncinat ca o lovitură în stomac cu bâta de baseball. Dar în noaptea aceea, gândul părea aproape seducător, licărea amăgitor în aerul din faţa mea, iar eu l-am acceptat cu o lejeritate incredibilă de vertij plăcut. Fiind detectiv la Omucideri, acesta era singurul lucru la care inima îmi vibrase vreodată, singurul lucru în jurul căruia îmi alcătuisem garderoba, mersul, vocabularul, somnul şi trezirea: gândul să renunţ la toate astea dintr-o singură mişcare, să le văd cum se îndepărtează de mine ca un balon strălucitor, era ameţitor. Puteam să devin detectiv particular, mă gândeam, să am un mic birou modest într-o clădire întunecoasă în stil georgian, iar numele meu să fie scris cu auriu pe o uşă cu geam fumuriu, să vin la lucru când am chef şi să fac un slalom spectaculos printre legi, hărţuindu-l pe apoplecticul O'Kelly să-mi furnizeze informaţii din interior. Mă întrebam visător dacă nu cumva Cassie ar fi venit cu mine. Aş fi putut să fac rost de o pălărie de fetru, un trenci şi un remarcabil simţ al umorului; ea ar fi putut să stea cu o atitudine provocatoare în barurile hotelurilor, într-o elegantă rochie roşie, având în ruj o cameră foto, şi să-i ispitească pe afaceriştii infideli… aproape că m-a pufnit râsul.

Mi-am dat seama că eram pe cale să adorm. Asta nu făcea parte din planul meu, atâta cât era el, şi m-am luptat să rămân treaz, dar toate nopţile mele de nesomn îşi spuneau acum cuvântul, agresive precum un glonţ în braţ. M-am gândit la termosul de cafea, dar era prea departe ca să pot să ajung la el. Mă încălzisem în sacul de dormit, mă lăsasem în jos puţin câte puţin până când îmi făcusem culcuşul între pământ şi arbore. Mă simţeam minunat, incredibil de confortabil. Am simţit cum ceaşca îmi scapă din mână, dar n-am avut putere să deschid ochii.

Nu ştiu cât de mult am dormit. Eram în picioare, ascultând un strigăt, chiar înainte de a mă fi trezit complet. Cineva rostise clar, chiar la urechea mea:

— Ce-i asta?

Am stat acolo pentru mult timp, simţind mici valuri de sânge pulsându-mi din gât. Luminile cartierului dispăruseră. În pădure era linişte, cu greu se mai distingea vreo şoaptă de-a vântului printre ramurile de deasupra capului meu; undeva, un zgomot de creangă ruptă.

Peter, învârtindu-se pe lângă zidul castelului, întinzând o mână, ca să ne sperie pe mine sau pe Jamie:

— Ce-i asta?

Stătuserăm afară toată ziua, încă din momentul în care roua se uscase pe firele de iarbă. Era caniculă; fiecare respiraţie era fierbinte ca o baie de aburi, iar cerul avea culoarea flăcării de lumânare. Aveam la noi sticle cu limonadă rece, pe care le păstram în iarba de sub un

copac, pentru când avea să ni se facă sete, dar deja se încălziseră şi fuseseră invadate de furnici. Cineva tundea iarba pe o pajişte, undeva, pe stradă; altcineva deschisese fereastra de la bucătărie, iar de la radio se auzea tare *Wake Me Up Before You Go-Go* („Trezeşte-mă înainte de a pleca"). Două fetiţe îşi întorceau tricicletele roz pe trotuar, Tara, sora lui Peter, scoasă ca din cutie, se juca de-a şcoala cu prietenele ei, în grădina lui Audrey, iar două dintre ele ţipau la câteva păpuşi aliniate la rând. Familia Carmichael îşi cumpărase un aspersor; nu mai văzuserăm niciodată unul, aşa că ne holbam ori de câte ori îl foloseau, dar doamna Carmichael era foarte rea, Peter spunea că, dacă te duceai la ea în grădină, îţi zdrobea capul cu un ciomag.

În cea mai mare parte din timp ne plimbam cu bicicletele. Peter primise de ziua lui o Evel Knievel – dacă o forţai putea să sară peste un morman de vechi anuare Warlord – şi avea de gând să fie un aventurier când va creşte, aşa că ne antrenam. Construiserăm o rampă pe drum, din cărămizi şi dintr-o placă de lemn pe care tatăl lui Peter o păstra în magazia din grădină –, dar se zdruncina îngrozitor de tare, că nu puteam niciodată să mă abţin să nu apăs pe frână chiar în secunda în care mă înălţam.

Încercase şi Jamie rampa de câteva ori, după care ne însoţea aşteptându-ne pe marginea străzii, curăţând cu unghiile vreun autocolant de pe ghidon sau lovind pedala ca s-o facă să se învârtească. În acea dimineaţă ieşise târziu şi fusese tăcută toată ziua. Întotdeauna era, dar în ziua aceea era altfel: tăcerea o izola, înconjurând-o ca un nor gros, iar pe mine şi pe Peter ne enerva.

Peter zburase pe rampă ţipând şi zigzagând nebuneşte, fiind cât pe ce să dea peste cele două fetiţe cu tricicletele.

— Hei, nebunule, era să ne omori! strigase Tara pe deasupra capetelor celor două păpuşi.

Purta o fustă lungă, înflorată, cu care mătura iarba, şi o ciudată pălărie uriaşă, de care îi atârna o panglică.

— Nu-mi spui tu mie ce să fac, strigase Peter.

O cotise pe pajiştea lui Audrey, se repezise spre Tara şi, când trecuse pe lângă ea, îi smulsese pălăria din cap. Tara şi Audrey se apucaseră să se văicărească la unison.

— Adam! Prinde-l!

M-am luat după el, până în grădină – am fi dat de necazuri dacă mama lui Audrey ieşea – şi am reuşit să-i iau pălăria fără să cad de pe bicicletă. Mi-am îndesat-o pe cap şi m-am îndreptat, fără să mă ţin cu mâinile de coarnele bicicletei, învârtindu-mă în jurul fetiţelor. Audrey încerca să mă prindă, dar eu mă feream. Era aşa drăguţă, şi nu părea cu adevărat supărată, aşa că am încercat să trec peste păpuşile ei. Tara îşi pusese mâinile în şolduri şi începuse să ţipe la Peter:

— Jamie! am strigat eu. Vino încoace!

Jamie rămăsese neclintită în drum, lovindu-şi ritmic cauciucul din faţă de marginea rampei. Apoi îşi aruncase bicicleta şi o luase la fugă spre zid şi începu să se caţere pe el.

Eu şi Peter uitaserăm de Tara („Nu mai râdeţi, că n-aveţi de ce! Peter Savage, ei, lasă, aşteaptă până ce o să audă mami cum te comporţi!”), am frânat şi am rămas uitându-ne unul la celălalt. Audrey a înşfăcat pălăria de pe capul meu şi a luat-o la fugă, uitându-se în urma ei să vadă dacă nu cumva o urmăream. Noi ne-am lăsat bicicletele în drum şi ne-am suit pe zid, după Jamie. Se dădea în leagănul făcut dintr-o anvelopă lovindu-se de zid la fiecare câteva balansări. Capul ei era mai jos decât noi, nu-i vedeam decât o parte din părul deschis la culoare şi rădăcina nasului. Ne-am aşezat pe zid şi am aşteptat.

— Azi-dimineaţă, mama m-a măsurat, a zis Jamie într-un final, lovindu-se de zid la fiecare balans.

Şi şi-a desprins coaja de pe o bubă de la încheietura degetelor.

M-am gândit încurcat la cadrul uşii din bucătăria noastră: lemn alb, lucios, pe care erau marcate cu creionul măsurile, care să-mi arate cât crescusem.

— Şi? a făcut Peter. Mare lucru, ce să-ţi spun!

— Pentru *uniformă*, a strigat Jamie la el. *Of of of!* A sărit din leagăn, după care a luat-o la fugă înspre pădure.

— Bleah! ce naiba are?

— Ştii că pleacă la şcoala cu internat, am spus.

Cuvintele astea mi-au înmuiat picioarele.

Peter mi-a aruncat o privire urâtă, neîncrezătoare.

— Nu pleacă nicăieri. A zis şi maică-sa că nu mai pleacă nicăieri.

— Nu, n-a zis că nu mai pleacă. A zis: „Vom vedea”.

— Da, iar de-atunci n-a mai pomenit niciodată nimic despre asta.

— Mda… Acum a pomenit despre asta, nu?

Peter a clipit mărunt din ochi, spre soare.

— Să fim serioşi! a mai adăugat, după care a sărit de pe zid.

— Unde mergem?

Dar nu mi-a răspuns. A ridicat bicicletele, pe-a lui şi pe a lui Jamie, şi a reuşit să le ducă pe amândouă, clătinându-se, până la el în grădină. Mi-am luat şi eu bicicleta şi m-am ţinut după el.

Mama lui Peter întindea rufele afară; avea o grămadă de cârlige prinse de marginea şorţului.

— N-o mai supăraţi pe Tara, a zis ea.

— N-o s-o mai supărăm, a spus Peter, lăsând bicicletele să cadă pe iarbă. Mamă, vezi că ne ducem în pădure, da?

Băieţelul cel mic, Sean Paul, era lungit pe o pătură, n-avea pe el decât un scutec, şi încerca să meargă de-a buşilea. I-am dat un mic ghiont într-o parte, cu piciorul; s-a rostogolit, m-a apucat de unul din

adidaşi şi a rânjit la mine.

— Ce băieţel bun! i-am zis eu.

Nu voiam să merg după Jamie. Aş fi vrut să rămân acolo, să am grijă de Sean Paul şi să aştept până se întorcea Peter să-mi spună că Jamie fugise.

— Să vii la ceai, la şase şi jumătate, a mai spus doamna Savage, întinzând absentă mâna şi aşezându-i părul lui Peter, când acesta trecuse pe lângă ea. Ţi-ai luat ceasul?

— Da. Iar Peter şi-a scuturat spre ea încheietura mâinii. Hai să mergem, Adam.

Când ceva mergea prost, ne refugiam aproape de fiecare dată în acelaşi loc: în încăperea de sus a castelului. Scările care duceau la ea se deterioraseră de multă vreme, de jos, de pe pământ nici nu puteai spune dacă acea încăpere se afla acolo. Trebuia să te caţeri pe zidul exterior, până sus, apoi să sari pe podeaua de piatră. Iedera îmbrăca pereţii până jos, iar crengile copacilor se agitau deasupra: arăta precum cuibul unei păsări, legănându-se undeva în înalt.

Jamie stătea chircită acolo, într-un colţ, cu gura sprijinită de un braţ îndoit. Plângea cu sughiţuri. Odată, cu mult timp în urmă, în timp ce alerga, îşi prinsese piciorul în vizuina unui iepure şi îşi scrântise glezna. Făcuserăm scăunelul din mâinile noastre şi aşa o duseserăm până acasă, dar nu plânsese deloc, nici măcar când îi pipăisem şi îi sucisem piciorul. Scosese doar un sunet de durere:

— Au, Adam, brută ce eşti!

După care, mă ciupise de braţ.

M-am dus lângă ea.

— Pleacă de-aici! a strigat Jamie la mine, înlăcrimată. Era roşie la faţă, iar părul îi era răvăşit. Lasă-mă-n pace!

Peter încă stătea pe zid.

— O să pleci la şcoala cu internat? a întrebat-o el.

Jamie şi-a şters ochii şi gura, dar continua să scâncească. De-abia am putut să înţeleg ce a îngăimat.

— Nu mi-a spus niciodată, s-a purtat ca şi cum totul era bine, şi în tot acest timp… n-a făcut altceva decât să mă *mintă*.

Nedreptatea îmi tăia respiraţia. „O să vedem, spusese mama lui Jamie, nu-ţi mai face griji”, iar noi o crezuserăm şi nu ne mai făcuserăm griji. Niciun om mare nu ne mai trădase până atunci, nu într-o problemă atât de importantă, şi nu puteam tolera acest lucru, întreaga vară trăiserăm având încredere. Peter se legăna neliniştit pe zid, stând într-un picior.

— Deci, vom face din nou acelaşi lucru. O să organizăm o revoltă. Vom…

— Nu, a strigat Jamie. A plătit taxele, a pregătit totul, e prea târziu… plec peste două săptămâni! *Două săptămâni…*

Îşi strânsese pumnii şi lovea cu ei în zid.

Nu puteam să mai suport. Am îngenuncheat lângă Jamie şi am cuprins-o de umeri. S-a scuturat, dar când am cuprins-o a doua oară, a rămas nemişcată.

— Nu, Jamie, am implorat-o. Te rog, nu mai plânge.

Ramurile aurii şi verzi se mişcau deasupra noastră, Peter era derutat, Jamie plângea, iar atingerea fină a braţului ei îmi zbârlea pielea. Totul părea să se clatine, iar pietrele castelului se prăbuşeau sub mine, la fel ca punţile vapoarelor, în filme.

— O să vii acasă în fiecare weekend.

— Nu o să mai fie *la fel!* a strigat Jamie.

Şi-a lăsat capul pe spate şi a oftat, fără să mai încerce să se ascundă, întinzându-şi gâtul fragil spre cer. Toată suferinţa din glasul ei trecuse prin mine şi am ştiut că avea dreptate: n-avea să mai fie niciodată la fel, nici măcar o dată.

— Nu, Jamie, nu, stai…

Nu puteam să mă liniştesc. Ştiam că era o prostie, dar, pentru un moment, am vrut să-i spun că plec eu în locul ei. I-aş fi luat eu locul, iar ea să rămână acasă pentru totdeauna. Înainte de a şti că voiam să fac asta, m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz. Gura mi se udase de lacrimile ei. Mirosea a iarbă însorită, fierbinte şi verde, ameţitoare.

A fost atât de uimită, încât s-a oprit din plâns. S-a uitat împrejur şi apoi privirea i s-a oprit asupra mea, ochii ei mari şi albaştri, tiviţi cu roşu, erau foarte aproape de mine. Ştiam că va face ceva – că mă pălmuieşte, sau că mă sărută şi ea…

Peter a sărit de pe zid şi a aterizat în genunchi, în faţa noastră. M-a înhăţat de încheietura mâinii şi m-a strâns tare. Cu cealaltă mână, a apucat-o pe Jamie.

— Ascultaţi-mă! ne-a zis el. Trebuie să fugim!

Ne-am uitat miraţi la el.

— E-o tâmpenie! am zis eu într-un târziu. Ne vor găsi!

— Nu, nu ne vor găsi, sau nu curând. Putem să ne ascundem aici câteva săptămâni, n-ar fi nicio problemă. Nu trebuie să fugim pentru totdeauna, ci doar până când se schimbă lucrurile şi vom fi în siguranţă. Odată ce va începe şcoala, putem să ne întoarcem acasă. Va fi prea târziu. Şi dacă încearcă chiar şi-atunci să o trimită pe Jamie la şcoală, nu-i nimic: fugim din nou. Fugim la Dublin şi-o scoatem pe Jamie de-acolo. Ea va fi exmatriculată şi astfel *va trebui* să se întoarcă acasă. Înţelegeţi?

Ochii îi străluceau. Ideea ne prinsese, plutea în aer, între noi, ne ademenea.

— Am putea să locuim chiar aici, a spus Jamie. Şi a oftat îndelung. În castel, vreau să spun.

— O să ne mutăm în fiecare zi. Aici, în poieniţă, unde e copacul ăla

mare, ale cărui crengi formează un fel de adăpost. Nu le lăsăm nicio şansă să ne găsească. Chiar credeţi că ar putea cineva să ne găsească aici? Să fim serioşi!

Nimeni nu cunoştea pădurea mai bine decât noi. Ne-am fi târât prin iarbă, ca nişte indieni curajoşi, agili şi tăcuţi. Ne-am fi uitat nemişcaţi din tufişuri sau din copaci cum trec pe-acolo cei care ne caută…

— O să dormim cu rândul.

Jamie îşi revenise.

— Unul dintre noi ar putea să stea de pază.

— Şi părinţii noştri? am întrebat eu. M-am gândit la mâinile calde ale mamei, şi mi-am imaginat-o plângând, distrusă. Vor fi foarte îngrijoraţi. Se vor gândi că…

Jamie s-a strâmbat.

— Da, ce să-ţi spun! Maică-mea nu şi-ar face griji. Nu mă vrea prin preajmă.

— Iar maică-mea se gândeşte mai mult la fraţii mai mici, a adăugat Peter, iar lui taică-meu e clar că nu-i pasă.

Eu şi Jamie ne-am uitat unul la celălalt. Nu vorbiserăm niciodată despre lucrurile astea, dar amândoi ştiam că tatăl lui Peter îl bătea uneori, când era beat.

— Şi, oricum… cui îi pasă că părinţii tăi vor fi îngrijoraţi? Nu ţi-au spus nimic despre faptul că Jamie va fi trimisă la şcoala cu internat, nu? Te-au lăsat să crezi că totul este în regulă.

Avea dreptate, m-am gândit eu, luminat brusc.

— Cred că aş putea să le las un bilet, am spus. Doar ca să ştie că sunt bine.

Jamie a început să spună ceva, dar Peter i-a tăiat vorba:

— Bine, perfect! Lasă-le un bilet şi spune-le că am fugit la Dublin, la Cork sau în altă parte. Atunci, ei ne vor căuta acolo, în timp ce noi vom rămâne aici tot timpul.

A sărit în picioare, ridicându-ne şi pe noi odată cu el.

— Sunteţi de acord?

— Nu o să mă duc la şcoala cu internat, a mormăit Jamie ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Nu mă duc, Adam, nu mă duc. Voi face totul ca să nu mă duc.

— Adam?

Să trăim ca nişte sălbatici, bronzaţi, cu picioarele goale, printre copaci. Am pipăit cu palma zidul castelului care era rece şi umed.

— Adam? Ce altceva am putea să facem? Crezi că putem să-i lăsăm pur şi simplu să o trimită pe Jamie de-acasă? Nu simţi nevoia să *facem* ceva?

M-a scuturat de încheietura mâinii. Mâna lui era grea, fermă. Aşa cum mă ţinea strâns, îmi simţeam pulsul.

— Sunt de acord şi eu!

— Uraaa! a strigat Peter, sărind în sus de bucurie.

Printre copaci, a ţâşnit ecoul strigătului său, ascuţit, sălbatic, triumfător.

— Când fugim? a întrebat Jamie. Zâmbea, ochii îi străluceau. Se înălţase pe vârfurile degetelor, gata s-o ia din loc de îndată ce Peter ar fi dat semnalul. Acum?

Dar Peter a zis rânjind:

— Calmează-te. Trebuie întâi să ne pregătim. Mergem acasă şi ne luăm toţi banii. Avem nevoie de provizii, dar trebuie să ni le cumpărăm treptat, câte puţin în fiecare zi, ca să nu devină nimeni bănuitor.

— Cârnaţi şi cartofi! am spus eu. Putem să facem focul, să aducem beţe şi să…

— Nu, în niciun caz nu facem focul. Ne-ar găsi imediat. Nu luaţi nimic care trebuie să fie gătit. Luaţi conserve: spaghete cu sos, fasole, chestii de-astea. Spuneţi că v-a trimis mama la cumpărături.

— Trebuie să ne luăm şi un deschizător de conserve…

— Aduc eu. Mama are două şi nu o să-şi dea seama dacă lipseşte unul.

— Saci de dormit şi lanterne.

— Nu, pe-astea le luăm chiar în ultima clipă, ca nu cumva să-şi dea seama că au dispărut…

— Hainele putem să ni le spălăm la râu…

— Iar gunoiul putem să-l ascundem într-o scorbură, ca să nu-l găsească nimeni.

— Voi câţi bani aveţi?

— Ai mei sunt toţi la poştă. N-am cum să-i iau.

— Deci o să luăm chestii ieftine: pâine, lapte…

— Nu chiar! Lapte, nu, că se strică.

— Ba nu! Putem să-l păstrăm în apa rece a râului, în pungi de plastic.

— Jamie bea lapte stricat! a început Peter să strige.

S-a avântat spre zid şi s-a căţărat.

Jamie s-a aruncat după el.

— Nu-i adevărat! *Tu* bei lapte stricat! Tu!

L-a înşfăcat pe Peter de gleznă şi s-au rostogolit amândoi, râzând în hohote.

M-am suit şi eu după ei, iar Peter m-a apucat şi m-a tras şi pe mine. Ne-am luptat, ţipând şi gâfâind, râzând, rostogolindu-ne periculos, mai să cădem de pe zid.

— Adam mănâncă *gândaci*…

— Du-te naibii! N-am mai făcut asta de când eram *mic*…

— Ia tăceţi din gură! s-a răstit Peter la noi. Ne-a dat la o parte şi a încremenit, apoi s-a ghemuit făcându-ne semn să tăcem.

— Ce-a fost asta?

Am rămas încremeniţi şi ne-am ciulit urechile ca nişte iepuri speriaţi. Pădurea era liniştită, prea liniştită, parcă aştepta ceva. Păsările, insectele şi alte vieţuitoare microscopice care colcăiau după-amiaza erau acum nevăzute, parcă le-ar fi izgonit cineva. Doar undeva, deasupra noastră…

— Ce… am şoptit.

— Ssst.

Muzică. Sau voci. Sau clipocitul apei care curgea peste pietre. Ori vântul care trecea prin scorburile stejarilor. În pădure sunt milioane de voci, care se schimbă în fiecare anotimp, în fiecare zi. Nu poţi niciodată să le cunoşti pe toate.

— Haideţi, a zis Jamie, haideţi, şi a coborât de pe zid sprintenă ca o veveriţă.

A prins o creangă, s-a legănat, a căzut pe pământ şi s-a rostogolit, s-a ridicat şi a luat-o la fugă. Peter a sărit după ea, înainte ca ramura să se oprească din legănat, apoi am coborât şi eu şi am luat-o după ei…

— Aşteptaţi-mă şi pe mine!

Pădurea era aşa de luxuriantă, aşa de sălbatică. Frunzele sclipeau în lumina soarelui, precum scânteile dintr-un foc de artificii. Culorile erau atât de strălucitoare, încât păreau vii, iar mirosul bogat de pământ fertil era amplificat până devenea îmbătător ca vinul de împărtăşanie. Am trecut prin nori de musculiţe zumzăitoare, am sărit peste şanţuri şi peste buturugi cariate, crengi care ne împresurau precum apa, rândunele zburând pe deasupra potecii noastre, iar printre arborii dimprejur puteam să jur că trei căprioare mergeau în pas cu noi. Mă simţeam uşor, fericit, liber, nu alergasem niciodată atât de repede, nu sărisem niciodată aşa de sprinten; dacă mi-aş fi luat avânt, aş fi putut să zbor.

Cât timp am alergat aşa? Toate reperele familiare trebuie să se fi schimbat, pentru că trecuserăm în viteză pe lângă fiecare dintre ele, în drumul nostru. Am sărit peste altarul din piatră şi am urcat până în poieniţă dintr-o săritură, lovindu-ne de crengile tufişurilor de mure, în timp ce iepurii îşi ridicau botul şi ne priveau. Renunţaserăm la scrânciobul din anvelopă, ca să ne legănăm ţinându-ne cu o singură mână în jurul stejarului scorburos. Iar deasupra noastră, atât de dulce şi de sălbatic, ca o durere, se apropia de noi…

Treptat, am devenit conştient de faptul că năduşisem în sacul de dormit. Că spatele, sprijinit de trunchiul copacului, îmi înţepenise şi tremuram, iar capul mi se clătina convulsiv precum cel al unei jucării. Pădurea era neagră, goală, de parcă aş fi orbit. Undeva, departe, se auzea un păcănit rapid, parc-ar fi căzut picături de ploaie pe frunzele arborilor, mici şi rapide. M-am luptat să ignor acest zgomot, să încerc să reînnod acel delicat fir luminos al memoriei acolo unde rămăsesem,

să nu-l las să alunece în întuneric; altminteri nu mi-aş mai fi găsit niciodată drumul spre casă.

Hohotele de râs veneau peste umărul lui Jamie ca nişte baloane strălucitoare de săpun, albinele roiau în soare, iar Peter parcă îşi luase zborul când sărise de pe o creangă care tocmai se rupea. Şireturile mi se dezlegaseră, iar undeva în mine începea să sune violent alarma când mi-am dat seama că oraşul dispărea în ceaţă în spatele nostru – eşti sigur, eşti sigur, „Peter, Jamie, aşteptaţi, opriţi-vă…"

Păcăniturile se auzeau acum în toată pădurea, zgomotul lor creştea şi descreştea, ajungând tot mai aproape de fiecare dată. Era undeva sus, printre crengile de deasupra noastră, era şi în iarba din spatele meu, slab, rapid, concentrat. Mă treceau fiori pe şira spinării. „Ploaia", mi-am spus cu puţina minte pe care o mai aveam, „doar ploaia", deşi nu simţeam nici măcar o picătură. Din celălalt capăt al pădurii s-a auzit un ţipăt, un sunet nefiresc de ascuţit.

„Hai, Adam, grăbeşte-te, grăbeşte-te…"

Întunericul din faţa mea se schimba, devenea compact. Era un zgomot ca acela pe care-l face vântul când trece printre frunze, o goană a vântului prin pădure, venind pe potecă. M-am gândit la lanternă, dar degetele îmi îngheţaseră pe ea. Am simţit firul memoriei răsucindu-se, trăgându-mă după el. Undeva în poieniţă se auzea o respiraţie; una puternică.

Pe malul râului. Alunecând. Crengile sălciilor unduindu-se, iar apa lucind ca milioane de mici oglinzi, orbindu-mă, ameţindu-mă. Ochii, aurii şi bulbucaţi ca ai unei bufniţe.

Am luat-o la fugă. M-am smuls din sacul de dormit în care eram înfăşurat şi m-am avântat în pădure, îndepărtându-mă de poieniţă. Mărăcinii mi se agăţau de pantaloni şi în păr, bătăi de aripi îmi explodau în urechi; am nimerit cu umărul într-un copac şi am simţit că mă sufoc de durere. Sub tălpile mele luceau gropi şi şanţuri şi nu puteam să alerg suficient de repede, picioarele înotau prin iarba înaltă până la genunchi, era ca şi cum coşmarul oricărei copilării devenea real. Iedera căţărătoare mi-a acoperit faţa şi cred că am ţipat. Ştiam, dincolo de orice îndoială, că nu o să mai ies niciodată din pădure. Aveau să-mi găsească sacul de dormit – pentru o clipă am văzut-o ca şi cum ar fi fost aievea, pe Cassie în tricoul ei roşu îngenunchind în poieniţă, pe frunzele căzute, şi întinzând mâna înmănuşată ca să-l atingă – şi nimic altceva, niciodată.

Apoi am văzut o bucăţică mică cât o unghie de lună nouă printre norii care se mişcau şi am ştiut că scăpasem, ajunsesem pe şantier. Pământul era înşelător, îmi aluneca sub picioare, m-am clătinat, m-am dezechilibrat, mi-am julit gamba de o piatră din vechiul zid. Mi-am recăpătat imediat echilibrul şi am continuat să alerg. În urechi îmi răsunau dureros zgomote precipitate, dar nu aş fi putut spune dacă eu

le scoteam. Ca orice detectiv, eram obişnuit ca eu să fiu vânătorul. Nu-mi trecuse prin cap nici măcar o dată că aş putea fi prada.

Land Roverul se contura alb în întuneric, ca o biserică poleită, oferind adăpost. A fost nevoie să încerc de două sau de trei ori ca să reuşesc să descui uşa. O dată am scăpat cheile şi a trebuit să scotocesc frenetic după ele prin stratul de frunze şi iarbă uscată, aruncând câte o privire sălbatică peste umăr, convins că n-o să le găsesc niciodată, până când mi-am adus aminte că încă mai aveam lanterna. Într-un târziu am reuşit să mă sui, m-am lovit cu cotul de volan, am încuiat toate uşile şi am rămas acolo, cu sufletul la gură, transpirat din creştet până-n tălpi. Tremuram prea tare ca să pot să conduc. Mă îndoiesc că aş fi putut să plec fără să izbesc maşina de ceva. Mi-am căutat ţigările şi am izbutit să îmi aprind una. Îmi doream foarte mult să fi avut ceva de băut sau un drog puternic. Pe genunchii jeanşilor aveam pete uriaşe de noroi, deşi nu-mi aduceam aminte să fi căzut.

Când am reuşit să-mi stăpânesc îndeajuns tremurul mâinilor cât să apăs pe butoanele telefonului, am sunat-o pe Cassie. Probabil că era trecut de miezul nopţii, dacă nu cumva chiar cu mult mai târziu de-atât, dar ea mi-a răspuns la al doilea ţârâit şi părea perfect trează.

— Salut, ce s-a-ntâmplat?

Preţ de un moment am fost îngrozit de gândul că am rămas fără glas.

— Unde eşti?

— Am ajuns acasă de vreo douăzeci de minute. Am fost cu Emma şi Susanna la cinema, apoi am luat masa la Trocadero şi, Dumnezeule, ne-au servit acolo *cel mai grozav* vin roşu pe care l-am băut *vreodată.* Trei tipi au încercat să ne agaţe, Emma zicea că sunt actori, îl văzuse pe unul dintre ei la televizor în serialul ăla despre spitale…

Era puţin cherchelită, nicidecum beată.

— Cassie, am întrerupt-o. Sunt în Knocknaree. La şantier.

După o fracţiune de secundă, rosti calm, cu un alt fel de voce:

— Vrei să vin să te iau?

— Da, te rog.

Înainte de a se fi oferit, nici nu-mi dădusem seama că pentru asta o sunasem.

— Bine. Ne vedem curând.

Şi mi-a închis.

Îi luă o veşnicie să ajungă, aşa încât avusesem timp să-mi închipui tot felul de scenarii de coşmar, care mai de care mai înspăimântătoare: că fusese spulberată de un camion pe autostradă, că avusese o pană de cauciuc şi fusese răpită de pe drum de traficanţi. Am reuşit să-mi scot pistolul şi l-am pus în poală. Mai aveam destulă minte cât să nu-l armez. Am fumat ţigară de la ţigară. Maşina se umpluse de fum, iar ochii îmi lăcrimau. Afară, se auzeau foşnete în

iarbă, crengi frângându-se. Mă uitam întruna în jur, cu inima bătându-mi sălbatic, cu mâna încleştată pe pistol, sigur că văzusem un chip la geam, feroce, râzând, dar nu era nimeni acolo. Am încercat să mă liniştesc aprinzând becul de pe plafon, dar m-am simţit prea expus, parcă aş fi fost un om primitiv apărându-se de prădători cu o făclie aprinsă, aşa că am stins becul aproape imediat.

În sfârşit, se auzi zumzăitul motoretei Vespa. Am văzut luminile farurilor apărând de după deal. Mi-am pus pistolul la loc în toc, nu voiam să mă vadă Cassie cu el. După atâta întuneric, luminile motoretei păreau orbitoare, supranaturale. Opri în drum, îşi coborî picioarele pe pământ şi strigă:

— Hei!

— Bună, am spus, ieşind din maşină. Îmi înţepeniseră picioarele şi aveam crampe de cât apăsasem cu ambele tălpi podeaua Roverului. Mulţumesc!

— Nicio problemă. Oricum eram trează.

Era îmbujorată şi avea ochii roşii de la vântul care-i bătuse în faţă în timp ce mergea cu motoreta. Îşi dădu jos din spate rucsacul şi scoase din el casca de rezervă.

— Ţine!

Cu casca pe cap nu mai auzeam nimic, doar zgomotul motorului şi nenorocitele de pulsaţii din urechi. Aerul aluneca pe lângă mine, întunecat şi rece ca apa; farurile maşinilor şi neoane publicitare treceau pe lângă noi în şiruri strălucitoare. Trupul lui Cassie era subţire, dar ferm în mâinile mele, mişcându-se ori de câte ori schimba vitezele sau aplecându-se când lua o curbă. Mă simţeam de parcă motoreta plutea în înalt, deasupra şoselei, şi mi-aş fi dorit să ne aflăm pe unul dintre acele drumuri americane pe care puteai să conduci la nesfârşit, zi şi noapte.

Când o sunasem, citea în pat. Canapeaua era desfăcută. *La răscruce de vânturi* şi tricoul se aflau pe podea. Erau peste tot maldăre oarecum ordonate de diverse lucruri legate de serviciu – o fotografie cu ligatura de pe gâtul lui Katy îmi sări în ochi, rămânând agăţată în aer precum o iluzie optică – peste tot pe sofa, pe măsuţa de cafea, amestecate cu hainele lui Cassie: nişte jeanşi strâmţi, de culoare închisă, o batistă roşie de mătase, brodată cu auriu. Mica lampă durdulie de lângă pat dădea camerei o strălucire confortabilă.

— Când ai mâncat? m-a întrebat Cassie.

Uitasem de sandviciurile mele, probabil că rămăseseră în poieniţă. Sacul de dormit şi termosul, la fel; mă gândeam că o să le recuperez dimineaţă, când aveam să-mi iau şi maşina de-acolo. Mi s-a pus un nod în gât la gândul că urma să mă întorc în acel loc, chiar şi la lumina zilei.

— Nu mai ştiu, am răspuns.

Cassie căută prin dulap. Îmi întinse o sticlă de coniac şi un pahar.

— Ia o duşcă, până îţi pregătesc ceva de mâncare. Ouă şi pâine prăjită e bine?

Nici unuia din noi nu îi plăcea coniacul – sticla era nedeschisă, plină de praf, probabil o câştigase pe la vreo tombolă de Crăciun sau ceva de genul ăsta –, dar trebuia să fiu măcar puţin obiectiv şi să recunosc că avea dreptate, eram într-o stare de şoc.

— Da, super! Mulţumesc!

M-am aşezat pe marginea fotoliului – să iau toate lucrurile alea de pe canapea ca să fac loc mi se părea prea dificil –, m-am holbat o vreme la sticlă până când mi-am dat seama că trebuia s-o deschid.

Am tras o duşcă zdravănă de coniac, am tuşit (Cassie îmi aruncă o privire, dar nu zise nimic), am simţit cum mă invadează, îmi arde măruntaiele, îmi încălzeşte venele. Limba îmi pulsa. Parcă fusesem muşcat. Mi-am mai turnat şi în pahar, dar am băut cu mult mai mare precauţie de data asta. Cassie, parcă surdă, se mişca prin chicinetă, ţinând într-o mână nişte condimente pe care le scosese din dulap, iar cu cealaltă scotea ouă din frigider, închizând un sertar cu şoldul. Pusese muzică – Cowboy Junkies, dat încet, auzindu-se slab, lent, monoton; în mod normal, muzica asta îmi plăcea, dar în acea seară, încă mai auzeam zgomote ascunse, grave, şoapte repezi, chemări, bătăi ca de tobă care nu aveau ce să caute acolo.

— Putem să închidem muzica? am spus, când n-am mai putut s-o suport. Te rog.

De lângă tigaia de prăjit lângă care se afla, ţinând în mână o lingură de lemn, se întoarse şi se uită la mine.

— Da, desigur, spuse după un moment. Opri muzica şi scoase ouăle pe un morman de pâine prăjită. Hai să mănânci.

Mirosul îmbietor mă făcu să-mi dau seama cât îmi era de foame. Am înghiţit mâncarea cu dumicaţi uriaşi, de-abia având timp să mai respir; pâinea era graham, iar ouăle aveau ierburi şi condimente – nimic nu-mi păruse vreodată atât de delicios. Cassie stătea cu picioarele încrucişate pe canapea şi se uita la mine, muşcând dintr-o felie de pâine prăjită.

— Mai vrei? mă întrebă, când văzu că am terminat de mâncat.

— Nu, am răspuns. Mâncasem prea mult şi prea repede, stomacul meu începuse să se zbată în crampe. Mulţumesc.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă, calmă. Ţi-ai amintit ceva?

Am început să plâng. Mi se întâmplă extrem de rar – cred că plânsesem o dată sau de două ori de când împlinisem treisprezece ani şi, de fiecare dată, fusesem atât de beat, încât nu se putea pune la socoteală – aşa încât dură puţin ca să înţeleg ce se întâmpla. Mi-am şters faţa cu o mână, apoi mi-am privit degetele ude.

— Nu, am răspuns. Nimic care să fie de folos. Îmi amintesc toată acea după-amiază, cum ne-am dus în pădure şi despre ce am vorbit, şi cum după aceea am auzit ceva – dar nu-mi aduc aminte ce anume –, după care am plecat ca să vedem ce era… Apoi am intrat în panică. Am intrat într-o stare de panică a dracului de mare.

Vocea îmi tremura.

— Hei, zise Cassie. Se târî pe canapea şi îmi puse o mână pe umăr. Ăsta este totuşi un pas uriaş. Data viitoare o să-ţi aduci aminte şi restul.

— Nu, am spus. Nu, n-o să-mi aduc aminte.

N-aş fi putut să explic, nu îmi dădeam seama încă ce anume mă făcea să fiu atât de sigur, dar acesta fusese punctul culminant, singura posibilitate de a avea o revelaţie, şi o ratasem. Mi-am cuprins faţa cu mâinile şi am început să scâncesc ca un copil.

Ea nu mă cuprinse cu braţele, şi nici nu încercă să mă facă să mă simt mai bine, iar eu i-am fost recunoscător pentru asta. Pur şi simplu stătea tăcută, mişcându-şi palma pe umărul meu, în timp ce eu plângeam. Nu din cauza acelor trei copii, nu aş putea susţine aşa ceva, ci pentru distanţa de netrecut care exista între mine şi ei: pentru milioanele de kilometri, pentru planetele care ne separau, pentru vitezele ameţitoare. Pentru cât de multe pierduserăm. Eram atât de mici, atât de inconştient de siguri că împreună puteam să sfidăm întunericul şi ameninţările din lumea adulţilor, să îi învingem ca la un joc de Ţară-ţară, vrem ostaşi!, râzând şi îndepărtându-ne.

— Îmi pare rău pentru asta, am spus în sfârşit. M-am ridicat şi mi-am şters faţa cu dosul palmei.

— Pentru ce?

— Că m-am comportat ca un idiot. N-aş fi vrut să se întâmple aşa.

Cassie ridică din umeri.

— Deci suntem chit. Tu ştii despre mine cum mă simt când am acele vise din care trebuie să mă trezeşti.

— Da?

Nu mi se întâmplase niciodată.

— Da.

Se întinse pe burtă, luă pachetul de şerveţele de pe noptieră şi mi-l întinse.

— Suflă-ţi nasul!

Am reuşit să schiţez un zâmbet, după care mi-am şters nasul.

— Mulţumesc, Cass.

— Cum te mai simţi?

Am inspirat adânc şi am căscat, brusc şi fără să mă pot abţine.

— Mă simt bine.

— Nu ţi s-a făcut somn?

Începeam uşor-uşor să mă deconectez; nu mai fusesem niciodată în

viaţa mea atât de epuizat, dar încă îmi mai jucau umbre pe dinaintea ochilor, şi fiecare scârţâit sau zgomot al casei mă făcea să tresar. Ştiam că, dacă ar fi închis lumina şi rămâneam singur pe canapea, aerul s-ar fi umplut cu şiruri de lucruri fără nume, care m-ar fi împresurat, m-ar fi asaltat, ar fi vociferat.

— Ba cred că da, am spus. E-n regulă dacă dorm aici?

— Sigur că da. Dar dacă sforăi, treci imediat pe sofa.

Se ridică clipind somnoroasă şi îşi scoase agrafele de păr.

— N-o să sforăi, i-am răspuns.

M-am aplecat şi mi-am scos pantofii şi şosetele, dar atât convenienţele legate de dezbrăcat, precum şi faptul în sine mi se păreau prea complicate. Aşa că m-am întins pe pilotă îmbrăcat. Cassie îşi scoase puloverul şi se strecură lângă mine. Fără să-mi dau seama, am luat-o în braţe, iar ea se cuibări cu spatele la mine.

— Noapte bună. Mulţumesc încă o dată.

Mă bătu cu palma pe braţ şi se întinse să închidă lampa.

— Noapte bună, prostuţule. Somn uşor. Trezeşte-mă dacă ai nevoie de mine.

Părul ei îmi atingea faţa; avea un miros de verde dulceag, ca frunzele de ceai. Îşi puse capul pe pernă şi oftă. O simţeam caldă şi delicată, făcându-mă să mă gândesc vag la fildeşul neted, la castanele lucioase: satisfacţia pură, răscolitoare pe care o ai atunci când ceva se potriveşte perfect în palma ta. Nu îmi aminteam când avusesem ultima dată această senzaţie.

— Ai adormit? am şoptit după un timp îndelungat.

— Nu, răspunse Cassie.

Am rămas nemişcaţi. Simţeam cum aerul din jurul nostru se schimba, tremurând şi pâlpâind ca aerul dintr-o zi toridă. Inima începea să-mi bată cu viteză, ori poate că o simţeam pe-a ei bubuind pe pieptul meu, nu eram sigur. Am întors-o pe Cassie cu faţa la mine şi am sărutat-o, iar după un moment, m-a sărutat şi ea.

Ştiu că am spus mai devreme că întotdeauna am ales renunţarea în locul irevocabilului şi da, bineînţeles, ce-am vrut să spun este că întotdeauna am fost un laş, dar am minţit: nu întotdeauna; în acea noapte nu, am făcut o excepţie.

17

Pentru prima dată, m-am trezit primul. Era foarte devreme, pe stradă încă era linişte, iar cerul – Cassie stătea la ultimul etaj şi cum nu avea cine să o vadă pe fereastră, nu trăgea aproape niciodată draperiile – se vedea turcoaz pătat cu auriu pal, perfect ca într-o fotografie. Probabil că nu dormisem decât o oră sau două. Undeva în depărtare câţiva pescăruşi strigau sălbatic, ascuţit.

În această lumină slabă, apartamentul părea abandonat şi dezolant: farfuriile şi paharele rămăseseră pe măsuţa de cafea, o boare imperceptibilă făcea să foşnească uşor hârtiile cu informaţii despre caz, puloverul meu zăcea într-un morman întunecat pe podea, iar umbre lungi, distorsionate se legănau peste tot. Am simţit o arsură în capul pieptului, o durere fizică atât de intensă, încât m-am gândit că poate eram deshidratat. Pe măsuţa laterală era un pahar cu apă, l-am luat şi l-am băut, dar durerea sfredelitoare n-a cedat.

Mi-a fost teamă că, dacă mă mai foiam, o trezeam pe Cassie, dar ea nu se mişcă deloc. Dormea adânc, în curbura braţului meu, cu buzele uşor depărtate, cu o mână îndoită lejer pe pernă. I-am îndepărtat părul de pe frunte şi am trezit-o cu un sărut.

Nu ne-am sculat din pat până pe la trei. Cerul era cenuşiu şi greu, şi mi s-a făcut foarte frig de îndată ce am ieşit de sub pilota caldă.

— Mor de foame, îmi spuse Cassie, în timp ce îşi încheia nasturii de la jeanşi.

În acea zi era foarte frumoasă, ciufulită, cu buzele pline, cu privirea senină şi visătoare ca a unui copil, iar această nouă strălucire – care înlocuise rânjetul din după-amiaza anterioară – mă făcea într-un fel să mă simt inconfortabil.

— Mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc, am spus.

De obicei, când rămâneam la ea în weekend, luam un mic dejun irlandez copios, apoi făceam lungi plimbări pe plajă, însă de data asta nu eram în stare să fac faţă teribilului gând de a vorbi despre ce se întâmplase în noaptea aceea, dar nici complicităţii de a evita discuţia despre asta. Deodată, apartamentul părea mic şi claustrofobic. Aveam vânătăi şi julituri în cele mai ciudate locuri: în cot, pe stomac, pe coapsă.

— Trebuie neapărat să mă duc să-mi recuperez maşina.

Cassie îşi trase un tricou peste cap şi când încă avea capul băgat în el am auzit-o spunând:

— Vrei să te duc până acolo?

Remarcasem o uşoară ezitare în ochii ei.

— Cred că o să iau autobuzul, am spus. Mi-am găsit pantofii sub canapea. Fac o plimbare. Te sun mai târziu, da?

— Bine şi-aşa, încuviinţă veselă.

Dar eu ştiam că între noi se petrecuse ceva, ceva neobişnuit, un amănunt periculos. Ne-am îmbrăţişat scurt, strâns, în uşa apartamentului.

Am avut o tentativă de a aştepta autobuzul, dar după zece sau cincisprezece minute mi-am spus că nu merita – trebuia să schimb două autobuze, era şi program de duminică, or, asta mi-ar fi ocupat întreaga zi. Sincer vorbind, n-aveam deloc chef să mă apropii de Knocknaree până când nu eram sigur că şantierul o să vuiască de zgomotele entuziaste ale arheologilor. Gândul că în acea zi era pustiu şi tăcut, sub cerul cenuşiu şi apăsător, îmi dădea o uşoară senzaţie de rău. De la o benzinărie mi-am luat o ceaşcă de cafea cu un gust oribil şi am pornit pe jos spre casă. Monkstown se afla la şase kilometri distanţă de Sandymount, dar nu mă grăbeam deloc: Heather probabil că era acasă, cu măştile alea verzi întinse pe faţă, uitându-se cu sonorul la maximum la *Sex and the City,* dornică să-mi povestească despre ultimele ei cuceriri şi vrând să ştie pe unde umblasem, de unde aveam atâta noroi pe jeanşi şi unde-mi era maşina. Mă simţeam pus în faţa unui şir nesfârşit de acuzaţii grave.

Ştiam, înţelegeţi, că tocmai făcusem una dintre cele mai mari greşeli din viaţa mea. Mă mai culcasem şi altădată cu femei cu care nu ar fi trebuit s-o fac. Dar niciodată nu mai făcusem o prostie monumentală ca asta. După ce se întâmplă o asemenea treabă, n-ai de ales decât fie să începi o „relaţie" oficială, fie să întrerupi orice punte de comunicare – încercasem ambele variante în trecut, cu grade variate de succes –, dar cu greu ar fi fost posibil să nu mai vorbesc niciodată cu partenera mea, iar ca să începem o relaţie romantică… Chiar dacă acest lucru nu ar fi încălcat regulamentele, eu nu eram în stare nici să mănânc, să dorm sau să cumpăr dezinfectant pentru toaletă, mă năpusteam asupra suspecţilor, uitam ce trebuie să declar la tribunal şi mă puneam în situaţia de a trebui să fiu salvat de pe şantiere arheologice în toiul nopţii; gândul că aş fi putut să încerc să fiu iubitul cuiva, cu toate responsabilităţile ce decurg de aici, mă făcea să-mi doresc să mă fac covrig şi să scâncesc.

Eram atât de obosit încât picioarele mele, când călcam pe pavaj, păreau ale altcuiva. Vântul îmi arunca în faţă o ploaie fină şi m-am gândit, din ce în ce mai îngrozit, la toate lucrurile pe care nu le mai puteam face: să stau treaz toată noaptea şi să mă îmbăt cu Cassie, să-i povestesc despre fetele pe care le întâlneam, să dorm pe canapeaua ei. Oricum, nu mai aveam cum s-o mai văd vreodată, sub nicio formă, ca pe Cassie-pur-şi-simplu, o colegă de-a mea, dar cu care mă înţelegeam cel mai bine. Nu acum, după ce o văzusem în felul în care o văzusem.

Fiecare pată luminoasă familiară din peisajul pe care noi doi îl împărţeam devenise un câmp minat întunecat, presărat cu nuanţe şi implicaţii înşelătoare. Mi-o aminteam cu doar câteva zile înainte, cum căuta bricheta în buzunarul trenciului meu, când ne aflam în grădina castelului; nici măcar nu mai irosise cuvintele ca să-mi spună ce voia, iar mie îmi plăcuse gestul ei la nebunie, îmi plăcuseră siguranţa, uşurinţa cu care o făcuse, hotărârea pe care o luase de una singură.

Ştiu că asta va suna incredibil, dat fiind că oricine se aştepta să se întâmple asta, începând cu părinţii mei şi terminând cu un cretin de teapa lui Quigley, însă eu nu mă gândisem niciodată. Isuse, noi eram foarte satisfăcuţi de noi înşine: de o aroganţă supremă, siguri că eram excepţia de la vechea regulă legată de bărbaţi; jur că până atunci mă simţisem inocent ca un copil. Cassie îşi înclina capul ca să-şi scoată clamele de păr, se strâmba când şi le prindea; eu îmi puneam şosetele în pantofi, în acelaşi fel mereu, astfel ca ea să nu le vadă dimineaţa. Ştiu că veţi spune că inocenţa noastră era deliberată, dar dacă ar fi să credeţi un singur lucru din tot ce vă spun, ar fi acesta: niciunul din noi nu bănuia că se va ajunge aici.

Când am ajuns în Monkstown, tot nu mă simţeam în stare să merg acasă. M-am plimbat prin Dun Laughaire, m-am aşezat pe zidul de la capătul cheiului, m-am uitat la cuplurile afectuoase din acea duminică după-amiaza, el şi ea strâns îmbrăţişaţi, scoţând amândoi sunete de încântare, până când se lăsă întunericul şi vântul începu să-mi pătrundă prin haine, iar o patrulă de poliţie se uită la mine cu suspiciune. M-am gândit să-l sun pe Charlie, să găsesc un pretext, dar nu aveam numărul lui în agenda telefonului meu mobil şi, oricum, nici nu ştiam precis ce să-i spun.

În acea noapte am dormit de parcă aş fi fost bătut. Când am ajuns a doua zi de dimineaţă la serviciu, încă mă simţeam ameţit şi aveam privirea înceţoşată, iar biroul mi se părea straniu, diferit în anumite detalii pe care nu le puteam numi concret, de parcă aş fi alunecat într-o realitate alternativă, ostilă. Cassie lăsase larg deschis pe colţul mesei ei de lucru dosarul cazului vechi. M-am aşezat şi am încercat să lucrez, dar nu m-am putut concentra. Până să apuc să termin o propoziţie de citit, uitam deja începutul ei şi trebuia să mă întorc, să o iau mereu de la capăt.

Cassie apăru, îmbujorată de la vânt, cu buclele ca nişte crizanteme sălbatice ieşindu-i de sub bereta roşie.

— Salut, îmi zise. Ce faci?

Îmi ciufuli părul când ajunse în dreptul meu, iar eu nu m-am putut abţine: am tresărit şi am simţit-o pentru o clipă cum îngheaţă. Apoi trecu mai departe.

— Bine, i-am răspuns.

Îşi agăţă rucsacul de spătarul scaunului. Mi se părea, din câte puteam să văd cu coada ochiului, că se uită la mine. Am continuat să privesc în jos.

— Fişele medicale ale lui Rosalind şi Jessicăi sosesc acum pe fax, la Bernadette. Ne-a transmis să ne ducem peste cinci minute să le luăm, iar data viitoare să dăm numărul de fax de la noi. Şi e rândul tău să pregăteşti cina. Eu nu am decât pui, aşa că dacă tu şi Sam vreţi altceva…

Vocea ei suna neutru, dar se prefăcea, pentru că în spatele ei distingeam o interogaţie.

— De fapt, diseară nu pot să vin la cină. Trebuie să mă duc undeva.

— A, bine.

Cassie îşi scoasă bereta şi îşi trecu degetele prin păr.

— Atunci poate o bere? Dar depinde când terminăm lucrul.

— Nu, diseară nu pot, am spus. Îmi pare rău.

— Rob, rosti ea după o secundă, dar eu nu mi-am ridicat privirea.

Pentru o clipă am crezut că oricum va continua, dar chiar atunci se deschise uşa şi intră Sam, proaspăt şi vesel după weekendul pe care şi-l petrecuse la ţară. Într-o mână ţinea o mulţime de casete, iar în cealaltă, paginile sosite prin fax. Niciodată nu am fost mai bucuros să-l văd.

— Salut! Astea-s pentru tine, cu complimente de la Bernadette. Ceaţi făcut în weekend?

— A fost OK, am răspuns amândoi în acelaşi timp.

Cassie se întoarse cu spatele, să-şi agaţe jacheta în cuier.

Am luat paginile din mâna lui Sam, am încercat să arunc o privire pe ele. Concentrarea mea se dusese dracului, medicul de familie al familiei lui Devlin avea un scris atât de îngrozitor, încât probabil era intenţionat ilizibil, iar Cassie – cu răbdarea neobişnuită cu care mă aştepta să parcurg fiecare pagină, când altă dată s-ar fi băgat în mine sau s-ar fi aplecat peste mine să mi le ia – mă scoase din sărite. A trebuit să fac un efort uriaş de voinţă ca să pot să pricep măcar cele mai importante lucruri de-acolo.

Se pare că, pe vremea când Rosalind era bebeluş, Margaret fusese puţin îngrijorată – existau nenumărate vizite la medic, pentru orice fleac de tuse sau de răceală – dar, de fapt, Rosalind părea să fie cea mai sănătoasă fiică a lor: nu suferise de nicio boală gravă, nici de alte afecţiuni. Jessica fusese ţinută trei zile la incubator când se născuse, odată cu Katy; la şapte ani îşi rupsese o mână când căzuse la şcoală de la o fereastră pe care se căţărase; de asemenea, până la nouă ani, avusese sub greutatea normală. Amândouă avuseseră vărsat de vânt. De fapt, avuseseră amândouă toate bolile copilăriei. Lui Rosalind îi crescuse o unghie în carne şi îi fusese înlăturată cu un an înainte.

— Nimic de-aici nu indică faptul că au fost abuzate sau că maică-sa

ar suferi de sindromul Münchausen, rosti Cassie, în sfârşit.

Sam găsise casetofonul. În fundal, se auzea vocea lui Andrews care-i ţinea o predică lungă şi nervoasă unui agent imobiliar. Dacă el nu ar fi fost acolo, cred că aş fi ignorat-o pe Cassie.

— Dar nici nu este nimic care să-i scoată din discuţie, am spus, auzindu-mi slab propria voce.

— La urma urmei, ce-ar trebui să găsim în fişe ca să îi scoatem din discuţie? Tot ce putem spune este că nu există probe care să-i incrimineze, ceea ce este evident. Iar asta cred că exclude acuzaţia de sindrom Münchausen. Cum am spus şi mai înainte, Margaret oricum nu se potriveşte cu un asemenea profil, iar cu asta… Dacă ar exista vreun indiciu în ce priveşte sindromul Münchausen, atunci ar trebui să apară în fişe vreun tratament medical. Dar nici una din cele două fete nu a urmat vreun tratament.

— Deci astea nu ne folosesc la nimic, am spus.

Am aruncat deoparte fişele medicale, izbindu-le de birou. Jumătate din pagini au zburat pe podea.

— Surpriză, surpriză! Cazul ăsta a ajuns într-o fundătură. Aşa a fost încă de la început. Ar trebui să aruncăm chiar acum dosarul la subsol şi să ne apucăm de ceva care să aibă mai multe şanse de rezolvare, pentru că asta nu înseamnă altceva decât că ne pierdem cu toţii timpul.

Vocea lui Andrews, la telefon, tăcuse, iar caseta se oprise, fâşâind slab dar persistent, până când Sam apăsă pe butonul de închidere. Cassie se aplecă într-o parte şi se apucă să adune foile de fax împrăştiate pe jos. Multă vreme, am tăcut cu toţii.

Mă întrebam oare ce gândea Sam. Nu comentă nimic, dar cred că îşi dăduse seama că era ceva în neregulă, nu avea cum să-i scape: deodată, lungile seri studenţeşti fericite *à trois* încetaseră, iar atmosfera din birou părea desprinsă din cărţile lui Sartre. Era posibil să-i fi relatat Cassie întreaga poveste, într-un moment sau altul, şi să-i plângă pe umăr, dar mă îndoiam să se fi întâmplat aşa: era totuşi prea orgolioasă ca s-o facă. Cred că mai degrabă îl invitase la cină şi-i explicase că eu eram prea tulburat de cazul ăsta – ceea ce, la urma urmei, chiar era adevărat – şi că voiam să-mi petrec serile liniştit. Probabil că-i explicase totul atât de neutru şi de convingător, încât Sam, chiar dacă nu ar fi crezut-o, înţelesese măcar că nu avea dreptul să pună întrebări.

Îmi imaginam că şi alţii observaseră. Detectivii sunt de regulă observatori fini, iar faptul că „gemenii-minune” nu-şi mai vorbeau era ceva de „prima pagină”. Probabil că toată brigada avea să afle în următoarele douăzeci şi patru de ore şi undeva, printre toate presupunerile, sunt convins că se găsea şi adevărul.

Sau poate că nu. În mijlocul tuturor aceste evenimente, poate că totuşi vechea noastră alianţă se menţinuse: instinctul animalic pe care îl aveam în comun ne făcea să ne ţinem secretă ruptura.

Într-un fel, ăsta era cel mai dureros lucru: mereu, mereu, până la sfârşit, vechea legătură va fi acolo ori de câte ori va fi nevoie. Puteam să petrecem ore îngrozitoare, în care să nu ne spunem nimic unul celuilalt până când nu se mai putea, moment în care o făceam cu o voce lipsită de orice nuanţă, privind în altă direcţie. Dar în clipa în care O'Kelly ne ameninţă că ni-i ia pe Sweeney şi pe O'Gorman, am revenit la viaţă, eu parcurgând o întreagă listă de motive pentru care încă mai aveam nevoie de poliţişti, în timp ce Cassie mă asigurase că superintendentul ştia ce face, apoi ridicase din umeri şi spusese că spera că mass-media nu avea să afle. Asta mi-a stors toată energia pe care o mai aveam. Când uşa se închise şi am rămas din nou singuri (sau singuri cu Sam, dar el nu mai conta), am renunţat la seninătatea pe care o afişasem până atunci şi, indiferent, am întors spatele chipului ei palid, uimit, înălţând din umeri cu mândria rece a unei pisici ofensate.

Simţeam cu adevărat – deşi nu-mi era deloc clar procesul prin care mintea mea ajunsese la o asemenea concluzie – că, într-un fel subtil, dar de neiertat, greşeam. Dacă ea m-ar fi rănit pe mine, eu aş fi iertat-o fără să stau pe gânduri. Dar nu puteam să o iert pentru că se simţea rănită.

Rezultatele probelor de sânge din petele de pe adidaşii mei şi cel al picăturii găsite pe altar erau pe cale să sosească. În ceaţa prin care pluteam, acesta era unul dintre lucrurile care îmi rămăseseră clare în minte. Aproape orice altă pistă căzuse; asta era tot ce-mi mai rămăsese, şi mă agăţam de ea cu disperare. Eram sigur – iar această siguranţă a mea se afla dincolo de orice logică – că nu mai aveam nevoie de nimic altceva decât ca ADN-urile celor două probe să se potrivească. Dacă se întâmpla aşa, toate celelalte elemente ar fi căpătat un înţeles, s-ar fi potrivit cu precizia unui puzzle, iar cazul – de fapt, cazurile – mi s-ar fi înfăţişat sub ochi limpede, uimitor.

Îmi dădeam seama însă că, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat, am fi avut nevoie de ADN-ul lui Ryan Adam, pentru comparaţie, şi că detectivul Rob s-ar fi evaporat pentru totdeauna în urma scandalului declanşat. Totuşi, în acel momente, acest fapt nu mi se părea chiar atât de rău. Dimpotrivă, existau momente în care îmi închipuiam un asemenea viitor aproape cu uşurare. Părea – de când realizasem că nu aveam nici nervii, nici energia necesare să mă smulg din acea încurcătură îngrozitoare – singura sau, cel puţin, cea mai simplă cale de ieşire pentru mine.

Sophie, care era de părere că poţi face mai multe lucruri deodată,

mă sună din maşină.

— Despre ADN, începu ea. Veşti proaste.

— Bună, am spus tresărind, învârtindu-mă cu scaunul astfel încât să mă aflu cu spatele la ceilalţi. Ce s-a întâmplat? am încercat eu să-mi păstrez un ton neutru, însă O'Gorman se opri din fluierat, după care mi-am dat seama că şi Cassie lăsase pe birou documentul pe care îl studia.

— Nenorocitele alea de probe de sânge nu pot fi utilizate la nimic! Niciuna, nici cea de pe adidaşi, nici cea găsită de Helen. Am auzit-o apăsând pe claxon. Dumnezeule, ce idiot, acum ia-o pe undeva, pe oriunde!… Cei de la laborator au făcut tot ce s-a putut, dar probele erau prea degradate ca să se poată stabili ADN-ul. Îmi pare rău, dar v-am avertizat…

— Da, am spus, după o clipă. Da, e genul de caz în care se întâmplă aşa ceva. Mulţumesc, Sophie.

Am închis şi am rămas holbându-mă la telefon. Dincolo de birou, Cassie încercă o întrebare:

— Ce-a spus?

Dar nu i-am răspuns.

În acea seară, am plecat de la DART spre casă pe jos şi am sunat-o pe Rosalind. Era cel mai nesăbuit lucru pe care puteam să-l fac şi aş fi vrut, chiar foarte mult, s-o las în pace până când era ea gata să-mi vorbească, s-o las pe ea să aleagă momentul, în loc să o forţez eu; însă ea era ultima speranţă.

A venit joi dimineaţa, iar eu am coborât la recepţie ca s-o întâmpin, la fel cum făcusem şi prima dată, cu câteva săptămâni în urmă. O parte din mine se temuse ca nu cumva ea să se răzgândească în ultima clipă şi să nu mai vină; dar inima mi-a tresărit când am văzut-o stând gânditoare într-un fotoliu, cu obrazul sprijinit în palmă, purtând o eşarfă lejeră, de culoare roz. Era reconfortant să vezi un chip tânăr şi drăguţ. Nu-mi dădusem seama până în acel moment cât de obosiţi, de cenuşii sau de livizi începuserăm să arătăm cu toţii. Eşarfa aceea era prima pată de culoare de care eram conştient în ultimele zile.

— Rosalind, am spus, şi am văzut cum se luminează la faţă.

— Domnule detectiv Ryan.

— Acum mi-am dat seama. Nu cumva trebuia să fii la şcoală la ora asta?

Se uită la mine complice.

— Proful mă place. Nu o să se supere.

Ştiam că trebuia să-i spun că nu era bine să chiulească, sau ceva de genul ăsta, dar nu am putut să mă abţin: am râs.

Uşa se deschise şi Cassie veni de-afară, vârându-şi în buzunarul de la jeanşi pachetul de ţigări. Pentru o secundă, privirile ni s-au întâlnit,

după care se uită la Rosalind; apoi trecu rapid pe lângă noi şi urcă la etaj.

Muşcându-şi buzele, Rosalind mă privi încurcată.

— Partenera dumneavoastră pare supărată că mă aflu aici, nu?

— Asta nu e treaba ei, am spus. Îmi pare rău pentru asta.

— A, nu-i nimic. Rosalind reuşi chiar să zâmbească. Nu m-a plăcut niciodată prea mult, este?

— Detectiv Maddox nu te displace.

— Nu vă faceţi griji, detectiv Ryan. Serios. Sunt obişnuită cu chestii din astea. Există nenumărate fete care nu mă plac. Mama îmi spune – şi şi-a lăsat jenată capul în jos – că asta se întâmplă din cauza faptului că sunt geloase, dar nu prea îmi dau seama cum ar putea asta să fie adevărat.

— Eu, da, am spus zâmbindu-i. Dar nu cred că este cazul detectivului Maddox. N-are nimic împotriva ta. OK?

— V-aţi certat? mă întrebă ea timid, după un moment.

— Într-un fel, da, am spus. Dar asta e o poveste lungă.

I-am ţinut uşa deschisă şi am ieşit pe aleea pavată din grădină. Sprâncenele ei erau încruntate, făcând-o să pară gânditoare.

— Mi-aş dori să nu mă displacă atât de mult. Chiar o admir, ştiţi… Nu poate să fie deloc uşor să fii detectiv ca femeie.

— Nu e uşor să fii detectiv. Punct! am spus eu. Nu voiam deloc să vorbim despre Cassie. Dar ne descurcăm…

— Da, dar pentru femei este diferit, mai zise ea, cu un mic reproş parcă.

— De ce?

Era atât de tânără şi atât de serioasă. Ştiam că aş fi jignit-o dacă aş fi râs.

— Pentru că… de exemplu… detectiv Maddox trebuie să aibă cel puţin treizeci de ani, nu? Poate că şi-ar dori să se mărite curând, să aibă copii, chestii de genul ăsta. Femeile nu-şi pot permite să aştepte ca bărbaţii, înţelegeţi… Iar dacă eşti detectiv, cred că e foarte greu să ai o relaţie serioasă, nu? Probabil că există o presiune foarte mare asupra ei.

Am simţit un junghi în stomac.

— Nu cred că detectiv Maddox este genul care să-şi dorească o familie, am spus.

Rosalind părea tulburată şi îşi muşcă uşor buza de jos lăsând să i se vadă dinţii albi şi mărunţi.

— Probabil că aveţi dreptate, rosti ea cu precauţie. Dar… ştiţi… domnule detectiv Ryan, uneori, când eşti foarte apropiat de cineva, se poate întâmpla să-ţi scape unele lucruri. Alţi oameni le pot sesiza, dar tu nu poţi.

Junghiul mă străbătu din nou, mai tare. O parte din mine îşi dorea

foarte mult să o descoasă, să afle ce anume mai exact văzuse ea la Cassie, iar eu nu; dar în ultima săptămână ajunsesem la concluzia de nezdruncinat că în viaţă existau lucruri pe care era mai bine să nu le ştii.

— Viaţa personală a detectivului Maddox nu mă priveşte pe mine, am spus. Rosalind…

Pornise deja pe una dintre potecuţele sălbatice care înconjurau iarba, strigându-mi peste umăr:

— O! Detectiv Ryan, priviţi! Nu-i aşa că e minunat?

Părul îi dansa în soarele care se reflecta printre frunze şi, în ciuda a tot ce se întâmplase, am zâmbit. Am urmat-o pe alee – aveam nevoie să mergem undeva unde să putem discuta între patru ochi – şi ne-am oprit lângă o băncuţă izolată, peste care se întindeau crengile unui copac; păsările ciripeau prin tufişurile dimprejur.

— Da, e minunat! am spus. Vrei să ne aşezăm aici să stăm de vorbă?

Se aşeză pe bancă, aruncă o privire spre copaci, inspirând adânc, fericită.

— Grădina noastră secretă.

Era o scenă idilică şi uram gândul că trebuia s-o stric. Pentru un moment m-am lăsat dus de val, imaginându-mi că această întâlnire avea alt scop, că era doar o discuţie despre ea, despre vremea frumoasă de afară după care o trimiteam acasă; că aş fi fost, pentru câteva minute, doar un tip care stătea la soare şi sporovăia cu o fată drăguţă.

— Rosalind, am spus, trebuie să te întreb ceva. O să fie foarte greu şi aş vrea să îmi vină în minte o cale prin care lucrurile să fie mai simple, dar nu îmi vine nicio idee. Aş vrea să mă ajuţi. Încerci?

Chipul ei se schimbă, parcă traversat de o emoţie vie, dar aceasta trecu prea repede ca să pot să-mi dau seama exact ce era. Se prinse cu mâinile de bancă şi îşi reveni.

— O să fac tot ce pot.

— Mama şi tatăl tău… am continuat cu o voce cât se putea de blândă. Te-au rănit vreodată pe tine sau pe surorile tale?

Rosalind oftă. Îşi duse mâna la gură şi mă fixă cu privirea, cu ochii rotunzi, nemişcaţi, până când îşi dădu seama ce făcea şi îşi lăsă mâna în jos, apucându-se din nou cu ea de bancă.

— Nu, îmi răspunse ea cu o voce îngrijorată, gravă. Bineînţeles că nu.

— Ştiu cât de frică ţi-ar fi. Dar eu pot să te protejez. Îţi promit.

— Nu. Clătină din cap muşcându-şi buzele şi mi-am dat seama că nu mai avea mult şi izbucnea în lacrimi. Nu.

M-am aplecat spre ea, m-am apropiat şi i-am pus mâna peste mâinile ei. Mirosea a parfum cu aromă de mosc, cu totul nepotrivit

pentru o fată de vârsta ei.

— Rosalind, dacă ceva nu este în regulă, trebuie să ştiu. Eşti în pericol.

— N-o să păţesc nimic.

— Şi Jessica e în pericol. Ştiu că tu ai grijă de ea, dar nu o să poţi face singură chestia asta la infinit. Te rog, lasă-mă să te ajut.

— Nu înţelegeţi, şopti. Mâinile îi tremurau sub palma mea. Nu pot, domnule detectiv Ryan. Pur şi simplu, *nu pot*.

Aproape că-mi sfâşia inima această fragilă, dar neînfrântă ezitare a unei fete, într-o situaţie în care ar fi cedat persoane de două ori mai în vârstă decât ea; şi totuşi, ea o ţinea aşa până în pânzele albe, făcând echilibristică pe sârmă, ajutată doar de tenacitate, mândrie şi negare. Asta era tot ce avea ea, iar eu, dintre toţi oamenii de pe pământ, eram cel care trebuia să o facă să cadă.

— Îmi pare rău, am spus deodată, teribil de ruşinat de mine însumi. Poate că va veni o vreme în care vei fi gata să vorbeşti despre asta, iar când se va întâmpla acest lucru, voi fi aici. Dar până atunci… Nu ar fi trebuit să te forţez. Iartă-mă.

— Sunteţi atât de amabil cu mine, murmură ea. Nu-mi vine să cred că sunteţi atât de bun.

— Nu voiam decât să te ajut, i-am zis. Mi-aş fi dorit să ştiu cum s-o fac.

— Nu am… încredere în oameni cu una, cu două, domnule detectiv Ryan. Dar dacă am încredere în cineva, dumneavoastră sunteţi acea persoană.

Am rămas acolo fără să mai spunem nimic. Mâna lui Rosalind era moale, iar ea nu şi-a retras-o de sub palma mea.

Apoi îşi întoarse palma, lent, şi îşi împreună degetele cu ale mele. Îmi zâmbi, abia schiţat, complice, cu o insinuare îndrăzneaţă în colţul gurii.

Mi se tăie respiraţia. Mă străbătu ca un curent electric, şi mi-aş fi dorit foarte mult să mă aplec, să-i prind capul în mâini şi s-o sărut. Tot felul de imagini îmi bântuiau mintea – cearşafuri apretate de hotel, buclele ei unduindu-se libere, nasturii sub degetele mele, chipul tensionat al lui Cassie – şi o doream pe fata asta, care era ca nimeni alta dintre cele pe care le cunoscusem vreodată, o doream nu în ciuda sentimentelor şi suferinţelor ei secrete sau a încercărilor întristătoare de a părea matură, ci tocmai din cauza lor. Mă puteam vedea pe mine însumi reflectat în ochii ei – eram mic, confuz şi mă tot apropiam de ea.

Avea optsprezece ani şi încă era posibil ca ea să fie principalul meu martor. Era mai vulnerabilă decât avea să mai fie vreodată în viaţa ei; şi mă idolatriza. Nu trebuia să afle felul îngrozitor în care ajunsesem să-mi dezvolt tendinţa de a distruge tot ce atingeam. Mi-am muşcat

puternic interiorul obrazului şi mi-am retras mâna dintre ale ei.

— Rosalind, am spus.

Se întunecă la faţă.

— Trebuie să plec, rosti cu răceală.

— Nu vreau să te rănesc. Ăsta este ultimul lucru de care ai nevoie.

— Tocmai s-a întâmplat acest lucru.

Îşi aruncă geanta pe umăr, fără să mă privească. Gura îi era crispată.

— Rosalind, te rog, aşteaptă o clipă.

Am încercat să o iau de mână, dar se feri de atingerea mea.

— Am crezut că vă pasă de mine. Evident, m-am înşelat. Doar m-aţi lăsat să cred asta, pentru că voiaţi să vedeţi dacă ştiu ceva despre Katy. Voiaţi de la mine acelaşi lucru pe care îl vor şi ceilalţi.

— Nu-i adevărat, am început să-i spun.

Dar deja plecase. Pe alee se auzea zgomotul paşilor ei mici şi nervoşi, şi mi-am dat seama că n-avea niciun rost să alerg după ea. Păsările din tufişuri se împrăştiau, se auzea fâlfâitul aprig al aripilor lor când ea trecea pe lângă ele.

Mi se învârtea capul. Am lăsat-o câteva minute să se liniştească, apoi am sunat-o pe mobil, însă nu mi-a răspuns. I-am lăsat un mesaj bâlbâit de scuze pe căsuţa vocală. Apoi am închis şi m-am prăbuşit pe bancă.

— La dracu'! am spus tare, către tufişurile goale.

Cred că e important să subliniez că, indiferent ce am susţinut într-o vreme, în cea mai mare parte a timpului în care s-a desfăşurat Operaţiunea Vestala, nu am fost într-o formă psihică pe care să o pot califica drept normală. Asta nu poate să fie o scuză, e doar un fapt. Bunăoară, când fusesem în pădure, mă dusesem acolo după o perioadă în care dormisem foarte puţin, mâncasem şi mai puţin, dar băusem multă votcă şi eram teribil de tensionat, aşa că simt că ar trebui să subliniez că e extrem de posibil ca evenimentele ulterioare să fi fost fie un vis, fie o halucinaţie stranie. Nu am cum să aflu şi nici nu mă pot gândi la un răspuns care să fie cu adevărat satisfăcător.

Cel puţin, din acea noapte începusem din nou să dorm – de fapt, să dorm cu o asemenea voluptate, încât mă neliniştea. Practic, seara, când plecam de la serviciu, mă clătinam pe picioare ca un somnambul. Cădeam în pat ca atras de un magnet puternic şi mă trezeam în aceeaşi poziţie, îmbrăcat, când alarma ceasului deşteptător mă trezea douăsprezece sau treisprezece ore mai târziu.

Odată, uitasem să pun alarma şi mă trezisem la ora două după-amiaza, la al şaptelea telefon pe care mi-l dăduse Bernadette.

Amintirile – şi efectele secundare, chiar mai bizare – încetaseră şi ele; dispăruseră la fel de subit şi de definitiv ca atunci când închizi

lumina. Poate credeţi că acest lucru a fost o uşurare; la vremea aceea fusese: în ce mă priveşte, absolut orice avea legătură cu Knocknaree îmi făcea rău şi îmi era cu mult mai bine dacă nu aflam absolut nimic. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama dinainte de acest lucru şi nu-mi venea să cred că fusesem suficient de tâmpit încât să ignor tot ce ştiam şi să mă încumet inconştient să intru din nou în pădurea aceea. Nu fusesem în viaţa mea atât de supărat pe mine. Doar mult mai târziu, când cazul avea să se încheie, iar praful se va fi aşezat peste tot ce mai rămăsese din el, când aveam să-mi împing cu precauţie memoria până la limitele sale fără să mai aflu nimic, de-abia atunci am început să mă gândesc că asta nu a fost o izbăvire, ci o mare şansă ratată, o pierdere irevocabilă, devastatoare.

18

Vineri dimineaţa, eu şi Sam am ajuns primii la birou. Îmi propusesem să ajung cât de devreme, să mă uit pe hârtiile cu telefoane să văd dacă pot să găsesc un pretext pentru a-mi petrece ziua în altă parte. Ploua torenţial. Probabil că, aflată cine ştie unde, Cassie înjura chinuindu-se să-şi pornească Vespa.

— Ultimele veşti, îmi zise Sam, agitând spre mine două casete. A fost vorbăreţ azi-noapte: şase apeluri. Aşa că… Doamne…

Se împlinise o săptămână de când înregistram apelurile telefonice date de Andrews, cu rezultate suficient de jalnice pentru ca O'Kelly să înceapă să emită tot felul de zgomote vulcanice, ameninţătoare. Peste zi, Andrews dădea o grămadă de telefoane, de pe mobilul său, agitate, cu iz de testosteron. Serile, îşi comanda mâncare „gourmet" scumpă, „la pachet", după cum o denumea Sam dezaprobator. Odată, sunase la una dintre liniile fierbinţi de discuţii pe teme despre sex cărora li se face reclamă noaptea târziu, la televizor. Îi plăcea să fie bătut, se pare, iar fraza „înroşeşte-mi fundul, Celestine!" devenise instantaneu anecdotică printre colegii mei.

Mi-am scos trenciul şi m-am aşezat.

— Pune-o s-o ascultăm, Sam, am spus. Simţul umorului – şi multe altele – mi se deteriorase în ultimele câteva săptămâni.

Sam îmi aruncă o privire şi apoi introduse una dintre casete în micul nostru casetofon rablagit.

La 8.17 p.m., după cum reieşea din înregistrare, Andrews comandase lasagna cu somon afumat, sos pesto şi sos de roşii deshidratate la soare.

— Dumnezeule! am exclamat oripilat.

Sam începu să râdă.

— Băiatul nostru nu consumă decât delicatese!

La 8.23 îl sunase pe cumnatul său ca să stabilească o partidă de golf pentru duminică după-amiaza şi făcuse câteva glume, ca între bărbaţi. La 8.41 sunase din nou la restaurant ca să zbiere la cel care prelua comenzile că mâncarea lui încă nu sosise. Începea să pară agitat. Apoi urmă o perioadă de linişte; probabil că „afurisita de lasagna" sosise în sfârşit la destinaţie.

La 12.08 sunase la un număr din Londra.

— Pe fosta nevastă, îmi explică Sam.

Era într-o dispoziţie sentimentală şi voia să vorbească despre ce nu mersese bine.

„— Cea mai mare greşeală pe care am făcut-o în viaţa mea, Dolores, a fost că te-am lăsat să pleci, i-a spus el cu o voce înlăcrimată. Dar, sigur, poate că aşa trebuia. Eşti o femeie deosebită,

ştii asta? Eşti prea bună pentru mine. De o sută de ori mai bună decât mine. Poate de o mie de ori. Am dreptate, nu-i aşa, Dolores? Nu crezi că am făcut ce trebuia?

— N-am de unde să ştiu, Terry, a spus Dolores obosită. Spune-mi tu.

În timpul ăsta ea mai făcea ceva, probabil spăla farfurii sau poate vărsa apa dintr-un recipient, pentru că se auzeau clinchete de porţelan în fundal. În sfârşit, când Andrews începu să plângă, ea închisese. Două minute mai târziu, el o suna din nou:

— Tu să nu-mi închizi mie telefonul, m-auzi? *Eu* îţi închid *ţie!"*

După care trântise receptorul.

— Un adevărat gentleman, am comentat eu.

— Un nemernic, afirmă Sam. Se cufundă în scaun, îşi lăsă capul pe spate şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Ah, nemernicule! Nu mai am decât o săptămână la dispoziţie. Ce dracu' mă fac dacă ăsta nu vorbeşte despre altceva decât despre pizza, sushi şi inima lui rănită?

Banda făcu din nou un clic.

„— Salut", se auzi o voce gravă de bărbat, somnoroasă.

— Cine-i ăsta? am întrebat eu.

— Un număr de mobil necunoscut, îmi răspunse Sam, printre degete. Două fără un sfert.

„— Nenorocitule!" se auzi vocea lui Andrews pe bandă.

Era beat criţă. Sam se ridică în picioare.

Urmă o pauză scurtă. Apoi din nou vocea gravă:

„— Nu ţi-am spus să nu mă mai suni?"

— Hopaaa… am zis.

Sam scoase un mic zgomot nearticulat. Gesticulă de parcă ar fi vrut să apuce casetofonul, dar până la urmă doar îl trase mai aproape de noi pe masă. Ne-am aplecat capetele spre el ca să ascultăm mai departe. Sam îşi ţinea răsuflarea.

„— Nu dau nicio para chioară pe ce-mi spui tu mie să fac. Vocea lui Andrews devenea tot mai puternică. Mi-ai spus deja destul. Mi-ai spus că totul se va rezolva, îţi aminteşti? Şi, în loc de asta, la dracu'… numai *restricţii* tot timpul…

— Ţi-am spus să te calmezi dracului şi să mă laşi pe mine să rezolv, şi îţi mai spun încă o dată acelaşi lucru. Am totul sub control.

— Ai pe dracu'! Şi să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de parcă aş fi anga… anga… angajatul tău. *Tu* eşti angajatul *meu.* Eu te-am plătit pe *tine!* La dracu'! Mii şi mii şi… «Vai, Terry, mai avem nevoie de încă cinci miare pentru asta, încă vreo câteva miare pentru noul consilier, Terry…» Bani aruncaţi pe fereastră! Dacă erai angajatul meu, acum erai *concediat!* Dat *afară! Uite-aşa!*

— Am rezolvat toate lucrurile pentru care ai plătit. Acum e vorba doar de o întârziere minoră. Se va rezolva. Nu se va schimba nimic.

Înţelegi ce spun?

— Rezolvat pe dracu'! Joci dublu, nenorocitule! Îmi iei banii şi fugi! Acum nu am altceva decât o grămadă de pământ lipsit de orice valoare şi poliţia pe capul meu. Cum au reuşit ei să… De unde dracului au aflat ei că e pământul meu? Am avut *încredere* în tine!"

Urmă o pauză scurtă. Sam oftă scurt, apoi îşi ţinu din nou respiraţia. Se auzi din nou vocea gravă, rostind aspru:

„— De la ce telefon mă suni acum?

— Du-te dracului, că asta nu e treaba ta! rosti Andrews morocănos.

— Ce întrebări ţi-au pus poliţiştii?

— Ceva… ceva despre un copil. Andrews oftă. Despre copilu' ăla care a fost omorât. Nenorocitul de tată-său, cu restricţia aia a lui, la dracu'… Nenorocitul crede că am eu ceva cu el!"

— Închide telefonul, rosti rece vocea gravă. Să nu vorbeşti nimic cu poliţiştii decât în prezenţa avocatului tău. Nu-ţi face griji din cauza restricţiei. Şi să nu dea dracu' să mă mai suni."

Apoi se auzi un clic. Închisese telefonul.

— Hm, am făcut eu după un moment. Asta cu siguranţă n-a fost pizza, sushi sau o inimă rănită din dragoste. Felicitări!

Nu era o probă admisă la proces, dar era suficient pentru ca Andrews să fie strâns cu uşa. Încercam să fiu binevoitor, dar partea din mine care îşi plângea de milă îmi spunea că era tipic: în timp ce investigaţiile mele degenerau într-o colecţie originală de fundături şi dezastre, Sam reuşea în mod fericit să progreseze, repurtând succes după succes. Dacă eu aş fi fost cel care l-ar fi urmărit pe Andrews, probabil că cele două săptămâni s-ar fi scurs fără ca el să sune pe nimeni altcineva în afară de bătrâna sa mamă.

— O'Kelly o să cadă pe spate.

Sam nu îmi răspunse. M-am întors spre el. Era alb ca varul la faţă.

— Ce e? am spus speriat. Nu ţi-e bine?

— Sunt încântat! îmi răspunse. Da.

Se aplecă spre casetofon şi puse din nou banda. Mâna îi tremura un pic, şi am văzut o umbră nefirească pe faţa lui.

— Dumnezeule! am exclamat. Nu, nu eşti!

Îmi trecu prin cap că poate bucuria victoriei îl făcuse să aibă un atac de inimă sau de alt fel, poate suferea de vreo boală, încă nediagnosticată; există o grămadă de legende despre detectivi care urmăresc un suspect, trec eroic peste o grămadă de obstacole şi cad morţi de îndată ce-i pun cătuşele vinovatului.

— Ai nevoie de un doctor?

— Nu, răspunse ferm. Nu.

— Atunci ce dracu' ai?

Chiar în clipa în care rostisem întrebarea, mi-a picat fisa. De fapt, eram uluit că nu îmi dădusem seama mai devreme. Timbrul vocii,

accentul, micile inflexiuni – le mai auzisem undeva, zilnic, în fiecare seară; o voce un pic mai moale, căreia îi lipsea tonul aspru, însă asemănarea era indubitabilă.

— Nu cumva asta e vocea unchiului tău? am întrebat.

Ochii lui Sam mă fixară, apoi alunecară spre uşă. Dar acolo nu era nimeni.

— Ba da, răspunse după o clipă. El e.

Respira precipitat.

— Eşti sigur?

— Îi cunosc vocea. Sunt sigur.

Oricât de regretabil este, prima mea reacţie a fost o dorinţă intensă de a râde. Fusese atât de serios („Cel mai corect om, băieţi"), atât de solemn, ca un soldat care ţinea un discurs despre drapelul patriei, într-un teribil film american de război. În acelaşi timp mi se păruse încântător – genul de credinţă absolută care, la fel ca virginitatea, este unul dintre acele lucruri ce nu pot fi pierdute decât o singură dată, şi nu mai cunoscusem niciodată pe nimeni care să facă asta la treizeci de ani –, dar acum mi se părea că Sam îşi petrecuse prea mult din viaţă înaintând fericit, pe un drum lipsit de ghinioane, iar acum îmi venea greu să-l compătimesc din cauză că, în cele din urmă, nu făcuse altceva decât să alunece pe o coajă de banană şi să cadă.

— Ce-ai de gând să faci? l-am întrebat.

Clătină din cap absent, în lumina fluorescentă. Probabil că se gândise la asta; de fapt, cu siguranţă. Eram doar noi doi acolo, unul ar fi putut face o favoare celuilalt şi, cu o apăsare pe butonul de ştergere, toată convorbirea s-ar fi redus la discuţia despre partida de golf de duminică.

— Lasă-mă să mă gândesc în weekendul ăsta, poţi? O să-i spun lui O'Kelly luni. Vreau doar… nu pot chiar acum. Nu pot să gândesc limpede. Am nevoie de weekendul ăsta.

— Sigur, i-am răspuns. Te duci să vorbeşti cu unchiul tău?

Sam se uită la mine.

— Dacă mă duc, o să înceapă imediat să-şi acopere urma, nu? Proba va fi nulă înainte ca investigaţiile să înceapă.

— Probabil că da, aşa ar face, da.

— Iar dacă nu-i spun, dacă află că aş fi putut s-o fac şi n-am făcut-o…

— Îmi pare rău, am spus.

M-am întrebat deodată unde dracului era Cassie.

— Ştii care e partea cea mai tâmpită? zise Sam după o vreme. Dacă m-ai fi întrebat azi-dimineaţă încotro aş lua-o dacă mi s-ar întâmpla ceva şi n-aş şti ce să fac, ţi-aş fi spus că m-aş fi sfătuit cu Red.

Nu ştiam cum să răspund la una ca asta. M-am uitat la trăsăturile lui plăcute şi m-am simţit brusc ciudat de detaşat de el, de întreaga

scenă. Era ca un vertij, de parcă aş fi văzut toate astea undeva departe, într-o încăpere luminoasă, la sute de metri depărtare de mine. Am stat acolo încă mult timp, până când O'Gorman băgă capul înăuntru şi începu să ne povestească ceva despre un meci de rugby. Sam puse liniştit caseta în buzunar, îşi adună lucrurile şi plecă.

În acea după-amiază, când am ieşit în pauză să fumez, Cassie veni după mine afară.

— Ai un foc? mă întrebă.

Slăbise, era trasă la faţă şi mă întrebam dacă asta i se întâmplase pe parcursul desfăşurării Operaţiunii Vestala sau doar în ultimele câteva zile –, iar acest din urmă gând m-a făcut să mă simt inconfortabil. Am scos bricheta şi i-am dat-o.

Era o după-amiază noroasă şi rece, frunzele moarte începuseră să se adune pe lângă ziduri. Cassie se întoarse cu spatele în direcţia vântului ca să poată să-şi aprindă ţigara. Era machiată – un strop de roz în obraji, rimel pe gene –, dar chipul ei, cum stătea aplecat deasupra căuşului palmei, era tot palid, aproape cenuşiu.

— Ce se întâmplă, Rob? mă întrebă întorcându-se.

Mi se strânse stomacul. Am avut cu toţii în viaţă, la un moment dat, o asemenea conversaţie îngrozitoare, dar nu cunosc nici măcar un singur bărbat care să creadă că aceasta serveşte vreunui scop, şi nici vreo împrejurare în care să aibă un rezultat pozitiv; de aceea, sperasem inutil că totuşi Cassie va fi una dintre rarele femei care o lasă baltă.

— Nu se întâmplă nimic, am spus.

— De ce te porţi ciudat cu mine?

Am ridicat din umeri.

— Sunt derutat, cazul merge aiurea, ultimele săptămâni m-au stors. N-am nimic personal cu tine.

— Hai, Rob. Lasă prostiile. Te porţi de parcă aş avea lepră sau şi mai rău…

Mi-am simţit întregul corp crispându-se. Vocea lui Cassie tremura.

— Nu-i adevărat, am zis. Doar că am nevoie să fiu singur. OK?

— Nu înţeleg ce *înseamnă* asta. Tot ce înţeleg este că te porţi aiurea, iar eu nu pot să fac nimic atâta vreme cât nu ştiu ce ai.

I-am văzut cu coada ochiului bărbia hotărâtă şi am ştiut că de data asta nu aveam cum să mă sustrag.

— Nu mă port aiurea, am spus, evident stânjenit. Doar că nu vreau să complic şi mai mult lucrurile. Sunt absolut sigur că nu pot începe o relaţie acum şi nu vreau să dau impresia…

— *Relaţie?* Cassie ridică din sprâncene; aproape că izbucni în râs. Dumnezeule! Despre asta era vorba? Nu, Ryan, nu aştept să mă iei de nevastă şi să ne apucăm să facem copii. Ce naiba te-a făcut să crezi că

vreau o *relaţie?* Vreau doar ca lucrurile să revină la normal, pentru că aşa cum decurg acum este ridicol!

N-o credeam. Juca teatru destul de convingător – privirea perplexă, felul în care avea umerii sprijiniţi de zid; oricine altcineva din lumea asta ar fi fost în stare să ofteze uşurat, s-o îmbrăţişeze stângaci şi să o ia de la capăt, în tandem. Dar eu îi cunoşteam fiecare gest şi fiecare ciudăţenie, tot aşa de bine cum îmi cunoşteam propriile mâini.

Felul precipitat în care respira, încordarea umerilor, nuanţa infinitezimal modificată a vocii – era clar că era îngrozită, iar acest lucru mă îngrozea, la rândul meu.

— Da, am spus. Destul de corect.

— Ştii că aşa e. Nu, Rob?

Scutură uşor din cap.

— În acest caz, am continuat, nu ştiu dacă revenirea la normal este posibilă. Ce s-a întâmplat sâmbătă noaptea a fost o mare greşeală, şi îmi doresc să nu se fi întâmplat niciodată, dar s-a întâmplat. Trebuie să recunoaştem asta.

Cassie scrumă pe pavaj, dar văzusem expresia jignită de pe faţa ei, la fel de şocată de parcă aş fi pălmuit-o. După un moment, rosti:

— Bine, dar nu sunt aşa sigură că a fost o greşeală.

— N-ar fi trebuit să se întâmple, am repetat. Stăteam cu spatele lipit de zid şi mă sprijineam atât de tare, încât simţeam cum suprafaţa lui zgrunţuroasă îmi intră adânc în piele. Nu s-ar fi întâmplat niciodată aşa ceva, dacă nu aş fi fost atât de tulburat de toate celelalte lucruri. Îmi pare rău, dar asta e realitatea.

— OK, spuse cu precauţie. OK. Dar nu trebuia să faci atâta tevatură din asta. Suntem prieteni, suntem apropiaţi, de-asta s-a întâmplat, şi nu trebuia decât să ne apropie şi mai mult; sfârşitul poveştii.

Ce spusese era rezonabil şi de bun-simţ. Ştiam că eu eram cel care arăta imatur, melodramatic. Iar asta mă răneа şi mai mult. Dar ochii ei – îi mai văzusem arătând astfel şi altădată, când ne aflam într-un apartament în care nicio fiinţă nu ar fi trebuit să trăiască, iar ea zărise un ac folosit de un drogat, şi rămăsese tot atât de calmă ca şi acum.

— Bine, am spus, privind în altă direcţie. Poate. Am nevoie de puţin timp ca să mă liniştesc. Ca să pot merge mai departe cu toate celelalte.

Cassie îşi deschise braţele.

— Rob, rosti ea, aproape şoptit, uşor încurcată, cu o voce pe care nu am s-o uit niciodată. Rob, tot *eu* sunt.

Dar nu o mai auzeam. De-abia o vedeam, chipul ei arăta ca al unui străin, de nepătruns, periculos. Aş fi preferat să mă aflu oriunde în altă parte în lumea asta.

— Trebuie să intrăm, am spus, aruncând chiştocul. Îmi dai bricheta înapoi?

Nu pot să explic de ce am acordat o atenţie atât de mică posibilităţii ca ea să fi spus adevărul gol-goluţ despre ceea ce voia de la mine. La urma urmei, nu ştiam ca ea să fi minţit vreodată, pe mine sau pe altcineva, şi nu ştiu de ce am presupus, atât de sigur pe mine, că ar fi început brusc s-o facă. Nu mi se întâmplase nici măcar o clipă să cred că nefericirea ei nu era de fapt rezultatul unei pasiuni căreia nu i se răspundea, ci faptului că îşi pierduse cel mai apropiat prieten – ceea ce cred că pot spune că am fost pentru ea, fără să mă înşel.

Poate par înfumurat lăsând impresia că aş fi un fel de Casanova irezistibil, dar lucrurile nu sunt deloc atât de simple. Trebuie să vă amintesc că nu o mai văzusem niciodată pe Cassie aşa. Nu o văzusem niciodată plângând şi puteam să număr pe degetele de la o mână de câte ori o văzusem speriată. Dar acum ochii ei erau umflaţi şi încercănaţi sub machiajul stângaci, care nu reuşea să înşele, şi mai era şi acea umbră de teamă şi de disperare de câte ori mă privea. Oare ce se presupune că trebuia să cred despre toate astea? Cuvintele lui Rosalind – „treizeci, ceas biologic, nu-şi poate permite să mai aştepte” – mă sâcâiau ca un dinte cariat şi tot ce citeam pe tema asta (publicaţiile glossy împrăştiate prin anticamere, revista *Cosmo* pe care Heather o răsfoia somnoroasă la micul dejun) ducea la aceeaşi concluzie: zece modalităţi prin care femeile de „treizeci şi ceva de ani” să profite de ultima şansă; avertismente privind sarcina la o vârstă prea înaintată şi, cireaşa de pe tort, un articol ciudat în care se spunea că nu trebuie niciodată să te culci cu prietenii, pentru că asta duce la „sentimente” din partea femeii şi la „teama de angajare” din partea bărbatului, la ciorovăieli nesfârşite şi inutile.

Mă gândisem întotdeauna la Cassie ca aflându-se la milioane de kilometri distanţă de aceste clişee din publicaţiile pentru femei, dar („uneori, când eşti prea apropiat de cineva, îţi scapă unele lucruri”) mă gândisem şi că noi eram excepţia de la toate acele reguli, şi uite cum se răsturnase situaţia. Nu intenţionam să devin eu însumi un clişeu. Dar vă reamintesc că nu doar viaţa lui Cassie o luase razna; şi eu eram rătăcit, confuz, inima îmi palpita şi mă agăţam de singurele indicii pe care le găseam.

De asemenea, învăţasem de timpuriu să accept că se ascunde ceva întunecat şi letal în inima a tot ceea ce iubeam. Când nu puteam să-l găsesc, reacţionam, confuz şi suspicios, în singurul fel în care puteam s-o fac: plasându-l eu însumi acolo.

Desigur, mi se părea evident că şi o persoană puternică putea să aibă slăbiciuni şi că o lovisem pe Cassie cu toată forţa, cu precizia unui bijutier care taie o piatră preţioasă. Probabil că şi ea se gândea uneori la ideea că Dumnezeu o blestemase la modul sadic şi neaşteptat: să spună adevărul şi să nu fie crezută.

Sam îşi făcu apariţia la mine acasă, luni seara, târziu, în jur de ora zece. Tocmai mă trezisem, îmi prăjisem pâine pentru cină şi moţăiam din nou, aşa că atunci când am auzit soneria mi-a trecut prin minte că ar fi putut să fie Cassie, poate un pic beată, ca să mă roage să punem lucrurile în ordine o dată pentru totdeauna. Am lăsat-o pe Heather să deschidă. Băgă iritată capul pe uşă şi îmi spuse:

— Pe tine te caută, e un tip pe nume Sam.

Am fost atât de uşurat, încât mi-a trebuit un moment ca să-mi revin din surpriză. Sam nu mai fusese niciodată la mine până atunci. Nici nu aveam habar că ştia unde stau.

M-am dus la uşă trăgându-mi tricoul pe mine şi auzindu-l cum urca scările.

— Salut, îmi zise.

Nu-l văzusem de vineri dimineaţa. Era îmbrăcat cu trenciul lui larg, de tweed. Era nebărbierit, cu părul murdar, căzându-i pe frunte în şuviţe asudate.

Am aşteptat, dar nu mi-a dat nicio explicaţie pentru prezenţa lui acolo, aşa că l-am invitat în sufragerie. Heather veni după noi şi începu să facă puţină conversaţie: „Bună, eu sunt Heather, sunt încântată să te cunosc, unde te-a ascuns Rob în tot acest timp, nu-şi aduce niciodată prietenii acasă, nu ţi se pare că asta este foarte curajos din partea lui, eu tocmai mă uitam la *The Simple Life*[49], urmăreşti cumva serialul ăsta, Dumnezeule, anul ăsta e o nebunie” şi aşa mai departe. În final, după replicile noastre monosilabice, îi pică fisa:

— Hm, presupun că voi, băieţii, aveţi nevoie să discutaţi între patru ochi.

Şi cum niciunul din noi doi nu negă, ne lăsă, zâmbindu-i cald lui Sam, iar mie, rece.

— Scuze că am dat buzna aşa, începu Sam. Se uită împrejur, prin cameră (canapea cu perne decorative ţipătoare, rafturi pline cu animale din porţelan), de parcă ar fi fost perplex.

— E-n regulă, i-am răspuns. Bei ceva?

N-aveam nici cea mai vagă bănuială de ce venise. Nici nu voiam să mă gândesc la insuportabila posibilitate că ar fi avut vreo legătură cu Cassie. „N-avea cum – mi-am spus eu – cu siguranţă, Dumnezeule, nu putea să-i ceară lui Sam să stea de vorbă cu mine.”

— Nişte whisky ar fi nemaipomenit.

Am găsit în dulapul din bucătărie o jumătate de sticlă de Jameson. Când m-am întors în sufragerie cu paharele, Sam se instalase deja într-un fotoliu, cu trenciul pe el, cu capul în jos, sprijinit pe coate, pe care şi le ţinea pe genunchi. Heather lăsase televizorul deschis, cu sonorul oprit, şi două femei identice, machiate cu oranj, se certau într-o tăcere isterică, pe o temă sau alta; lumina îl bătea direct în faţă, dându-i o

înfăţişare fantomatică.

Am închis televizorul şi i-am întins paharul. Se uită la el ca şi cum ar fi fost surprins, apoi îl bău jumătate dintr-o înghiţitură. Mi s-a părut că mai băuse ceva înainte. Nu se clătina şi nu era ameţit, doar că mişcările şi vocea lui păreau diferite, grave şi îngreunate.

— Deci? am spus eu, ridicol. Care e treaba?

Sam mai luă o gură de whisky. Lampa de alături îl lumina pe jumătate, cealaltă jumătate a sa rămânând în întuneric.

— Mai ţii minte chestia de vineri? mă întrebă. Înregistrarea aia.

M-am relaxat un pic.

— Da.

— N-am vorbit nimic cu unchiul meu, adăugă.

— Nu?

— Nu. M-am gândit la acest lucru tot weekendul. Dar nu l-am sunat. Îşi drese glasul. M-am dus la O'Kelly, continuă el, dregându-şi din nou vocea. În după-amiaza asta. Cu caseta. I-am pus-o să o asculte, după care i-am spus că cealaltă voce îi aparţinea unchiului meu.

— Uau! am făcut eu.

Ca să fiu sincer, nu cred că mă aşteptasem vreo clipă să procedeze aşa. Eram întru totul impresionat.

— Nu, zise Sam. Clipi către paharul pe care îl ţinea în mână, după care îl puse pe măsuţa de cafea. Şi ştii ce mi-a spus?

— Ce?

— M-a întrebat dacă nu cumva mi-am pierdut minţile. Râse, un pic cam prea tare. Dumnezeule, cred că omul ăsta vrea să spună ceva… Mi-a zis să şterg banda, să las baltă înregistrarea telefonului şi să-l dau dracului pe Andrews. „E un ordin!" – aşa mi-a spus. Mi-a mai zis că nu aveam nici cea mai mică dovadă că Andrews ar fi avut vreo legătură cu crima, iar dacă treaba asta ar fi mers mai departe, aveam să ne întoarcem cu toţii la uniforme, şi el, şi eu – poate nu chiar imediat şi nu dintr-un anumit motiv cum că acest fapt ar fi avut vreo legătură cu cazul, dar într-o zi, curând, ne-am fi trezit făcând parte dintr-o patrulă la dracu' în praznic, pentru tot restul vieţii noastre. Şi-a mai adăugat: „Conversaţia asta nu a avut loc niciodată, pentru că banda asta nu a existat niciodată".

Vocea lui devenise mai puternică. Dormitorul lui Heather dădea direct în sufragerie şi aş fi putut să jur că ea stătea acum cu urechea pâlnie lipită de perete.

— Vrea să acopere faptele? am întrebat aproape în şoaptă şi sperând că Sam va înţelege şi va face la fel.

— Aş zice că asta face, da, sublinie cu sarcasm. Nu-i stătea în fire şi, în loc să pară dur şi cinic, arăta mai degrabă ca un tânăr teribilist, ca un adolescent lamentabil. Se rezemă de spătar şi îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva, ştii? Dintre

toate lucrurile pentru care eram îngrijorat… Nu m-am gândit niciodată la asta.

Ca să fiu sincer, cred că niciodată nu luasem prea în serios ancheta pe care o făcea Sam. Corporaţiile internaţionale, dezvoltatorii imobiliari şmecheri şi afacerile secrete cu pământ: mi se păruseră dintotdeauna lucruri îndepărtate, lipsite de complexitate, aproape că-mi venea să râd, un fel de film de succes cu Tom Cruise, nicidecum ceva ce ar fi putut să aibă vreun efect în viaţa reală. Expresia de pe chipul lui Sam mă prinsese cu garda jos. Nu era beat criţă, nimic de genul ăsta. Duetul magic – unchiul său şi O'Kelly – îl afectase de parcă fusese lovit de două autobuze. Numai lui Sam i se putea întâmpla să fie luat prin surprindere. Pentru o clipă, în ciuda a tot ce se întâmplase, mi-am dorit să-mi găsesc cuvintele potrivite ca să-l fac să se simtă mai bine. Să-i spun că vine o vreme în care fiecăruia dintre noi ni se întâmplă aşa ceva, că o să supravieţuiască, aşa cum aproape toţi reuşesc.

— Ce mă fac? m-a întrebat.

— N-am nicio idee, am spus uluit.

Din fericire, eu şi Sam ne petrecurăm o grămadă de timp împreună în ultima perioadă, deşi asta cu greu ne făcea să ne numim prieteni la cataramă şi, oricum, eu nu mă aflam deloc în poziţia din care să pot da sfaturi.

— Nu vreau să par insensibil, dar de ce mă întrebi pe mine?

— Pe cine altcineva? îmi replică Sam liniştit. Când ridică privirea spre mine am văzut că ochii îi erau injectaţi. Nu pot discuta cu nimeni din familie chestia asta, nu? Le-aş face un mare rău. Am prieteni foarte buni, dar niciunul dintre ei nu e poliţist, iar asta e o treabă care ţine de poliţie. Iar Cassie… Mai bine n-aş băga-o în treaba asta. Cu siguranţă, are destule pe cap. Arată foarte tulburată în ultimele zile. Iar tu deja ştii toată povestea, şi eu voiam să vorbesc cu cineva înainte de a lua vreo decizie.

Sunt destul de sigur că eu însumi arătam tulburat în ultimele săptămâni, aşa că îmi făcea plăcere să aflu că ascunsesem acest lucru mai bine decât sperasem.

— Să iei o decizie? l-am întrebat. Nu mi se pare că ai prea multe opţiuni.

— Îl am pe Michael Kiely, zise Sam. Aş putea să-i dau lui caseta.

— Dumnezeule! Ţi-ai pierde slujba înainte ca articolul să aibă vreun efect în presă. S-ar putea chiar să fie ilegal, dar nu sunt sigur.

— Ştiu, spuse şi se frecă la ochi. Crezi că asta ar trebui să fac?

— N-am nici cea mai mică idee.

Băusem paharul de whisky pe stomacul aproape gol, ceea ce îmi dădea o uşoară senzaţie de greaţă. Folosisem singurele cuburi de gheaţă care mai erau în congelator şi prinseseră un gust rău, de

mâncare.

— Ce o să se întâmple dacă fac asta, ai idee?

— O să fii concediat. Poate chiar cercetat.

Tăcu.

— Probabil că ar trebui să transfere cazul tribunalului. Dacă se ajunge la concluzia că unchiul tău a făcut ceva ilegal, îi vor spune să nu se mai repete, s-ar da la fund vreo doi ani, după care totul ar reveni la normal.

— Şi autostrada? Sam îşi şterse faţa cu mâinile. Nu pot să gândesc limpede… Dacă nu spun nimic, autostrada va trece pe-aici, în ciuda tuturor vestigiilor arheologice care ar trebui protejate. Iar asta s-ar întâmpla fără niciun motiv întemeiat.

— Oricum se va întâmpla. Dacă te uiţi în documente, vei vedea că guvernul a spus: „Ups, ne pare rău, e prea târziu să mai putem face ceva", şi vor merge înainte într-o veselie.

— Crezi?

— Da, i-am răspuns. Sincer.

— Iar Katy… zise el. Asta se presupune că trebuie să facem *pentru* ea? Dacă Andrews a angajat pe cineva care s-o omoare? Îl lăsăm pur şi simplu să scape?

— Nu ştiu, am spus.

Mă întrebam cât mai avea de gând să zăbovească.

Am stat tăcuţi o vreme. Persoanele din apartamentul alăturat dădeau o petrecere sau ceva asemănător – se auzea un amestec de voci vesele, Kylie cântând, o fată care striga cochet: „Ţi-am spus eu, ţi-am spus!", Heather bătând în perete. După o clipă de tăcere, urmă o izbucnire de râsete înăbuşite pe jumătate.

— Ştii care este prima mea amintire? Lumina veiozei îi lăsase ochii în umbră şi nu-mi dădeam seama de expresia lor. Ziua în care Red a plecat la Dáil – eu eram mic, aveam trei sau patru ani –, dar ne-am dus cu toţii la Dublin să-l conducem, toată familia. Era o zi superbă, însorită. Eu purtam un costumaş nou-nouţ. Nu ştiam exact ce se întâmpla, dar ştiam că era ceva foarte important. Toţi arătau fericiţi, iar tata… strălucea… era aşa de mândru… Mă ridicase pe umerii lui ca să pot să văd, după care strigase: „Ăla e unchiul tău, fiule!" Red stătea pe trepte şi îşi flutura mâna zâmbind, iar eu am ţipat: „Ăla e unchiul meu!" şi toată lumea a izbucnit în râs şi s-a uitat la mine. Încă mai am fotografia, e agăţată pe peretele din sufragerie.

Urmă încă o perioadă de tăcere. Mi-a venit în minte că poate tatăl lui Sam ar fi fost mai puţin şocat de faptele fratelui său decât s-ar fi aşteptat Sam, dar mi-am zis că, în cel mai bun caz, asta n-ar face altceva decât să-l liniştească într-un fel discutabil.

Sam îşi dădu din nou părul la o parte de pe frunte.

— Şi mai e şi chestia cu casa. Ştii că i-o datorez, nu?

Am dat din cap. Înţelegeam unde voia să ajungă.

— Da, continuă el. E o casă drăguţă – patru dormitoare şi tot restul. Mie nu-mi trebuia decât un apartament… da. Îşi drese din nou glasul, scoţând un sunet ascuţit, supărător. M-a prezentat agentului imobiliar. Mi-a spus că erau vechi prieteni, foarte buni, şi că tipul o să-mi ofere o afacere rentabilă.

— Şi a făcut-o, am zis eu. În privinţa asta nu prea mai ai ce face acum.

— Aş putea să vând casa la preţul la care am luat-o. Unui cuplu tânăr care altminteri nu şi-ar permite niciodată să aibă un loc al său.

— De ce? am întrebat. Conversaţia asta începea să devină frustrantă pentru mine.

El arăta ca un Saint Bernard uriaş, îngrijorat, gata să-şi facă datoria în mijlocul unei furtuni de zăpadă, care făcea ca fiecare pas să fie complet inutil. Sacrificiul de sine este un gest frumos, dar nu aduce nimănui niciun beneficiu.

— Nu cunosc termenul, răspunse Sam încurcat, luându-şi paharul. Dar am prins ideea. Tu zici că ar trebui s-o las baltă.

— Nu *ştiu* ce ar trebui să faci, am continuat. M-am simţit copleşit de oboseală şi de greaţă. „Dumnezeule, m-am gândit, ce săptămână!” Probabil că sunt ultima persoană pe care s-o întrebi aşa ceva. Chiar nu văd sensul să te martirizezi, să renunţi la carieră şi la casă, când asta nu ar aduce nimănui nimic bun. Tu nu ai făcut nimic rău, nu-i aşa?

Sam se uită la mine.

— Aşa e, rosti încet, cu un glas amar. Eu nu am făcut nimic rău.

Nu doar Cassie slăbise. Trecuse mai bine de o săptămână până când fusesem în stare să iau o masă ca lumea, cu alimente hrănitoare, şi simţeam vag că atunci când urma să mă bărbieresc, aveam să manevrez aparatul de ras prin nişte mici gropi în obrajii mei. Şi totuşi, nu îmi dădusem seama de adevărul adevărat până în acea seară când, dezbrăcându-mă de costum, realizasem că pantalonii de-abia se mai ţineau pe şolduri, iar haina îmi cădea de pe umeri. În timpul unei investigaţii importante, cei mai mulţi detectivi pierdeau sau câştigau în greutate – Sam şi O’Gorman se rotunjiseră amândoi în jurul taliei, de la prea multă mâncare de la fast-food –, însă eu eram destul de înalt pentru ca acest lucru să nu fie remarcat; dar dacă acest caz avea să mai dureze mult, trebuia să îmi cumpăr nişte costume noi, altminteri aveam să arăt precum Charlie Chaplin.

Acest lucru nu-l ştia nici măcar Cassie: când aveam doisprezece ani, eram un băiat zdravăn. Nu genul de copil rotund, lipsit de trăsături, pe care îl vezi pierzându-şi vremea în stradă, căruia i se ţin predici despre inferioritatea morală a tineretului modern; în fotografii arăt voinic, poate puţin cam îndesat, înalt pentru vârsta mea şi extrem de

stângaci. Mă simţeam oribil, pierdut: propriul meu corp mă trăda. Iscam, câteodată fără să le înţeleg, nişte glume hidoase pe care trebuia să le port cu mine în fiecare clipă, în fiecare zi. Şi nu mă ajuta deloc faptul că Peter şi Jamie arătau exact la fel ca întotdeauna: aveau picioarele lungi, le căzuseră toţi dinţii de lapte, erau încă slabi, uşori, de neîmblânzit, ca întotdeauna.

Stadiul ăsta, cât am fost voinic, nu a durat mult: mâncarea de la internat, respectând tradiţia, era atât de îngrozitoare, încât unui copil, chiar dacă nu era sensibil şi nu suferea de dorul de-acasă, i-ar fi fost greu să mănânce destul ca să ia în greutate. Iar în primul an, eu de-abia puteam să mănânc. La început, supraveghetorul mă punea să stau singur la masă, uneori ore întregi, până când mâncam câte ceva. După o vreme, am devenit expert: strecuram mâncarea într-o pungă de plastic, în buzunar, şi o aruncam mai târziu. Postirea, cred, o formă instinctivă de implorare. Sunt sigur că pe vremea aceea credeam, într-un fel neclar, că dacă posteam, Peter şi Jamie s-ar fi întors şi totul ar fi revenit la normal. La începutul celui de-al doilea an eram înalt şi slab, cu mult mai zvelt decât se presupune că ar fi trebuit să fie un copil în vârstă de treisprezece ani.

Nu ştiu de ce, dintre toate posibilităţile, acesta era cel mai bine păzit secret al meu. Credeam că adevărul este următorul: mă întrebasem dintotdeauna dacă acesta fusese motivul pentru care rămăsesem în urmă în ziua aceea, în pădure. Pentru că eram gras; pentru că nu puteam să alerg destul de repede; pentru că mă trezisem dintr-odată gras şi confuz, îmi era greu să-mi ţin echilibrul şi îmi era frică să sar de pe zidul castelului. Uneori mă gândesc la graniţa subţire discutabilă, care te separă de ceilalţi şi te face să fii respins. Alteori mă gândesc la vechii zei care cereau ca ofrandele ce le erau aduse să nu presupună teamă şi regrete, şi mă întreb dacă cel care îi luase pe Peter şi pe Jamie, oricine ar fi el, hotărâse că eu nu eram suficient de bun ca să fiu luat dimpreună cu ei.

19

În acea marţi, primul lucru pe care l-am făcut de dimineaţă a fost să iau autobuzul până în Knocknaree ca să-mi recuperez maşina. Având în vedere cele întâmplate, aş fi preferat să nu mai am de-a face niciodată în viaţa mea cu Knocknaree, însă mă săturasem să mă duc şi să vin de la serviciu în aglomeraţie, miros de sudoare şi, în plus, era imperios necesar să fac cumpărături cât mai curând, până când Heather nu avea să facă o criză.

Maşina mea se afla în acelaşi loc, arăta la fel cum o lăsasem; în ciuda ploii, era acoperită cu un strat de praf pe care cineva scrisese cu degetul, pe uşa pasagerului din dreapta: „ACELAŞI MODEL DISPONIBIL ŞI PE ALB”. M-am îndreptat spre şantierul arheologic, trecând pe lângă baracă (unde nu se afla decât Hunt, care îşi sufla zgomotos nasul), ca să-mi iau sacul de dormit şi termosul.

Atmosfera de pe şantier se modificase: de data asta nu mai existau bătăi cu apă şi nici ţipete vesele. Echipa de arheologi lucra într-o linişte sumbră, erau cu toţii aplecaţi asupra lucrului lor, unul după altul, păstrând un ritm alert solicitant, ca o pedeapsă. Am căutat printre informaţiile din mintea mea: asta era ultima lor săptămână, lucrătorii de la autostradă aveau să vină de luni, dacă restricţia era anulată. Am văzut-o pe Mel oprindu-se din lucru, ridicându-se şi ţinându-se cu mâna de mijloc. Gâfâia, îşi lăsase capul pe spate de parcă nu ar mai fi avut putere să şi-l ţină drept, după un moment îşi roti de câteva ori umerii să şi-i dezmorţească, inspiră adânc şi îşi reluă lucrul cu săpăliga. Cerul era cenuşiu, cu nori groşi şi apăsători. Undeva departe, în cartier, alarma unei maşini ţiuia isteric, dar era ignorată.

Pădurea era întunecoasă şi mohorâtă, nu se auzea niciun zgomot. Privind în jur, mi-am dat seama că n-aveam niciun chef să mă duc acolo. Oricum, probabil că sacul meu de dormit era îmbibat cu apă şi colonizat de furnici sau alte gângănii, fiind inutilizabil; nu merita să fac acest pas imens şi să mă afund în liniştea profundă, apăsătoare. Poate că unul dintre arheologi sau vreun copil îl va găsi şi îl va lua înainte de a se deteriora.

Întârziasem deja la serviciu şi doar gândul de a mă duce la birou mă obosea, dar acum câteva minute în plus sau în minus nu mai contau. Am găsit un loc în care puteam să stau oarecum confortabil, pe o bucată de zid prăvălit, şi mi-am aprins o ţigară. Un tip solid, cu părul sârmos, închis la culoare – George Mc-nu-mai-ştiu-cum, mi-l aminteam vag de la interogatoriu – înălţă capul şi mă zări. Se pare că îi venise o idee: îşi înfipse mistria în pământ, se sprijini cu spatele pe-o parte şi îşi scoase un pachet turtit de ţigări din jeanşi.

Mark stătea în genunchi, ghemuit, pe o movilă înaltă şi scobea în pământ cu o energie frenetică, şi, chiar înainte ca brunetul să apuce să-şi scoată o ţigară, se ridică, sări de pe movilă, cu părul în vânt, năpustindu-se asupra colegului său.

— Hei, Macker! Ce dracu' faci acolo?

Macker tresări, vinovat.

— Dumnezeule!

Scăpă pachetul de ţigări şi se aplecă să-l ridice din mormanul de moloz.

— Voiam să fumez o ţigară. Care e problema?

— Fumezi la pauza de cafea. Aşa cum am stabilit.

— Şi ce? Puteam să fumez şi să sap în acelaşi timp, nu-mi ia decât cinci secunde ca să aprind o…

Mark îl întrerupse:

— Nu ne putem permite să pierdem cinci secunde. Nu avem, de fapt, nici măcar *o secundă* de pierdut. Te crezi încă la şcoală, glumeţule? Ţi se pare că aici ne jucăm, nu?

Avea pumnii încleştaţi ca un bătăuş de stradă. Ceilalţi arheologi se opriseră din lucru şi se uitau la el, cu gura deschisă, nepricepând exact ce se întâmplase, cu uneltele în aer, gata să lovească pământul. Tocmai mă întrebam dacă totul avea să degenereze într-o bătaie, când Macker izbucni într-un râs forţat, făcu vreo câţiva paşi înapoi şi îşi ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat, zicând ironic:

— Calmează-te, omule!

Apucă ţigara între degetul mare şi arătător şi o băgă la loc în pachet, cu o precizie studiată.

Mark continuă să-l fixeze cu privirea până când Macker, fără să se grăbească, îngenunche iarăşi, îşi luă mistria şi începu să răzuiască din nou. Apoi Mark se întoarse, se sui pe movilă, cu umerii încordaţi, rigizi. Pe furiş, Macker îl urmă, imitând săritura sprintenă a lui Mark, făcând-o pe cimpanzeul. Iscă vreo câteva hohote plictisite din partea unuia sau a doi colegi; mulţumit de el, îşi ridică mistria, o puse în dreptul penisului şi făcu nişte mişcări indecente în spatele lui Mark. Silueta lui se profila pe cerul jos, distorsionată, grotească, precum o creatură simbolică, obscenă şi misterioasă, de pe o frescă grecească; aerul era încărcat de electricitate, ca într-un templu, iar clovneriile lui mă iritau la culme. Mi-am dat seama că îmi înfipsesem unghiile în zid. Aş fi vrut să-i pun cătuşele, să-i dau un pumn în gură, să-i fac ceva să-l opresc.

Ceilalţi arheologi se plictisiseră şi nu-i mai acordau atenţie, Macker continua să se prostească pe la spatele lui Mark, apoi se întoarse legănându-se la locul lui de parcă toţi ochii mai erau încă aţintiţi asupra lui. Brusc, m-am simţit fericit că nu o să mai fiu niciodată adolescent. Am stins ţigara strivind-o pe o piatră, m-am încheiat la

trenci şi m-am întors spre maşină. Exact atunci am avut o revelaţie care a făcut să mi se strângă stomacul: mistria!

Am stat multă vreme nemişcat. Îmi simţeam bătăile iuţi ale inimii, în gât. Am terminat într-un sfârşit de încheiat nasturii trenciului, l-am reperat pe Sean în grupul îmbrăcat în jachete de armată şi m-am îndreptat spre el. În mod curios, îmi simţeam mintea limpede, iar picioarele parcă-mi zburau. Arheologii îmi aruncau priviri rapide, din colţul ochilor: nu duşmănoase, ci, ca să fiu mai exact, studiate ca să pară perfect neutre.

Sean râcâia cu mistria pământul de pe nişte pietre. Avea căşti, sub căciula de lână, şi îşi clătina uşor capul, în ritmul muzicii heavy metal.

— Sean! l-am strigat.

Vocea mea suna de parcă venea de undeva din spatele meu.

Nu mă auzi, dar, când am mai făcut un pas spre el, umbra mea căzu pe el, de-abia vizibilă în lumina cenuşie, şi îşi ridică privirea. Băgă mâna în buzunar, închise walkmanul şi îşi scoase căştile.

— Sean, am repetat. Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Mark se uită atent în jur, clătină furios din cap şi îşi reluă lucrul.

Am mers cu Sean până la refugiul unde se afla maşina mea. Se sprijini de capota Land Roverului, după care scoase din jachetă o gogoaşă împachetată într-o folie de plastic.

— Care e treaba? întrebă prietenos.

— Îţi mai aminteşti ziua în care a fost descoperit cadavrul lui Katharine Devlin? Eu şi partenera mea l-am luat pe Mark cu noi, pentru interogatoriu, am început eu să-i spun.

Eram impresionat de calmul propriei mele voci, cât de neutru şi de firesc puteam să vorbesc, de parcă, la urma urmei, nu spuneam altceva decât nişte nimicuri. Interogatoriile deveniseră a doua mea natură; ţi se strecoară în sânge, astfel încât nu contează cât de uluit, de epuizat sau de nervos eşti, un lucru rămâne neschimbat: tonul profesional politicos, înşiruirea ordonată, insistentă a întrebărilor, una după alta, deschizând calea spre răspunsuri.

— Nu cu mult după ce ne-am întors pe şantier să-l aducem înapoi, te-ai plâns că nu îţi mai găseai mistria.

— Da, făcu el, muşcând o gură uriaşă din gogoaşă. Te deranjează dacă în timpul ăsta mănânc? Mor de foame, iar Hitler face o întreagă tevatură dacă mănânc în timp ce muncesc.

— E-n regulă, am zis. Ţi-ai găsit mistria până la urmă?

Sean clătină din cap în semn că nu.

— A trebuit să-mi cumpăr alta, nenorociţii!

— OK, gândeşte-te bine, i-am sugerat. Când ai văzut-o ultima dată?

— În magazia în care păstrăm obiectele descoperite, răspunse el prompt. Când am găsit moneda. O să arestezi pe cineva că a furat-o?

— Nu chiar! Ce e cu moneda aia?

— Am descoperit o monedă, îmi explică el plin de solicitudine. Toată lumea era entuziasmată pentru că părea veche şi până atunci nu descoperiserăm la săpături decât vreo zece monede. Am luat-o s-o duc în magazia pentru obiecte descoperite, ca să i-o arăt doctorului Hunt – am lăsat-o pe mistrie, pentru că dacă atingi monedele vechi, grăsimea de pe mână poate să le deterioreze –, iar el a fost atât de încântat, încât s-a apucat să caute prin toate cărţile pe care le avea, ca să încerce să o identifice; la cinci şi jumătate am plecat cu toţii spre casă, iar eu mi-am uitat mistria pe masa din magazia pentru obiectele descoperite. M-am întors a doua zi de dimineaţă să o iau de-acolo, dar dispăruse.

— Era într-o vineri, este? am spus, cu inima cât un purice. A fost în ziua în care am venit să vorbim cu Mark, nu-i aşa?

Oricum, trecuse destul de mult timp, şi eram surprins de cât de delăsător fusesem. M-am simţit ca un idiot şi, deodată, şi extrem de obosit. Aş fi vrut să plec imediat acasă, să mă culc.

Sean clătină din cap şi îşi linse câteva granule de zahăr de pe degetele murdare.

— Ba nu… a fost mai-nainte, afirmă el, iar eu am simţit că inima îmi palpită din nou. Am uitat de ea pentru o vreme, pentru că nu mi-a mai trebuit – tocmai începuserăm să lucrăm iar la şanţul de scurgere – şi mi-am imaginat că cineva o luase ştiind că era a mea şi uitase să mi-o mai dea. În ziua aia aţi venit voi să-l luaţi pe Mark, şi atunci am avut nevoie de mistrie, dar toţi mi-au zis: „Nu, nu am văzut-o, nu, nu am luat-o eu”.

— Ar putea să fie identificată? Dacă cineva a văzut-o, ar putea să spună dacă e a ta?

— Bineînţeles! Are iniţialele mele pe coadă. Mai luă o gură uriaşă din gogoaşă. Le-am scrijelit cu mult timp în urmă, continuă el, cu o voce de-abia auzită. Odată, când ploua fără întrerupere şi a trebuit să stăm în adăposturi la nesfârşit. Am un briceag elveţian de armată, uite, i-am încins lama cu bricheta…

— La vremea aceea l-ai acuzat pe Macker că ţi-a luat-o. De ce?

Ridică din umeri.

— Nu ştiu, poate pentru că el face glume de-astea proaste. Nimeni nu ar fi luat-o ca să o *fure,* din moment ce pe mâner se aflau iniţialele mele. Aşa că mi-am închipuit că cineva o luase doar ca să mă enerveze.

— Încă mai crezi că el ţi-a luat-o?

— Nu. După aia mi-am dat seama, pentru că doctorul Hunt încuiase magazia, iar Macker nu avea cheie. Deodată, ochii i se luminară: Hei, nu cumva asta a fost arma *crimei?* La dracu’!

— Nu, i-am răspuns eu. În ce zi ai găsit moneda, îţi mai aminteşti?

Sean părea dezamăgit, dar se gândi, privind în gol şi legănându-se

pe un picior.

— Cadavrul a apărut într-o miercuri, nu? spuse el în sfârşit. Făcu ghemotoc folia de plastic, o aruncă în aer şi o lovi, trimiţând-o în iarbă. OK, deci nu a fost cu o zi înainte, pentru că atunci am lucrat la nenorocitul ăla de şanţ de scurgere. Cu o zi înainte de asta. Luni!

Încă mă mai gândesc şi astăzi la conversaţia avută atunci cu Sean. Amintirea asta reprezintă ceva ciudat de liniştitor pentru mine, deşi conţine şi un curent inexorabil de tristeţe. Presupun că în acea zi, deşi încă e greu să conştientizez acest lucru, a fost punctul culminant al carierei mele. În cursul Operaţiunii Vestala sunt multe decizii pe care le-am luat fără să fiu mândru de mine; dar cel puţin în acea dimineaţă, în ciuda a tot ce se întâmplase înainte şi a tot ce avea să mai urmeze, am făcut exact ce trebuia să fac, cu siguranţa şi cu uşurinţa cuiva care nu a greşit niciodată în viaţa sa.

— Eşti sigur? am întrebat.

— Da, eu aşa zic. Întreabă-l pe doctorul Hunt. Precis a notat în catalog. Eu sunt acum un fel de martor? O să apar în instanţă?

— E foarte posibil să fie-aşa, am spus. Adrenalina îmi învinsese oboseala, iar mintea îmi alerga cu viteză, luând în calcul variante şi posibilităţi, ca într-un caleidoscop. O să te anunţ.

— Bine, rosti Sean bucuros. Probabil că voia să mascheze dezamăgirea legată de arma crimei. O să primesc protecţie ca martor?

— Nu, i-am răspuns. Dar am nevoie să faci ceva pentru mine. Întoarce-te la lucru şi spune-le celorlalţi că am discutat despre un străin pe care tu l-ai văzut dând târcoale pe-aici cu doar câteva zile înainte de crimă. Spune-le că ţi-am cerut o descriere mai amănunţită a tipului. Poţi să faci asta?

— Bineînţeles, mă asigură Sean cu un aer ofensat. Muncă sub acoperire. Excelent!

— Mulţumesc. Ne vedem mai târziu.

Se dădu jos de pe capotă şi ţâşni în direcţia celorlalţi, scărpinându-se la ceafă pe sub căciula de lână. În colţurile gurii era murdar de zahăr.

M-am dus la Hunt, iar el verifică în catalog, confirmându-mi ce-mi spusese Sean: descoperise moneda într-o luni, cu câteva ore înainte de moartea lui Katy.

— E o descoperire minunată! îmi spuse Hunt. Minunată! Ne-a luat destul de mult timp să… hm… s-o *identificăm,* înţelegeţi. Nu avem niciun specialist în monede aici, în şantier; eu sunt specialist în perioada medievală.

— Cine mai are cheia de la magazia în care depozitaţi obiectele descoperite? l-am întrebat.

— E o monedă din vremea lui Eduard al VI-lea, de pe la începutul

anilor 1550, îmi spuse el. A… cheia de la magazie? De ce?

— Da, cheia de la magazie. Mi s-a spus că noaptea e încuiată. Aşa este?

— Da, da, în fiecare noapte. Avem mai ales ceramică, desigur, dar nu ştii niciodată.

— Şi cine are cheia?

— Eu, desigur, zise scoţându-şi ochelarii şi clipind la mine în timp ce şi-i ştergea de pulover. Mark şi Damien – pentru tururi, înţelegeţi. Pentru orice eventualitate. Oamenilor le place de regulă să vadă asemenea obiecte, nu?

— Da, am confirmat. Da, le place.

M-am întors la refugiul de pe şosea unde-mi lăsasem maşina şi l-am sunat pe Sam. Unul dintre copaci era castan. Împrejurul maşinii căzuseră o mulţime de castane, am curăţat una dintre ele şi am aruncat-o în aer în timp ce aşteptam ca Sam să-mi răspundă: putea să fie un apel oarecare, poate stabilirea unei întâlniri pentru seara, asta în cazul în care cineva ar fi observat şi s-ar fi întrebat; nimic important.

— O'Neill, răspunse Sam.

— Sam, sunt Rob, am spus eu, prinzând castana în palmă. Sunt în Knocknaree, în zona în care se fac săpăturile. Am nevoie de tine, de Maddox şi de câţiva poliţişti aici, cât de repede puteţi să ajungeţi, şi de o echipă de la laboratorul de criminalistică – vezi, poate dai de Sophie Miller. Spune-le să aducă un detector de metale şi pe cineva care ştie să-l folosească. Ne întâlnim la intrarea în şantier.

— Am înţeles, îmi spuse Sam şi închise.

Ştiam că îi va lua cel puţin o oră ca să strângă pe toată lumea şi apoi să ajungă la Knocknaree. Mi-am mutat maşina pe deal, pentru ca arheologii să nu o mai poată vedea, şi m-am aşezat pe capotă, aşteptând. În aer se simţea miros de iarbă uscată şi parcă se anunţau fulgere. Knocknaree era izolat, dealurile din depărtare nu se vedeau din pricina norilor, pădurea era întunecată, părând doar o iluzie, la poalele dealului. Trecuse mult timp până când copiilor li se permisese să se joace iarăşi afară; am auzit strigăte ascuţite, de încântare sau de spaimă, sau ambele, venind din direcţia locuinţelor. Alarma maşinii ţiuia în continuare şi undeva un câine lătra frenetic, parcă scos din minţi, şi lătra, lătra, lătra.

Fiecare sunet îmi amplifica tensiunea. Îmi simţeam sângele pulsând până în cele mai îndepărtate locuri din fiinţa mea. Mintea încă îmi era trează pe de-a-ntregul, trepidând să facă legături şi să pună probe cap la cap, căutând să coreleze tot ce trebuia să le spună celorlalţi când aveau să sosească. Undeva, dincolo de adrenalină, realizam inexorabil că, dacă aveam dreptate, atunci moartea lui Katy Devlin nu avusese

aproape nimic de-a face cu ce li se întâmplase lui Jamie şi Peter; sau, cel puţin, nu într-un fel care să constituie o probă pentru acest caz.

Mă concentrasem atât de tare, încât aproape că uitasem ce aşteptam. Când ceilalţi începură să sosească, m-am uitat la ei cu aerul şocat şi curios al unui străin. Maşini închise la culoare, discrete, dubiţe albe silenţioase, cu uşi care se deschideau glisând uşor. Bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre, tehnicieni anonimi cu echipamentele lor lucioase, calmi şi pregătiţi ca nişte chirurgi să dea la o parte centimetru cu centimetru învelişul acestui loc, ca să scoată la iveală dedesubturile mai întunecate ale arheologiei. Uşile maşinilor erau închise încet şi foarte precis, zgomotul pierzându-se în aer.

— Care-i treaba? mă întrebă Sam.

Îi adusese pe Sweeney şi pe O'Gorman, precum şi pe un tip cu părul roşcat pe care îmi aminteam ca prin ceaţă că-l văzusem în biroul pentru situaţii de urgenţă cu vreo câteva săptămâni în urmă.

M-am dat jos de pe Range Rover, iar ei se adunară cu toţii în jurul meu. Sophie şi colegii ei îşi puneau mănuşile de protecţie. Cassie stătea după umărul lui Sam.

— În noaptea în care Katy Devlin a murit, am început eu, a dispărut o mistrie din magazia pentru obiectele descoperite pe şantierul arheologic. Mistriile folosite aici sunt alcătuite dintr-o lamă metalică la care este ataşată o coadă de lemn de vreo douăzeci de centimetri lungime, care intră prin lamă şi care are capătul rotunjit. Această mistrie specială – care lipseşte şi în prezent – are pe coadă scrijelite iniţialele „S.C.". Sunt iniţialele proprietarului ei, Sean Callaghan, care a anunţat că a uitat-o în magazia pentru obiecte descoperite, luni seara, în jurul orei cinci şi jumătate. Unealta se potriveşte cu descrierea pe care Cooper a făcut-o instrumentului cu care Katy Devlin a fost agresată sexual. Nimeni nu avea cum să ştie că mistria se afla acolo, ceea ce sugerează că întâmplător a constituit arma crimei şi că, prima scenă în care au început să se desfăşoare evenimentele a fost această magazie. Sophie, am putea începe cercetările de-acolo?

— Luminolul, îi zise Sophie unuia dintre oamenii săi, care ieşi din grup şi deschise uşa din spate a dubiţei.

— Sunt trei persoane care au cheia de la magazie, am continuat eu. Ian Hunt, Mark Hanly şi Damien Donnelly. Totuşi, nu-l putem exclude încă pe Sean Callaghan: ar fi putut inventa povestea cu mistria uitată acolo. Hunt şi Hanly au maşini, ceea ce înseamnă că, dacă unul din ei este vinovatul, atunci ar fi putut să ascundă cadavrul în portbagajul maşinii şi să-l transporte. Callaghan şi Donnelly nu au maşini din câte ştiu eu până acum, deci ar fi trebuit să ascundă cadavrul undeva pe-aproape, probabil chiar pe şantier. Trebuie să căutăm peste tot, să scotocim foarte atent şi să ne rugăm să fi lăsat urme. Căutăm mistria,

un sac de plastic pătat de sânge şi primul şi al doilea loc al crimei.

— Au chei şi de la celelalte barăci? mă întrebă Cassie.

— Află! i-am răspuns.

Tehnicianul se întoarse cu luminolul într-o mână şi cu o rolă de hârtie maronie în cealaltă mână. Ne-am uitat unii la ceilalţi şi ne-am făcut semn din cap; pregătiţi fiind, am pornit cu paşi rapizi să coborâm dealul către şantier.

Rezolvarea unui caz echivalează cu spargerea unui baraj. Tot ce e-n jurul tău se adună şi se mişcă de la sine, fără să mai poată fi oprit; fiecare picătură de energie pe care o dedici investigaţiei se întoarce la tine, eliberată, câştigând forţă în aceeaşi secundă, luându-te şi pe tine cu ea. Uitasem că nu-l simpatizasem niciodată pe O'Gorman, uitasem că Knocknaree îmi luase minţile, uitasem că era de nenumărate ori să compromit cazul şi uitasem aproape tot ce se întâmplase între mine şi Cassie. Ăsta cred că este unul dintre lucrurile care îmi plac în munca mea: felul în care, în anumite momente, poţi să cuprinzi totul, să uiţi de tine şi să simţi pulsul aparaturii tehnice, iar tu să te acordezi cu el, perfect calibrat, ca într-o maşinărie vitală.

Ne-am dispersat pentru orice eventualitate, când am traversat şantierul ca să ajungem la locul unde erau arheologii. Ei ne aruncau priviri scurte, îngrijorate, dar nimeni nu plecă de-acolo; nici măcar nu se opriră din lucru.

— Mark, i-am zis. Era tot în genunchi, pe moviliţa lui.

Se ridică dintr-o singură mişcare, rapidă şi periculoasă, şi se uită fix la mine.

— Sunt nevoit să-ţi cer să strângi toată echipa şi s-o aduci la cantină.

Mark răbufni.

— Dumnezeule! N-aţi făcut destul? De ce vă temeţi? Chiar dacă descoperim azi nenorocitul de Sfânt Graal, buldozerele tot o să fie aici luni dimineaţa. Nu puteţi să ne lăsaţi în pace în aceste ultime zile?

Pentru o secundă, am crezut că avea să mă atace şi mi-am dat seama că Sam şi O'Gorman veniseră aproape, în spatele meu.

— Calmează-te, băiete, îi ceru O'Gorman pe un ton ameninţător.

— Nu mă lua pe mine cu „băiete". Trebuie să aşteptaţi până vineri la cinci şi jumătate, indiferent ce treabă aveţi cu noi. Nu fugim nicăieri.

— Mark, am auzit-o deodată pe Cassie, lângă mine. Asta nu are nicio legătură cu autostrada. Uite cum facem: avem nevoie de tine, de Damien Donnelly şi de Sean Callaghan să veniţi imediat cu noi. Asta nu se poate negocia. Dacă faceţi cum spunem, restul echipei poate să-şi continue munca, supravegheaţi de detectivul Johnston. E bine aşa?

Mark se mai holbă la ea câteva clipe, după care scuipă în praf şi îi

făcu semn din bărbie lui Mel care deja se îndrepta spre noi. Asudaţi, ceilalţi arheologi se uitau la noi cu ochii mari. Cu voce joasă, îi dădu instrucţiuni, arătând cu degetul către diferite părţi ale şantierului. Apoi, în mod surprinzător, o bătu uşor pe umăr, după care, cu pumnii vârâţi adânc în buzunare, se îndreptă spre baracă. O'Gorman se duse după el.

— Sean! am strigat. Damien!

Sean sări plin de entuziasm, ridicând o mână ca să batem palma, uitându-se la mine înţelegător văzând că îi ignorasem gestul. Damien veni mult mai încet, după ce îşi suflecase pantalonii. Părea uluit, aproape şocat, dar la el, atitudinea aceasta nu prea mă mira.

— Trebuie să vorbim cu voi, le-am zis. Aşteptaţi-ne în cantină până terminăm aici şi vă ducem la sediu.

Amândoi deschiseră gura. Dar eu m-am întors şi am plecat înainte ca ei să apuce să mă mai întrebe ceva.

I-am lăsat în cantină, împreună cu doctorul Hunt, complet nedumerit – având încă în braţe un morman de documente – şi i-am dat în grijă lui O'Gorman. Hunt ne permise să cercetăm şantierul, cu un entuziasm care ne făcu să-l coborâm pe ultimul loc pe lista de suspecţi (în timp ce Mark ne ceruse mandatul, dar ne întorsese rapid spatele când îi spusesem că dacă vrea unul, sunt bucuros să i-l aduc dacă aşteaptă câteva ore), iar Sophie şi echipa ei se îndreptară către magazia pentru obiectele descoperite şi începură să acopere ferestrele cu hârtia maronie. Johnston, aflat în zona săpăturilor, îşi scosese carneţelul şi îi urmărea pe arheologi, cerceta uneltele şi îl lua pe câte unul deoparte, să discute scurt câte ceva între patru ochi.

— Cheia asta se potriveşte la toate magaziile, îmi spuse Cassie ieşind din cantină. Hunt, Mark şi Damien au câte o cheie – Sean nu are. Şi nici nu există o cheie de rezervă. Spun că nu au pierdut niciodată cheia, nu au împrumutat-o şi nici nu au observat că le-ar fi lipsit vreo clipă.

— Păi atunci să începem cu magaziile, am spus, iar dacă va fi nevoie, vom continua căutările afară. Sam, te ocupi cu Cassie de magazia pentru unelte! Eu şi Sweeney ne ocupăm de birou.

Biroul era strâmt, ticsit – rafturi pline de cărţi, plante de interior, birouri pe care zăceau mormane de hârtii, căni, bucăţi de ceramică şi un computer uriaş. Eu şi Sweeney am lucrat rapid, metodic, trăgând de sertare, dând cărţile jos ca să căutăm în spatele lor, apoi aşezându-le din nou morman la loc. De fapt, nici nu mă aşteptam să găsim ceva. Aici nu aveai unde să ascunzi un cadavru şi eram aproape sigur că sacul de plastic şi mistria fuseseră aruncate în râu sau îngropate undeva în zona săpăturilor, unde am fi avut nevoie de o grămadă de timp şi de noroc ca să le depistăm cu detectorul de metale. Toate speranţele mele erau legate de Sophie şi de echipa ei, precum şi de

misterioasele ritualuri pe care le desfăşurau în magazia pentru obiecte descoperite. Mâinile mi se mişcau automat pe rafturi. Ascultam, atât de concentrat, încât păream paralizat, orice sunet din afară, paşii, vocea lui Sophie. Când Sweeney scăpă un sertar şi înjură încet, aproape că am zbierat la el să tacă.

Treptat, începeam să-mi dau seama cât de mult riscasem făcând acest lucru. Aş fi putut pur şi simplu să o sun pe Sophie şi să o rog să vină să cerceteze magazia pentru obiecte descoperite, fără să fie nevoie să menţionez nimic, pentru eventualitatea în care nu ar fi existat niciun rezultat. În loc să procedez astfel, eu vizasem întreg şantierul, implicasem toate persoanele care aveau vreo legătură cu investigaţiile, iar dacă acest fapt se dovedea a fi greşit, nici nu voiam să mă gândesc ce ar fi zis O'Kelly.

Mi se păru că trecuse cam o oră, când am auzit de-afară:

— Rob!

Am sărit pe podea împrăştiind o grămadă de hârtii, dar era vocea lui Cassie: limpede, băieţoasă, agitată. Urcase treptele scării, apucase de mânerul uşii şi tocmai dădea să intre în birou.

— Rob! Am găsit-o! Mistria! Era în magazia pentru unelte, sub toate aceste materiale…

Era roşie şi gâfâia şi se vedea că uitase complet de faptul că de-abia dacă ne mai vorbeam. Uitasem chiar şi eu acest lucru, pentru un moment; vocea ei, atât de cunoscută şi de caldă, îmi săgetă inima

— Rămâi aici, i-am cerut lui Sweeney. Continuă să cauţi.

Şi m-am dus după Cassie. Ea deja alerga înapoi, sărind peste şanţuri şi bălţi.

În magazia de unelte era o dezordine de nedescris: roabe răsturnate în fel şi chip, târnăcoape, lopeţi, săpălige aruncate de-a valma pe lângă pereţi, mormane de găleţi metalice stând să cadă, pernuţe din burete pe care se putea sta în genunchi, veste fosforescente (cineva scrisese „BAGĂ PICIORUL AICI", şi era desenată o săgeată în jos, pe spatele celei aflate deasupra), totul acoperit cu un strat de noroi uscat. Câteva persoane îşi ţineau aici bicicletele. Cassie şi Sam începuseră de la stânga la dreapta.

Sam stătea în genunchi, în fundul adăpostului, între o roabă defectă şi nişte suluri de prelată; ţinea cu o mână înmănuşată de colţul acestora. Ne-am făcut loc printre unelte şi am ajuns lângă ea.

Mistria fusese împinsă în spatele sulurilor de prelată verde, lângă perete; atât de bine dosită, încât atunci când fusese împinsă, făcuse o gaură în materialul dur; nu exista niciun bec în magazie, aşa că era semiîntuneric chiar şi cu uşile larg deschise; dar Sam avea o lanternă de mână: „S.C." – litere mari, inegale, caractere gotice, scrijelite adânc în lemnul lăcuit.

Urmă o linişte îndelungată. Doar câinele şi alarma maşinii se

auzeau întruna în depărtare, cu aceeaşi determinare mecanică.

— Aş zice că prelatele astea nu sunt folosite prea des, rosti Sam încet. Sunt în spate de tot, după uneltele stricate, după toate celelalte obiecte. Iar Cooper chiar ne-a spus că probabil cadavrul fusese ţinut înfăşurat în ceva cu o zi înainte de a fi găsit.

M-am ridicat şi mi-am scuturat praful de pe genunchi.

— A fost aici, am spus. Familia ei înnebunise căutând-o, iar ea a fost aici tot timpul.

Probabil că m-am ridicat prea brusc pentru că, pentru un moment, am simţit cum se învârte pământul cu mine. În urechi auzeam un bâzâit ascuţit, monoton.

— Unde e aparatul foto? Trebuie să facem poze înainte de a eticheta probele.

— E la cei din echipa lui Sophie, am răspuns. Trebuie să-i aducem să cerceteze şi locul ăsta.

— Şi uite, zise Sam. Lumină cu lanterna partea dreaptă a magaziei şi ridică un sac mare de plastic, pe jumătate plin cu mănuşi din cauciuc, verzi, ca de grădinărit, cu dosul palmei din pânză. Dacă aş avea nevoie de mănuşi, aş lua de-aici o pereche şi pe urmă le-aş pune la loc.

— Unde-s detectivii? am auzit-o pe Sophie strigând undeva afară.

Vocea ei părea slabă, strivită de cerul cu nori joşi. Am sărit în picioare.

Cassie se ridică, privind în spatele ei, spre mistrie.

— Probabil că cineva ar trebui să rămână…

— Rămân eu, se oferi Sam. Duceţi-vă voi să vedeţi.

Sophie era în faţa magaziei cu obiecte descoperite, cu o lanternă neagră în mână.

— Da, rosti, fără îndoială că acesta e locul crimei. A încercat să cureţe, dar… Veniţi să vedeţi.

Cei doi tineri din echipa tehnică erau înghesuiţi într-un colţ. Unul ţinea în mână două recipiente mari de spray, iar Helen, camera video. Deasupra măştii, ochii ei erau mari, uluiţi. Magazia era prea mică pentru cinci persoane şi pentru toate obiectele sinistre, nepotrivite cu locul, pe care echipa le adusese cu ea, transformând încăperea într-o cameră de tortură improvizată de vreo grupare de gherilă: ferestrele acoperite cu hârtie, becuri agăţate cu sârmă deasupra capetelor, chipurile acoperite cu măşti, mănuşile, aşteptarea momentului de a merge mai departe.

— Staţi lângă birou, ne ceru Sophie, mai departe de rafturi.

Trânti uşa – toată lumea tresări – şi lipi la loc banda de hârtie peste fâşiile de lumină.

Luminolul reacţionează chiar şi la cea mai mică urmă de sânge, făcându-l să capete o strălucire de ultraviolete. Poţi să zugrăveşti un

perete întreg, să cureţi un covor până arată ca nou, să te ascunzi ani, zeci de ani; luminolul va reface nemilos crima, în cele mai delicate detalii. „Dacă Kiernan şi McCabe ar fi avut luminol, m-am gândit, ar fi putut să comande un avion utilitar şi să-l împrăştie în pădure", după care m-am abţinut să nu izbucnesc în râs. Eu şi Cassie ne-am sprijinit de birou, la câţiva centimetri depărtare unul de celălalt. Sophie se duse spre tehnician ca să ia spray-ul, aprinse lanterna, apoi închise becul din plafon. Se auzea cum respiram cu toţii în întuneric, cinci perechi de plămâni luptându-se cu aerul îmbâcsit.

O împroşcare din butelia de spray, apoi micul ochi roşu al camerei video. Sophie se aplecă şi îndreptă raza lanternei spre pardoseală, lângă rafturi.

— Uitaţi-vă aici, ne indică ea.

Am auzit-o pe Cassie cum inspiră rapid. Podeaua lucea alb-albăstrui, era un model complicat, ca o pictură abstractă grotescă: arce de cerc care arătau cum ţâşnise sângele, cercuri imperfecte acolo unde sângele cursese şi începuse să se usuce, urme de şters şi de răzuit acolo unde cineva încercase din răsputeri, cu disperare, să cureţe sângele. Strălucea ca o substanţă radioactivă între crăpăturile pardoselii sau în jurul granulaţiilor lemnului. Sophie ridică lanterna şi împroşcă din nou din butelia de spray: mici picături răspândite la baza rafturilor de metal – apoi apăru o pată care arăta precum amprentele unei mâini care înşfăcase ceva cu sălbăticie. Fâşiile de întuneric traversau adăpostul, cu hârtiile lui în dezordine şi cu sacii plini de cioburi de ceramică, lăsându-ne suspendaţi în întunericul spaţiului în care fusese săvârşită crima: luminiscenţa, aproape dureroasă, se desfăşura iar şi iar în faţa ochilor noştri.

— Dumnezeule! am exclamat.

Katy Devlin murise pe podeaua asta. Stătuserăm aici, în această magazie, îl interogaserăm pe criminal chiar aici, unde era locul crimei.

— Nu e posibil ca astea să fie de la vreun înălbitor sau altceva de genul ăsta? întrebă Cassie.

Luminolul poate detecta şi alte substanţe, de la înălbitorul de menaj până la cupru, dar ştiam amândoi că Sophie nu ne-ar fi chemat aici dacă nu ar fi fost sigură.

— Am verificat, răspunse Sophie scurt. Îi simţeam indignarea din voce: Sânge!

Undeva, în sinea mea, încetasem să mai cred că acest moment va mai exista. Mă gândisem îngrozitor de mult la Kiernan, în ultimele câteva săptămâni. Kiernan ieşise la pensie şi se refugiase undeva pe malul mării, într-un loc confortabil, cu coşmarurile lui cu tot. Doar cei mai norocoşi detectivi îşi încheie cariera fără să aibă parte de măcar un singur asemenea caz, iar încă de la început mă încăpăţânasem să cred că Operaţiunea Vestala – ultima din lumea asta pe care ar fi

trebuit s-o aleg – să fie coşmarul meu. A trebuit să mă concentrez într-un fel ciudat, aproape dureros, ca să-mi dau seama că individul nostru nu era genul de arhetip fără chip, ci se întrupase într-un coşmar colectiv, acţionase, după care se dizolvase la loc în întuneric; acum se afla în cantină, la doar câţiva metri mai încolo, purtând haine de doc murdare de noroi, bând ceai sub ochiul scrutător al lui O'Gorman.

— Asta e, făcu Sophie.

Se ridică şi aprinse becul de deasupra noastră. Am clipit spre podeaua care acum arăta normal.

— Uite, zise Cassie, arătând din bărbie. M-am uitat în acea direcţie şi am văzut că la baza unuia dintre rafturi se aflau saci de plastic, mari, transparenţi, genul rezistent pe care arheologii îi folosesc ca să depoziteze ceramica. Dacă mistria a fost o armă întâmplătoare…

— O, la dracu'! exclamă Sophie. Trebuie să testăm fiecare sac de plastic din încăperea asta nenorocită!

Ferestrele zăngăniră şi, deodată, se auzi un bubuit înfiorător deasupra acoperişului: începuse ploaia.

20

A plouat fără contenire toată ziua, o ploaie deasă, fără sfârşit, care te uda până la piele doar cât făceai câţiva paşi ca să ajungi până la maşină. Deasupra dealurilor întunecate străluceau din când în când fulgere, iar zumzetul îndepărtat al trăsnetelor ajungea până la noi. Am părăsit biroul ca să stabilim locurile crimei, luându-i cu noi pe Hunt, Mark, Damien şi pe un Sean supărat. („Am crezut că suntem *parteneri!”)* Am găsit pentru fiecare câte o sală de interogatorii şi ne-am apucat să le verificăm din nou alibiurile.

Sean era uşor de eliminat. Împărţea un apartament în Rathmines cu trei colegi şi toţi îşi aminteau, până la un punct, de noaptea în care murise Katy: fusese aniversarea unuia dintre ei şi dăduse o petrecere, la care Sean fusese DJ până la patru dimineaţa, apoi sărise pe iubita unuia şi îşi petrecuse restul nopţii pe canapea. Cel puţin treizeci de martori puteau să depună mărturie atât despre cum îşi petrecuse vremea, cât şi despre gusturile sale în materie de muzică.

În cazul celorlalţi, lucrurile erau mai complicate. Alibiul lui Hunt era nevastă-sa, iar al lui Mark, Mel; Damien locuia în Rathfarnham cu mama lui, văduvă, care se ducea devreme la culcare, dar el ne asigura că nu ar fi putut să părăsească locuinţa fără ca ea să se trezească. Acesta era genul de alibi pe care detectivii îl urau cel mai mult, pentru că era nesatisfăcător, sfidător şi putea să strice un caz. Aş putea să vă relatez o mulţime de situaţii în care se ştia exact vinovatul, cum, unde şi când a acţionat, dar nu se putea face absolut nimic deoarece mama băiatului jura că acesta stătuse pe canapea şi se uitase la *The Late Late Show*[50].

— Bine, spuse O’Kelly în biroul pentru situaţii de urgenţă, după ce i-am luat o declaraţie lui Sean şi l-am trimis acasă (mă iertase pentru păcăleala pe care i-o trăsesem şi, la plecare, mi-a întins mâna să batem palma, în chip de salut; m-a întrebat dacă poate să vândă ziarelor povestea sa, dar i-am spus că dacă făcea una ca asta, aveam să fac raiduri în apartamentul lui, să-l percheziţionez de droguri, seară de seară, până avea să împlinească treizeci de ani). Unu la doi, hai, băieţi, începem pariurile, pe cine mizaţi?

Era într-o dispoziţie mult mai bună acum, că ştia că avem un suspect într-una dintre sălile de interogatorii, chiar dacă nu eram siguri care dintre cei trei era acela.

— Damien, zise Cassie. Se potriveşte exact cu *modus operandi.*

— Mark recunoaşte că s-a aflat la locul crimei, am spus. Este singurul care pare să aibă un motiv.

— Din câte ştim până acum.

Înţelegeam ce voia să spună, sau cel puţin aşa credeam, dar nu

aveam de gând să îmbrăţişez teoria asasinului angajat, nu în faţa lui O'Kelly şi a lui Sam.

— În plus, eu, una, nu-l văd făcând aşa ceva.

— Sunt sigur. Dar eu îl văd.

Cassie îşi dădu ochii peste cap, ceea ce pe mine mă linişti oarecum: într-un fel, mă aşteptasem ca ea să reacţioneze.

— O'Neill? întrebă O'Kelly.

— Damien, răspunse Sam. Le-am dus câte o ceaşcă de ceai. E singurul care s-a servit cu mâna stângă.

După o secundă de uimire, eu şi Cassie am izbucnit în râs. Gluma era pentru noi doi – eu, oricum, uitasem totul legat de amănuntul ăsta –, dar încă ne simţeam amândoi puternic afectaţi şi surescitaţi, aşa că nu ne-am putut abţine. Sam rânji şi ridică din umeri, plăcut impresionat de reacţia noastră.

— Habar nu am de ce râdeţi voi doi, mormăi O'Kelly, dar şi el mustăcea. Ar fi trebuit să observaţi voi. Tot rahatu' ăsta cu *modus operandi*…

Râdeam din toată inima, mă înroşisem şi ochii îmi lăcrimau. Mi-am muşcat buza de jos ca să pot să mă abţin.

— Of, Dumnezeule! spuse Cassie, inspirând adânc. Sam, ce ne-am face fără tine?

— Gata cu glumele şi cu joaca! zise O'Kelly. Voi doi vă ocupaţi de Damien Donnelly. O'Neill, ia-l pe Sweeney şi duceţi-vă la Hanly, iar eu am să găsesc câţiva băieţi să se ocupe de Hunt şi de martori în legătură cu alibiurile. Şi… Ryan, Maddox, O'Neill! Avem nevoie de declaraţiile lor. Să nu daţi vreun rateu! *Andele!*

Îşi trase scaunul înapoi cu un scrâşnet care era cât pe ce să ne spargă timpanele şi plecă.

— *Andele?* se miră Cassie.

Părea periculos de aproape de o altă criză de râs.

— Bine lucrat, băieţi! făcu Sam. Dădu mâna cu fiecare din noi. Strângerea lui era puternică, fermă, caldă. Baftă!

— Dacă Andrews l-a angajat pe vreunul dintre ei – am spus după ce Sam plecă să-l caute pe Sweeney, iar eu şi Cassie am rămas singuri în birou –, asta ar fi nebunia secolului.

Cassie ridică neîncrezătoare din sprâncene. Îşi termină de băut cafeaua – se anunţa o zi extrem de lungă, aşa că ne făcuserăm cu toţii rezerve de cafeină.

— Cum vrei să procedăm? am întrebat-o.

— Îl interoghezi tu. De la femei aşteaptă compasiune şi solidaritate; eu o să-l mai încurajez din când în când. Se simte intimidat de bărbaţi, deci ia-l uşurel. Dacă-l forţezi prea mult, o să-l blochezi şi o să vrea să plece. Nu te grăbi, fă-l să aibă mustrări de conştiinţă. Eu cred în continuare că a ezitat încă de la început şi fac pariu că se simte

îngrozitor în legătură cu tot ce s-a întâmplat. Dacă mergem pe ideea mustrărilor de conştiinţă e doar o chestiune de timp să îi învingem rezistenţa.

— Păi atunci s-o facem! am spus.

Ne-am aranjat hainele, părul, apoi am pornit umăr la umăr pe coridor către sala de interogatorii.

Era ultimul nostru parteneriat. Aş vrea să vă pot arăta că un interogatoriu are propria frumuseţe, strălucire, cruzime, la fel ca o luptă de tauri; că, în ciuda subiectelor dure sau a celui mai stupid suspect, îşi păstrează pe de-a-ntregul fermitatea, rafinamentul perfect, latura irezistibilă, ritmul ameţitor; că atunci când e vorba de un tandem reuşit de detectivi, fiecare îi ştie cu precizie gândurile celuilalt, ei acţionând la fel ca doi balerini care dansează în *pas de deux*. Nu ştiu şi n-am să ştiu niciodată dacă eu şi Cassie suntem buni detectivi – presupun că nu –, dar ştiu cu siguranţă un lucru: eram o echipă demnă să fie pomenită în cântecele barzilor şi cărţile de istorie. Acesta era ultimul nostru dans împreună, cel mai important, şi aveam să-l desfăşurăm în mica sală de interogatorii, în timp ce afară cădea noaptea, iar pe acoperiş se auzea răpăitul ploii care nu mai contenea, fără să avem alt public, în afară de condamnaţi şi de morţi.

Damien era cufundat în scaun, cu umerii rigizi, ignorând ceaşca de ceai aburind de pe masă. Când i-am spus care îi erau drepturile, se uită la noi de parcă îi vorbeam în chineză.

Luna de zile care se scursese de la moartea lui Katy nu fusese prea bună pentru el. Purta pantaloni kaki şi un pulover gri, larg, dar eu tot observasem că slăbise, iar asta îl făcea să pară zvelt, dar oarecum mai scund decât era în realitate. Înfăţişarea lui plăcută părea să-şi fi pierdut puţin din farmec – cearcăne sub ochi, o încruntătură verticală care începea să i se formeze între sprâncene; tinereţea sa înfloritoare, care trebuia să mai dureze încă vreo câţiva ani, începuse să se ofilească rapid. Schimbarea fusese destul de subtilă încât să nu o fi observat când mă întorsesem pe şantier, dar acum îmi dădea de gândit.

Am început cu întrebări uşoare, la care putea să răspundă fără să-şi facă griji. Era din Rathfarnham, nu-i aşa? Studia la Trinity? Tocmai terminase anul doi? Cum fuseseră examenele? Damien răspundea monosilabic şi îşi răsucea pe deget marginea puloverului; murea de curiozitate să ştie de ce îl interogam, dar se şi temea să afle. Cassie îl conduse pe terenul arheologiei şi, treptat, el se relaxă. Dădu drumul puloverului şi începu să-şi bea ceaiul, să formuleze propoziţii, şi au avut o conversaţie lungă şi plăcută despre descoperirile arheologice diverse pe care le făcuseră în timpul săpăturilor. I-am lăsat să se desfăşoare preţ de mai bine de douăzeci de minute până să intervin

(cu un zâmbet îngăduitor: „Urăsc că trebuie să spun asta, dragii mei, dar cred că ar cam trebui să ne întoarcem la oile noastre, altminteri intrăm toţi trei în bucluc”).

— Hai, Ryan, mai lasă-ne două secunde, mă rugă Cassie. N-am văzut niciodată un inel ornamental. Cum arată?

— Se spune că ar trebui să fie dus la Muzeul Naţional, afirmă Damien, roşind de mândrie. E foarte mare, e din bronz şi are o inscripţie pe interior…

Schiţă o mişcare cu degetul, prin care intenţiona să arate cum era făcută inscripţia.

— Poţi să mi-l desenezi? îl rugă Cassie, împingându-i carneţelul ei de notiţe şi stiloul peste masă.

Ascultător, Damien făcu un desen, încruntându-şi sprâncenele de concentrare.

— Ceva de genul ăsta, spuse el dându-i înapoi carneţelul. Nu ştiu să desenez.

— Uau! exclamă Cassie, cu admiraţie. Iar pe ăsta l-ai *descoperit* tu? Dacă eu aş descoperi aşa ceva, cred că aş exploda de bucurie sau aş face infarct.

Am privit peste umărul ei: un cerc cu ceva ce părea să fie un ac, decorat cu linii curbe, neregulate.

— Drăguţ! am spus.

Într-adevăr, Damien era stângaci.

Mâinile sale păreau prea mari pentru corpul său, parcă erau labele unui căţeluş.

— Hunt iese din discuţie, ne spuse O’Kelly, pe coridor. În declaraţia iniţială spunea că luase ceaiul şi se uitase la televizor toată seara de luni, cu nevastă-sa, şi că s-au dus la culcare pe la ora unsprezece. Au urmărit nişte nenorocite de *documentare,* unele despre suricate şi altul despre Richard al III-lea – ne-a relatat fiecare rahat de detaliu, fie că voiam să le aflăm sau nu. Soţia lui a zis la fel, şi în ghidul TV se spune acelaşi lucru. Iar vecinul lor are un câine, unul dintre nesuferiţii ăia mici care latră toată noaptea; ne-a spus că Hunt a strigat la el, de la fereastră, pe la unu dimineaţa. De ce dracu’ nu-l potolea propriul stăpân să tacă din gură? Este sigur de dată pentru că în ziua aia îşi pusese o pardoseală nouă – şi zicea că muncitorii necăjiseră câinele. Îl trimit acasă pe Einstein, înainte să mă înnebunească. E al naibii de solicitant, băieţi!

— Cum se descurcă Sam cu Mark? am întrebat.

— Nu a scos nimic de la el. Hanly e iritat şi repetă aceeaşi poveste, iar iubita lui îl susţine. Dacă mint, nu vor ceda curând. Iar el e dreptaci, sunt sigur. Dar băiatul vostru?

— Stângaci, răspunse Cassie.

— Deci el e favoritul. Dar asta nu o să fie suficient. Am vorbit cu Cooper… O'Kelly se strâmbă de dezgust. Poziţia victimei, poziţia atacatorului, balanţa probabilităţilor – o grămadă de rahaturi; dar ce îi dă de gândit este că el crede că tipul e stângaci. Cu toate astea, nu vrea să declare în instanţă că e sigur de asta. E la fel ca un nenorocit de politician. Iar Donnelly cum se comportă?

— E agitat, am răspuns eu.

O'Kelly trânti uşa sălii de interogatorii.

— Bine! Ţineţi-o tot aşa!

Ne-am întors să-i facem zile fripte lui Damien.

— OK, dragii mei, am spus, trăgându-mi un scaun, e timpul să ne întoarcem la treabă. Haideţi să vorbim despre Katy Devlin.

Damien încuviinţă precaut, dar am observat că o făcea de formă. Luă o gură de ceai, care trebuie să se fi răcit între timp.

— Când ai văzut-o prima dată?

— Cred că atunci când urcasem cam trei sferturi din deal. Mai încolo de casă, oricum, şi de barăci. Am văzut-o, pentru că e panta dealului…

— Nu, nu ne referim la ziua în care ai găsit cadavrul, spuse Cassie. Înainte de asta.

— Înainte…? Damien se uită nedumerit la ea, mai luă o gură de ceai. Nu… hm… nu am văzut-o, n-am mai văzut-o niciodată. N-am mai întâlnit-o înainte de ziua aceea.

— N-ai mai văzut-o niciodată înainte? întrebă Cassie fără ca tonul vocii sale să se modifice, dar i-am simţit înverşunarea. Eşti sigur? Gândeşte-te bine, Damien.

El negă din cap vehement.

— Nu. Jur. N-o mai văzusem în viaţa mea.

Urmă un moment de linişte. L-am privit pe Damien sperând că sugeram un interes calm, deşi simţeam cum mi se învârteşte capul.

Pariasem pe Mark nu dintr-o totală convingere, aşa cum aţi putea să credeţi, şi nici pentru că mă plictisea din motive pe care nu aveam chef să le explorez. Cred că atunci când a fost vorba de el, date fiind posibilităţile, eu pur şi simplu am vrut ca el să fie vinovatul. Nu eram în stare să-l iau în serios pe Damien – nici ca bărbat, nici ca martor, nici ca suspect. Era o fiinţă atât de insignifiantă, nu făcea altceva decât să se eschiveze tot timpul, să ezite, să fie vulnerabil – pur şi simplu puteai să-l înlături, ca pe un puf de păpădie. Gândul că el era autorul părea revoltător. Mark – indiferent ce credeam unul despre celălalt – reprezenta un oponent adevărat care merita efortul confruntării.

Dar asta: era ca o minciună gratuită. Fetele Devlin fuseseră destul de des în zona săpăturilor în acea vară şi cu greu ar fi putut să treacă

neobservate. Toţi ceilalţi arheologi îşi aminteau de ele. Mel, care stătuse la o distanţă destul de mare de cadavrul lui Katy, o recunoscuse totuşi. Iar Damien făcuse de-atâtea ori turul şantierului. Era mai probabil ca el să fi vorbit cu Katy, mai mult decât oricine altcineva. Se aplecase deasupra corpului, chipurile ca să vadă dacă mai respira (iar acest curaj, îmi dădeam seama, era ieşit din comun). Nu exista niciun motiv în lumea asta pentru care să nege că o mai văzuse înainte, doar dacă nu cumva se sustrăgea dintr-o capcană pe care o bănuia, dar pe care noi de fapt nu i-o întinseserăm. Doar dacă nu cumva ştiindu-se legat de ea, întrebarea îl speria atât de tare, încât nu mai putea să gândească limpede.

— OK, zise Cassie. Dar pe tatăl ei, Jonathan Devlin? Eşti membru al organizaţiei Mutaţi Autostrada?

Damien sorbi o gură mare de ceai şi începu să dea afirmativ din cap. Noi ne-am îndepărtat de subiect fără ca el să îşi dea seama şi fără să aibă nici cea mai mică şansă să conştientizeze ce făcuse.

Pe la ora trei, eu, Cassie şi Sam am ieşit să ne luăm pizza – Mark începuse să bată câmpii că îi era foame, iar noi voiam ca el şi Damien să fie fericiţi. Niciunul din ei nu era arestat; aveau dreptul oricând să părăsească clădirea, iar noi nu puteam face nimic ca să-i oprim. Negociam, aşa cum făceam adeseori, încercând să fim autoritari, dar şi să fim băieţi buni; şi, în timp ce eram destul de sigur că pe Damien puteam să-l reţinem în sala de interogatorii pe timp nelimitat, nu eram la fel de convins în ceea ce-l privea pe Mark.

— Cum vă descurcaţi cu Donnelly? mă întrebă Sam când am ajuns la pizzerie.

Cassie se aşezase la bar şi râdea cu tipul care ne luase comanda. Am ridicat din umeri.

— Greu de spus. Dar cu Mark cum merge?

— E distractiv. Zice că şi-a petrecut o jumătate de an muncind din greu ca autostrada să fie mutată, aşa că de ce ar fi riscat să distrugă totul omorând-o pe fiica preşedintelui? El crede că toate astea au raţiuni politice… Sam se strâmbă. Despre Donnelly… spuse el, uitându-se nu la mine, ci la spatele lui Cassie. Dacă el e omul nostru… Ce motiv ar fi putut să aibă?

— Nu ne-am dat seama până acum, am spus.

Nu aveam chef să vorbesc despre asta.

— Dacă apare ceva… Sam îşi vârî şi mai adânc pumnii în buzunarele pantalonilor. Ceva ce crezi că aş vrea să ştiu. Poţi să mă suni?

— Da, am zis. Nu mâncasem nimic toată ziua, dar mâncarea era ultimul lucru din lume care mă interesa în clipa aceea; tot ce-mi doream era să mă întorc mai repede la Damien, iar pizza asta părea să

dureze ore întregi. Sigur că te sun.

Damien îşi luă o cutie de 7-up, dar refuză pizza. Nu-i era foame – a zis.

— Sigur? îl întrebă Cassie, încercând să apuce cu degetele fâşiile de caşcaval. Dumnezeule, pe vremea când eram studentă nu refuzam niciodată o pizza gratis.

— Nu refuzai niciodată mâncare, punct! am spus. Eşti ca un aspirator uman.

Cassie, neputând să-mi răspundă pentru că avea gura plină, confirmă din cap, veselă, ridicând degetul mare.

— Hai, Damien, ia o bucată. Trebuie să-ţi păstrezi puterile. O să mai zăboveşti aici o vreme.

Făcu ochii mari. Am fluturat o felie prin faţa lui, dar el refuză scuturând din cap. Am ridicat din umeri şi am păstrat-o pentru mine.

— Bine, am spus. Ce poţi să-mi spui despre Mark Hanly? Ce fel de tip este?

Damien clipi.

— Mark? Hm, e OK. E strict, cred, dar trebuie să fie. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— L-ai văzut vreodată violent? Să-şi piardă controlul?

Am fluturat degetele murdare către Cassie, iar ea îmi aruncă un şerveţel.

— Da… nu… Vreau să spun, da, câteodată parcă-i nebun, când lipseşte cineva, dar nu l-am văzut niciodată *lovind* pe nimeni sau altceva de genul ăsta.

— Crezi totuşi că ar face-o dacă ar fi destul de nervos?

Mi-am şters degetele, apoi am răsfoit carneţelul încercând să nu las grăsime pe vreo pagină.

— Nu eşti bun de nimic, îmi zise Cassie.

I-am arătat degetul mijlociu. Damien se uită mirat la noi şi se înroşi.

— Ce? întrebă în cele din urmă, nesigur pe el.

— Crezi că Mark ar putea fi violent dacă ar fi provocat?

— Poate că da. Nu ştiu.

— Dar tu? Ai lovit vreodată pe cineva?

— Ce… Nu!

— Ar fi trebuit să luăm şi nişte pâine cu usturoi, afirmă Cassie.

— N-o să stau într-o sală de interogatorii cu două persoane şi să mănânc usturoi. Ce ar trebui să se întâmple ca să loveşti pe cineva, Damien?

Rămase cu gura căscată.

— Nu mi se pare că ai fi genul de tip violent, dar fiecare are o limită. Ai lovi pe cineva dacă ar insulta-o pe mama ta, de exemplu?

— Eu…

— Sau pentru bani? Sau în autoapărare? Ce ar trebui să se întâmple?

— Nu ştiu… Damien clipea repede. Nu ştiu. Vreau să spun… Eu niciodată… dar cred că oricine… aşa cum spuneai… oricine are o limită, nu ştiu…

Am clătinat din cap şi am luat notiţe cu atenţie în privinţa acestui subiect.

— Poate voiai cu altceva? întrebă Cassie examinând pizza. Cred că predomină şuncă şi ananas, dar lângă noi, celălalt are cu pepperoni şi cârnaţi.

— Poftim? Ăăă… nu, mulţumesc. A cui…?

Noi am tăcut, mestecând.

— Care cel de lângă noi? Dacă-mi este permis să întreb…

— Sigur că da, am răspuns. E Mark. Pe Sean şi pe doctorul Hunt i-am trimis acasă, cu ceva timp în urmă, dar încă nu l-am putut lăsa pe Mark să plece.

Ne-am uitat la Damien cum se albeşte, gândindu-se la implicaţiile veştii.

— De ce? ne întrebă încet.

— Nu pot să-ţi spun asta, răspunse Cassie, servindu-se cu pizza. Îmi pare rău.

Privirea lui Damien se feri, dezorientată, de la mâna ei, la chipul ei, apoi la mine.

— Ce pot să-ţi spun, am zis eu, arătând spre el cu o bucată de pizza, este că luăm foarte, foarte în serios acest caz. Am văzut o grămadă de lucruri urâte în cariera mea, Damien, dar ca ăsta… Nu există o crimă mai gravă în lume decât uciderea unui copil. Toată viaţa ei se duce, toată comunitatea este îngrozită, prietenele ei nu vor trece niciodată peste asta, familia ei este devastată…

— Pe scurt, mormăi Cassie cu gura plină.

Damien înghiţi, privi în jos la cutia de 7-up, de parcă ar fi uitat de ea, şi începu să se joace cu ea.

— Indiferent cine a făcut asta… am clătinat eu din cap. Nu ştiu cum poate să trăiască având aşa ceva pe conştiinţă.

— Vezi că ai sos la gură, îmi arată Cassie cu degetul colţul gurii. Asta nu te poate duce nicăieri.

Terminaserăm de mâncat cea mai mare parte din pizza. Nu că aş fi vrut – chiar şi mirosul persistent, grăsimea, toate erau prea mult pentru mine –, dar tot ce se întâmpla îl făcea pe Damien să devină din ce în ce mai agitat. Până la urmă, acceptă o felie şi, cu un aer trist, începu să culeagă bucăţile de ananas şi să le mestece, mutându-şi privirea de la Cassie la mine şi înapoi, de parcă urmărea un meci de

tenis şi stătea prea aproape. Mi-a venit în minte un gând pentru Sam: Mark nu avea cum să fie dat gata cu pepperoni şi caşcaval.

Telefonul mobil îmi vibră în buzunar. M-am uitat pe ecran: era Sophie. Am ieşit pe coridor; Cassie, în spatele meu, rosti:

— Detectivul Ryan părăseşte sala de interogatorii.

— Bună, Sophie, am zis.

— Bună. Uite ultimele veşti: nu e niciun semn că încuietoarea ar fi fost forţată, iar mistria este instrumentul cu care a fost violată. Arată de parcă ar fi fost spălată, dar au rămas urme de sânge în crăpăturile mânerului. De asemenea, există o cantitate apreciabilă de sânge pe una dintre bucăţile de prelată. Încă mai căutăm mănuşile şi sacii de plastic – şi-o să le tot căutăm până o să facem optzeci de ani. Am găsit şi o lanternă sub mormanul de suluri de prelată. E plină de amprente, dar sunt foarte mici, iar pe lanternă e lipit un abţibild Hello Kitty, aşa că pun pariu că amprentele sunt ale victimei. Dar voi ce faceţi?

— Încă mai lucrăm cu Hanly şi Donnelly. Lui Callaghan şi lui Hunt li s-a dat drumul.

— Acum îmi spui, Rob? Pentru numele lui Dumnezeu, mulţumesc foarte mult. Am cercetat *maşina* lui Hunt. Nimic – ei, bine, ceva evident. Nici în maşina lui Hanly nu sunt urme de sânge. Cam un milion de fire de păr şi de fibre, bla-bla-bla; dacă a avut-o pe ea în maşină, nu a fost destul de îngrijorat astfel încât după aceea să cureţe, aşa că s-ar putea să obţinem o potrivire. De fapt, mă îndoiesc că ar fi făcut vreodată în viaţa lui curăţenie în maşină. Dacă se lasă vreodată de arheologie, poate să se apuce să-şi facă ordine, începând cu locurile din faţă.

Am trântit uşa în urma mea şi am spus către cameră:

— Detectivul Ryan a intrat în sala de interogatorii.

M-am apucat să curăţ resturile de pizza.

— M-au sunat de la Biroul Tehnic, i-am zis lui Cassie. Ne-au confirmat că probele sunt exact ce credeam şi noi că sunt. Damien, ai terminat cu asta?

Am aruncat felia de pizza de pe care lipseau doar bucăţile de ananas la loc în cutie înainte ca el să apuce să-mi dea răspunsul.

— Asta şi voiam să auzim, zise Cassie, luând un şerveţel şi ştergând cu o mişcare rapidă masa. Damien, ai nevoie de ceva, înainte de a continua?

Damien se uită lung, încercând să înţeleagă. Scutură din cap în semn că nu.

— Bun, am făcut eu, aruncând cutia de pizza într-un colţ şi trăgându-mi un scaun. Atunci să începem prin a te pune la curent cu veştile privind descoperirile pe care le-am făcut noi astăzi. De ce crezi că v-am adus aici pe voi patru?

— E vorba de fata aceea, rosti el cu voce slabă. Katy Devlin.

— Da, desigur. Dar de ce crezi că v-am adus doar pe voi patru? De ce nu am adus şi restul echipei?

— Ai spus că… Damien arătă spre Cassie cu cutia de 7-up. O ţinea cu ambele mâini, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva să i-o luăm. M-aţi întrebat de chei. Cine are cheile de la magazie.

— Bingo! exclamă Cassie, clătinând aprobator din cap. Bună observaţie!

— Aţi…? Înghiţi în sec. Aţi găsit ceva în vreuna din magazii?

— Exact, am spus. De fapt, am găsit ceva în două dintre barăci, destul de apropiate. Nu putem intra în detalii, desigur, dar uite care este ideea generală: avem dovezi conform cărora Katy a fost ucisă luni noaptea în magazia pentru obiecte descoperite şi a fost ascunsă până marţi în magazia pentru unelte. Uşa nu a fost forţată. Ce crezi că înseamnă asta?

— Nu ştiu, răspunse Damien într-un târziu.

— Înseamnă că trebuie să găsim pe cineva care are cheia. Adică Hunt, Mark sau tu. Hunt are un alibi.

Damien ridică mâna ca la şcoală.

— Ăăă… Şi eu. Vreau să spun: şi eu am un alibi.

Se uită la noi plin de speranţă, dar noi am clătinat amândoi din cap.

— Ne pare rău, zise Cassie. Mama ta a dormit în intervalul de timp care ne interesează pe noi. Nu poate depune mărturie pentru tine. Şi oricum, mamele… Cassie ridică din umeri şi zâmbi. Vreau să spun… sunt sigură ca mama ta e un om cinstit şi aşa mai departe, dar, de regulă, toate mamele spun orice numai să-şi scoată copiii din bucluc. Dumnezeu să le aibă în pază pentru asta, dar înseamnă că nu ne putem baza pe cuvântul lor într-un lucru atât de important.

— Şi Mark are aceeaşi problemă, am spus eu. Mel spune că a fost cu el, dar ea e iubita lui, iar iubitele nu-s mai de încredere decât mamele. Poate un pic, dar nu prea mult. Asta e situaţia.

— Damien, dacă ai ceva să ne spui, acum este momentul potrivit, rosti Cassie încet.

Linişte. Sorbi din 7-up, apoi se uită la noi, cu ochii săi albaştri, transparenţi şi confuzi, după care negă, clătinând din cap.

— OK, am continuat eu. În regulă. Vreau să te uiţi la ceva, Damien.

Am răsfoit dosarul de parcă făceam cel mai important lucru din lume – ochii lui Damien îmi urmăreau mâna, îngrijoraţi – şi în final am scos un teanc de poze. Le-am aşezat în faţa lui, una câte una, uitându-mă cu mare atenţie la fiecare, înainte de a o pune pe masă; lăsându-l să aştepte.

— Katy şi surorile ei, la Crăciunul trecut, am zis.

Bradul era artificial şi strălucea de lumini roşii şi verzi, de prost

gust. Rosalind se afla în mijloc, îmbrăcată în catifea albastră, zâmbind uşor, alintată, spre camera foto, îmbrăţişându-le pe gemene. Katy, într-o parte, râdea, purta o jachetă din înlocuitor de piele; iar Jessica zâmbea nesigură parcă, şi purta o jachetă la fel, bej, ca o reflecţie într-o oglindă misterioasă. Inconştient, Damien zâmbi.

— Katy la un picnic cu familia.

În fotografie se vedeau pajiştea verde şi sandviciul din care fata mânca.

— Părea fericită, nu-i aşa? spuse Cassie, care se afla lângă mine. Se pregătea să plece la şcoala de balet, avea să înceapă o viaţă nouă… E bine de ştiut că era fericită, înainte de…

Urma o fotografie Polaroid de la locul crimei: o fotografie în care apărea în întregime, culcată pe altarul din piatră.

— Katy imediat după ce a fost găsită. Îţi mai aminteşti?

Damien se foi în scaun, îşi găsi locul şi rămase nemişcat.

O altă fotografie de la locul crimei, de data asta un detaliu: sânge uscat la nas şi la gură, ochiul acela uşor deschis.

— La fel, Katy după ce ucigaşul ei a aruncat-o.

Una dintre fotografiile post-mortem.

— Katy a doua zi.

Damien respira precipitat. Alesesem cea mai îngrozitoare poză: pielea feţei fusese înlăturată lăsând la iveală craniul, iar o mană înmănuşată ţinea o riglă metalică în dreptul fracturii de la ureche, unde părul era năclăit de sânge coagulat, iar osul era zdrobit.

— E greu să priveşti aşa ceva, nu? întrebă Cassie, aproape ca pentru sine.

Degetele îi alunecau peste poze, zăboviră la cea cu detaliul de la locul crimei, mergând de-a lungul obrazului lui Katy, care era sfărâmat. Apoi se uită la Damien.

— Da, şopti el.

— Uite, mie mi se pare, am spus rezemându-mă de spătarul scaunului şi bătând uşor cu degetul în fotografia post-mortem, că, după cum arată, numai un psihopat sadea ar fi putut să-i facă asta unei copile. Un animal fără conştiinţă, care s-a dezlănţuit rănind fiinţa cea mai vulnerabilă care i-a ieşit în cale. Dar eu nu-s decât un detectiv. Pe când detectiv Maddox, aici de faţă, a studiat psihologia. Ştii ce este un profiler, Damien?

Dădu uşor din cap. Ochii încă îi erau îndreptaţi spre fotografii, dar nu cred că le mai vedea.

— Cineva care studiază ce fel de persoană a comis un anumit tip de crimă şi îi spune poliţistului ce fel de individ trebuie să caute. Detectivul Maddox este profilerul nostru rezident, şi are propria teorie despre persoana care a făcut asta.

— Damien, zise Cassie, vreau să-ţi spun un lucru. Am spus-o tot

timpul, chiar din prima zi – chestia asta a fost înfăptuită de cineva care nu a vrut s-o facă. Cineva care nu este violent, nu este un ucigaş, nu se bucură când provoacă durere; cineva care a făcut asta pentru că trebuia să o facă. Nu a avut de ales. Asta spun din prima zi în care ni s-a dat cazul.

— E adevărat, aşa a zis, am confirmat eu. Toţi ceilalţi am afirmat că şi-a pierdut minţile, dar ea a rămas pe poziţie: nu a fost un psihopat, nu a fost un criminal în serie, nu a fost un violator de copii.

Damien clipi şi bărbia îi zvâcni.

— Ce crezi, Damien? Crezi că fapta asta a fost făcută de un nenorocit bolnav sau i s-a întâmplat unui tip normal, care nu ar fi vrut niciodată să facă un rău cuiva?

Încercă să ridice din umeri, dar era prea tensionat şi nu reuşi să facă altceva decât un gest grotesc. M-am ridicat, am dat roată mesei fără să mă grăbesc, apoi m-am sprijinit de perete în spatele lui.

— Ei bine, nu o să ştim niciodată care din cele două posibilităţi este cea corectă, până nu ne spune chiar el. Dar hai să admitem pentru moment că detectiv Maddox are dreptate. Doar ea este cea care are pregătire în domeniul psihologiei: sunt gata să accept că tot ce spune ea e corect. Hai să presupunem că tipul ăsta nu e genul violent. Nu s-a gândit niciodată că o să devină un ucigaş. Pur şi simplu s-a întâmplat aşa.

Damien îşi ţinea răsuflarea. Apoi expiră şi inspiră din nou, cu un oftat.

— Am mai văzut tipi din ăştia până acum. Ştii ce li se întâmplă după aceea? Se duc de râpă. Nu pot trăi cu aşa ceva pe conştiinţă. Am văzut de multe ori asemenea cazuri.

— Nu e deloc bine, şopti Cassie. Noi ştim ce s-a întâmplat, tipul ştie că noi ştim, dar îi este teamă să mărturisească. El crede că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla este să ajungă la închisoare. Dumnezeule, cât greşeşte! În fiecare zi, pentru tot restul vieţii lui, se va trezi dimineaţa şi îşi va aminti totul de parcă s-ar fi petrecut ieri. În fiecare seară, îi va fi teamă să se mai culce din cauza coşmarurilor. Speră că o să-i fie mai bine, dar asta nu se va întâmpla niciodată.

— Iar mai devreme sau mai târziu, am spus stând în continuare în spatele lui, va avea o cădere nervoasă şi va sfârşi prin a-şi petrece restul vieţii într-o celulă izolată, îmbrăcat în pijama şi sedat, cu ochii bulbucaţi şi imobili. Sau va face rost de o frânghie şi se va spânzura. Mai des decât crezi, Damien, ei nu pot face faţă zilei care urmează.

Apropo, tot ce spuneam nu era altceva decât o tâmpenie. Bineînţeles că asta era. Dintre zecile de criminali care scăpaseră nepedepsiţi pe care vi i-aş putea enumera acum, numai un singur ucigaş se sinucisese, iar acesta avusese antecedente de tulburări mintale netratate. Ceilalţi trăiesc mai mult sau mai puţin normal, cum

o făcuseră şi până atunci, ducându-se la slujbă şi la cârciumă, plimbându-şi copiii la grădina zoologică, iar dacă ocazional mai au câte o depresie, o păstrează doar pentru ei. Fiinţele umane – ştiu asta mai bine decât multe alte lucruri – se pot obişnui cu orice. Cu timpul, chiar şi lucrul cel mai de neînchipuit devine suportabil, îşi face în minte o nişă a sa şi devine doar ceva ce pur şi simplu s-a întâmplat. Dar Katy era moartă doar de o lună, iar Damien nu avusese timp să afle acest lucru. Stătea rigid în scaunul său, holbându-se la cutia de 7-up şi respirând greu.

— Ştii care sunt cei care supravieţuiesc, Damien? întrebă Cassie. Se aplecă peste masă şi îi puse mâna pe umăr. Cei care mărturisesc. Cei care îşi acordă o şansă. După şapte ani, sau cam aşa ceva, totul se sfârşeşte. Ies din închisoare şi pot să o ia de la capăt. Nu trebuie să mai vadă faţa victimei ori de câte ori închid ochii. Nu trebuie să mai ocolească kilometri întregi ori de câte ori văd un poliţist, nu trebuie să tresară când bate cineva la uşa lor. Crede-mă: în timp, astea sunt lucruri care nu se mai întâmplă.

Damien ţinea atât de strâns cutia, încât o îndoi, scoţând un zgomot ascuţit. Am tresărit cu toţii.

— Damien, din tot ce am spus, îţi sună ceva cunoscut? am întrebat încet.

Şi, în cele din urmă, se întâmplă: acea cedare uşoară a încordării spatelui, apoi mişcarea capului când şira spinării îşi pierdu rigiditatea. Aproape imperceptibil, după o perioadă de timp care păruse să dureze veacuri, confirmă dând din cap.

— Vrei să trăieşti cu chestia asta pe conştiinţă tot restul vieţii tale?

Scutură din cap că nu.

Cassie îl mai bătu o dată pe braţ, apoi îşi retrase mâna. Nimic nu sugera că ar fi fost un act coercitiv.

— Nu ai vrut să o ucizi pe Katy, nu-i aşa? întrebă ea blând; atât de blând, încât vocea ei era ca un fulg de nea care plutea în încăpere. Pur şi simplu s-a întâmplat, nu?

Pentru o clipă, camera păru că se prăbuşeşte în ea însăşi, de parcă o explozie prea puternică să mai poată fi auzită înghiţise tot aerul. Niciunul dintre noi nu se putea mişca. Damien scăpă cutia din mâini. Aceasta căzu pe masă cu un pocnet uşor, se învârti nebuneşte, apoi se opri. Becul de deasupra noastră îi lumina buclele făcându-le să pară ca din bronz. Apoi camera respiră din nou, încet, cu un oftat adânc.

— Damien James Donnelly, am spus eu. Nu m-am întors la masă ca să-l privesc în faţă. Nu eram sigur că m-ar fi ţinut picioarele. Eşti arestat sub bănuiala că, pe 17 august anul acesta, în Knocknaree, comitatul Dublin, ai încălcat legea ucigând-o pe Katharine Bridget Devlin.

21

Damien nu se putea opri din tremurat. I-am luat fotografiile din faţă, i-am mai adus o ceaşcă de ceai cald, ne-am oferit să-i mai găsim un pulover şi să-i încălzim o felie din pizza care mai rămăsese, dar refuză totul, clătinând din cap, fără să ne privească. Mie întreaga scenă mi se părea cumplit de ireală. Nu puteam să-mi iau ochii de la Damien. Îmi răscolisem mintea în căutare de amintiri, fusesem în pădurea de la Knocknaree, îmi riscasem cariera, eram pe cale să-mi pierd partenerul – toate din cauza acestui băiat.

Cassie îi enumeră drepturile – încet şi calm, de parcă el fusese implicat într-un accident grav –, iar eu îmi ţineam respiraţia în spatele lui, dar nu dori un avocat.

— La ce bun? Am făcut-o, voi oricum ştiţi asta, toată lumea o să afle, un avocat nu poate să mai… O să merg la închisoare, nu? O să merg la închisoare?

Îi clănţăneau dinţii. Avea nevoie de ceva mai puternic decât un ceai.

— Nu te gândi la asta acum, OK? îi spuse Cassie încercând să-l liniştească. Asta mi-a sunat ca o sugestie absurdă, în acele circumstanţe, dar păru că-l mai calmează un pic pe Damien. Cel puţin confirmă dând din cap. Încearcă să ne ajuţi, iar noi o să facem tot posibilul să te ajutăm.

— N-am vrut… aşa cum spuneaţi, niciodată nu am vrut să rănesc pe cineva. Jur pe Dumnezeu. Îşi fixase privirea asupra lui Cassie de parcă întreaga lui viaţă atârna de faptul că ea îl credea sau nu. Poţi să le spui asta? Poţi să-i spui asta judecătorului? N-am vrut. Nu sunt ca psihopaţii, şi nici ca ucigaşii în serie… Nu sunt *aşa.* N-am vrut să-i fac rău. Jur pe… pe… pe…

— Linişteşte-te, ştiu că aşa este.

Ea îşi puse din nou mâna pe braţul lui şi cu degetul mare îi mângâie încheietura într-un ritm care să-l calmeze. Linişteşte-te, Damien. O să fie bine. Partea cea mai rea a trecut. Acum, tot ce trebuie să faci este să ne spui, cu vorbele tale, ce s-a întâmplat. Poţi să faci asta pentru mine?

După ce inspiră adânc de câteva ori, dădu din cap curajos.

— Bravo, spuse Cassie. Îşi retrase mâna, încetând să-l mai mângâie încurajator, şi îi oferi un biscuit.

— Trebuie să ne spui întreaga poveste, Damien, i-am zis, trăgându-mi scaunul mai aproape, puţin câte puţin. Când a început totul?

— Poftim? făcu el după un moment. Se uita înmărmurit. Eu… ce?

— Ai spus că nu ai vrut niciodată să-i faci rău. Deci, cum a ajuns totuşi să se întâmple acest lucru?

— Eu nu… vreau să spun, nu sunt sigur. Nu-mi mai amintesc. Nu pot să vă povestesc doar despre noaptea aceea?

Eu şi Cassie am schimbat rapid o privire.

— OK, am spus. Sigur. Începe cu seara de luni, din momentul în care ai plecat de la lucru. Ce ai făcut după aceea?

Era ceva cu asta, evident era ceva, memoria nu-l lăsase baltă pur şi simplu la momentul potrivit; dar dacă l-am fi forţat acum, poate că ar fi refuzat să mai vorbească sau s-ar fi răzgândit în legătură cu avocatul.

— OK… Damien inspiră adânc încă o dată, se îndreptă de spate şi îşi încleştă palmele pe genunchi, ca un elev la un examen oral. Am luat autobuzul până acasă. Am cinat cu mama, apoi am jucat scrabble. Mama – e cam bolnavă, are probleme cu inima – a plecat la culcare la ora zece, ca întotdeauna. Eu… ăăă… m-am dus în camera mea şi am stat acolo până a adormit – sforăie, aşa că am putut să-mi dau seama… Am încercat să citesc sau să fac altceva, dar nu am reuşit. Nu mă puteam concentra, eram aşa de…

Dinţii îi clănţăneau din nou.

— Linişteşte-te, îl îndemnă iar Cassie. S-a terminat acum. Faci exact ce trebuie.

Mai inspiră o dată adânc, scuturând din cap.

— La ce oră ai plecat de-acasă? l-am întrebat.

— Ăăă… cred că era unşpe. M-am întors pe şantier – vedeţi, e la doar câţiva kilometri de casă, cu autobuzul îţi ia o grămadă de timp să ajungi, pentru că ocoleşte prin oraş şi apoi iese din nou şi o ia într-acolo. Eu am luat-o pe aleile din spate, aşa că nu a trebuit să străbat oraşul. A trebuit să trec pe lângă casa din sit, dar câinele mă cunoaşte, aşa că atunci când a început să latre, i-am zis „Cuţu, cuţu, Laddie” şi a tăcut. Era întuneric, dar aveam o lanternă. M-am dus în depozitul de unelte şi am luat o pereche de… de mănuşi, mi le-am pus în mâini şi am luat… Înghiţi cu greu… Am luat o piatră mare. De jos, de pe pământ, de la capătul şanţului. Apoi m-am dus în magazia pentru obiecte descoperite.

— Cât era ceasul? l-am întrebat.

— Era spre miezul nopţii.

— Şi când a ajuns Katy acolo?

— Trebuia să… Clipi, îşi lăsă capul în jos. Trebuia să vină la unu noaptea, dar cred că a venit mai devreme, cred că era unu fără un sfert. Când a ciocănit la uşă, aproape că era să fac infarct.

Îi fusese frică de ea. Aş fi avut chef să-l pocnesc.

— Şi i-ai dat drumul să intre.

— Da. Avea biscuiţi cu ciocolată, cred că-i luase când plecase de-acasă. Mi-a oferit şi mie unul –, dar nu puteam să *mănânc*. L-am pus în buzunar. Ea i-a mâncat pe toţi ceilalţi, mi-a povestit despre şcoala de

balet şi despre alte chestii, timp de câteva minute. Apoi, eu am spus… am spus: „Uită-te pe raft!”, iar ea s-a întors cu spatele. Iar eu. „ăăă… am lovit-o. Cu pietroiul în ceafă. Am lovit-o.

În vocea lui era o nuanţă clară de îndoială. Pupilele i se dilataseră atât de mult, încât ochii îi păreau negri.

— De câte ori? am întrebat.

— Nu ştiu… eu… Dumnezeule… Chiar trebuie să fac asta? Adică, din moment ce v-am spus că am făcut-o, nu se poate doar să… doar…

Se apucase de marginea mesei, cu unghiile înfipte în ea.

— Damien, rosti Cassie, încet, dar ferm. Trebuie să ne spui detaliile.

— Bine, bine. Îşi şterse stângaci gura cu palma. Am lovit-o, doar o singură dată, dar cred că nu am lovit-o destul de tare, pentru că a ţâşnit înainte şi a căzut, dar încă era de parcă… s-a răsucit şi a deschis gura de parcă ar fi vrut să ţipe, aşa că am… i-am pus mâna la gură… eram *speriat,* chiar eram speriat; dacă ar fi ţipat… Practic, era în delir… I-am ţinut mâna la gură şi am încercat să o lovesc din nou, dar ea ridicase mâinile să mă zgârie, să mă lovească – eram amândoi pe podea, înţelegeţi? Dar nu vedeam ce se întâmpla pentru că lanterna era pe masă, nu o deschisesem – am încercat s-o ţin, dar ea voia să ajungă la uşă, continua să se zvârcolească, era foarte *puternică* – nu mă aşteptasem să aibă atâta putere, căci era atât de…

Vocea i se stinse, privea fix masa. Respira pe nas, repede, superficial, cu greu.

— … atât de mică, am continuat eu, fără nicio inflexiune în voce.

Damien deschise gura, dar nu putu să scoată niciun sunet. Era palid la faţă, iar pistruii îi ieşeau în evidenţă.

— Putem lua o pauză dacă vrei, spuse Cassie. Dar, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ne spui întreaga poveste.

Scutură din cap hotărât.

— Nu, nu vreau pauză. Vreau doar să… sunt OK.

— Bine, am spus eu. Atunci să continuăm. I-ai pus o mână la gură, iar ea s-a luptat.

Cassie se cutremură, reuşind să ascundă pe jumătate acest lucru.

— Da. OK, spuse Damien şi se înconjură cu braţele, înfigându-şi adânc mâinile în mânecile puloverului. Apoi s-a răsucit pe burtă şi a încercat să se târască spre uşă şi… am lovit-o din nou. Cu pietroiul. În partea laterală a capului. Cred că de data asta am lovit-o mai puternic – din cauza adrenalinei poate – pentru că s-a prăbuşit. Era inconştientă. Dar încă mai respira, chiar tare, ca un horcăit, aşa că am ştiut că trebuia să… dar nu mai puteam să o lovesc, pur şi simplu nu mai puteam. Şi nu am făcut-o. Era pe cale să intre în hiperventilaţie… N-am făcut-o… n-am vrut… să-i fac rău…

— Şi ce-ai făcut?

— Erau acolo, pe raft, sacii de plastic. Pentru obiectele descoperite. Am luat unul şi am… i l-am pus pe cap şi i l-am ţinut strâns până când…

— Până când? am zis.

— Până când a încetat să mai respire, rosti Damien în cele din urmă, foarte încet.

Urmă o pauză foarte lungă. Nu se auzea decât şuierul vântului şi zgomotul ploii.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă… capul lui Damien începuse să tremure un pic; ochii păreau că nu mai văd. Am ridicat-o. Nu puteam să o las în magazie, trebuia să o duc pe şantier… Era… era sânge peste tot, cred că de la rana de la cap. I-am lăsat sacul de plastic pe cap ca să nu mai curgă sângele pe jos. Dar când am ieşit, era… pădurea… am văzut o lumină, ceva ca un foc de tabără. M-am speriat, eram atât de speriat, încât cu greu puteam să mă mai ţin pe picioare, mă gândisem să o arunc… dar dacă mă vedea cineva?

Îşi întindea spre noi palmele de parcă ar fi cerut ajutor. Vocea îi tremura.

— … nu ştiam ce să *fac* cu ea.

Trecuse peste partea cu mistria.

— Şi ce ai făcut? am continuat să-l întreb.

— M-am întors înapoi. Am dus-o în magazia pentru unelte. Acolo era un morman de prelate, pe care le foloseam ca să acoperim zonele vulnerabile ale şantierului atunci când ploua. Dar nu le folosisem aproape niciodată. Am înfăşurat-o într-una dintre ele ca să… adică n-am vrut… ştiţi… insectele… Înghiţi în sec… Şi am împins-o sub celelalte. Nu cred că aş fi putut să o las afară, n-aveam cum – erau vulpi, şobolani şi alte animale pe-acolo, şi ar fi durat zile întregi până când ar fi găsit-o cineva… Şi nu voiam să o *arunc* pur şi simplu… Nu gândeam limpede. Credeam că până în noaptea următoare mi-aş fi dat seama ce trebuia să fac…

— Şi apoi te-ai dus acasă?

— Nu… întâi am făcut curat în magazia pentru obiecte descoperite. Sângele. Era pe toată podeaua, pe treptele scării, pe mănuşi, pe picioare… Am adus o găleată de apă de la furtun şi am încercat să spăl totul. Era… puteai să simţi mirosul… Trebuia să mă opresc pentru că simţeam că-mi vine să vomit.

Se uita în jur, de parcă ar fi aşteptat simpatie din partea noastră.

— Trebuie că a fost îngrozitor, spuse Cassie cu compasiune.

— Da. Dumnezeule! A fost, îi răspunse Damien cu recunoştinţă. Mi se părea că eram acolo de-o veşnicie, mă tot gândeam că venea dimineaţa, că băieţii urmau să sosească dintr-o clipă într-alta şi că trebuia să mă grăbesc. Apoi m-am gândit că poate aveam un coşmar,

că urma să mă trezesc… după care m-a luat ameţeala. Nu mai vedeam ce făceam, aveam lanterna, dar eram prea speriat ca să o aprind – îmi spuneam că cel care era în pădure ar fi putut să vadă lumina şi să vină să verifice de unde provenea – aşa că totul era cufundat în întuneric, *sângele* era peste tot, iar din când în când se auzea un zgomot care îmi dădea fiori de credeam c-o să mor, la fel ca… Zgomotele de-afară au continuat, parcă cineva zgâria pereţii magaziei. O dată, am auzit la uşă ceva ca un *adulmecat* – pentru o secundă m-am gândit că putea fi Laddie, dar e legată în timpul nopţii şi aproape că am… Dumnezeule! Era…

Clătină din cap, şocat.

— Dar până la urmă ai curăţat, am spus.

— Da, aşa cred. Cât de bine am putut. Doar că… nu mai puteam continua, înţelegeţi? Am pus pietroiul în spatele prelatelor, avusese şi ea o mică lanternă, pe care am pus-o tot acolo. Pentru o clipă… înţelegeţi… când am ridicat grămada de prelate, au făcut o umbră ciudată care mi-a dat impresia că ea se mişcase… Dumnezeule!…

Începea din nou să arate livid.

— Deci ai lăsat cadavrul şi lanterna în magazia pentru unelte, am repetat.

Şi de data asta omisese să spună ceva despre mistrie. Dar lucrul ăsta nu mă deranja aşa de mult pe cât aţi putea crede: în acea fază, tot ce lăsa deoparte devenea pentru noi o armă pe care o puteam folosi la momentul potrivit.

— Da. Am spălat mănuşile şi le-am pus la loc în sac. Apoi am încuiat magazia şi m-am… m-am întors acasă.

Încet, inconştient, de parcă aşteptase mult timp să facă asta, Damien începu să plângă.

Plânse mult timp, prea tare ca să mai poată să răspundă la întrebări. Cassie rămase lângă el, îl îmbărbătă bătându-l pe braţ, îi şopti lucruri care să-l calmeze şi îi oferi batiste. După un timp, i-am prins privirea lui Cass, pe deasupra creştetului lui. Clătină din cap spre mine. I-am lăsat singuri şi m-am dus să-l caut pe O'Kelly.

— Băieţelul mamei? făcu el, ridicând din sprâncene. La dracu'! Nu m-aş fi gândit că el e nenorocitul. Aş fi pariat pe Hanly. Tocmai a plecat. I-a zis lui O'Neill să-şi bage-n fund întrebările, după care a ieşit ca o furtună. Bine că n-a făcut şi Donnelly la fel. O să mă duc chiar acum la procuror.

— Avem nevoie de înregistrările lui telefonice şi financiare, am spus, precum şi de ce spun ceilalţi despre el: arheologii, colegii de clasă, prietenii de şcoală, apropiaţii lui. Nu vrea să ne spună care a fost motivul.

— Cine dracu' mai are nevoie să ştie care a fost motivul? întrebă

O'Kelly, dar ieşirea lui nu era convingătoare – de fapt, era încântat.

Eram conştient că şi eu ar fi trebuit să fiu încântat, dar, nu ştiu de ce, nu eram. Când visam să rezolv acest caz, imaginea din mintea mea nu fusese niciodată aceasta. Scena din sala de interogatorii, care ar fi trebuit să fie momentul triumfător al carierei mele, pur şi simplu părea prea ştearsă, şi se întâmplase prea târziu.

— În cazul ăsta, eu am nevoie, am răspuns.

Tehnic vorbind, O'Kelly avea dreptate – atâta vreme cât poţi dovedi crima, nu ai absolut nicio obligaţie să explici de ce s-a întâmplat aşa –, dar juriile, sub influenţa televiziunii, vor un motiv; iar de data asta, şi eu voiam.

— O crimă brutală ca aceasta, înfăptuită asupra unei copile nevinovate, care n-are absolut nicio logică… apărarea o să sară să propună o boală mintală. Dacă găsim un motiv, atunci asta va fi exclus.

O'Kelly oftă.

— Aşa e. O să-i pun pe băieţi să facă interogatoriile. Du-te înapoi şi să-mi aduceţi un caz beton! Şi, Ryan – mormăi el în timp ce eu mă întorsesem să plec –, aţi lucrat foarte bine. Amândoi.

Cassie reuşise să-l calmeze pe Damien. Încă mai tremura puţin şi îşi tot ştergea nasul, dar nu mai plângea.

— Ţi-ai revenit ca să putem continua? întrebă ea, prinzându-l de braţ. Aproape că am terminat. Te descurci foarte bine.

Pentru o secundă, o umbră a unui zâmbet flutură pe faţa lui Damien.

— Da, îmi pare rău… îmi pare rău pentru… îmi pare rău. Da, sunt bine.

— În regulă. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de o pauză.

— OK, am spus. Să ne întoarcem la momentul în care te-ai întors acasă. Hai să vorbim despre ce ai făcut a doua zi.

— A… da… în ziua următoare. Damien inspiră îndelung, resemnat, tremurând. Întreaga zi a fost un coşmar total. Eram atât de obosit, încât nici nu vedeam bine, iar de fiecare dată când intram în magazia pentru unelte mă gândeam că o să leşin; apoi faptul că trebuia să mă comport normal, ştiţi… Trebuie să râzi la glumele celorlalţi, să te porţi ca şi cum nu s-a întâmplat nimic… eu totuşi nu mă puteam gândi la altceva… decât la ea. Iar apoi a trebuit să fac acelaşi lucru noaptea, să aştept până când a adormit mama, să mă strecor afară şi să mă întorc pe şantier. Dacă aş fi văzut din nou acea lumină în pădure, nu ştiu *ce* m-aş fi făcut. Dar nu mai era.

— Deci te-ai întors în magazia pentru unelte, am spus eu.

— Da. Mi-am pus din nou mănuşile şi am luat-o… am scos-o afară. Era… am crezut că o să fie rigidă, credeam că aşa sunt cadavrele, dar

ea… Îşi muşcă buza de jos… Ea nu era, nu era chiar rigidă. Dar era *rece.* Era… nu voiam să o ating.

Tremura.

— Dar a trebuit s-o faci.

Damien aprobă din cap şi îşi suflă din nou nasul.

— Am dus-o pe şantier şi am lăsat-o pe altarul de piatră. Acolo era în siguranţă, la adăpost de vulpi şi de şobolani. Cineva avea s-o găsească înainte de… Am încercat să o aşez aşa încât să pară că dormea. Nu ştiu de ce. Am aruncat pietroiul, am curăţat sacul şi l-am pus în locul din care-l luasem, dar nu am putut să mai găsesc lanterna ei, ştiam că era undeva în spatele prelatelor, dar… nu mai voiam altceva decât să mă întorc acasă…

— De ce n-ai îngropat-o? l-am întrebat. Pe şantier sau în pădure?

Era cel mai inteligent lucru pe care ar fi putut să-l facă; nu să procedeze aşa, asta putând să însemne orice.

Damien se uită la mine, cu gura întredeschisă.

— Nu m-am gândit niciodată la acest lucru, îmi răspunse. Nu mai voiam altceva decât să plec de-acolo cât mai repede posibil. Şi, oricum… s-o *îngrop* pur şi simplu? Ca pe *gunoaie?*

Şi când te gândeşti că ne luase o lună întreagă să ne lămurim ce era cu piatra aia de altar…

— Şi după o zi, am spus eu, te-ai asigurat că tu erai cel care avea să descopere cadavrul. De ce?

— A… da… Aşa.

Schiţă o mişcare, ca o convulsie, ca o tresărire.

— … Auzisem – înţelegeţi, purtasem mănuşi, nu lăsasem amprente – dar auzisem că dacă se găsea vreun fir de păr de-al meu pe corpul ei sau vreo fibră din pulover, aţi fi putut afla că-mi aparţinea. Aşa că am realizat că eu eram cel care trebuia s-o găsească – nu voiam, Dumnezeule, nu voiam să o mai văd, dar… Toată ziua m-am chinuit să găsesc un motiv pentru care să merg acolo, dar îmi era teamă să nu par suspect. Eram… nu puteam să *gândesc.* Nu voiam decât să se termine totul. Pe urmă, Mark i-a spus lui Mel că e de lucru la altarul din piatră.

Oftă – un sunet slab, obosit.

— După aceea… totul a devenit mult *mai uşor,* înţelegeţi… Cel puţin nu mai trebuia să mă prefac că totul era în ordine.

Nu era de mirare că fusese atât de dezorientat la acel prim interogatoriu. Dar nici destul de dezorientat pentru ca semnalele noastre de alarmă să funcţioneze. Pentru un novice, se descurcase destul de bine.

— Iar când am vorbit noi cu tine… am spus, după care m-am oprit.

Eu şi Cassie nu ne-am privit, nu ni s-a clintit nici măcar un muşchi, dar acelaşi gând ne-a cutremurat de parcă atinseserăm amândoi un

gard electric.

Unul dintre motivele pentru care luaserăm în serios povestea spusă de Jessica despre tipul în trening era acela că şi Damien plasase practic acelaşi individ la locul crimei.

— Când am vorbit cu tine, am spus, după o pauză extrem de scurtă, ai spus că ai văzut un bărbat în trening, ca să ne induci în eroare.

— Da.

Damien se uită neliniştit când la mine, când la Cass.

— Îmi pare rău… mă gândisem că…

— Interviu suspendat, rosti Cassie şi ieşi.

Am urmat-o, având o senzaţie de gol în stomac, în timp ce Damien întreba după noi încet, ezitând:

— Staţi… Ce…?

Printr-un instinct comun, nu am rămas în coridor, şi nici nu ne-am întors în biroul pentru situaţii de criză. Am intrat alături, unde era tot o sală de interogatorii; acolo îl chestionase Sam pe Mark. Încă mai erau resturi împrăştiate pe masă: şerveţele făcute ghemotoc, pahare de unică folosinţă, pete de lichid închis la culoare, împrăştiate de parcă cineva şi-ar fi scuturat mâinile murdare sau ar fi tras scaunul înapoi şi l-ar fi întins.

— *Bun,* oftă Cassie, apoi râse. Am *reuşit,* Rob!

Îşi aruncă rapid carneţelul pe masă şi mă îmbrăţişă. Gestul ei era spontan, de bucurie, fără să stea pe gânduri, dar mie nu mi-a făcut deloc plăcere. Munciserăm împreună şi ne înţeleseserăm perfect, ca pe vremuri, sprijinindu-ne unul pe celălalt de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic rău între noi, dar asta fusese doar atât cât să rezolvăm treaba cu Damien şi pentru că situaţia ne-o cerea. Dar nu mi se părea că trebuia să-i explic toate astea lui Cassie.

— Aşa se pare, am spus.

— Când a sfârşit prin a spune… Dumnezeule! Cred că pur şi simplu am rămas cu gura căscată. Diseară bem şampanie, râuri-râuri, indiferent când terminăm treaba. Expiră prelung, se sprijini de masă şi îşi trecu degetele prin păr. Probabil că trebuie să o aduci tu pe Rosalind.

Am simţit cum mă încordez.

— De ce? am întrebat-o cu răceală.

— Pe mine nu prea mă place.

— Da, asta deja ştiu. Dar de ce trebuie adusă aici?

Cassie se întindea, dar se opri la jumătate, holbându-se la mine.

— Rob, ea şi Damien ne-au oferit aceeaşi pistă falsă. Probabil că între ei există o legătură.

— De fapt, am spus, Damien şi Jessica ne-au oferit aceeaşi pistă falsă.

— Crezi că Damien şi *Jessica* au vreun amestec în treaba asta? Să fim *serioşi!*

— Nu cred despre nimeni nimic. Ce cred este că Rosalind a suferit suficient, cât pentru toată viaţa şi că nu e posibil ca ea să fie complice la uciderea surorii ei, aşa că nu văd motivul pentru care să fie târâtă în treaba asta şi să îi agravăm trauma.

Cassie se sprijini de masă şi se uită la mine. În ochi avea o expresie pe care nu i-am putut-o descifra.

— Chiar crezi, întrebă ea în sfârşit, că tâmpitu' ăsta a născocit totul singur?

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează, am spus, şi în vocea mea recunoşteam ecouri din stilul lui O'Kelly, dar nu eram în stare să mă mai opresc. Poate că Andrews sau vreunul dintre acoliţii lui l-au angajat. Asta ar explica de ce nu ne spune motivul: se teme ca angajatorii lui să nu vină după el dacă îi dă în gât.

— Da, numai că nu avem niciun indiciu că ar exista vreo legătură între el şi Andrews…

— Încă nu…

— Dar avem indicii că există o legătură între el şi Rosalind.

— Ai auzit ce am spus? Am zis *nu încă.* O'Kelly cercetează acum telefoanele pe care le-a dat şi le-a primit, precum şi datele lui financiare. Când vom primi informaţiile, vom vedea care e situaţia şi ce trebuie să facem în continuare.

— Până vin informaţiile, Damien se va calma şi îşi va lua un avocat, Rosalind va afla din ziare de arestarea lui Damien şi o să fie pusă în gardă. E mai bine să o aducem acum, îi punem faţă-n faţă până când aflăm ce s-a petrecut.

M-am gândit la vocea lui Kiernan, la cea a lui McCabe; la senzaţia vertiginoasă că legăturile din mintea mea cedau, iar eu pluteam pe acest cer albastru, infinit.

— Nu, am spus. Nu facem aşa. Fata aia e *fragilă,* Maddox. E sensibilă şi e extrem de tensionată, tocmai şi-a pierdut sora şi nu are nici cea mai vagă idee de ce. Iar tu vrei să o pui *faţă-n faţă* cu criminalul surorii ei? Dumnezeule, Cassie! Avem responsabilitatea să avem grijă de fata asta.

— Nu, nu e responsabilitatea noastră, Rob, rosti Cassie tăios. Nu, nu e. E treaba celor care se ocupă de ajutorarea victimelor. Responsabilitatea noastră este faţă de Katy şi trebuie să încercăm să aflăm adevărul despre ce s-a întâmplat aici. Asta e! Tot restul e secundar.

— Şi dacă Rosalind face o depresie sau are o cădere nervoasă din cauză că noi am hărţuit-o? O să mai spui şi atunci că e treaba celor de la ajutorarea victimelor? Putem să îi distrugem viaţa, înţelegi acest lucru? Până când nu avem un motiv mai solid decât o coincidenţă

minoră, lăsăm fata în pace!

— O *coincidenţă* minoră?

Cassie îşi vârî adânc mâinile în buzunare.

— Rob, dacă ar fi fost oricine altcineva, şi nu Rosalind Devlin, ce ai fi făcut acum?

Am simţit cum urcă în mine un val de furie; o furie totală, brutală.

— Nu, Maddox. Nu. Să nu mai încerci vreodată să forţezi lucrurile astfel. Dacă ceva se întâmplă, nu e asta. Ştii bine că nu ţi-a plăcut niciodată de Rosalind. Încă din prima zi, ai fi dat orice să găseşti ceva împotriva ei, iar acum, Damien ţi-a dat *pateticul* capăt al firului, şi eşti hămesită ca un câine care salivează după un os. Dumnezeule, biata fată mi-a spus că o mulţime de femei o invidiază, dar a trebuit să-i spun că tu nu eşti printre ele şi că am încredere în tine. Dar se pare că am greşit.

— Invidioasă pe… Dumnezeule! Rob, ai înnebunit! Iar eu am avut mai multă încredere în *tine* şi nu m-am gândit vreodată că o să menajezi un *suspect* doar pentru că îţi pare rău pentru ea, şi pentru că o placi, şi să te comporţi cu mine aiurea din cine ştie ce motiv bizar numai de tine ştiut…

Se enerva repede şi constatam asta cu mare plăcere. Mânia mea era rece, controlată, articulată; ar fi putut oricând să spulbere o răbufnire necontrolată ca a lui Cassie.

— Aş vrea să nu mai ţipi, am spus. Te pui singură într-o situaţie ingrată.

— A, da? Chiar crezi? Tu te faci de râs în *împrejurarea* asta tâmpită!

Îşi înghesui carneţelul în buzunar, îndoindu-i paginile.

— Mă duc după Rosalind Devlin…

— Nu, nu te duci. Pentru numele lui Dumnezeu! Acţionează dracului ca un detectiv, nu ca o adolescentă isterică dornică să se răzbune.

— Da, asta sunt, Rob. Iar tu şi Damien puteţi să faceţi ce vreţi, puteţi să vă omorâţi, nu-mi pasă decât de…

— Bravo, ai reuşit să mă pui la colţ. Foarte profesional!

— Ce naiba se petrece în capul tău? ţipă Cassie.

Trânti uşa în urma ei, iar ecourile zgomotului reverberă, grave şi de rău augur, pe coridor.

I-am lăsat timp din belşug să poată pleca. Apoi am ieşit la o ţigară – Damien putea să stea singur câteva minute, era băiat mare. Începea să se întunece, încă mai ploua torenţial, apocaliptic. Mi-am ridicat gulerul jachetei şi m-am postat, incomod, în cadrul uşii. Îmi tremurau mâinile. Eu şi Cassie ne mai certaserăm, bineînţeles; partenerii se ceartă tot atât de straşnic precum îndrăgostiţii. Odată, a fost atât de furioasă, încât lovise cu palma în birou şi îşi scrântise încheietura; nu

ne-am vorbit două zile atunci. Dar asta fusese ceva diferit. Cu totul diferit.

Am aruncat ţigara înmuiată de apă doar pe jumătate fumată şi m-am întors înăuntru. Într-un fel, aş fi vrut să-l las pe Damien baltă şi să plec acasă, să o las pe Cassie să se descurce când se întorcea, dar ştiam că nu puteam să îmi permit un asemenea lux: trebuia neapărat să aflu ce motiv avusese şi trebuia să o fac cât mai repede, ca să o împiedic pe Cassie să o mai supună pe Rosalind unui interogatoriu brutal.

Damien începuse să devină neliniştit în privinţa interogatoriului. Era aproape înnebunit de anxietate, îşi muşca unghiile, genunchii îi tremurau şi nu se mai oprea din întrebări: „Ce o să se mai întâmple? O să meargă la închisoare, nu? Pentru cât timp? Dacă mama lui o să facă un atac de cord, în starea în care era… La închisoare era chiar atât de periculos, era ca la TV?" Speram, spre binele lui, că nu urmărea serialul Oz.

De câte ori mă apropiam mai mult de subiectul care privea motivul crimei, amuţea: se închidea în sine ca un arici, îmi evita privirea şi invoca faptul că a uitat. Cearta cu Cassie mă făcuse să-mi pierd ritmul. Totul părea teribil de dezechilibrat şi de iritant, şi nu reuşeam decât să-l fac pe Damien să privească fix masa şi să clatine jalnic din cap.

— Bine, am spus în cele din urmă. Hai să facem o scurtă recapitulare. Tatăl tău a murit când aveai nouă ani, corect?

— Da. Damien se uită la mine, aşteptând. Aproape zece. La sfârşitul lui octombrie împlineam zece ani… Pot să… când terminăm aici, pot să ies pe cauţiune?

— Eliberarea pe cauţiune nu poate fi hotărâtă decât de un judecător. Mama ta munceşte?

— Nu. Are problema aceea de care ţi-am spus… Şi făcu un gest vag către piept. Nu poate munci. Iar tata ne-a lăsat… O, Dumnezeule! *Mama*… Se ridică în picioare. O să înnebunească… cât e ceasul?

— Calmează-te. Am vorbit noi mai devreme cu ea. I-am spus că ne ajuţi la anchetă. Chiar şi cu banii pe care vi i-a lăsat tatăl tău, nu cred că vă este uşor să o scoateţi la capăt.

— Ce?… Ăăă… ne descurcăm.

— Aşa că, am spus, dacă cineva ţi-ar oferi o grămadă de bani ca să faci o treabă pentru el, ai fi tentat să accepţi, nu?

La dracu' cu Sam, la dracu' şi cu O'Kelly! Trebuia să aflu dacă nu cumva unchiul Redmond îl angajase pe Damien.

Damien se încruntă şi mă privi cât se poate de uluit.

— Poftim?

— Pot să-ţi spun pe nume câteva persoane care ar avea milioane de motive împotriva familiei Devlin. Chestiunea este, Damien, că nu sunt genul care să şi facă o asemenea treabă mizerabilă. Sunt genul care angajează pe cineva care să-i ajute.

M-am oprit, lăsându-i timp lui Damien să vorbească. Dar el pur şi simplu continua să mă privească uluit.

— Dacă te temi de cineva, am continuat eu, cât de blând am putut, noi te putem proteja. Iar dacă cineva te-a angajat ca să faci treaba asta, atunci înseamnă că nu tu eşti adevăratul criminal, nu? Ci persoana respectivă!

— Ce… nu am… *ce?* Crezi că m-a *plătit* cineva ca să… Dumnezeule, nu!

Pur şi simplu rămăsese cu gura deschisă de indignare, era şocat.

— Bun, dacă nu ai făcut-o pentru bani, am reluat eu, atunci de ce ai făcut-o?

— Ţi-am mai spus. Nu *ştiu.* Nu-mi aduc aminte!

Pentru o clipă interminabilă, m-am întrebat cu neplăcere dacă nu cumva, într-adevăr, îşi pierduse o parte din memorie; iar dacă era aşa, de ce, când? Am alungat acest gând. Tot timpul auzeam asta, şi vedeam privirea lui când omitea să povestească despre mistrie: o făcea deliberat.

— Ştii… Fac tot ce pot ca să te ajut, i-am zis, dar nu am cum să o fac dacă tu nu eşti sincer cu mine.

— Dar *sunt* sincer! Nu mă simt bine…

— Nu, Damien. Nu te simţi, i-am răspuns. Şi uite de unde ştiu asta. Îţi mai aminteşti fotografiile pe care ţi le-am arătat? Îţi aminteşti de cea în care faţa lui Katy e distrusă? E o fotografie post-mortem, Damien. Iar asta ne spune exact ce i-ai făcut tu acelei fetiţe.

— Dar v-am spus deja ce i-am făcut.

M-am aplecat peste masă, repede, şi l-am privit de-aproape.

— Damien, azi-dimineaţă, am găsit o mistrie în depozitul pentru unelte. Cât de tâmpiţi crezi că suntem? Asta este partea peste care ai sărit: după ce ai omorât-o pe Katy, i-ai scos pantalonii şi chiloţii şi ai vârât în ea coada mistriei.

Damien îşi cuprinse capul cu mâinile.

— Nu… n-am…

— Şi vrei să-mi spui că *pur şi simplu s-a întâmplat?* Când violezi o fetiţă cu coada mistriei nu poţi spune că *pur şi simplu s-a întâmplat.* Doar dacă nu cumva ai un motiv întemeiat, aşa că trebuie să încetezi să te mai învârţi în jurul cozii, şi să-mi spui care a fost acel motiv. Sau eşti doar un pervers bolnav? Asta eşti, Damien? Asta eşti?

Forţasem prea mult lucrurile. Era inevitabil, era de aşteptat: Damien – care, la urma urmei, avusese o zi foarte lungă – începu din nou să plângă.

Stăteam acolo de foarte mult timp. Damien, cu faţa în palme, scâncea răguşit, convulsiv. M-am rezemat de perete, întrebându-mă ce dracu' mă fac cu el şi, uneori, când înceta să scâncească, îl luam din nou la întrebări, la întâmplare, în legătură cu motivul crimei. Nu mi-a

mai răspuns nimic; nici nu mai eram sigur că mă auzea. În încăpere era prea cald şi încă mai simţeam mirosul de pizza, puternic, greţos. Nu mă puteam concentra. Nu mă puteam gândi decât la Cassie, la Cassie şi la Rosalind. Dacă Rosalind accepta să vină; dacă se simţea bine; Cassie putea să bată la uşă dintr-un moment în altul şi să vrea să o pună faţă-n faţă cu Damien.

Până la urmă, m-am dat bătut. Era opt şi jumătate, nu mai avea niciun rost: pentru Damien era suficient, nici cel mai bun detectiv din lume n-ar mai fi putut să scoată ceva coerent de la el în acel moment, şi ştiam că ar fi trebuit să-mi dau seama de asta cu mult mai devreme.

— Hai, i-am zis. Hai să mănânci ceva şi să te odihneşti. Reluăm mâine.

Se uită la mine. Avea nasul roşu, ochii umflaţi, deschişi doar pe jumătate.

— Pot să plec… acasă?

„Tocmai ai fost arestat pentru crimă, geniule, ce crezi…” Nu mai aveam energie să fiu sarcastic.

— Te reţinem aici peste noapte, i-am răspuns. Trimit pe cineva să te preia.

Când am adus cătuşele, se uită la ele de parcă erau nişte instrumente medievale de tortură.

Uşa de la camera de supraveghere era deschisă. Când am trecut, l-am văzut pe O’Kelly stând în faţa geamului, cu mâinile în buzunare, legănându-se pe călcâie, înainte şi înapoi.

Am simţit un junghi în inimă. Cassie trebuia să fie în sala principală de interogatorii. Cassie şi Rosalind. Pentru o clipă, m-am gândit să intru acolo, dar am respins imediat ideea: nu voiam ca Rosalind să creadă că aveam vreo legătură cu toată tâmpenia asta. L-am predat pe Damien – încă uluit, alb la faţă, scâncind puternic, ca un copil care plânsese – poliţiştilor în uniformă şi apoi am plecat acasă.

22

Telefonul fix sună cam cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii. M-am aruncat imediat asupra lui; Heather stabilise reguli clare legate de apelurile telefonice după ora de culcare.

— Alo?

— Scuză-mă că te sun atât de târziu, dar toată seara am încercat să te găsesc, începu Cassie.

Îmi setasem telefonul mobil pe *silenţios,* dar văzusem apelurile nepreluate.

— Nu pot să vorbesc acum, chiar nu pot, i-am zis.

— Rob, pentru numele lui Dumnezeu, e foarte *important*…

— Îmi pare rău, trebuie să închid, am replicat. O să ajung mâine la un moment dat la lucru. Sau poţi să-mi laşi un bileţel.

Am auzit un oftat rapid, trist, dar am pus oricum receptorul în furcă.

— Cine era? mă întrebă Heather, care apăruse în uşa camerei ei, purtând tichie de noapte, părând somnoroasă şi supărată.

— Era pentru mine, i-am explicat.

— Cassie?

Am intrat în bucătărie, am scos o tăviţă de cuburi de gheaţă pe care le-am deşertat într-un pahar.

— Ooo… făcu Heather atotcunoscătoare, în spatele meu. În sfârşit, te-ai culcat cu ea, nu-i aşa?

Am aruncat tăviţa înapoi în frigider. Dacă îi spun să mă lase în pace, Heather o face, dar nu merită: supărarea, iritarea şi tirada pe care mi-o ţine despre sensibilitatea ei unică durează mai mult decât discuţia iniţială.

— Nu merită aşa ceva, continuă ea.

Asta m-a uluit. Heather şi Cassie nu se plăceau – odată, chiar la începuturi, o adusesem pe Cassie la cină, iar Heather fusese toată seara nepoliticoasă până la limită, iar după ce plecase Cassie, îşi petrecuse câteva ore aranjând canapeaua şi pernele, îndreptând covoraşele, oftând zgomotos, în timp ce Cassie nu mai pomenise de ea niciodată –, aşa că nu pricepeam deloc de unde venea acest acces de solidaritate.

— Nu mai mult decât am meritat-o eu, mai zise, după care se întoarse în camera ei şi trânti uşa. Eu mi-am luat cuburile de gheaţă în dormitor şi mi-am preparat o votcă tare.

Nu era chiar surprinzător faptul că nu puteam să dorm. Când lumina începu să se filtreze prin perdele, m-am dat bătut: aveam să merg devreme la lucru – mă hotărâsem eu –, voiam să văd dacă

puteam să aflu ceva şi să-mi dau seama cam ce-i spusese Cassie lui Rosalind, să încep să pregătesc dosarul lui Damien şi să-l trimit la procuratură. Dar încă ploua torenţial, traficul era deja blocat şi, bineînţeles, mi s-a dezumflat o roată de la maşină la jumătatea drumului către Merrion Road. A trebuit să forţez Land Roverul şi să caut un loc unde să o schimb, în timp ce continua să plouă şi toţi şoferii din spatele meu claxonau furioşi, de parcă, dacă nu eram eu, ei chiar ar fi putut să ajungă undeva. Până la urmă am aprins girofarul de pe acoperişul maşinii şi mulţi dintre ei s-au potolit.

Se făcuse aproape ora opt când am ajuns la serviciu. Inevitabil, telefonul începu să sune exact când îmi dezbrăcăm trenciul.

— Biroul pentru situaţii de urgenţă, Ryan, am spus iritat.

Eram ud şi îmi era frig, îmi era rău şi aş fi vrut să mă întorc acasă, să fac o baie lungă şi să beau un whisky fierbinte. Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni, oricine ar fi fost persoana de la capătul firului.

— Vino dracului încoace, mi-a zis O'Kelly. Acum!

Apoi închise.

Corpul meu a fost cel dintâi care a reacţionat: m-a luat frigul, am simţit un ghem în stomac şi nu am mai putut să respir. Nu-mi dau seama de unde am ştiut. Era clar că intrasem în bucluc: dacă O'Kelly ar fi vrut să aibă o discuţie obişnuită, ar fi băgat capul pe uşă şi ar fi zis: „Ryan, Maddox, la mine în birou!"

După care ar fi dispărut şi l-am fi găsit aşezat la biroul său. Ordinele date la telefon erau rezervate situaţiilor când o încurcai. Putea să fie orice, desigur – un detaliu important care îmi scăpase, o plângere din partea lui Jonathan Devlin în legătură cu purtarea mea, faptul că Sam deranjă nu ştiu ce politician şi n-ar fi trebuit s-o facă; dar ştiam că nu era nimic din toate acestea.

O'Kelly stătea în picioare, cu spatele la fereastră şi cu mâinile în buzunare.

— Adam Ryan, la dracu'! urlă el. Ţi s-a părut că ăsta e un lucru de care eu nu trebuia să ştiu?

Mi s-a făcut foarte ruşine. Faţa mi-a luat foc. Nu mă mai simţisem aşa din timpul şcolii; era o umilinţă deplină, zdrobitoare, stomacul mi se strânsese ca atunci când, dincolo de orice îndoială, ai fost prins asupra faptului, şi nu există absolut nimic de spus ca să negi, să scapi sau să diminuezi culpa. M-am holbat la muchia biroului lui O'Kelly încercând să depistez un model în imitaţia de furnir, la fel ca un şcolar care a încurcat-o şi aşteaptă ca profesorul să scoată bâtul. M-am gândit la tăcerea mea ca la un gest de mândrie, de independenţă, ceva în genul unui rol dur al lui Clint Eastwood. Pentru prima dată mă vedeam în esenţa mea: limitat, imatur, stupid, stupid, stupid.

— Ai vreo idee în ce hal ai prejudiciat această investigaţie? mă întrebă O'Kelly cu răceală.

Când era furios, devenea întotdeauna mai plin de elocinţă – acesta fiind un alt motiv pentru care eu îl consideram mai sclipitor decât lăsa să se vadă.

— Gândeşte-te rapid ce ar putea face un bun avocat al apărării din treaba asta, în cazul în care am avea norocul să se ajungă în faţa curţii. Un detectiv implicat în investigaţii, singurul martor şi singurul supravieţuitor într-un *caz conex* nerezolvat – Dumnezeule! În timp ce noi ceilalţi ne gândim la femei, un avocat al apărării visează la detectivi ca tine. Te pot acuza de orice, începând de la incompetenţa de a conduce un caz până la faptul că eşti un potenţial suspect într-unul din cazuri sau în ambele. Mass-media, grupurile conspirative, toţi opozanţii forţelor poliţieneşti irlandeze vor înnebuni. Într-o săptămână, nici măcar o persoană din ţara asta nu-şi va mai aminti cine este de fapt judecat în procesul ăsta.

Mă holbam la el. Lovitura asta, pe care o primisem din senin, în timp ce eu încă mă mai agitam să nu fiu descoperit, mă înmărmuri şi mă lăsă mut. Poate să pară incredibil, dar jur că nu-mi trecuse niciodată prin cap, nici măcar o dată în douăzeci de ani, că eu aş putea să fiu suspectat în cazul dispariţiei lui Peter şi lui Jamie. Nu exista nimic de genul ăsta la dosar, nimic. Irlanda anilor 1984 era mai mult a lui Rousseau decât a lui Orwell. Copiii erau nevinovaţi, naivi, ar fi fost o jignire a naturii să sugerezi că şi ei puteau fi criminali. În zilele noastre, ştim că nu e mare lucru ca un tânăr să ucidă. Eram voinic pentru cei doisprezece ani ai mei, aveam în încălţări sângele altcuiva, iar pubertatea este în mod ciudat o vârstă lipsită de echilibru. Brusc, am revăzut clar faţa lui Cassie din ziua când se întorsese de la discuţia cu Kiernan: colţurile buzelor îi erau uşor lăsate, sugerându-mi că păstra doar pentru ea ceva ce aflase. Simţeam nevoia să mă aşez.

— Orice tip pe care ai reuşit să-l înfunzi va cere să fie rejudecat, pe baza faptului că ai tăinuit probe într-un caz. Felicitări, Ryan, tocmai ai distrus toate cazurile la care ai lucrat vreodată.

— Atunci înseamnă că nu mă mai ocup de caz, am spus în cele din urmă, într-un mod cât se poate de stupid.

Nu eram capabil să mai adaug nimic. Am văzut brusc o imagine halucinantă cu zeci de ziarişti, vociferând şi agitându-se la uşa clădirii în care se afla apartamentul meu, vârându-mi microfoanele sub nas, spunându-mi Adam, îndemnându-mă să le dau detalii sordide. Lui Heather i-ar plăcea nespus: ar fi destulă melodramă, destul martiriu cât să-i ajungă pentru luni de zile. Dumnezeule!

— *Nu,* n-ai terminat cu nenorocitu' ăsta de caz! se repezi O'Kelly. Nu ai terminat, pur şi simplu pentru că n-am chef să se găsească vreun reporter isteţ care să aibă curiozitatea să afle de ce ţi-am dat cu şutul. De-acum, preocuparea cheie este reducerea pagubelor. Nu mai

interoghezi pe nimeni, nu mai atingi nicio probă, stai la birou şi încerci să nu faci nimic care să înrăutăţească lucrurile, nu mai mult decât ai făcut deja. Vom face tot posibilul să nu se afle chestia asta. Iar în ziua în care procesul lui Donnelly se va sfârşi, dacă va exista vreodată un proces, vei fi suspendat.

Singurul lucru la care eram în stare să mă gândesc era că expresia „reducerea pagubelor" era alcătuită din două cuvinte.

— Domnule, îmi pare atât de rău… am spus, pentru că mi se părea cel mai bun lucru pe care puteam să-l spun.

N-aveam habar ce gând implica suspendarea. Mi-a venit în minte o imagine efemeră cu un poliţist de la TV, aruncându-şi insigna şi pistolul pe biroul şefului său, apoi un prim-plan cu acestea, estompându-se, sugerând cum cariera personajului se pierdea în ceaţă.

— Părerea ta de rău nu face nici cât o ceapă degerată, rosti O'Kelly neutru. Sortează apelurile de pe linia telefonică permanentă şi pune-le în dosare. Dacă vreunul aminteşte ceva de cazul la care ai lucrat, nici nu îl termini de citit că i-l şi pasezi lui Maddox sau lui O'Neill.

Apoi se aşează la biroul lui, ridică receptorul şi se apucă să formeze un număr. Am rămas acolo câteva secunde, holbându-mă la el, după care mi-am dat seama că trebuia să ies afară.

M-am întors încet în biroul pentru situaţii de criză. Nu ştiu de ce, pentru că oricum n-aveam nici cea mai mică intenţie să mă ocup de apelurile telefonice. Cred că eram comutat pe pilot automat. Cassie stătea în faţa aparatului video, cu coatele sprijinite pe genunchi, uitându-se la banda pe care era înregistrat interogatoriul lui Damien.

Umerii îi erau căzuţi, părea extenuată. Într-o mână ţinea telecomanda. Am tresărit violent. Până în acel moment nu mă întrebasem de unde ştia O'Kelly. De-abia atunci mi-a venit ideea să mă întreb, stând în cadrul uşii de la birou şi privind-o: nu exista decât o persoană de la care O'Kelly putuse să afle.

Eram perfect conştient de faptul că mă purtasem urât cu Cassie – deşi aş putea să explic că fusese o situaţie complexă şi că avusesem motivele mele. Dar orice i-aş fi făcut, nu justifica ce-mi făcuse ea. Nu-mi închipuisem niciodată că ar putea să mă trădeze în asemenea hal. Voia să mă facă să sufăr pentru că mă purtasem urât cu ea. Am crezut că nu mă vor mai ţine picioarele.

Poate că, fără să vreau, am scos un sunet sau m-am mişcat cine ştie cum, nu ştiu, dar Cassie se întoarse brusc cu scaunul şi se uită la mine. După o secundă, apăsă pe „Stop" şi lăsă jos telecomanda.

— Ce ţi-a spus O'Kelly?

Ştia. Deja ştia. Ultima fărâmă de îndoială pe care o mai aveam se prăbuşi, lăsându-mi un gol în capul pieptului.

— Când cazul se încheie, sunt suspendat, am spus neutru.

Vocea mea se auzea de parcă era a altcuiva.

Oripilată, Cassie făcu ochii mari.

— Of, la dracu'! exclamă ea. La dracu', Rob! Dar nu te-a dat afară? Nu eşti concediat, nu?

— Nu, nu m-a dat, am spus. Nu mulţumită ţie.

Începeam să ies din starea de şoc, iar furia rece şi intensă ţâşnea din mine ca un curent electric. Îmi simţeam întreg corpul tremurând.

— Nu-i cinstit, zise Cassie, şi mi-am dat seama că vocea îi tremura uşor. Am încercat să te previn. Te-am sunat azi-noapte, nu ştiu de câte ori…

— Era cam târziu să fii îngrijorată pentru mine, nu? Trebuia să te fi gândit la asta mai-nainte.

Cassie avea buzele albe, ochii uriaşi. Aş fi vrut să distrug expresia aceea de uimire şi neînţelegere de pe faţa ei.

— Mai-nainte *de ce anume?* mă întrebă.

— Înainte de a-i turna lui O'Kelly acele lucruri despre viaţa mea personală. Te simţi mai bine acum, Maddox? Mi-ai distrus cariera pentru că nu te-am tratat ca pe o prinţesă săptămâna asta? Sau mai ai şi altceva ascuns în mânecă?

După un moment, rosti foarte calmă:

— Crezi că eu i-am spus?

Aproape că mi-a venit să râd.

— Da, chiar aşa cred. Doar cinci persoane din lumea asta ştiu povestea, şi mă îndoiesc că părinţii mei sau un prieten de-acum cincisprezece ani ar fi pus mâna pe telefon, să-i spună şefului meu: „O, apropo, ştiaţi că numele lui Ryan era Adam?" Cât de tâmpit mă crezi? *Ştiu* că tu i-ai zis, Cassie.

Nu îşi luă ochii de la mine, ceva în privirea ei se schimbase şi mi-am dat seama că şi ea era la fel de furioasă ca mine. Cu o mişcare rapidă, luă de pe birou o casetă şi o aruncă în mine, cu toată puterea. M-am aplecat, din reflex. Se izbi de perete, în locul în care ar fi trebuit să am eu capul dacă nu mă lăsam în jos, sări şi ateriză în colţul încăperii.

— Uită-te la caseta asta! îmi ceru ea.

— Nu mă interesează.

— Uită-te imediat la casetă sau, dacă nu, jur pe Dumnezeu, mâine-dimineaţă o să-ţi vezi faţa plină de vânătăi în toate ziarele din ţară.

Nu ameninţarea în sine m-a convins, ci mai mult faptul că recursese la ea, faptul că jucase ce părea să fie ultima carte. Ceva încolţi în mine: o curiozitate arzătoare, amestecată – sau poate asta a fost singura revelaţie, nu ştiu – cu o vagă, dar îngrozitoare premoniţie. Am luat caseta din colţul încăperii, am băgat-o în aparatul video şi am apăsat pe butonul „Play". Cassie, cu mâinile strâns încrucişate în jurul trupului, se uita la mine fără să se mişte. Mi-am tras un scaun şi m-am

aşezat în faţa ecranului, cu spatele la ea.

Era o înregistrare proastă, alb-negru, a interogatoriului pe care Cassie i-l luase lui Rosalind, cu o noapte înainte. Ora de pe ecran arăta 8.27. În sala alăturată, eu tocmai încheiasem discuţia cu Damien. Rosalind era singură în sala principală de interogatorii, îşi dădea cu ruj pe buze, privindu-se în oglinda unei pudriere. În fundal se auzeau zgomote şi mi-a luat o clipă să realizez că îmi erau familiare: şoapte, scâncetele cuiva neajutorat, vocea mea peste ele, spunând fără speranţă: „Damien, am nevoie să-mi explici de ce ai făcut asta. Cassie deschisese interfonul ca să asculte ce vorbeam în sala de interogatorii. Rosalind îşi înălţă capul. Privi fix peretele de sticlă din faţa ei, cu o faţă lipsită de orice expresie.

Uşa se deschise şi intră Cassie. Rosalind puse capacul la ruj şi îl băgă în geantă. Damien încă mai scâncea.

„— La dracu'! exclamă Cassie, uitându-se spre interfon. Îmi pare rău. După care îl închise, Rosalind schiţă un zâmbet crispat, neplăcut.

— Detectiv Maddox o interoghează pe Rosalind Frances Devlin, rosti Cassie spre cameră. Ia loc.

Rosalind nu se mişcă.

— Mi-e teamă că nu vreau să vorbesc cu tine, rosti ea cu o voce rece, categorică, pe care nu i-o mai auzisem niciodată până atunci. Vreau să vorbesc cu detectivul Ryan.

— Îmi pare rău, dar nu se poate, zise Cassie veselă, trăgându-şi un scaun. E la interogatoriu – sunt sigură că ai auzit deja, adăugase ea cu un mic zâmbet de compasiune.

— Atunci voi veni când va fi liber.

Rosalind îşi strecură geanta sub braţ şi dădu să se îndrepte spre uşă.

— Numai o clipă, domnişoară Devlin, rosti Cassie, iar în voce avea o nouă nuanţă, gravă. Rosalind oftă şi se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate întrebător. Există vreun motiv anume pentru care ai devenit brusc aşa de reţinută în a răspunde la întrebări legate de uciderea surorii tale?"

Am văzut cum Rosalind clipi spre cameră, doar o dată, dar zâmbetul rece nu i se clinti de pe chip.

„— Cred că ştii, domnişoară detectiv, dacă e să fii sinceră cu tine însăţi, spuse ea, că sunt mai mult decât dornică să ajut cât de mult pot. Dar pur şi simplu nu vreau să vorbesc cu *tine,* şi sunt sigură că ştii de ce.

— Hai să presupunem că nu ştiu.

— O, domnişoară detectiv, a fost evident încă de la început că nu îţi pasă de sora mea deloc. Nu eşti interesată de altceva decât să flirtezi cu detectivul Ryan. Nu e împotriva regulamentului să te culci cu partenerul tău de serviciu?"

Mă trecu un val de furie, atât de violentă, încât îmi tăie respiraţia.

— Dumnezeule! Asta e *tot* ce ai vrut să-mi arăţi? Doar pentru că ai crezut că i-am spus ei…

— Taci din gură! îmi strigă ea cu răceală, din spatele meu.

Mi-am împreunat mâinile şi am privit mai departe ecranul.

Eram atât de enervat, încât aproape că nu mai zăream nimic în faţa ochilor.

Pe ecran, o vedeam pe Cassie care nici măcar nu clipise. Îşi clătina scaunul pe două picioare şi dădea din cap, amuzată.

„— Îmi pare rău, domnişoară Devlin, dar nu pot fi aşa de uşor dusă cu preşul. Eu şi detectivul Ryan simţim acelaşi lucru în legătură cu moartea surorii tale: vrem să găsim criminalul. Aşadar, de ce, repet, nu vrei să vorbeşti despre asta?

Rosalind râse.

— Exact în acelaşi fel? O, nu cred aşa ceva, detectiv Maddox. El are o legătură specială cu acest caz, nu-i aşa?

Chiar şi în imaginea aceea neclară am surprins-o pe Cassie clipind repede, în timp ce triumful sălbatic de pe chipul lui Rosalind arăta că de data asta era stăpână pe ea.

— O, rosti ea dulce. Să nu-mi spui că nu ştii…”

Făcu o pauză de o fracţiune de secundă, doar cât să sporească efectul, dar mie mi se părea că durase o veşnicie; pentru că ştiam că urma inevitabilul, oribil, ameţitor; ştiam ce urma să spună. Presupun că asta simt cascadorii când cascadoria lor eşuează sau jocheii când cad în timpul unui galop: ciudata curgere tăcută a timpului, când mintea se goleşte de toate, cu excepţia unei certitudini – „Asta este, deci. Acum urmează inevitabilul”.

„— El e băiatul acela ai cărui prieteni au dispărut în Knocknaree, cu ani în urmă, îi spuse Rosalind lui Cassie. Vocea ei era subţire şi muzicală, aproape indiferentă. Cu excepţia unei palide urme, aproape insesizabile, de satisfacţie, în rest nu era nimic în ea, absolut nimic. Adam Ryan. Se pare că nu ţi-a spus chiar totul, aşa e?

Cu câteva clipe mai înainte crezusem că nu mai pot trece prin ceva rău şi să supravieţuiesc.

Cassie, pe ecran, îşi lăsă scaunul pe toate cele patru picioare ale sale şi se scărpină la ureche. Îşi muşcă buza ca să-şi reţină un zâmbet, dar eu nu mai aveam putere să mă întreb ce făcea.

— Aşa ţi-a spus el?

— Da. Suntem cu adevărat foarte apropiaţi.

— Ţi-a spus şi că avea un frate care a murit când el avea şaisprezece ani? Şi că a crescut într-o casă de copii? Că tatăl lui era alcoolic?

Rosalind făcu ochii mari. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip, ochii i se îngustaseră, scânteietori.

— De ce? întrebă ea.

— Aşa, ca să verific. Uneori spune şi lucrurile astea – depinde. Rosalind, continuă ea, amuzată, dar şi oarecum jenată. Nu ştiu cum să-ţi spun asta, dar uneori, când detectivii încearcă să construiască o relaţie cu un martor, spun lucruri care nu sunt chiar adevărate. Lucruri despre care ei cred că ar putea să ajute martorul să se simtă mai bine, ca să ne dea informaţii. Înţelegi?

Rosalind continua să privească fix, nemişcată.

— Uite, continuă Cassie cu blândeţe. Ştiu sigur că detectivul Ryan nu a avut niciodată un frate şi că tatăl lui este o persoană foarte simpatică şi că nu are absolut nicio tendinţă spre alcoolism, că a crescut în Wiltshire – ai văzut bine ce accent are –, care nu e aproape de Knocknaree. Şi nu la o casă de copii, desigur. Dar, indiferent ce ţi-a spus, ştiu că a făcut-o doar ca să te determine să-ţi fie mai uşor şi să ne ajuţi la rezolvarea cazului uciderii surorii tale. Nu-i purta pică, bine?

Uşa se deschise izbindu-se de perete – Cassie tresări; Rosalind nu se mişcă, nici măcar nu îşi mută privirea de la Cassie; O'Kelly, micşorat la un punct de camera video, dar uşor de recunoscut după chelia peste care îşi pieptăna părul lung dintr-o parte, ca să şi-o acopere, băgă capul în birou.

— Maddox! Vino să vorbim!"

Când eu ieşisem cu Damien, O'Kelly era în camera de supraveghere, legănându-se pe călcâie înainte şi înapoi, uitându-se nerăbdător prin geamul dintre birouri. Nu puteam să mă uit mai departe. Am căutat înfrigurat telecomanda, am apăsat pe butonul „Stop" şi am rămas cu privirea goală, lipită de imaginea albăstrie, tremurătoare, de pe ecran.

— Cassie, am spus după o pauză foarte lungă.

— M-a întrebat dacă e adevărat, afirmă ea, de parcă ar fi citit din raportul nostru. Am spus că nu, iar dacă ar fi fost, nu aveai cum să-i spui ei sub nicio formă.

— Nici nu i-am spus, i-am explicat lui Cassie. Părea important de unde ştia. Nu i-am spus. I-am spus că doi prieteni de-ai mei dispăruseră când eram eu mic – ca să înţeleagă faptul că pricepeam prin ce trece. Nu m-am gândit niciodată că ştie despre Peter şi Jamie şi că o să pună cap la cap informaţiile. Nu mi-a trecut niciodată prin cap aşa ceva.

Cassie aşteptă să termin ce aveam de zis.

— M-a acuzat că te acopăr, continuă ea, când eu am tăcut. Şi că ar fi trebuit să ne despartă cu mult timp în urmă. A zis că o să-ţi verifice amprentele, să vadă dacă se potrivesc cu cele din cazul vechi – chiar dacă trebuie să scoale din pat în toiul nopţii pe cineva de la Tehnic, chiar dacă treaba asta durează toată noaptea. În cazul în care amprentele se potriveau, a mai spus el, amândoi ne vom putea considera norocoşi dacă nu eram daţi afară. Mi-a zis s-o trimit acasă

pe Rosalind. I-am dat-o în grijă lui Sweeney şi apoi te-am sunat.

Undeva în minte am avut un declic, slab, irevocabil. Memoria îl amplifică până la un păcănit răsunător, dar tocmai faptul că era atât de slab îl făcea atât de înfricoşător. Am rămas acolo, fără să ne vorbim, multă vreme. Vântul izbea picăturile de ploaie de fereastră. Am auzit-o pe Cassie inspirând adânc şi mi-a trecut prin minte că plângea, dar când am privit-o, pe faţa ei nu erau lacrimi; era palidă, tăcută şi foarte, foarte tristă.

23

Încă nu ne clintisem de-acolo când intră Sam.

— Care-i povestea? ne întrebă, scuturându-şi picăturile de ploaie din păr şi aprinzând lumina.

Cassie tresări şi îşi ridică privirea spre el.

— O'Kelly vrea ca noi doi să avem încă o discuţie cu Damien ca să aflăm motivul crimei. Poliţiştii urmează să-l aducă.

— Excelent! spuse Sam. Să vedem dacă apariţia unei persoane necunoscute îl zdruncină vreun pic.

Însă în acelaşi timp, Sam ne evaluă pe-amândoi dintr-o privire şi m-am întrebat dacă bănuia ceva; m-am întrebat, pentru prima dată, cât ştiuse în tot acest timp, dar pur şi simplu nu spusese nimic.

Îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Cassie, şi începură să discute amândoi despre cum să-l abordeze pe Damien. Nu mai interogaseră împreună pe nimeni până atunci; vocile lor erau ezitante, grave; se tatonau unul pe celălalt, cu întrebări gen: „Crezi că ar trebui să…? Ce-ar fi dacă…?" Cassie puse din nou caseta video şi îi arătă lui Sam fragmente din interogatoriile din ultima noapte. Aparatul de fax prinse viaţă, scoase o serie de sunete ciudate, transmiţându-ne evidenţa convorbirilor pe telefonul mobil al lui Damien. Cassie şi Sam se aplecară peste pagini, şuşotind, făcând sublinieri cu un marker fosforescent.

După ce în sfârşit ieşiră din cameră – Sam dând din cap spre mine, scurt, peste umăr –, am aşteptat în biroul pustiu până când am fost sigur că începuseră interogatoriul, apoi m-am dus să-l urmăresc. Se aflau în sala principală de interogatorii. M-am strecurat în camera de supraveghere fără să mă vadă nimeni; urechile-mi ardeau de parcă intrasem într-un magazin cu reviste pentru adulţi. Ştiu că ăsta ar fi trebuit să fie ultimul lucru din lumea asta pe care să vreau să-l văd, însă nu mă puteam ţine deoparte.

Aranjaseră încăperea ca să arate cât mai plăcut posibil: pe scaune erau aruncate haine, genţi şi eşarfe; pe masă erau împrăştiate pliculeţe de zahăr şi ceşti de cafea, telefoane mobile, o carafă cu apă şi o farfurie cu brioşe aduse de la cafeneaua de la parter. Damien, îmbrăcat cu acelaşi pulover lălâu şi cu aceiaşi pantaloni milităreşti – hainele lui arătau de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu ele –, îşi ţinea mâinile încrucişate şi privea în jur, cu ochii larg deschişi. După haosul incredibil din celula închisorii, probabil că tot ce vedea i se părea raiul, îi inspira siguranţă şi căldură, simţindu-se aproape ca acasă. Din anumite unghiuri, pe bărbia lui se vedeau firişoare de păr blond. Cassie şi Sam discutau între ei, sprijiniţi de masă, plângându-se în legătură cu vremea şi oferindu-i lapte lui Damien. Am auzit paşi pe

coridor şi m-am încordat – dacă era O'Kelly, m-ar fi alungat spunându-mi să mă întorc la sortarea apelurilor telefonice, pentru că nu mă mai privea ceea ce se petrecea acolo –, dar se îndepărtară fără să se oprească. Mi-am sprijinit fruntea de geamul prin care eu nu puteam fi văzut şi am închis ochii.

Mai întâi discutară cu el diverse lucruri ca să-l facă să se simtă în siguranţă. Vocea lui Cassie, apoi a lui Sam, apoi ambele, împletindu-se una cu cealaltă, eficient, liniştitoare ca într-un cântec de leagăn: „Cum ai ieşit din casă fără s-o trezeşti pe mama ta? Da? Şi eu făceam asta când eram tânăr… Ai mai făcut-o şi înainte? Dumnezeule, cafeaua asta e oribilă, preferi o coca-cola?" Făceau treabă bună împreună, Cassie şi Sam; erau buni. Damien era relaxat. O dată chiar râse, uşor, trist.

— Eşti membru al organizaţiei Mutaţi Autostrada, corect? întrebă Cassie în sfârşit, pe un ton la fel de firesc ca şi până atunci.

Nimeni în afară de mine nu ar fi putut să-şi dea seama de uşoara modificare a vocii ei, lucru care însemna că trecuse la subiect. Am deschis ochii şi m-am ridicat.

— Când ai aderat la organizaţie?

— În primăvara asta, răspunse Damien cu promptitudine. Prin luna martie sau cam aşa ceva. La colegiu, am văzut la avizier anunţul despre protest. Ştiam că în vară voi veni la Knocknaree să muncesc, aşa că mi s-a părut că… nu ştiu… că are legătură cu asta. Aşa că m-am înscris.

— Când a fost protestul? Pe douăzeci martie? se interesă Sam, răsfoind documentele şi scărpinându-se la ceafă.

Arăta ca un poliţist de provincie, solid, prietenos şi calm.

— Da, aşa cred. S-a ţinut lângă Dáil, dacă asta ajută cu ceva.

Damien era dornic să vorbească despre acest lucru şi părea în largul lui; se apleca peste masă şi se juca cu ceştile de cafea, vorbea şi se arăta interesat de parcă era la un interviu pentru job. Mai văzusem aşa ceva şi înainte, mai ales la criminalii care ucideau pentru prima dată. Ei nu ne văd ca pe nişte duşmani şi, odată trecut şocul că au fost prinşi, deveneau săritori şi voiau să ajute, simţindu-se uşuraţi de toată tensiunea pe care o acumulaseră.

— Şi chiar atunci te-ai alăturat şi tu campaniei?

— Da. Knocknaree chiar este un sit important, a fost locuit încă de…

— Mark ne-a povestit deja lucrurile astea, afirmă Cassie schiţând un zâmbet. Cred că-ţi închipui şi tu. Tot atunci ai întâlnit-o pe Rosalind Devlin sau o cunoşteai dinainte?

Urmă un scurt moment de confuzie.

— Poftim? făcu Damien.

— În acea zi era şi ea acolo. A fost prima dată când o întâlneai?

O altă pauză.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, rosti Damien într-un târziu.

— Hai, Damien, zise Cassie, aplecându-se spre el şi încercând să-i capteze privirea. Dar el continua să se uite fix în ceaşca de cafea. Te-ai descurcat excelent până acum. Doar n-o să mă dezamăgeşti acum, nu?

— Pe înregistrările tale telefonice figurează o mulţime de apeluri şi de SMS-uri de la Rosalind, spuse Sam, scoţând foile pe care erau numere subliniate cu markerul, punându-i-le lui Damien în faţă.

El se holbă la ele năuc.

— De ce nu vrei să recunoşti faţă de noi că aţi fost prieteni? îl întrebă Cassie. Nu e nimic rău în asta.

— Nu vreau să o bag pe ea în treaba asta, răspunse Damien.

Umerii lui începeau să se crispeze.

— Nu încercăm să băgăm pe nimeni în treaba asta, continuă Cassie cu blândeţe. Vrem doar să înţelegem ce s-a întâmplat.

— V-am spus deja.

— Ştiu, ştiu. Înţelege-ne şi tu pe noi, OK? Încercăm să clarificăm nişte detalii. Aşadar, la protestul acela ai întâlnit-o pentru prima dată pe Rosalind?

Damien se întinse şi atinse foile cu un deget.

— Da, răspunse el. Când m-am înscris. Am stat de vorbă.

— V-aţi înţeles bine, aşa că aţi ţinut legătura, nu?

— Da, cam aşa ceva.

Apoi s-au întors la întrebările de dinainte: „Când ai început să lucrezi în Knocknaree? De ce ai lucrat la săpături? Da, şi mie mi se pare la fel de fascinant…” Treptat, Damien se relaxă din nou. Încă mai ploua; perdeaua groasă de apă aluneca pe sticla ferestrei. Cassie plecă să mai aducă nişte cafea, iar când se întoarse, avea o privire vinovată şi încurcată; adusese şi un pachet de biscuiţi cu cremă, pe care îl luase de la cantină. Acum, că Damien făcea confesiuni, nu se mai grăbea deloc. Singurul lucru pe care el putea să-l ceară era un avocat, iar un avocat l-ar fi sfătuit să le spună exact ce voiau să afle; un complice ar fi însemnat să împartă vina cu cineva, ar fi însemnat confuzie, adică lucrurile pe care un avocat al apărării le adoră. Cassie şi Sam aveau la dispoziţia lor o zi întreagă, o săptămână întreagă sau atâta timp cât era necesar.

— După ce ai cunoscut-o, cât de curând ai început să ieşi cu Rosalind? întrebă Cassie după o vreme.

Damien îndoia colţul uneia dintre hârtiile cu înregistrările telefonice, dar auzind întrebarea, îşi ridică privirea, îngrijorat.

— Ce? Nu am… ăăă… nu am ieşit împreună. Eram doar prieteni.

— Damien, rosti Sam pe un ton de reproş, bătând cu palma în teancul de foi. Uită-te şi tu la astea. O sunai de trei, patru ori pe zi, îi trimiteai douăzeci de SMS-uri, vorbeaţi ore întregi în toiul nopţii…

— Dumnezeule, şi eu am păţit chestia asta, afirmă Cassie nostalgic. Câte telefoane dai când eşti îndrăgostit…

— Nu mai sunai alţi *prieteni* nici pe sfert. Ea ocupă nouăzeci la sută dintre apeluri, omule. Nu că ar fi ceva rău în asta. E o fată minunată, tu eşti un tânăr simpatic; de ce n-aţi ieşi împreună?

— Aşteaptă, zise Cassie deodată, ridicându-se. Rosalind a fost cumva *implicată* în povestea asta? De-aia nu vrei să vorbeşti despre ea?

— Nu! aproape că strigă Damien. Lăsaţi-o în pace!

Cassie şi Sam încremeniră, cu sprâncenele ridicate.

— Scuze, mormăi după o clipă, foindu-se în scaun. Obrajii îi ardeau. Am vrut doar… Adică vreau să spun că ea n-are nicio *legătură* cu toate astea. N-aţi putea să n-o amestecaţi în povestea asta?

— Atunci de ce e un aşa mare secret, Damien? întrebă Sam. Dacă nu e amestecată?

El ridică din umeri.

— Aşa. Nu am spus nimănui că ieşeam împreună.

— De ce n-aţi spus?

— Pur şi simplu n-am spus. Tatăl lui Rosalind s-ar fi supărat dacă ar fi aflat.

— Nu te plăcea? întrebă Cassie cu doza potrivită de surpriză, astfel încât să-l flateze.

— Nu, nu era vorba de asta. Dar nu îi permitea să aibă un prieten. Damien se uita agitat când la unul, când la celălalt. Aţi putea… ştiţi… Aţi putea să nu-i spuneţi nimic despre asta? Vă rog.

— Mai exact, cât de tare s-ar fi supărat? întrebă Cassie încet.

Damien rupea în bucăţele paharul lui de unică folosinţă.

— Nu voiam ca ea să aibă necazuri.

Dar roşeaţa nu-i dispăruse din obraji şi respira precipitat. Trebuia să fie ceva la mijloc.

— Avem un martor, continuă Sam, care ne-a spus că de curând Jonathan Devlin a lovit-o pe Rosalind cel puţin o dată. Ştii cumva dacă e adevărat?

Clipi o dată rapid şi ridică din umeri.

— De unde aş putea eu să ştiu?

Cassie îi aruncă o privire lui Sam, după care se întoarse din nou spre Damien.

— Şi cum aţi reuşit să vă întâlniţi fără ca tatăl ei să afle? întrebă ea pe un ton de confidenţă.

— Mai întâi ne întâlneam în weekenduri, în oraş, la o cafea… chestii de-astea. Rosalind le spunea că se întâlneşte cu prietena ei, Karen, de la şcoală. Aşa că îi dădeau voie. Mai târziu… ăăă… mai târziu ne întâlneam noaptea uneori. Pe şantier. Eu ieşeam şi mă duceam acolo, aşteptam până când ea putea să se strecoare afară din

casă, după ce adormeau părinţii ei. Stăteam pe altarul de piatră, alteori în magazia pentru obiecte descoperite, dacă ploua, şi vorbeam.

Era uşor să-ţi închipui, uşor şi foarte plăcut: înfăşurându-şi o pătură în jurul umerilor, un cer cum numai la ţară există, presărat cu stele, lumina lunii transformând peisajul tern al şantierului într-unul delicat, de neuitat. Nu era nicio îndoială că secretele şi complicaţiile făceau ca totul să pară şi mai romantic. Povestea avea aura unui mit primordial, irezistibil: un tată crud, o fată neprihănită ferecată într-un turn, sfâşiată, implorând ajutorul. Îşi construiseră propria lume nocturnă, ascunsă, iar pentru Damien trebuie că totul fusese foarte frumos.

— Sau, în unele zile, venea împreună cu Jessica şi făceam un tur al şantierului. Nu prea puteam să vorbim des, ne era teamă să nu ne vadă cineva – dar măcar aşa puteam să ne vedem… Iar o dată, în mai – zâmbi el uşor, privindu-şi mâinile, un zâmbet timid, mai mult pentru sine –, ştiţi… eu am avut la un moment dat o slujbă cu jumătate de normă, făcusem sandviciuri într-un bar. Strânsesem destui bani ca să putem pleca amândoi un weekend întreg. Am luat trenul până la Donegal şi am închiriat o cameră, cu mic dejun inclus, şi am semnat de parcă… eram căsătoriţi. Rosalind le spusese părinţilor ei că îşi petrece sfârşitul de săptămână la Karen, că trebuie să înveţe amândouă pentru examene.

— Şi după aceea de ce n-au mai mers bine lucrurile între voi? întrebă Cassie, şi am simţit din nou un tremur în vocea ei. A aflat cumva Katy despre voi doi?

Damien ridică privirea, uluit.

— Ce? Nu. Dumnezeule, nu. Am avut amândoi foarte mare grijă să nu afle nimeni.

— Atunci, ce s-a întâmplat? O supăra pe Rosalind? Ştii cum e, surorile mai mici pot fi uneori foarte agasante.

— Nu…

— Atunci Rosalind era geloasă pentru atenţia pe care Katy o primea? Sau ce altceva?

— Nu. Rosalind nu e genul ăsta. Se bucura foarte mult pentru Katy. Şi nu aş fi *omorât* pe cineva doar pentru că… Nu sunt… Nu sunt *nebun* să fac asta!

— Şi nici nu eşti un tip violent, afirmă Sam, bătând din nou cu palma în teancul de hârtii aflat în faţa lui Damien. Toate astea sunt declaraţii despre tine. Profesorii tăi spun că-şi amintesc că nu te amestecai niciodată în conflicte şi că, oricum, nu începeai tu niciodată o ceartă. Este adevărat?

— Cred că da…

— Atunci ai făcut-o doar ca să te simţi puternic? îl întrebă Cassie direct. Ai vrut să vezi cum te simţi atunci când ucizi un om?

— Nu! Cum să…

Sam dădu roată mesei, surprinzător de repede, aplecându-se spre Damien.

— Colegii tăi de săpături spun că George McMahon te agasa, aşa cum făcea cu toţi ceilalţi de altfel, dar tu nu ţi-ai pierdut niciodată cumpătul. Şi-atunci ce putea să te supere atât de rău, încât să ucizi o fetiţă care nu ţi-a făcut niciodată niciun rău?

Trist, Damien se zgribuli în pulover, cu bărbia în piept, scuturând din cap. Se grăbiseră cu el prea tare; n-aveau să afle nimic de la el.

— Hei! Uită-te la mine! Sam îşi pocni degetele în faţa lui Damien. Drept cine mă iei, crezi că sunt mămicuţa ta?

— Poftim? Nu…

Dar reuşi să-l surprindă. Ochii lui trişti, îngroziţi tresăriseră.

— Foarte bine. Pentru că eu nu sunt mămica ta, iar ce s-a întâmplat nu e ceva lipsit de importanţă, astfel încât tu să poţi să te îmbufnezi şi să nu mai spui nimic. Mai serios de-atât nici că poate să existe ceva. Ai momit o fetiţă afară din casă, în toiul nopţii, i-ai dat una-n cap, ai sufocat-o, te-ai uitat la ea cum moare, ai băgat în ea coada unei mistrii – Damien se agita violent –, iar acum vrei să ne spui că n-ai avut niciun motiv să faci asta? Asta o să-i spui şi judecătorului? Ce sentinţă crezi că o să-ţi dea?

— N-aveţi de unde să *ştiţi!* strigă Damien. Vocea lui era sugrumată ca a unui adolescent de treisprezece ani.

— Da, da, tocmai că nu avem de unde să ştim! Dar vrem să ştim! Ajută-ne să pricepem, Damien.

Cassie se aplecase spre el şi îi prinsese mâinile într-ale ei, obligându-l s-o privească în ochi.

— Chiar nu înţelegeţi? O fetiţă nevinovată? Toată lumea crede acelaşi lucru despre Katy, că era un fel de *sfântă,* că era perfectă… dar nu era *aşa!* Doar pentru că era un copil, asta nu înseamnă că era… Nu m-aţi crede dacă v-aş spune ce făcea, nici măcar nu m-aţi crede!

— Eu o să te cred, şopti Cassie imediat. Orice îmi spui, Damien, în munca mea am văzut altele cu mult mai rele. O să te cred. Pune-mă la încercare.

Damien era roşu la faţă, agitat, iar mâinile îi tremurau în ale lui Cassie.

— Obişnuia să-l enerveze pe taică-său în legătură cu Rosalind şi cu Jessica. Iar ele, erau tot timpul speriate. Inventa tot felul de lucruri pe care i le spunea lui – cum că Rosalind era geloasă pe ea sau că Jessica se atinsese de lucrurile ei sau altele – şi nu erau deloc *adevărate,* pur şi simplu minţea, iar el o *credea* întotdeauna. Odată, Rosalind încercase să îl convingă pe tatăl ei că nu era adevărat, făcuse asta ca să o apere pe Jessica, dar el pur şi simplu… pur şi simplu…

— Ce a făcut?

— A lovit-o! strigă Damien indignat. Îşi ridică privirea. Ochii săi

tiviţi cu roşu, strălucitori, o priveau fix pe Cassie. Le bătea. Odată i-a spart capul lui Rosalind cu *vătraiul,* a izbit-o de perete şi i-a fracturat *mâna,* şi Dumnezeule! o făcea cu ele, iar Katy se uita şi *râdea!*

Îşi smulse mâinile din cele ale lui Cassie şi îşi şterse lacrimile furios, cu podul palmei. Respira cu greu, de parcă nu avea aer.

— Vrei să spui că Jonathan Devlin întreţinea relaţii sexuale cu fiicele lui? rosti Cassie calmă. Dar ochii ei erau uriaşi.

— Da. Cu toate. Lui Katy… iar Damien se strâmbă. Lui Katy îi *plăcea.* Cât de nebună putea să fie? Cum poate cineva…? De-asta şi era favorita lui. O ura pe Rosalind pentru că… nu voia să…

Damien îşi muşcă podul palmei şi începu să plângă.

Mi-am dat seama că îmi ţinusem respiraţia pentru mult timp, încât aproape că mă luase ameţeala. Şi că, totodată, avusesem o şansă pe care probabil o pierdusem. M-am aplecat spre geamul rece şi m-am concentrat să respir încet, regulat. Sam căută o batistă de hârtie şi i-o întinse lui Damien.

Doar dacă nu eram şi mai prost decât îmi demonstrasem deja mie însumi că sunt, Damien credea tot ce spunea. De ce nu? Vedem lucruri şi mai rele în ziare: copii violaţi sau care mor de foame sechestraţi în subsoluri, bebeluşi cu membrele tăiate. Cum mitologia lui personală se dezvolta tot mai mult şi îi umplea mintea, de ce să nu existe o soră rea care să îi facă Cenuşăresei o viaţă mizerabilă? Şi, deşi acest lucru nu era, în niciun caz, uşor de înghiţit, voiam şi eu, la rândul meu, să-l cred. Pentru moment, aproape că eram în stare. Avea sens. Explica şi scuza atât de multe, aproape totul. Dar, spre deosebire de Damien, eu văzusem înregistrările medicale şi raportul post-mortem. Jessica îşi rupsese mâna când căzuse escaladând o fereastră, iar asta se întâmplase sub ochii a cincizeci de martori; iar Rosalind nu avusese niciodată capul spart. Katy era virgină când murise. Simţeam cum mi se scurge pe spinare o sudoare rece.

Damien îşi suflă nasul.

— Probabil că lui Rosalind nu i-a fost deloc uşor să-ţi povestească toate astea, rosti Cassie cu blândeţe. A fost foarte curajoasă. A mai încercat să spună şi altcuiva lucrurile astea?

El clătină din cap în semn că nu.

— O ameninţa că, dacă spune cuiva, o omoară. Eu am fost prima persoană în care a avut destulă încredere încât să spună tot.

În vocea lui se simţea mirarea parcă, mirare şi mândrie, iar sub lacrimile şi roşeaţa feţei se zărea o lumină slabă. Pentru o secundă, chipul lui părea să fie al tânărului cavaler plecat în căutarea Sfântului Graal.

— Şi când ţi-a spus? îl întrebă Sam.

— Mi-a spus puţin câte puţin. Cum spuneai şi tu, Cassie, lui Rosalind îi venea foarte greu să vorbească despre asta. N-a spus nimic

până atunci în mai…

Damien clipi şi se înroşi şi mai tare la faţă.

— … atunci când am fost plecaţi împreună. Ne sărutam şi… ăăă… am încercat să o ating… pe sâni. Dar Rosalind a sărit ca arsă, m-a împins şi mi-a spus că ea nu e genul ăla de fată, iar eu cred că am fost foarte surprins, nu mă aşteptasem să facă atâta caz, înţelegeţi? Ieşeam deja împreună cam de vreo lună, adică… ştiu, asta nu-mi dădea niciun drept să… dar… Oricum, am rămas uluit, iar apoi Rosalind şi-a făcut griji că poate mă supărasem pe ea. Aşa că… aşa că mi-a povestit ce-i făcea taică-său. Ca să înţeleg de ce avusese acea reacţie.

— Şi tu ce i-ai spus? se interesă Cassie.

— I-am spus că ar trebui să se mute! Voiam să ne luăm un apartament împreună, am fi putut să facem rost de bani… eu lucram aici la săpături, Rosalind ar fi putut să se facă manechin, un tip de la o mare agenţie de fotomodele o remarcase şi o tot bătea la cap, dar tatăl ei nu îi dădea voie… Nu voiam să se mai întoarcă vreodată în casa aia. Dar Rosalind nu era de acord cu mine. Mi-a spus că nu poate să o părăsească pe Jessica. Puteţi să vă imaginaţi ce fel de om este? S-a întors acasă la toate acele rele doar ca să o protejeze pe sora ei mai mică. N-am mai cunoscut pe nimeni atât de curajos.

Dacă ar fi avut doar cu câţiva ani mai mult, povestea l-ar fi făcut să sune la poliţie, la Protecţia Copilului sau în altă parte. Dar nu avea decât nouăsprezece ani; adulţii încă erau pentru el nişte extratereştrii plictisitori, care nu îl înţelegeau deloc, şi nu meritau să li se spună ceva, pentru că distrugeau tot ce atingeau. Probabil că nici nu-i trecuse vreodată prin cap să ceară ajutorul cuiva.

— Chiar a zis că… Damien privi într-o parte.

Lacrimile îi curgeau din nou. M-am gândit, răzbunător, că în închisoare o să aibă mari necazuri dacă plânge atât de uşor.

— A zis că probabil nu o să fie niciodată capabilă să facă dragoste cu mine. Din cauză că i-ar fi venit în minte povestea asta urâtă. Nu ştia dacă putea să aibă atât de multă încredere în cineva. Aşa că – mi-a zis – dacă voiam să mă despart de ea şi să-mi găsesc o fată normală – chiar aşa a spus: *normală* –, m-ar fi înţeles. Singurul lucru pe care mi-l cerea era că, dacă aveam de gând să o las baltă, să o fac cât mai curând, ca să nu apuce să ţină la mine prea mult…

— Dar nu voiai să faci asta, zise Cassie încet.

— Bineînţeles că nu, replică Damien simplu. O iubesc.

Pe faţa lui era ceva… un fel de puritate pe care, mă credeţi sau nu, o invidiam.

Sam îi mai dădu o batistă.

— Un singur lucru nu înţeleg, şopti el. Voiai să o protejezi pe Rosalind – e de înţeles, desigur, orice bărbat ar face la fel. Dar de ce să o pedepseşti pe Katy? De ce nu pe Jonathan? Eu, dacă aş fi fost în

locul tău, pe el m-aş fi răzbunat.

— Şi eu i-am zis la fel, spuse Damien, după care se opri, cu gura deschisă, de parcă ar fi spus ceva incriminant.

Cassie şi Sam se uitară liniştiţi la el şi aşteptară.

— Ăăă… făcu el după un moment. Vedeţi… În acea noapte, pe Rosalind a durut-o stomacul şi, în final, am făcut-o să-mi spună – nu voia să-mi spună… că el… el o lovise în stomac. De vreo patru ori. Asta pentru că sora ei, Katy, îi spusese că Rosalind nu o lăsase să schimbe canalul ca să se uite la nu ştiu ce emisiune de balet la televizor. Şi nici măcar nu era *adevărat,* ar fi schimbat canalul dacă i-ar fi cerut… Nu puteam… nu puteam să mai rabd. Mă gândeam la asta în fiecare noapte, prin ce trecea ea, şi nu puteam să mai dorm deloc… nu mai puteam să las să se *întâmple* toate astea.

Trase aer în piept şi îşi recăpătă controlul asupra propriei voci. Cassie şi Sam dădeau din cap plini de înţelegere.

— I-am spus… ăăă… i-am spus că o să-l omor. Rosalind nu mă credea că pot să fac asta pentru ea. Şi da, cred că într-un fel eram în stare, dar… deşi nu glumeam, nici nu vorbeam chiar serios că o voi *face. Niciodată în* viaţa mea nu mă gândisem că aş putea vreodată să fac un asemenea lucru. Dar când am văzut cât de mult însemna pentru ea doar simplul fapt că spusesem acest lucru… nimeni nu mai încercase până atunci să o protejeze… Aproape că plângea, iar ea nu e deloc genul de fată care plânge, e o persoană foarte puternică.

— Sunt sigură că este, zise Cassie. Şi până la urmă, dacă tot îţi venise ideea asta, de ce nu l-ai omorât pe Jonathan Devlin?

— Dacă murea el… înţelegeţi… — Damien se aplecă în faţă, întinzând mâinile într-un gest neliniştit – mama lor nu s-ar fi putut îngriji de ele, din cauza banilor, dar şi pentru că, după mine, e un pic cam dezechilibrată. Ar fi fost trimise la casa de copii, ar fi fost despărţite, Rosalind nu ar mai fi avut cum să aibă grijă de Jessica. Or, Jessica avea nevoie de ea, era atât de neajutorată… nu putea să facă nimic singură. Rosalind îi făcea până şi lecţiile. Iar Katy… Katy ar fi scăpat şi ar fi făcut exact acelaşi lucru altcuiva. Dacă însă Katy nu ar fi fost acolo, totul ar fi fost *bine.* Taică-său nu le făcea rău decât din cauza lui Katy. Rosalind spunea acest lucru… şi se simţea atât de vinovată pentru asta! Dumnezeule… se simţea atât de vinovată! spunea uneori că şi-ar fi dorit să nu se fi născut Katy…

— Şi aşa ţi-a venit ideea, rosti Cassie pe un ton neutru. După cum îşi ţinea gura, puteam să spun că era foarte supărată şi că de-abia vorbea. Ţi-a sugerat să o omori pe Katy, în loc să-l omori pe tatăl lor.

— A fost ideea mea, zise Damien repede. Rosalind nu are nicio legătură cu asta. Nici măcar n-a vrut să… prima dată a spus nu. Nu era de acord ca eu să-mi asum asemenea riscuri pentru ea. Supravieţuise atâţia ani – spusese ea –, şi putea să mai rabde încă vreo

şase, până când Jessica ar fi fost destul de mare ca să se poată muta. Dar nu puteam să suport s-o las să îndure! De pildă, când el îi fracturase craniul, ea fusese internată două luni în spital. Ar fi putut să *moară.*

Brusc, m-am înfuriat, dar nu pe Rosalind, ci pe Damien, pentru că era în halul ăsta de cretin, atât de tâmpit, un personaj nenorocit de desene animate care se plasa ascultător exact acolo unde voia blocul de piatră ca să-i cadă fix în creştetul capului. Eram, desigur, perfect conştient atât de ironia, cât şi de plictisitoarele explicaţii psihologice ale reacţiilor lui, dar la vremea aceea tot ce-mi trecea prin cap era să dau cu uşa de perete şi să năvălesc în sala de interogatorii, să-i arunc în faţă lui Damien fişele medicale: „Vezi chestiile astea, tâmpitule? Vezi undeva pomenindu-se de fractură craniană? Nu ţi-a trecut prin minte nici măcar să-i ceri să-ţi arate cicatricea înainte de a ucide o biată fetiţă dintr-un asemenea motiv?"

— Deci ai insistat, reluă Cassie, şi, până la urmă, Rosalind a revenit asupra hotărârii.

De data asta, Damien îşi dădu seama de ironia replicii.

— Asta a fost din cauza Jessicăi. Lui Rosalind nu-i prea păsa de ce i se întâmpla ei personal. Rosalind era îngrijorată pentru Jessica, să nu facă o cădere nervoasă şi să clacheze. Nu credea că Jessica avea să mai reziste încă şase ani!

— Dar oricum Katy nu ar mai fi stat cu ele, cea mai mare parte din timp! spuse Sam. Trebuia să plece curând la şcoala de balet, la Londra. Până în clipa de faţă, ar fi fost plecată. Ştiai lucrul ăsta?

Damien aproape că strigă:

— *Nu!* I-am *spus* şi eu acelaşi lucru, chiar am rugat-o… nu înţelegeţi… Nu-i păsa că avea să ajungă balerină. Pur şi simplu îi făcea plăcere să se vorbească despre ea. Iar de la şcoală – unde oricum nu era cine ştie ce – s-ar fi întors *acasă* de Crăciun.

Din tot ce făcuseră, acesta era lucrul care mă şoca de-a binelea: precizia diabolică, sângele rece cu care ţintiseră şi murdăriseră lucrul care reprezenta pasiunea din sufletul lui Katy Devlin. Îmi aminteam de vocea gravă şi liniştită cu care Simone îmi spusese în studio: *„Sérieuse"*. În întreaga mea carieră nu mai simţisem niciodată astfel prezenţa răului: puternic, plutind în aer un miros respingător, încolăcindu-se invizibil pe picioarele mesei, urcându-mi cu o delicateţe obscenă până în gat. Mă lua cu fiori pe şira spinării.

— Deci a fost legitimă apărare, afirmă Cassie după o pauză în care Damien arăta foarte agitat, iar Cassie şi Sam nu îl priviră deloc.

Damien se agăţă imediat de această idee.

— Da. Exact. Adică nu am fi făcut aşa ceva dacă ar mai fi existat şi altă soluţie.

— Înţeleg. Şi ştii ce se întâmplă în cazuri din astea, Damien: soţii

bătute abuziv, ucise de soţi, chestii de-astea. Juraţii înţeleg de regulă asemenea situaţii.

— Da? făcu el, uitându-se la ea cu ochi uriaşi, plini de speranţă.

— Desigur. De îndată ce vor auzi prin ce a trecut Rosalind… Nu mi-aş face prea multe griji pentru ea. OK?

— Pur şi simplu nu aş vrea să aibă necazuri.

— Atunci să ştii că ai făcut ce trebuia. E bine că ne-ai spus nouă toate detaliile. OK?

Damien oftă uşor, obosit, simţindu-se parcă uşurat.

— OK.

— Bine, rosti Cassie. Să mergem mai departe. Când te-ai hotărât să faci asta?

— Prin iulie. Pe la jumătatea lui iulie.

— Şi pe ce dată ai stabilit că urma s-o faci?

— Cu doar câteva zile înainte de a se întâmpla. Îi spusesem lui Rosalind, ea trebuia să fie sigură că are un… un alibi… înţelegeţi. Ştiam că poliţiştii se vor interesa întâi de familie – citise ea undeva că membrii unei familii erau întotdeauna principalii suspecţi. Aşa că în acea noapte – cred că era într-o vineri – ne-am întâlnit, iar ea mi-a spus că aranjase să doarmă cu Jessica la verişoarele ei în următoarea zi de luni, că vor sta până pe la două noaptea la taclale, şi că aceea ar fi fost noaptea perfectă. Tot ce trebuia să fac era să mă asigur că termin totul înainte de ora două noaptea. Atunci, poliţia ar fi putut să spună…

Vocea îi tremura.

— Şi tu ce i-ai spus? îl întrebă Cassie.

— Cred că… cred că am cam intrat în panică. Adică nu mi se păruse nimic real până atunci. Nu cred că mă gândisem vreodată că aveam s-o *facem* cu adevărat. Credeam că era doar un subiect despre care mai discutam şi noi uneori. Eram un fel de Sean Callaghan… Sean de la săpături. Obişnuia să spună: „Când o să ne refacem trupa, o să fim cu adevărat mari…” Dar el ştia de fapt că acest lucru nu avea să se întâmple vreodată, însă dacă vorbea despre asta, se simţea mult mai bine.

— Cu toţii am trecut prin aşa ceva, zâmbi Cassie.

Damien aprobă din cap.

— Da, cam aşa era. Dar apoi Rosalind a zis: „Lunea viitoare”, iar eu am simţit brusc că… Parcă era cel mai nebunesc lucru de care auzisem vreodată, înţelegeţi? I-am spus lui Rosalind că poate era mai bine să se ducă la poliţie sau cam aşa ceva, în loc să… Dar ea nici n-a vrut să audă. Zicea întruna: „Am avut încredere în tine… Chiar am avut încredere în tine…”

— A avut încredere în tine? repetă Cassie. Dar nu destulă încât să facă dragoste cu tine?

— Nu, rosti Damien, încet, după o clipă de pauză. Nu… ştii… a făcut-o. După ce am hotărât totul legat de Katy… totul s-a schimbat pentru Rosalind, ştiind că aveam să fac asta de dragul ei. Noi… adică renunţase să mai spere că va fi capabilă s-o facă… dar voia să încerce. Până atunci lucrasem pe şantier, aşa că îmi puteam permite un hotel bun, merita ceva drăguţ, nu? Prima dată… ea… nu a putut. Dar ne-am întors acolo în săptămâna următoare şi…

Îşi muşcă buzele. Se străduia din răsputeri să nu plângă din nou.

— Şi după aceea? întrebă Cassie. Nu mai aveai cum să te răzgândeşti.

— Tocmai asta era problema. În noaptea în care am spus că poate-ar fi fost mai bine să mergem la poliţie, Rosalind… s-a gândit că eu spusesem că o voi face doar ca să… doar ca să ajung cu ea în pat. E atât de fragilă, a fost atât de rău rănită… nu puteam să o las să creadă că eu doar mă foloseam de ea. Vă imaginaţi cât ar fi *afectat-o* un asemenea lucru?

Un alt moment de tăcere. Damien se şterse apăsat cu mâna la ochi, recăpătându-şi controlul.

— Deci te-ai hotărât să mergi mai departe, rosti Cassie pe un ton neutru.

El aprobă din cap ca un adolescent trist.

— Cum ai făcut să vină Katy pe şantier?

— Rosalind i-a spus că un prieten de-al ei de pe şantierul arheologic a descoperit un obiect… Făcu un gest vag… Un medalion vechi, cu capac, cu o mică dansatoare pictată în interior. Rosalind i-a spus lui Katy că era chiar foarte vechi şi magic, că ea economisise bani să îl cumpere de la acel prieten – adică eu – ca să i-l facă ei cadou, să-i aducă noroc la şcoala de balet. Dar numai Katy putea să ia acel obiect de la prietenul lui Rosalind deoarece acesta o credea o dansatoare atât de grozavă, încât voia un autograf de la ea pentru atunci când avea să devină celebră. Aşa că trebuia să meargă ea, noaptea, deoarece lui nu-i era permis să vândă obiectele descoperite pe şantier, totul era secret.

M-am gândit la Cassie, când era ea copil şi se afla în faţa şopronului îngrijitorului: „Vrei bile?” Copiii gândesc altfel, spusese ea. Katy se îndreptase spre pericol la fel cum o făcuse şi Cassie: ca să nu rateze cumva momentul de magie.

— Vreau să spun… înţelegeţi ce vreau să spun? întrebă Damien, cu o notă de văicăreală în glas. Chiar credea că oamenii ar fi stat la coadă ca să capete un autograf de la ea.

— De fapt, avea toate motivele să creadă asta, răspunse Sam. Multă lume îi cerea autograf după ce a primit bursa de studii.

Damien zâmbi spre el neîncrezător.

— Şi ce s-a întâmplat când ea a ajuns la magazia pentru obiecte descoperite? întrebă Cassie.

El ridică din umeri, stânjenit.

— Exact ce v-am povestit mai înainte. I-am spus că medalionul se află în această cutie, pe raftul din spatele ei, şi când s-a întors ca să se uite… eu… am luat pur şi simplu pietroiul şi… A fost legitimă apărare, cum ai spus şi tu, numai că eu o apăram pe Rosalind, nu ştiu cum se cheamă asta…

— Dar mistria? întrebă Sam brutal. Şi asta a fost tot legitimă apărare?

Damien părea uluit şi speriat.

— Ăăă… da… Adică… n-am putut… ştiţi… Înghiţi cu greu în sec… N-am putut să-i fac *asta*. Era… părea… încă o mai visez. N-am putut să-i fac asta. Atunci am văzut mistria pe masă şi mi-am zis că…

— Ţi-ai zis că aşa putea să pară că fusese violată? OK, rosti Cassie, cu blândeţe, văzând pe faţa lui Damien roşeala care însemna panică, înţelegem cum s-a întâmplat asta. N-o bagi pe Rosalind în niciun fel de necazuri.

Damien părea derutat, dar ea îi înfruntă privirea.

— Presupun, spuse el, după un moment, făcându-se din nou palid la faţă. Rosalind a spus – poate pentru că era supărată – că nu era drept ca să nu ştie şi Katy prin ce trecuse Jessica, aşa că, la sfârşit, eu spusesem că… Scuzaţi-mă, cred că o să…

Scoase un sunet de parcă se abţinea să nu vomite.

— Respiră adânc! îi ceru Cassie. Te simţi mai bine? Bea puţină apă.

Strânse ceştile folosite, luă una nouă şi i-o umplu cu apă; îl sprijini ca să poată să soarbă; el ţinea ceaşca cu ambele mâini şi respira adânc.

— Ţi-ai revenit? întrebă ea când faţa lui reveni la o culoare mai normală. Te descurci perfect! Deci trebuia să o şi violezi pe Katy, dar în loc s-o faci, tu ai folosit mistria, după ce ea a murit.

— Am fost un laş! rosti Damien, şoptit şi sălbatic, ţinându-şi în continuare ceaşca la gură. Ea făcuse numai lucruri rele, iar eu am fost un laş.

Sam arătă cu un deget spre hârtiile cu înregistrările apelurilor telefonice.

— De-aia s-au rărit apelurile telefonice dintre tine şi Rosalind după moartea lui Katy? Două apeluri marţi, a doua zi după crimă; unul miercuri de dimineaţă, devreme; unul în marţea următoare, apoi nimic. Rosalind se supărase cumva că nu făcuseşi şi chestia asta, aşa cum aţi stabilit?

— Nu-mi dau seama de unde ar fi putut să afle. Eram prea speriat ca să-i spun. Am spus să nu vorbim deloc vreo două săptămâni, pentru ca poliţia – voi, adică – să nu facă legătura între noi doi, dar ea mi-a trimis un SMS, cam după o săptămână, în care îmi spunea că poate era mai bine să nu mai reluăm niciodată legătura, deoarece era evident că

mie nu-mi păsa de ea. Am sunat-o ca să aflu ce nu era în regulă şi, da, bineînţeles, era nebună de furie!… Se bâlbâia şi ridicase tonul… Adică, vreau să spun… făcusem treaba, dar, Dumnezeule! era normal să fie furioasă pe mine. Katy nici măcar nu fusese găsită până miercuri, pentru că intrasem eu în panică. Acest lucru i-ar fi putut distruge total alibiul, iar eu nu aveam… nu aveam… Avusese atâta încredere în mine, cum nu avusese în nimeni altcineva vreodată. Iar eu nu putusem să fac un lucru ca lumea, doar pentru că sunt un laş nenorocit.

Cassie nu spuse nimic. Stătea cu spatele la mine; îi vedeam fragilele oase ale şirei spinării sus, spre ceafă, şi am simţit o durere puternică, de parcă o greutate mare îmi apăsa încheieturile şi gâtul. Nu mai puteam să ascult. Afirmaţia aceea aparent neînsemnată, că fetiţa, Katy, dansa pentru că avea nevoie de atenţie, m-a dat gata. Tot ce-mi doream era să dorm, să dorm adânc de parc-aş fi fost drogat, să pun pe cineva să mă trezească doar după ce această zi ar fi trecut, iar ploaia monotonă ar fi spălat totul.

— Ştiţi ceva? rosti Damien încet, chiar înainte ca eu să plec. Urma să ne căsătorim. Imediat după ce Jessica s-ar fi refăcut cât s-o poată lăsa Rosalind singură cu ai ei. Cred că acest lucru nu are cum să se mai întâmple acum, nu-i aşa?

Rămaseră cu el întreaga zi. Ştiam ce aveau să facă, mai mult sau mai puţin; aveau povestea în mare, acum reveneau asupra ei, ca să completeze detalii, zile, ore, să verifice orice nepotrivire sau scăpare. Mărturisirea cuiva este doar începutul. După aceea ai nevoie de probe, de avocaţi ai apărării şi de juraţi, să te asiguri că ai totul scris, în momentul în care clientul tău e dispus să vorbească, pentru ca nu cumva după aceea să se răzgândească sau să-ţi ofere poveşti alternative. Sam era genul extrem de prudent. Aveau să facă o treabă foarte bună împreună.

Sweeney şi O'Gorman se tot perindară prin biroul pentru situaţii de urgenţă: aduseră lista convorbirilor telefonice ale lui Rosalind, declaraţii luate de la martori despre ea şi Damien. I-am trimis în sala de interogatorii. O'Kelly îşi băgă capul pe uşă şi se uită la mine, iar eu m-am prefăcut adâncit în sortarea apelurilor telefonice. Pe la amiază, Quigley intră în birou ca să-mi spună ce părere avea el despre caz. Nu numai că nu aveam chef să vorbesc cu nimeni (cu atât mai puţin cu el), dar era şi un semn de rău augur: singurul talent al lui Quigley este că depistează imediat o slăbiciune şi, în afară de tentativele jenante de a mi se băga în suflet, în general, pe mine şi pe Cassie ne lăsase în pace, stând pe capul nou-veniţilor sau a celor ale căror cariere erau în cădere liberă. Îşi trase scaunul foarte aproape de mine şi îmi spuse că l-am fi prins pe omul nostru cu câteva săptămâni mai repede dacă l-

am fi consultat pe el, îmi explicase dezamăgit ce greşeală psihologică făcusem lăsându-l pe Sam să-mi ia locul la interogatoriu, se interesă de lista telefoanelor lui Damien, dându-mi de înţeles că ar fi trebuit din capul locului să luăm în consideraţie posibilitatea ca sora victimei să fie implicată. Nu ştiam cum să mă debarasez de el, iar acest fapt îmi sporea senzaţia că prezenţa lui nu era doar plictisitoare, ci şi teribil de ameninţătoare. Era ca un albatros uriaş, dând târcoale biroului meu, ţipând şi găinăţându-se pe hârtiile mele.

Într-un târziu, la fel ca bătăuşii dintr-o şcoală, îşi dădu seama că eram prea sărac ca să încerce să mă buzunărească, aşa că se întoarse la treburile lui, cu un aer ofensat. Am renunţat să mai sortez înregistrările telefonice; m-am dus la fereastră şi am stat ore întregi uitându-mă la ploaie şi ascultând zgomotele discrete, familiare pe care le făceau colegii mei: râsul lui Bernadette, ţârâitul telefoanelor, vocile masculine certându-se, uşi trântite.

Se făcuse şapte şi douăzeci când, în sfârşit, i-am auzit pe Cassie şi pe Sam venind pe coridor. Vocile lor se auzeau prea slab ca să înţeleg ce spuneau, dar le-am recunoscut timbrul. E ciudat cum lucrurile îşi pot schimba perspectiva din care pot fi observate: nu-mi dădusem seama până atunci ce voce gravă avea Sam, până când nu-l auzisem interogându-l pe Damien.

— Vreau să plec acasă, zise Cassie când intră în birou.

Se aruncă pe un scaun şi îşi sprijini fruntea în palme.

— Aproape că s-a terminat, rosti Sam.

Nu era clar despre ce vorbea: despre ziua de lucru sau despre investigaţii. Ocoli biroul şi se aşeză pe scaunul lui. În drum, spre marea mea surpriză, îşi lăsă mâna uşor, pentru o clipă, pe creştetul lui Cassie.

— Cum a mers? am întrebat, dându-mi şi eu seama de tonul artificial din vocea mea.

Cassie nu schiţă nicio mişcare.

— Grozav! îşi răspunse Sam. Se frecă la ochi, strâmbându-se. Cred că e lămurită treaba, după cum merg lucrurile cu Donnelly.

Sună telefonul. Am răspuns: Bernadette ne spuse să rămânem cu toţii în biroul pentru situaţii de urgenţă, pentru că O'Kelly voia să ne vorbească. Sam clătină din cap, aşezându-se mai bine în scaun, cu picioarele depărtate, ca un fermier care se întoarce acasă după o zi grea de muncă. Cassie făcu un efort să-şi ridice capul şi se scotoci în buzunar după carneţel.

Ca de obicei, O'Kelly ne lăsat o vreme să-l aşteptăm. Niciunul dintre noi nu scoase niciun cuvânt. Cassie mâzgălea în carneţel un copac sinistru, din linii ascuţite, Sam stătea la birou uitându-se fix la avizierul plin, eu mă sprijinisem de fereastră şi mă uitam la grădina întunecată de jos, la micile adieri de vânt care mişcau frunzele

tufişurilor. Felul în care eram aşezaţi părea oarecum regizat, încărcat de un înţeles obscur şi de rău augur. Lumina fluorescentă mă aruncase într-o stare de transă şi mă simţeam ca într-o piesă suprarealistă, în care ceasul se oprise pentru totdeauna la ora 7.38, iar noi nu mai eram în stare să ne mişcăm vreodată de pe locurile noastre predestinate. Când în sfârşit apăru O'Kelly, a fost ca un fel de şoc.

— În primul şi în primul rând, începu el brusc, trăgându-şi un scaun şi aruncând un munte de hârtii pe birou, O'Neill, aminteşte-mi: ce urmează să faci cu toate mesajele astea ale lui Andrews?

— O să le arunc, spuse Sam.

Arăta foarte obosit. Nu că avea cearcăne, nu era vorba de asta. Pentru cineva care nu-l cunoştea, probabil că arăta chiar bine. Dar impresia de sănătate zdravănă, rurală, dispăruse şi arăta teribil de tânăr şi de vulnerabil.

— Foarte bine. Maddox, îţi dau cinci zile de concediu.

Cassie se uită scurt la el.

— Da, domnule.

Am verificat, pe furiş, dacă Sam era uimit sau ştia deja despre ce era vorba; totuşi, chipul lui nu-mi spunea nimic.

— Iar tu, Ryan, faci muncă de birou până când te anunţ eu. Nu ştiu cum dracului aţi reuşit voi trei să-l găsiţi pe Damien Donnelly, dar le puteţi mulţumi stelelor voastre norocoase pentru asta, altminteri carierele voastre ar fi fost într-o stare cu mult mai proastă decât acum. E clar?

Niciunul dintre noi nu avea energie să răspundă. M-am dezlipit de la fereastră şi m-am aşezat pe un scaun, cât mai departe de toţi ceilalţi.

O'Kelly ne privi urât şi luă tăcerea noastră drept aprobare.

— Bun. Cum merge cu Donnelly?

— Aş spune că merge bine, zise Sam, când deveni limpede că niciunul dintre noi nu avea de gând să răspundă. A mărturisit totul, cu detalii pe care nu le ştiam, şi chiar cu dovezi. Cred că singura lui şansă să iasă din asta este să pledeze pentru nebunie – şi asta va face, dacă va avea un avocat bun. Acum se simte îngrozitor, vrea să pledeze vinovat, dar o să-i treacă după câteva zile de stat la închisoare.

— Nu trebuie să-i permitem chestia asta cu nebunia, rosti amar O'Kelly. Parcă văd un idiot ridicându-se şi spunând: „Nu e vina lui, onorată instanţă, mămica lui l-a învăţat prea devreme să stea pe oliţă, iar el nu s-a putut abţine să nu o ucidă pe fetiţa asta…" Astea-s porcării! Nu e mai nebun decât sunt eu! Găsiţi pe unul de-al nostru şi spuneţi-i treaba asta.

Sam aprobă din cap şi îşi notă în carneţel.

O'Kelly răsfoi hârtiile pe care le adusese cu el, apoi ne flutură un raport pe sub nas.

— Acum: ce-i cu soră-sa?

Aerul din birou devenea sufocant.

— Rosalind Devlin, spuse Cassie, ridicându-şi capul din palme. Ea şi cu Damien se întâlneau. Din câte spune el, crima a fost ideea ei; ea l-a forţat s-o facă.

— Da… cred. De ce?

— După Damien, continuă Cassie, Rosalind i-a spus că Jonathan Devlin le abuza sexual pe toate cele trei surori, iar fizic, pe Rosalind şi pe Jessica. Katy, care era favorita lui, îl încuraja, chiar îl incita să le abuzeze pe celelalte două. Rosalind spunea că, dacă totuşi Katy era eliminată, abuzurile ar fi încetat.

— Există vreo dovadă care să susţină afirmaţia asta?

— Dimpotrivă. Damien spune că Rosalind i-a zis că taică-său îi spărsese capul, iar Jessicăi îi rupsese mâna, dar în fişele lor medicale nu există asemenea menţionări – nimic care să indice vreun abuz, de fapt. Iar Katy, după ce se presupune că a avut relaţii sexuale, ani de zile, cu tatăl ei, a murit *virgo intacta*.

— Şi atunci de ce vă mai pierdeţi vremea cu prostiile astea? O'Kelly aruncă raportul pe masă. Am găsit omul pe care-l căutam, Maddox. Haideţi, acasă cu voi, iar de rest se ocupă avocaţii.

— Pentru că de fapt toată porcăria a făcut-o Rosalind, nu Damien, continuă Cassie şi, pentru prima dată, în vocea ei se simţea un tremur slab. Cineva a îmbolnăvit-o pe Katy ani de zile, iar acesta nu a fost Damien. Prima dată când a fost vorba să plece la şcoala de balet a fost cu mult timp înainte ca Damien să ştie ceva de existenţa ei. Cineva a îmbolnăvit-o grav, astfel încât slăbise îngrozitor. Cineva i-a băgat în cap lui Damien să ucidă o fetiţă pe care de-abia dacă o văzuse vreodată – chiar dumneavoastră aţi spus-o, domnule, el nu este nebun: nu a auzit voci închipuite care să-i spună să facă o asemenea faptă. Rosalind e singura persoană vinovată pentru asta.

— Şi care e motivul ei?

— Nu suporta ideea că sora ei, Katy, se bucura de toată atenţia şi admiraţia. Domnule, pariez ce sumă vreţi dumneavoastră că aşa e! Cu ani în urmă, de îndată ce şi-a dat seama că sora ei avea talent la balet, cred că Rosalind a început să o otrăvească. E foarte uşor să faci asta: dezinfectant de toaletă, vomitive, sare gemă – într-o casă poţi găsi o sumedenie de lucruri care pot să-i provoace unei copile deranjamente gastrice misterioase, dacă o convingi să le înghită. Poţi să-i spui că e un medicament secret, care o s-o facă să se simtă mai bine. Iar dacă ea are doar opt sau nouă ani, iar tu eşti sora ei mai mare, probabil că te va crede… Dar când Katy a avut a doua şansă să plece la şcoala de balet, nu s-a mai lăsat convinsă. Avea deja doisprezece ani, era destul de mare încât să pună sub semnul întrebării ce i se spunea. A refuzat să mai înghită ceva. Iar acest lucru – la care se adaugă articolul din

ziar, strângerea de fonduri, precum şi faptul că devenise principala celebritate din Knocknaree – a fost picătura care a umplut paharul. Îndrăznise să nu o asculte pe Rosalind, iar Rosalind nu avea să permită acest lucru. Când l-a întâlnit pe Damien, a văzut în el o şansă. Nenorocitul ăsta n-are pic de personalitate; nu-i merge mintea deloc şi ar face orice ca ea să fie fericită. În următoarele câteva luni, ea se foloseşte de sex, de povestiri lacrimogene, de complimente, de procese de conştiinţă, orice îi trece prin cap, ca să-l convingă s-o ucidă pe Katy. Şi, în final, în ultima lună, ea l-a şocat puternic şi l-a făcut să se simtă de parcă nu avea de ales. De fapt, probabil că el chiar era un pic *nebun* la vremea aceea.

— Să nu mai spui asta în afara acestor pereţi, zise brusc, automat O'Kelly.

Cassie se foi, făcu un gest de parcă ar fi ridicat din umeri, după care se întoarse la schiţa ei din carneţel.

În birou se lăsă liniştea. Povestea era de-a dreptul cutremurătoare, veche precum cea a lui Cain şi Abel, dar cu noi faţete, ceea ce face imposibil de descris prin ce amestec de emoţii am trecut când am ascultat-o pe Cassie. Nu mă uitam la ea, ci la silueta fragilă din geam, dar nu aveam cum să nu o aud. Vorbise cu o voce foarte frumoasă, joasă şi flexibilă, parcă ar fi fost un instrument de suflat. Dar cuvintele pe care le rostea păreau să se târască pe pereţi, aruncând umbre circulare peste luminile din încăpere, refugiindu-se în pânzele de păianjen din colţuri.

— Avem dovezi? întrebă O'Kelly în final. Sau mizaţi doar pe vorbele lui Donnelly?

— Nu avem dovezi concrete. Dar putem demonstra legătura dintre Rosalind şi Damien – avem lista apelurilor lor pe telefoanele mobile – şi faptul că amândoi ne-au oferit aceeaşi pistă falsă despre un aşa-zis tip îmbrăcat în trening, ceea ce arată că ea a avut un rol. Dar nu există probe că ea a ştiut de crimă înainte de înfăptuirea ei.

— Normal că nu există, spuse el neutru. Eu de ce întreb? Sunteţi gata toţi trei să lucraţi mai departe? Sau e doar o mică cruciadă pe care o duce Maddox?

— Eu sunt de partea detectivului Maddox, afirmă Sam prompt şi ferm. L-am interogat pe Donnelly toată ziua şi cred că spune adevărul.

O'Kelly oftă, exasperat, şi arătă cu bărbia spre mine.

Era evident că estima că Sam şi Cassie complicau situaţia în mod inutil, aşa că nu mai voia decât să termine cu hârţogăria şi apoi să declare cazul închis; dar, în ciuda eforturilor lui de a părea astfel, totuşi, în adâncul inimii, nu era un despot, şi nu avea să calce peste părerea unanimă a echipei sale. Îmi părea rău pentru el cu adevărat: probabil că eram ultima persoană căreia voia să-i ceară sprijinul.

În final, mi-a fost greu să spun ceva cu voce tare, aşa că am aprobat

din cap.

— Minunat! exclamă O'Kelly obosit. E minunat! Bun! Mărturisirea lui Donnelly de-abia ne permite să o interogăm pe ea, darămite să o învinovăţim de ceva. Avem nevoie de mărturisirea ei. Câţi ani are?

— Optsprezece, am spus eu. Nu vorbisem de multă vreme, aşa că glasul îmi sunase răguşit. Am tuşit, să mi-l dreg, şi am repetat: Optsprezece.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că se îndură puţin de noi. Măcar nu trebuie să-i avem pe părinţii ei de faţă când o interogăm. Bun. O'Neill şi Maddox, aduceţi-o încoace, duceţi-vă după ea cât de repede puteţi, apoi speriaţi-o straşnic până cedează.

— N-o să meargă aşa, afirmă Cassie, adăugând încă o ramură la desenul din carneţel. Psihopaţii au niveluri foarte reduse de anxietate. Dacă vrei să o sperii, trebuie să-i lipeşti un pistol de tâmplă.

— Psihopaţii? am rostit eu după o clipă de năuceală.

— Dumnezeule, Maddox, făcu O'Kelly plictisit. Nu suntem la Hollywood. Nu şi-a *mâncat* sora.

Cassie îşi ridică privirea din carneţel, arcuindu-şi uşor sprâncenele.

— Eu nu vorbeam de filmele cu psihopaţi. Ea se potriveşte definiţiei clinice. Nu are conştiinţă, nu arată empatie, e o mincinoasă patologică, manipulează, e fermecătoare, intuitivă, are nevoie de atenţie, se plictiseşte uşor, e narcisistă, devine agresivă dacă e deranjată de ceva… şi sunt sigură că mai sunt câteva caracteristici, dar cred că e suficient câte am enumerat, nu?

— Da, e suficient cât să ne descurcăm, admise Sam sec. Staţi aşa: deci chiar dacă se ajunge la proces, ea o să scape fiindcă nu e sănătoasă psihic?

Dezgustat, O'Kelly mormăi ceva – era clar că nu voia să aibă de-a face cu psihologia în general, şi cu Cassie în special.

— E perfect sănătoasă, rosti Cassie crispată. Orice psihiatru ar spune asta. Nu e o boală mintală.

— De cât timp ţi-ai dat seama de acest lucru? am întrebat-o eu.

Clipi spre mine.

— M-am gândit la asta încă de când ne-am întâlnit cu ea prima dată. Nu părea însă relevant pentru acest caz: era limpede că ucigaşul nu era un psihopat, iar ea avea un alibi perfect. Oricum voiam să-ţi spun, dar oare chiar m-ai fi crezut?

„Ar fi trebuit să ai încredere în mine" – aproape că am spus eu. Am simţit că Sam se uita la noi, când la unul, când la celălalt, perplex, neliniştit.

— Oricum, continuă Cassie, reluând raţionamentul pe care îl începuse, nu e nicio şansă să o convingem să mărturisească speriind-o. Psihopaţilor nu le este cu adevărat frică. În principal, reacţionează doar dacă sunt agresaţi, plictisiţi sau dacă ceva le face plăcere.

— OK, spuse Sam. E limpede. Atunci care e treaba cu cealaltă soră, Jessica? Ea o fi ştiind ceva?

— E foarte posibil, am zis eu. Sunt apropiate.

Cassie se strâmbă auzind ce spun.

— O, Dumnezeule! făcu O'Kelly. Are doişpe ani, nu? Asta înseamnă că părinţii trebuie să fie de faţă.

— De fapt, zise Cassie, fără să se uite la noi, nu cred că o discuţie cu Jessica ne-ar folosi la ceva. Ea este sub controlul absolut al lui Rosalind. Orice i-a făcut Rosalind, este atât de influenţată, încât cu greu mai gândeşte singură. Dacă am găsi o cale prin care s-o acuzăm pe Rosalind, da, mai devreme sau mai târziu am putea scoate ceva şi de la Jessica. Dar atâta vreme cât Rosalind stă în acea casă, Jessica va fi prea înspăimântată ca să spună ceva rău.

O'Kelly îşi pierduse răbdarea. Ura surprizele de genul ăsta. Iar tensiunea intensă care domnea în încăpere probabil că îi dădea dureri de cap la fel de mari ca acelea pe care i le dădea cazul acesta.

— Minunat, Maddox, mulţumesc. Deci ce dracului vrei să sugerezi? Hai, spune-ne ceva folositor, în loc să stai acolo şi să ne ataci toate ideile.

Cassie se opri din desenat şi se apucă să-şi legene cu grijă stiloul între degete.

— OK, începu ea. Psihopaţilor le place să-i domine pe ceilalţi – să-i manipuleze, să-i facă să sufere. Cred că ar trebui să ne jucăm cartea asta. Să-i dăm toată puterea de care are nevoie, să vedem ce va face.

— Despre ce vorbeşti?

— Aseară, spuse Cassie încet, Rosalind m-a acuzat că mă culc cu detectivul Ryan.

Sam se întoarse brusc spre mine. Eu am continuat să-l privesc pe O'Kelly.

— O, n-am uitat asta, crede-mă, zise el apăsat. Şi aţi face bine să nu fie adevărat! Sunteţi şi-aşa într-un rahat destul de mare amândoi.

— Nu, continuă Cassie, aproape oftând, nu este adevărat. Nu făcea altceva decât să încerce să mă distragă, sperând că va reuşi să mă enerveze. Nu a putut s-o facă, dar ea nu e sigură de asta. Nu i-am arătat-o în niciun fel.

— Şi? făcu O'Kelly.

— Prin urmare, spuse Cassie, aş putea să mă duc să vorbesc cu ea, să recunosc în faţa ei că eu şi detectivul Ryan avem o legătură amoroasă veche şi să o implor să nu spună nimănui – poate că ar fi bine să-i spun că o suspectăm că a fost amestecată în uciderea lui Katy, apoi să mă ofer să-i spun ce anume ştim noi despre ea, cu condiţia ca ea să păstreze tăcerea cu privire la relaţia mea cu Ryan. Ceva de genul ăsta.

O'Kelly pufni.

— Şi ce? Crezi că aşa o să se apuce să spună totul despre ea?

Cassie ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Da, în general oamenilor nu le place să admită că au făcut ceva reprobabil, chiar dacă acest lucru nu are consecinţe nedorite; pentru că se simt prost din cauza asta şi pentru că nu vor ca restul să-i aprecieze mai puţin. În ceea ce o priveşte pe fata asta, pentru ea, ceilalţi oameni nu sunt reali, nu reprezintă mai mult decât personajele dintr-un joc video, iar „corect" şi „greşit" nu sunt altceva decât simple cuvinte. Ea nu se simte vinovată şi nu are remuşcări sau altceva pentru că l-a făcut pe Damien s-o ucidă pe Katy. De fapt, pot să pariez că e extrem de mândră de ea. Asta este cea mai mare realizare a ei, dar până acum nu a avut ocazia să i se laude nimănui. Dacă este sigură că ea controlează situaţia şi că nu am niciun microfon ascuns – oare aş putea avea aşa ceva şi să recunosc că m-am culcat cu partenerul meu? – cred că avem o şansă. Gândul de a-i mărturisi unui detectiv exact ce a făcut, ştiind că eu nu pot face nimic în legătură cu asta, altminteri mi-aş face-o cu mâna mea… Asta ar fi una dintre cele mai delicioase clipe din viaţa ei. N-o să fie capabilă să reziste tentaţiei.

— Poate să spună ce dracului îi trece prin cap, zise O'Kelly. Dacă nu îi citeşti drepturile, nu o să fie admis în instanţă.

— O să i le spun.

— Şi crezi că o să mai spună ceva? Mi s-ă părut că ai zis că fata nu e nebună.

— Nu *ştiu,* răspunse Cassie. Pentru o singură secundă, mi s-a părut epuizată şi agasată, iar acest lucru o făcea să pară foarte tânără, ca un adolescent care nu poate să se împace cu lumea idioată a adulţilor. Spun doar că asta este modalitatea prin care am avea cele mai multe şanse. Dacă o chemăm la un interviu oficial, o să fie pusă în gardă, o să stea aici în faţa noastră şi o să nege totul, iar noi o să dăm un mare rateu: o să plece apoi acasă ştiind că nu există nicio cale s-o prindem. Aşa cum spun eu, măcar există o şansă ca ea să îşi imagineze că eu nu o să pot dovedi că mi-a spus ceva, şi atunci o să-şi asume riscul să vorbească.

O'Kelly zgâria cu unghia, monoton şi furios, pe suprafaţa biroului din pal melaminat. Se vedea că se gândea serios la ce auzea.

— Atunci, dacă o facem, o să porţi un microfon. Nu îmi asum riscul să accept cuvântul tău împotriva cuvântului ei.

— N-am altă cale, spuse Cassie cu răceală.

— Cassie, rosti Sam cu mare blândeţe, aplecându-se peste masă, eşti sigură că eşti pregătită să faci asta?

Am simţit brusc un val de mânie, cu atât mai dureros cu cât era absolut nejustificat. Eu trebuia să pun acea întrebare, nu el; pur şi simplu îmi luase locul.

— E-n regulă, n-o să păţesc nimic, îi răspunse Cassie, schiţând un

zâmbet. Hei, am lucrat sub acoperire luni de zile şi nu s-a prins nimeni niciodată. Am stofă de Oscar.

Nu cred că la asta se referise întrebarea lui Sam. Simplul fapt că îmi povestise despre tipul de la colegiu o făcuse să arate ca un catatonic, iar acum observam aceeaşi privire distantă, aceleaşi pupile dilatate şi aceeaşi notă de detaşare exagerată în tonul vocii ei. M-am gândit la acea primă seară, când Vespa era trasă pe dreapta: cum aş fi vrut să o adăpostesc în haina mea, să o protejez măcar de ploaie.

— Pot s-o fac eu, am spus, cam tare. Rosalind mă place.

— Nu! mă repezi O'Kelly. Nu poţi.

Cassie se frecă la ochi, îşi presă rădăcina nasului de parcă ar fi început s-o doară capul.

— Fără nicio supărare, spuse ea sec, dar Rosalind nu te place mai mult decât mă place pe mine. Nu e capabilă de asemenea sentimente. Pe tine doar te găseşte folositor. Ştie că poate să te joace pe degete – sau putea; în fine… – şi e sigură că tu eşti poliţistul care, dacă se va ajunge la asta, va crede că ea a fost acuzată pe nedrept şi va lupta de partea ei. Crede-mă, nu există absolut nicio şansă ca ea să renunţe la acest lucru, făcându-ţi ţie o confesiune. Pe când eu, nu pot să-i fiu de folos cu nimic. N-ar avea nimic de pierdut vorbind cu mine. Ştie că nu o plac, iar asta înseamnă că va fi şi mai entuziasmată să vadă că am ajuns la mila ei.

— Bine, spuse O'Kelly, aşezându-şi hârtiile teanc şi împingând scaunul la locul lui. Hai să facem cum zici tu, Maddox. Sper din inimă că ştii ce vorbeşti acolo. Primul lucru, mâine-dimineaţă, îţi punem un microfon şi apoi poţi să te duci să vorbeşti aşa… ca-ntre fete… cu Rosalind Devlin. O să mă asigur că îţi vor da un aparat care se activează când vorbeşti… asta ca să nu uiţi tu să apeşi butonul de înregistrare.

— Nu, refuză Cassie. Nicio înregistrare. Vreau un transmiţător, care să comunice cu o dubiţă, care să stea la peste două sute de metri depărtare.

— Ca să interoghezi o fată de optsprezece ani? făcu O'Kelly dispreţuitor. Fii serioasă, Maddox. Doar n-avem de-a face cu Al-Qaeda.

— Nu, ca să mă întâlnesc între patru ochi cu o psihopată care tocmai şi-a ucis sora.

— Ea, personal, nu a fost niciodată violentă, am comentat.

Nu intenţionasem să sune răutăcios, dar Cassie îşi trecu rapid privirea peste mine, lipsită de orice expresie, de parcă nici nu aş fi existat.

— Transmiţător şi dubiţă, repetă ea.

Nu m-am dus în acea seară acasă decât pe la trei dimineaţa, când am fost sigur că Heather dormea. Am mers pe malul mării, la Bray, şi

am stat acolo în maşină. Până la urmă, ploaia se oprise, era ceaţă. Venise mareea, auzeam pleoscăitul rapid al apei şi vedeam din când în când valurile ciudat de lucioase prin cenuşiul şters al nopţii. Micul pavilion apărea şi dispărea, parcă i-ar fi aparţinut sătucului Brigadoon[51]. Undeva se auzeau semnale de avertizare, iar şi iar, în timp ce oamenii se îndreptau spre casă, întrupându-se treptat din nimicul înconjurător, iar siluetele pluteau în aerul ceţos, ca nişte mesageri întunecaţi.

M-am gândit la o mulţime de lucruri în acea noapte. M-am gândit la Cassie, la Lyon, o fată cu şorţuleţ servind cafea clienţilor de pe terasă, într-o zi însorită, vorbindu-le în limba franceză. M-am gândit la părinţii mei care se pregăteau să iasă la dans: brazdele pe care pieptănul le lăsa în părul dat cu briantină al tatălui meu, parfumul mamei şi rochia cu flori strecurându-se pe uşă. M-am gândit la Jonathan, la Cathal şi Shane, cu picioarele lor lungi, impulsivi, râzând sălbatic în timp ce se jucau cu bricheta. La Sam, stând la o masă mare de lemn, în mijlocul celor şapte fraţi şi surori; la Damien în biblioteca de la colegiu, completând o cerere pentru slujba de la Knocknaree. M-am gândit la ochii sălbatici ai lui Mark: „Singurele lucruri în care cred sunt cele pe care le-am scos la iveală prin săpături”, apoi la protestatarii care îşi agită îndrăzneţ pancartele, la refugiaţii care înoată noaptea înfruntând curenţii rapizi; la toţi cei ale căror vieţi sunt în pericol şi ale căror mize sunt atât de preţioase, încât sunt în stare să meargă drept, cu ochii deschişi, înfruntând ceva ce le va lua sau le va transforma vieţile şi ale căror aspiraţii înalte şi abstracte sunt foarte departe de puterea noastră de înţelegere. Am încercat, timp îndelungat, să-mi amintesc de vremurile când îi aduceam mamei mele flori sălbatice.

24

O’Kelly a fost dintotdeauna un mister pentru mine. Nu o plăcea pe Cassie, privea cu dispreţ teoria ei şi, de fapt, o considera un ghimpe în coaste; dar Brigada – asta avea o semnificaţie adâncă, aproape totemică pentru el şi, odată ce se hotăra să susţină pe cineva, indiferent că era un el sau o ea, nu mai dădea înapoi. Aşa că îi dădu lui Cassie transmiţătorul şi dubiţa care să o urmeze, chiar dacă lui i se părea că asta era o totală pierdere de vreme şi de resurse. A doua zi de dimineaţă, când am ajuns la birou – foarte devreme, pentru că voiam s-o abordăm pe Rosalind înainte de a pleca la şcoală –, Cassie era deja acolo şi tocmai i se prindea transmiţătorul.

— Scoate-ţi puloverul, îi spuse tehnicianul.

Era mic, cu un chip inexpresiv, dar avea mâini îndemânatice, profesioniste.

Cassie îşi scoase ascultătoare puloverul, ca un copil în cabinetul doctorului. Pe dedesubt avea un fel de maiou băieţesc. Renunţase la machiajul din ultimele zile, iar sub ochi avea cearcăne întunecate. Mă întrebam dacă dormise vreun pic. Mi-am închipuit-o stând la fereastră, cu tricoul întins peste genunchi, cu o ţigară al cărei capăt se înroşea ori de câte ori trăgea din ea, privind cum zorii apăreau în grădină. Sam stătea la fereastră, cu spatele la noi. Agitat, O’Kelly îşi făcea de lucru ştergând şi scriind pe tablă.

— Trece-ţi firul şi pe sub tricou, te rog, spuse tehnicianul.

— Înregistrările telefonice te aşteaptă să le sortezi, îmi zise O’Kelly.

— Vreau să merg şi eu cu tine, i-am cerut lui Cassie.

Sam tresări. Cassie, cu capul aplecat spre microfon, nu se uită la mine.

— Când o zbura porcu’, îmi replică O’Kelly.

Eram atât de obosit, încât vedeam totul printr-o perdea de pâclă.

— Vreau să merg şi eu, am repetat.

De data asta toată lumea m-a ignorat.

Tehnicianul prinse bateria de betelia jeanşilor lui Cassie, făcu o mică tăietură în marginea maioului şi strecură prin ea microfonul. Îi spuse să-şi îmbrace la loc puloverul – Sam şi O’Kelly se întorseseră cu spatele –, după care îi ceru să vorbească. Când se uită nedumerită la O’Kelly, acesta îi zise:

— Spune orice-ţi trece prin cap, Maddox, vorbeşte-ne despre planurile tale de weekend dacă vrei.

Dar ea începu să recite un poem, genul pe care îl înveţi la şcoală pe de rost.

La mult timp după aceea, răsfoind paginile cărţilor într-o librărie prăfuită, am dat peste versuri:

Pentru-ale voastre minţi rostesc
Cu vorbele-mi de lut o rugăciune.
Ce dar, întreb, să vă aduc acum,
Până a plânge şi-a mă-ndepărta?

Şi mi-au răspuns: ia dafinul, ia ghinda
Şi lacrimile noastre. Trăieşte
ca un amant risipitor. Tot ce îţi cerem este
Un singur dar, pe care nu-l poţi da.[52]

Vocea ei era egală, lipsită de expresie, şoptită. Aparatul o prinsese şi o sublinia cu un ecou, în timp ce în fundal se auzea un sunet fâşâit de parcă undeva, departe, bătea vântul. Mi-a sugerat o poveste cu fantome, în care vocea celui dispărut ajunge la cei pe care-i iubeşte prin intermediul radioului sau al telefonului, cu ajutorul undelor rătăcite conform legilor naturii şi spaţiilor sălbatice ale universului. Tehnicianul făcu un reglaj fin, din butoane.

— Mulţumim pentru recitare, Maddox, a fost foarte emoţionant, spuse O'Kelly, după ce tehnicianul termină treaba. Bun. Uite planul cartierului, continuă, bătând cu dosul palmei în harta făcută de Sam. Vom fi în dubiţa parcată în Knocknaree Crescent, prima alee la stânga faţă de intrarea principală. Maddox, vii cu motoreta, parchezi în faţa casei familiei Devlin şi o inviţi pe fată afară, la o plimbare. Ieşiţi pe poarta din spatele casei, o luaţi la dreapta ca să vă îndepărtaţi de şantier, apoi de-a lungul zidului ca să ieşiţi de pe strada principală şi apoi la dreapta din nou, către intrarea din faţă. Dacă deviaţi de la traseul ăsta, spui în microfon. Ne spui cât de des poţi care este locul în care vă aflaţi. Când o asiguri – Dumnezeule! *dacă* o asiguri… – că drepturile îi vor fi respectate şi consideri că ţi-a spus destule ca să poată fi acuzată, o arestezi. Dacă simţi că nu ajungi nicăieri cu ea, renunţă, las-o în pace. Dacă ai nevoie de noi, în oricare loc te-ai afla, ne spui şi venim. Dacă are vreo armă, ne spui la microfon. Zici: „Pune cuţitul jos!" sau ceva de genul ăsta. N-ai martori, deci nu scoate arma decât dacă nu mai poţi face nimic altceva.

— Nu-mi iau arma cu mine, zise Cassie. Îşi desfăcu centura şi i-o dădu lui Sam, ridicând apoi mâinile. Verifică-mă!

— Pentru ce? făcu Sam încurcat, uitându-se la pistolul pe care îl ţinea în mână.

— Să nu am arme, zise Cassie privind într-o parte, la întâmplare, peste umărul lui. Dacă spune ceva, dacă mă reclamă că am ameninţat-o cu arma. Verifică-mi şi motoreta, înainte de a pleca.

Nici până azi nu ştiu cum am reuşit să mă aflu şi eu în dubiţă. Poate pentru că, deşi căzut în dizgraţie, încă eram partenerul lui

Cassie, relaţie pentru care aproape orice detectiv are un respect aproape reflex, adânc înrădăcinat. Sau poate pentru că l-am bombardat pe O'Kelly cu toată tehnica pe care orice copil o ştie: dacă îi ceri cuiva suficient de insistent, când el încearcă să se concentreze la altceva, mai devreme sau mai târziu va ceda doar ca să te facă să taci din gură. Eram prea disperat ca să îmi mai pese că mă umileam. Probabil că şi-a dat seama că, dacă mă refuza, aş fi luat oricum Land Roverul şi aş fi mers de capul meu.

Dubiţa era fără geamuri, albă, sinistră, genul care apare mereu menţionată în rapoartele poliţiştilor, purtând numele unei firme pe partea laterală şi un număr de înmatriculare fictiv, ca să dea impresia că aparţine unei companii oarecare. Înăuntru era chiar şi mai rău: cabluri negre şi groase se încolăceau pretutindeni, echipamentele produceau un zgomot de fond difuz, iar beculeţele clipeau, din plafon venea o lumină palidă, iar faptul că era izolată fonic dădea impresia unui salon dintr-un spital de boli psihice. Sweeney conducea; eu, Sam, O'Kelly şi tehnicianul stăteam în compartimentul din spate, legănându-ne tăcuţi pe băncile scunde. O'Kelly îşi luase cu el un termos de cafea şi un fel de plăcintă pe care o înghiţea metodic, cu dumicaţi uriaşi, fără să-i facă vreo plăcere. Sam îşi râcâia cu degetul pe pantaloni o pată imaginară în dreptul genunchilor. Eu mi-am trosnit degetele până mi-am dat seama cât era de enervant pentru ceilalţi, şi am încercat să-mi reprim nevoia de a-mi aprinde o ţigară. Tehnicianul dezlega un careu de cuvinte încrucişate din *Irish Times*.

Am parcat în Knocknaree Crescent, iar O'Kelly o sună pe Cassie pe mobil. Era prin apropiere, în raza de acţiune a echipamentului; vocea ei prin intermediul speakerului se auzea rece şi constantă.

— Maddox.

— Unde eşti? o întrebă O'Kelly.

— Mă apropii de casă. N-am vrut să dau târcoale pe-aici, aşteptându-vă pe voi.

— Am ajuns pe poziţie. Dă-i drumul.

Urmă o mică pauză, apoi Cassie răspunse:

— Da, domnule.

După care închise. Am auzit zgomotul Vespei pornind şi ciudatul efect stereo, pentru ca un minut mai târziu să treacă pe la capătul străzii, la numai câţiva metri de noi. Tehnicianul lăsă ziarul deoparte şi se apucă să ajusteze ceva. O'Kelly, în faţa mea, scoase o pungă de bomboane şi se rezemă de banchetă.

În microfon se auziră paşi, apoi sunetul slab al soneriei de la uşă. O'Kelly ne întinse punga de bomboane. L-am refuzat cu toţii; el ridică din umeri şi îşi luă o caramea.

Se auzi uşa deschizându-se.

— Domnişoară detectiv Maddox! rosti Rosalind surprinsă, fără nicio

plăcere. Mi-e teamă că suntem cu toţii foarte ocupaţi în clipa asta.

— Ştiu, îi răspunse Cassie. Îmi pare sincer rău că vă deranjez. Dar aş putea… există cea mai mică şansă să vorbesc acum un pic cu tine?

— Ai avut şansa asta aseară. Dar în loc să o faci, m-ai insultat şi mi-ai stricat ziua. Chiar nu am chef să mai pierd timpul stând de vorbă cu tine.

— Îmi pare rău că s-a-ntâmplat aşa. N-am… n-ar fi trebuit să mă port aşa. Dar ce vreau acum să-ţi spun nu este în legătură cu cazul. Vreau doar să… Simt nevoia să te rog ceva.

Linişte. Mi-am imaginat-o pe Rosalind cum stă în cadrul uşii, fixând-o şi măsurând-o pe Cassie din cap până-n picioare. Iar ea, Cassie, supărată şi tensionată, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele jachetei sale suedeze. În fundal, cineva – Margaret – strigă ceva. Rosalind se repezi:

— Pe mine mă caută, mamă, după care uşa a fost trântită. Despre ce e vorba? o interogă Rosalind.

— Am putea…

Urmă o fâşâitură. Cassie se foia, agitată.

— … Am putea să facem o plimbare împreună? E foarte personal ce vreau să-ţi spun.

Lucrul acesta îi câştigă interesul lui Rosalind, dar vocea ei nu se schimbă deloc.

— De fapt, chiar eram gata şi voiam să ies.

— Te reţin doar cinci minute. Putem s-o luăm pe-aici prin spate sau… Te rog, domnişoară Devlin. E ceva important.

La sfârşit, aceasta scoase un oftat.

— Bine. Cred că pot să-ţi acord câteva minute.

— Mulţumesc, zise Cassie, apreciez cu adevărat.

Şi le-am auzit cum merg pe alee, recunoşteam zgomotul pe care îl făceau tocurile lui Rosalind şi paşii ei repezi.

Era o dimineaţă calmă, senină; soarele alungase ceaţa de peste noapte, dar încă mai erau straturi subţiri, deasupra ierbii sau sus, pe cerul răcoros. Observasem toate acestea când mă suisem în dubiţă. Din difuzor se auzea ciripitul păsărilor, scârţâitul porţii din spatele casei, când se deschisese şi, din nou, când se închisese, apoi paşii lui Cassie şi ai lui Rosalind prin iarba umedă, spre marginea pădurii. M-am gândit la ele, cât de frumoase trebuie că arătau amândouă pentru cineva care le întâlnea: Cassie, cu pletele ondulate, bătute de vânt; Rosalind, albă şi zveltă ca o fată dintr-un poem. Două fete, într-o dimineaţă de septembrie, strălucind printre frunzele care cădeau şi printre iepurii care se speriau la apropierea lor.

— Pot să te întreb ceva? începu Cassie.

— Tocmai de aceea suntem *aici,* nu? răspunse Rosalind, cu o inflexiune subtilă a vocii care sugera că, de fapt, Cassie nu făcea

altceva decât să-i ocupe valorosul timpul.

— Da. Scuze. Cassie respiră adânc. OK. Mă întrebam: de unde ştii despre…?

— Despre…? făcu prompt şi politicos Rosalind.

— Despre mine şi detectivul Ryan…

Linişte.

— Că am avut… că avem o legătură.

— A, asta era! râse Rosalind. Se auzi un mic zgomot metalic. Nicio emoţie, aproape ca un semn de triumf. Of, domnişoară Maddox. De unde crezi că aş putea să ştiu?

— M-am gândit că poate pur şi simplu ai ghicit. Sau cam aşa ceva. Poate că nu ne-am ascuns chiar atât de bine pe cât am fi vrut. Sau poate doar mi s-a părut… Nu mă pot abţine să nu mă întreb…

— Păi era destul de evident, nu? Era răutăcioasă, mustrătoare. Dar nu. Fie că mă crezi sau nu, domnişoară detectiv Maddox, nu prea-mi petrec timpul gândindu-mă la tine sau la viaţa ta amoroasă.

Urmă din nou linişte. O'Kelly îşi scotea bucăţelele de caramele dintre dinţi.

— Şi-atunci? spuse Cassie în cele din urmă, pe un ton extrem de trist.

— Detectivul Ryan mi-a spus, desigur, rosti Rosalind cu o voce dulce.

Am simţit privirile lui Sam şi O'Kelly aţintite asupra mea şi mi-am muşcat obrazul ca să mă stăpânesc să nu neg în faţa lor.

Acesta nu este un lucru uşor de admis, dar până în acel moment îmi păstrasem o licărire de speranţă că totul nu fusese altceva decât o neînţelegere cumplită. Un tip care spune tot ce crede că vrei tu să auzi, o fată perversă din cauza unei traume sau a durerii, iar peste toate acestea, în vârf, faptul că fusesem îndepărtat. Existau sute de posibilităţi ca totul să fi fost greşit interpretat. Dar de-abia în acea clipă, în lumina minciunii gratuite pe care o spunea, am înţeles că Rosalind – acea Rosalind pe care o cunoscusem, rănită, captivantă, imprevizibilă, fata cu care râsesem în centru şi căreia îi ţinusem mâinile într-ale mele când stătuserăm împreună pe bancă – nu existase niciodată. Tot ce îmi arătase vreodată fusese construit ca să creeze efecte, cu aceeaşi pasiune calculată pe care o dovedesc actorii pe scenă. Sub nenumăratele văluri strălucitoare, era tot atât de simplă şi de periculoasă precum sârma ghimpată.

— Pe dracu'! exclamă Cassie deranjată. *Niciodată* n-ar dezvălui…

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa în faţa mea! o repezi Rosalind.

— Îmi pare rău, se scuză Cassie după un moment, dând înapoi. Doar că… Doar că nu mă aşteptam la asta. Nu m-am gândit niciodată că ar putea să spună cuiva. Niciodată!

— Ei, uite c-a spus. Trebuie să ai mai mare grijă când acorzi cuiva

încredere. Asta e tot ce ai vrut să mă întrebi?

— Nu. Vreau să-ţi cer o favoare. Se auzi o mişcare: Cassie trecându-şi mâna prin păr ori poate peste faţă. E împotriva regulilor să… să ai o relaţie cu partenerul. Dacă află şeful nostru, putem fi amândoi concediaţi sau retrogradaţi. Iar această slujbă… această slujbă înseamnă foarte mult pentru noi. Pentru amândoi. Am muncit din greu ca să putem ajunge în brigada asta. Dacă am fi daţi afară, am fi terminaţi.

— Ar fi trebuit să vă gândiţi înainte la asta, nu crezi?

— Ştiu, spuse Cassie. Dar există vreo şansă ca tu… să nu spui nimic despre asta… Nimănui…

— Adică să ascund mica voastră legătură? Asta vrei să spui?

— Ăăă… da. Cam aşa ceva.

— Nu înţeleg ce te face să crezi că sunt dispusă să îţi fac vreo favoare, rosti Rosalind indiferentă. Te-ai purtat oribil cu mine de câte ori ne-am întâlnit… până acum, când ai nevoie de mine. Nu-mi plac profitorii.

— Îmi pare rău dacă m-am purtat urât, continuă Cassie. Vocea ei suna tensionată, prea ascuţită şi prea grăbită. Chiar îmi pare rău. Cred că m-am simţit… nu ştiu… ameninţată de tine… N-ar fi trebuit s-o fac. Îmi cer scuze.

— De fapt, chiar îmi datorezi scuze. Dar asta este în afară de ce discutăm noi acum. Nu mă deranjează că m-ai insultat *pe mine,* dar sunt sigură că dacă ai putut să te porţi aşa, faci acelaşi lucru şi cu alţi oameni, nu-i aşa? Nu sunt sigură că trebuie să protejez pe cineva care se poartă atât de neprofesional. Îmi trebuie puţin timp de gândire ca să mă hotărăsc dacă trebuie să-i spun şefului tău care este adevărata ta faţă.

— Nemernica, rosti Sam încet, fără să-şi ridice privirea.

— Poate vrea un şut în fund, mormăi O'Kelly. În ciuda faptului că nu-i stătea în fire, începuse totuşi să fie şi el interesat. N-am mai auzit pe nimeni să vorbească aşa cu cineva care e de două ori mai în vârstă…

— Ascultă, continuă Cassie disperată, nu e vorba numai de mine. E vorba şi de detectivul Ryan. El nu a fost niciodată nepoliticos cu tine, nu? Te place la nebunie.

Rosalind râse, cu modestie.

— Chiar e adevărat?

— Da, repetă Cassie. Da, te place.

Rosalind se prefăcea că stă pe gânduri.

— Presupun că dacă tu ai fost cea care a alergat după el, atunci nu e vina lui. Poate că nu e drept să sufere şi el.

— Da, eu am alergat după el. Auzeam umilinţa în vocea lui Cassie, totală şi autentică. Eu am… Eu am fost cea care a iniţiat întotdeauna

întâlnirile.

— Şi de când durează relaţia asta?

— De cinci ani, spuse Cassie. Cu intermitenţe.

Cu cinci ani în urmă, eu şi Cassie nici nu ne cunoşteam, nici măcar nu lucram în aceeaşi zonă a ţării şi am înţeles că acest detaliu era pentru O'Kelly, să fie sigur că era o minciună, în cazul în care i-ar fi dat prin cap să ne suspecteze. Pentru prima dată realizam că jocul ei dublu era interesant şi periculos.

— Trebuie, desigur, să-mi spui dacă s-a terminat, zise Rosalind, ca să ştiu dacă să mă mai gândesc să vă acopăr.

— S-a terminat. Jur că s-a terminat. El… el a pus capăt legăturii, acum câteva săptămâni. De data asta definitiv.

— O! Dar de ce?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Hm, nu cred că eşti în situaţia în care să-ţi permiţi să ai de ales.

Cassie inspiră adânc.

— Nu ştiu de ce, continuă ea. Ăsta este purul adevăr, jur. Am făcut tot ce am putut ca să aflu de la el de ce, dar nu a făcut altceva decât să îmi spună că e prea complicat, că e derutat, că nu e pregătit acum pentru o relaţie – nu ştiu dacă a apărut altcineva în viaţa lui sau… De fapt, nici nu mai vorbim unul cu celălalt. Nici nu se mai uită la mine. Nu ştiu ce să fac.

Vocea îi tremura foarte tare.

— I-auzi, făcu O'Kelly, nu chiar admirativ. Maddox şi-a ratat vocaţia. Trebuia să se facă actriţă.

Dar ea nu juca teatru. Rosalind mirosi asta imediat.

— Păi, zise ea – şi am simţit în vocea ei o undă de satisfacţie – nici măcar nu pot spune că sunt surprinsă. E clar că nu-ţi vorbeşte cum o face un iubit.

— Ce ţi-a spus despre mine? o întrebă Cassie neajutorată, după o secundă.

Se expunea loviturilor. O lăsa deliberat pe Rosalind s-o jignească, s-o rănească, să-i smulgă durerea puţin câte puţin, să se hrănească după bunul-plac pe socoteala ei. Simţeam că-mi vine rău de la stomac.

Rosalind făcu o pauză, ca să se lase aşteptată.

— Mi-a spus că eşti teribil de neajutorată, rosti ea în sfârşit. Vocea ei era subţire, şi dulce, şi limpede, fără inflexiuni. „Disperată" a fost cuvântul pe care l-a folosit. Că de-aia şi eşti aşa de rea cu mine, pentru că eşti geloasă că are atâta grijă de mine. A făcut tot posibilul să se poarte drăguţ – cred că-i părea rău pentru tine –, dar se săturase de felul în care te purtai cu el.

— Astea-s gogoşi! am sărit furios, fără să mă mai pot stăpâni. *Niciodată* n-am…

— Taci din gură, îmi ceru Sam în acelaşi timp cu O'Kelly care se

repezi şi el:

— Cine dracu' o crede?

— Linişte, vă rog, ne atenţionă politicos tehnicianul.

— L-am prevenit în legătură cu tine, spuse Rosalind, reflectând. Deci mi-a ascultat sfatul până la urmă.

— Da, răspunse Cassie foarte încet, cu glas tremurător. Cred că da.

— O, Dumnezeule! Tonul era unul amuzat. Chiar eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa?

Tăcere.

— Eşti?

— Nu ştiu. Vocea lui Cassie era gravă şi tristă, dar până nu-şi suflă nasul, nu îmi dădusem seama că plângea. Nu m-am gândit niciodată la asta până când… pur şi simplu am… n-am fost niciodată atât de apropiată de cineva. Iar acum nici măcar nu mai pot gândi limpede, nu pot…

— O, domnişoară detectiv Maddox, oftă Rosalind. Dacă nu poţi fi cinstită cu mine, măcar fii cinstită cu tine însăţi.

— Nu pot *spune,* rosti Cassie cu greu. Poate că eu… vocea i se gâtuise.

Dubiţa părea că se afla sub pământ, era ceva de coşmar, pereţii ei se înclinau parcă spre interior. Calitatea imaterială a vocilor le dădea un plus de oroare, parcă spionam două fantome rătăcitoare, prinse într-un fel de bătălie eternă şi neschimbată. Mânerul uşii era invizibil în umbră, şi am surprins privirea de avertizare pe care mi-o arunca O'Kelly.

— Tu ai vrut să vii, Ryan, îmi zise el.

Nu puteam să respir.

— Ar trebui să mă duc după ea.

— Ca să faci ce? Merge totul conform planului, oricum ar fi, merită. Linişteşte-te.

Din difuzor se auzi cum respira greu.

— Nu, am spus. Ascultă!

— Îşi face treaba bine. Chipul lui era de nepătruns în lumina galbenă murdară. Stai jos.

Tehnicianul ridică un deget.

— Ar fi bine să te controlezi, zise Rosalind cu dezgust. E îngrozitor de greu să conversezi cu folos cu cineva isteric.

— Îmi pare rău. Cassie îşi suflă din nou nasul şi înghiţi greu. Uite… te rog. S-a terminat. Nu a fost vina detectivului Ryan, iar el ar face orice pentru tine. A avut destulă încredere în tine dacă ţi-a spus. Nu ai putea… pur şi simplu să uiţi toate astea? Să nu spui nimănui? Te rog…

— Păi… Rosalind cântărea. Eu şi detectivul Ryan suntem foarte apropiaţi, de ceva timp. Dar ultima dată când l-am văzut, a fost aspru

şi el. Şi m-a minţit despre cei doi prieteni ai lui din copilărie. Nu-mi plac mincinoşii. Nu, domnişoară detectiv Maddox. Mi-e teamă că nu mi se pare deloc că v-aş datora vreo favoare vreunuia dintre voi.

— OK, zise Cassie. OK, OK. Dar ce-ai spune dacă aş putea să-ţi fac şi eu un bine în schimb?

Un mic chicot de râs.

— Nu îmi imaginez niciun lucru pe care aş putea să-l vreau de la tine.

— Nu, ar fi ceva. Mai acordă-mi cinci minute, OK? Cât o luăm pe scurtătura asta ca să ajungem pe strada principală. Ar fi ceva. Aş putea să fac şi eu ceva pentru tine. Jur că aşa este.

Rosalind oftă.

— Bine, îţi mai acord timp până când ajungem din nou acasă. Dar ştii ceva, domnişoară Maddox? Unii oameni sunt totuşi morali. Dacă mă hotărăsc că e responsabilitatea mea să-i spun toată povestea superiorului tău, nu o să mă poţi mitui ca să-mi cumperi tăcerea.

— Nu e vorba de mită. Poate doar de… ajutor.

— *Tu?*

Râse din nou; micul hohot detaşat părea încântător. Mi-am dat seama că îmi înfipsesem unghiile în podul palmei.

— Acum două zile, spuse Cassie, l-am arestat pe Damien Donnelly, acuzat că a ucis-o pe Katy.

O pauză de o fracţiune de secundă. Sam se aplecă în faţă, punându-şi coatele pe genunchi. Apoi:

— Păi era şi timpul să-ţi abaţi atenţia de la viaţa ta amoroasă şi să acorzi puţină atenţie şi cazului surorii mele. Cine e Damien Donnelly?

— El spune că a fost iubitul tău, până acum câteva săptămâni.

— Evident nu a fost. Dacă ar fi fost iubitul meu, cred că aş fi ştiut şi eu, nu crezi?

— Sunt înregistrate, zise Cassie cu precauţie, o mulţime de apeluri telefonice pe telefoanele voastre mobile, între voi doi.

Vocea lui Rosalind îngheţase.

— Dacă vrei o favoare din partea mea, domnişoară detectiv, nu cred că cea mai bună cale să o obţii este să mă acuzi că sunt o mincinoasă.

— Nu te acuz de nimic, zise Cassie şi, pentru o secundă, am crezut că vocea ei va claca din nou. Spun doar că ştiu că asta este problema ta personală şi că nu ai niciun motiv să ai încredere în mine în privinţa asta…

— Asta cu siguranţă este adevărat.

— Încerc să-ţi explic cum aş putea eu să te ajut. Uite, Damien are încredere în mine. Îmi spune tot.

După un moment, Rosalind răbufni:

— În locul tău, nu aş fi prea entuziasmată. Damien vorbeşte cu

oricine are chef să-l asculte. Asta nu te face să fii specială.

Sam dădu din cap şi aruncă repede:

— *Primul pas!*

— Ştiu, ştiu. Dar chestia este că mi-a spus de ce a făcut-o. Spune că a făcut-o pentru tine. Pentru că i-ai cerut-o tu.

Multă vreme, nu se auzi niciun cuvânt.

— De-aia ţi-am cerut aseară să vii. Trebuia să te interoghez despre asta.

— O, te rog, domnişoară detectiv Maddox. Vocea lui Rosalind era tăioasă, doar un pic, dar nu aş fi putut spune dacă ăsta era un semn bun sau rău. Nu mă trata ca pe o proastă. Dacă aţi avea vreo dovadă împotriva mea, acum aş fi arestată, nu m-aş afla aici ca să ascult văicărelile tale despre detectivul Ryan.

— Nu, continuă Cassie. Tocmai asta e. Ceilalţi încă nu ştiu nimic despre ce a zis Damien. Dacă află, atunci da, vei fi arestată.

— Mă ameninţi? Pentru că ar fi o idee foarte proastă…

— *Nu.* Doar încerc să… OK. Uite cum stau lucrurile. Cassie respiră adânc. De fapt, nouă nu ne trebuie un motiv ca să acuzăm pe cineva de crimă. A mărturisit că a făcut-o, avem mărturisirea lui înregistrată pe bandă, pe video, iar asta este tot ce ne trebuie nouă până la urmă ca să-l băgăm la închisoare. Nimeni n-are nevoie să ştie şi *de ce* a făcut-o. Şi, după cum am mai spus, are încredere în mine. Dacă îi spun că trebuie să păstreze secret motivul, doar pentru el, o să mă creadă că aşa trebuie să facă. Ştii cum e el…

— Mult mai bine decât ştii tu, de fapt. Dumnezeule! *Damien.*

Poate că asta era o dovadă de stupiditate, dar încă putea să mă surprindă vocea lui Rosalind, ceva cu mult diferit de superioritatea pe care o afişase până atunci: refuz, total şi impersonal.

— Nu sunt deloc îngrijorată în privinţa lui. E un criminal, pentru numele lui Dumnezeu! Ai impresia că o să-l creadă cineva? Împotriva cuvântului *meu?*

— Eu îl cred, afirmă Cassie.

— Mda… asta nu arată că ai fi prea abilă, detectivistic vorbind, nu? Damien de-abia are inteligenţa necesară să-şi lege şireturile la pantofi, în schimb, toarnă o poveste şi tu sari să-l crezi. Chiar crezi că unul ca el e în stare să-ţi spună exact ce s-a întâmplat, dacă ar vrea? Damien de-abia se descurcă cu lucrurile *simple.* Iar asta nu a fost deloc o poveste *simplă.*

— Faptele de bază se verifică, rosti Cassie direct. Nu mă interesează detaliile. Dacă voi continua să păstrez toate acestea doar pentru mine, atunci cu cât ştiu mai puţin, cu atât e mai bine.

Urmă o pauză. Probabil că Rosalind evalua situaţia. Apoi se auzi un mic chicotit.

— Chiar aşa? Dar se presupune că eşti detectiv, într-o oarecare

măsură măcar. Nu ar trebui să te intereseze ce s-a întâmplat de fapt?

— Ştiu exact cât am nevoie. Dacă îmi mai spui ceva în plus, nu-mi foloseşte la nimic.

— O, ştiu, zise Rosalind veselă. Nu o să ai cum să utilizezi nimic din ce afli. Dar, dacă să auzi adevărul te pune într-o poziţie inconfortabilă, asta nu e decât vina ta, nu? Nu ar fi trebuit să ajungi în situaţia asta. Nu cred că ar trebui să fac eu concesii pentru lipsa ta de onestitate.

— Sunt… cum spuneam… *detectiv*. Vocea lui Cassie devenise mai puternică. Nu pot să stau şi să ascult dovezile într-un caz de crimă şi să…

Tonul lui Rosalind era neschimbat.

— Şi totuşi, aşa va trebui să faci, nu? Katy era de obicei o fetiţă aşa de dulce! Dar când a început să capteze toată atenţia cu dansul ei, a devenit îngrozitor de încrezută. Femeia aia, Simone, avea o influenţă oribilă asupra ei, cu adevărat. Asta m-a întristat foarte mult. Cineva trebuia să îi arate care îi era locul, nu? Pentru binele ei. Aşa că eu…

— Dacă vrei să povesteşti mai departe, o întrerupse Cassie, cu voce tare, trebuie să te avertizez în mod oficial. Altminteri…

— Nu mă mai ameninţa, detectiv Maddox. Să ştii că nu o să te mai previn în legătură cu asta.

Moment de derută. Sam se holba în gol, muşcându-şi pumnul.

— Deci, reluă Rosalind, am hotărât că cel mai bun lucru era să-i arăt lui Katy că nu era aşa specială cum se credea. Cu siguranţă că nu era prea inteligentă. Când i-am dat ceva ca să…

— Nu eşti obligată să spui nimic dacă nu vrei s-o faci, o întrerupse Cassie, cu o voce tremurătoare şi sălbatică, dar tot ce spui va fi consemnat şi poate fi folosit ca probă.

Rosalind se gândi vreme îndelungată. Le auzeam paşii prin frunzele uscate, puloverul lui Cassie frecându-se uşor de microfon, la fiecare pas; undeva, un porumbel gângurea, liniştit şi mulţumit. Sam se uita la mine, iar prin semiîntunericul din dubiţă mi se părea că văd condamnarea în ochii săi. Mi-am adus aminte de unchiul lui şi i-am înfruntat privirea.

— A pierdut-o, zise O'Kelly. Se întinse, trăgându-şi umerii spre spate, rotindu-şi gâtul. Din cauza avertismentului ăluia nenorocit. Când am venit eu aici, nu era nevoie de tot rahatu' ăsta: le dădeai câteva indicii, ei îţi spuneau tot ce voiai să ştii, iar asta era suficient pentru oricare judecător. Măcar ştim că acum putem să ne întoarcem la treabă.

— Stai aşa, spuse Sam. O să se răzgândească.

— Ascultă, rosti Cassie în sfârşit, după ce a inspirat îndelung. În legătură cu faptul că vrei să-i spui şefului nostru…

— Aşteaptă o clipă, îi tăie Rosalind vorba cu răceală în glas. Nu am

terminat.

— Ba da, o contrazise Cassie, iar vocea ei tremura fals. Cum Katy nu mai e, s-a terminat. N-am de gând să stau aici şi să ascult…

— Nu îmi plac oamenii care încearcă să mă forţeze să fac ce vor ei, domnişoară detectiv. Spun ce vreau eu. Iar tu ai să asculţi. Dacă mă mai întrerupi o dată, conversaţia noastră s-a încheiat. Iar dacă spui cuiva ce-ţi povestesc eu, am să previn pe toată lumea în legătură cu ce fel de persoană eşti, iar detectivul Ryan îmi va confirma spusele. Nimeni nu va crede un cuvânt din ce spui tu, şi o să-ţi pierzi preţioasa ta slujbă. Ai înţeles?

Tăcere. Încă îmi simţeam stomacul bolborosind, încet, oribil. Am înghiţit greu.

— Ce arogantă e! comentă Sam încet. Al dracului de arogantă.

— Nu mai critica tu. E cel mai bun moment al lui Maddox.

— Da, zise Cassie foarte încet. Înţeleg.

— Bun.

Am simţit că Rosalind zâmbea satisfăcută. Tocurile ei se auzeau pe asfalt. Se întorseseră pe strada principală, către intrarea din faţă a casei lui Rosalind.

— Deci, cum spuneam, am simţit că cineva trebuia s-o oprească pe Katy ca să nu mai fie aşa de încrezută. Asta ar fi trebuit să o facă mama şi tata, desigur; dacă ar fi făcut-o ei, nu aş mai fi fost eu nevoită să iau măsuri. Dar ei nu s-au deranjat. Cred că de fapt asta este o formă de abuzare a copilului, nu crezi? Acest fel de a-ţi neglija fiica.

Aşteptă până când Cassie rosti încet:

— Nu ştiu.

— Ba da, este. Lucrul ăsta m-a supărat foarte tare. Aşa că i-am spus lui Katy că e cazul să nu se mai ducă la balet, dacă acest lucru avea un efect atât de rău asupra ei, dar ea nu a vrut să mă asculte. Trebuia să înveţe că nu avea niciun drept divin să concentreze toată atenţia asupra ei. Nu tot ce se petrecea în lumea asta avea legătură cu ea. Aşa că am oprit-o, să nu se mai ducă la balet. Din când în când. Vrei să ştii cum am făcut asta?

Cassie respira precipitat.

— Nu, nu vreau să ştiu.

— Am îmbolnăvit-o, domnişoară detectiv Maddox, continuă Rosalind. Dumnezeule, vrei să spui că nu ţi-ai imaginat că am mers până-ntr-acolo?

— Ba da, ne-am întrebat şi asta. Dar ne-am gândit că poate mama ta i-a făcut ceva…

— *Mama?* Din nou avea în voce nuanţa aceea care trecea dincolo de dispreţ. O, te rog. Chiar şi voi aţi fi prins-o în cel mult o *săptămână.* Am amestecat suc de fructe cu lichid de vase sau alte lichide de curăţat, ori altceva ce aveam eu chef în ziua aia, şi îi spuneam lui Katy

că era o reţetă secretă care avea să-i îmbunătăţească performanţele la *balet.* Era suficient de proastă ca să mă creadă. Aveam grijă să văd dacă altcineva observa, dar nimeni n-a făcut-o. Poţi să-ţi imaginezi una ca asta?

— Dumnezeule! exclamă Cassie ceva mai tare decât o şoaptă.

— Hai, Cassie, mormăi Sam. Asta e vătămare corporală gravă. Hai!

— Nu o să se dea bătută, am zis. Vocea mea suna straniu, prostească. Nu până când nu o face să-şi mărturisească crima.

— Ascultă, rosti Cassie, şi apoi am auzit-o cum înghite. Aproape că am ajuns şi mi-ai spus că ăsta e timpul pe care mi-l acorzi… Trebuie neapărat să ştiu ce ai de gând să faci cu…

— O să ştii când o să-ţi spun eu. Şi o să încheiem plimbarea când o să hotărăsc eu că o încheiem. De fapt, mă gândesc să mai facem o dată drumul, ca să pot să-mi termin povestea.

— Tot drumul în jurul cartierului?

— Tu eşti cea care ai vrut să vorbeşti cu mine, domnişoară detectiv Maddox, spuse Rosalind dezaprobator. Trebuie să înveţi să-ţi asumi consecinţele propriilor acţiuni.

— La dracu', bolborosi Sam. Se îndepărtează de noi.

— N-are nevoie de ajutoare, O'Neill, îl linişti O'Kelly. Fata e o dementă, dar nu pare să aibă la ea un Uzi.

— Oricum. Katy pur şi simplu nu se învăţa minte. În vocea lui Rosalind se simţea din nou nota aceea stridentă, periculoasă. Până la urmă şi-a dat seama de ce se simţea rău – Dumnezeule, i-a luat ani de zile – şi şi-a aruncat toată supărarea asupra mea. A zis că nu mai bea nimic din ce îi ofer eu, bla-bla-bla, şi de fapt mă ameninţa că o să mă spună părinţilor –, dar ei nu ar fi crezut-o niciodată, mereu era isterică pentru o nimica toată, şi la fel ar fi fost şi acum… Înţelegi ce vreau să spun despre Katy? Nu era altceva decât o răzgâiată. Mereu, dar mereu făcea numai ce dorea ea. Dacă nu obţinea ce dorea, alerga la mami şi la tati şi le turna baliverne.

— Nu voia decât să fie balerină, zise Cassie încet.

— Şi i-am spus că asta era inacceptabil, se repezi Rosalind. Dacă ar fi făcut ce i-am spus, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. În schimb, ea a încercat să mă *amenințe.* I s-a întâmplat exact ce bănuiam că îi va face şcoala aia de balet, toate acele articole şi strângeri de fonduri. Era dezgustător. Credea că poate să facă tot ce-i place ei. Mi-a spus – exact aşa mi-a spus, nu inventez eu – stând în faţa mea, cu mâinile în şolduri, *Dumnezeule, ce* mai primadonă, că „Nu ar fi trebuit să-mi faci una ca asta! Să nu-mi mai faci aşa ceva vreodată!" Cine *dracului* se credea? Îşi pierduse complet controlul, felul în care se comporta cu mine era absolut jignitor, şi nu exista nicio *şansă* ca eu să tolerez aşa ceva.

Sam avea pumnii încleştaţi, iar eu de-abia respiram. Sudoarea rece,

bolnăvicioasă, curgea pe mine. Nu o puteam reface pe Rosalind din memorie. Imaginea tandră a fetei explodase în bucăţele, ca o bombă nucleară. Era ceva inimaginabil, ceva găunos precum larvele gălbui pe care insectele le lasă în iarba uscată, ceva precum vântul nepământean de rece şi praful coroziv care rămâne pe orice atinge.

— Şi eu am avut de-a face cu oameni care încercau să-mi spună ce să fac, spuse Cassie. Vocea ei suna gâtuită, precipitată. Chiar şi aşa, ea fusese singura dintre noi care ştiuse la ce să se aştepte, intuise toată această poveste. Dar nu m-am apucat să-i ucid pentru asta.

— De fapt, cred că o să afli că nu i-am spus niciodată lui Damien ce să facă, am auzit-o pe Rosalind zicând. Nu am ce face dacă bărbaţii se oferă întotdeauna să îmi facă servicii, nu? Întreabă-l, dacă vrei: el este cel care a avut toate ideile. Şi, Dumnezeule, i-a luat o *veşnicie,* mai repede ai fi reuşit să dresezi o maimuţă să facă asta…

O'Kelly pufni.

— … când în s*fârşit i-a* venit ideea, arăta de parcă descoperise gravitaţia, parcă ar fi fost cine ştie ce *geniu.* Apoi avea tot felul de îndoieli şi o lua mereu de la capăt. Dumnezeule, dacă mai dura câteva săptămâni, cred că m-aş fi dat bătută în privinţa lui şi încercam altceva, înainte de a-mi pierde minţile.

— Dar în final a făcut ce ai vrut, rosti Cassie. Atunci de ce ai întrerupt relaţia cu el? Bietul băiat e devastat.

— Din acelaşi motiv din care detectivul Ryan a terminat-o cu tine. Eram atât de plictisită, încât îmi venea să urlu. Dar nu, de fapt nu a făcut ce voiam eu. A făcut un întreg haos din toată chestia asta. Vocea lui Rosalind era tot mai ridicată, rece şi furioasă. A intrat în panică, a ascuns cadavrul… putea să se ducă totul de râpă. Putea să mă bage în necazuri serioase. Cinstit vorbind, tipul e de-a dreptul *incredibil.* Tot eu m-am apucat să inventez o poveste pe care să v-o spună, să vă îndepărtez de adevăr pe o pistă falsă, dar el nici măcar atât nu a putut să facă.

— Te referi la tipul în trening? o întrebă Cassie şi am auzit tremurul vocii ei; putea să clacheze în orice clipă. Nu, ne-a spus povestea. Doar că nu a fost foarte convingător. Ne-am gândit că făcea mare tam-tam pentru nimic.

— Atunci înţelegi ce vreau să spun. Trebuia să facă sex cu ea, să o lovească în cap cu un pietroi şi să-i lase cadavrul undeva pe şantier sau în pădure. *Asta* voiam eu să facă. Pentru numele lui Dumnezeu, crezi cumva că astea sunt nişte lucruri simple pentru Damien? Nu. Nu a făcut bine niciunul dintre toate aceste lucruri. Dumnezeule, ar trebui să fie fericit că am terminat-o cu el şi gata. După toată harababura pe care a făcut-o, aş fi putut să-l denunţ. Merită ce i s-a întâmplat.

Asta era: aveam tot ce ne trebuia. Am răsuflat uşurat, scoţând un sunet straniu, slab, aproape de durere. Sam se prăbuşi cu spatele de

peretele dubiţei şi îşi trecu mâinile prin păr. O'Kelly fluieră lung, încet.

— Rosalind Frances Devlin, am auzit-o pe Cassie, te arestez sub bănuială că, pe şaptesprezece august, sau în jurul acestei date, ai încălcat legea ucigând-o pe Katharine Bridget Devlin, în Knocknaree, comitatul Dublin.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, se repezi Rosalind.

Am auzit zgomote confuze de luptă, scrâşnetul crengilor sub picioare, apoi un zgomot scurt, ciudat, ca un miorlăit de pisică, şi ceva între pocnet şi izbitură, apoi strigătul ascuţit al lui Cassie.

— Ce dracu'… făcu O'Kelly.

— Fugi, strigă Sam, dar eu deja bâjbâiam la mânerul uşii.

Am alergat, am trecut de colţ, şi am luat-o pe drumul principal către intrarea casei lui Rosalind. Am picioarele lungi, aşa că i-am depăşit uşor pe Sam şi pe O'Kelly. Totul mi se părea că trece pe lângă mine ca într-o derulare lentă, porţile care se legănau, pereţii coloraţi viu, un copilandru pe o tricicletă holbându-se cu gura deschisă, un bătrân care purta bretele şi care îngrijea trandafirii; lumina dimineţii era ca mierea, strălucind în urma întunericului, iar uşa trântită a dubiţei răsunase cu un ecou fără sfârşit. Rosalind ar fi putut să smulgă o creangă ascuţită sau să ia un pietroi, sau o sticlă spartă. Există atât de multe lucruri care pot ucide! Nu simţeam că tălpile mele atingeau trotuarul. M-am strecurat pe poarta care dădea în strada principală, lăsând crengile să mă izbească în faţă când am cotit-o pe mica alee de lângă zidul înalt, prin iarba udă, lăsându-mi amprentele tălpilor în noroi. Mă simţeam de parcă mă dizolvam, briza toamnei era rece şi plăcută, o simţeam în trup şi în vene, parcă mă ridica de pe pământ în aer.

Erau la colţul străzii, acolo unde câmpul întâlneşte primul rând de copaci, iar picioarele parcă mi se înmuiau, uşurat fiind că le-am văzut pe amândouă în picioare. Cassie o ţinea pe Rosalind de încheieturile mâinilor – pentru o clipă mi-am adus aminte ce mâini puternice avea, în ziua aceea, în sala de interogatorii –, dar Rosalind se lupta, hotărât, nu ca să scape, ci ca să o atace. O lovise în osul gambei şi încerca acum să o înşface, şi am văzut cum îi zvâcneşte capul înainte să o scuipe pe Cassie în faţă. Am strigat ceva, dar nu cred că m-a auzit vreuna din ele.

În spatele meu se auziră tropăituri, Sweeney trecu pe lângă mine, alergând ca un jucător de rugby; scosese deja cătuşele. O prinse pe Rosalind de umăr, o întoarse cu faţa spre el şi apoi o lipi de zid. Cassie o întâlnise înainte de a se fi fardat şi cu părul prins în coc la spate şi, pentru prima dată am văzut, ca într-un relief alegoric, cât de urâtă era fără stratul de machiaj, fără buclele aranjate cu grijă: obrajii îi atârnau ca nişte pungi, gura avea buze subţiri, răutăcioase, strâmbate într-un

rictus de ură, iar ochii, la fel de sticloşi şi de goi precum cei ai unei păpuşi. Era îmbrăcată în uniforma de şcoală: o fustă bleumarin, fără nicio formă, şi un sacou, tot bleumarin, cu o emblemă pe piept; şi, din cine ştie ce motiv, această ţinută mi se părea o deghizare, una dintre cele mai oribile posibile.

Cassie se împletici şi se prinse de un copac, pentru a-şi recăpăta echilibrul. Când se întoarse spre mine, ce am văzut prima dată au fost ochii, uriaşi şi negri, privind în gol. Apoi am văzut sângele, curgându-i şiroaie pe o parte a feţei. Se legănă uşor, sub umbra ceţoasă a frunzelor, iar o picătură lucioasă de sânge se scurse în iarba de la picioarele ei.

Eram la doar câţiva metri de ea, şi nu ştiu ce anume m-a împiedicat să mă apropii. Cu nervii la pământ, cu urmele acelea înfiorătoare pe faţă, arăta ca o preoteasă păgână care tocmai sfârşise un ritual prea grandios şi crud ca să poată fi imaginat – pe jumătate altundeva şi altcineva, de neatins până nu ar fi dat un semn. Am simţit un nod în gât.

— Cassie, am spus, întinzând braţele spre ea. Îmi simţeam pieptul de parcă stătea să explodeze. O, Cassie!

Îşi ridică mâinile, să le întâlnească pe ale mele şi jur că, pentru o clipă, întregul ei trup se mişcă înspre mine. Apoi îşi aduse aminte. Mâinile îi căzură, îşi lăsă capul pe spate, iar privirea ei se opri, fără nicio ţintă, pe cerul albastru, nesfârşit.

Sam mă dădu la o parte din cale şi se opri încurcat lângă ea.

— Of, Dumnezeule, Cassie! I se tăiase respiraţia. Ce ţi-a făcut? Vino încoace!

Se apucă să-i şteargă uşor sângele de pe faţă cu poalele cămăşii lui şi, cu cealaltă mână, o cuprinse de ceafă, ţinându-i capul.

— Of, la dracu'! făcu Sweeney printre dinţii încleştaţi, când Rosalind îl călcă pe picior.

— M-a zgâriat, rosti Cassie. Vocea ei era teribilă, subţire, înspăimântătoare. M-a atins, Sam, lucrul ăla m-a atins, Dumnezeule, m-a *scuipat*… Şterge-mă! Şterge-mă!

— Gata… zise Sam. Gata, s-a terminat. Te-ai descurcat de minune! Gata.

O cuprinse în braţe şi o trase mai aproape de el, iar ea îşi lăsă capul pe umărul lui. Pentru o clipă, ochii lui Sam îi întâlniră pe ai mei, după care privi în altă parte, spre mâinile care îi mângâiau buclele.

— Ce dracului se întâmplă aici? l-am auzit întrebând pe O'Kelly în spatele meu.

Chipul lui Cassie, după ce a fost curăţat de sânge, nu arăta chiar aşa de rău cum părea iniţial. Unghiile lui Rosalind îi lăsaseră trei urme pe obraz, dar, în ciuda sângelui care cursese, nu erau prea adânci.

Tehnicianul, care ştia să acorde primul ajutor, a spus că nu era nevoie de copci şi că avusese noroc că Rosalind nu o nimerise în ochi. Se oferi să-i pună un plasture, dar Cassie nu a vrut până nu ne întorceam la birou ca să dezinfecteze rana. Tresărea când şi când. Tipul de la Tehnic spunea că încă era în stare de şoc.

O'Kelly, care încă părea buimac şi oarecum exasperat de cum decursese această zi, îi oferi o caramea.

— Ceva dulce… îi explică el.

Era evident că starea ei nu îi permitea să conducă motoreta, aşa că îşi lăsă Vespa acolo unde era parcată şi se întoarse la birou cu dubiţa, pe locul din faţă. Sam şofa. Rosalind urcă în spate, cu noi, ceilalţi. Se aşeză după ce Sweeney îi puse cătuşele. Avea un aer ţeapăn şi jignit şi nu scoase nicio vorbă. Totul în jur era impregnat de mirosul greu al parfumului ei, dar şi a altceva, ceva putred, purulent, poate imaginar. După cum îi arătau ochii, puteam să spun că mintea ei lucra cu furie, dar pe faţă nu avea niciun fel de expresie. Nici teamă, nici sfidare, nici supărare, absolut nimic.

Până am ajuns la birou, dispoziţia lui O'Kelly se modifică radical şi când i-am urmat, pe el şi pe Cassie, în camera de supraveghere, nu mai încercă să mă îndepărteze.

— Fata asta îmi aminteşte de un tânăr pe care îl ştiam de la şcoală, ne spuse el gânditor, în timp ce Sam îi recita lui Rosalind drepturile pe care le avea şi o conducea spre sala de interogatorii. Se purta oribil cu tine după care reuşea să convingă pe toată lumea că fusese vina ta. Sunt o grămadă de nebuni în parohia asta.

Cassie se sprijini de perete, scuipase pe o bucată de şerveţel şi îşi şterse din nou faţa.

— Nu e nebună, afirmă ea. Mâinile încă îi tremurau.

— E o figură de stil, Maddox, îi zise O'Kelly. Mai bine te-ai duce să-ţi vadă cineva rana.

— Sunt OK.

— Ai jucat bine. Ai avut dreptate în tot ce ne-ai spus. A bătut-o stângaci pe umăr. Toată treaba aia, că i-a provocat rău surorii ei doar pentru că îi voia binele – chiar crezi că e convinsă că aşa e?

— Nu, răspunse Cassie. Desfăcu şerveţelul ca să caute un loc curat pe el. Ea nu poate să creadă în nimic. Lucrurile sunt adevărate sau false, în funcţie de scopul pe care îl are ea de atins. Tot restul nu înseamnă nimic pentru ea. Dacă o supui testului cu poligraful, îl trece fără probleme.

— Ar fi trebuit să se implice în politică. A, uite, începem. O'Kelly îşi sprijini capul de geam. Sam şi Rosalind îşi făcuseră apariţia în sala de interogatorii. Hai s-o vedem cum se străduieşte să iasă din buclucul ăsta. O să fie distractiv.

Rosalind privi de jur împrejurul încăperii şi oftă.

— Aş vrea să-i sunaţi acum pe părinţii mei, îi ceru ea lui Sam. Spuneţi-le să îmi aducă un avocat şi să vină şi ei încoace. Scoase din buzunarul sacoului un stilou mic şi un carneţel, scrise ceva în el, apoi rupse foaia şi i-o întinse lui Sam, de parcă el ar fi fost curierul ei. Ăsta este numărul lor. Mulţumesc foarte mult.

— Poţi să-i vezi pe părinţii tăi după ce terminăm discuţia, îi răspunse Sam. Iar dacă vrei un avocat…

— De fapt, cred că am să-i văd mult mai curând, continuă Rosalind netezindu-şi fusta şi aşezându-se, cu o expresie dezgustată pe chip văzând scaunul de plastic. Minorii nu au dreptul să fie asistaţi de părinţi sau de un tutore în timpul unui interogatoriu?

Pentru o clipă, toată lumea îngheţă, cu excepţia lui Rosalind, care îşi apropie genunchii cu un aer de cuminţenie şi îi zâmbi lui Sam, savurând efectul pe care îl crease.

— Interogatoriu suspendat, rosti Sam brusc. Luă dosarul de pe masă şi se îndreptă spre uşă.

— Dumnezeule! făcu O'Kelly. Ryan, nu mi-ai spus că…

— Poate minte, zise Cassie, uitându-se insistent prin geam. Strânsese şerveţelul în pumn.

Pentru o clipă mi s-a oprit inima în loc, pentru ca, apoi s-o ia razna, de două ori mai repede decât normal.

— Bineînţeles că minte. Uitaţi-vă la ea, nu are cum să aibă mai puţin…

— Aha, corect! Ai idee câţi bărbaţi au ajuns la închisoare fiindcă au crezut aşa ceva?

Sam intră valvârtej în camera de supraveghere – aproape că pereţii se cutremuraseră.

— Câţi ani are fata asta? mă întrebă el.

— *Optsprezece,* am răspuns. Capul mi se învârtea. Ştiam că eram sigur pe mine, dar nu îmi aminteam de ce. Ea mi-a spus…

— Dumnezeule! Şi ai luat drept adevărat ce ţi-a spus? Nu-l mai văzusem niciodată înainte pe Sam pierzându-şi cumpătul şi era mult mai impresionant decât m-aş fi aşteptat. Dacă la două şi jumătate o întrebi cât e ceasul, o să-ţi spună că e trei doar ca să te zăpăcească. Nici măcar nu ai *verificat?*

— Uite cine vorbea, se repezi O'Kelly. Oricare dintre voi ar fi trebuit să o facă până acum, încă de la început, dar ni…

Sam nu-l mai asculta. Privirea lui mă fixa, scăpărătoare.

— Am crezut în cuvântul *tău* pentru că, la dracu', eşti *detectiv!* Ţi-ai trimis propriul partener acolo să fie crucificat, fără ca măcar să te deranjezi…

— Am *verificat!* am strigat eu. Am verificat în dosar!

Îmi adusesem aminte de ce eram aşa de sigur exact când cuvintele îmi ieşiseră din gură, ca nişte sunete oribile. Era într-o după-amiază

însorită, cu mult timp în urmă; răsfoiam dosarul, cu telefonul între ureche şi umăr, în timp ce O'Gorman îmi zumzăia în cealaltă ureche; încercam să vorbesc cu Rosalind, ca să mă asigur că ea era adult şi că poate să asiste la discuţia mea cu Jessica („Şi îmi dădusem seama – m-am gândit –, îmi dădusem seama încă de atunci că nu era de încredere, altminteri de ce aş fi avut nevoie să verific un detaliu aşa de nesemnificativ?") Căutasem pagina cu datele familiei şi o parcursesem căutând data naşterii lui Rosalind, făcusem socoteala anilor…

Sam se îndepărtă de mine răsfoind rapid dosarul şi am văzut cum umerii i se prăbuşesc.

— Noiembrie, rosti el calm. E născută pe doi noiembrie. Va împlini optsprezece ani.

— Felicitări! zise O'Kelly apăsat, după un moment de linişte. Felicitări pentru toţi trei. Aţi făcut treabă bună.

Cassie oftă obosită.

— Inadmisibil! spuse ea. Fiecare nenorocit de cuvânt…

Alunecă pe lângă zid de parcă ar fi lăsat-o genunchii şi închise ochii.

Din difuzor venea un zgomot uşor, înalt, insistent. În sala de interogatorii, Rosalind se plictisise şi începuse să fredoneze o melodie.

25

În acea seară, eu, Cassie şi Sam ne-am apucat să facem ordine în birou. Am lucrat metodic, în linişte; am dat jos fotografiile de pe perete, am şters informaţiile multicolore de pe tablă, am sortat dosarele şi rapoartele şi le-am depozitat în cutii de carton ştampilate cu albastru. Cu o noapte în urmă, cineva provocase un incendiu pe Parnell Street, ucigând o emigrantă nigeriană şi pe fiica ei de şase luni. Costello şi partenerul lui aveau nevoie de încăpere.

O'Kelly şi Sweeney o interogau pe Rosalind, dincolo de coridor, cu Jonathan de faţă, ca să o protejeze. Mă aşteptasem ca Jonathan să apară blindat de arme şi chiar să lovească pe cineva, dar nu el era problema. Când O'Kelly le spuse părinţilor ei, înainte de a intra în sala de interogatorii, că Rosalind mărturisise, Margaret sărise pe el, cu gura larg deschisă; apoi inspirase adânc şi strigase:

— Nu, nu, nu! A fost cu *verişoarele* ei! Cum puteţi să-i faceţi una ca asta? O, Dumnezeule! Cum puteţi să… Cum…? Şi doar mă prevenise… mă prevenise că o să-i faceţi asta! Voi…

Şi ridicase la mine un deget gros şi tremurător, iar eu, luat prin surprindere, am clipit.

— Tu! Ai sunat-o în fiecare zi, de nenumărate ori şi i-ai cerut să iasă, iar ea fiind doar un copil… Ar trebui să-ţi fie ruşine! Iar ea… — arăta spre Cassie – o urăşte pe Rosalind încă de la început. Rosalind chiar a spus că dintotdeauna a încercat să o învinovăţească… Ce încercaţi să-i faceţi? Vreţi s-o ucideţi? Atunci o să fiţi fericiţi? O, Dumnezeule, biata mea copilă… de ce spun oamenii toate minciunile astea despre ea? De ce? Îşi pusese mâinile în cap şi se prăbuşise hohotind îngrozitor.

Jonathan rămăsese nemişcat în capul scării, ţinându-se de balustradă, în timp ce O'Kelly încerca să o calmeze pe Margaret, aruncându-ne priviri scârbite peste umărul ei. Era în ţinuta de birou, costum şi cravată. Din cine ştie ce motiv, îmi amintesc foarte limpede acel costum. Era bleumarin, perfect curat, cu un vag luciu acolo unde fusese călcat de prea multe ori şi mi s-a părut un lucru inexplicabil de trist.

Rosalind era arestată pentru crimă şi pentru că atacase un ofiţer. De când sosiseră părinţii ei, nu deschisese gura decât o dată, ca să reclame – cu buzele tremurându-i – că detectivul Maddox o lovise în stomac şi că ea nu făcuse altceva decât să se apere. Noi urma să trimitem un dosar la procuratură, pentru ambele acuzaţii, dar ştiam cu toţii că dovezile de crimă erau neconcludente. Nici măcar nu urmaserăm pista referitoare la existenţa tipului în trening, ca să dovedim că Rosalind încercase să ne deruteze; discuţia mea cu Jessica

nu fusese până la urmă supervizată de un adult şi nici măcar nu aveam cum să demonstrez că avusese vreodată loc. Aveam doar declaraţia lui Damien şi o listă de înregistrări ale convorbirilor telefonice. Cam atât.

Se făcuse târziu, probabil că era deja ora opt, iar în clădire se aşternuse liniştea. Se auzeau doar zgomotele pe care le făceam noi şi răpăitul ploii în fereastră. Am dat jos fotografiile post-mortem, cele ale familiei Devlin, lista cu suspecţii în trening şi vechile fotografii cu Peter şi Jamie, le-am scos banda adezivă şi le-am îndosariat. Cassie verifică fiecare cutie, le potrivi capacele şi le puse etichete pe care scrise cu un marker negru, care scârţâia pe hârtie.

Sam se învârti prin birou cu un sac de gunoi în mână, adunând paharele de carton, golind coşurile de gunoi, adunând firimiturile de pe mese. Pe partea din faţă a cămăşii avea pete uscate de sânge.

Harta făcută de el, cu Knocknaree, începuse să se îndoaie la margini, iar când am dat-o jos, un colţ s-a rupt. Era stropită cu picături de apă şi cerneala se întinsese, iar caricatura dezvoltatorului imobiliar al lui Cassie parcă suferise un atac cerebral.

— Trebuie să păstrăm şi asta la dosar sau…? întrebă Sam.

Ne-am uitat din nou la ea împreună: mici trunchiuri noduroase de copaci, fumul ieşind din hornurile caselor, totul fragil şi melancolic, ca într-o poveste cu zâne.

— Probabil că mai bine nu, răspunse tot el, după câteva momente, îmi luă harta din mână, o rulă şi îi făcu loc în sacul de gunoi.

— Lipseşte un capac, zise Cassie. Zgârieturile de pe obrazul ei prinseseră coajă. E pe-acolo?

— Au fost toate sub masă, îi răspunse Sam. Uite… şi îi aruncă capacul lui Cassie, iar ea îl puse peste cutie.

Am stat în lumina fluorescentă şi ne-am uitat unul la celălalt, pe deasupra meselor goale şi a teancurilor de cutii. „E rândul meu să pregătesc cina…” Pentru o clipă, aproape că şi spusesem asta, şi am simţit că acelaşi gând le trecu prin cap şi lui Sam şi Cassie, într-un fel stupid şi imposibil, la fel de evident pentru toţi.

— Bun, zise Cassie, inspirând adânc. Se uită de jur împrejurul biroului gol şi îşi şterse palmele pe partea laterală a jeanşilor. Cred că asta a fost tot.

Îmi dau seama că povestea asta nu mă pune deloc într-o lumină favorabilă. Îmi dau seama că, într-un timp extrem de scurt, Rosalind mă făcuse să mă comport ca un căţel dresat: să alerg în sus şi-n jos pe scară ca să-i aduc cafea, să dau din cap în timp ce ea îmi bârfea partenerul, să mi-o imaginez ca pe o adolescentă visătoare, cu suflet de copil. Dar înainte de a vă hotărî să mă judecaţi aspru, gândiţi-vă că şi pe voi vă păcălise. Şi voi aţi avut ghinionul s-o păţiţi, la fel ca şi

mine. V-am spus tot ce am văzut, dacă am văzut ceva. Iar dacă acest lucru vă dezamăgeşte, amintiţi-vă, v-am spus inclusiv acest lucru: v-am avertizat, încă de la început, că sunt nevoit să mint.

Îmi este greu să descriu cât de mult m-am dispreţuit pentru că m-am lăsat păcălit de Rosalind. Sunt sigur că şi Cassie ar fi spus că era normal să mă las prostit, că toţi ceilalţi mincinoşi şi criminali pe care i-am întâlnit fuseseră nişte simpli amatori, câtă vreme Rosalind era veritabilă, era în firea ei, iar ea, Cassie, era imună la aşa ceva doar pentru că mai întâlnise pe cineva similar înainte. Dar Cassie nu mai era aici. La câteva zile după ce am închis cazul, O'Kelly mi-a spus că până se va da verdictul, o să lucrez la unitatea de poliţie din Harcourt Street – „departe de tot ce ai putea să strici", după cum se exprimă el, şi mi-a fost greu să-l contrazic. Oficial, încă mai făceam parte din Brigada Omucideri şi nimeni nu ştia clar cu ce ar trebui să mă ocup la noul loc de muncă. Mi s-a dat un birou şi, din când în când, O'Kelly îmi trimitea teancuri de dosare, dar în cea mai mare parte a timpului eram liber şi rătăceam pe coridoare, ascultam fragmente de conversaţii, aruncam priviri curioase, imateriale, nedorite, precum cele ale unei fantome.

Mi-am petrecut nopţi întregi fără să dorm, construind variante de final sângeros, detaliate, improbabile pentru Rosalind. Nu voiam numai să moară, ci să fie cumva ştearsă de pe suprafaţa pământului – zdrobită fără să poată fi identificată, pulverizată în bucăţele, arsă până ar fi fost redusă la o mână de cenuşă toxică. Niciodată nu bănuisem că am o asemenea capacitate de sadism şi mă oripila cu atât mai mult cu cât realizam că aş fi îndeplinit cu bucurie eu însumi oricare dintre aceste sentinţe. Fiecare conversaţie pe care o avusesem cu ea îmi venea iar şi iar în minte şi am văzut limpede cu câtă lipsă de milă se jucase cu mine, cu câtă acurateţe depistase orice slăbiciune de-a mea, de la vanitate la dureri şi la cele mai secrete spaime ale mele, apoi le scosese la suprafaţă şi se folosise de ele după bunul ei plac.

Până la urmă, acesta fusese de fapt cel mai îngrozitor lucru: Rosalind nu-mi plantase un microcip după ureche şi nici nu mă drogase ca să mă supun ei. Eu, cu mâna mea, provocasem naufragiul. Dintr-o privire, ne evaluase pe mine şi pe Cassie şi hotărâse că ea nu-i era de folos; dar în mine văzuse ceva, o calitate subtilă, dar fundamentală, care o făcuse să mă ţină la îndemână ca pe ceva de valoare.

Nu am depus mărturie la procesul lui Damien. Era prea riscant, aşa spusese procurorul: erau mari şanse ca Rosalind să-i fi spus lui Damien despre „povestea mea personală", după cum o numea el. Îl cheamă Mathews, poartă cravate ieftine, genul despre care se spune că e „dinamic", dar care pe mine mă oboseşte întotdeauna. Rosalind nu

mai adusese vorba despre acest subiect – aparent, Cassie o convinsese s-o lase baltă, determinând-o să folosească alte arme, mult mai convingătoare – şi mă îndoiesc că îi pomenise ceva lui Damien, nu-i spusese de fapt nimic important niciodată, dar nu m-am mai obosit să argumentez acest lucru.

Totuşi m-am dus să o văd pe Cassie când a depus mărturie. M-am aşezat în fundul sălii de judecată, care era, ca niciodată, arhiplină; procesul acoperise primele pagini ale ziarelor, iar la radio se vorbea intens despre el încă înainte de a începe. Cassie purta un costum elegant, gri, iar buclele îi curgeau libere pe umeri. Nu o mai văzusem de câteva luni. Arăta mai subţire şi mult mai atrăgătoare. Mobilitatea de argint viu pe care obişnuiam să i-o asociez dispăruse, dar noua ei atitudine fermă făcea din chipul ei ceva nou – sprâncenele ei delicat arcuite, curbura largă a buzelor –, de parcă n-aş mai fi văzut-o niciodată până atunci. Era maturizată, nu mai era fata agitată şi agilă care mergea cu Vespa, dar asta nu o făcea să mi se pară mai puţin frumoasă: oricare ar fi fost tipul de frumuseţe criptică pe care-l poseda Cassie, nu avea niciodată culorile şi textura superficiale şi vulnerabile ale frumuseţii, ci ceva mult mai adânc, în contururile cizelate ale osaturii ei. M-am uitat la ea, cum stătea îmbrăcată în costumul acela care nu-mi era deloc familiar, şi m-am gândit la perişorii pufoşi pe care îi avea pe gât, la ceafă, calzi şi mirosind a soare, şi mi s-a părut a fi un lucru imposibil, cel mai mare miracol şi cel mai trist din viaţa mea: cândva, îi atinsesem acel puf.

Era bună; Cassie fusese bună întotdeauna în sala de judecată. Juraţii aveau încredere în ea, ea le capta atenţia, ceea ce e cu mult mai greu de realizat decât sună, mai ales într-un proces lung. Răspunse la întrebările lui Mathews cu o voce calmă, limpede, ţinându-şi mâinile împreunate în poală. La examinarea încrucişată, prin care se verifica tot ce spusese înainte, a făcut tot ce putu pentru Damien: da, era agitat şi confuz; da, părea să creadă cu adevărat că era necesară crima, ca să le protejeze pe Rosalind şi pe Jessica Devlin; da, după părerea ei, se aflase sub influenţa lui Rosalind şi comisese crima la cererea ei. Damien se foia pe locul lui şi se uita la ea ca un băiat care priveşte un film horror, cu ochi uriaşi de uimire, fără să priceapă nimic. Încercase să se sinucidă, folosindu-se de cearşaful din celulă, când auzise că Rosalind avea să depună mărturie împotriva lui.

— Când Damien şi-a mărturisit crima, o întrebă avocatul apărării, v-a spus şi de ce a comis-o?

Cassie clătină din cap:

— Nu în aceeaşi zi. Eu şi partenerul meu l-am întrebat de mai multe ori care fusese motivul crimei, dar a refuzat să răspundă sau a spus că nu mai ştia sigur.

— Din moment ce deja mărturisise, să vă spună care fusese motivul

nu i-ar mai fi făcut niciun rău în plus. Atunci de ce credeţi că nu a făcut-o?

— Obiectez! Asta lasă loc speculaţiilor…

„Partenerul meu.“ Ştiam din felul în care Cassie clipise când rostise cuvintele, din faptul că-şi modificase vag poziţia umerilor, că mă văzuse în fundul sălii. Dar nu se uitase nicio clipă la mine, nici măcar când avocaţii încetaseră să-i mai pună întrebări, iar ea se retrăsese din boxă, păşind spre locul ei din public. Atunci mi-am adus aminte de Kiernan: ce însemnase pentru el ca după treizeci de ani de parteneriat cu McCabe, acesta să moară. Mai mult decât orice pe lume, îl invidiam pe Kiernan pentru acea unică şi de neatins durere.

Rosalind era următorul martor. Intră în boxă în agitaţia generală şi rumoarea jurnaliştilor şi îi zâmbi timidă lui Mathews de sub stratul de machiaj. Am plecat. Am citit în ziarele de a doua zi: cum a plâns cu hohote când a vorbit despre Katy, cum a tremurat când a povestit că Damien o ameninţase că îi ucide sora dacă îl părăseşte, cum ţipase – când avocatul intrase în amănunte – „Cum îndrăzniţi? Mi-am *iubit* sora!” după care leşinase, obligându-l pe judecător să amâne şedinţa până după-amiază.

Nu avusese loc un proces al ei – fusese decizia părinţilor, sunt sigur, nicidecum a ei; dacă ar fi trebuit să decidă ea, nu-mi imaginez că s-ar fi lipsit de ocazia de a atrage atenţia tuturor. Mathews făcu o înţelegere, să-şi recunoască vina în schimbul unei pedepse mai mici. Instigarea la crimă este o acuzaţie foarte greu de dovedit; nu existau probe zdrobitoare împotriva lui Rosalind, mărturisirea ei nu fusese admisă, iar ea, bineînţeles, o negase (Cassie – explicase ea – o speriase atât de atare, încât simţise că se sufocă); iar pe lângă asta, chiar dacă, prin cine ştie ce noroc, ar fi fost găsită vinovată, fiind adolescentă, nu ar fi primit o pedeapsă mare. De asemenea, din când în când amintea că eu şi Cassie avuseserăm o relaţie, ceea ce îl făcuse pe O’Kelly să dea în apoplexie, iar pe mine şi mai rău de-atât, ducând confuzia generală până la un aşa nivel, încât puţin a lipsit să nu paralizez.

Mathews se concentră pe Damien. În schimbul mărturiei ei împotriva lui, îi oferi lui Rosalind o sentinţă de trei ani cu suspendare pentru neglijenţă criminală şi opunerea la arestare. Am auzit bârfe cum că primise deja o mulţime de cereri în căsătorie, iar ziarele şi editorii se băteau pe povestea ei.

Plecând de la tribunal, l-am întâlnit pe Jonathan Devlin stând rezemat de zid şi fumând. Ţinea ţigara aproape de piept, lăsându-şi capul pe spate, privind pescăruşii care zburau peste râu. Mi-am scos ţigările din trenci şi m-am dus lângă el.

Se uită la mine, apoi privi în altă parte.

— Ce mai faceţi? l-am întrebat.

Ridică din umeri.

— Mai rău decât vă aşteptaţi. Jessica a încercat să se sinucidă. S-a dus la culcare şi şi-a tăiat venele cu lama mea de ras.

— Îmi pare rău, am spus. Acum e bine?

Schiţă un zâmbet trist.

— Da, din fericire nu s-a priceput: a tăiat oblic, nu adânc.

Mi-am aprins ţigara, ţinând mâinile căuş în jurul flăcării – era o zi cu vânt, iar norii roşietici începuseră să se adune pe cer.

— Pot să vă pun o întrebare? am spus. Strict neoficial.

Se uită la mine – o privire întunecată, lipsită de speranţă, oarecum dispreţuitoare.

— De ce nu?

— Aţi ştiut, nu-i aşa? am spus. Aţi ştiut în tot acest timp.

Multă vreme nu spuse nimic. Atât de mult timp, încât începusem să mă întreb dacă nu cumva avea să ignore întrebarea mea. În sfârşit, oftă şi zise:

— Nu am *ştiut*. Ea nu avusese cum să facă asta, fusese cu verişoarele ei. Iar eu nu am avut habar de acest iubit al ei, Damien. Dar am bănuit. Ştiam cum e Rosalind. Am bănuit.

— Şi nu aţi făcut nimic, am spus străduindu-mă ca vocea mea să fie neutră, dar probabil că totuşi o nuanţă de acuzare se strecurase în ea.

Ar fi putut să ne spună încă din prima zi care era felul de a fi al lui Rosalind; ar fi putut să spună cu câţiva ani mai devreme, încă de când Katy începuse să se simtă rău. Deşi ştiam că toate astea ar fi fost posibile, acum nu se mai putea face nimic, şi totuşi nu mă puteam abţine să nu mă gândesc la toate nenorocirile pe care tăcerea le poate lăsa în urma ei, toate distrugerile provocate de ea.

Jonathan îşi aruncă chiştocul şi se întoarse spre mine, cu mâinile adânc vârâte în buzunarele trenciului.

— Ce credeţi că ar fi trebuit să fac? mă întrebă cu voce gravă, aproape şoptită. Şi ea este fiica mea. Am pierdut deja o fiică. Margaret nu vrea să audă niciun cuvânt de critică la adresa ei; cu ani în urmă, am vrut să o trimit pe Rosalind la psiholog, pentru că minţea îngrozitor de mult, dar Margaret a făcut o criză de isterie şi m-a ameninţat că mă părăseşte şi că ia fetele cu ea. Şi chiar nu am *ştiut* nimic. Ar fi fost o nebunie să vă spun. Am stat cu ochii pe ea şi m-am rugat tot timpul ca ucigaşul să fi fost un dezvoltator imobiliar. *Dumneavoastră* ce aţi fi făcut?

— Nu ştiu, am spus cu sinceritate. Poate exact ce aţi făcut şi dumneavoastră.

Continuă să se uite la mine, respirând precipitat, iar nările i se umflau uşor. M-am întors şi am tras din ţigară. După un timp, l-am auzit inspirând adânc şi sprijinindu-se din nou de zid.

— Acum aş vrea să vă întreb eu Ceva, spuse el. Rosalind spune

adevărul când zice că sunteţi băiatul ai cărui prieteni au dispărut în pădure?

Întrebarea nu mă surprindea. Avusese dreptul să vadă filmele şi să asculte înregistrările interogatoriilor lui Rosalind şi, într-un fel, cred că dintotdeauna mă aşteptasem să mă întrebe, mai devreme sau mai târziu. Ştiam că trebuia să neg – povestea oficială era că inventasem deliberat această poveste ca să-i câştig încrederea lui Rosalind –, dar nu aveam energia şi nu mai vedeam la ce ajuta să nu recunosc.

— Da, am spus. Adam Ryan.

Jonathan se uită la mine îndelung, iar eu mă întrebam ce amintiri avea să-mi arunce în faţă.

— Noi nu am avut niciun amestec în ce s-a întâmplat atunci, zise, iar vocea lui – blândă, aproape smiorcăită – m-a uimit. Vreau să ştiţi acest lucru. Niciun amestec.

— Ştiu, am spus în final. Îmi pare rău că v-am bănuit.

Clătină încet din cap, de câteva ori:

— În locul dumneavoastră poate că aş fi crezut la fel. Nu eram chiar un puşti cuminte. Aţi văzut ce îi făcusem Sandrei, nu? Aţi fost acolo.

— Da, am spus. Nu vă va acuza de nimic.

Mişcă din cap de parcă acest lucru l-ar fi deranjat. Fluviul era negru şi vâscos, cu o textură uleioasă, nesănătoasă. În apă era ceva, poate un peşte mort, sau poate gunoi. Pescăruşii ţipau frenetic.

— Ce o să faceţi acum? am întrebat.

Jonathan scutură din cap şi îşi ridică privirea spre cerul acoperit de nori joşi.

Părea extenuat – nu genul de extenuare care trece după un somn bun sau după o vacanţă. Ceva de neşters, mult mai adânc, care se instalase în ridurile din jurul ochilor şi a gurii.

— Să mă mut. Oamenii au aruncat cu pietre în ferestrele noastre şi cineva a scris cu spray pe maşina mea „PEDOFILULE!” – n-a ştiut să scrie corect cuvântul dar, oricine ar fi fost, mesajul e suficient de clar. Mai rămân până se hotărăşte ce-o să se întâmple cu autostrada, c-o fi într-un fel sau altul, după care…

Acuzaţiile de abuzare a copiilor – nu contează cât de fondate sunt sau nu – trebuie verificate. Investigaţiile făcute cu prilejul acuzării lui Damien, împotriva lui Jonathan, nu aduseseră la lumină nicio dovadă substanţială, iar multe dintre informaţii se băteau cap în cap; Brigada Infracţiuni Sexuale fusese cât de umană posibil, totuşi vecinii ştiu întotdeauna mai bine, prin cine ştie ce sistem misterios care domneşte în junglă, şi sunt întotdeauna o mulţime de oameni gata să creadă că nu iese fum dacă nu există foc.

— O s-o trimit pe Rosalind la consiliere, după cum a spus judecătorul. Am citit câte ceva şi în toate cărţile am descoperit că

pentru oamenii ca ea nu există diferenţe, nu există vindecare, dar trebuie să încerc. O s-o ţin acasă cât de mult timp voi putea, ca să fie sub ochii mei şi să încerc să o împiedic să îi mai mintă pe alţii. Ar fi trebuit să plece la colegiu în octombrie, la Trinity, să studieze muzica, dar i-am spus că nu o să-i plătesc un apartament – va sta acasă şi îşi va lua o slujbă. Margaret încă mai crede că nu a făcut nimic, iar dumneavoastră i-aţi întărit această convingere, dar acum e destul de bucuroasă să o ţină pe Rosalind aproape de ea, acasă, cât mai mult timp posibil. A spus că Rosalind e sensibilă.

Îşi drese glasul cu un zgomot puternic, de parcă acele cuvinte aveau un gust rău.

— Pe Jessica am s-o trimit la Athlone, la sora mea, de îndată ce i se cicatrizează rănile; trebuie să o dau la o parte din calea răului.

Zâmbi din nou, în acelaşi fel amar.

— Răul… Propria ei soră…

Pentru o clipă, m-am gândit cum fusese casa aceea în ultimii optsprezece ani, şi cum era acum. O senzaţie de groază pură m-a făcut să-mi fie rău de la stomac.

— Ştiţi ceva? rosti Jonathan brusc şi cu voce îndurerată. Eu şi Margaret am hotărât să rămânem împreună la două sau trei luni după ce am aflat că rămăsese însărcinată. Amândoi am fost îngrozitor de speriaţi. Odată, am reuşit să discut cu ea şi i-am spus că poate ar fi trebuit să se mai gândească la… şi să luăm vaporul spre Anglia. Dar… desigur, e o persoană foarte religioasă. Oricum se simţea şi-aşa destul de prost că totul începea cu o sarcină… dar nu mai are importanţă. E o femeie bună, nu regret că m-am căsătorit cu ea. Dar dacă ştiam ce avea să fie Rosalind, Dumnezeu să mă ierte, dar aş fi dus-o cu forţa în Anglia să…

„Dumnezeule, mi-aş fi dorit s-o duci” – aş fi vrut să-i spun, dar ar fi fost o cruzime.

— Îmi pare rău, am repetat, inutil.

Se uită din nou la mine pentru un moment, inspiră adânc şi îşi strânse mai bine trenciul în jurul umerilor.

— Cred că e mai bine să intru, să văd dacă Rosalind a terminat.

— Presupun că o să dureze ceva timp.

— Probabil, spuse el, fără niciun fel de inflexiuni în voce, după care o apucă spre scări, către sala de judecată, cu trenciul fluturându-i la spate, cu capul un pic aplecat împotriva vântului.

Juriul l-a găsit vinovat pe Damien. Date fiind probele prezentate, cu greu ar fi putut hotărî altfel. Au existat nenumărate discuţii variate, complicate şi a căror legalitate era interpretabilă privind admiterea probelor. Psihiatrii avuseseră dezbateri aprige, în jargonul specific, despre sănătatea mintală a lui Damien. (Tot ce ştiu a ajuns la urechile

mele prin intermediul unor discuţii întâmplătoare sau din interminabilele conversaţii telefonice ale lui Quigley, care făcuse o misiune a vieţii lui din a afla de ce fusesem eu mutat în Harcourt Street.)

Avocatul său mersese pe două justificări pentru a-l apăra – îşi pierduse temporar judecata, şi chiar dacă nu era aşa, o protejase pe Rosalind de pericolul de vătămare corporală –, lucruri care, în general, generează destulă confuzie astfel încât să apară îndoielile. Dar exista o mărturisire completă şi, poate şi mai important de-atât, existau pozele de la autopsia copilei. Damien fusese găsit vinovat de crimă şi primise sentinţa pe viaţă, ceea ce în practică se termină undeva la zece, cincisprezece ani de închisoare.

Mă îndoiesc că a gustat ironia acestui fapt, dar poate că mistria aceea fusese cea care îi salvase viaţa şi, cu siguranţă, că îl scutea de diverse experienţe neplăcute în închisoare. Pentru că, dacă ar fi violat-o pe Katy, ar fi fost considerat un violator de copii şi ar fi fost închis într-o unitate de maximă siguranţă, împreună cu pedofilii, violatorii şi alţi prizonieri periculoşi. Presupun că asta a fost şansa lui, pentru că măcar îi creşteau şansele de a ieşi din închisoare viu şi fără dificultăţi de relaţionare.

După sentinţă, la ieşirea din tribunal îl aştepta un grup nu prea numeros de protestatari. Urmăream ce se mai întâmplă dintr-o cârciumă mică şi întunecoasă de lângă chei, şi am auzit zumzetul persistent şi periculos de aprobare ridicându-se din mijlocul grupului când au apărut poliţiştii în uniformă escortându-l pe Damien, conducându-l prin mulţime până la dubiţă, care demară sub o ploaie de pumni, înjurături şi insulte ciudate.

— Daţi-i pedeapsa cu moartea! urlă cineva dintr-un colţ.

Eram conştient de faptul că ar trebui să-mi fie milă de Damien, că fusese sortit pieirii încă din clipa în care semnase cererea de angajare pe şantierul din Knocknaree, şi că eu, mai mult decât alţi oameni, ar fi trebuit să simt compasiune pentru el, dar nu puteam. Nu puteam.

Chiar nu am dispoziţia necesară să intru în detalii despre „investigaţiile în aşteptarea suspendării”: audierile tensionate şi fără sfârşit, diferitele autorităţi în costume şi uniforme sumbre, călcate impecabil, umilinţa stânjenitoare a explicaţiilor şi a justificărilor, senzaţia de greaţă pe care o ai când ştii că eşti privit din camera de supraveghere şi că te afli de cealaltă parte, cea a răufăcătorului, în timpul interogatoriilor. Spre surpriza mea, O’Kelly s-a transformat în cel mai vehement apărător al meu, ţinând lungi discursuri referitoare la credibilitatea mea, la tehnicile de interogare şi la tot felul de lucruri de care nu pomenise niciodată până atunci. Deşi ştiam că asta nu se datora vreunei subite crize de afecţiune pentru mine, ci o făcea mai

degrabă pentru a se proteja pe sine – căci comportamentul meu i-ar fi stricat şi lui imaginea, trebuia să justifice cumva faptul că ţinuse în echipă, atât de multă vreme, un renegat ca mine –, i-am fost totuşi recunoscător, cu patetism, aproape până la lacrimi. Părea să fie singurul meu aliat pe lume. Odată chiar am încercat să-i mulţumesc, pe coridor, după una dintre şedinţele de acest fel, dar nu am reuşit să spun mare lucru că el mi-a şi aruncat o privire plină de profund dezgust, astfel încât am început să mă bâlbâi şi să dau înapoi.

În final, autorităţile au hotărât să nu fiu concediat, şi nici să fiu retrogradat printre poliţiştii în uniformă – ceea ce ar fi fost chiar cu mult mai rău. Din nou, nu pun asta pe seama faptului că ar fi fost de partea mea, cum că aş fi meritat o a doua şansă; mai degrabă, acest lucru s-a întâmplat pentru că, dacă m-ar fi concediat, era posibil ca vreun ziarist să pună ochii pe mine, iar asta să ducă la tot felul de întrebări neconvenabile şi la tot felul de consecinţe. Dar, bineînţeles, m-au eliminat din Brigadă. Chiar şi în cele mai optimiste momente pe care le aveam, cu greu puteam să sper că nu o vor face. M-au trimis înapoi în Brigada mobilă, spunându-mi-se (frumos, într-un subtext delicat şi neutru) că nu trebuia să mă aştept să mai scap de-acolo prea curând; dacă aş mai fi scăpat vreodată. Uneori, Quigley, cu o cruzime tot mai rafinată, de care nu l-aş fi crezut în stare, îmi cerea să fac investigaţii din uşă-n uşă.

Întregul proces a fost, desigur, cu mult mai complicat decât l-am făcut să pară aici. A durat luni şi luni de zile, timp în care mă duceam acasă într-o stare de ameţeală de coşmar, îmi cheltuisem economiile, iar mama îmi trimitea discret macaroane şi brânză ca să fie sigură că mâncam, Heather mă bătea la cap să-mi explice care erau rădăcinile tuturor problemelor mele (se pare că aveam nevoie să învăţ să am mai multă grijă de sentimentele celorlalţi, ale ei în particular), dându-mi numărul de telefon al psihoterapeutului ei.

Când m-am întors eu la lucru, Cassie plecase. Am auzit, din diverse surse, că dacă ar fi rămas, i s-ar fi oferit o promovare, ca detectiv sergent; sau, dimpotrivă, că plecase pentru că ar fi urmat să fie eliminată din Brigadă; că cineva o văzuse într-o cârciumă din oraş, ţinându-se de mână cu Sam; că plecase la colegiu, să studieze arheologia. Morala celor mai multe poveşti implica faptul că femeile nu făceau niciodată cu adevărat parte dintr-o Brigadă Omucideri.

După cum aveam să aflu, Cassie nu fusese deloc forţată să părăsească echipa. Fusese transferată la Brigada Violenţă Domestică şi îşi negociase programul în aşa fel încât să termine Psihologia – de-aici zvonurile despre colegiu, presupun. Nu mă miram că existau bârfe: violenţa domestică este una dintre slujbele care presupun multă durere, având în vedere că aici se combină tot ce e mai rău de la Omucideri şi de la Infracţiuni Sexuale, fără să existe niciun fel de

satisfacţii. Iar gândul că părăsise una dintre brigăzile de elită era de neconceput pentru majoritatea oamenilor. Probabil că avusese o cădere nervoasă – spuneau bârfele.

Personal, nu cred că transferul lui Cassie avusese vreo legătură cu vreo cădere nervoasă; şi, deşi poate să sune superficial sau ca un lucru care mi-ar servi mie la ceva, eu mă îndoiesc că ar avea vreo legătură cu mine, sau cel puţin, nu în felul în care aţi putea să credeţi. Dacă singura problemă ar fi fost aceea că nu suportam să ne aflăm amândoi în aceeaşi încăpere, şi-ar fi găsit un alt partener şi ar fi rămas fermă pe poziţie, apărând la lucru mai dezinvoltă cu fiecare zi, până când am fi găsit o cale să ne suportăm unul pe celălalt prin preajmă sau până când aş fi cerut eu transferul. Ea era dintotdeauna cea încăpăţânată dintre noi doi. Cred că de fapt se transferase pentru că îi minţise pe O'Kelly şi pe Rosalind Devlin, iar aceştia o crezuseră; şi pentru că, atunci când îmi spusese adevărul, eu n-o crezusem.

Într-un fel, eram dezamăgit că povestea cu arheologia nu era adevărată. Era o imagine pe care mi-aş fi putut-o închipui uşor, una la care mi-ar fi plăcut să mă gândesc: Cassie, undeva pe un deal plin de verdeaţă, în pantaloni milităreşti, cu părul adus de vânt pe faţă, castaniu şi plin de ţărână, râcâind pământul cu hârleţul şi râzând.

Am continuat o vreme să urmăresc ziarele, dar nu a izbucnit niciun scandal legat de autostrada din Knocknaree. Numele unchiului Redmond ieşise la iveală, undeva jos pe o listă, într-un tabloid, într-un articol despre cât de mult cheltuiau diverşi politicieni din banii contribuabililor, dar asta fusese tot. Faptul că Sam rămăsese în Brigada Omucideri mă făcea să cred că urmase sfatul lui O'Kelly, până la urmă, dar, de asemenea, este posibil şi să-i fi dat caseta lui Michael Kiely şi niciun ziar să nu fi vrut să-l publice. Nu ştiu.

Totuşi, Sam nu şi-a vândut casa. În schimb, am auzit că a închiriat-o, pe o chirie modestă, unei tinere văduve al cărei bărbat murise în urma unui anevrism cerebral, lăsând-o cu un băieţel, însărcinată şi fără nicio asigurare medicală. Cum ea era violoncelistă, liber-profesionistă, nu ar fi putut niciodată să primească vreo subvenţie. Rămăsese în urmă cu chiria, proprietarul o dăduse afară, iar ea şi copilul ei trăiseră într-un cămin unde primeau loc de dormit şi mic dejun, plătite de o organizaţie de caritate. N-aveam nici cea mai vagă idee cum o cunoscuse Sam pe această femeie – m-am gândit că numai în Londra victoriană putea fi găsită o asemenea doză de patos merituos şi pitoresc; probabil că făcuse totuşi cercetări amănunţite ca s-o găsească. El se mutase într-un apartament închiriat, în Blanchardstown, cred, sau într-o suburbie asemănătoare. Principalele teorii erau cele conform cărora avea să părăsească echipa pentru a se dedica preoţiei sau, pe de altă parte, că era bolnav în ultima fază.

Eu şi Sophie am ieşit împreună o dată sau de două ori – la urma urmei, îi datoram o cină şi câteva cocktailuri. Cred că ne-am simţit bine; ea nu a pus întrebări incomode, ceea ce am considerat că era un semn bun. După câteva întâlniri totuşi şi înainte ca relaţia să progreseze destul încât să merite un asemenea nume, m-a părăsit. M-a anunţat că, de fapt, este prea bătrână ca să nu-şi dea seama care este diferenţa dintre „a te implica" şi „a i-o trage unei femei".

— Ar trebui să-ţi găseşti o femeie mai tânără, m-a sfătuit ea. Ele nu prea-şi dau seama care e diferenţa.

Inevitabil, într-una dintre interminabilele nopţi petrecute în apartament (jucând un pocher solitar, mână după mână, ascultând Radiohead şi Leonard Cohen), gândurile mele se întorceau spre Knocknaree. Juram, desigur, să nu mă mai gândesc niciodată la acel loc. Dar probabil că fiinţele umane nu se pot abţine să nu fie curioase, atâta vreme cât cunoaşterea nu cere un preţ prea mare.

Astfel, imaginaţi-vă ce surprins am fost când mi-am dat seama că acolo nu era nimic. Tot ce existase înainte de prima mea zi de şcoală, când plecasem la internat, fusese extirpat din mintea mea cu o precizie chirurgicală, iar de data asta pentru totdeauna. Peter, Jamie, motocicliştii, Sandra, pădurea, fiecare crâmpei de amintire pe care îl dezgropasem cu toată atenţia pe parcursul desfăşurării Operaţiunii Vestala – dispăruseră! Îmi aminteam cum mă simţisem să rememorez toate acele scene, cândva, dar acum acele lucruri aveau aerul distant, de mâna a doua, al filmelor vechi pe care le văzusem sau al poveştilor care-mi fuseseră spuse, mă uitam la ele de parcă mă aflam la o distanţă uriaşă – trei copii bronzaţi, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi, scuipând din copac în creştetul lui Willy Little şi apoi fugind chicotind – şi ştiam, cu o certitudine detaşată că, peste timp, chiar şi aceste imagini răzleţe se vor transforma în nimic, vor dispărea. Deja nu mai păreau să-mi aparţină şi mă obişnuisem cu gândul întunecat, implacabil că asta se întâmpla pentru că îmi pierdusem dreptul de a le mai deţine, o dată pentru totdeauna.

Îmi mai rămăsese o singură imagine. O după-amiază de vară. Eu şi Peter stăteam pe iarba din faţa casei lui. Încercam, fără niciun fel de entuziasm, să construim un periscop, urmând instrucţiunile dintr-un vechi anuar, dar ar fi trebuit să avem şi un tub de carton, unul din acela care rămâne după ce ai consumat rola de prosoape de bucătărie. Dar noi nu le puteam cere aşa ceva mamelor noastre, pur şi simplu pentru că nu vorbeam cu ele. Am fost nevoiţi să facem noi un tub, dintr-un ziar, dar se tot îndoia, aşa că tot ce am putut să vedem a fost pagina de sport, cu susul în jos.

Eram amândoi cu adevărat prost dispuşi. Eram în prima noastră săptămână de vacanţă, era o zi însorită, deci am fi putut să ne

petrecem vremea minunat, am fi putut să reparăm căsuţa din copac sau să ne dăm jos tricourile şi să înotăm în râu sau orice altceva de genul ăsta; dar vineri, în ultima zi de şcoală, când ne întorseserăm acasă, Jamie spusese, cu ochii în pământ:

— Trei luni… după care o să plec la şcoala cu internat.

— Taci, îi spusese Peter, dându-i un brânci uşor. N-o să pleci. Mama ta o să renunţe.

Dar spusele ei reuşiseră să spulbere tot soarele vacanţei noastre, ca şi cum era un nor negru uriaş care acoperea totul.

În acea zi, nu doream să intrăm în casă, pentru că părinţii noştri erau supăraţi pe noi că nu voiam să le vorbim, şi nu puteam nici să mergem în pădure sau să facem altceva, pentru că totul ni se părea stupid. Nu puteam nici măcar să mergem să o căutăm pe Jamie şi să-i spunem să vină cu noi, pentru că ar fi scuturat din cap şi ne-ar fi zis: „La ce bun?”

Iar totul ar fi devenit cu mult mai rău de-atât.

Aşa că ne întinseserăm pe iarba din grădină, plictisiţi şi neliniştiţi, cu un periscop care nu funcţiona şi cu o lume întreagă pe care o durea în cot de noi. Peter smulgea mănunchiuri de iarbă, pe care le arunca în aer, într-un ritm monoton, nesfârşit. Eu stăteam pe burtă, şi urmăream, cu un singur ochi, furnicile care se fâţâiau de colo-colo, cu soarele reflectându-mi-se în păr. „Vara asta nu se pune la socoteală, m-am gândit. Vara asta e un rahat.”

Uşa casei lui Jamie se deschisese cu zgomot, iar ea năvălise afară de parcă luase foc, în timp ce dinăuntru se auzea mama ei strigând-o, cu o voce tristă, dar uşor amuzată. Uşa se trântise la loc cu zgomot, iar câinele Jack Russell al familiei Carmichael explodase într-un acces de lătrături isterice. Eu şi Peter ne ridicaserăm. Jamie ajunsese dintr-un pas la poartă, uitându-se după noi, iar când o strigaserăm, o luase la goană pe alee, sărise peste zidul care înconjura grădina lui Peter şi aterizase pe iarbă, luându-ne pe amândoi de gât cu câte o mână, obligându-ne să ne lăsăm în jos odată cu ea.

Am început să ţipăm toţi odată şi ne-au trebuit câteva secunde ca să pricepem ce ne striga Jamie:

— Rămân! Rămân! Nu mai plec nicăieri!

Vara reveni la viaţă. Cât ai clipi din ochi, griul devenise bleu şi auriu. Aerul era plin de lăcuste şi de zgomotul maşinilor de tuns iarba, era plin de ramuri, şi de albine, şi de puf de păpădie, era moale şi dulce ca o frişcă, iar de dincolo de zid, pădurea ne chema cu voci şoptite – erau cele mai mari comori care puteau să ne facă să ne simţim bine acasă. Vara aruncase în sus ghirlande de iederă, ne strângea la piept, gata să ne sufoce; vara, liberă şi nesfârşită, în faţa noastră, un milion de ani de-atunci înainte.

Ne-am dat drumul mâinilor şi ne-am ridicat gâfâind, nevenindu-ne

să credem.

— Serios? am spus eu. Pentru totdeauna?

— Da. A spus: „O să vedem, poate ar trebui să mă mai gândesc la asta, ca să o scoatem cumva la capăt”, dar asta a însemnat întotdeauna OK, numai că încă nu vrea s-o spună. Nu mai plec *nicăieri!*

Jamie nici nu terminase de rostit cuvintele, că mă şi împinsese, eu am apucat-o de braţ, de partea de sus, şi i-am făcut „ace”[53]. Pe faţă aveam un rânjet uriaş şi eram atât de fericit, cum cred că nu voi mai fi niciodată.

Peter stătea în picioare.

— Trebuie să sărbătorim! Picnic la castel! Hai acasă să luăm ce ne trebuie şi ne întâlnim acolo!

În casă, ducându-mă spre bucătărie, i-am strigat mamei, care era undeva la etaj:

— Mami! Jamie rămâne acasă! Pot să iau câte ceva pentru un picnic?

Şi am înşfăcat trei pachete de chipsuri şi o jumătate de pachet de biscuiţi cu cremă, pe care le-am băgat sub tricou – apoi am ieşit pe uşă, făcându-i cu mâna mamei, care se uita la mine uimită, sprijinindu-se cu o mână de perete şi cu una de balustradă.

Cutiile de coca-cola au fâsâit şi spuma a dat pe-afară, iar noi, în picioare, în vârful castelului, am ciocnit.

— Am *câştigat!*

Peter a strigat către crengi şi către fâşiile strălucitoare de lumină, cu capul pe spate şi cu pumnii în aer.

— Am reuşit!

Jamie a ţipat şi ea:

— O să rămân aici pentru totdeauna!

Şi a dansat pe zidul castelului, de parcă ar fi fost imaterială.

— … pentru totdeauna, totdeauna, totdeauna!

Şi eu am ţipat, sălbatic, fără să rostesc ceva, iar pădurea a preluat strigătele noastre şi le-a răspândit amestecându-le printre frunzele mişcătoare şi printre clăbucii râului, şi printre zgomotele făcute de iepuri, cărăbuşi, prihorii şi toate celelalte fiinţe obişnuite în spaţiul nostru, într-un imens şi înălţător imn de bucurie.

Această amintire, singura din comoara de aduceri aminte, nu s-a transformat în fum, nu mi-a alunecat printre degete. A rămas – încă mai rămâne – a mea, ironică şi caldă, un singur bănuţ strălucitor care s-a rătăcit în palma mea. Presupun că, dacă pădurea mi-ar fi lăsat în minte un singur moment, atunci acesta era cel pe care l-aş fi ales.

Într-unul dintre acele anexe pe care, fără milă, asemenea cazuri le au, Simone Cameron m-a sunat nu cu mult timp după ce m-am întors

la lucru. Avea numărul meu de mobil scris pe cartea de vizită pe care i-o lăsasem. Nu avea de unde să ştie că fusesem mutat în Harcourt Street şi nici că nu mai aveam nimic de-a face cu cazul Katy Devlin.

— Domnule detectiv Ryan, mi-a spus ea. Am găsit ceva ce cred că ar trebui să vedeţi şi dumneavoastră.

Era jurnalul lui Katy, cel despre care Rosalind ne spusese că o plictisise, aşa că îl aruncase. Doamna care făcea curăţenie la Academia Cameron, într-un neobişnuit acces de zel de şmotru, îl găsise lipit cu bandă adezivă pe spatele unuia dintre posterele cu Anna Pavlova, care atârna pe peretele din studio. După ce citise emoţionată numele fetei pe copertă, o sunase pe Simone. Ar fi trebuit să-i dau lui Simone numărul lui Sam şi apoi să închid. În schimb, am lăsat baltă hârtiile neverificate ale hoţilor de maşini şi m-am dus la Stillorgan.

Era ora unsprezece dimineaţa, iar Simone era singură la Academie. Studioul era inundat de soare, iar fotografiile cu Katy fuseseră date jos de la avizier. Se simţea un aer specific profesiei – răşină, ceară de duşumele, sudoare. Toate acestea îmi aduceau în minte trecutul: skateboarderii care se strigau unii pe alţii în întunericul străzii de jos, paşii precipitaţi ai micilor balerine şi discuţiile lor pe coridor, vocea lui Cassie în spatele meu, impresia acută de urgenţă pe care o aduseserăm cu noi în sala de balet.

Posterul era pe duşumea, cu faţa în jos. Câteva foi de hârtie, acum pline de praf, fuseseră lipite pe spatele lui, improvizând o pungă, în care fusese introdus jurnalul. Era doar un caiet, cu pagini liniate, cu coperta din hârtie reciclată, de un oranj murdar.

— Paula, cea care l-a descoperit, este acum plecată la cea de-a doua slujbă pe care o are. Dar dacă doriţi să vorbiţi cu ea, am numărul ei de telefon.

Am luat jurnalul.

— L-aţi citit? am întrebat-o.

Simone clătină din cap.

— Am citit câte ceva din el. Destul.

Purta pantaloni negri, strâmţi, şi un pulover negru, moale, iar ţinuta asta o făcea să pară şi mai exotică, nu mai puţin decât o făcuseră să arate costumul de balet şi fusta pe care le purtase data trecută. Ochii ei extraordinari aveau aceeaşi privire imobilă ca atunci când îi spuseserăm despre Katy.

M-am aşezat pe unul dintre scaunele de plastic. Pe copertă scria: „Katy Devlin. FOARTE PERSONAL, ACEASTA ÎNSEAMNĂ CĂ ÎŢI ESTE INTERZIS SĂ CITEŞTI!!!” Totuşi, l-am deschis. Era umplut pe trei sferturi din el. Literele erau rotunde şi îngrijite, de-abia începea să-şi formeze scrisul. Literele y şi g erau foarte ornamentate, iar S avea o buclă care se prelungea mult în sus. Simone se aşează în faţa mea, cu mâinile împreunate în poală, şi se uită la mine cum citeam.

Jurnalul acoperea aproape opt luni. La început, consemnările erau zilnice, câte o jumătate de pagină pe zi, dar după câteva luni deveneau sporadice, două pe săptămână sau chiar una singură. Cea mai mare parte din ce scria se referea la balet. „Simone spune că arabescul meu este mai bun, dar încă mai trebuie să mă gândesc că el vine din întregul corp, nu e făcut doar cu picioarele, mai ales în partea stângă, unde linia trebuie să treacă direct". „Învăţăm o piesă nouă pentru spectacolul de la sfârşitul anului, pe muzica din Giselle + am făcut *fouettés*. Simone mi-a spus că îşi amintea că asta era calea pe care Giselle îi spunea iubitului ei că îi cucerise inima cât de dor îi era de el, asta era singura ei şansă şi singurul motiv pentru care fac tot ce fac. Unele lucruri aşa merg", apoi urmau câteva rânduri despre ceva misterios, ceva ca o codificare muzicală. În ziua în care fusese acceptată la Şcoala Regală de Balet, în caiet era o explozie de litere mari, sălbatice şi entuziaste, semne de exclamaţie şi bandă adezivă decupată în formă de stele: PLEC PLEC PLEC CU ADEVĂRAT!!!!!!

Erau pasaje în care povestea lucrurile pe care le făcuse cu prietenele ei: „Am dormit la Christina, mama ei ne-a dat să mâncăm o pizza ciudată, cu măsline + ne-am jucat Adevăr sau provocare? Beth îl place pe Matthew. Mie nu-mi place de niciun băiat, mai ales că balerinele nu trebuie să se căsătorească până nu au o carieră, poate când o să am 35 de ani sau poate 40. Am machiat-o pe Marianne şi era foarte drăguţă, dar Christina îşi dăduse cu prea mult rimel de zici că era mama ei!!" Prima dată când ea şi prietenele ei primiseră permisiunea să iasă singure în oraş: „Am luat autobuzul + ne-am făcut cumpărăturile la Miss Selfrige Marianne + am şi eu un astfel de top, dar al ei e roz şi scris cu violet, iar al meu e albastru-deschis şi scrie cu roşu. Jess nu a putut să vină cu mine, dar i-am cumpărat o agrafă cu o floricică, să şi-o pună în păr. Apoi am mers la McDonalds'. Christina şi-a băgat degetul în sosul meu de barbecue, aşa că am mâzgălit-o un pic cu el; îngheţată; am râs atât de mult, încât tipul de la pază ne-a spus că ne dă afară dacă nu încetăm. Beth l-a întrebat: nu vrei nişte barbecue cu îngheţată?"

Încercase pantofii de dans care îi aparţineau lui Louise, ura varza, fusese dată afară de la ora de irlandeză pentru că scrisese „Beth" pe intervalul dintre rânduri. Un copil fericit, aţi putea spune, hotărât şi prea grăbit ca să folosească mereu semnele de punctuaţie. Nimic special în legătură cu ea, cu excepţia baletului, şi mulţumită de mersul lucrurilor. Dar printre rânduri, teroarea reiese din pagini precum fumul din ţiţeiul care arde, ameţitoare şi amară. „Jess e tristă că plec la şcoala de balet şi plânge. Rosalind spune că dacă eu plec, atunci Jess o să se omoare + va fi doar vina mea, nu ar trebui să fiu atât de egoistă tot timpul. Nu ştiu ce să fac pentru că, dacă îi întreb pe mama şi tata, poate că nu mă vor mai lăsa să plec. Nu vreau să moară Jess."

„Simone mi-a zis că nu mai pot continua să fiu bolnavă, aşa că în seara asta i-am spus lui Rosalind că nu mai beau chestia aia. Rosalind mi-a spus că trebuie pentru că altminteri nu o să mai dansez bine. M-am speriat foarte tare că era aşa de furioasă, dar şi eu eram la fel de furioasă şi i-am spus că nu o cred, că pur şi simplu mă face să-mi fie rău. Mi-a zis că o să-mi pară rău + nu-i mai dă voie lui Jess să-mi vorbească."

„Christina e supărată rău pe mine de marţi + Rosalind i-a spus că eu am comentat că ea nu o să mai fie destul de bună pentru mine după ce eu o să plec la şcoala de balet + Christina nu mă crede că nu am spus aşa ceva. Acum Christina şi Beth nu mai vorbesc cu mine. Totuşi Marianne mai vorbeşte încă. O urăsc pe Rosalind. O URĂSC, O URĂSC."

„Ieri, jurnalul ăsta era la mine sub pat ca întotdeauna, după care nu l-am mai putut găsi. Nu am spus nimic, dar pe urmă mami a luat-o pe Rosalind + Jess la mătuşa Vera, iar eu am rămas acasă + am căutat peste tot prin camera lui Rosalind şi l-am găsit în cutia ei de pantofi din dulap. Mi-a fost frică atunci când l-am luat pentru că o să-şi dea seama şi o să fie extrem de furioasă, dar nu-mi pasă. O să îl păstrez aici la Simone, pot să scriu în el de câte ori vin să exersez."

Ultima notiţă din jurnal era datată cu trei zile înainte de a muri. „Lui Rosalind îi pare rău că s-a purtat atât de oribil cu mine, dar zice că îşi făcea griji pentru Jess + e supărată pe mine că plec aşa departe; şi mie o să-mi fie dor de ea. Ca să o iert o să-mi dea în dar un medalion care să îmi poarte noroc atunci când dansez."

Vocea ei părea mică şi strălucitoare printre literele rotunde scrise cu pixul, ondulate în lumina prăfoasă a soarelui. Katy, moartă de un an. Trupul său în cimitirul bisericii din Knocknaree. Nu mă mai gândisem la ea după proces decât foarte puţin. Chiar şi în timpul investigaţiilor, ca să fiu sincer, ocupase un loc mai puţin important în mintea mea decât v-aţi aştepta. Victima este persoana pe care de regulă nu o cunoşti. Ea nu fusese altceva decât un ciorchine translucid de imagini care intrau în conflict, care se conturau prin vorbele celorlalţi, importantă nu în sine, ci prin prisma morţii ei şi a consecinţelor generate de aceasta. Într-un moment la Knocknaree, ea eclipsase tot ce altceva reprezentase vreodată pentru mine. Mă gândisem la ea întinsă pe burtă, pe podeaua aceea de lemn deschis la culoare, cu umerii fragili mişcându-se de parcă scria, cu muzica ridicându-se în spirale în jurul ei.

— Ar fi fost important să descoperim caietul ăsta mai devreme? mă întrebă Simone.

Vocea ei mi-a făcut inima să-mi bată mai puternic; aproape că uitasem că era acolo.

— Probabil că nu, am spus. Nu aveam nici cea mai vagă idee dacă

era adevărat, dar ea avea nevoie să audă asta. Nimic de-aici nu o leagă direct pe Rosalind de crimă. Există doar menţiunea că o punea să bea ceva, dar ar fi avut explicaţii pentru asta – putea să spună că era o băutură cu vitamine, poate. La fel şi cu medalionul care i-ar fi purtat noroc: nu dovedeşte nimic.

— Dar dacă l-am fi găsit înainte ca ea să moară, rosti Simone liniştită, atunci…

Şi bineînţeles că la asta nu am mai putut să spun nimic, nimic.

Am pus jurnalul în punga de hârtie şi apoi în punga specială pentru probe şi i l-am trimis lui Sam, la castelul Dublin. Ei îl vor pune într-o cutie la subsol, undeva pe lângă vechile mele haine. Cazul fusese închis, nu avea ce să mai facă acum cu jurnalul, în afară de situaţia în care Rosalind i-ar mai fi făcut cuiva ceva similar. Mi-ar fi plăcut să-i trimit jurnalul lui Cassie, ca un fel de a-mi cere iertare inutil, fără cuvinte, dar acesta nu mai era cazul ei şi, oricum, nu eram sigur că avea să înţeleagă ce voiam să-i transmit prin acest gest.

Câteva săptămâni mai târziu, am auzit că Sam şi Cassie se logodiseră. Bernadette ne trimise tuturor un e-mail, în care spunea că se strâng bani pentru cadou. În acea seară, i-am spus lui Heather că aveam o cunoştinţă al cărei copilaş făcuse scarlatină şi avea febră, m-am încuiat în cameră şi am băut votcă, încet dar cu hotărâre, până la patru dimineaţa. Apoi am sunat-o pe Cassie pe mobil.

La al treilea apel, somnoroasă, răspunse:

— Maddox.

— Cassie, am spus. Cassie, doar n-o să te măriţi cu ţărănoiul ăla plictisitor, nu-i aşa?

I-am auzit respiraţia, era gata să-mi spună ceva. După o vreme, renunţă.

— Îmi pare rău, am spus. Pentru tot. Îmi pare atât de rău, atât de rău. Te iubesc, Cassie. Te rog, crede-mă.

Am aşteptat din nou. După multă vreme, am auzit un clic. Apoi, Sam, de undeva din fundal, întrebă:

— Cine era?

— Cineva care a greşit numărul, am auzit-o spunând, undeva mai departe. Un tip beat.

— Şi atunci de ce ai aşteptat aşa de mult la telefon?

Se simţea în vocea lui un rânjet: o tachina. Apoi un fâşâit de cearşafuri.

— Mi-a spus că mă iubeşte, aşa că am fost curioasă să văd cine era, spuse Cassie. Dar se pare că o căuta pe Britney.

— Nu o iubim noi toţi? făcu Sam. După care:

— Au!

Şi Cassie chicoti.

— M-ai muşcat de nas!

— Aşa meriţi! zise Cassie.

Apoi se auziră hohote înfundate de râs, un fâşâit, un sărut; un oftat lung de mulţumire. Sam rosti, încet şi fericit:

— Iubito…

Apoi nu se mai auzi nimic; doar respiraţiile lor, în tandem, încetinindu-se treptat, până au adormit.

Am stat acolo foarte mult timp, privind peticul de cer senin care se vedea pe fereastră şi mi-am dat seama că numărul meu nu avea cum să apară pe ecranul telefonului lui Cassie. Am simţit cum votca îmi intra în sânge; începuse să mă doară capul. Sam sforăia, foarte încet. Nu am aflat niciodată, nici atunci şi nici până acum, dacă ea crezuse că închisese telefonul sau dorise să îmi dea un ultim cadou, o ultimă noapte în care să o ascult cum respiră.

Autostrada continuă să fie construită pe ruta planificată iniţial, desigur. Organizaţia Mutaţi Autostrada o ţinuse în loc un timp foarte îndelungat – hotărâri judecătoreşti de suspendare, recuzări constituţionale, cred că încercaseră ceva şi prin înalta Curte Europeană –, iar un grup de protestatari asexuaţi şi murdari, care se autointitulau Knocknafree (inclusiv Mark – sunt dornic s-o spun) îşi făcuseră tabără pe şantier ca să oprească înaintarea buldozerelor, ceea ce blocase lucrările pentru încă vreo câteva săptămâni, cât timp durase ca să emită guvernul un ordin împotriva lor. Nu mai aveau nicio speranţă. Aş fi vrut să-l fi întrebat pe Jonathan Devlin dacă într-adevăr credea, după toate dovezile istorice care existau, că opinia publică înţelegea diferenţa, sau, oricum ar fi fost, el trebuia să încerce? Pe de altă parte, îl invidiam.

M-am dus până acolo, în ziua în care am citit în ziar că au reînceput lucrările. Trebuia să mă duc în Terenure să fac investigaţii din uşă-n uşă, să găsesc pe cineva care furase o maşină care fusese folosită într-un jaf, dar nimeni nu şi-ar fi dat seama dacă lipseam o oră sau mai mult. Nu-mi dau seama prea clar de ce m-am dus. Nu voiam să fie o încheiere dramatică a poveştii, ci mai degrabă avusesem impulsul să revăd locul.

Era o nebunie. Mă aşteptasem la asta, dar nu mă gândisem că o să fie chiar aşa de rău. Am auzit zumzetul maşinilor înainte de a fi urcat dealul. Situl era de nerecunoscut, oamenii în echipamente de protecţie fosforescente fremătau ca furnicile, strigând comenzi neinteligibile peste zgomotul produs de maşini, buldozere uriaşe, murdare, se agitau pe lângă mormane de pământ, înfigându-se cu o delicateţe înceată, obscenă în rămăşiţele excavate ale zidurilor.

Am parcat pe partea laterală a drumului şi m-am dat jos din maşină. În refugiul de pe marginea şoselei – care încă era neatins (din

castan curgeau din nou castanele) – se mai afla o mână de protestatari neconsolaţi care agitau pancarte scrise de mână – „Salvaţi moştenirea istorică”, „Istoria nu e de vânzare” – pentru cazul în care mass-media ar fi apărut iar. Pământul răscolit, proaspăt, părea că se îndepărtează tot mai mult, grămada părea mai uriaşă decât fusese vreodată, şi mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama de ce: această ultimă fâşie de pădure aproape că pierise. Trunchiuri despicate, palide; rădăcini ieşite la suprafaţă, întinzându-se nebuneşte spre cerul cenuşiu. Fierăstraiele zumzăiau tăind ultimii copaci.

Amintirea m-a lovit în plex. Atât de tare, încât mi-a tăiat respiraţia: mă căţăram pe zidul castelului, cu pachetele de chipsuri în tricou, şi auzeam clipocitul râului undeva, jos; Peter căuta, chiar deasupra mea, o fisură în care să-şi sprijine piciorul, să poată urca; steagul galben al lui Jamie fâlfâia sus, printre frunzele care se legănau. Îmi aminteam, cu întregul meu corp, scrâşnetul familiar al pietrei în palmă, încordarea muşchilor coapselor când urcam încă un pas către verdeaţa încâlcită care sclipea în soare. Mă obişnuisem atât de tare să cred că pădurea era un duşman invincibil, care stătea la pândă, ca la o umbră ce se aşternuse peste un loc secret al minţii mele; uitasem complet că, pentru cea mai mare parte a vieţii mele, pădurea fusese locul în care mă jucasem, fusese un refugiu pe care îl iubeam din toată inima. Nu mă mai gândisem, până acum, când vedeam copacii căzând, cât de frumoasă era pădurea.

La capătul şantierului, aproape de drum, unul dintre muncitori scosese de sub vesta oranj un pachet boţit de ţigări şi îşi pipăia metodic buzunarele, să găsească bricheta. Am găsit bricheta mea şi m-am îndreptat spre el.

— Mulţam, fiule, îmi spuse cu ţigara-n gură, făcând mâinile căuş în jurul flăcării.

Avea spre cincizeci de ani, era scund, obosit, cu o faţă de terier: prietenoasă, deschisă, cu sprâncene groase şi cu o mustaţă dreaptă, stufoasă.

— Cum merge? l-am întrebat.

Ridică din umeri, trase din ţigară şi îmi dădu bricheta înapoi.

— Am văzut şi mai rău de-atât, desigur. Numai stânci uriaşe, lua-le-ar naiba! Asta-i singura problemă.

— Poate că provin de la castel. Ăsta trebuia să fie un sit arheologic.

— Mie-mi spuneţi? comentă, arătând din cap către protestatari.

Am zâmbit.

— Şi? Aţi găsit ceva interesant?

Mă privi direct în ochi şi mi-am dat seama că mă evaluează, repede, concis: protestatar? Arheolog? Spion al guvernului?

— Ca de exemplu ce?

— Nu ştiu… rămăşiţe arheologice, poate. Oase de animale. Oase

umane.

Ridică din sprâncene.

— Sunteţi poliţist?

— Nu, i-am răspuns. Aerul era greu şi umed, mirosea a pământ şi a ploaie. Doi prieteni de-ai mei au dispărut aici, demult, în anii 1980.

Dădu din cap gânditor, nearătându-se surprins.

— Îmi aduc bine aminte, spuse. Doi copii. Sunteţi tipul care era cu ei?

— Da, am spus. Eu sunt.

Trase din ţigară adânc, pe îndelete, apoi se uită la mine cu interes.

— Îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat.

— A trecut ceva timp de-atunci, i-am zis.

Dădu din cap.

— Din câte ştiu eu, nu au fost găsite oase. Poate unele de iepure şi de vulpe, dar nu mai mari de-atât. Dacă am fi găsit, am fi anunţat poliţia.

— Ştiu. Dar am vrut doar să fiu sigur.

Rămase pe gânduri pentru o vreme, uitându-se la şantierul care se întindea în spatele lui.

— Unul dintre muncitori a găsit mai devreme chestia asta, spuse. Se căută prin buzunare şi scoase ceva de sub vestă. Ce-ar putea să fie?

Mi-a pus în palmă obiectul descoperit. Avea formă de frunză, era îngust şi plat, cam cât degetul meu mare, făcut dintr-un metal care, cu timpul se mătuise şi se înnegrise. La un capăt era zimţat; fusese izbit de ceva, cu mult timp în urmă. Încercase să-l cureţe, dar încă mai avea încrustate în el mici particule de pământ.

— Nu ştiu. Poate vârful unei săgeţi sau o parte dintr-un pandantiv.

— A găsit-o în noroiul de pe pantofi, în timpul pauzei, afirmă bărbatul. Mi-a dat-o mie, să i-o duc nepoţelului meu; e nebun după arheologie.

Simţeam obiectul rece în palmă; era mai greu decât m-aş fi aşteptat. Pe o parte, avea şanţuri înguste care formau un model. L-am înclinat spre lumină: era schiţat un cerb cu coarne foarte mari.

— Dacă vreţi, luaţi-o, îmi spuse bărbatul. Nepotului meu nu are cum să-i pară rău pentru ceva ce nu a văzut niciodată.

Am închis palma. Am simţit marginile obiectului în carne şi pulsul meu zvâcnind în el. Ar fi trebuit să stea într-un muzeu. Mark ar fi înnebunit să afle.

— Nu, am răspuns. Mulţumesc. Cred că e mai bine să i-l daţi nepoţelului dumneavoastră.

Înălţă din umeri şi din sprâncene. I-am strecurat obiectul în mână.

— Mulţumesc că mi l-aţi arătat, i-am zis.

— Pentru nimic, mi-a răspuns, băgându-l la loc în buzunar. Noroc!

— La fel! i-am urat şi eu.

Începuse să plouă din nou, mărunt, ca o burniţă ceţoasă. Aruncă chiştocul, care nimeri în urma lăsată de roata unei maşini, apoi se întoarse la lucru, ridicându-şi gulerul în timp ce mergea.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat la muncitori cum lucrau. Obiectul de metal îmi lăsase vagi urme roşiatice în palmă. Doi copii, de opt sau nouă ani, se legănau pe zidul care înconjura cartierul. Muncitorii începură să dea din mâini şi să strige la ei, peste zumzetul maşinilor, până când copiii dispărură. Dar după un minut sau două, se întorseseră deja. Protestatarii îşi scoseseră umbrelele şi îşi dădeau din mână în mână sandviciuri. Am stat mult timp şi m-am uitat, până când telefonul meu mobil începu să sune insistent în buzunar. Ploaia se înteţise. Am aruncat chiştocul, m-am încheiat la trenci şi am pornit înapoi spre maşină.

NOTA AUTOAREI

Numeroase lucruri care privesc Garda Siochána, forţele poliţieneşti irlandeze, sunt ficţiune. Ca să dau cel mai clar exemplu, nu există nicio Brigadă Omucideri în Irlanda – în 1997, au fost reunite diferite unităţi, formând Biroul Naţional de Investigaţii Criminalistice, care îi asistă pe ofiţerii locali în investigarea infracţiunilor grave, inclusiv a crimelor – însă povestea părea să aibă nevoie de existenţa unei asemenea echipe. Îi datorez lui David Walsh mulţumiri speciale pentru ajutorul pe care mi l-a dat în ce priveşte explicarea nenumăratelor proceduri poliţieneşti. Dacă există inexactităţi, acestea îmi aparţin mie în exclusivitate.

MULŢUMIRI

Persoanele cărora le datorez mulţumiri sunt foarte numeroase: Ciara Considine, editorul meu de la Hodder Headline Ireland, ale cărei instincte care nu dau greş, ale cărei entuziasm şi amabilitate nesfârşite ca să realizez această carte, de la început şi până la sfârşit, m-au ajutat în nenumărate privinţe, pe care nu are rost să le mai enumăr aici; Darley Anderson, superagent şi făuritor de visuri, care m-a lăsat fără cuvinte de nenumărate ori; echipa sa uimitoare, mai ales Emma White, Lucie Whitehouse şi Zoë King; Sue Fletcher de la Hodder & Stoughton şi Kedra Harpster de la Viking, editori *extraordinari,* pentru faptul că au crezut fără rezerve în această carte şi pentru că au ştiut exact cum să o facă să fie mai bună; Swati Gamble pentru răbdarea ei fenomenală; tuturor celor de la Hodder & Stoughton şi de la Hodder Headline Ireland; Helena Burling, a cărei amabilitate a fost un refugiu pentru mine; Oonagh „Bulrushes" Montague, Ann-Marie Hardiman, Mary Kelly şi Fidelma Keogh, pentru că m-au încurajat cu o strângere de mână atunci când am avut nevoie şi m-au ajutat să fiu echilibrată; fratele meu, Alex French, pentru că mi-a reparat periodic computerul; David Ryan, pentru că nu a cerut drepturi de proprietate intelectuală; Alice Wood, pentru ochiul extrem de atent cu care a revizuit redactarea; dr. Fearghas Ó Cochláin, pentru informaţiile medicale; Ron şi Anonymous Angel, care, ca printr-o magie, ştiau întotdeauna care era momentul potrivit; Cheryl Steckel, Steven Foster şi Derdre Nolan, pentru că au citit şi m-au încurajat; tuturor celor de la Compania de Teatru PurpleHeart, pentru susţinerea lor constantă; şi, în sfârşit, dar nicidecum mai puţin important, Anthony Breatnach, ale cărui răbdare, susţinere, ajutor şi credinţă au fost mai presus de cuvinte.

'Un debut teribil'
The Times

'Liric şi obsedant'
Scotland on Sunday

'Uimitor'
Sunday Independent

TANA FRENCH

'Unul dintre cei mai talentaţi scriitori de criminalistică în viaţă'
Washington Post

PĂDUREA

Câştigătoare a premiului internaţional pentru cel mai bine vândut roman:
LINIŞTEA UMBRELOR

Notes

[←1]

Prescurtări din domeniul detectivistic: *latente* se referă la amprentele care nu se văd bine, *vizibile* se referă la amprentele evidente, clare (n.tr.).

[←2]

În original, *Ballygobackwards* – cuvânt care denumește un mic oraș specific Irlandei, în care cei mai mulți locuitori sunt fermieri (n.tr.).

[←3]

Accent specific oraşului irlandez Donegal, aflat în ţinutul cu acelaşi nume (n.tr.).

[←4]

Ticălos nebun (în lb. engleză, în original).

[←5] Personajele unei serii de desene animate, create de englezul Nicholas Park (n.tr.).

[←6]

Rasă de câini ciobăneşti provenind din Anglia şi Scoţia (n.tr.).

[←7]

Maşinuţă de golf – concepută pentru a transporta jucătorii pe terenul de golf (n.tr.).

[←8]

Serial american de desene animate (comedie), din anii 1990 (n.tr.).

[←9]

Unul dintre cele patru personaje principale din filmul de desene animate *South Park* (n.tr.).

[←10]

Serviciul Secret de Informaţii din Marea Britanie (n.tr.).

[←11]

În original, *bogger* – termen irlandez pentru cineva venit din alt oraş, considerat stupid, înapoiat, adaptându-se foarte încet schimbărilor (n.tr.).

[←12]

Colegiul Universitar din Dublin (University College Dublin).

[←13]

Melodie cântată de Snow Patrol, formaţie scoţiană de rock alternativ (n.tr.).

[←14]

Formaţie canadiană de muzică country (n.tr.).

[←15]

Unitatea de Acţiune în caz de Urgenţă (Emergency Response Unit), echipă formată din specialişti în arme de foc, care face parte din forţele poliţieneşti din Irlanda, similară unităţilor SWAT din Statele Unite ale Americii (n.tr.).

[←16]

Arthur Rackham (1867–1939), artist britanic, ilustrator de cărţi pentru copii (n.tr.).

[←17]

John Ronald Reuel Tolkien, psiholog şi scriitor britanic, autorul romanelor fantasy *Hobbitul* (1937) şi *Stăpânul inelelor* (n.tr.).

[←18]

Mihail Nicolaievici Barîşnikov (n. 1948), celebru balerin şi coregraf rus (n.tr.).

[←19]

Margot Fonteyn (1919–1991), balerină britanică, partenera lui Rudolf Nureyev începând din anul 1962 (n.tr.).

[←20]

Anna Pavlova (1882–1931), balerină rusă, celebră mai ales pentru rolul din *Lacul lebedelor* (n.tr.).

[←21]

Tulburare psihică prin care subiectul acuză false dureri sau simptome de boală (n.tr.).

[←22]

În engleză, *Münchausen by proxy,* formă gravă a sindromului Münchausen, în care părintele îi provoacă răul copilului său înainte de a-l duce la medic (n.tr.).

[←23]

Revista *Cosmopolitan,* adresată femeilor (n.tr.).

[←24]

În engleză, *Crime Scene Investigation* – „cercetarea locului unei crime” – numele unui serial american de succes (n.tr.).

[←25]

Personaje ale comediei romantice din 1989 *Când Harry a întâlnit-o pe Sally,* în regia lui Rob Reiner, avându-i în rolurile principale pe actorii Billy Crystal şi Meg Ryan (n.tr.).

[←26]

Faimos cal de curse (n.tr.).

[←27]

Serie de emisiuni tv, produsă de Channel 4, care prezintă câţiva specialişti care fac săpături arheologice în trei zile (n.tr.).

[←28]

Corabia *Maria Celesta* a fost descoperită navigând în apele Oceanului Atlantic, în 1872, dar fără ca vreunul dintre membrii echipajului să se mai afle la bord. Nu s-a aflat niciodată ce anume a condus la această situaţie (n.tr.).

[←29]

Elev sau elevă care menţinea ordinea şi disciplina în clasă, în lipsa profesorului, sau îl ajuta pe acesta la predare (instruind o grupă de elevi) (n.tr.).

[←30]

Tânăr din clasa de mijloc, care avea o profesie bine plătită (n.tr.).

[←31]

În Antichitate, act ritual care consta în vărsarea unei cupe de vin ca omagiu adus unui zeu (n.tr.).

[←32]

Cursă rapidă (n.tr.).

[←33]

Studiu comparativ de mitologie şi religie, scris de antropologul scoţian James George Frazer (1854–1941) (n.tr.).

[←34]

„Cum te-o fi chemând” – (în lb. engleză, în orig.).

[←35]

Irish Financial Services Centre – Centrul Irlandez de Servicii Financiare.

[←36]

Pâine albă italiană, făcută din făină albă de grâu şi drojdie (n.tr.).

[←37]

Perioade de avânt economic în Irlanda, între anii 1990–2001, 2003–2006 (n.tr.).

[←38]

M.C. Escher (1898–1972), grafician olandez, cunoscut pentru lucrările sale reprezentând construcţii imposibile (n.red.).

[←39]

Joc de cuvinte intraductibil – în original, *marvels* (minuni) în loc de *marbles* (bile)

[←40]

Test psihologic prin care personalitatea subiectului este analizată în funcţie de felul în care el interpretează nişte pete de cerneală (n.tr.).

[←41]

Puff Daddy.

[←42]

Exerciţii de întreţinere fizică (n.tr.).

[←43]

În original, *pooka.* Atunci când Puck, spiritul rău la care se face referire într-una dintre următoarele fraze, ia forma unui câine negru, este cunoscut sub numele de *pooka* (n.tr.).

[←44]

Închisoare din Dublin, Irlanda (n.tr.).

[←45]

Televiziune cu circuit închis (n.tr.).

[←46]

University College Dublin.

[←47]

Personaj din *Războiul stelelor* (n.tr.).

[←48]

În engleză, *leap of faith* – aluzie la concepţia lui Kierkegaard privind felul în care un individ poate ajunge să creadă în Dumnezeu (n.tr.).

[←49]

Viaţa simplă (în lb. engleză, în orig.).

[←50]

Emisiune difuzată târziu în noapte (n.tr.).

[←51]

Localitate scoţiană magică, despre care se spune că se materializează o dată la o sută de ani (n.tr.).

[←52]

Charles Causley (1917–2003), *At the British War Cemetery, Bayeux* (n.tr.).

[←53]

În engleză, *Chinese burn.* Joc între copii: unul apucă strâns braţul celuilalt cu ambele mâini, după care şi le roteşte în direcţii diferite (n.tr.).